LEDA EDGE

ORAȘUL DE BRONZ

TRILOGIA DAEVABADULUI

CARTEA ÎNTÂI

S.A. CHAKRABORTY

„O carte ca un ospăț extravagant – picantă și sângeroasă, amețitor de magică și totuși, cumva, cu totul și cu totul credibilă."
LAINI TAYLOR

S.A. Chakraborty
Orașul de Bronz
Trilogia Daevabadului
Cartea întâi

Pentru Alia, lumina vieții mele

Qart Sahar
Cairo
Nil
Hieropolis
Tigru
Eufrat
Yam Suph (Marea Roșie)
Ta Ntry
Gozan
Daevabad
Daevastana
Bactria
(Tukharistan)
Bami Dunya
Indus
Agnivansha
Marea Perlelor
Am Gezira
Bet il Tiamat
N.

NAHRI

El chiar avea să fie o pradă ușoară.

Nahri zâmbi, sub vălul care îi ascundea chipul, în timp ce privea cum se ciondăneau cei doi bărbați care se apropiau de dugheană ei. Cel tânăr tot arunca, neliniștit, ocheade în susul și în josul drumului, în timp ce acela mai în vârstă, mușteriul ei, asuda în ciuda aerului răcoros al dimineții. În afara celor doi, străduța era pustie. Se dăduse deja strigarea pentru rugăciunea *fajr*[1], iar toți credincioșii îndeajuns de cucernici, încât să participe la rugăciunea de dimineață (nu că ar fi fost prea mulți prin cartierul ei) se cuibăriseră deja în micuța moschee din capătul străzii.

Se luptă să își înăbușe un căscat. Nahri nu prea era adepta rugăciunii din zorii zilei, însă clientul său alesese acea oră matinală și o plătea cu vârf și îndesat pentru discreția ei. Îi cercetă pe cei doi în timp ce se apropiau, băgând de seamă croiala hainelor scumpe și că aveau pielea deschisă la culoare. Bănuia că erau turci. Vârstnicul ar fi putut fi un pașă[2], unul dintre puținii care nu fugiseră din Cairo atunci când orașul fusese invadat de franțuji. Își încrucișă brațele peste *abaya,* din

1 Aici şi în continuare, termenii proveniţi din limba arabă au fost ortografiaţi în text în conformitate cu transliterarea simplificată folosită de autoare. Pentru a sugera cititorului român cum trebuie pronunţaţi însă, în „Glosar” (pp. 570–573), alături de definiţiile create de autoare, au fost adăugate şi transliterările corecte, în conformitate cu normele în vigoare (vezi George Grigore, *Limba arabă. Pronunţie şi scriere,* ediţia a II-a, Editura Fundaţiei „România de mâine”, Bucureşti, 2006, pp. 11–41 şi Nicolae Dobrişan, *Limba arabă contemporană,* vol. I, Editura Pro Universitaria, Bucureşti, 2010, pp. 5–65). Astfel, termenul *fajr* (ar.) este transliterat *fagr* („Glosar”, p. 572) (n. red.).

2 Autoarea foloseşte termenul *basha*, transliterarea engleză simplificată a cuvântului din limba turcă veche *baş* (sau *baş aga),* „conducător”. Termenul este cunoscut cititorilor români în forma pe care am folosit-o în text şi care desemnează un titlu onorific pe care sultanul otoman îl putea conferi unui înalt demnitar (n. tr.).

ce în ce mai curioasă. Nu avea prea mulți turci drept mușterii. Erau prea cu nasul pe sus. Într-adevăr, atunci când francujii și turcii nu se războiau pentru Egipt, singurul lucru asupra căruia păreau să poată cădea de acord era că egiptenii nu erau în stare să îl ocârmuiască singuri. Ferit-a sfântul! De parcă egiptenii n-ar fi fost moștenitorii unei civilizații străvechi mărețe, ale cărei monumente falnice încă împânzeau întregul tărâm. Oh, nu! Pentru ei nu erau decât niște țărănoi, niște neghiobi superstițioși, care mâncau mult prea multă fasole.

„Să știi că proasta asta superstițioasă e pe cale să te păcălească, așa că n-ai decât să mă insulți.” Nahri le zâmbi celor doi bărbați.

Îi salută călduros și îi conduse spre dugheana micuță, servindu-i pe cel mai în vârstă cu un ceai amar, făcut din semințe de schinduf zdrobite și frunze de mentă rupte grosolan. El îl bău repede, însă Nahri prelungi procesul de citire în frunze, mormăind și cântând în limba ei maternă, o limbă pe care bărbații, cu siguranță, nu o înțelegeau, și pentru care nici măcar ea nu avea un nume. Cu cât aștepta mai mult, cu atât mai disperat avea să devină el. Și mai credul.

Se încălzise: aerul era reținut în spatele eșarfelor întunecate pe care le agățase pe pereți, pentru a proteja intimitatea clienților, îngroșat de mirosurile de cedru ars, sudoare și ceară galbenă ieftină, pe care o trecea drept tămâie. Clientul ei își mototolea neliniștit poalele hainei, cu transpirația curgându-i pe chipul necioplit și înmuindu-i gulerul brodat.

Tânărul se încruntă.

— Asta-i o nerozie, frate, șopti el în turcă. Doctorul a spus că n-ai nimic.

Nahri își ascunse un zâmbet triumfător. Vasăzică, erau turci. Nu se așteptau ca ea să înțeleagă ce își spuneau, fiindcă, probabil, presupuneau că o tămăduitoare de pe o stradă egipteană abia dacă vorbea araba corect, însă Nahri cunoștea turca la fel de bine ca pe limba ei maternă. La fel, araba, ebraica, persana cultă, venețiana grăită de nobili și dialectul limbii swahili folosit pe coasta de apus a Africii. În cei douăzeci și ceva de ani ai vieții sale, nu i se întâmplase încă să dea peste o limbă pe care să nu o poată înțelege imediat.

Dar turcii nu trebuiau să aibă habar de asta, așa că îi ignoră, prefăcându-se că studiază frunzele de ceai din ceașca pașei.

Într-un târziu, oftă, iar vălul îi flutură în jurul buzelor, atrăgându-le atenția celor doi. Tânăra lăsă ceașca să îi cadă din mână.

Se sparse, așa cum trebuia, iar pașa icni.

— Pe Allah Atotputernicul! E tare grav, nu-i așa?

Nahri își ridică privirea spre el, clipind agale din ochii săi negri, cu gene lungi. Pașa pălise, iar ea se opri să îi asculte ritmul inimii. Bătea repede, fără vlagă, din cauza spaimei, însă simțea că sângele pe care îl pompa în trupul său era sănătos. Răsuflarea nu vădea niciun semn de boală, iar în ochi i se regăsea o strălucire de neconfundat. În ciuda firelor cărunte din barbă, pe care încercase să le ascundă cu henna, fără a reuși însă, și a rotunjimii pântecului, nu suferea de nimic, decât din cauza avuției exagerate.

Iar de această din urmă suferință tare s-ar mai fi bucurat să îl ajute să se mai ușureze un pic.

— Îmi pare tare, tare rău, domnule! Și Nahri împinse înapoi spre pașă punga, pipăind-o însă iute, să își dea seama câți dirhami conținea: Vă rog să vă luați banii înapoi.

Bărbatul se holbă la ea.

— Poftim? urlă. De ce?

Tânăra își lăsă privirea în pământ.

— Există lucruri care sunt peste puterile mele, spuse, încetișor.

— Doamne… ai auzit, Arslan? Pașa se întoarse spre fratele său, cu lacrimi în ochi: Și tu, care spuneai că-s nebun! îl acuză, înecându-se cu un suspin. Și acum, ia te uită, sunt cât pe ce să mor! Își îngropă capul în mâini și izbucni în plâns. Nahri îi număra de acum inelele de aur de pe degete: Și abia așteptam să mă însor…

Arslan o privi pe Nahri, nervos, înainte să se întoarcă din nou spre pașă:

— Vino-ți în fire, Cemal! mârâi în turcă.

Pașa își șterse ochii și își înălță, rugător, privirea spre tânără.

— Nu, trebuie să poți face tu ceva… Am auzit tot soiul de zvonuri… Lumea spune c-ai făcut un băiat olog să meargă iar doar *privindu-l.* Cu siguranță, mă poți ajuta și pe mine!

Nahri se lăsă pe spate, încercând să-și ascundă mulțumirea. Nu avea habar despre ce olog vorbea pașa, însă, slăvit fie Allah, tare bine o mai slujise acesta pentru a-și spori renumele! Și grăi,

ducându-și o mână la inimă[3].

— Domnule, nespus mă doare că vă dau astfel de vești. Și când mă gândesc la mireasa domniei tale, care va fi lipsită de un asemenea dar…

Pașei i se zgâlțâiau deja umerii, din cauza hohotelor de plâns, așa că mai așteptă puțin, ca el să devină încă și mai isteric, profitând de răgaz pentru a-i prețălui brățările groase de aur care-i înconjurau încheieturile și gâtul. Un granat minunat, superb tăiat îi împodobea turbanul.

Abia într-un târziu, vorbi iar.

— S-ar putea să fie ceva, dar… Nu, nu! Clătină din cap: Nu are cum să meargă.

— Ce, ce? strigă pașa, încleștându-și mâinile de marginea măsuței înguste: Rogu-te, fac orice!

— Va fi tare dificil.

Arslan oftă.

— Și îngrozitor de scump, pun rămășag, remarcă el.

„Aha, carevasăzică, acum vorbești araba, așa-i?” Nahri îi zâmbi dulce, știind că vălul îi era îndeajuns de subțire pentru a-i dezvălui trăsăturile.

— Tarifele mele sunt cinstite, vă asigur.

— Taci, frate! se răsti pașa, privindu-l urât pe tânăr. Apoi se întoarse iar spre Nahri, cu hotărâre: Spune-mi!

— Nu-i nimic sigur, îl avertiză ea.

— Trebuie să-ncerc.

— Sunteți tare curajos, îl firitisi ea, lăsând să-i tremure vocea. Într-adevăr, cred că toată suferința vi se trage de la deochi. Cineva vă invidiază, domnul meu. Și cine n-ar face-o? Un bărbat cu averea și cu frumusețea dumitale poate atrage numai și numai pizmă. Ar putea fi chiar cineva apropiat… Și îi aruncă lui Arslan o privire iute, însă destul de evidentă pentru a-l face pe acesta să roșească: Trebuie să vă purificați casa de toată înnegurarea pe care pizma v-a atras-o înăuntru.

— Cum, cum să fac una ca asta? o întrebă, cu voce răgușită, pașa, cuprins de nerăbdare.

— Înainte de toate, trebuie să-mi făgăduiți că-mi veți urma întocmai îndrumările.

— De bună seamă!

---

3 Conform tradiţiilor arabe, atingerea inimii cu mâna dreapta este un gest care indică respectul faţă de interlocutor (n. red.).

Nahri se apleca în față.

— Dobândiți, într-o cantitate zdravănă, un amestec făcut dintr-o parte ambră cenușie[4] și două părți ulei de cedru pe care le puteți lua de la Yakub, spițerul din josul străzii. El are cea mai bună marfa.

— Yakub?

— Aywa. Cereți și pudră obținută din coajă de limetă și niscai ulei de castan.

Arslan își privea deja fratele cu o neîncredere fățișă, însă în ochii pașei se aprinsese speranța.

— Și-apoi?

— Ei, aici se complică lucrurile, însă, domnul meu... Nahri îi atinse mâna, iar el se cutremură: Trebuie să îmi urmați îndrumările întocmai.

— Da. Mă jurui pe Allah cel preamilostiv!

— Casa domniei tale trebuie purificată, iar asta se poate face numai dacă e părăsită. Întreaga familie trebuie să plece, cu animale și servitori, cu tot. Nu trebuie să mai rămână niciun suflet viu în casă vreme de șapte zile încheiate.

— Șapte zile! strigă bătrânul, apoi își coborî vocea, când îi întâlni privirea dezaprobatoare. Și unde să plecăm?

— În oaza Fayium! îl sfătui tânăra, iar Arslan izbucni în râs. Nahri continuă, însă, netulburată: La apus, mergeți la cel de-al doilea pârâiaș ca mărime împreună cu al doilea fiu, spuse pe un ton grav. Adunați apă într-un coș făcut din trestie culeasă de prin partea locului, rostiți de trei ori la rând Versetul Tronului[5], și

---

4 *Ambra grisea* (lat.), substanţă produsă în sistemul digestiv al caşaloţilor care se folosea în trecut pentru obţinerea parfumurilor (şi despre care se pretindea că ar fi avut efecte afrodiziace). în Egiptul antic, se ardea ca şi tămâia. Fiind foarte rară (se putea obţine doar prin vânarea caşaloţilor), era un produs foarte scump (n. red.).

5 *Āyat al-Kursī* (ar.), cel de-al două sute cincizeci şi cincilea verset al celei de-a doua sure (Al Baqarat), adevărată mărturisire de credinţă în islam: „Allah! Nu există divinitate afară de El, Cel Viu, Veşnicul [*Al Qayyum*]! Nici aţipirea, nici somnul nu-L cuprind! Ale Lui sunt cele din ceruri şi de pre pământ! Cine este acela care ar putea mijloci la El fără de îngăduinţa Lui? El le ştie pe cele din faţa lor şi pe cele din urma lor. Şi ei nu pricep nimic din ştiinţa Sa în afară de ceea ce El voieşte. Tronul Lui se întinde peste ceruri şi peste pământ şi nu-l este grea păzirea lor. El este Preaînaltul, Măreţul [*Al-Aliyy, Al'Azim*]!*”* (Coranul, ediţie bilingvă română-arabă, traducere în limba română de George

apoi spălați-vă cu ea. Însemnați-vă ușile casei cu amestecul de ambră cenușie și ulei, înainte să plecați, iar când vă veți întoarce, toată pizma va fi dispărut.

— Fayium? o întrerupse Arslan. Doamne, fata mea, dar până și tu ar trebui să știi că suntem în război! Crezi că Napoleon va fi încântat să ne lase să părăsim Cairo doar pentru a face o cursă zadarnică prin deșert?

— Tu *să taci*! strigă pașa și lovi cu pumnul în masă. Apoi se întoarse spre Nahri: Dar ar fi tare greu, într-adevăr.

Nahri își desfăcu larg brațele:

— Allah pe toate cele de trebuință le pune la dispoziție.

— Da, firește. Așa că vom merge în Fayium, hotărî bărbatul. Și-apoi inima mea va fi tămăduită?

Ea se opri. Adică el își făcea griji din cauza inimii?

— *Inshallah*![6] Spuneți-i viitoarei soții să vă pună amestecul de pudră din coajă de limetă și ulei în ceaiul de seară, toată luna următoare.

Ceea ce nu avea să îl ajute cu nimic în privința inexistentei sale probleme cu inima, însă poate că, astfel, mireasa lui avea să-i aprecieze mai mult respirația. Nahri îi dădu drumul mâinii.

Pașa clipi, de parcă ar fi ieșit de sub o vrajă.

— Îți mulțumesc, draga mea, îți mulțumesc! Împinse înapoi punguța cu monede, apoi își scoase un inel gros de aur de pe degetul mic și i-l dădu și pe acela: Binecuvântarea lui Allah fie cu tine!

— Să vă fie căsnicia rodnică!

El se ridică anevoie în picioare:

— Aș vrea să te întreb, copilă, de unde este neamul tău? Vorbești araba cu accentul celor din Cairo, însă ochii tăi arată, cumva… și nu-și încheie spusele.

Nahri strânse din buze. Nu putea să sufere cu niciun chip ca oamenii să îi pună întrebări despre originea sa. Deși nu era frumoasă, după părerea multora (căci anii în care trăise pe străzi o lăsaseră mai slabă și mai murdară decât ar fi preferat

---

Grigore, Çağrı Yayınları, Istanbul, 2003) (n. red.).

6 *'In shā'a llāh*[u] (ar.), „cu voia lui Allah” sau: „dacă aşa va fi voia lui Allah”, expresie inspirată de Coran (sura Al-Kahf, cea de-a optsprezecea), cu ajutorul căreia credinciosul musulman îşi exprimă smerenia (niciun plan nu poate fi dus la îndeplinire dacă Dumnezeu nu doreşte asta) (n. red.).

bărbații), ochii ei strălucitori și chipul ascuțit îi făceau, de obicei, să îi arunce și o a doua privire. Și această a doua aruncătură de ochi era aceea care dezvăluia o linie de păr negru ca noaptea și niște ochi neobișnuit de întunecați (*nefiresc* de negri, cum i se spusese), care stârneau întrebările.

— Sunt egipteană precum Nilul, îl asigură ea.

— De bună seamă! Și, atingându-și sprânceana, rosti: Pacea lui Allah fie cu tine! Și se aplecă, să poată ieși pe ușă din dugheană.

Arslan rămase în urmă. În vreme ce își aduna răsplata, Nahri simți că o pironea cu ochii.

— Îți dai seama că tocmai ai comis o fărădelege, nu-i așa? o întrebă tânărul cu asprime.

— Poftim?

El făcu un pas mai aproape.

— Ai încălcat legea, neroado! Legea otomană interzice practicarea vrăjitoriei!

Nahri nu se putu abține: Arslan era doar unul dintr-un lung șir de funcționari turci îngâmfați cu care tot avusese de-a face, în timp ce crescuse în Cairo, orașul aflat sub ocupație otomană.

— Atunci probabil că-s tare norocoasă că franțujii-s acum la putere!

Făcuse o mare greșeală spunând acestea. El se înroși imediat. Ridică mâna, iar Nahri tresări. Degetele i se strânseră, din reflex, în jurul inelului pașei, iar o margine ascuțită a nestematei sale îi tăie palma.

Dar tânărul nu o lovi. Scuipă doar la picioarele ei.

— Allah mi-e martor, vrăjitoare hoață ce ești… De îndată ce vom scăpa Egiptul de franțuji, jegurile de teapa ta vor fi următoarele care vor pleca valvârtej! spuse și, după ce îi mai aruncă o privire plină de ură, plecă.

Nahri trase adânc aer în piept, privindu-i pe frații certăreți cum se îndepărtau în ceața dimineții, îndreptându-se spre spițeria lui Yakub. Dar nu amenințarea tânărului o neliniștise, ci hârâitul pe care-l auzise când el strigase la ea, mirosul de sânge bogat în fier care plutea încă în aer și care vădeau un plămân bolnav de ftizie, poate chiar existența unei mase canceroase. Care nu dădea încă niciun semn, dar care avea să se manifeste în curând.

Arslan avusese dreptate să o bănuiască. Fratele lui nu suferea

de nimic, însă el nu avea să mai trăiască suficient cât să-și vadă oamenii recucerind Egiptul.

Își desfăcu pumnul încleștat. Tăietura din palmă i se vindeca deja, și devenise de acum doar o dungă de piele nouă, maronie, care se prindea sub picăturile de sânge. O privi o vreme, apoi oftă și se vârî înapoi în dugheană sa.

Își scoase acoperământul împletit pentru cap și îl făcu ghemotoc. „Neroado! Ar fi trebuit să afli până acum că nu-i bine să-ți pierzi firea cu asemenea oameni!” Nahri avea destui dușmani, chiar nu-i mai făceau trebuință unii noi, mai ales nu unii care ar fi putut pune străjeri în jurul casei pașei, când acesta avea să fie plecat în Fayium. Căci ceea ce plătise acesta până atunci fusese o nimica toată, în comparație cu ce se putea fura din locuința lui pustie. Și nici n-ar lua prea mult: făcea asta de prea multă vreme ca să nu știe să evite ispitele exceselor. Dar niscai bijuterii a căror dispariție el ar fi pus-o pe seama unei soții uituce sau a vreunui servitor iute de mână? Flecuștețe care pentru pașă nu însemnau mai nimic, dar care îi puteau plăti chiria pe o lună lui Nahri? Pe acelea, negreșit, le-ar fi înșfăcat.

Mormăind încă o înjurătură, își strânse covorașul de dormit și scoase câteva cărămizi din podea. Lăsă monedele și inelul pașei să cadă în gropiță și se încruntă văzând cât de puține economii avea.

„Nu-i de ajuns. Niciodată nu va fi de ajuns!” Puse la loc cărămizile, calculând cât de mult îi mai trebuia pentru a plăti chiria și bacșișurile din luna aceea, care reprezentau cheltuielile în continuă creștere ale desfășurării profesiei sale tot mai periculoase. Și care creșteau mereu, făcând să se îndepărteze tot mai mult visurile ei de a pleca la Istanbul pentru a lua lecții cu profesori particulari și a învăța o meserie respectabilă pentru a ajunge să își câștige traiul vindecându-i cu adevărat pe oameni, în loc să-i păcălească cu toate absurditățile acelea „magice”.

Numai că în acel moment nu putea face nimic în privința asta, iar Nahri nu avea de gând să răpească din timpul destinat câștigării banilor pentru a-și deplânge soarta. Se ridică, își înfășură o eșarfă veche în jurul buclelor dezordonate și adună amuletele pe care le făcuse pentru femeile de etnie barzani, precum și cataplasma pe care i-o pregătise măcelarului. Urma să revină mai târziu, să se pregătească pentru *zar*, însă,

deocamdată, trebuia să vadă pe cineva mult mai important.

Spițeria lui Yakub se afla la capătul străduței, înghesuită între o dărăpănată dugheană cu fructe și o brutărie. Nimeni nu știa de ce bătrânul evreu hotărâse să deschidă o spițerie într-o mahala atât de mizeră. Majoritatea celor care locuiau pe alee erau niște nevoiași disperați: curtezane, opiomani și căutători prin gunoaie.

Yakub se mutase acolo cu câțiva ani în urmă, stabilindu-și familia la etajele de sus ale celei mai curate clădiri. Vecinii tot clevetiseră, răspândind zvonuri despre chefurile bătrânului și datoriile sale acumulate din cauza jocurilor de noroc sau chiar acuzații mai grave, cum că fiul lui ar fi ucis un musulman sau că Yakub însuși ar fi luat sânge și umori de la opiomanii pe jumătate morți de prin ulicioare. Nahri considerase că toate erau doar niște nerozii, însă nu îndrăznise să îl întrebe nimic pe spițer. Nu fusese curioasă în privința trecutului său, iar el nu întrebase de ce o fostă hoață de buzunare putea diagnostica boli mai bine decât medicul personal al sultanului. Cârdășia lor bizară se baza pe evitarea acelor două subiecte.

Tânăra intră în spițerie, ferindu-se iute de clopoțelul vechi care anunța sosirea clienților. Ticsit cu provizii și imposibil de haotic, magazinul lui Yakub era locul ei preferat, cel mai dorit din întreaga lume. Pereții erau acoperiți cu rafturi de lemn desperecheate care gemeau sub povara sticluțelor prăfuite, a coșulețelor din trestie și a urcioarelor din lut ciobite. Ierburi uscate, părți din corpurile unor animale, dar și obiecte pe care nu le-ar fi putut identifica vreodată atârnau de tavan, în timp ce nenumărate amfore din lut erau înghesuite pe podea, de parcă s-ar fi luptat pentru puținul spațiu rămas liber acolo. Yakub își cunoștea inventarul ca pe propriul buzunar, iar poveștile lui despre magii din vechime sau despre ținuturile cu condimente aromate ale hindușilor o purtau întotdeauna în lumi pe care abia și le putea închipui.

Spițerul era aplecat peste masa de lucru, amestecând ceva care răspândea o duhoare puternică. Fata zâmbi când îl văzu pe bătrân, cu instrumentele sale vechi, vechi de tot. Mojarul lui

părea adus din străvechiul regat al lui Saladin[7].

— *Sabah al-hayr[8],* îl salută ea.

Yakub icni, înspăimântat, și ridică privirea, lovindu-se cu fruntea de o funie de usturoi. După ce o dădu la o parte, mormăi:

— *Sabah al-noor[9].* N-ai putea să faci ceva zgomot când intri? M-ai speriat de moarte.

— Îmi place să te iau prin surprindere, rânji Nahri.

— Adică să mă ataci mișelește. Pe zi ce trece, te faci tot mai drăcoasă.

— E-un lucru tare urât pe care să-l spui cuiva care tocmai ți-a adus o avere azi-dimineață! spuse și se sprijini în mâini ca să se cațăre pe masa lui de lucru.

— „Avere”… Ce avere? Așa numești tu doi otomani certăreți, care mi-au bătut la ușă în zori, mai-mai să mi-o dărâme? Nevastă-mea a fost cât pe ce să facă infarct din cauza lor.

— Cumpără-i și tu niște giuvaiere cu banii dobândiți.

Yakub clătină din cap.

— Auzi tu: ambră cenușie! Ai noroc că mai aveam un pic pe stoc! N-ai putut și tu să-l convingi să-și vopsească ușa cu ceva mai ușor de procurat, cum ar fi aurul topit?

Fata ridică din umeri, luând un borcan de lângă cotul bătrânului și mirosindu-i cu precauție.

— Arătau ca și cum și-ar fi putut permite s-o cumpere.

— Cel mai tânăr a avut destul de multe de spus despre tine.

— Nu poți să le fii tuturor pe plac! spuse și mai ridică un borcan, privind cum el adăuga câțiva miezi de nuci din insulele Moluce în mojar.

Yakub puse pistilul jos, oftând, și întinse mâna după borcan, pe care ea i-l dădu, fără tragere de inimă.

— Ce prepari?

— Asta? o întrebă el și se reapucă de măcinat miezii. O tinctură pentru soția cizmarului. A tot avut amețeli în ultima vreme.

---

7 Saladin sau Ṣalāḥ ad-Dīn Yūsuf ibn Ayyūb (cca 1138-1193), diplomat şi comandant arab de origine kurdă, întemeietorul dinastiei Ayyubid care a domnit în Egipt şi Orient în secolele al XII-lea-al XIII-lea (n. tr.).

8 *Sabah al-khair* (ar. în original), „bună dimineaţa” (n. tr.).

9 *Sabah al-noor* (ar. în original), formulă de răspuns la „bună dimineaţa” (n. tr.).

Nahri îl privi o clipă.

— N-o s-o ajute.

— Serios? Mai spuneți-mi odată, „doctore”, cu cine v-ați făcut ucenicia?

Nahri zâmbi. Yakub detesta când făcea asta. Se întoarse la rafturi, căutând un ibric care-i era cunoscut. Magazinul era un talmeș-balmeș, un haos de borcane neetichetate și alimente care păreau să se miște singure de colo-colo.

— E însărcinată, îi aruncă ea peste umăr și apoi ridică o sticluță cu ulei de mentă, îndepărtând un păianjen care i se târâse pe dop.

— Însărcinată? Soțul ei nu mi-a spus nimic despre una ca asta!

Nahri împinse sticluța în direcția bătrânului și puse alături de ea și o rădăcină noduroasă de ghimber.

— E prea devreme. Probabil nici ei nu au habar încă.

El o privi cu gravitate.

— Și tu ai?

— Pe vredniciile Atotmilostivului, tu, unul, n-ai habar? Varsă cu un zgomot suficient de puternic, încât să-l trezească și pe Shaitan[10] însuși, fie-i numele spurcat! Ea și soțul său au deja șase copii. Ai crede că ar fi trebuit să fie în stare să recunoască de acum semnele gravidiei! Zâmbi, încercând să-l liniștească: Fă-i doar un ceai din toate astea.

— Da eu, unu, n-am auzit-o vărsând!

— Păi, sigur că nu, bunicuțule, tot așa cum nici pe mine nu m-ai auzit intrând! Poate că ai o problemă cu urechile!

Yakub împinse la o parte mojarul, scoțând un icnit nemulțumit, și se întoarse spre ungherul din fundul dughenei unde își ținea banii.

— Aș vrea să nu te mai joci atâta de-a Musa bin Maimon[11] și să-ți găsești și tu un soț. Nu ești chiar atât de în vârstă, să știi!

Își scoase cufărul, ale cărui balamale scârțâiră când îi deschise capacul rablagit.

Nahri izbucni în râs.

---

10 *Al-Shaytān* (ar. În original), Satan, conducătorul diavolilor în mitologia arabă (n. red.).

11 Mūsā bin Maymūn (ar.) sau Moise Maimonide (1135–1204), medic, astronom şi filosof evreu sefardic considerat cel mai important înţelept al iudaismului din perioada medievală (n.tr.).

— Dac-o să găsești pe cineva dornic să se-nsoare cu una ca mine, atunci să știi c-o să le iei pâinea de la gură tuturor pețitoarelor din Cairo! zise tânăra și se apucă să scotocească prin harababura de cărți, rețete și sticluțe de pe masă, în căutarea cutiuței din email în care Yakub păstra batoanele de susan cu miere pentru nepoții lui, găsind-o, în cele din urmă, sub un registru prăfuit. Și, în plus, continuă ea, scoțând două batoane, îmi place parteneriatul nostru.

El îi întinse o punguță cu bani. Nahri își putu da seama, după greutatea ei, că era mai mult decât partea ei obișnuită. Vru să protesteze, însă el o întrerupse.

— Să stai cât mai departe de bărbații precum tânărul acela, Nahri! E tare periculos.

— De ce? Doar acum franțujii-s la putere! Își mestecă bomboana, dintr-odată curioasă: E adevărat că franțuștele umblă goale pușcă pe străzi?

Spițerul clătină din cap, căci se obișnuise de mult cu necuviințele fetei.

— „Franțuzoaicele”, copilă, așa se spune, nu „franțuștele”. Și fie ca Dumnezeu să te ferească să mai auzi vreodată asemenea lucruri nepotrivite.

— Abu Talha spune că, într-adevăr, conducătorul lor are picioare de țap.

— Abu Talha ar trebui să se limiteze la cârpăcitul pantofilor… Dar nu schimba subiectul! îi ceru el, exasperat. Eu, unul, tot încerc să te avertizez.

— Să mă avertizezi? În legătură cu ce anume? N-am vorbit niciodată c-un franțuz.

Și asta nu fiindcă nu s-ar fi străduit! Încercase să le vândă amulete celor câtorva soldați franțuji pe care-i întâlnise în cale, dar ei se dăduseră înapoi, de parcă ar fi fost cine știe ce soi de șarpe, făcând remarci arogante despre îmbrăcămintea ei, în limba lor ciudată.

Spițerul o privi drept în ochi:

— Ești tânără, spuse el încetișor. N-ai trăit încă suficient cât să afli ce ni se întâmplă pe timp de război. Nouă, celor care suntem diferiți, care suntem altfel. Trebuie să ții fruntea plecată! Sau, și mai bine, să pleci. Ce s-a ales de planurile tale mărețe de a merge la Stambul?

După ce-și făcuse socoteala economiilor în dimineața aceea,

pe Nahri simpla pomenire a orașului o amăra.

— Credeam că ești de părere că-s necugetată să vreau așa ceva, îi aminti ea. Că niciun medic n-ar lua vreodată drept ucenică o femeie.

— Ai putea deveni moașă, îi sugeră bătrânul. Doar ai mai dat câte-o mână de ajutor la câte-o naștere! Ai putea pleca spre răsărit, cât mai departe de război. Poate spre Beirut…

— Pari tare nerăbdător să scapi de mine!

Yakub îi atinse mâna. În ochii căprui i se citea îngrijorarea.

— Sunt tare nerăbdător să te văd în siguranță. Tu nu ai nici familie și niciun soț care să te ocrotească, nu ai nici…

Nahri se zburli:

— Pot să am și singură grijă de mine!

— …Pe cineva care *să te sfătuiască* să nu mai fi nechibzuită, își duse el gândul până la capăt, aruncându-i o privire. Cum ar fi să conduci tu însăți un ritual *zar.*

„Aha! Despre asta era vorba!” Nahri tresări:

— Sperasem că n-ai s-auzi nimic despre asta.

— Atunci chiar ești o neroadă! îi spuse el, pe șleau. N-ar trebui să permiți să ai de-a face vreodată cu magia celor de la miazăzi. Făcu în gest în spatele ei: Dă-mi un ibric de cositor.

Ea îi întinse unul de pe raft, aruncându-i-l cu mai multă forță decât ar fi fost necesar.

— Dar nu există niciun fel de „magie”! Totul e complet nevătămător!

— „Nevătămător”! o luă Yakub în râs, în timp ce punea ceaiul în ibric. Am auzit zvonuri despre aceste ritualuri *zar…* despre jertfele de sânge care trebuie făcute pentru a încerca să exorcizezi *djinn*-ii…

— Nu-i chiar o exorcizare, îl corectă Nahri, încetișor. Mai degrabă, o ofertă de pace.

El o privi exasperat.

— N-ar trebui să încerci să faci niciun fel de afacere cu *djinn*-ii! Clătină din cap, acoperind ibricul cu un capac pe care-l ferecă apoi cu ceară fierbinte: Te joci cu lucruri mai presus de puterea ta de înțelegere, Nahri. Acestea nu-s tradițiile tale. O să-ți înșface sufletul un demon, dacă nu vei fi mai atentă.

Nahri observă că, într-un mod tare ciudat, o înduioșa grija lui. Și când te gândești că doar cu câțiva ani în urmă o alungase ca

pe o trișoare lipsită de inimă!

— Bunicuțule, începu ea, încercând să îi arate mai mult respect. Nu trebuie să îți faci griji! Nu e vorba de nicio magie, îți jur. Văzând îndoiala de pe chipul lui, hotărî să fie încă și mai sinceră: Totul e absurd. Doar nu există nicio brumă de magie, nici urmă de *djinn* și niciun spirit care abia așteaptă să ne înghită. Îmi tot fac șmecheriile de atât de mult timp, încât am aflat că nimic nu e real.

Yakub se opri o clipă.

— Lucrurile pe care te-am văzut făcându-le…

— Poate că doar mă pricep la șiretlicuri mai bine decât alții, îl întrerupse Nahri, nădăjduind să îi mai domolească teama pe care i-o zărise pe chip; nu era nevoie să-și sperie singurul prieten, doar pentru că avea câteva talente stranii.

El clătină din cap.

— Totuși, există *djinn*-i. Și demoni. Chiar și înțelepții sunt de acord cu asta.

— Înțelepții se înșală. După mine, una, încă nu a venit niciun spirit.

— Nu fi arogantă, Nahri! Asta-i blasfemie, adăugă spițerul, părând surprins. Doar cineva cu totul și cu totul nesăbuit ar vorbi în felul acesta.

Ea își ridică bărbia, sfidătoare.

— Păi, nu există.

Bătrânul oftă.

— Nu se poate spune că n-am încercat. Dădu la o parte ibricul: Dă-i asta cizmarului când pleci, te rog.

Nahri coborî de pe masă.

— Te ocupi mâine de inventar?

O fi fost ea arogantă, dar rareori rata ocazia să învețe mai multe despre spițerie; doar cunoștințele lui Yakub o ajutaseră să își dezvolte mult propriile instincte de tămăduitoare.

— Da, însă ai face bine să vii cât mai devreme. Avem multe de făcut.

Ea încuviință.

— *Inshallah*!

— Acum du-te și cumpără-ți niște chebap, spuse el făcând semn spre punga cu bani. Ești numai piele și os! Dac-or veni după tine, *djinn*-ii vor vrea să aibă ce mânca.

Când Nahri ajunse în cartierul în care urma să se desfășoare *zar*-ul, soarele clipea deja dincolo de adevărata aglomerare de minarete din piatră și de case din cărămidă, pentru a dispărea apoi, într-un târziu, dincolo de linia orizontului din îndepărtatul deșert, în timp ce un muezin cu voce joasă începu chemarea la rugăciunea *maghrib.* Tânăra se opri, ușor dezorientată de dispariția luminii. Cartierul se afla în partea de miazăzi a orașului Cairo, înghesuit între ruinele străvechiului Fustat și dealurile Mokattam. Și nici nu era o zonă pe care o cunoștea. Găina pe care o ducea profită de neatenția ei ca să o lovească în coaste și Nahri înjură, vârându-și-o mai strâns sub braț, apoi porni mai departe, strecurându-se pe lângă un bărbat costeliv care ținea în echilibru pe cap o tavă cu pâine, și evitând la mustață ciocnirea cu un cârd de copii care chicoteau. Își croi drum pe lângă o grămadă de încălțări care tot creștea aflată în fața unei moschei deja aglomerate. Cartierul era ticsit. Invazia franceză nu putuse opri valurile de oameni care veneau în Cairo de la țară. Nou-veniții soseau doar cu hainele de pe ei și cu tradițiile strămoșești care erau, adesea, declarate pervertiri ale credinței de către unii imami mai oțărâți ai orașului.

Iar ceremoniile de *zar* erau, fără îndoială, denunțate a fi pervertiri. La fel ca și credința în magie, aceea în posedare era răspândită în Cairo și oamenii pe ea dădeau vina pentru toate cele, de la pierderea unei sarcini de către o tânără mireasă până la demența care dura de o viață a vreunei bătrâne. Ritualurile *zar* se țineau pentru a împăca spiritul și a o vindeca pe femeia năpăstuită. Și, cu toate că Nahri nu credea în posedare, coșul plin de monede și masa gratuită pe care le primea *kodia*, femeia care conducea ceremonia, erau prea tentante ca să le ignore. Așa că, după ce urmărise pe furiș cum se desfășurau ceremoniile *zar,* începuse să organizeze ea însăși unele, deși într-o versiune mult scurtată.

În seara aceea urma să o țină pe a treia. Se întâlnise cu o mătușă din familia fetei chinuite și aranjaseră să țină ceremonia într-o curte abandonată, aproape de casa lor. Când ajunse, cele două muzicante ale sale, Shams și Rana, o așteptau deja.

Nahri le salută cu căldură. Curtea fusese măturată, iar în centrul său așezaseră o masă îngustă acoperită cu o pânză albă.

La capetele mesei stăteau două platouri de aramă pline ochi cu migdale, portocale și curmale. Și se adunase deja un grup măricel. Femeile din familia fetei și vreo douăsprezece vecine curioase. Deși toate păreau sărace, nimeni nu ar fi îndrăznit să vină la un *zar* cu mâna goală. Avea să se aleagă, negreșit, cu o pradă bogată.

Nahri le făcu semn unor fetițe care, amândouă, erau încă destul de mici ca să li se pară totul foarte interesant, așa că dădură fuga spre ea, nerăbdătoare. Nahri îngenunche și puse găina pe care o adusese în brațele fetei mai mari.

— Să o ții bine pentru mine, da? întrebă Nahri, iar fetița încuviință din cap, plină de importanță.

Coșul i-l dădu fetei mai mici. Aceasta era tare frumoasă, cu ochi mari și negri și părul creț, strâns în codițe încâlcite. Nimeni nu putea să îi reziste. Nahri îi făcu cu ochiul.

— Să te asiguri că fiecare va pune ceva în coș! îi spuse și o trase de codițe, apoi le făcu semn să plece, concentrându-se asupra motivului pentru care se aflau toate acolo.

Numele fetei bolnave era Baseema. Părea să aibă cam doisprezece ani și fusese îmbrăcată într-o rochie lungă, albă. Nahri privi cum o femeie mai în vârstă încerca să îi lege o eșarfă în jurul capului. Baseema se împotrivea, cu o privire sălbatică și agitându-și mâinile. Nahri văzu că vârfurile degetelor îi erau roșii, acolo unde își mușcase unghiile. Pielea fetei radia teamă și neliniște. Iar *kohl*-ul[12] i se întinsese pe obraji, fiindcă încercase să și-l șteargă de la ochi.

— Te rog, draga mea! o implora femeia mai în vârstă, care, de bună seamă, era mama ei, căci asemănarea lor era izbitoare. Încercăm doar să te ajutăm!

Nahri îngenunche lângă ele și luă mâna Baseemei. Fata se liniști și numai ochii i se mai mișcau de acum în toate părțile. Nahri o ridică apoi, cu blândețe, în picioare. Toată lumea amuți când își puse mâna pe fruntea fetei.

Nahri nu putea explica deloc cum vindeca sau cum simțea bolile, la fel cum nu putea explica nici cum își îndeplineau ochii și urechile sale funcțiile. Priceperile sale făceau parte din ea de atâta vreme, încât încetase să le mai pună la îndoială existența.

---

12 *Kuhl* (ar.), pudră minerală folosită în cosmetică pentru a pune în evidenţă ochii. Cunoscut încă din Antichitate, *kohl*-ul (ortografiat şi *kohol)* este folosit încă în Orientul Mijlociu, Africa etc. (n. red.).

Copil fiind, îi trebuiseră ani buni și multe lecții dureroase să își dea seama cât de diferită era de oamenii din jurul ei, de parcă ar fi fost singura care vedea într-o lume a orbilor. Iar talentele sale erau atât de firești, naturale, organice, încât îi era imposibil să se gândească la ele ca la ceva ieșit din comun.

Baseema părea dezechilibrată: mintea îi era vie și sclipitoare, așa simțea Nahri când o atingea, însă era rătăcită, greșit direcționată. „Stricată.” Detesta cât de repede îi venise în minte un cuvânt atât de crud, dar Nahri știa că nu putea face altceva decât să o liniștească pentru o vreme.

Mai trebuia, totodată, să organizeze și un spectacol reușit, altfel nu avea să-și primească banii. Nahri îndepărtă vălul de pe chipul fetei, simțind că aceasta se simțea încolțită, ca prinsă într-o cursă. Baseema, care ținea un capăt al acestuia în pumnul său încleștat, îl scutură în timp ce o privea în ochi pe Nahri.

Tânăra îi zâmbi copilei:

— O poți păstra, dacă vrei, draga mea. O să ne distrăm împreună, îți promit. Ridică glasul și se întoarse spre public: Ați avut dreptate să mă aduceți. În ea sălășluiește un spirit, și încă unul puternic, dar îl putem domoli. Putem să-i aducem la bună înțelegere.

Apoi le făcu muzicantelor cu ochiul și gesticulă în direcția lor. Shams începu să bată în *darbuka*[13] sa, făcând să răsune un ritm aprig din pielea tăbăcită.

Rana își luă cimpoiul și îi întinse lui Nahri o tamburină, singurul instrument pe care aceasta îl putea folosi fără să se facă de râs.

Nahri o lovi de picior.

— Le voi cânta spiritelor pe care le cunosc, explică ea, vorbind mai tare, pentru a se face auzită, deși erau foarte puține femei din ținuturile de la miazăzi care nu știau cum se desfășoară un *zar*. Mătușa Baseemei luă o cățuie plină cu tămâie și începu să trimită vălătuci de fum aromat spre mulțime: Când spiritul dinăuntrul ei își va auzi cântecul, o va face să se agite, iar noi vom putea începe.

Rana începu să cânte, iar Nahri să bată în tamburină, ceea ce îi făcea umerii să tresară, iar eșarfa cu ciucuri să îi tresalte la

---

13 *Darbukah* (ar. în original) sau darabana este o tobă de mână folosită în Asia de Sud-Vest, având forma unei cupe. Ea produce un sunet înalt, asemenea unei pocnituri (n. tr.).

fiecare mișcare. Baseema o urmărea, fermecată.

— O, spirite, vă conjurăm! Vă implorăm și vă preamărim! își rosti Nahri incantația, păstrându-și vocea cât mai gravă, ca să nu ajungă să recite fals, căci, în timp ce femeile *kodia* „legitime” erau cântărețe bine pregătite, Nahri nici pomeneală să le semene. *Ya, amir el Hind*! „O, mare prinț, alătură-te nouă!”

Începu cântecul Amirului[14] indian și apoi trecu la cel al Sultanului Mării și la acela al măreței Qarina[15], schimbând melodia pentru fiecare în parte. Avusese grijă să memoreze versurile, chiar dacă nu și semnificația lor, căci nu își făcea prea multe griji în legătură cu originile acestora.

Baseema devenea din ce în ce mai plină de însuflețire, în timp ce ele cântau în continuare. Membrele i se relaxară, iar ridurile tensionate de pe chip îi dispărură. Se balansa cu un efort mai mic, aruncându-și părul pe spate cu un zâmbet vag, dar mulțumit. Nahri o atingea de fiecare dată când treceau pe lângă ea, bâjbâind parcă în căutarea zonelor întunecare ale minții fetei și trăgându-le mai aproape unele de celelalte, pentru a o liniști pe copilă.

Grupul femeilor era unul benefic, plin de energie și care se implica în ritual. Câteva se ridicară, bătând din palme și alăturându-se dansului. De obicei, așa se întâmpla. *Zar*-urile reprezentau și o scuză pentru a ieși în lume, nu doar o încercare de a potoli *djinn*-ii supărători. Mama Baseemei privi chipul fiicei sale, plină de speranță. Fetițele își strângeau obiectele la piept, sărind în sus de încântare, în timp ce găina cotcodăcea în semn de protest.

Muzicantele păreau și ele să se simtă bine. Shams începu dintr-odată să bată un ritm mai rapid în *darbuka,* iar Rana o urmă, cântând o melodie de jale, aproape neliniștitoare.

Nahri bătea ritmic cu degetele în tamburină, simțindu-se inspirată de dispoziția grupului. Rânji. Poate că era vremea să le ofere ceva diferit.

Închise ochii și începu să fredoneze. Nahri nu avea un nume pentru limba ei maternă, limba pe care, probabil, o împărtășise cu părinții ei, morți demult sau doar uitați. Era singurul indiciu

---

14 Denumirea unui *djinn* despre care mitologia arabă afirma că ar fi trăit în mijlocul oamenilor (n. red.).

15 În mitologia arabă, numele unui demon care îi chinuia în special pe copii (n. red.).

cu privire la originea sa și o tot căutase, doar-doar o va mai auzi grăită și de altcineva încă de când era copil, trăgând cu urechea la negustorii străini și urmărind mulțimea poliglotă a înțelepților din jurul universității Al-Azhar. Crezuse că semăna cu ebraica și o vorbise odată de față cu Yakub, însă el nu fusese de acord, adăugând, fără să fie nevoie, că poporul lui avea deja suficiente probleme și fără să îi numere printre membrii săi pe una ca ea.

Dar Nahri știa că era un grai neobișnuit, ciudat. Adică perfect pentru un *zar.* Era surprinsă că nu se gândise până atunci s-o folosească.

Deși ar fi putut să-și cânte lista de cumpărături și nimeni nu ar fi avut habar ce face, se hotărî să se mulțumească, totuși, cu cântecele specifice *zar*-ului, traducându-le versurile din arabă în limba ei maternă.

— *Sah, afshin e-daeva…* începu ea. „O, războinic al *djinn*-ilor, te invoc!” Alătură-te nouă și potolește flăcările din mintea copilei! Închise ochii: O, războinicule, vino! *Vak*!

O broboană de sudoare îi alunecă pe tâmplă. Curtea devenise parcă, dintr-odată, neobișnuit de călduroasă, presiunea grupului mare și a focului care trosnea apăsând-o, dintr-odată, prea tare. Își ținu ochii închiși și începu să se legene, permițând, astfel, ca mișcările vălului care îi acoperea capul să-i răcorească fața.

— Mare gardian, vino și ne apără! Vegheaz-o pe Baseema de parcă…

Un icnet grav o sperie pe Nahri. Deschise ochii. Baseema se oprise din dansat. Membrele îi înlemniseră, iar privirea îi era sticloasă, fixată asupra lui Nahri. Fiind, în mod limpede, cuprinsă de tulburare, Shams rată o bătaie pe *darbuka.*

Temându-se să nu-și piardă controlul asupra mulțimii, Nahri își lovi tamburina de șold, rugându-se în tăcere ca Shams să o imite. Îi zâmbi Baseemei și ridică apoi cățuia cu tămâie, sperând ca aroma moscată a acesteia să o liniștească pe copilă. Poate că era timpul să se apropie de final.

— O, războinicule, cântă ea, mai încet, revenind la arabă. Tu să fii, oare, acela care doarme în mintea blândei noastre Baseema?

Copila tresări. Sudoarea îi curgea de acum pe față. Deoarece se apropiase de ea, Nahri văzu că în ochii până de curând lipsiți de orice expresie ai acesteia se putea citi de acum ceva care semăna, mai degrabă, cu groaza. Ușor tulburată, o prinse de

mână.

Baseema clipi, mijindu-și ochii și îndreptându-și toată atenția asupra lui Nahri, cu o curiozitate aproape feroce.

„CINE EȘTI?”

Nahri se albi și dădu drumul mâinii copilei. Buzele Baseemei nici nu se clintiseră, însă ea, una, auzise întrebarea de parcă i-ar fi fost strigată în ureche.

Apoi, clipa trecu. Baseema clătină din cap, ochii i se goliră din nou de orice expresie și începu din nou să danseze. Uimită, Nahri făcu vreo câțiva pași înapoi. Tot corpul îi fu acoperit de o sudoare rece.

Rana stătea de acum chiar lângă umărul ei.

— Da, Nahri?

— Ai auzit? șopti ea.

— Ce s-aud? o întrebă Rana, ridicând din sprâncene.

„Nu fi proastă!” își zise Nahri și clătină din cap, căci se simțea ridicol.

— Nimic, nimic. Ridicând vocea, se întoarse spre mulțime: Toată lauda I se cuvine Atotputernicului, declamă ea, încercând să nu se bâlbâie. O, războinicule, îți mulțumim! Și îi făcu semn fetiței care ținea găina: Te rugăm să ne accepți ofranda și să faci pace cu draga noastră Baseema.

Cu mâinile tremurându-i, Nahri ținu găina deasupra unui bol din piatră și șopti o rugăciune, înainte să îi taie gâtul. Sângele țâșni în bol, stropindu-i picioarele.

Mătușa Baseemei luă găina, ca să o gătească, însă treaba lui Nahri nu se terminase încă.

— Un suc de tamarin pentru oaspetele nostru, ceru ea. *Djinn*-ilor le place gustul amar.

Se sili să zâmbească și încercă să se calmeze. Shams aduse un pahar cu suc întunecat.

— Ești bine, *kodia*?

— Preamărit fie Allah! spuse Nahri. Sunt doar obosită. Ai putea să împarți mâncarea, împreună cu Rana?

— Desigur.

Baseema se legăna mai departe, cu ochii pe jumătate închiși și un zâmbet visător. Nahri o luă de mână și o trase încetișor spre pământ, conștientă că aproape tot grupul le privea.

— Bea, copilă, îi spuse, oferindu-i paharul. Asta îi va fi pe plac *djinn*-ului.

Fata apucă strâns paharul, vărsând aproape jumătate din suc. Făcu un gest spre mama ei, scoțând un sunet gutural din gâtlej.

— Da, *habibti*[16].

Nahri îi mângâie părul, încercând să o liniștească, dar copila era încă dezechilibrată, însă mintea nu i se mai simțea la fel de bezmetică. Numai Allah știa cât avea să mai dureze. O chemă pe mama Baseemei și le uni mâinile.

Ochii femeii erau plini de lacrimi.

— E tămăduită? O va lăsa în pace *djinn*-ul?

Nahri ezită.

— I-am mulțumit pe amândoi, însă *djinn*-ul e puternic și, probabil, o însoțește încă de la naștere. Pentru o ființă atât de fragilă... O strânse pe Baseema de mână: A fost mai simplu pentru ea să se supună dorințelor lui.

— Ce-nseamnă asta? întrebă femeia, cu vocea întretăiată.

— Starea fiicei tale este la voia lui Allah. *Djinn*-ul o va proteja, îi va oferi o viață interioară bogată, minți ea, sperând să o liniștească pe femeie. Îi va menține pe amândoi mulțumiți. Las-o să stea cu tine și cu soțul tău și dă-i să facă mereu ceva cu mâinile.

— Va... va mai vorbi vreodată?

Nahri privi într-o parte.

— *Inshallah*! După cum va fi voia lui Allah!

Femeia mai în vârstă înghiți în sec, căci observase, în mod limpede, tulburarea lui Nahri.

— Și *djinn*-ul?

Tânăra încercă să se gândească la un răspuns ușor:

— Dă-i să bea suc de tamarin în fiecare dimineață. Asta îi va fi lui pe plac. Și ia-o la râu, să facă baie la prima *jumu'ah*[17], în prima vineri a fiecărei luni.

Mama Baseemei trase adânc aer în piept.

— Numai unul Allah știe cel mai bine, spuse ea încetișor, mai degrabă pentru sine decât pentru Nahri.

Dar nu mai plângea. În schimb, sub privirile lui Nahri, femeia

---

16 *Habibti* (ar. în original), forma feminină a apelativului *habibi* (ar.), „iubirea mea” (n. tr.).

17 *Ṣalāt al-jumuah* (ar. în original), „rugăciunea de vineri”, rugăciune pe care musulmanii o fac în fiecare vineri, în comunitate, imediat după prânz, în locul lui ṣalāt aẓ-ẓuhr (ar.), „rugăciunea de la prânz” (n. tr.).

luă mâna fiicei sale, părând deja mai împăcată. Baseema îi zâmbi.

Și atunci cuvintele lui Yakub se strecurară în inima lui Nahri, când văzu acest tablou: „Tu nu ai nici familie și niciun soț care să te ocrotească…”

Nahri se ridică în picioare:

— Vă rog să mă iertați.

În calitate de *kodia,* nu avea de ales și trebuia să rămână până când avea să se servească masa, când urma să fie nevoită să dea, politicos, din cap a încuviințare la bârfele femeilor și să încerce să o evite pe o verișoară mai în vârstă, care simțise că avea un cancer care i se răspândea în amândoi sânii. Nahri nu încercase niciodată să vindece așa ceva și nu credea că aceea era o noapte potrivită pentru astfel de experimente – deși asta nu o făcea deloc să suporte mai lesne chipul zâmbitor al femeii neștiutoare.

Ceremonia se apropia de final. Coșul ei era plin ochi cu un talmeș-balmeș de monede folosite în Cairo: fili de aramă uzați, câteva parale de argint și un singur dinar străvechi, oferit de familia Baseemei. Celelalte femei adăugaseră bijuterii ieftine, toate în schimbul binecuvântărilor pe care se presupunea că Nahri urma să le rostească pentru ele. Nahri le dădu lui Shams și Ranei câte două parale și le îngădui să ia mai toate bijuteriile.

Tocmai își strângea mai bine pe lângă corp voalul pe care îl purta pe deasupra hainelor, încercând să evite pupăturile repetate ale celor din familia Baseemei, când simți o ușoară furnicătură la ceafa. Petrecuse prea mulți ani urmărindu-și diversele victime ale matrapazlâcurilor și fiind, totodată, urmărită, la rândul său, ca să nu recunoască imediat senzația, așa că își ridică privirea.

De partea cealaltă a curții, Baseema o privea. Era complet nemișcată și își stăpânea perfect membrele. Nahri i se uită țintă în ochi, surprinsă de calmul copilei. În ochii întunecați ai acesteia se citea ceva straniu, calculat. Dar chiar în clipa când Nahri observă toate acestea, senzația dispăru, iar copila își împreună mâinile și începu să se legene, dansând așa cum îi arătase Nahri.

II

NAHRI

„Ceva i s-a întâmplat copilei aceleia!”

Nahri ciugulea acum firimiturile unui *feteer*[18] pe care-l devorase de mult. Cum, după *zar,* în minte i se învârtejeau tot soiul de idei, se oprise într-o cafenea de prin cartier în loc să se îndrepte spre casă și, acum, după câteva ore bune, tot acolo aștepta. Își roti paharul. Rămășițele roșiatice ale ceaiului de hibiscus pluteau pe fund.

„Nu s-a întâmplat nimic, neghioabă ce ești! N-ai auzit nimic, ți s-a părut.” Căscă, proptindu-și coatele pe masă și închizând ochii. După întâlnirea sa de dinainte de crăpatul zorilor cu pașa și după drumul lung prin oraș, obosise crunt.

O tuse abia auzită îi atrase atenția. Deschise ochii și văzu un bărbat cu o barbă prizărită și o expresie plină de speranță care stătea, trândav, chiar lângă masa ei.

Nahri își scoase pumnalul înainte ca el să poată spune ceva și lovi cu plăselele acestuia în tăblia de lemn. Bărbatul dispăru, iar cafeneaua se umplu de șușoteli. O piesă de domino a cuiva se rostogoli pe podea.

Proprietarul o privi urât, iar ea oftă, știind că urma să fie dată afară. Inițial, omul refuzase să o servească, spunând că nicio femeie onorabilă nu s-ar fi aventurat de una singură atât de târziu în noapte, darămite să intre într-o cafenea plină de străini. După ce îi ceruse de mai multe ori să îi spună dacă bărbații din familia ei aveau habar pe unde umbla la ora aceea, doar vederea monezilor căpătate la *zar* îi închisese gura, însă Nahri bănuia că acea acceptare de scurtă durată se apropia de sfârșit.

Se ridică, lăsă niște bani pe masă și plecă. Strada era întunecoasă și neobișnuit de pustie. Ora stingerii, impusă de francezi, îi speriase până și pe cei mai noctambuli egipteni.

Nahri își ținu privirea în pământ în timp ce mergea, dar nu dură mult până să își dea seama că se rătăcise. Deși luna strălucea, partea aceea de oraș îi era necunoscută, așa că trecu de două ori pe aceeași străduță, căutând, fără succes, drumul principal.

Obosită și nervoasă, se opri în fața intrării într-o moschee liniștită, gândindu-se să se adăpostească acolo peste noapte.

---

18 Produs de patiserie egiptean tradiţional (n. tr.).

Vederea unui mausoleu îndepărtat dincolo de cupola moscheii îi atrase privirea. Încremeni. El-Arafa[19]: Orașul Morților.

O suprafață întinsă și îndrăgită de terenuri de îngropăciune și morminte, El-Arafa reflecta obsesia locuitorilor din Cairo pentru tot ceea ce ținea de funeralii. Cimitirul se întindea de-a lungul laturii dinspre răsărit a orașului, ca o spinare din oase care se sfărâmau și din țesuturi în descompunere, unde era îngropată toată lumea, de la fondatorii orașului la opiomani. Și, până în urmă cu câțiva ani, când ciuma rezolvase problema suprapopulării din Cairo, servise chiar și de adăpost pentru nou-veniți, când aceștia nu își găseau niciun alt adăpost.

Ideea aceasta, a sălășluirii printre morminte, o făcea să se cutremure de-a dreptul. Nahri nu împărtășea deloc ușurința cu care majoritatea egiptenilor tratau morții, ce să mai vorbim de faptul că n-avea nicio dorință să se mute laolaltă cu o movilă de oase în descompunere. Considera că, de fapt, cadavrele erau, pur și simplu, jignitoare: mirosul lor, tăcerea lor – totul era greșit. De la unii dintre negustorii mai umblați prin lume auzise tot soiul de povești despre anumite popoare care-și ardeau morții, străini care credeau că, astfel, se ascund în mod inteligent de judecata lui Dumnezeu. Ăia da, oameni geniali, socotea Nahri. Să dispari de pe fața pământului într-un foc vesel părea mult mai încântător decât să fii îngropat sub nisipurile fierbinți din El-Arafa.

Dar ea mai știa și că cimitirul era cea mai mare speranță a sa de a ajunge acasă. Putea merge pe lângă marginea dinspre miazănoapte a acestuia, până când avea să ajungă la cartiere mai cunoscute, și era un loc bun în care să se ascundă dacă avea să dea peste niscaiva soldați franțuji dornici să impună ora stingerii. Străinii îi împărtășeau, de obicei, frica nedeslușită stârnită de Orașul Morților.

Odată intrată în cimitir, Nahri ținu calea cea mai dinspre exterior. Care era chiar mai pustie decât strada pe care venise. Singurele semne că pe-acolo mai viețuia cineva erau mirosul unui foc pe care se gătise ceva și care se stinsese de mult și mieunăturile unor pisici care se băteau. Crenelurile ascuțite și cupolele netede ale mormintelor aruncau umbre fioroase pe nisip. Construcțiile străvechi păreau părăginite. Conducătorii

---

19 *El-arafa* (ar. în original), „cimitir”; denumire folosită pentru a desemna necropola orașului Cairo (n. red.).

otomani ai Egiptului preferaseră să fie îngropați în patria lor, în Turcia, și nu păruseră să considere prea importantă întreținerea cimitirului – una dintre multele insulte cu care îi copleșiseră pe conaționalii tinerei.

Temperatura părea să fi scăzut dintr-odată, iar Nahri se înfioră toată. Sandalele ei de piele, purtate și ponosite, care ar fi trebuit înlocuite demult, lipăiau pe terenul moale. Nu se mai auzea niciun sunet, în afara monedelor care îi zornăiau în coșuleț. Deja cuprinsă de neliniște, Nahri se ferea să privească drept spre morminte, preferând să mediteze la mult mai plăcuta perspectivă de a se furișa în casa pașei, când acesta avea să plece în pribegie la Fayium. Nahri nu avea de gând să îi permită niciunui frate mai mic măcinat de ftizie să îi sufle o pradă așa de bogată, de aducătoare de profit.

Nu mergea de prea multă vreme, când auzi în spatele ei răsuflarea cuiva și zări apoi o mișcare diafană, pe care o surprinse cu coada ochiului.

„Ar putea fi altcineva care o ia pe scurtătură”, își spuse, în timp ce inima îi bătea nebunește în piept. Cairo era un oraș în care te puteai simți destul de în siguranță, însă Nahri știa că puține lucruri bune i se puteau întâmpla unei tinere care era urmărită noaptea.

Își menținu ritmul de mers, dar își duse mâna la pumnal, înainte să se întoarcă brusc și să intre mai adânc în cimitir. Se grăbi pe alee, deranjând o potaie care dormea, și apoi intră și se ascunse într-unul dintre vechile morminte de pe vremea Califatului fatimid[20].

Se auzi sunetul pașilor cuiva. Care se opri apoi. Nahri inspiră adânc și ridică pumnalul, pregătindu-se să îl surprindă și să îl amenințe pe oricine va fi fost acela aflat acolo.

Însă, când a ieșit în alee, a rămas încremenită:

— *Baseema*?

Copila se afla în mijlocul aleii, la doar vreo doisprezece pași distanță, cu capul descoperit și cu *abaya* pătată și sfâșiată. Îi zâmbea. Dinții îi sclipeau în lumina lunii, iar briza îi dădea părul

---

20 Califat musulman şiit care, între anii 909 şi 1171 a stăpânit toată zona de coastă a Africii de Nord, de la Marea Roşie până la Oceanul Atlantic şi al cărui centru era Egiptul. Membrii dinastiei fatimide pretindeau că ar fi avut-o drept strămoaşă pe Fatima, fiica proorocului Mahomed (n. red.).

pe spate.

— Vorbește iarăși, îi ceru Baseema, cu o voce nefirească și răgușită, care parcă nu mai fusese folosită de mult.

Nahri tresări. O ajutase, oare, cu adevărat pe fata aceasta? Și, dacă așa era, de ce, pentru numele lui Allah, rătăcea ea noaptea prin cimitir?

Își lăsă mâna jos și se apropie în grabă:

— Ce faci aici de una singură, copilă? Mama ta se va îngrijora.

Se opri. Deși era întuneric, fiindcă norii acoperiseră dintr-odată luna, putea vedea bine petele ciudate de pe mâinile Baseemei. Nahri inspiră adânc, prinzând un miros de fum, de ars, mirosul răului însuși.

— Acesta e… sânge? Pe Preaînaltul, Baseema, ce s-a întâmplat?

În mod limpede nepăsătoare la îngrijorarea lui Nahri, Baseema bătu din palme, încântată.

— Oare chiar tu ești? Îi dădu ocol, încetișor, lui Nahri: Ai cam avea vârsta potrivită… cugetă cu voce tare. Și-aș putea să jur c-o văd pe vrăjitoarea aia în trăsăturile tale, însă, altfel, arăți atât de… *omenește.* Privirea îi căzu pe pumnal: Deși cred că există o singură cale să ne dăm seama ce și cum.

Nici nu terminase bine de vorbit că și înșfacă pumnalul, cu mișcări imposibil de iuți. Nahri se dădu înapoi, strigând, surprinsă, iar Baseema izbucni în râs.

— Nu te teme, micuță tămăduitoare! Nu-s prost. N-am de gând să-ți gust chiar eu sângele. Își trecu pumnalul în mâna cealaltă: Deși o să-ți iau ăsta, înainte să-ți mai vină cine știe ce idei.

Nahri rămăsese fără cuvinte. O privea pe Baseema cu alți ochi. Copila tulburată dispăruse. Dacă nu țineai cont de declarațiile sale ciudate, băgai iute de seamă că stătea dreaptă, încrezătoare, în timp ce vântul îi bătea prin plete.

Baseema o privi bănuitor, simțindu-i, poate, nedumerirea, tulburarea.

— De bună seamă, știi *ce* sunt eu. *Marid*-ul trebuie să te fi avertizat în privința noastră.

— *Cine*?

Nahri ridică o mână, încercând să-și protejeze ochii de o pală de vânt plină de nisip. Vremea se înrăutățea. În spatele Baseemei, nori cenușii întunecați și portocalii se adunaseră pe

cer, acoperind stelele. Vântul urla din nou, asemenea celui mai fioros *khamsin*[21], însă în Cairo încă nu venise anotimpul furtunilor de nisip.

Baseema privi cerul. Chipul ei micuț fu cuprins de îngrijorare. Se întoarse spre Nahri.

— Magia aceea omenească pe care ai făcut-o... Pe cine-ai invocat?

„Magie? Despre ce magie era vorba?” Nahri își ridică mâinile, apărându-se, parcă:

— Eu n-am făcut nicio magie!

Baseema se mișcă într-o clipită. O împinse pe Nahri în cel mai apropiat perete de mormânt, apăsându-i cu putere cotul în beregată:

— Atunci pentru cine-ai cântat?

— Eu... icni Nahri, șocată de puterea care sălășluia acum în brațele firave ale fetei. Un... războinic, cred. Dar n-a fost nimic serios... Doar un vechi cântec de *zar.*

Baseema se dădu înapoi, în timp ce o pală fierbinte sfâșie aerul aleii, aducând miros de foc.

— Nu-i cu putință! șopti. Doar e mort... Sunt morți cu toții...

— Cine-i mort? se văzu Nahri nevoită să strige, ca să se facă auzită peste vuietul vântului. Așteaptă, Baseema! strigă ea, când copila o rupse la fugă spre o altă alee. Încotro pleci?

Însă nu avu prea mult timp la dispoziție pentru a-și pune astfel de întrebări. Un trosnet zgudui aerul, mai puternic decât bubuitul oricărui tun. Totul fu cuprins de tăcere, de o tăcere cumplită, apoi Nahri fu suflată de o pală de vânt atât de puternică, încât o dezechilibră și o izbi de un mormânt.

Tânăra se lovi cu putere de zidul de piatră și fu orbită de un fulger strălucitor. Se ghemui apoi la pământ, prea uimită ca să-și mai protejeze fața de ploaia de nisip fierbinte.

Întreaga lume amuțise, și ea își reveni odată cu bătăile regulate ale inimii ei și cu sângele care îi gonea spre cap. Puncte negre îi înfloreau în fața ochilor. Își chirci degetele de la mâini și și le contractă pe acelea de la picioare, bucuroasă că toate păreau să îi fie încă alipite de trup. Bubuitul din urechi, al sângelui pompat în vene, era de acum înlocuit, treptat, de un zumzet. Atinse cu grijă umflătura de la ceafa care parcă ar fi pulsat, dureros, și se sili să își înăbușe strigătul care se declanșă

21 Vânt caracteristic Egiptului, uscat, fierbinte şi nisipos (n. tr.).

când o săgetă durerea.

Încercă să iasă din nisipul care o îngropase pe jumătate, încă orbită de fulgerul de mai devreme. Nu, nu de fulger, își dădu seama.

Lumina albă, strălucitoare, era încă prezentă pe alee, doar că se condensa și devenea tot mai mică, dând la iveală morminte arse și adunându-se parcă în sine. Adunându-se în *ceva.*

Baseema nu se mai zărea nicăieri. Cuprinsă de deznădejde, Nahri începu să-și elibereze picioarele. Tocmai reușise să și le scoată la iveală, când auzi o voce, limpede ca un clopot și furioasă ca un răget de tigru, urlând în limba pe care sperase să o audă întreaga ei viață:

— Pe ochiul lui Suleiman! mugi. O *să ucid* pe oricine m-a chemat!

„Doar nu există nicio brumă de magie, nici urmă de *djinn* și niciun spirit care abia așteaptă să ne înghită!” Acestea fuseseră cuvintele pe care Nahri i le adresase cu atâta hotărâre lui Yakub și ele îi reveniră în minte, ca pentru a o zeflemisi, acum, în timp ce se uita pe deasupra pietrei de mormânt în spatele căreia se ascunsese când auzise prima dată vocea. Aerul mirosea încă a cenușă, însă lumina care umpluse aleea se tot împuțina, de parcă ar fi fost absorbită de silueta din centrul său. Care începuse să semene din ce în ce mai mult cu un bărbat, îmbrăcat într-o robă închisă la culoare, care i se răsucea în jurul picioarelor asemenea unor vălătuci de fum.

Și chiar atunci arătarea făcu un pas în față și lumina rămasă îi dispăru în trup, iar el își pierdu imediat echilibrul, apucându-se de un trunchi uscat de copac, să nu cadă. Scoarța izbucni imediat în flăcări sub atingerea lui. Însă, în loc să se retragă, el se sprijini de copacul care ardea și oftă în timp ce flăcările îi cuprindeau roba, fără să i-o mistuie, însă.

Prea uluită pentru a mai fi în stare să gândească oarecum coerent, darămite să fugă, Nahri se rostogoli în spatele pietrei când bărbatul strigă din nou:

— Khayzur… dacă așa înțelegi tu să glumești, mă jurui pe toți strămoșii mei că o să te jumulesc pană cu pană!

Amenințarea lui bizară îi răsună în minte și, deși cuvintele nu

aveau niciun sens, limba în care fuseseră rostite îi era tare cunoscută.

„De ce grăiește pe limba mea făptura asta de foc smintită?”

Mânată de curiozitate, se întoarse și trase din nou cu ochiul, de după piatra funerară.

Creatura săpa în nisip, mormăind ceva doar pentru sine și blestemând de mama focului. Nahri o văzu apoi cum scoate un iatagan și și-l prinde la cingătoare. Tot acolo își atârnă apoi două pumnale, un buzdugan enorm, un topor, o tolbă lungă cu săgeți și un arc de argint lucitor.

Cu arcul în mână se ridică împleticindu-se și privi spre cărare, căutând persoana care – cum se exprimase? – îl „chemase”. Deși nu era cu mult mai înalt decât Nahri, numeroasele lui arme, care i-ar fi fost de ajuns să înfrunte un întreg detașament de soldați francezi, erau înspăimântătoare și, în același timp, ușor ridicole. Arăta ca un băiețel care se deghizase într-un războinic din vechime.

Un războinic… „Oh, pe Atotputernicul Allah!”

Pe ea o căuta. Căci Nahri fusese aceea care îl chemase.

— Unde ești? urlă făptura de foc, pășind înainte cu arcul ridicat. Se apropia tot mai mult de piatra lui Nahri: Te fac mii fărâme!

Îi vorbea limba cu un accent cultivat, iar tonul poetic al acesteia se potrivea cu amenințarea ca nuca-n perete.

Nahri nu-și dorea să afle ce însemna „te fac mii fărâme”, așa că își scoase, ușurel, sandalele. Imediat ce el trecu de piatra de mormânt, ea se ridică iute și o rupse la fugă, pe tăcute, în direcția opusă.

Din păcate, uitase cu desăvârșire de coșuleț, așa că, de cum se mișcă, monedele prinseră a zăngăni în tăcerea nopții.

— Oprește-te de îndată! urlă făptura.

Nahri fugi și mai iute, iar picioarele goale îi lipăiau când atingeau țărâna. Se întoarse pe o cărare șerpuită și apoi pe alta, sperând să îl încurce.

Văzând o intrare întunecată, se aplecă să între. Cimitirul era tăcut și nu se auzea nici țipenie, niciun zgomot făcut de picioarele urmăritorului și nicio amenințare furioasă. Îi pierduse, oare, urma?

Se sprijini de piatra rece, încercând să se liniștească și dorind cu deznădejde aproape să aibă pumnalul – nu că lama sa jalnică

i-ar fi oferit prea multă protecție împotriva făpturii de foc înarmate până-n dinți, care o vâna.

„Nu pot rămâne aici.” Dar Nahri nu vedea decât morminte și nu știa cum să ajungă înapoi pe stradă. Scrâșni din dinți, încercând să-și adune tot curajul de care era în stare.

„Rogu-te, Doamne… Sau oricine vei fi tu, cel care mă asculți”, își începu ea rugăciunea. „Scapă-mă de aici și mă jurui că-i voi cere lui Yakub un mire chiar mâine. Și că nu voi mai participa niciodată la un *zar*”. Și făcu un pas, șovăind.

În clipa aceea, o săgeată zbură prin aer.

Și Nahri țipă când îi zgârie tâmpla. Se împletici înainte și își atinse capul, iar degetele i se umplură de sânge.

Făptura vorbi cu o voce rece:

— Stai pe loc sau pe următoarea ți-o înfig în gât!

Tânăra încremeni, apăsându-și încă rana cu mâna. Sângele i se închega deja, dar ea nu voia să-i ofere creaturii o scuză ca să o mai lovească o dată.

— Întoarce-te!

Ea își înghiți teama și se întoarse, cu mâinile țepene și ochii în pământ.

— Te rog să nu mă ucizi, se bâlbâi. Nu am vrut să…

Bărbatul – sau ce o fi fost – inspiră cu un zgomot ca de cărbune stins.

— Dar ești… om, șopti el. Cum de vorbești divasti? Cum de *mă auzi*?

— Eu… Nahri se opri, uimită că aflase, în sfârșit, numele limbii pe care o cunoștea din copilărie: divasti.

— Uită-te la mine! strigă și el se apropie, iar aerul dintre ei se încinse și prinse a mirosi a lămâi arse.

Inima îi bătea atât de tare, încât își auzea pulsul în urechi. Trase adânc aer în piept și se sili să-l privească în ochi.

Chipul lui era acoperit, ca al unui călător prin deșert, dar chiar și de-ar fi fost vizibil se îndoia că i-ar fi putut zări altceva decât ochii. Care erau mai verzi decât smaraldele și aproape prea strălucitori pentru a putea să-i privești direct.

El o privi, suspicios. Îi dădu jos vălul, iar Nahri tresări când îi atinse urechea dreaptă. Degetele lui erau atât de fierbinți, încât până și atingerea aceea rapidă a fost de ajuns ca s-o ardă.

— *Shafit,* spuse el încetișor, dar, spre deosebire de alte cuvinte pe care le rostise el, acesta rămase de nepriceput

pentru mintea ei. Dă-ți mâna la o parte, fată! Lasă-mă să-ți văd fața!

Înainte să îl poată asculta, el îi și dăduse mâna la o parte. Sângele se închegase deja. Expusă la aer, rana îi dădea deja mâncărimi. Știa că pielea ei se prindea la loc cum fusese chiar sub ochii lui.

El sări înapoi, aproape izbindu-se un zid:

— Pe ochiul lui Suleiman! O măsură din priviri, adulmecând aerul ca un câine: Cum ai făcut asta? o întrebă. Ochii lui aruncau scântei: E-un fel de truc, o capcană.

— Nu! ea își ridică mâinile, sperând să pară nevinovată. Nu e nici truc, nici capcană, jur.

— Vocea ta… Tu ești aceea care m-a chemat. Ridică iataganul și îi lipi lama curbată de gât, ușor, precum atingerea unui iubit: Cum ai făcut-o? Pentru cine lucrezi?

Stomacul lui Nahri se făcu ghem. Înghiți în sec, rezistând tentației de a se feri de lama de la gâtul ei – căci, fără îndoială, acea mișcare ar fi avut o urmare teribilă.

Se gândi iute.

— Știi… Mai era o fată acolo. Pun rămășag că ea te-a chemat! Și arătă în direcția opusă cu un deget, încercând să vorbească astfel încât să pară demnă de crezare: A plecat într-acolo.

— Minți! spuse el, și apăsă mai tare lama rece. Crezi că nu-ți recunosc vocea?

Nahri simți cum o cuprinde spaima. De obicei, reacționa destul de bine sub presiune, dar nu prea avea cine știe ce experiență cu spiritele mânioase ale focului.

— Îmi pare rău, eu n-am făcut decât să cânt un cântec… Nu am vrut să… Au! strigă când el apăsă mai tare tăișul iataganului, zgâriindu-i pielea gâtului.

Apoi el îndepărtă tăișul și și-l apropie de ochi, cercetând pata de sânge de pe ascuțiș. O mirosi, apăsând-o de vălul care îi acoperea chipul.

— Oh, Doamne… Nahri simți că i se face rău.

Yakub avusese dreptate! Își făcuse de lucru cu niște incantații magice pe care nu le înțelegea și acum trebuia să plătească pentru asta.

— Te rog… fă-o repede! Încercă să se liniștească: Dacă vrei să mă mănânci…

— *Să te mănânc*? El scoase un sunet dezgustat: Numai

mirosul sângelui tău și e destul să-mi taie pofta de mâncare pentr-o lună. Își lăsă în jos iataganul: Miroși ca o născută din praf. Nu ești o iluzie.

Ea clipi, dar, înainte să poată analiza acea declarație bizară, pământul se cutremură violent.

El atinse mormântul din apropiere și privi neliniștit spre pietrele funerare care tremurau.

— Suntem într-un loc de îngropăciune?

Nahri credea că asta ar fi trebuit să fie destul de limpede pentru oricine.

— Da. În cel mai mare cimitir din Cairo.

— Atunci nu avem prea mult timp la dispoziție. Privi în sus și în jos spre cărare înainte să revină la ea: Răspunde-mi iute și cu sinceritate: ai vrut sau nu să mă chemi aici?

— Nu!

— Mai ai rude aici?

„De ce ar fi important pentru el?”

— Nu, sunt doar eu.

— Și ai mai făcut ceva asemănător vreodată? o întrebă, grăbit. Sau ceva ieșit din comun?

„Păi... Doar cam toată viața mea.” Își zise Nahri, însă șovăi, nedorind să-i răspundă, căci, oricât de speriată ar fi fost, sunetul limbii ei materne era atât de fermecător, încât nu voia ca străinul misterios să se oprească din vorbit.

Răspunsul îi zbură însă de pe buze înainte să se gândească:

— Nu am mai „chemat” pe nimeni înainte, dacă asta vrei să știi, dar orice rană mi se vindecă teribil de iute. Așa cum ai văzut deja! spuse și își atinse tâmpla.

El o privi cu niște ochi care îi străluceau atât de tare, încât ea își întoarse capul.

— Poți să-i vindeci și pe alții? îi pusese întrebarea un ton ciudat de blând și de disperat, de parcă ar fi știut deja răspunsul și s-ar fi și temut de el.

Pământul se cutremură și piatra funerară dintre ei se făcu pulbere. Nahri icni și privi construcțiile funerare din jurul lor, dându-și seama cât de vechi și de nesigure păreau.

— Un cutremur...

— N-avem noi norocul ăsta!

El trecu repede pe lângă ruinele pietrei și o prinse de braț.

— Nu! protestă ea. Atingerea lui fierbinte o arse prin mâneca

subțire: Dă-mi drumul!

El o strânse încă și mai tare:

— Cum plecăm de aici?

— Nu plec nicăieri cu tine! spuse tânăra și încercă să se elibereze, dar încremeni locului.

Două siluete firave, aduse de spate, se aflau acum la capătul uneia dintre cărările înguste ale cimitirului. O a treia atârna la o fereastră al cărei geam se spărsese, căzând pe pământ. Nahri nu trebui să asculte prea mult pentru a băga de seamă că bătăile inimilor nu se auzeau dinspre niciuna, și a afla că toate trei erau moarte. Rămășițele zdrențuite ale veșmintelor funerare erau agățate de carcasele lor uscate, iar mirosul de putreziciune umplea aerul.

— Pe Allah! șopti ea cu gura uscată. Ce sunt…

— *Ghoul*-i, răspunse bărbatul. Îi dădu drumul mâinii și îi întinse iataganul: Ia-l!

Nahri abia dacă putea ridica arma pe care o ținu cu stângăcie în ambele mâini în timp ce bărbatul își scoase arcul și îl încordă, potrivind o săgeată.

— Văd că mi-ați găsit servitorii.

Vocea venise din spatele lor, tânără și delicată. Nahri se răsuci pe călcâie. Baseema se afla la doar câțiva pași distanță.

Într-o clipită, bărbatul aținti o săgeată spre tânără:

— *Ifrito*! șuieră el.

Baseema îi zâmbi politicos:

— *Afshin*-ule! îl salută ea. Ce surpriză plăcută! auzisem c-ai fi murit după ce înnebuniseși complet în serviciul oamenilor care ți-au fost stăpâni.

El tresări și își încordă mai tare arcul.

— Să piei înapoi în iad, demonule!

Baseema râse:

— Nu-i nevoie, acum suntem de aceeași parte. N-ai auzit? rânji și se apropie mai mult. Nahri zări o sclipire malițioasă în ochii ei: De bună seamă, nu te-ai da în lături să faci *orice* să o ajuți pe ultima *banu nahida,* nu?

„Ultima… ce?” Dar termenul trebuie să fi însemnat ceva pentru el, căci mâinile îi tremurau de acum pe arc.

— Toți nahizii[22] sunt morți, spuse el. Doar demonii tăi i-au ucis

22 Membru al familiei Nahid, de tămăduitori *daeva,* după cum se va explica mai departe. Am optat să ortografiem acest cuvânt după

până la unul!

Baseema ridică din umeri:

— Ce-i drept, am încercat. Acum au trecut toate, bănuiesc. Îi făcu apoi cu ochiul lui Nahri: Vino! îi spuse, făcându-i semn să se apropie. Nu e cazul să îngreunezi situația.

Făptura bărbat – *afshin,* parcă așa îi spusese Baseema – păși între ele.

— Te smulg din trupul bietei copile pe care o posezi dacă te-apropii, așa să știi!

Baseema făcu semn către morminte:

— Privește-n jur, nerodule! Ai idee câți dintre cei de aici le sunt datori celor din neamul meu? N-am a spune decât o vorbă și veți fi amândoi devorați într-o clipită.

„Devorați!”

Nahri se îndepărtă imediat de *afshin.*

— Stai! Știi ceva? Poate c-ar trebui…

Ceva rece și ascuțit o prinse de gleznă. Privi în jos. O mână numai oase, care făcea parte dintr-un braț care mai era încă îngropat, o apucase strâns. Și de acum o trăgea cu putere, iar ea se împiedică și căzu chiar în clipa în care pe deasupra capului îi zbură o săgeată.

Nahri lovi mâna scheletică tare cu iataganul *afshin*-ului, încercând să nu își taie cumva, din greșeală, și propriul picior.

— Dă-te de pe mine! strigă ea, fiindcă senzația pe care i-o creaseră oasele râncede pe piele îi făcuse tot trupul să se cutremure; cu coada ochiului, o zări pe Baseema căzând.

Afshin-ul veni spre ea, ridicând-o în picioare chiar când ea strivea cu plăselele iataganului mâna care îi ținea glezna. Se eliberă și își flutură arma:

— Ai ucis-o!

El se dădu înapoi ca să evite tăișul.

— Voiai să mergi cu ea! *Ghoul*-ii gemură, iar el își luă înapoi iataganul înainte să o apuce pe Nahri de mână: N-avem timp să ne certăm! Haide!

Alergară pe cea mai apropiată cărare, în timp ce pământul se cutremura. Unul dintre morminte se căscă și două cadavre ieșiră de acolo și se-aruncară asupra lui Nahri. Iataganul *afshin*-ului lovi din nou și le făcu amândurora capetele să zboare cât colo.

---

modelul oferit de cuvântul „leviţi” (membrii tribului biblic al lui Levi), adică fără nicio subliniere şi cu literă mică (n. red.).

El o trase pe o alee strâmtă.

— Trebuie să plecăm de aici. Cred că *ghoul*-ii nu pot părăsi locul de veci.

— *Crezi* doar? Adică există șansa ca aceste… chestii să iasă din cimitir și să-nceapă să se-nfrupte cu oamenii din Cairo?

Afshin-ul căzu pe gânduri:

— Asta i-ar putea distrage o vreme… Remarcându-i, poate, groaza, schimbă repede subiectul: Oricum ar fi, tot trebuie să plecăm.

— Eu… Nahri privi în jur, dar se aflau în adâncurile cimitirului: Eu nu știu cum.

El oftă.

— Atunci va trebui să ne… facem, cumva, ieșirea. Făcu semn cu capul spre mausoleele din jur: Crezi c-aș putea găsi vreun covor în vreuna dintre clădirile astea?

— Un covor? Păi, cum ar putea să ne ajute un covor?

Pietrele de mormânt de lângă ei începură chiar în clipa aceea să se clatine, așa că el îi făcu semn să tacă.

— Liniște! îi șopti. Vei trezi încă și mai mulți.

Nahri înghiți în sec, gata să facă orice îi spunea acest… *afshin* dacă asta reprezenta cea mai bună cale de a evita să devină cină pentru mortăciunile acelea.

— Ce trebuie să fac?

— Găsește o rogojină, un covor, niște perdele – ceva din material textil și îndeajuns de mare pentru amândoi.

— Dar de ce…?

O întrerupse, arătându-i cu degetul spre aleea din spatele lor, de unde se auzeau de acum tot soiul de sunete groaznice.

— Nu mai pune atâtea întrebări!

Ea cercetă mormintele din jur. În fața unuia era o mătură, iar pervazurile de lemn ale ferestrelor păreau noi-nouțe. Era mare și probabil genul care avea și o cămăruță pentru vizitatori.

— Hai să-ncercăm într-acela!

Se strecurară încetișor pe alee. Ea încercă ușa, dar aceasta nu se clinti.

— E-ncuiat! spuse Nahri. Dă-mi unul dintre pumnale să-i sparg lacătul!

El nu făcu decât să își ridice mâna, cu palma în sus. Ușa se izbi spre interior și așchii de lemn săriră în toate părțile.

— Du-te, voi păzi eu intrarea!

Nahri privi în spate. Zgomotul făcut de ei atrăsese deja atenția *ghoul*-ilor, iar acum o ceată întreagă se grăbea în direcția lor.

— Devin, cumva, mai iuți?

— E nevoie de ceva timp până când începe să funcționeze cum trebuie blestemul.

Ea păli.

— N-ai cum să îi ucizi pe toți!

El o împinse într-o parte.

— Atunci grăbește-te!

Nahri se încruntă, dar trecu în grabă peste ușa făcută țăndări. Mormântul era încă și mai întunecat decât aleea, căci singura lumină venea de la razele lunii care pătrundeau prin grilajele sculptate, creând complicate modele de lumini și umbre pe podea.

Nahri își lăsă ochii să se obișnuiască ușor cu penumbra. Inima îi bătea de acum cu mai multă putere. „E ca și cum aș face o recunoaștere înainte să sparg o casă! *Și doar* am mai făcut asta de zeci și zeci de ori.” Îngenunche și își trecu mâinile peste conținutul unei lăzi deschise de pe podea. Înăuntru se afla o oală prăfuită și câteva pahare așezate frumos unele în celelalte în așteptarea unor vizitatori însetați. Se mișcă mai departe. Dacă mormântul era aranjat pentru a primi vizitatori, de bună seamă că trebuia să existe și un loc pentru aceștia. Și, *inshallah,* dacă era voia lui Allah, și dacă familia acelui răposat era una respectabilă, acolo aveau să se găsească și niște covoare.

Pătrunse mai adânc în mausoleu, ținând o mână pe perete, pentru a se orienta în timp ce încerca să ghicească, orbește, cum era orânduit spațiul. Nahri nu intrase niciodată într-un mormânt, pentru că nimeni dintre cunoscuții săi nu ar fi dorit ca una de teapa ei să stea pe lângă osemintele strămoșilor.

Strigătul gutural al unui *ghoul* străpunse aerul, urmat, iute, de o lovitură grea în zidul exterior. Grăbindu-se, își sili ochii să vadă în întuneric, și reuși să distingă două încăperi separate. În prima se zăreau patru sarcofage grele, înghesuite, însă următoarea părea să aibă și o zonă micuță unde vizitatorii puteau sta. Într-un colț părea să fie ceva care fusese făcut sul. Se grăbi și îl atinse: un covor. Slavă Atotputernicului Allah!

Covorul rulat era mai lung decât ea și greu. Nahri îl târî prin mormânt, dar ajunsese numai la jumătatea drumului, când un

zgomot ușor îi atrase atenția. Ridică privirea și gura i se umplu de praful nisipos care o lovi peste față. Mai mult nisip îi suflă peste picioare, parcă absorbit de mormânt.

Se lăsase o liniște cumplită. Ușor îngrijorată, Nahri lăsă covorul și privi prin unul dintre grilajele ferestrelor.

Mirosul de putreziciune și descompunere aproape că o copleși, dar îl văzu pe *afshin* stând singur în mijlocul unei grămezi de cadavre. Nu mai avea arcul. Într-o mână ținea un buzdugan acoperit de resturi omenești, iar în cealaltă, iataganul de pe tăișul de oțel al căruia picura un lichid întunecat. Umerii îi erau încovoiați și capul, plecat. Ea văzu cum încă și mai mulți *ghoul*-i veneau spre ei de pe alee. Pe Allah, toți cei îngropați aici aveau datorii de plătit acelui demon?

Afshin-ul își aruncă armele la pământ.

— Ce faci? strigă ea când îl văzu cum își ridică încet mâinile, parcă pentru rugăciune. Mai sunt…

Dar nu apucă să-și încheie avertismentul. Fiecare grăunte de nisip, fiecare fir de praf se grăbi parcă să ajungă în mâinile *afshin*-ului, condensându-se și răsucindu-se într-o pâlnie spiralată în centrul aleii. El trase adânc aer în piept și își aruncă mâinile în lături.

Pâlnia de praf explodă spre *ghoul*-ii care se zoreau spre el, iar aerul fu sfâșiat de sunetul unui pocnet. Nahri simți cum adevăratul val de presiune generat de explozie zguduie peretele, iar apoi, prin grilajul deschis, o izbi în față nisipul.

Iar ei vor controla vânturile și vor stăpâni deșerturile. Și orice călător care o să se abată în ținutul lor va fi sortit pieirii…

Versetul îi venise în minte deodată. Îl auzise în anii în care se prefăcuse că se pricepea la toate tărășeniile astea supranaturale. Exista o singură creatură la care se referea acel verset, o singură ființă care le umplea inimile de groază tuturor războinicilor încercați și tuturor negustorilor vicleni din Maghreb până în Chitai. O creatură străveche despre care se spunea că trăiește pentru a amăgi și teroriza omenirea. Un *djinn*!

Afshin-ul era, de fapt, un *djinn*! Un *djinn* în carne și oase!

Aceea fu o revelație cu totul și cu totul tulburătoare, care o făcu să uite pentru o clipă unde se afla. Așa că, atunci când o mână osoasă o trase înapoi și în umăr i se înfipseră niște dinți,

de bună seamă că fu luată prin surprindere.

Nahri strigă, mai mult de uimire decât de durere, fiindcă mușcătura nu fusese adâncă. Se zbătu să scape de *ghoul,* dar acesta își încolăcise picioarele în jurul ei și reuși să o trântească la pământ, agățându-se de ea ca un crab.

Reușind să își elibereze un cot, tânăra îl folosi ca să lovească apoi cu putere arătarea. *Ghoul*-ul căzu, dar luă cu el și o bucată bună din umărul ei. Nahri icni. Arsura cărnii expuse o făcuse să vadă numai stele verzi.

Ghoul-ul dădu apoi să o muște de gât, dar ea se feri. Trupul lui nu era prea vechi. Membrele îi erau încă acoperite de carne umflată și de un lințoliu destrămat. Dar ochii îi deveniseră deja un cuib scârbos de viermi colcăitori.

Nahri simți prea târziu mișcarea din spatele ei. Un al doilea *ghoul* o prinsese cu mâinile la spate.

— *Afshin*-ule! strigă ea.

Ghoul-ii o traseră la pământ. Primul îi rupse *abaya,* zgâriindu-i cu unghii ascuțite abdomenul. Oftă apoi, mulțumit, când își trecu limba aspră peste pielea ei însângerată și Nahri se cutremură din tot trupul, scârbită. Îi lovi, la întâmplare, haotic, reușind, într-un sfârșit, să îl izbească pe al doilea cu pumnul în față, chiar când acesta se apleca spre gâtul ei.

— Dă-te de pe mine! urlă ea din toți rărunchii și încercă să îl lovească din nou, dar el o apucă de pumn, izbindu-i mâna.

Și acela fu momentul când în cotul ei pocni ceva, dar Nahri abia dacă băgă de seamă durerea.

Pentru că, în același timp, *ghoul*-ul îi sfâșie gâtul.

Și atunci sângele îi umplu tinerei gura, iar ochii i se dădură peste cap. Durerea se retrăgea, vederea i se încețoșa, așa că nici nu îl zări pe *djinn* cum se apropie, ci auzi doar un răcnet furios, șuieratul iataganului și două izbituri înfundate. Unul dintre *ghoul*-i se prăbuși pe dată peste ea.

Pe podea, sub tânără, se adunase deja sânge lipicios și cald.

— Nu... Nu, să nu faci una ca asta, murmură ea în timp ce era ridicată de pe podea și purtată afară din mormânt, unde aerul nopții îi făcu pielea să se înfioare.

Stătea de acum pe ceva moale și, dintr-odată, devenise lipsită de greutate. Avu, vag, senzația că se mișca.

— Îmi pare rău, copila mea, șopti o voce, într-o limbă pe care până atunci Nahri nu o mai auzise vorbită de nimeni. Dar tu și

cu mine nu am terminat încă.

NAHRI

Nahri știu că e ceva în neregulă înainte să deschidă ochii.

Soarele strălucea – mult prea puternic – și îi atingea pleoapele încă închise, iar *abaya* i se lipise, umedă, de abdomen. O briză blândă îi mângâia chipul. Gemu și se rostogoli, încercând să își găsească refugiul sub pătură.

În loc de asta, se trezi că ia o gură de nisip. Scuipând, se ridică în picioare și se frecă la ochi. Clipi.

De bună seamă, nu se mai afla în Cairo.

De jur-împrejurul ei se zărea un crâng umbros de curmali printre care creșteau tot soiul de tufișuri pitice. Iar cerul albastru se zărea pe ici, pe colo, căci pante stâncoase îl acopereau pe alocuri. Printre copaci, în depărtare, nu se zărea decât deșertul, nisipul auriu strălucitor, cât vedeai cu ochii în toate direcțiile.

Iar în fața ei era proțăpit *djinn*-ul.

Ghemuit ca o pisică, peste rămășițele fumegătoare ale unui foc mititel – al cărui miros acru, de lemn verde ars umplea aerul –, *djinn*-ul se uita la ea cu un fel de curiozitate prevăzătoare în ochii lui verzi și strălucitori. În mâna murdară ținea un pumnal frumos, cu plăselele decorate cu un model spiralat de lapislazuli și cornalină cu care desena semne în nisip, făcând să îi sclipească în soare tăișul. Iar toate celelalte arme și le făcuse grămadă în spate.

Nahri înșfacă primul băț pe care îl atinse cu mâna și îl ținu într-un fel care nădăjduia că avea să i se pară făpturii fie și numai vag amenințător.

— Nu te apropia! îl avertiză ea.

Afshin-ul își făcu gura pungă, deloc impresionat. Dar grimasa îi atrase tinerei atenția asupra gurii lui, și Nahri tresări atunci când se uită pentru prima oară mai bine la chipul lui neacoperit de nimic. Deși nu zărea nicio aripă și niciun corn, pielea lui, de un maroniu-deschis, sclipea într-un mod nefiresc, iar urechile îi erau răsucite, având vârfurile ușor alungite. Părul creț, la fel de imposibil de negru ca și al ei, îi cădea pe umeri, încadrând un chip plăcut, cu ochi cu gene lungi și sprâncene groase. Pe tâmpla stângă, făptura avea un tatuaj negru, o singură săgeată care trecea printr-o aripă stilizată. Nu avea riduri, dar privirea lui strălucitoare ca o nestemată avea un ce nemuritor, fără de

vârstă. Căci ar fi putut, la fel de bine, să aibă treizeci sau o sută treizeci de ani.

Era frumos – uimitor, *înspăimântător* de frumos, având acel soi de farmec și de ținută pe care Nahri își imagina că le are și un tigru chiar înainte să se repeadă să îți sfâșie beregata. Și atunci inima i se opri o clipă, chiar când stomacul i se făcu ghem de teamă.

Și, dându-și dintr-odată seama că avea gura larg căscată, tânăra și-o închise.

— Unde m-ai adus, se bâlbâi ea în…

Oare cum numise el limba ei? „Divasti. Da, așa, divasti."

Afshin-ul nu-și dezlipi nicio clipită ochii de Nahri, iar chipul lui superb rămase nepăsător.

— Spre răsărit.

— Spre răsărit? repetă ea, neîncrezătoare.

Djinn-ul își înclină capul, privind-o de parcă ar fi fost idioată.

— Direcția din care răsare soarele…

O scânteiere de enervare se aprinse înlăuntrul tinerei.

— Știu ce înseamnă cuvântul. *Djinn*-ul se încruntă când îi auzi tonul, iar Nahri aruncă o privire neliniștită spre pumnal. În mod limpede, ești ocupat cu… acela, spuse ea pe un ton mai împăciuitor, arătând spre armă, în timp ce se ridica. Așa că mai bine te las în pace și…

— Stai jos!

— Serios, nu e…

— *Stai jos*!

Nahri se așeză pe pământ, dar, pe măsură ce tăcerea se prelungea tot mai mult și mai mult între ei, izbucni, căci o lăsaseră nervii.

— M-am așezat, m-am așezat. Și acum ce mai urmează? O să mă ucizi, cum ai ucis-o pe Baseema? Sau o să ne uităm unul la altul până când o să mor de sete?

El își pungi din nou gura, iar Nahri încercă să nu se uite la buzele lui, simțind dintr-odată un val de simpatie pentru unii dintre clienții săi îndrăgostiți până peste urechi, dar ceea ce *afshin*-ul alese să spună mai departe îi scoase din minte orice gând de felul acela.

— Ce i-am făcut copilei ăleia a fost un act de milostenie. Ea a fost sortită pieirii din clipa când ifritul a început să o posede, căci ei își ard întotdeauna gazdele.

Lui Nahri i se făcu rău. „Oh, Doamne… Baseema, iartă-mă!”

— Eu… nu am vrut să chem… să o rănesc, mă jurui! Respirația îi era de acum întretăiată: Când ai ucis-o… ai ucis și ifritul?

— Am încercat. E posibil să fi scăpat însă chiar înainte să moară ea.

Nahri își mușcă buza, amintindu-și de zâmbetul blând al Baseemei și de forța tăcută a mamei sale. Dar, deocamdată, trebuia să dea la o parte orice sentiment de vinovăție.

— Vasăzică, dacă acela era un ifrit, tu ce ești? Un soi de *djinn*?

El făcu o față scârbită.

— Nu sunt *djinn*, copilă! Sunt un *daeva.* Gura i se strâmbă, disprețuitor: *Daev*-ii care-și spun „*djinn*-i” nu au pic de respect față de poporul nostru. Sunt trădători care merită să piară.

Ura din vocea lui trimise un nou val de teamă prin tot corpul tinerei.

— Ah! se înecă ea. Nu prea avea habar care era diferența dintre cele două, însă i se păru înțelept să nu insiste: Am greșit. Își apăsă palmele pe genunchi, ca să le ascundă tremurăturile: Ai… un nume?

El își miji ochii strălucitori:

— Ar trebui să ai destulă minte și știință cât să nu întrebi una ca asta.

— De ce?

— Numele are o mare putere. Nu e ceva pe care cei din tribul meu să îl ofere cu ușurință.

— Baseema te-a numit *afshin.*

Daev-ul clătină din cap:

— Acesta e un titlu… și încă unul vechi și nefolositor.

— Atunci, nu îmi vei spune cum te numești?

— Nu.

El părea și mai dușmănos decât seara trecută. Nahri își drese glasul, încercând să-și păstreze calmul:

— Ce vrei de la mine?

El îi trecu întrebarea cu vederea:

— Ți-e sete?

Să numească doar „sete” ceea ce simțea însemna să nu spună tot adevărul. Nahri se simțea de parcă i-ar fi turnat cineva nisip pe gât și, ținând cont de evenimentele din noaptea dinainte, exista șansa să se fi întâmplat una ca asta. Stomacul îi

chiorăia și el, amintindu-i că nu mai mâncase nimic de ore bune.

Daev-ul scoase o ploscă de sub robă, dar, când ea se întinse după aceasta, o retrase.

— Mai întâi, am câteva întrebări. Îmi vei răspunde, și vei răspunde *cu sinceritate.* Îmi faci impresia c-ai fi o mincinoasă.

„Habar n-ai tu!”

— Bine! Își păstră tonul cât mai calm.

— Spune-mi câte ceva despre tine. Numele, familia, de unde se trage neamul tău.

Ea ridică o sprânceană, mirată:

— De ce să-mi știi numele, dacă nu-l pot cunoaște pe al tău?

— Pentru că apa e la mine.

Se încruntă, dar hotărî să spună adevărul – deocamdată.

— Mă numesc Nahri. Nu am nicio familie și nicio idee despre locul de unde se trag ai mei.

— Nahri, repetă el, scoțându-și parcă numele cu forța de pe buze, încruntat. N-ai familie deloc… ești sigură?

Era a doua oară când o întreba cineva despre familia ei.

— Din câte știu eu, una, nu.

— Atunci cine te-a învățat divasti?

— Nu m-a-nvățat nimeni. Cred că-i limba mea maternă. Vreau să spun c-am știut-o dintotdeauna. În plus… Nahri șovăi: nu vorbea niciodată despre asta, fiindcă aflase care erau urmările încă de mică.

„Ah, de ce nu, la urma urmei? Poate că el are niște răspunsuri pentru mine.”

— Am putut mereu să învăț orice limbă, de pe când eram copil, îi mărturisi ea. Orice dialect. Pot înțelege și pot răspunde în orice limbă mi s-ar vorbi.

El se lăsă pe spate, trăgând, pe neașteptate, aer în piept:

— Asta pot verifica, spuse el, dar nu în divasti, ci într-o limbă cu totul nouă, cu silabe rotunjite straniu și cu multe sunete înalte.

Ea absorbi cuvintele și le lăsă să o învăluie. Răspunsul îi veni imediat ce deschise gura:

— Dă-i drumu’, ce mai stai!

El se apleacă în față, cu ochii strălucindu-i din pricina provocării:

— Arăți ca un drac de copil împielițat și murdar, care tocmai a fost târât printr-un osuar.

Limba aceea era chiar mai stranie: muzicală și joasă, mai degrabă un murmur, decât vorbire propriu-zisă. Nahri îi aruncă o căutătură cruntă.

— Cât mi-aș dori să te târască pe tine cineva printr-un osuar!

El miji ochii:

— Vasăzică, e chiar așa cum spui, murmură el în divasti. Și chiar n-ai habar care-ți sunt originile?

Ea își înălță brațele în aer:

— De câte ori vrei să repet?

— Și-atunci, ce faci cu viața ta? Cum trăiești? Ești măritată? Chipul i se întunecă: Ai copii?

Nahri nu-și putea lua ochii de la ploscă.

— Ce-ți pasă? *Tu, unul,* ești căsătorit? ripostă ea, enervată. Se uită urât: Bine. Nu sunt căsătorită. Locuiesc singură. Lucrez într-o spiterie… ca un fel de asistentă.

— Seara trecută ai pomenit ceva de spartul unor lacăte, parcă.

„La naiba, cât e de atent!”

— Uneori îmi mai iau și niște slujbe… *opționale,* ca să-mi suplimentez venitul.

Djinn-ul – nu, *daev*-ul, se corectă ea – miji ochii.

— Atunci… ești un fel de hoață?

— E un fel foarte obtuz de a privi lucrurile. Prefer să mă consider o… negustoreasă de lucruri delicate.

— Asta nu înseamnă că nu ești, totodată, și o răufăcătoare.

— Aha, și ce diferență subtilă există între un *djinn* și un *daeva*?

El îi aruncă o privire urâtă, iar tivul robei începu să îi fumege.

Nahri schimbă repede subiectul.

— Mai fac și alte lucruri. Amulete… Tămăduiri…

El clipi, iar ochii îi deveniră mai strălucitori.

— Vasăzică, tu *chiar poți* să-i vindeci pe alții? Vocea lui deveni găunoasă: Cum?

— Nu știu, recunoscu ea. De obicei, simt boala mai bine decât o pot vindeca. Pentru că mi se pare că miroase ceva rău sau există o umbră peste acea parte a corpului unde e suferința. Se opri, încercând să-și aleagă cuvintele: E dificil de explicat. Pot ajuta îndeajuns de bine la nașterea copiilor, fiindcă le simt poziția. Iar când ating oamenii… le doresc binele… mă gândesc că părțile corpului se repară singure… și uneori funcționează.

Alteori, nu…

Chipul lui deveni tot mai zbuciumat, mai violent, pe măsură ce ea vorbea. Își încrucișă brațele la piept, iar conturul membrelor musculoase apăsă materialul care fumega.

— Și acelora pe care nu îi poți vindeca… presupun că le dai banii înapoi?

Pe Nahri mai-mai c-o pufni râsul, însă apoi își dădu seama că el vorbea serios:

— Siiigur că da…

— Imposibil! declară el. Se ridică în picioare, îndepărtându-se cu o grație care-i ascundea adevărata fire: Nahizii n-ar fi… niciodată… nu cu un om.

Profitând de neatenția lui, Nahri înșfăcă plosca de pe jos și îi scoase dopul. Apa era delicioasă, proaspătă și dulce, și nu semăna cu nimic din ce mai gustase ea vreodată înainte.

Daev-ul se întoarse din nou spre ea.

— Vasăzică, îți duci traiul liniștită, deși ai toate aceste puteri? întrebă el. Nu te-ai întrebat de ce le ai? Pe ochiul lui Suleiman… ai putea răsturna guverne, și în loc de asta, tu furi de la niște țărani!

Cuvintele lui o înfuriară. Scăpă plosca.

— Nu fur de la țărani, se răsti ea. Și nu știi nimic despre lumea mea, așa că să nu mă judeci! Încearcă tu să trăiești pe străzi, când ai cinci ani și vorbești o limbă pe care nu o pricepe nimeni. Când ești dată afară din toate orfelinatele, fiindcă prezici care dintre copii va fi următorul care va muri de ftizie sau pentru că îi spui directoarei că are o umbră care îi tot crește deasupra capului. Se bosumflă, copleșită de amintiri: Fac și eu ce pot ca să supraviețuiesc.

— Și faptul că m-ai chemat? o întrebă el, fără nicio urmă de regret în voce. Și pe-asta ai făcut-o tot ca să supraviețuiești?

— Nu, am făcut-o ca parte dintr-o ceremonie neroadă. Se opri: Se pare că n-a fost chiar atât de neghioabă. Yakub avusese dreptate, în cele din urmă, cu privire la pericolele care te pândeau dacă te amestecai în tradiții care nu te priveau: Am cântat și eu un cântec în divasti… n-am avut habar ce avea să se întâmple.

Dar băgă de seamă că simplul fapt că spunea asta cu voce tare nu o ajuta deloc să își amelioreze sentimentul de vinovăție pe care îl simțea față de Baseema, dar continuă, totuși:

— În afară de ce pot face, n-am văzut nimic ciudat. Nimic magic, cu siguranță, nimic ca *tine.* Nu credeam că asemenea lucruri există.

— Păi, a fost o mare idioțenie ce-ai făcut, să știi! Ea se uită urât, însă el ridică doar din umeri: Propriile tale talente nu erau niște dovezi îndeajuns de satisfăcătoare pentru a-ți arăta că există magie?

Ea clătină din cap:

— Nu înțelegi.

El chiar nu avea cum să priceapă. Nu îi trăise viața, acea alergătură permanentă după afacerile de care trebuia să facă rost dacă voia să se mențină pe linia de plutire și să-și plătească bacșișurile. Nu avea timp de altceva. Tot ce conta erau monedele din mâna ei – singura putere pe care o deținea.

„Că tot veni vorba…” Nahri se uită de jur-împrejur:

— Coșul pe care-l aveam… Unde e? Când i-a văzut privirea lipsită de orice expresie, a fost cuprinsă de panică: Să nu-mi spui că l-ai lăsat acolo!

Și Nahri sări în picioare, să caute, dar nu văzu decât covorul întins la umbra unui copac.

— Goneam doar să ne salvăm viețile, spuse el, sarcastic. Te așteptai să irosesc vremea ca să-ți trec pe-un răboj toate lucrurile?

Mâinile ei zburară spre tâmple. Pierduse o mică avere într-o singură noapte! Și avea să piardă chiar mai mult, adică tot ce avea dosit acasă. Inima a început să-i bată mai repede. Trebuia să se întoarcă neîntârziat în Cairo! Cu toate zvonurile care aveau să se răspândească, fără doar și poate, după *zar* și cu dispariția ei, de bună seamă că nu avea să treacă prea mult până când proprietarul avea să îi jefuiască locuința.

— Trebuie să mă-ntorc, spuse ea. Te rog! N-am vrut să te chem. Și îți sunt recunoscătoare pentru că m-ai salvat de *ghoul*-i, adăugă ea, dându-și seama că puțină apreciere nu putea strica. Dar vreau să merg acasă.

O expresie întunecată se așternu pe chipul lui.

— Ah, dar o să mergi acasă… cred. Doar că nu va fi în Cairo.

— Cum adică?

Dar el se îndepărta deja.

— Nu te mai poți întoarce în lumea oamenilor.

El se așeză, greu, pe covor, la umbra unui copac, și își scoase

cizmele. Părea să fi îmbătrânit în timpul conversației lor scurte, fiindcă pe chip i se citea istovirea:

— Este împotriva legii noastre, iar ifriții te urmăresc deja, probabil. N-ai rezista nici măcar o zi.

— Asta nu-i problema ta!

— Ba este. Se întinse, încrucișându-și brațele sub cap: Și, din păcate, și tu ai devenit problema mea de-acum.

Pe Nahri o trecu un fior. Întrebările clare despre familia ei, dezamăgirea prost ascunsă când aflase despre talentele ei…

— Ce știi despre mine, de fapt? Ai habar de ce pot să fac tot ce fac?

El se mulțumi să ridice din nou din umeri.

— Am niște bănuieli.

— Cum ar fi…? insistă ea, când *daev*-ul tăcu. Spune-mi!

— Făgăduiești că n-ai să mă mai bați la cap dacă-ți spun?

„Ba o să te bat la cap mai departe, de bună seamă!” își zise, dar dădu din cap, ca și cum ar fi încuviințat:

— N-am să te mai bat la cap.

— Cred că ești o *shafit*-ă.

Îi spusese așa și în cimitir. Dar cuvântul îi rămânea cu totul și cu totul necunoscut.

— Ce este o *shafit*-ă?

— Așa îi numim noi pe cei care au sânge amestecat. Se întâmplă când cei din rasa mea devin ceva mai… *indulgenți* în preajma oamenilor.

— Indulgenți? Ea icni, înțelegând, în sfârșit, ce voia să spună: Tu ești încredințat că am sânge de *daeva*? Că sunt ca tine?

— Crede-mă când îți spun că mi se pare la fel de supărător ca și ție. El țâțâi, dezaprobator: N-aș fi crezut niciodată că un nahid e în stare de-un asemenea păcat!

Nahri era din ce în ce mai nedumerită:

— Ce-i un nahid? Baseema m-a numit și ea astfel, nu-i așa?

În clipa aceea, lui îi tresări un mușchi al fălcii, iar ea surprinse o pâlpâire de emoție în ochii *afshin*-ului. O pâlpâire de scurtă durată, dar care existase, totuși. El își drese glasul și continuă:

— E numele unei familii, îi spuse, într-un târziu. Nahizii sunt membrii unei familii de tămăduitori *daeva.*

„Tămăduitori *daeva*?” Nahri căscă gura, dar, înainte să poată spune ceva, el îi făcu semn să tacă.

— Nu! Ți-am zis ce cred și-ai promis că-mi vei dai pace.

Trebuie să m-odihnesc. Am făcut multă magie seara trecută și vreau să fiu pregătit dacă ifriții te vor căuta din nou.

Nahri se cutremură, și își duse, instinctiv, mâna la gât:

— Ce-ai de gând să faci cu mine?

El scoase un sunet care-i arăta enervarea și își băgă mâna în buzunar. Nahri tresări, așteptându-se să scoată o armă, dar el dădu la iveală doar un maldăr de haine care păreau prea mari ca să fi încăput în spațiul atât de mic de unde ieșiseră și îl aruncă în direcția ei, fără să-și deschidă măcar ochii:

— Lângă stânca aceea e-un iaz. Îți sugerez să-l vizitezi. Miroși chiar mai urât decât restul neamului tău.

— Nu mi-ai răspuns.

— Fiindcă nu știu, încă. Simțea nesiguranța din vocea lui: Am chemat pe cineva în ajutor. Așteptăm să apară.

Era exact ce îi trebuia ei în clipa aceea – încă un *djinn* care să îi decidă soarta. Ridică grămada de haine de pe jos.

— Nu ți-e teamă c-o să evadez?

El râse agale, fără vlagă:

— Îți urez mult succes cu ieșitul din deșertul ăsta!

Oaza era micuță și nu a durat cine știe ce până când a găsit iazul despre care-i spusese el: era undeva, la umbră, alimentat de picurarea continuă a unor izvoare dintr-o stâncă. Era înconjurat de tufișuri sălbatice. Nu zări niciun semn care să-i arate că pe acolo trecuseră niște cai sau niște cămile, așa că încă nu-și putea imagina cum ajunseseră ei doi acolo.

Ridicând din umeri, Nahri își scoase *abaya* distrusă, intră și se cufundă în apă. Apăsarea apei reci era ca atingerea unui prieten. Închise ochii, încercând să înțeleagă tot iureșul, toată nebunia zilei anterioare. Fusese răpită de un *djinni* Un *daeva.* În fine… O creatură magică, una care avea prea multe arme și nu părea prea încântată de compania ei.

Se lăsă să plutească pe spate, făcând cercuri în apă și uitându-se la cerul care se zărea printre ramurile palmierilor.

„Crede c-am sânge de *daeva*!” Numai gândul că ar fi putut fi înrudită în vreun fel cu creatura care chemase o furtună de nisip cu o seară înainte i se părea de tot râsul, însă el avea dreptate să spună că își cam neglijase puterile de tămăduitoare. Nahri își

petrecuse viața încercând să se amestece printre cei din jur, doar ca să supraviețuiască. Și toate instinctele acelea încă se mai războiau, chiar și acum, căci, pe de o parte, era încântată că aflase ce era, dar și cuprinsă de dorința de a fugi înapoi la viața pe care muncise din greu să și-o construiască în Cairo.

Dar știa că șansa ei de a supraviețui singură, în deșert, era tare, tare scăzută, așa că încercă să se relaxeze, desfătându-se în iaz până când i se încrețiră degetele. Își frecă apoi pielea cu o fâșie de coajă de palmier și își masă părul în apă, bucurându-se de senzația de curățenie. Nu apuca să facă baie prea des – acasă, femeile de la hamamul local îi spuseseră răspicat că nu era deloc bine-venită, temându-se, poate, că avea să îi facă farmece apei de scăldat.

Nu prea putea face mare lucru ca să-și salveze *abaya,* însă spălă ce mai rămăsese din ea și o întinse pe o piatră însorită, să se usuce, înainte să-și îndrepte atenția spre hainele pe care i le dăduse daev-ul.

Era limpede că erau ale lui, fiindcă miroseau a lămâi arse și erau croite ca să acopere un bărbat musculos, nu o biată femeie al naibii de hămesită cam de când se știa. Nahri frecă între degete materialul cenușiu și se miră de calitatea acestuia. Era moale ca mătasea, însă dur ca postavul. De asemenea, era complet lipsit de cusături. Oricât încercase, tot nu dăduse peste vreuna. Ar fi putut să le vândă pe toate pe-o sumă bunicică, dacă avea să scape.

Se chinui cu mult efort pentru a face hainele să se potrivească. Tunica îi atârna, groaznic de largă, în jurul taliei, și i se termina mai jos de genunchi. Îi suflecă mânecile cât de bine putu și apoi trecu la pantaloni. După ce rupse o fâșie din *abaya* ei, ca s-o folosească drept curea, și suflecă manșetele, nădragii îi ședeau îndestul de bine, însă își putea imagina cât de ridicol arăta.

Cu ajutorul unei pietre ascuțite, tăie o secțiune mai lungă din *abaya* și își făcu un acoperământ de pus pe cap. Părul i se uscase și era acum o harababură de bucle negre, pe care încercă să le pieptene înainte să-și prindă vălul improvizat în jurul capului. Bău pe săturate din ploscă – și aceasta părea să se reumple de la sine –, însă apa nu o prea ajută în privința foamei care îi rodea amarnic stomacul.

Palmierii erau plini de curmale aurii și umflate, iar unele prea

coapte, acoperite de furnici, erau presărate peste tot pe jos. Încercă tot ce-i veni în minte ca să ajungă la acelea din copaci: îi scutură, aruncă pietre, vru chiar și să se cațăre, însă nimic nu merse.

Oare *daev*-ii mâncau? Dacă da, probabil că el avea ceva mâncare ascunsă în roba aceea a lui. Nahri se întoarse în crâng. Soarele răsărise, fierbinte, iar ea tresări când traversă un petic de nisip arzător. Numai bunul Allah știa ce se întâmplase cu sandalele ei.

Daev-ul încă mai dormea, cu tichia cenușie trasă pe ochi. Pieptul i se ridica și îi cobora, în lumină. Nahri se apropie tiptil, cercetându-i așa cum se temuse să o facă mai devreme. Roba lui flutura în briză, ondulându-se asemenea fumului, iar o căldură cețoasă radia din trupul lui, de parcă ar fi fost un cuptor încins. Fascinată, se apropie și mai mult. Se întrebă dacă trupurile *daev*-ilor erau la fel precum acelea umane, cu inimi care băteau și plămâni care se umflau. Sau poate că erau făcuți numai și numai din fum, iar înfățișarea lor – doar o iluzie.

Închizând ochii, își întinse degetele spre el și încercă să se concentreze. Ar fi fost mai bine dacă l-ar fi putut atinge, însă nu îndrăznea. I se părea că el era din soiul acelora care se trezeau tare prost dispuși.

După câteva minute, se opri, tot mai neliniștită. Nimic! Nicio inimă nu pulsa, nicio picătură de sânge sau de bilă nu circula! Nu simțea niciun organ, nimic din scânteile și bolboroselile sutelor de procese naturale care o mențineau în viață pe ea sau pe oricare altă făptură pe care o întâlnise vreodată. Nici măcar respirația lui nu era cum trebuia, căci până și mișcările pieptului păreau să fie false. Era de parcă cineva ar fi creat o imagine a unei persoane, un bărbat de lut, însă ar fi uitat să-i insufle o scânteie de viață, la sfârșit. El era… neterminat.

„Totuși, nu-i o bucată de lut tocmai hâdă…” Privirea lui Nahri se opri pe trupul lui, apoi înlemni, căci zărise o sclipire verde pe mâna lui stângă.

— Pe Allah! șopti ea.

Un inel cu un smarald imens, îndeajuns de mare pentru a fi pe placul unui sultan, trona pe degetul mijlociu al *daev*-ului. Cercul arăta de parcă ar fi fost făcut doar din fier, și încă unul prost modelat, însă, dintr-o singură privire, își dădu seama că nestemata era neprețuită. Claritatea ei nu era prea bună, dar

tăietura îi era perfectă, și nu se zărea nicio imperfecțiune. Probabil că valora o avere.

În timp ce Nahri contempla inelul, pe deasupra capului îi trecu o umbră. Încet, își ridică privirea. Cu un icnet, se aruncă într-un tufiș des, încercând să se ascundă.

Nahri privi prin frunziș creatura care zbura pe deasupra oazei, absolut enormă pe lângă copacii ca niște fuse. Făptura ateriză alături de *daev*-ul care dormea. Arăta într-un fel cum numai o minte bolnavă ar fi putut născoci sau visa, o încrucișare păgână între un bătrân, un papagal verde și un țânțar. Era pasăre de la piept în jos și sărea ca un pui, deplasându-se pe o pereche de picioare groase, acoperite cu pene, care se terminau cu niște pinteni ascuțiți. În rest, pielea sa – dacă putea fi numită așa – era acoperită cu solzi argintii, care străluceau când se mișca, reflectând lumina soarelui care apunea.

Se opri ca să întindă o pereche de brațe acoperite de pene. Aripile sale erau extraordinare, aveau pene lucitoare, de culoarea fructului de limetă, la fel de lungi pe cât era Nahri de înaltă. Tânăra vru să se ridice și să-l avertizeze pe *daeva.* Creatura se concentrase asupra lui și părea să o ignore pe ea, situație pe care fata o prefera. Numai că, dacă avea să îl ucidă, nu ar mai fi avut cine să o scoată pe ea din deșert!

Omul-pasăre ciripi, și fiecare fir de păr de pe trupul lui Nahri se ridică, iar sunetul îl trezi pe *daeva,* rezolvându-i ei problema. *Afshin*-ul clipi alene cu ochii lui de culoarea smaraldului, adumbrindu-și fața ca să vadă cine venise.

— Khayzur… Expiră: Pe Ziditor, cât mă bucur să te văd!

Creatura întinse o mână delicată și îl trase pe *daeva* într-o îmbrățișare frățească. Ochii lui Nahri se măriră. *Aceasta* era persoana pe care o aștepta *daeva*?

Cei doi se așezară înapoi pe covor.

— Am venit cât am putut de repede, după ce-am primit semnalul tău, ciripi creatura. Orice limbă or fi vorbit, cu siguranță nu era divasti, ci una plină de izbucniri sacadate și șuierături joase, asemenea unui cântec de pasăre: Ce s-a întâmplat, Dara?

Pe chipul *daev*-ului se așternu întristarea:

— Mai bine-ar fi să vezi tu însuți decât să-ți spun. Privi prin oază și ochii i se opriră asupra locului unde se ascundea Nahri: Ieși afară, copilă!

Nahri se burzului, enervată că fusese găsită atât de ușor și că i se poruncea ca unui cățel. Dar ieși, oricum, dând frunzele la o parte și înaintând spre ei.

Își înăbuși un icnet când omul-pasăre se întoarse spre ea. Nuanța cenușie a pielii acestuia îi amintea prea mult de *ghoul*-i. Și, pe deasupra, nu se potrivea câtuși de puțin cu gurița lui rozalie, aproape drăguță, și cu sprâncenele sale verzi, frumos aranjate, care i se uneau în mijlocul frunții. Ochii lui nu aveau nicio culoare, iar în barbă i se ghiceau doar câteva fire nespus de firave și sure.

Făptura o privi lung, părând la fel de surprinsă să o vadă.

— Tu… ai o însoțitoare, îi spuse *daev*-ului. Nu că nu mi-ar fi pe plac, dar trebuie să spun asta, Dara… Chiar nu credeam că-ți plac oamenii.

— Nu-i însoțitoarea mea! Daev-ul se încruntă: Și nu e tocmai om. E o *shafit*-ă. Ea… își drese glasul, căci vocea i se gâtuise deodată: Pare să aibă sânge de nahid.

Creatura se răsuci:

— De ce crezi asta?

Gura *daev*-ului se strâmbă, exprimându-i dezgustul:

— Am văzut-o cum se vindeca sub ochii mei. De două ori. Și, pe deasupra, mai are și darul lor pentru limbi.

— Slavă lui Allah, Ziditorul și Atotțiitorul!

Khayzur se apropie de tânără, iar Nahri se dădu înapoi. Ochii lui incolori îi cercetară chipul.

— Eram încredințat că nahizii au fost exterminați cu ani și ani în urmă.

— Așa am crezut și eu, spuse *daev*-ul. Părea tulburat: Și să se vindece așa cum a făcut-o… nu poate fi un simplu urmaș îndepărtat. Totuși, pare complet umană. Am luat-o dintr-un oraș, aflat mult mai spre apus decât suntem noi acum. Daev-ul clătină din cap: E ceva nelalocul lui, Khayzur. Spune că nu știa nimic despre lumea noastră până ieri seară, dar, cumva, m-a târât…

— *Ea* poate vorbi și singură pentru sine, sări Nahri, mușcător. Și n-am vrut să te târăsc nicăieri! Aș fi fost mai fericită dacă nu te-aș fi întâlnit nicicând!

El pufni.

— Ai fi fost ucisă de ifritul acela, dacă nu apăream eu.

Khayzur își ridică brusc mâinile, ca să-i facă pe amândoi să tacă.

— Ifriții au habar de existența ei? întrebă el, tăios.

— Ei știu chiar mai multe decât mine, fu silit *daev*-ul să recunoască. Unul dintre ei s-a arătat chiar înaintea mea și n-a fost deloc surprins s-o vadă. De aceea te-am chemat. Făcu semn cu mâna: Voi, *peri*-ii, știți mereu mai multe decât noi, ceilalți.

Aripile lui Khayzur se pleoștiră.

— Nu și despre asta, deși tare mult mi-aș fi dorit. Ai dreptate, circumstanțele sunt bizare. Își ciupi rădăcina nasului, un gest nefiresc de omenesc: Am nevoie de o ceașcă de ceai. Se întoarse repede la covor, făcându-i semn lui Nahri să-l urmeze: Haide, copilă!

Se lăsă cumva pe vine, și un samovar mare, mirosind a mentă și nușcoară, apăru ca prin farmec în mâinile lui. Pocni din degete și apărură și trei păhărele[23]. Le umplu și i-l întinse pe primul.

Ea examină păhărelul, uimită. Sticla acestuia era atât de subțire, încât părea că, de fapt, ceaiul aburind îi plutește în mână.

— *Ce* ești tu?

El îi zâmbi cu blândețe, dezvelindu-și dinții ascuțiți.

— Sunt un *peri.* Mă numesc Khayzur. Își atinse fruntea: E o onoare să te cunosc, domnița mea.

Orice va fi fost un *peri,* cu siguranță, avea maniere mai plăcute și curtenitoare decât *daev*-ii. Nahri sorbi din ceai. Era dens și piperat, arzându-i gâtul într-un fel ciudat de plăcut. Într-o clipă, tot corpul i se umplu de căldură și, încă și mai important, îi dispăru foamea.

— E delicios! zâmbi, iar pielea o furnica datorită licorii.

— Rețetă proprie, spuse Khayzur, cu mândrie. Aruncă o privire spre *daeva* și făcu semn spre a treia ceașcă: Dacă vrei să nu te mai uiți lung la noi și să ni te alături, acesta-i pentru tine, Dara.

Dara! Era a treia oară când *peri* îl numea așa. Ea îi aruncă un zâmbet triumfător.

— Chiar, *Dara,* îi spuse, aproape torcându-i numele. De ce nu ni te alături?

---

23 În Orient, ceaiul se bea din pahare de sticlă speciale (n. red.).

Daev-ul îi aruncă o căutătură chiorâșă.

— Aș prefera ceva mai tare! dar luă, totuși, păhărelul și se așeză lângă ea.

Peri își sorbi ceaiul.

— Crezi că ifriții vor veni după ea?

Dara încuviință.

— Era hotărât să o ia. Am încercat să-l ucid înainte să-și abandoneze gazda, însă cred că a scăpat.

— Atunci le-a spus deja totul tovarășilor săi. Khayzur se cutremură: N-ai timp să-ți pui întrebări despre originile ei, Dara. Trebuie s-o duci la Daevabad cât mai iute.

Dara clătina deja din cap.

— Nu pot. Nu *vreau*! Pe ochiul lui Suleiman, știi ce-ar spune *djinn*-ii dac-aș aduce o *shafit*-ă nahidă cu mine?

— Că nahizii tăi au fost niște ipocriți, răspunse Khayzur, iar ochii lui Dara aruncară fulgere. Și ce dacă? Viața ei nu merită să-i faci pe strămoșii săi de rușine?

Nahri considera, de bună seamă, că viața ei era mult mai importantă decât reputația unor rude *daeva* demult decedate, însă Dara nu a părut deloc convins.

— Ai putea să o iei tu, îi spuse lui *peri.* Și s-o lași la țărmul Gozanului.

— Așa, și să trag nădejde că își va găsi singură-singurică drumul dincolo de văl? Și că familia Qahtani va crede pe cuvânt o biată fată rătăcită, care arată a om, asta dacă presupunem că va reuși să ajungă, totuși, la palat? Khayzur părea de-a dreptul consternat: Ești *afshin,* Dara! Viața ei e răspunderea ta.

— De aceea i-ar fi mai bine în Daevabad fără mine, argumentă el. Muștele acelea de nisip ar ucide-o doar ca să mă pedepsească pe mine pentru c-am stârnit războiul.

„Războiul?”

— Ia stați așa, îi întrerupse Nahri, căci nu-i plăcuse deloc cum sunase descrierea Daevabadului. Despre ce război e vorba?

— Unul care s-a încheiat în urmă cu paisprezece veacuri și pentru care unii încă mai poartă pică, răspunse Khayzur. La auzul acestor cuvinte, Dara își răsturnă paharul și se ridică să plece: Iar el, unul, se pricepe de minune la asta, adăugă *peri*-ul. Ești unul singur, Dara, nu poți să le ții piept ifriților veșnic. Dacă o vor găsi, o vor ucide, de bună seamă. Încet și cu multă bucurie. Nahri se cutremură, cuprinsă de teamă: Și va fi numai

și numai vina ta.

Dara se plimba de acum pe marginea covorului. Nahri vorbi din nou, fără să-i convină că două creaturi magice îi hotărau soarta fără ca ea să aibă niciun cuvânt de spus.

— De ce ar fi Daevabadul mai sigur decât Cairo? îi întrebă.

— Daevabad este căminul ancestral al familiei tale, îi răspunse Khayzur. Niciun ifrit nu poate trece de vălul său – nimeni, cu excepția rasei voastre.

Ea se uită la Dara. *Daev*-ul privea soarele care apunea, mormăind cu furie, de unul singur, iar fumul i se ridica în jurul urechilor.

— Vasăzică, e plin ochi cu unii ca el?

Peri îi răspunse doar cu un zâmbet slab.

— Sunt sigur că vei găsi un… *sortiment* mai larg de temperamente în oraș.

„Cât de încurajator!”

— De ce mă urmăresc ifriții? a mai vrut să afle tânăra.

Khayzur ezită:

— Mă tem că trebuie să las explicația aceasta pe seama *afshin*-ului tău, fiindcă e lungă.

„*Afshin*-ul *meu*?” ar fi vrut Nahri să întrebe. Dar Khayzur își întorsese deja atenția spre Dara.

— Ți-ai revenit? Sau ai de gând să lași prostiile astea despre puritatea sângelui să mai distrugă încă o viață?

— Nu, mormăi *daev*-ul, dar ea îi simți nehotărârea în glas. Își uni mâinile la spate, refuzând să îi privească.

— Pe Ziditorul… du-te *acasă,* Dara! îl îndemnă Khayzur. N-ai suferit destul de pe urma acestui război străvechi? Restul tribului tău a făcut pace acum multă vreme. Tu de ce nu poți?

Dara își răsuci inelul, iar mâinile îi tremurau.

— Fiindcă ei nu au fost acolo, spuse încetișor. Dar ai dreptate în privința ifriților. Oftă și se întoarse, iar pe chip tot i se citea neliniștea: Copila asta va fi în cea mai mare siguranță – cel puțin, în ceea ce-i privește pe ei – în Daevabad.

— Bine! Khayzur părea ușurat; pocni din degete, iar setul de ceai dispăru. Atunci, plecați. Călătoriți cât mai repede, însă discret. Arătă spre covor: Nu te baza prea mult pe ăsta. Cine ți l-a vândut a făcut o treabă de mântuială cu vrăjirea lui. Cred că ifriții îl pot urmări.

Dara se încruntă iar:

— *Eu* însumi l-am vrăjit.

Peri-ul își ridică sprâncenele delicate, uimit.

— Păi… atunci, ține alea aproape, sugeră el, făcând semn spre armele de sub copac. Se ridică apoi în picioare, scuturându-și aripile: Nu vreau să vă mai fac să adăstați. Dar o să văd ce pot afla despre fată. Dacă voi descoperi ceva care să fie de vreun folos, o să-ncerc să dau de tine. Se plecă în direcția lui Nahri: A fost o onoare să te cunosc, Nahri! Vă doresc mult noroc.

Cu o singură bătaie din aripi, se ridică în aer și dispăru pe cerul stacojiu.

Dara își luă cizmele în picioare și își trecu arcul de argint peste umăr, înainte să netezească bine covorul.

— Haidem! spuse, aruncându-și celelalte arme pe covor.

— Hai *să vorbim*, mai întâi, ripostă ea, încrucișându-și picioarele. Nu se mișca de pe covor: Nu mă clintesc nicăieri până nu primesc niște răspunsuri.

— Nu! spuse el răspicat și se lăsă lângă ea pe covor. Ți-am salvat viața. Te duc în orașul inamicilor mei. E de ajuns. Poți găsi pe altcineva în Daevabad pe care să-l sâcâi cu-ntrebările tale. Oftă: Cred c-această călătorie mi se va părea suficient de lungă.

Supărată, Nahri deschise gura să se certe cu el, apoi se opri, dându-și seama că pe covor erau de acum toate merindele și toate lucrurile lor, fără a-i mai pune la socoteală pe ea și pe Dara.

„Fără cai! Fără cămile!” Simți că i se oprește inima-n piept:

— Doar n-o să…

Dar chiar în clipa aceea Dara pocni din degete, iar covorul se înălță în aer.

ALI

În Daevabad, era o dimineață oribilă.

Deși chemarea la *adhan,* rugăciunea din zori, răsuna în aerul umed, nu era nici semn de soare pe cerul neguros. Ceața înconjura măreţul oraș de bronz, ascunzându-i minaretele din sticlă șlefuită cu nisip și din metal lucrat anevoie, cu ciocanul, și învăluindu-i domurile aurite. Ploaia se scurgea de pe acoperișurile înclinate ale palatelor de marmură și inunda străzile pietruite, condensându-se pe fețele apatice ale vechilor fondatori ai neamului nahid, imortalizați în frescele care acopereau zidurile grandioase.

O briză răcoroasă mătura străzile șerpuite, trecând de hamamele ale căror acoperișuri și pereți erau împodobiți de complicate modele din plăci de faianță și de porțile grele care protejau templele focului, ale căror altare ardeau de milenii, aducând mirosul de pământ reavăn și de sevă de copac dinspre munții împăduriți care înconjurau insula. Era genul acela de dimineață care trimitea cei mai mulți *djinni* înapoi în casă, ca pe niște pisici care se fereau de ploaie, înapoi în paturile lor acoperite cu brocart mătăsos, fumuriu, și saltele călduroase, ca să irosească orele până când soarele avea să reapară, fierbinte, și să trezească din nou orașul la viață.

Prințul Alizayd al Qahtani nu se număra însă printre aceștia. El își trase mai bine capătul turbanului peste față, înfiorându-se și încovoindu-și umerii ca să se apere de ploaia rece în timp ce mergea. Respirația îi era numai vălătuci de aburi, iar sunetul ei era amplificat de pânza umedă. Picăturile îi cădeau de pe frunte, evaporându-se în timp ce-i atingeau pielea fumegătoare.

Își recapitulă în minte însărcinările: „Trebuie să discuți cu el, își spuse. Nu ai de ales. Zvonurile au scăpat deja de sub control.”

În timp ce se apropia de Marele Bazar, Ali rămase în zonele umbrite. Chiar și la ora aceea matinală, bazarul era aglomerat: negustorii adormiți desfăceau blestemele cu care își protejaseră mărfurile peste noapte, spițerii fierbeau poțiuni ca să-și învioreze primii clienți, copiii purtau mesaje făcute din sticlă arsă, care se spărgeau după ce își dădeau la iveală cuvintele – ca să nu mai pomenim de trupurile dependenților doar pe

jumătate conștienți, care se drogaseră cu tot soiul de stupefiante omenești de contrabandă. Nedorindu-și să fie văzut de vreunul dintre toți aceștia, Ali o luă pe o străduță întunecoasă, făcând un ocol care-l duse atât de adânc în oraș, încât nu mai putu vedea zidul înalt de bronz care-l înconjura.

Cartierul în care intrase era vechi, ticsit de clădiri antice, care imitau arhitectura umană demult uitată, pierdută în negura timpului: coloane sculptate pe care se zăreau inscripții nabateene, frize cu satiri etrusci și stupe hinduse complicate. Civilizații dispărute de multă, multă vreme, a căror amintire fuseseră surprinsă și păstrată de *djinn*-ii curioși care le cunoscuseră, sau de *shafiț*-ii nostalgici, care încercau să își recreeze căminele pierdute.

O moschee mare, de piatră, cu un minaret spiralat izbitor și arcade alb-negre se înălța la capătul străzii. Era unul dintre puținele locuri din Daevabad unde *djinn*-ii pursânge și *shafiț*-ii încă se mai rugau împreună, iar popularitatea sa în rândurile comercianților și călătorilor din Marele Bazar crea o comunitate mereu în trecere, grăbită… și un loc bun în care să te faci nevăzut.

Ali se aplecă și intră, dornic să scape de ploaie. Abia își dăduse jos imineii, când aceștia îi și fură înhățați de niște *ishta* zeloși – făpturile acelea mici și solzoase, obsedate de ordine și de încălțăminte. Pentru niște fructe și după ceva negocieri, imineii lui Ali aveau să-i fie returnați după rugăciune, bine curățați și mirosind a santal. Continuă, trecând de niște fântâni de marmură pentru abluțiuni, una pentru *shafiț-i,* plină cu apă, cealaltă umplută cu nisipul negru, cald, pe care-l preferau majoritatea celor cu sângele pur.

Una dintre cele mai vechi din Daevabad, moscheea era alcătuită din patru săli acoperite, care închideau între ele o curte deschisă spre cerul plumburiu. Tocite de veacurile fără număr în care picioarele și frunțile credincioșilor se perindaseră pe ele, covoarele sale auriu cu roșu erau subțiri, însă imaculate, căci vrăjile de autocurățare care fuseseră țesute în ele încă își mai făceau treaba. Lampioane mari, din sticlă fumurie, cu flăcări fermecate, atârnau de tavan, iar niște calupuri de tămâie fumegau în coșurile pentru jar din colțuri.

În acea dimineață, moscheea era destul de goală, căci, pentru majoritatea credincioșilor, beneficiile rugăciunii în comunitate

nu reușiseră să aibă întâietate în fața vremii rele. Ali inspiră adânc aerul parfumat și își trecu privirile peste cei câțiva credincioși împrăștiați ici-colo: bărbatul pe care-l căuta nu ajunsese încă.

„Poate c-a fost arestat.” Ali încercă să scape de gândurile negre, în timp ce se apropia de mihrabul de marmură cenușie, nișa din perete care arăta direcția pentru rugăciune. Își înălță mâinile spre cer. În ciuda stării sale de neliniște, Ali începu să se roage și se simți, într-o mică măsură, mai împăcat. Așa cum se simțea întotdeauna.

Dar nu durǎ mult. Tocmai termina al doilea *rakat,* când un bărbat îngenunche în liniște lângă el. Ali înlemni.

— Pacea lui Allah fie cu tine, frate, șopti bărbatul.

Ali îi evită privirea.

— Și cu tine, răspunse el, încet.

— Ai reușit s-o iei?

Ali ezită. „Ea” era o pungă solidă, ascunsă în roba sa, care conținea o mică avere, luată din cufărul său personal din vistierie.

— Da. Însă trebuie să vorbim.

Cu coada ochiului, Ali văzu că bărbatul se încruntase, însă, înainte să poată răspunde, imamul moscheii se apropie de mihrab.

Aruncă o privire obosită spre bărbații uzi de ploaie.

— Îndreptați rândurile, îi admonestă el.

Ali se ridică, iar vreo duzină de credincioși adormiți se realiniară. Încercă să se concentreze, în timp ce imamul conducea rugăciunea, însă era dificil. Zvonurile și acuzațiile i se tot învârtejeau în minte, acuzații pe care nu se simțea pregătit să i le prezinte bărbatului ai cărui umeri îi atingeau pe ai lui.

Când rugăciunea se încheie, Ali și însoțitorul său rămaseră așezați, așteptând în tăcere ca restul credincioșilor să iasă afară. Imamul fu ultimul. Se ridică însă și el în picioare, în cele din urmă, mormăind pentru sine. Când privi spre cei doi, înghețǎ.

Ali își coborî privirea, lăsând turbanul să îi ascundă chipul, însă atenția imamului era îndreptată spre însoțitorul său.

— Șeicule Anas… icni el. Pa-pacea lui Allah fie cu tine.

— Și cu tine, răspunse Anas, calm. Își atinse inima și făcu semn spre Ali: Te superi să ne lași pe mine și pe fratele aici de

față o clipă singuri?

— Deloc, deloc, se grăbi imamul să spună. Aveți tot timpul din lume. Mă voi asigura că nu vă deranjează nimeni! spuse și dădu fuga afară, trăgând ușa după el.

Ali mai așteptă o clipă înainte să răspundă, însă erau singuri de-acum, unicul zgomot fiind darabana ploii în curte.

— Faima ta tot crește, remarcă el, ușor tulburat de respectul imamului.

Anas ridică din umeri și se sprijini iar în palme:

— Ori asta, ori a zbughit-o să-i avertizeze pe cei din Garda Regală.

Ali tresări, iar șeicul zâmbi. Deși Anas Bhatt avea cam cincizeci de ani – o vârstă la care *djinn*-ii pursânge erau considerați încă tineri adulți – Anas era *shafit,* iar barba neagră îi era deja înspicată cu fire colilii, iar în jurul ochilor i se zăreau riduri. Deși avea una, două picături de sânge de *djinn* în vene – strămoșii săi n-ar fi putut intra în Daevabad fără el –, Anas ar fi putut trece drept om și nu avea nicio abilitate magică. Era îmbrăcat într-o *kurta*[24] albă, pe cap avea o tichie brodată, și purta un șal de cașmir gros în jurul umerilor.

— A fost o glumă, dragul meu prinț, adăugă el, când Ali nu îi întoarse zâmbetul. Dar ce s-a întâmplat, frate? Arăți de parcă tocmai ai fi văzut un ifrit.

„Aș prefera un ifrit în locul tatei.” Ali aruncă o privire prin moscheea întunecată, așteptându-se să zărească iscoade ascunse în umbră.

— Șeicul meu, am început să aud… diverse *lucruri* despre Tanzeem, din nou.

Anas oftă:

— Acum ce mai susțin cei din palat c-am fi făcut?

— Ați încercat să strecurați prin contrabandă un tun, fără de știrea Gărzii Regale.

— Un tun? Anas îi aruncă o privire sceptică. Și ce-aș putea face eu, unul, c-un tun, frate? Sunt *shafit.* Cunosc legea. Dacă deții până și-un cuțit de bucătărie mai mărișor, vei fi aruncat în temniță. Iar Tanzeem este o organizație de caritate. Împărțim cărți și mâncare, nu arme. În plus, de unde să știe alde pursânge ăia ai tăi cum arată un tun? pufni: Când, oare, a vizitat

24 *Kurta* (hindi în original), veşmânt tradiţional în India, Pakistan şi Afganistan, asemănător unei cămăşi lungi, fără guler (n. red.).

cineva din Citadelă lumea oamenilor în vremea din urmă?

Avea dreptate, însă Ali insistă:

— De luni bune ne tot vin rapoarte cum că membrii Tanzeem încearcă să cumpere arme. Oamenii spun că adunările voastre au devenit violente și că unii dintre susținătorii voștri cer ca *daev*-ii să fie uciși cu toții.

— Cine răspândește aceste minciuni? întrebă Anas. Necredinciosul acela *daeva,* pe care tatăl tău îl numește Mare Vizir?

— Nu e vorba doar de Kaveh, ripostă Ali. Am arestat săptămâna trecută un *shafit* fiindcă înjunghiase doi pursânge în Marele Bazar.

— Și eu ce treabă am cu toate astea? întrebă Anas, înălțându-și brațele spre cer, scos din răbdări. Oare trebuie să dau eu socoteală de faptele oricărui *shafit* din Daevabad? Doar știi cât de lipsite de orice brumă de nădejde ne sunt viețile aici, Alizayd. Oamenii tăi ar trebui să se bucure că nu s-au răsculat mai mulți dintre ai noștri până acum!

Ali se dădu înapoi.

— Vasăzică, tu ești de acord cu toate astea?

— Firește că nu, răspunse Anas, scos din fire. Nu fi absurd! Dar, când fetele noastre sunt răpite de pe stradă, ca să fie folosite drept sclave ale plăcerilor, și când bărbaților noștri li se scot ochii fiindcă s-au uitat așa cum nu se cuvine la un pursânge, nu-i de așteptat ca unii să riposteze așa cum pot? Se uită la Ali: Este numai și numai vina tatălui tău că lucrurile au ajuns atât de departe. Dacă *shafiț*-ilor și s-ar acorda drepturi egale, nu am fi siliți să ne facem singuri legea.

Era o lovitură josnică, deși pe deplin justificată, însă tăgăduirea plină de mânie a lui Anas nu îl ajuta prea mult pe Ali să-și domolească neliniștea.

— Am fost întotdeauna direct cu tine, șeicul meu. Ți-am oferit bani pentru cărți, mâncare, medicamente și altele asemenea. Dar, dacă oamenii tăi ridică armele împotriva cetățenilor tatei, nu voi putea lua parte la așa ceva. Nu vreau.

Anas ridică o sprânceană, uimit:

— Ce vrei să spui?

— Vreau să văd cum ai cheltuit banii mei. De bună seamă, ai ținut niște registre.

— „Registre”? Șeicul părea, pe de o parte, uluit, dar, pe de

alta, ofensat: Oare cuvântul meu nu este de ajuns? Conduc o școală, un orfelinat, un așezământ spitalicesc… Am văduve de adăpostit și elevi pe care să-i învăț carte… O mie de responsabilități, iar acum vrei să-mi irosesc timpul, și pentru ce, mai precis? Pentru a mi se face o examinare a cheltuielilor primite de la donatorul meu adolescent, care se crede contabil?

Obrajii lui Ali ardeau, însă nu dădu înapoi:

— Da. Scoase o pungă din robă, iar monedele și nestematele dinăuntru zăngăniră când o puse jos: Altfel, asta e ultima! Și se ridică în picioare.

— Alizayd! strigă Anas. Frate! Șeicul se ridică și el, așezându-se între Ali și ușă: Te porți necugetat.

„Nu, necugetat am fost când am început să finanțez un predicator de stradă *shafit,* fără să-i verific povestea”, ar fi vrut să spună Ali, dar își ținu gura, evitând privirea celuilalt.

— Îmi pare rău, șeicul meu!

Mâna lui Anas se întinse:

— Așteaptă! Te rog! În vocea lui, de obicei calmă, se citea de acum panica: Și dacă ți-aș arăta?

— Să îmi arăți?

Anas încuviință, dând din cap:

— Da, spuse el, iar glasul îi redeveni ferm, de parcă ar fi ajuns la o hotărâre. Poți ieși din Citadelă la noapte?

— Bă-Bănuiesc că da. Ali se încruntă: Dar nu văd ce-are a face asta cu…

Șeicul îl întrerupse.

— Atunci, hai să ne întâlnim la noapte la Poarta *Daeva,* după ceasul rugăciunii *isha.* Se uită la Ali: Îmbracă-te ca un nobil din tribul mamei tale, cu toate veșmintele fine pe care le ai. O să treci drept unul de-al lor.

Ali tresări:

— Asta nu…

— În seara asta vei afla ce face organizația mea cu banii tăi.

Ali respectă întocmai instrucțiunile date de șeic, strecurându-se afară după rugăciunea *isha,* cu un pachet sub braț. După ce urmă un drum șerpuit prin Marele Bazar, ajunse pe o stradă întunecată, spre care nu dădea nicio fereastră. Aici, desfăcu

pachetul – era una dintre robele albastru-azurii ale celor din tribul ayaarile, al mamei sale, și o îmbrăcă peste uniformă.

Își puse apoi un turban de aceeași culoare, strâns în jurul gâtului după moda ayaarile, și un colan de aur masiv, ostentativ, incrustat cu coral și perle. Ali detesta bijuteriile – cu adevărat, nu existase vreodată o risipă mai zadarnică de resurse – însă știa că niciun nobil ayaarile care se respecta nu ar fi îndrăznit să iasă în public neîmpopoțonat. Deși cufărul său era plin de comori din bogatul Ta Ntry, ținutul de baștină al mamei sale, colanul îi fusese la îndemână, fiindcă sora lui, Zaynab, insistase să îl poarte la o nuntă ayaarile la care fusese silit să participe, cu câteva luni în urmă.

În sfârșit, scoase o sticluță din buzunar. Era o poțiune care arăta precum smântână bătută, o vrajă cosmetică, una care avea să îi transforme ochii în cei de un auriu strălucitor ai unui bărbat ayaarile, timp de câteva ore. Ali ezită, fiindcă nu voia să-și schimbe nici pentru o clipită culoarea ochilor.

În Daevabad nu erau prea mulți cei precum Ali și sora lui, nobili *djinn*-i pursânge cu o ascendență tribală amestecată. Separați în șase triburi de către regele-profet Suleiman însuși, cei mai mulți *djinn*-i preferau compania neamurilor omenești, iar Suleiman îi împărțise cu scopul declarat de a le provoca nemulțumirea, cât mai multă nemulțumire posibil. Cu cât mai mult timp își petreceau luptându-se între ei, cu atât mai puțin le rămânea ca să îi chinuie pe oameni.

Dar căsătoria părinților lui Ali fusese de folos, o uniune politică menită să întărească alianța dintre triburile geziri și ayaarile. Era o alianță ciudată, deseori pusă la încercare. Ayaarile erau un popor bogat, ai cărui membri puneau preț pe învățătură și pe comerț, și rareori își părăseau palatele de coral și saloanele sofisticate din Ta Ntry, ținutul lor de baștină de pe coasta de răsărit a Africii. În schimb, Am Gezira, cu centrul în cele mai dezolante deserturi ale Arabiei, părea un tărâm pustiu, cu nisipuri amenințătoare și plin de poeți rătăcitori și de războinici fără pic de știință de carte.

Și totuși, Am Gezira avea toată dragostea lui Ali. Îi preferase întotdeauna pe geziri, o loialitate de care-și râdea complet aspectul său fizic. Ali semăna cu poporul mamei sale atât de mult, încât asemănarea ar fi devenit iute motiv de clevetiri, dacă tatăl său n-ar fi fost rege. Le împărtășea înălțimea și

subțirimea, ca și pielea întunecată, iar gura severă și pomeții înalți erau aidoma cu ai mamei sale. Tot ce moștenise de la tatăl lui erau ochii de oțel, întunecați ai acestuia. Iar în seara aceea, trebuia să renunțe și la ei.

Ali deschise sticluța și își turnă câteva picături în fiecare ochi. Înghiți o înjurătură. Doamne, cum ardea! Fusese avertizat că așa avea să fie, însă durerea tot îl luă prin surprindere.

Își croi drum, cu ochii cârpiți, spre *midan,* piața centrală din inima Daevabadului, care era pustie, la ora aceea târzie. Fântâna neglijată din centru arunca umbre fantastice pe pământ. *Midan*-ul era înconjurat de un zid de bronz, care se înverzise odată cu trecerea vremii și care era spart de câteva porți aflate la distanțe egale. Fiecare dintre acestea ducea spre un cartier tribal diferit, iar a șaptea se deschidea spre Marele Bazar și spre cartierele suprapopulate ale *shafiț*-ilor.

Porțile *midan*-ului erau întotdeauna o priveliște demnă de admirat: Poarta Sahrayn avea stâlpi alb cu negru înfășurați în viță-de-vie grea de fructe purpurii. Lângă aceasta se afla Poarta Ayaarile, împodobită de două piramide înguste încoronate de un pergament și o tăbliță de nisip. Urma Poarta Geziri, o simplă arcadă de piatră, perfect tăiată, fiindcă poporul tatălui său preferase întotdeauna funcționalitatea, formei. Ea părea și mai simplistă pe lângă Poarta Agnivanshi, cu calcarul său rozaliu sculptat în zeci de siluete care dansau, ținând în mâinile delicate lămpi cu ulei atât de mici, încât păreau stele. Lângă aceasta se afla Poarta Bactria[25], un ecran de jad șlefuit care reflecta cerul noptatic și pe care era gravat un model complicat.

Și totuși, pe cât de impresionante erau toate, ultima poartă – aceea care prindea primele raze ale soarelui în fiecare dimineață, poarta poporului originar din Daevabad – le depășea pe toate.

Poarta *Daeva*!

---

25 Termen provenit din limba greacă veche (*Βακτριανή*) care desemna regiunea istorică din Asia Centrală care se întindea pe teritoriile actualelor state Uzbekistan, Tadjikistan, Afganistan şi Pakistan. Autoarea o numeşte Tukharistan, după numele pe care doar chinezii îl dădeau părţii centrale a acestei regiuni în Antichitate. Am optat pentru denumirea mai uşor de pronunţat de către cititorul român (şi care supravieţuieşte în limba română în denumirea cămilei bactriene, originară din stepele din centrul Asiei) (n. red.).

Intrarea în cartierul daev-ilor – pentru că adoratorii focului își luaseră, cu aroganță, numele de la origini al rasei lor drept nume al tribului – se afla față în față cu Marele Bazar, iar tăbliile sale enorme aveau panouri vopsite într-un albastru-palid, care părea decupat direct dintr-un cer proaspăt primenit, pe care erau incrustate discuri de calcar albe și aurii, care alcătuiau un model triunghiular. Porțile erau ținute deschise de doi *shedu* masivi, de bronz, statuile fiind tot ce mai rămăsese din leii înaripați legendari, pe care se spunea că străvechii nahizi călăriseră în bătăliile pe care le purtaseră împotriva ifriților.

Ali se apropie de intrare, însă abia ajunsese la jumătatea drumului, că două siluete și apărură din umbră. Se opri. Unul din bărbați își ridică repede mâinile și se postă în lumina lunii. Era Anas.

Șeicul îi zâmbi:

— Pacea lui Allah fie cu tine, frate! Era îmbrăcat într-o tunică țesută în casă, de culoarea apei de spălat murdare, și, în mod neobișnuit, avea capul descoperit.

— Și cu tine! Ali îl privi pe al doilea bărbat.

Era un *shafit* – lucru vădit de urechile sale rotunjite – însă părea sahrayn, căci avea părul de foc și ochii arămii al celor din tribul din partea de miazănoapte a Africii. Purta o *galabiyya* în dungi, cu gluga cu franjuri pe jumătate trasă.

Căscă ochii când îl zări pe Ali.

— Ăsta e noul tău recrut? râse el. Suntem atât de disperați că nu avem războinici, încât am ajuns să recrutăm până și „crocodili” abia ieșiți din găoace?

Jignit de porecla dată neamului ayaarile, Ali deschise gura să protesteze, însă Anas i-o tăie scurt:

— Ține-ți limba-n frâu, frate Hanno! îl preveni el pe sahrayn. Suntem cu toții *djinn*-i aici.

Hanno nu păru deloc deranjat de mustrare:

— Are și-un nume?

— Nu unul care să te privească, i-o tăie Anas cu fermitate. E aici doar ca să observe. Și îi făcu semn cu capul spre Hanno: Hai, continuă! Știu că-ți place să te dai mare.

Celălalt chicoti:

— Așa e.

Bătu din palme și fu înconjurat de un nor de fum. Când se risipi, *galabiyya* lui murdară fusese înlocuită cu un șal iridescent,

un turban de culoarea muștarului decorat cu pene de fazan și un *dhoti*[26] de un verde-crud – veșmântul purtat de bărbații agnivanshi. Ali văzu cum i se lungesc urechile și i se luminează pielea, devenind de un maroniu luminos. Șuvițe întunecate i se răsuciră de sub turban și se întinseră spre plăselele *talwar*[27]-ului său pe care îl purta în teaca atârnată de cingătoare. Clipi, iar ochii lui arămii se făcură de culoarea cositorului, tipică acelora cu sânge pur din neamul agnivanshi. O brățară de oțel relicvariu i se încolăci în jurul încheieturii.

Ali rămase cu gura căscată:

— Ești un metamorf, unul dintre aceia care își pot *schimba forma*? icni el, nevenindu-i să creadă.

Metamorfozarea era o abilitate foarte rară, pe care o posedau doar câteva familii din fiecare trib și pe care încă și mai puține reușeau să o stăpânească. Metamorfii talentați valorau cât propria greutatea în aur.

— Pe Allah Preaînaltul… nu credeam că *shafiț*-ii sunt capabili de o manifestare magică atât de avansată.

Hanno pufni:

— Voi, cei cu sânge pur, ne subestimați mereu.

— Dar… Ali era încă uimit: Dacă poți arăta ca un pursânge, de ce mai trăiești ca un *shafit*?

Toată buna dispoziție dispăru de pe noul chip al lui Hanno.

— Pentru că *sunt shafit.* Că pot să fac magie mai bine decât un pursânge, că șeicul aici de față poate crea cercuri de intelectuali în jurul învățaților de la Biblioteca Regală – sunt dovezi că nu suntem atât de diferiți de voi. Se uită urât la Ali: Nu e un lucru pe care aș vrea să-l ascund.

Ali se simți ca un nerod:

— Îmi pare rău! Nu am vrut…

— E-n regulă, îl întrerupse Anas și îl luă apoi de braț pe Ali. Hai să mergem!

Ali se opri când își dădu seama încotro îl ducea șeicul:

— Așteaptă… doar nu vrei să mergem în Cartierul *Daeva,* nu?

---

26 *Dhoti* (hindi în original), veşmânt tradiţional indian asemănător unor şalvari făcuţi dintr-o bucată de material necusută care se înfăşoară în jurul taliei şi picioarelor (n. red.).

27 *Talwār* (hindi în original), sabie curbată, asemănătoare unui iatagan, dar nu la fel de curbată, specifică războinicilor din India (n. red.).

presupusese că poarta fusese doar un loc de întâlnire.

— Ți-e teamă de vreo câțiva adoratori ai focului? îl tachină Hanno, atingându-și plăselele *talwar*-ului. Să nu-ți fie, băiete! N-o să-i permit niciunei stafii de *afshin* să te pape.

— Nu mi-e teamă de *daev*-i! se răsti Ali. Se cam săturase de omul acela: Dar cunosc legea. Ei nu permit accesul străinilor în cartierul lor, după apus.

— Atunci, cred că trebuie să fim discreți.

Trecură pe sub statuile care îi înfățișau pe acei *shedu* care mârâiau și intrară în Cartierul *Daeva.* Ali aruncă o scurtă privire spre strada principală – era ticsită de târgoveți care cercetau mărfurile din piață și de bărbați care jucau șah având alături pahare de ceai care nu se mai terminau – înainte ca Anas să îl tragă în spatele celei mai apropiate clădiri.

O alee întunecată se întindea în fața lor, de-a lungul căreia se aflau lăzi de gunoi stivuite frumos, așteptând să fie golite. Aleea șerpuia mai departe și se pierdea în beznă.

— Ține capul plecat și păstrează liniștea, îl avertiză Anas.

Foarte repede lui Ali îi fu limpede că bărbații din Tanzeem mai făcuseră asta înainte, după felul ușor în care își croiau drum pe alei, țâșnind în umbră de fiecare dată când o ușă se deschidea brusc.

Când ieșiră, în sfârșit, la lumină se aflau într-o zonă care nu prea semăna cu strada principală, bine luminată. Vechile clădiri păreau săpate direct în stâncile Daevabadului, iar colibele părăginite se înghesuiau în fiecare spațiu rămas liber. Un edificiu jos de cărămidă se afla în capătul străzii, iar lumina focurilor răzbătea de după perdele zdrențuite.

Pe măsură ce se apropiau, Ali auzi râsete de bețivi și melodia produsă de corzile unui instrument necunoscut revărsându-se pe ușa deschisă. Aerul era încețoșat: fumul venea dinspre niște bărbați care ședeau pe perne soioase și se rotea dincolo de narghilele și de cupele cu vin. Clienții erau *daeva* cu toții, mulți având tatuaje negre care le indicau fără greș casta, precum și sigilii de familie desenate pe brațele maro-aurii.

Un om neîngrijit, purtând o vestă pătată și al cărui obraz era brăzdat de o cicatrice urâtă păzea intrarea. El se ridică în picioare când se apropiară cei trei, blocând ușa cu un topor enorm.

— V-ați pierdut, cumva? mârâi el.

— Suntem aici să ne-ntâlnim cu Turan, spuse Hanno.

Ochii negri ai paznicului se mutară asupra lui Anas. Rânji:

— Tu și „crocodilul” care ți-e prieten puteți intra, dar ăsta cu sânge murdar va rămâne afară.

Hanno se apropie de el, cu mâna pe *talwar.*

— Pentru cât îi plătesc șefului tău, cred că merit ca servitorul meu să rămână în preajma mea! Făcu apoi un semn cu capul spre topor: Te superi?

Celălalt nu păru prea încântat, dar se dădu la o parte, iar Hanno intră în tavernă, urmat de Anas și de Ali.

În afară de câteva priviri dușmănoase, majoritatea îndreptate spre Anas, clienții nu prea îi băgară în seamă pe cei trei. Acela părea să fie genul de loc în care oamenii veneau ca să se facă uitați, iar Ali se strădui să nu se uite prea lung la nimeni. Nu mai fusese niciodată într-un local și nu prea petrecuse mult timp în preajma adoratorilor focului. Puțini *daev*-i aveau permisiunea să servească în Garda Regală, și, dintre aceia care aveau această permisiune, Ali bănuia că niciunul nu era interesat să se împrietenească în clipa aceea cu cel mai tânăr membru al familiei Qahtani.

Se feri din drum când un bărbat beat căzu de pe un divan, cu un mârâit afumat. Niște hohote de râs feminine îi atraseră atenția, iar Ali privi în direcția din care veniseră acestea, și băgă de seamă un trio de femei *daeva,* care turuiau de mama focului în divasti, peste o masă-oglindă acoperită cu piese de joc din bronz, cupe pe jumătate goale și monede scânteietoare. Deși conversația lor i se părea a fi purtată în păsărească – fiindcă Ali nu se obosise niciodată să învețe divasti –, observă, totuși, că erau una mai frumoasă decât cealaltă, cu ochi negri care le străluceau când râdeau. Purtau bluze brodate, cu decolteuri generoase, bine strânse pe sâni, și aveau taliile subțiri înfășurate în lanțuri de pietre scumpe.

Și Ali pierdu brusc lupta pe care o ducea ca să nu se holbeze la nimeni. Nu mai văzuse niciodată o femeie *daeva* adultă neacoperită de văl, cu atât mai mult una care să afișeze farmecele acelora trei. Deoarece făceau parte din cel mai conservator dintre triburi, *daev-ii* își țineau femeile acoperite de văl când părăseau casa, iar multe dintre ele, în special acelea care proveneau din familii nobile, refuzau și să vorbească măcar cu bărbați străini.

Nu și acestea trei. Remarcându-l pe Ali, una dintre ele se îndreptă, întâlnindu-i curajoasă privirea, cu un rânjet pervers:

— Ah, dragul meu, îți place ce vezi, așa-i? întrebă ea, într-o djinnistani cu un accent puternic. Își linse apoi buzele, făcându-i inima să uite să mai bată o clipă, și făcu semn spre colanul bătut în pietre scumpe din jurul gâtului său: Arăți ca și cum ți-ai putea permite să mă ai.

Anas păși între ei:

— Pleacă-ți ochii în pământ, frate, îl mustră el, cu blândețe.

Rușinat, Ali își coborî privirea. Hanno rânji, însă Ali nu își mai ridică ochii până nu fură conduși într-o cămăruță din spate. Aceasta era mai frumos decorată decât taverna, iar podeaua îi era acoperită de covoare cu țesătură complicată, pe care erau înfățișați pomi și dansatoare, în timp ce candelabre de sticlă atârnau din tavan.

Hanno îl împinse pe Ali pe una dintre pernuțele frumos aliniate de-a lungul peretelui.

— Taci din gură, îl avertiză el, așezându-se alături. Mi-a luat mult timp să aranjez trebușoara asta.

Anas rămase în picioare, cu capul plecat într-o manieră servilă, deloc caracteristică lui.

O perdea groasă de postav aflată în centrul încăperii se dădu la o parte, ca să dea la iveală un bărbat *daeva* care purta o haină stacojie și stătea la intrarea într-un coridor întunecat.

Hanno zâmbi larg.

— Salutări, *sahib*[28]! bubui el, cu accent agnivanshi. Cred că ești Turan. Fie ca focurile să ardă puternic pentru tine!

Turan nu îi răspunse nici la zâmbet, nici la binecuvântare:

— Ai întârziat.

Metamorful își ridică sprâncenele întunecate, surprins:

— Oare piața răpitorilor de copii este punctuală?

Ali tresări, dar, înainte să poată deschide gura, Anas îi prinse privirea din cealaltă parte a camerei și clătină ușor din cap. Ali rămase tăcut.

Turan își încrucișă brațele la piept, părând mânios:

— Pot găsi un alt cumpărător, dacă te supără conștiința.

— Și să-mi dezamăgesc soția? Hanno clătină din cap: Nici nu mă gândesc. A aranjat deja camera copilului.

---

28 *Sahib* (hindi în original), „domnule”, formulă de salut protocolară în India (n. red.).

Ochii lui Turan alunecară spre Ali:

— Cine e prietenul tău?

— *Prietenii,* îl corectă Hanno, atingându-și sabia de la brâu. Te aștepți să rătăcesc prin Cartierul *Daeva,* cu suma ridicolă pe care o ceri asupra mea, și fără protecție?

Privirea rece a lui Turan se fixă pe chipul lui Ali. Inima acestuia bătea cu putere, fiindcă se gândea că erau puține locuri unde ar fi fost mai rău să fie recunoscut drept prinț Qahtani decât într-o tavernă *daeva* plină de răufăcători beți.

Anas vorbi pentru prima dată:

— Trage de timp, stăpâne! îl avertiză. Probabil a vândut deja băiatul.

— Taci din gură, *shafit* ordinar! se răsti Turan. Nimeni nu ți-a dat permisiunea să vorbești.

— Destul! interveni Hanno. Dar haide, zău așa, ai sau nu băiatul? Te plângi atât de întârzierea mea, apoi îți pierzi timpul ținându-le predici însoțitorilor mei.

Ochii lui Turan fulgerară, iar el se făcu nevăzut în spatele perdelei grele.

Hanno se strâmbă:

— Și *daev*-ii se mai miră de ce nu îi place nimeni!

Din spatele perdelei se auzi o izbucnire furioasă de divasti, și apoi o fetiță murdară, purtând o tavă mare, de aramă, fu împinsă în cameră. Arăta la fel de umană precum Anas. Pielea îi era lipsită de strălucire și purta o cămășuță de in complet nepotrivită pentru a o apăra de răcoarea nopții, iar părul îi era ras atât de prost, încât pe pielea capului avea nenumărate cicatrici. Ținându-și privirea pironită în pământ, se apropie, desculță, oferind, pe mutește, tava pe care se aflau două cești aburinde cu lichior de caise. Nu putea avea mai mult de zece ani.

Ali remarcă vânătăile de pe încheietura fetei, în același timp cu Hanno, dar metamorful își reveni primul.

— Îl omor, șuieră el.

Fetița se dădu înapoi, iar Anas se grăbi lângă ea.

— E în regulă, micuța mea, n-a vrut să te sperie... Hanno, *pune arma deoparte*! îl avertiză el, când metamorful își scoase *talwar*-ul. Nu fi prost!

Hanno mârâi, însă puse arma în teacă, chiar în clipa în care Turan intră din nou.

Daev-ul privi scena din fața lui și îi aruncă o căutătură chiorâșă lui Anas.

— Cară-te de lângă servitoarea mea!

Fetița se retrase într-un colț întunecat, adăpostindu-se în spatele tăvii.

Lui Ali îi sări țandăra. Îl auzise pe Anas vorbind, ani la rând, despre problemele *shafiț*-ilor, însă acum era *martor* la ele, auzea cum îi vorbea *daev*-ul lui Anas, vedea vânătăile fetiței înspăimântate... Poate că Ali greșise când îl luase la întrebări, înainte.

Turan se apropie. În brațe avea un bebeluș, bine înfășat și care dormea dus. Hanno se întinse imediat după el.

Turan îl opri:

— Mai întâi, banii!

Hanno îi făcu un semn cu capul lui Anas, iar șeicul înaintă cu punga pe care i-o dăduse Ali mai devreme și al cărei conținut îl vărsă pe covor, un amestec de monede care includea dinari omenești, tablete de jad din Bactria, drobi de sare și un singur rubin mititel.

— Numără-i singur, spuse Hanno, scurt. Dar lasă-mă să văd băiatul.

Turan i-l dădu, iar Ali trebui să se străduiască să-și ascundă surpriza. Se așteptase la un alt copil *shafit*, dar urechile bebelușului erau la fel de ascuțite precum ale sale, iar pielea lui maronie strălucea cu luminescența specifică unui pursânge. Hanno îi ridică puțin una din pleoapele închise, dând la iveală un ochi de culoarea cositorului. Bebelușul scoase un scâncet de protest.

— Va merge, îl asigură Turan. Crede-mă! Am petrecut suficient timp în industria asta ca să știu. Nimeni n-ar bănui vreodată că e *shafit.*

„*Shafit*?” Ali privi din nou băiatul, uimit. Dar Turan avea dreptate: nu arăta deloc ca un copil cu sânge amestecat.

— Ai avut vreo problemă să-l iei de la părinții lui? întrebă Hanno.

— Tatăl nu a reprezentat o problemă. Un pursânge agnivanshi, care voia doar bani. Mama era o servitoare, care a dat bir cu fugiții când el a lăsat-o însărcinată. Mi-a luat ceva vreme s-o găsesc.

— Și a fost de acord să vândă copilul?

Turan ridică din umeri.

— E doar o *shafit*-ă. Mai contează?

— Da, dacă-mi va face probleme mai târziu.

— A amenințat că va merge la Tanzeem, pufni Turan. Dar radicalii aceia cu sânge spurcat nu sunt un motiv de îngrijorare, iar *shafiț*-ii se înmulțesc ca iepurii. Va avea un alt bebeluș să o distragă, în mai puțin de-un an.

Hanno zâmbi, însă zâmbetul nu i se reflectă și în ochi.

— Poate va fi o nouă oportunitate de afaceri pentru tine. Îl privi pe Ali: Tu ce crezi? întrebă. Întoarse copilul care dormea cu fața spre el: Ar putea trece drept al meu?

Ali se încruntă, ușor nedumerit de întrebare. Se uită de la copil la Hanno, dar firește că Hanno nu semăna cu bebelușul. Își schimbase forma. Acum avea un chip agnivanshi foarte specific, și, dintr-odată, înțelese de ce.

— D-da, se înecă, înghițindu-și nodul din gât și încercând să-și ascundă oroarea din glas. În fond, era adevărul: Cu ușurință.

Hanno nu părea la fel de încântat.

— Poate. Dar e mai mare decât mi s-a promis; sigur nu merită prețul ridicol pe care-l ceri, i se plânse lui Turan. Oare soția mea ar fi putut da naștere unui ditamai copilul?

— Atunci, n-ai decât să pleci! Turan își ridică palmele în sus: Va veni un alt cumpărător într-o săptămână, iar tu te vei întoarce la o soție care așteaptă lângă un leagăn gol. Vei mai petrece o jumătate de secol încercând să concepi. Pentru mine e totuna.

Hanno păru să mai chibzuiască o clipă. Privi spre fetița chircită în ungherul întunecat.

— Noi ne căutăm o servitoare nouă. Ofer-o pe aceasta împreună cu băiatul, și plătesc tot ce-mi ceri.

Turan se încruntă:

— Nu-ți vând o sclavă pentru casă pe mai nimic.

— O cumpăr eu, îl întrerupse Ali.

Ochii lui Hanno fulgerară, dar lui Ali nu îi păsa. Voia să termine odată cu acest demon *daeva* și să scoată sufletelele acelea nevinovate din iadul în care se aflau, unde viețile lor erau cântărite doar după cum arătau. Își făcu de lucru cu cataramele colanului de aur, până când acesta îi căzu, greu, în poală. Îl aruncă spre Turan, cu perlele strălucind în lumina difuză:

— E de ajuns pentru amândoi?

Turan nici nu se atinse de bijuterie. În ochii lui negri nu se citea nici lăcomie, nici așteptare.

Dar se uită mai bine și la colan, și la Ali.

Își drese vocea.

— Cum spuneai că te numești? Ali își dădu seama că făcuse o greșeală oribilă.

Dar, înainte să poată bâigui un răspuns, ușa care dădea spre tavernă se deschise și unul dintre paharnici se grăbi înăuntru. Se aplecă să îi șoptească lui Turan ceva la ureche, iar acesta se încruntă și mai tare.

— Ceva probleme? întrebă Hanno.

— Nimic, doar un bărbat a cărui dorință de a bea îi depășește capacitatea de a plăti. Turan se ridică în picioare, cu buzele strânse într-o linie care-i vădea nervozitate: Vă rog să mă scuzați pentru o clipă…

Se îndreptă spre tavernă, cu paharnicul după el. Închiseră ușa în urma lor.

Hanno se răsuci spre Ali:

— *Idiotule*! Nu ți-am zis să-ți ții gura? făcu semn spre colan: Ăla ar putea cumpăra o duzină ca ea!

— Îmi pare rău, se grăbi să răspundă Ali. Voiam să v-ajut!

— Las-o baltă, acum! Anas arătă spre bebeluș: Are semnul?

Hanno îi aruncă lui Ali încă o privire supărată, însă apoi scoase cu blândețe unul dintre brațele bebelușului din scutecul în care era înfășat și îi întoarse încheietura spre lumină. Un semn din naștere micuț, albastru – ca o urmă de penel – îi însemna pielea fină.

— Da. La fel ca al mamei. El e. Arătă spre fetița ascunsă în colț: Dar ea n-o să rămână aici, cu monstrul ăla.

Anas îl privi:

— Nici n-am spus că rămâne.

Ali era uimit de ce văzuse:

— Băiatul… Se întâmplă des așa ceva?

Anas oftă, cu chipul mohorât:

— Prea des. *Shafiț*-ii au fost mereu mai fertili decât cei pursânge, o binecuvântare și un blestem de la strămoșii noștri umani. Făcu un semn spre mica avere care strălucea pe covor: E o afacere profitabilă – una care merge bine de veacuri întregi. Probabil că-n Daevabad sunt mii asemenea băiatului ăstuia, crescuți drept pursânge fără să-și cunoască adevăratele origini.

— Dar părinții lor *shafiț*-i… nu pot să adreseze o petiție ta… ăăă, regelui?

— Să adreseze o *petiție*? repetă Hanno, cu vocea îngroșată de dispreț. Pe Allah, Atotputernicul, e prima dată când părăsești conacul familiei, băiete? *Shafiț*-ii nu se pot adresa regelui. Ei vin la noi, fiindcă suntem singurii care îi pot ajuta.

Ali își lăsă privirea în jos:

— Nu știam.

— Atunci, poate te vei gândi la noaptea asta, ori de câte ori vei mai pofti să-mi pui la îndoială activitatea în Tanzeem, interveni Anas, iar vocea îi era mai rece decât o auzise Ali vreodată. Facem tot ce e necesar ca să ne protejăm oamenii.

Hanno se încruntă brusc. Se uită la banii de pe podea, schimbând copilul de pe un braț pe altul.

— Ceva nu-i în regulă. Se ridică: Turan n-ar fi trebuit să ne lase aici, și cu banii, și cu băiatul. Se duse spre ușa care dădea către tavernă și sări înapoi, icnind; aerul se umplu de miros de carne arsă: Ticălosul a aruncat asupra noastră un blestem ca să rămânem înăuntru!

Trezit de strigătul lui Hanno, bebelușul începu să plângă. Ali sări iute în picioare. Li se alătură la ușă, rugându-se ca Hanno să se fi înșelat.

Își lăsă degetele să plutească deasupra suprafeței lemnului, însă Hanno avea dreptate: clocotea de atâta magie.

Din fericire, Ali fusese pregătit și școlit în Citadelă, iar *daev-ii* erau atât de zurbagii, încât să învețe cum să rupă farmecele aruncate de ei ca să-și păzească magazinele și casele era o pricepere pe care o deprindeau până și cei mai tineri cadeți.

Închise ochii și murmură prima incantație care-i veni în minte. Ușa se deschise.

Taverna era goală.

Fusese abandonată în mare grabă. Cupele de vin erau încă pline, fumul se vălătucea încă în jurul pipelor uitate și piesele de joc împrăștiate străluceau pe masa unde jucaseră femeile *daeva.* Chiar și așa, Turan avusese grijă să stingă lămpile, cufundând totul în întuneric.

Singura sursă de lumină erau razele lunii, care străbăteau perdelele zdrențuite.

În spatele lui, Hanno înjură, iar Anas murmură o rugăciune de protecție. Ali își atinse *zulfikar*-ul ascuns – iataganul bifurcat pe

care-l purta mereu, apoi se opri. Faimoasa armă a celor din tribul geziri în mâinile unui tânăr care arăta ca un ayaarile l-ar fi dat de gol de îndată. Se strecură prin tavernă. Având grijă să rămână ascuns, se uită pe după perdea.

De partea cealaltă se zărea Garda Regală!

Ali inspiră adânc. O duzină de soldați – aproape toți cunoscuți lui – se aliniau în tăcere de partea cealaltă a străzii, iar *zulfikar*-ele și sulițele le sclipeau în lumina lunii. Iar alți ostași continuau să vină și să tot vină, căci Ali vedea bine cum se mișcau umbrele lor dinspre *midan.*

Făcu un pas în spate. Groaza, mai adâncă decât orice simțise el vreodată, îl cuprinse, asemenea unei frânghii care i se încolăcea în jurul pieptului. Se întoarse spre ceilalți:

— Trebuie să plecăm! spuse și până și el fu surprins de calmul din vocea sa. Cu siguranță, nu se potrivea cu groaza pe care o simțea: Sunt soldați afară.

Anas păli.

— Putem ajunge la casa conspirativă? îl întrebă el pe Hanno.

Metamorful legăna copilul care scâncea:

— Va trebui să-ncercăm. Nu va fi ușor, cu ăsta mic după noi.

Ali se gândi iute-iute la o soluție, privind de jur-împrejur prin cameră. Ochii îi căzură pe tava de aramă, abandonată de fetița *shafit-ă* care-l strângea acum pe Anas de mână. Traversă camera, luând una dintre cupele cu lichior de caise.

— Ăsta o să fie bun?

Anas păru de-a dreptul îngrozit:

— Ți-ai pierdut mințile?

Dar Hanno încuviință:

— Posibil.

Ținu copilul, în timp ce Ali încercă, stângaci, să îi toarne lichior în gura care continua să urle. Simțea cum îi pironește cu privirea metamorful.

— Ce i-ai făcut ușii… Vocea îi era numai reproș: Faci parte din Garda Regală, așa-i? Ești unul dintre copiii aceia pe care-i încuie în Citadelă până fac un sfert de secol?

Ali ezită. „Sunt mult mai mult de-atât”, ar fi vrut să-i spună.

— Acum sunt aici, împreună cu voi, nu-i așa?

— Mda, presupun că da…

Hanno înfășă copilul la loc, cu o ușurință pe care doar practica o putea oferi. Copilul tăcu, în cele din urmă, iar Hanno își scoase

talwar-ul, care avea o lamă de oțel cât brațul lui Ali.

— Trebuie să căutăm o ieșire prin spate, spuse și făcu semn spre perdeaua roșie. Sper că vei înțelege de ce insist să ieși tu primul, îi spuse lui Ali care dădu a încuviințare din cap, cu gura uscată.

Avea de ales? Împinse perdeaua la o parte și păși pe coridorul întunecat.

Acolo a fost întâmpinat de un adevărat labirint de cămări. Butoaie cu vin erau stivuite până la tavan, iar lăzi pline cu cepe mustăcioase și fructe răscoapte umpleau cu miresme aerul. Mese rupte, pereți pe jumătate construiți și bucăți de mobilă erau risipite la întâmplare, peste tot. Ali nu zări nicio ieșire, ci doar locuri unde se puteau ascunde.

„Ăsta-i locul perfect pentru o ambuscadă!” Clipi. Ochii nu îl mai ardeau. Probabil că poțiunea își pierduse efectul. Nu că ar mai fi contat cine știe ce. Ali crescuse împreună cu oștenii care erau afară chiar atunci, așa că aceștia l-ar fi recunoscut oricum.

Cineva îl trase ușor de robă. Fetița ridică o mână tremurătoare și arătă spre o ieșire întunecată din capătul coridorului.

— Aceea dă în alee, șopti ea, cu ochii negri mari cât farfuriile.

Ali îi zâmbi.

— Mulțumesc, îi șopti drept răspuns.

Se îndreptară pe coridor către ultima cămară. În depărtare, văzu cum razele lunii pătrundeau, formând o linie pe podea: acolo era, într-adevăr, o ușă. Din păcate, asta fu tot ce reuși să vadă.

În cămară era o beznă de s-o tai cu cuțitul și, dacă țineai cont de distanța până la ușă, încăperea era enormă. Ali se strecură înăuntru, cu inima bătându-i atât de tare, încât o auzea cum îi bubuie în urechi.

Dar asta nu fu tot ce auzi.

Căci urmă sunetul unei răsuflări, apoi ceva îi zbură pe lângă față, atingându-i nasul. Ceva care mirosea a fier. Ali se răsuci chiar în clipa când fetița țipă, însă nu putu să vadă nimic în camera întunecată, fiindcă ochii încă nu i se obișnuiseră cu lipsa luminii.

Anas îi strigă:

— Dă-i drumul, ce mai stai!

„La naiba cu discreția!” Ali își scoase *zulfikar*-ul. Plăselele

acestuia prinseră a se încălzi în mâna lui.

„Aprinde-te odată!” îi porunci.

Și arma izbucni în flăcări.

Focul linse arma, arzându-i vârful bifurcat și aruncând o lumină fioroasă în încăpere. Ali zări doi *daev-i:* pe Turan și pe paznicul tavernei, cu toporul său masiv în mână. Turan încerca să o desprindă pe fetița care se pusese pe strigat de Anas, dar se întoarse când văzu *zulfikar*-ul cuprins de flăcări. În ochii lui negri nu se mai citea decât groaza.

Paznicul nu fu la fel de impresionat, ci se aruncă iute spre Ali.

Ali își ridică *zulfikar*-ul într-o clipă, și, din locul unde tăișul acestuia lovi toporul săriră scântei. Arma paznicului probabil că era din fier, căci metalul acesta era una dintre puținele substanțe care puteau slăbi puterea vrăjilor. Ali împinse cu putere. *Daev*-ul îl atacă iar. Ali pară următoarea lovitură. Întreaga situație i se părea ireală. Își petrecuse jumătate din viață nefăcând altceva decât să se dueleze. Mișcările tăișului, jocul picioarelor, toate îi erau cunoscute. Răscunoscute. Însă i se părea de-a dreptul imposibil să-și imagineze că adversarul lui chiar voia *să îl ucidă,* că un pas greșit nu avea să îi mai aducă doar zeflemelele colegilor la o cafea, ci chiar moartea, o moarte sângeroasă, pe o podea murdară dintr-o cameră întunecată, unde Ali, oricum, nu ar fi avut ce să caute.

Se feri de o altă lovitură. El, unul, încă nu atacase și trebuia s-o facă. Dar cum? Avusese parte de cel mai bun antrenament care îi era la îndemână unui războinic, însă nu omorâse niciodată pe nimeni – nici măcar nu făcuse vreodată cuiva rău cu bună știință! Era nevârstnic încă și ar mai fi avut de așteptat până să participe pentru prima oară la o luptă adevărată. Și, pe deasupra, era fiul regelui! Nu putea să ucidă un cetățean al tatălui său – și încă un *daeva,* pe deasupra! Ar fi pornit un război.

Paznicul își ridică din nou arma. Apoi păli. Toporul se opri în aer.

— Pe ochiul lui Suleiman! icni el. Ești… Ali…

O lamă de oțel îi străpunse beregata.

— …Al *Qahtani,* termină Hanno, răsucind arma și furându-i bărbatului ultimele cuvinte odată cu viața.

Hanno își scoase apoi *talwar*-ul din cel mort, împingându-l pe acesta cu piciorul și lăsându-l să alunece pe podea:

— Alizayd nenorocitul de al Qahtani! Se întoarse spre Anas, verde de indignare: Ah, șeicul meu… cum ai putut să faci una ca asta?

Turan era încă de față însă și îl privi pe Ali, apoi pe oamenii din Tanzeem. El făcu atunci o descoperire cumplită, care parcă îi lumină chipul. Se aruncă spre ușă, dispărând pe coridor.

Ali nici nu se mișcă, nici nu vorbi. Se uita încă la paznicul *daeva* mort.

— Hanno… Vocea lui Anas tremura: Prințul… nimeni nu poate să afle asta!

Metamorful lăsă să-i scape un oftat exagerat. Îi întinse copilul lui Anas și ridică toporul, apoi se duse după Turan.

Ali își dădu seama prea târziu:

— Sta-Stai! Nu trebuie să…

Dar dinspre coridor se auzi un strigăt scurt, apoi o izbitură. Și o a doua, și o a treia. Ali se clătina de acum pe picioare, iar greața amenința să-l copleșească. „Nu poate fi adevărat.”

— Alizayd! Anas se afla în fața lui: Frate, uită-te la mine! Ali încercă să se concentreze la chipul șeicului. Vindea copii! Te-ar fi dat de gol. Trebuia să moară.

Se auzi un sunet limpede de priceput: era scos de ușa tavernei care era deschisă brusc.

— Anas Bhatt! strigă o voce familiară.

„Ăsta-i Wajed… O, pe Allah, nu…”

— Știm că ești acolo! continuă aceeași voce.

Hanno se grăbi înapoi în cameră. Înșfăcă apoi copilul și deschise ușa:

— Haideți odată!

Gândul la Wajed – preaiubitul *qaid* al lui Ali, generalul cu ochi vicleni care îl crescuse – care avea să-l găsească pe Ali aplecat deasupra cadavrelor a doi pursânge uciși sub ochii lui îl făcu să redevină atent, așa că o luă la fugă după Hanno, cu Anas pe urmele lui.

Ieșiră într-o altă alee plină de gunoaie și goniră până când ajunseră la capătul acesteia, lângă zidul înalt de bronz care separa cartierul *daev*-ilor de acela al celor din neamul bactrian. Singura lor scăpare era un gang îngust care ducea înapoi în stradă.

Hanno se uită prin gang și se dădu înapoi.

— Au *daev*-i drept arcași!

— *Ce*? Ali i se alătură, ignorând cotul cu care Anas îl împunse din coaste.

La capătul îndepărtat al străzii se afla taverna, luminată de *zulfikar*-ele cuprinse de flăcări ale soldaților care năvăleau pe ușă. Vreo șase arcași *daev*-i așteptau pe elefanți, iar arcurile lor de argint luceau în lumina stelelor.

— Avem o casă conspirativă în cartierul celor din neamul bactrian, explică Hanno. Există un loc unde putem sări zidul, dar, mai întâi, trebuie să traversăm strada.

Ali simți că-i fuge pământul de sub el.

— N-o să reușim în veci!

Or fi fost soldații atenți doar la tavernă, însă nu era posibil ca măcar unul dintre ei să nu remarce trei bărbați, o fetiță și un bebeluș care ar fi traversat în goană strada. Adoratorii focului erau niște arcași al naibii de buni – *daev-i* care își iubeau arcurile cu același devotament pe care gezirii îl aveau pentru *zulfikar*-ele lor –, iar în fața lor se întindea o stradă înfiorător de lată.

Se întoarse spre Anas:

— Trebuie să găsim o altă cale.

Anas încuviință. Privi bebelușul din brațele lui Hanno, apoi fetița pe care o ținea de mână.

— Bine, spuse el încetișor. Îngenunche s-o privească pe fetiță, desfăcându-i degetele dintre ale lui: Draga mea, du-te, rogu-te, cu fratele meu! îi spuse și i-l arătă pe Ali. O să te ducă într-un loc sigur.

Ali se holbă la Anas, uimit:

— Poftim? Stai așa… doar nu…

— Pe mine mă caută. Anas se ridică: Nu am de gând să risc viețile unor copii ca s-o salvez pe-a mea. Ridică din umeri, însă vocea lui era gâfâită când vorbi iar: Știam eu că va sosi și ziua asta… Voi încerca să le abat atenția… Să vă câștig cât mai mult timp posibil.

— Nici nu-ncape vorbă! declară Hanno. Tanzeem are nevoie de tine. Mă duc eu. Oricum, am șanse mai bune să iau cu mine pe lumea ailaltă câțiva dintre pursânge ăia.

Anas clătină din cap:

— Ești mai bine pregătit decât mine să-i duci pe prinț și pe copii în siguranță.

— Nu!

Cuvântul se desprinse din gura lui Ali – mai mult o rugăminte decât o poruncă. Nu-și putea pierde șeicul, nu în felul acela:

— Voi merge eu. Fără îndoială, voi putea negocia un fel de…

— N-ai să negociezi nimic, îl întrerupse Anas, pe un ton sever. Dacă-i spui tatălui tău despre seara asta, ești un om mort, pricepi?

Daev-ii s-ar răscula dac-ar afla c-ai avut de-a face cu toată tărășenia asta. Tatăl tău nu poate risca așa ceva. Își puse o mână pe umărul lui Ali: Și ești prea valoros ca să te pierdem.

— Pe naiba! ripostă Hanno. Ai fi în stare să te lași ucis doar pentru ca un puști răzgâiat din neamul Qahtani să…

Anas îl întrerupse cu o mișcare bruscă a mâinii:

— Alizayd al Qahtani poate face mai multe pentru *shafiț*-i decât o mie de grupuri precum Tanzeem. Și o va face, adăugă el, privindu-l pe Ali cu atenție. Fă în așa fel încât să fii vrednic de asta. Nu-mi pasă dacă trebuie să-mi dansezi pe mormânt. Salvează-te, frate! Trăiește ca să lupți iar. Împinse fetița spre el: Scoate-i de aici, Hanno.

Apoi, fără să mai spună vreun alt cuvânt, se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre tavernă.

Fetița *shafit*-ă se uită în sus spre Ali: ochii ei căprui erau măriți de groază. Clipi, ca să nu izbucnească în plâns. Anas își pecetluise soarta. Tot ce mai putea face Ali era să-i respecte ultima poruncă. Așa că ridică în brațe copiliță, iar ea se agăță de gâtul lui, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Hanno îi aruncă o privire plină de venin:

— Tu și cu mine, al Qahtani, o s-avem o discuție al naibii de lungă când o să terminăm ce-avem de făcut aici! Apoi îi smulse turbanul de pe cap, transformându-l repede într-un leagăn pentru bebeluș.

Ali se simți imediat mai expus:

— Al tău ce-avea, nu era bun?

— Nu, dar ai să fugi cu mult mai repede dacă te vei teme să nu te recunoască vreunul dintre oșteni. Apoi făcu semn spre *zulfikar*-ul lui Ali: Ascunde ăla.

Ali își băgă *zulfikar*-ul sub robă, schimbând poziția fetiței în spatele lui, în timp ce așteptau. Se auzi un strigăt dinspre tavernă, urmat de un al doilea, triumfător. „Fie ca bunul Allah să te aibă în pază, Anas.”

Arcașii se întoarseră spre tavernă. Unul își încordă arcul de

argint, țintind cu o săgeată intrarea.

— Fugi! îi șopti Hanno și țâșni, cu Ali pe urmele sale.

Tânărul nu aruncă nicio privire spre soldați; lumea lui se reducea acum la cum să gonească pe pietrele crăpate ale caldarâmului, pe cât de repede îl puteau purta picioarele.

Unul dintre arcași strigă un avertisment.

Ali traversase deja pe jumătate strada când prima săgeată îi vâjâi pe deasupra capului, descompunându-se cu violență în nenumărate fragmente arzătoare. Fetița începu să strige. A doua săgeată îi străpunse roba, atingându-i pulpa. Continuă să fugă însă neabătut.

Traversaseră! Ali se aruncă în spatele unei balustrade de piatră, însă acela fu refugiul lui doar pentru o clipă, căci Hanno se năpusti asupra unui spalier de lemn, lipit de clădire. Era acoperit cu trandafiri, care formau un adevărat curcubeu de culori, și se întindeau pe trei etaje, spre acoperișul îndepărtat.

— Urcă! îi porunci.

„Să urc?” Ali căscă ochii, holbându-se, mirat, la suportul delicat al trandafirilor care abia dacă arăta suficient de puternic pentru a ține florile, darămite greutatea a doi adulți.

O săgeată aprinsă lovi pământul aproape de picioarele sale. Ali sări înapoi, iar mugetele elefanților umpleau de acum văzduhul.

Spalierul avea să le fie scară, așadar!

Cadrul de lemn se scutură violent când începu să urce pe el, iar tulpinile cu spini îi înțepară mâinile. Fetița se încleștă mai bine de spatele lui, și mai-mai că-l sufocă atunci când își îngropă fața între umărul și gâtul lui, cu obrajii uzi de lacrimi. O altă săgeată trecu pe lângă ei, iar ea țipă – de data aceasta, de durere.

Ali nu putea vedea ce se petrecea cu copilița, așadar, continuă să urce, încercând să rămână cât mai lipit de clădire. „Rogu-te, Doamne, rogu-te!” imploră el. Era prea îngrozit ca să născocească o rugăciune coerentă.

De-acum ajunsese aproape de acoperiș. Hanno se cățărase deja pe acesta. Spalierul începuse să se desprindă de perete.

Pentru o clipă, Ali căzu înapoi. Cadrul de lemn i se prăbuși sub degete. Un țipăt prinse a-i urca în piept.

Hanno îl apucă de încheietură.

Metamorful *shafit* îl trase pe acoperiș, unde Ali se prăbuși pe

dată.

— Fe-fetița... bâigui el. O săgeată...

Hanno o trase din spatele lui și îi examină repede ceafa.

— Totul e în regulă, micuța mea, o asigură el. Vei fi bine. Se uită la Ali: Va avea nevoie de câteva copci, dar rana nu pare prea adâncă. Desfăcu pânza în care legase pruncul: Hai să facem schimb!

Ali luă copilașul, strecurându-i în leagănul improvizat.

De jos se auzi un strigăt:

— Sunt pe acoperiș!

Hanno îl trase în picioare:

— Fugi!

Shafit-ul țâșni apoi, iar Ali îl urmă. Goniră pe acoperiș, sărind peste spațiile înguste dintre clădiri, și apoi iar și iar, pe lângă sfori cu rufe puse la uscat și mărunți pomi fructiferi care creșteau în ghivece. Ali încercă să nu se uite în jos când săreau, căci simțea că îi îngheață sângele în vene.

Ajunseră la ultimul acoperiș, dar Hanno nu se opri, ci își luă avânt când se apropie de margine. Apoi, spre groaza lui Ali, sări.

Tânărul icni, oprindu-se chiar la margine. Dar metamorful nu se zdrobise de pământ, ci aterizase pe zidul de bronz care separa cartierele triburilor. Zidul era, poate, cam cu jumătate de stat de om mai jos decât acoperișul, și se afla cam la vreo zece pași depărtare. Era un salt imposibil – doar norocul chior îl ajutase pe Hanno să reușească.

Ali îi aruncă o privire neîncrezătoare metamorfului:

— Ai înnebunit? îi strigă.

Hanno rânji, dezvelindu-și dinții.

— Haide, al Qahtani! Cu siguranță, dac-a putut un biet *shafit,* poți și tu.

Ali șuieră. Măsură marginea acoperișului. Instinctul îi striga să nu sară.

Însă zgomotele făcute de soldații care îl urmăreau tot creșteau în intensitate. Aveau să urce pe acoperiș din clipă în clipă. Ali făcu vreo câțiva pași în spate, încercând să-și facă puțin curaj să sară.

„E o nebunie.” Clătină din cap:

— Nu pot.

— N-ai de ales. Tot hazul dispăruse din vocea lui Hanno: Al Qahtani... *Alizayd*! insistă el, când Ali nu-i răspunse. Ascultă-mă!

Ai auzit ce-a zis șeicul. Crezi că te mai poți întoarce acum? Că poți să-ți implori tatăl să se milostivească de tine? Clătină din cap: Doar îi știu eu prea bine pe cei din neamul *geziri.* Voi nu vă jucați când vine vorba de loialitate. Întâlni privirea lui Ali; ochii îi luceau ca o avertizare: Ce crezi că va face tatăl tău când va afla că a fost trădat de propriul fiu, sânge din sângele lui?

„N-am vrut să-l trădez!” își zise Ali.

Și inspiră adânc.

Apoi sări.

NAHRI

— Să nu care cumva să adormi, hoață mică! Vom coborî în curând pe pământ.

Pleoapele lui Nahri erau grele ca un sac plin cu dirhami, dar ea nu dormea. Nu avea cum să doarmă când numai o bucată de material o împiedica să se prăbușească spre o moarte sigură. Se rostogoli pe covor. Un vânt rece îi mângâia chipul în timp ce zburau. Cerul dimineții se îmbujora la apropierea soarelui, iar întunericul nopții făcea loc nuanțelor deschise de roz și albastru, pe măsură ce stelele dispăreau. Nahri privi cerul. Cu o săptămână în urmă privise alți zori în Cairo, așteptându-l pe pașă, fără să știe cât de profund avea să i se schimbe viața.

„*Djinn*-ul… Nu, *daev*-ul!” se corectă ea, căci Dara avea tendința să se înfurie când îl numea *djinn.* În clipa aceea stătea lângă ea, iar căldura fumegătoare a robei sale îi gâdila nările. Era adus de umeri, iar ochii lui de culoarea smaraldului se concentrau pe ceva aflat la distanță.

„Răpitorul meu pare tare obosit în dimineața asta.” Nahri nu îl putea învinui. Fusese cea mai bizară și mai dificilă săptămână din viața ei și, deși Dara părea să se fi îmblânzit cât de cât, ea simțea că erau amândoi extenuați. Războinicul *daeva* arogant și hoața vicleană nu erau cel mai reușit cuplu. Uneori, Dara era la fel de vorbăreț ca un prieten din copilărie și o întreba zeci de lucruri despre viața ei, de la culoarea favorită la ce fel de materiale se vindeau în bazarurile din Cairo. Apoi, fără niciun avertisment, se bosumfla și devenea ostil, dezgustat, poate, să-și dea seama că ajunsese să se bucure că stă de vorbă cu cineva cu sânge amestecat.

Cât despre Nahri, era silită să-și țină în frâu propria curiozitate. Căci orice întrebare pusă lui Dara despre lumea lui magică îi stârnea imediat acestuia proasta dispoziție.

— N-ai decât să îi superi pe *djinn*-ii din Daevabad cu-ntrebările tale, o alunga el și continua să-și lustruiască armele.

Dar se înșela.

Nu putea face asta. Asta pentru că ea, una, *n-avea de gând* să meargă la Daevabad.

O săptămână cu Dara fusese de ajuns ca să-și dea seama că nu avea de gând să se închidă într-un oraș plin cu și mai mulți

djinn-i cu caracter neplăcut. Îi era mai bine de una singură. Cu siguranță, putea găsi o cale să îi evite și singură pe ifriți. Doar aceștia nu aveau cum să o caute în întreaga lume a oamenilor și, cu niciun chip, ea, una, nu avea de gând să mai ia parte la vreun *zar.*

Așadar, dornică să scape, pândise orice prilej, însă nu avusese unde să fugă în deșertul vast și neîntrerupt pe care îl traversau, pustietatea aceea numai nisip luminat de razele lunii, noaptea și cu câte o oază umbroasă, ziua. Totuși, când se ridică acum și văzu pământul de sub ei, în piept i se aprinse o scânteie de speranță.

Soarele apăruse la orizont și lumina un peisaj cu totul și cu totul diferit. În loc de deșert, dealuri calcaroase se topeau parcă într-un râu lat și întunecat care se răsucea spre sud-est cât vedeai cu ochii, în timp ce grupuri albe de clădiri și focuri de tabără îi îmbrățișau malurile. Câmpiile aride de sub ei erau stâncoase, presărate, ici-colo, cu tufișuri și copaci subțiri și conici.

Privi pământul, tot mai atentă:

— Unde ne aflăm?

— În Hieropolis.

— Unde?

Ea și Dara vorbeau aceeași limbă, dar geografia lor, modul în care denumeau locurile erau separate de scurgerea unor veacuri. Toate numele știute de el erau diferite: cele ale râurilor, orașelor, chiar și ale stelelor de pe cer. Cuvintele pe care le folosea el îi erau ei complet necunoscute, iar poveștile pe care le spunea ca să descrie acele locuri îi părea încă și mai ciudate.

— Hieropolis. Covorul alunecă spre pământ, în timp ce Dara indica direcția cu o mână: A trecut prea multă vreme de când am fost aici. Când eram tânăr, Hieropolis era casa unui popor foarte… *spiritual.* Foarte devotat ritualurilor sale. Deși bănuiesc că oricine ar fi devotat, ținând cont că venerau falusuri și pești și preferau orgiile rugăciunii. Oftă, iar colțurile ochilor i se încrețiră de plăcerea amintirilor: Oamenii pot fi încântător de inventivi.

— Credeam că detești oamenii.

— Ba deloc, așa să știi. Oamenii în lumea lor, iar neamul meu, într-a noastră. Așa e cel mai bine, spuse el cu fermitate. Problemele apar când se trece dintr-una într-alta.

Nahri se strâmbă, știind că el considera că ea însăși era

rezultatul unei asemenea treceri.

— Ce apă-i asta?

— Ufratul.

„Ufratul…” întoarse ea cuvântul pe toate părțile în minte.

— Ufratul… *al-Furat…* Păi, acela e Eufratul!

Era uimită. Se aflau *cu mult* mai la răsărit decât crezuse.

Dara îi interpretă greșit dezamăgirea.

— Da. Nu te îngrijora, e prea lat să traversăm aici.

Nahri se încruntă:

— Ce vrei să spui? Doar vom putea zbura, oricum, peste el…

În clipa aceea ar fi putut jura că el se înroșise și că în ochi i se citise o urmă de stânjeneală.

— Nu-mi place să zbor peste atât de multă apă, recunoscu el. Mai ales când sunt obosit. Ne odihnim, apoi zburăm mai departe spre miazănoapte, ca să găsim un vad mai bun. Putem găsi și cai de cealaltă parte. Dacă avea dreptate Khayzur în privința vrăjii pe care am folosit-o pentru covor și dacă, într-adevăr, acesta este ușor de urmărit, nu prea vreau să mai zbor multă vreme pe el.

Nahri abia auzi ce spusese el despre covorul lor zburător, fiindcă mintea îi lucra în timp ce cântărea râul cel întunecat. „Asta e șansa mea”, își dădu ea seama. O fi refuzat Dara să vorbească despre el însuși, însă Nahri îl studiase, iar mărturisirea lui despre zborul pe deasupra apei îi confirmase bănuielile.

Pe daeva îl îngrozea apa!

Refuzase să bage fie și numai un deget în iazurile adumbrite ale oazelor pe care le vizitaseră și păruse convins că ea avea să se înece chiar și în cele mai puțin adânci dintre ele, declarând că bucuria tinerei la vederea apei era nefirească, o perversiune *shafit*-ă. Nu ar fi îndrăznit să traverseze marele Eufrat fără covorul zburător. Probabil nici nu s-ar fi apropiat de maluri.

„Trebuie doar să ajung la râu.” Dacă aceea era singura ei cale spre libertate, atunci Nahri era pregătită să-l străbată și înot.

Coborâră lin pe pământul pietros, dar tânăra se lovi cu genunchiul de ceva tare și ea înjură, frecându-și partea vătămată și se ridică în picioare să privească în jur. Rămase cu gura căscată:

— *Când* ai spus c-ai fost aici ultima dată?

Nu erau pe un teren stâncos, ci pe o clădire cu acoperișul

plat. Coloane sparte, golașe, străjuiau drumurile din care lipseau bucăți de pavaj. Clădirile din jurul lor erau distruse, deși înălțimea câtorva ziduri îngălbenite rămase încă în picioare era dovada gloriei apuse a locului. Existau intrări masive, arcuite, care duceau spre nicăieri, iar buruienile și tufișurile creșteau printre pietre și se urcau pe coloane. De cealaltă parte a covorului, un stâlp enorm de piatră de culoarea cerului spălăcit zăcea zdrobit pe pământ. Într-o parte a lui încă se mai puteau ghici contururile murdare ale unei femei cu văl și coadă de pește care fusese cioplită în el.

Nahri se îndepărtă de covor, speriind o vulpe de culoarea prafului. Animalul dispăru în spatele unui zid care stătea să cadă.

Tânăra îl privi pe Dara. Și el părea uimit de halul în care arăta locul, căci ochii lui verzi erau larg căscați. Îi surprinse privirea și se strădui să zâmbească:

— Păi, a trecut *ceva vreme...*

— „Ceva vreme”? și ea arătă spre ruinele abandonate care îi înconjurau.

De partea cealaltă a drumului se zărea o fântână arteziană imensă plină cu apă aproape neagră. Murdărie urât mirositoare păta marmura acesteia, acolo unde apa începuse să se evapore. Era nevoie de veacuri întregi pentru ca un oraș să ajungă în starea aceea. Și în Egipt existau ruine similare și se spunea că aparținuseră unei rase străvechi de adoratori ai soarelui care trăiseră și muriseră înainte de scrierea cărților sfinte. Se cutremură.

— De fapt și de drept, tu câți ani ai?

Dara îi aruncă o privire mânioasă:

— Nu e treaba ta.

Apoi scutură covorul cu mai multă forță decât ar fi fost necesar, îl strânse și, după aceea, și-l aruncă pe umăr, pornind spre cea mai mare dintre clădirile în ruină la intrarea căreia erau sculptate femei-pește tare voluptoase. Poate că fusese unul dintre acele temple în care oamenii... „se rugaseră”.

Nahri îl urmă. Avea, totuși, nevoie de covor.

— Încotro pleci?

Se împiedică de o coloană spartă, invidiind felul grațios în care *daev*-ul se mișca pe terenul neregulat, dar apoi se opri când intră în templu, uimită de cât de degradat era acesta.

Acoperișul și peretele dinspre răsărit al edificiului dispăruseră, ceea ce făcea ca ruina să fie acoperită doar de cerul dimineții. Stâlpi de marmură se înălțau mult deasupra capului ei, iar zidurile de piatră distruse străjuiau ceea ce fusese cândva un labirint enorm de încăperi felurite. Mai tot interiorul era întunecos, umbrit de zidurile rămase și de câțiva chiparoși încăpățânați care își croiseră drum prin podea.

La stânga zări un podium înalt de piatră deasupra căruia se ridicau trei statui, încă o femeie-pește, o altă femeie impunătoare, călare pe un leu, și un bărbat care purta doar o pânză în jurul taliei și ținea un disc. Toți erau impresionanți, iar siluetele lor bine definite și postura regală fermecau privitorii. Cutele din veșmintele lor de piatră păreau atât de reale, încât mai-mai că fu tentată să le atingă.

Dar, tot privind în jur, observă că Dara dispăruse. Nahri urmări cărarea pe care o făcuse *daev*-ul în stratul gros de praf care acoperea podeaua.

— Of! lăsă ea să-i scape un sunet apreciativ.

Templul uriaș părea doar un pitic pricăjit pe lângă amfiteatrul enorm în care tocmai intrase, pe urmele însoțitorului ei. Sute, poate chiar mii, de locuri de piatră erau cioplite în deal într-un semicerc care înconjura scena imensă pe care se afla ea.

Daev-ul stătea la marginea scenei. Era liniște, cu excepția trilurilor matinale ale păsărilor. Roba lui, albastru-închis, fumega și i se răsucea în jurul picioarelor, iar el își desfăcuse turbanul și îl lăsase să îi cadă pe umeri, rămânând cu capul acoperit doar de tichia plată de culoarea cărbunelui a cărei broderie albă strălucea în lumina dimineții cu o nuanță rozalie.

„Arată de parcă ar fi de-al locului, se gândi ea, ca o fantomă uitată de timp care-și caută tovarășii morți de mult.” După felul în care vorbea despre Daevabad, Nahri bănuia că el fusese alungat într-un soi de exil. Probabil că îi era dor de semenii lui.

Clătină din cap. Nu avea intenția să lase ca vreo umbră de simpatie să o convingă că ar fi trebuit să continue să însoțească un *daeva* singuratic.

— Dara?

— Am văzut aici o piesă împreună cu tatăl meu, își aminti el. Eram tânăr, probabil în primul meu ocol al lumii omenești! spuse, cercetând scena. Aveau actori care fluturau mătăsuri albastre strălucitoare reprezentând oceanul. Mi s-a părut magic.

— Sunt sigură că era minunat. Acum îmi dai covorul?

El o privi uimit:

— Poftim?

— Covorul zburător… Acela pe care ai dormit în fiecare zi. Lăsă ca o notă de indignare să i se strecoare în voce: E rândul meu.

— Hai să-l împărțim! Făcu un semn spre templu: Găsim noi undeva un locșor la umbră.

Ea simți că se înroșește:

— Nu dorm lângă tine într-un templu dedicat orgiilor cu pești.

El făcu o mutră și lăsă covorul jos. Acesta căzu cu zgomot pe pământ, ridicând un nor de praf.

— Fă ce vrei!

„Asta și intenționez!” Nahri așteptă până când el dispăru înapoi în templu, apoi trase covorul în colțul îndepărtat al scenei. Îl desfăcu și tresări la zgomotul pe care acesta îl scoase, parcă așteptându-se ca *daev*-ul să vină în fugă și să îi spună să facă liniște. Dar teatrul rămase gol.

Îngenunche pe covor. Deși fluviul era la mare distanță, nu voia să plece până când nu avea să fie sigură că Dara adormise. De obicei, nu îi lua mult. Atunci când făcuse remarca despre zborul peste râu nu fusese pentru prima dată când el pomenise că magia îl extenua. Nahri bănuia că și aceasta era, probabil, o trudă ca oricare alta.

Își numără în gând proviziile. Nu avea cine știe ce. Pe lângă hainele de pe ea și un sac pe care și-l făcuse din rămășițe de *abaya,* mai avea plosca și o cutie cu *manna* – niște biscuiți râncezi pe care Dara îi dăduse și care îi cădeau în stomac ca niște greutăți. Apa și *manna* o țineau în viață, dar nu aveau să-i țină și de adăpost.

„Nu contează, s-ar putea să fie singura mea șansă.” Renunțând la îndoieli, legă sacul mai strâns și își înfășură vălul în jurul capului. Apoi strânse niște lemne de foc și se strecură înapoi în templu.

Se luă după mirosul de fum până când îl găsi pe *daeva.* Ca de obicei, Dara aprinsese un focușor, lăsându-l să-i ardă alături în timp ce dormea. Deși nu întrebase niciodată de ce – cu siguranță nu pentru a-i da căldură, în arșița deșertului – prezența flăcărilor părea să îl calmeze. Dormea dus, la umbra unei arcade în ruină. Pentru prima dată de când se întâlniseră,

își scosese roba și o folosea drept pernă. Pe dedesubt purta o tunică fără mâneci de culoarea măslinelor crude și șalvari largi. Pumnalul său era vârât într-o centură neagră, lată, legată strâns în jurul taliei, în timp ce arcul, tolba cu săgeți și iataganul se aflau adăpostite între trupul lui și perete. Mâna lui dreaptă se odihnea pe arme. Privirea lui Nahri se opri asupra pieptului său, care se ridica și cobora în somn. Simți cum i se strânge stomacul.

Îl ignoră și aprinse lemnele. Focul prinse viață și, în lumina mai bună, ea remarcă tatuajele negre care îi acopereau lui brațele. Forme bizare, geometrice, care arătau de parcă un caligraf și-ar fi făcut de cap pe pielea lui. Cel mai mare era o structură subțire ca o scară, cu ceea ce păreau să fie sute de trepte desenate meticulos care porneau din palma lui stângă, i se răsucea în sus pe braț și dispăreau sub tunică.

„Și eu care credeam că tatuajul de pe fața lui e ciuda!”

Urmărind liniile, focul mai lumină ceva.

Inelul lui.

Nahri se opri. Smaraldul scânteia în lumina focului de parcă i-ar fi vorbit, încercând să o convingă. Mâna lui stângă i se odihnea pe abdomen. Nahri se uită lung la inel, concentrată. Probabil că valora o avere. Și totuși, nici măcar nu arăta prea pretențios. „L-aș putea lua, își spuse ea, doar am furat bijuterii și de la oameni treji-treji.”

Lemnul i se încălzi în mână, iar focul parcă ardea de-acum mult prea aproape. Nu, nu merita riscul. Îi aruncă o ultimă privire înainte să plece. Nu se putu abține să nu regrete. Știa că Dara reprezenta cea mai bună șansă să afle ceva despre originea ei, despre familia ei, despre puterile ei, despre… orice. Dar nu voia să plătească aceste cunoștințe cu prețul libertății sale.

Nahri se întoarse în teatru. Lăsă lemnele să cadă pe covor. Anii petrecuți într-un mormânt și săptămâna în aerul deșertului scurseseră și ultima picătură de umezeală din lâna veche. Se aprinse de parcă ar fi fost înmuiat în ulei. Nahri tuși, alungând fumul. Când Dara avea să se trezească, tot covorul se va fi transformat de mult în cenușă. El ar trebui să o urmărească pe jos, iar ea ar avea un avantaj de o jumătate de zi.

— Doar s-ajung până la râu, șopti ea, apoi își luă sacul și începu să urce scările care duceau spre exterior.

Sacul era jalnic de ușor, amintindu-i de situația sa precară. „Nu voi mai fi nimic, oamenii vor râde când le voi spune că pot să vindec.” Dorința lui Yakub de a fi partenerul ei fusese o excepție, un hatâr făcut abia după ce își stabilise deja reputația de tămăduitoare, o reputație pentru crearea căreia avusese nevoie de ani și ani de muncă susținută.

Dar, dacă ar fi avut inelul, nu ar mai fi trebuit să își facă griji. Ar fi putut să-l vândă și să închirieze un loc ca să nu doarmă pe străzi, să cumpere medicamente pe care să le folosească în munca ei, materiale din care să facă amulete. Încetini fără să ajungă nici măcar la jumătatea drumului. „Sunt o hoață bună. Doar am furat eu lucruri mult mai dificil de umflat.” Iar Dara dormea de puteai să tai lemne pe el. Doar nu se trezise nici măcar atunci când Khayzur aproape că aterizase pe el.

— Sunt o proastă, șopti ea, dar se întorcea deja, fugind ușor pe scări și trecând de covorul aprins.

Se strecură înapoi în templu, croindu-și drum printre coloanele prăbușite și statuile făcute țăndări.

Dara încă dormea adânc. Nahri își așeză cu grijă sacul, din care scoase plosca. Lăsă să cadă câțiva stropi pe degetul lui, așteptându-i încordată, reacția. Nimic. Mișcându-se cu multă băgare de seamă, apucă ușurel inelul între degetul mare și arătător. Apoi trase. Dedesubt, inelul pulsă și se înfierbântă. Simți o durere ascuțită de cap și o cuprinse panica, apoi încercă să-i dea drumul, dar degetele refuzau să o asculte. Era de parcă cineva i-ar fi controlat mintea. Templul dispăru și vederea i se încețoșă, înlocuind imaginile cu niște forme neclare, care deveniră curând ceva complet nou: o câmpie aridă, sub un soare alb, orbitor…

Privesc ținutul mort cu un ochi exersat. Locul acesta a fost cândva plin de iarbă verde, bogat în câmpuri irigate și livezi pline de rod, dar armata stăpânului meu a călcat în picioare orice semn al fertilității, lăsând în urmă doar praf și noroi. Livezile sunt pustii și arse, iar râul a fost otrăvit acum o săptămână în speranța că îi va sili pe cei din oraș să se predea.

Nevăzut de oamenii din jurul meu, mă ridic în aer precum fumul ca să analizez mai bine forțele noastre militare. Stăpânul meu are o armată de temut: mii de oameni în cămăși de zale și platoșe de piele, zeci de elefanți și sute de cai. Arcașii lui sunt

cei mai buni din lumea oamenilor, și au fost antrenați cu grijă chiar de mine însumi, dar, în ciuda tuturor, orașul înconjurat de ziduri rămâne de neînvins.

Mă uit la blocurile străvechi de piatră, întrebându-mă cât de groase sunt și cât de multe alte armate au respins. Niciun berbec de asalt nu le poate dărâma. Adulmec: vântul poartă spre mine mirosul foametei.

Mă întorc spre stăpânul meu. E unul dintre cei mai mari oameni pe care i-am întâlnit. Abia dacă îi ajung până la umăr. Pentru că nu poate suporta căldura câmpiilor, este mereu roz și ud și se poartă infect. Chiar și barba lui arămie e leoarcă de transpirație, iar tunica lui brodată duhnește de-a dreptul. Strâmb din nas. Un asemenea veșmânt este o dovadă de frivolitate pe timp de război.

Mă așez pe pământ lângă calul lui și privesc spre el.

— Încă două sau trei zile, îi spun, scoțând cu greu cuvintele. Deși îi aparțin de un an, limba lui e încă ciudată pentru mine, plină de consoane dure și mârâieli: Nu mai pot rezista prea mult.

Se încruntă și își mângâie plăselele sabiei:

— E prea mult, ai spus că se vor preda săptămâna trecută.

Mă opresc, pentru că nerăbdarea din vocea lui îmi face stomacul ghem de groază. Nu vreau să distrug acest oraș, nu fiindcă mi-ar păsa de miile care vor muri – secolele de sclavie mi-au format o ură profundă față de oameni –, ci pentru că nu vreau să mai văd niciun oraș distrus. Nu vreau să mai văd violență, să-mi imaginez cum iubitul meu Daevabad a avut parte de aceeași soartă în mâinile neamului Qahtani.

— A durat mai mult fiindcă sunt curajoși, stăpâne. Asta e de admirat. Stăpânul meu nu pare să mă audă, deci continui: Vei avea o pace mai îndelungată dacă negociezi.

Stăpânul meu trage adânc aer în piept.

— Oare nu m-am exprimat îndeajuns de clar? se răstește el, aplecându-se în șa să se uite urât la mine. Fața lui e ciupită de vărsat: Nu te-am cumpărat ca să-mi dai sfaturi, sclavule. Îmi doresc să-mi dai victoria. Îmi doresc să am acest oraș. Îmi doresc să-l văd pe vărul meu în genunchi în fața mea.

Muștruluit, îmi plec capul. Dorințele lui mi se aștern greu pe umeri, cuprinzându-mi brațele. Simt energia trecându-mi prin degete.

Nu pot să mă împotrivesc. Am învățat asta cu mult timp în

urmă.

— Da, stăpâne.

Ridic mâinile și îmi concentrez toată atenția asupra zidului.

Pământul începe să tremure. Calul se sperie și câțiva oameni strigă, alarmați. În depărtare zidul geme, căci pietrele străvechi se împotrivesc magiei mele. Siluete micuțe fug pe zid, părăsindu-și posturile.

Îmi încleștez pumnii, iar zidul se prăbușește de parcă ar fi fost clădit din nisip. Armata stăpânului meu scoate un strigăt. Ce ți-e și cu oamenii ăștia – sângele le dansează în vene la simpla ideea de a-și brutaliza proprii semeni…

„Nu!” Tresări Nahri auzind o voce micuță în minte. „Eu nu sunt așa! Nu e nimic aievea!” Dar vocea a fost înecată de strigătele din următoarea viziune.

Suntem în oraș. Zbor lângă calul stăpânului meu pe străzile însângerate, pline de cadavre. Soldații lui incendiază dughenele și casele înguste, ucigând orice locuitor suficient de nesăbuit, încât să le țină piept. Un om cu trupul cuprins de flăcări se prăbușește lângă mine: a fost aruncat de la un balcon. O fată strigă din răsputeri când doi soldați o scot afară dintr-o căruță răsturnată.

Captiv al dorinței sale, nu pot să-mi părăsesc stăpânul. Îmi croiesc drum printre rămășițele omenești cu o sabie în fiecare mână și omor pe oricine vine spre noi. Pe măsură ce ne apropiem de castel, atacatorii devin prea numeroși pentru tăișuri. Arunc armele, iar blestemul sclaviei trece prin mine când dau foc unui întreg grup cu o singură privire. Strigătele lor se ridică în aer ca niște sunete oribile scoase de animale.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, am și ajuns în castel și apoi într-un dormitor. Încăperea e luxoasă și miroase puternic a cedru, iar aroma îmi aduce lacrimi în ochi. Asta ardea tribul meu daeva *în onoarea Ziditorului și a nahizilor săi binecuvântați… Dar, în situația mea, nu pot onora pe nimeni. În schimb, ucid gărzile. Sângele lor împroașcă tapiseriile de mătase.*

Un bărbat cu părul rar se ascunde într-un colț. Simt că a făcut pe el. O femeie cu privire hotărâtă se aruncă în fața lui cu un cuțit în mână. Îi rup gâtul, o arunc la o parte și apoi îl înșfac pe

bărbatul care suspină, silindu-l să îngenuncheze în fața stăpânului meu.

— Vărul tău, stăpâne.

Proprietarul meu zâmbește, iar greutatea dorinței mi se ridică de pe umeri, extenuat de magie și îngrețoșat de mirosul de sânge uman. Cad, la rândul meu, în genunchi. Inelul îmi strălucește, luminând hrisovul negru al sclaviei, ars în pielea mea. Îmi ațintesc privirea asupra stăpânului meu, înconjurat de masacrul pe care l-a poruncit și privesc cum își râde de istericalele vărului său. În inima mea ura crește și tot crește, ca un val.

„O să te văd mort, omul meu. *Jur*! Viața ta se va reduce la un simplu semn pe brațul meu…”

Dormitorul dispăru din fața ochilor lui Nahri numai atunci când degetele îi fură descleștate de pe inel și mâna trasă la o parte atât de tare, încât tânăra căzu pe spate pe podeaua de piatră. Mintea i se învârtea, iar ea încerca, disperată, să înțeleagă ce se întâmplase.

Răspunsul se afla deasupra ei, încă strângându-i încheietura. Dara părea și mai șocat să fie trezit astfel. Își privea mâna ale cărei degete încă o strângeau de încheietură. Inelul lui strălucea, oglindindu-i sclipirea de smarald a ochilor. Scoase un strigăt surprins.

— Nu! Ochii i se căscară de panică și îi dădu drumul, trăgându-se înapoi. Tremura din tot corpul: Ce ai făcut? îi strigă el, ținându-și mâna cât mai departe de trup, de parcă s-ar fi așteptat ca inelul să explodeze.

Dara. Bărbatul din viziunea ei fusese *Dara*! Și ce văzuse… oare fuseseră *amintirile* lui? Păreau prea reale să fi fost doar niște vise.

Nahri se sili să îl privească în ochi.

— Dara… încercă să-și păstreze un ton cât mai calm al vocii, căci *daev*-ul era palid de teamă și avea o privire sălbatică: Te rog, liniștește-te!

El se dădu înapoi și nu avea nicio armă. Ea rezistă impulsului de a privi în direcția acestora, temându-se că și el va băga de seamă.

Daev-ul păru să îi citească gândurile și se aruncă spre armele sale în același timp cu ea. De bună seamă, el era mai iute, însă

Nahri se afla mai aproape, așa că apucă să înșface iataganul și sări înapoi când el o atacă, la rândul său, cu pumnalul.

— Nu!

Ea ridică iataganul, cu mâinile tremurând pe plăselele pe care le strângea. Dara se dădu înapoi, dezvelindu-și dinții. Nahri intră în panică. Nu-l putea învinge nicidecum în luptă. *Daev*-ul arăta de parcă înnebunise. Aproape se aștepta ca el să facă spume la gură. Viziunile îi apărură din nou în minte: trupuri sfâșiate, oameni arși de vii. Și Dara făcuse toate astea.

Nu! Trebuia să existe o explicație. Apoi își aminti. „Stăpân", așa îl numise pe acel bărbat, „stăpân".

„E doar un sclav." Toate poveștile pe care le auzise Nahri despre *djinn*-i îi alergau acum prin minte, iar gura i se căscă de uimire. Un sclav *djinn* care îndeplinea dorințele!

Revelația nu îi îmbunătăți situația.

— Dara, te rog... Nu știu ce s-a întâmplat, dar n-am vrut să-ți fac rău. Jur!

Mâna lui stângă i se odihnea pe piept, cu inelul lângă inimă – asta dacă *daev*-ii chiar aveau inimi. Ținea pumnalul cu mâna dreaptă și îi dădea târcoale ca o pisică. Închise ochii pentru o clipă și, când îi deschise, o parte din sălbăticie dispăruse.

— Nu... eu... înghiți în sec, părând gata-gata să plângă: Sunt încă aici. Trase adânc aer în piept și pe chip i se citi ușurarea: Sunt încă liber. Se sprijini de una dintre coloanele de marmură: Dar orașul acela... se înecă el. Oamenii aceia...

Și *djinn*-ul alunecă pe podea cu capul în mâini. Nahri nu lăsă însă iataganul în jos. Nu avea habar ce să spună, nehotărâtă între vinovăție și teamă.

— Îmi pare rău, spuse ea într-un târziu. Voiam doar inelul. Nu știam...

— Voiai inelul? El ridică privirea, cu o urmă de suspiciune în glas: De ce?

I se părea mai sigur să spună adevărul, decât să-l lase pe el să presupună că ar fi avut intenții rele.

— Încercam să-l fur, îi mărturisi. Vreau – *voiam,* se corectă ea dându-și seama că nu mai putea scăpa, să evadez.

— Să evadezi? El o privi bănuitor: Și pentru asta aveai nevoie de inel?

— Ai văzut cât de mare e? Ea râse nervos: Smaraldul ăla m-ar duce înapoi în Cairo și mi-ar mai rămâne ceva bani.

El o privi neîncrezător, apoi clătină din cap.

— Și iată, astfel, cum se continuă gloria nahizilor! Se ridică în picioare, părând să nu-și dea seama de cât de repede se trăsese ea înapoi: De ce-ai vrea să evadezi? Viața ta de om pare de-a dreptul groaznică.

— Poftim? se miră ea, suficient de jignită, încât să-și uite teama. De ce spui asta?

— *De ce*? Își ridică roba și și-o aranjă în jurul umerilor: De unde-ai vrea să-ncep? Dacă nu e deja destul de rău că ești om, trebuie să minți și să furi ca să supraviețuiești. Locuiai singură, fără familie și fără prieteni, cu teama permanentă că vei fi arestată și executată pentru vrăjitorie. El se albi la față: Vrei să-mi spui că te-ai întoarce la traiul ăla? În loc să mergi în Daevabad?

— Nu era chiar atât de rău! încercă ea să riposteze, surprinsă de răspunsul lui. Toate acele întrebări pe care și le tot pusese despre viața ei din Cairo – el chiar o ascultase: Talentele mele îmi confereau destul de multă independență. Și să știi c-aveam un prieten! adăugă, deși nu era sigură că Yakub ar fi fost de acord cu acea definiție a relației lor. În plus, vorbești de parcă m-ar aștepta ceva mai bun! Tu mă vei da pe mâna unui rege al *djinn*-ilor, care mi-a ucis familia.

— Nu, ripostă Dara, adăugând ceva mai șovăitor. *Teoretic,* nu el i-a ucis. Strămoșii voștri se dușmăneau, însă Khayzur a spus adevărul. Oftă: S-a întâmplat cu mult timp în urmă, adăugă, de parcă astfel ar fi explicat totul.

Nahri îl privi lung:

— Vasăzică, faptul că voi fi servită pe tavă *dușmanului meu străvechi* ar trebui să mă facă să mă simt mai bine.

Dara păru și mai enervat:

— Nu! Nu e așa! Scoase un sunet nerăbdător: Ești o tămăduitoare, Nahri. Ultima din neamul tău. Daevabadul are nevoie de tine, la fel de mult cum ai și tu de locuitorii lui. Poate chiar mai mult. Se încruntă: Să vezi ce se va-ntâmpla când vor afla *djinn*-ii că eu te-am găsit. Că „Flagelul din Qui-zi” a fost nevoit să facă pe doica uneia cu sânge amestecat! Clătină din cap: Familia Qahtani va adora asta. Probabil te vor instala în propria ta aripă de palat.

„Propria mea aripă de ce?”

— „Flagelul din Qui-zi”? întrebă ea.

— Ei, doar un nume de alint pe care l-am căpătat de la ei. Ochii lui verzi se opriră asupra iataganului pe care ea încă îl ținea în mâini: N-ai nevoie de ăsta! Nu-ți voi face niciun rău.

— Nu? și Nahri ridică o sprânceană, neîncrezătoare. Tocmai te-am văzut făcând rău unui număr tare mare de oameni.

— Ai văzut asta? Când ea încuviință, el făcu o grimasă. Cât mi-aș dori să nu fi văzut nimic! Se duse să își recupereze sacul, scuturându-l înainte să i-l dea înapoi: Ce ai văzut... Eu n-am făcut lucrurile acelea de bună voie! Și vocea lui era gravă când se întoarse să își ridice turbanul.

Nahri șovăi:

— În țara mea, avem povești despre *djinn*-i care sunt făcuți sclavi și obligați să îndeplinească dorințele oamenilor.

Dara tresări, iar degetele i se încurcară în timp ce își lega turbanul.

— Nu sunt *djinn.*

— Dar ești sclav?

Nu-i răspunse, iar pe ea o cuprinse mânia:

— Las-o baltă! se răsti ea. Nu știu de ce m-am obosit să te-ntreb. Nu-mi răspunzi niciodată. Mă lași să fiu cuprinsă de panică gândindu-mă la regele ăla Quahtani timp de o săptămână, doar pentru că ți-e lene să...

— Nu mai sunt.

Răspunsul lui a fost doar o șoaptă, un lucru fragil care parcă rămase suspendat în aer – primul adevăr pe care i-l spusese. El se întoarse. Pe chip i se citea o suferință veche:

— Nu mai sunt sclav.

Înainte ca Nahri să poată răspunde, pământul i se cutremură sub picioare. Dedesubt, un stâlp se crăpă, când un al doilea val, mult mai puternic, zgudui templul. Dara înjură, își luă armele și o prinse de mână.

— Să mergem!

Goniră prin templu și ieșiră pe scenă, ferindu-se în ultima clipă de o coloană care cădea și fusese cât pe ce să-i zdrobească. Pământul se zgudui și mai tare, iar Nahri privi, agitată, spre amfiteatru, căutând urmele *ghouli*-lor, ale morților înviați recent.

— Poate de data asta chiar e un cutremur.

— Atât de curând după ce ți-ai folosit puterile asupra mea? El cercetă scena: Unde e covorul?

— Se prea poate să-i fi dat foc…

Dara se răsuci spre ea:

— I-ai dat foc?

— Nu voiam să mă urmărești!

— Unde i-ai dat foc? o întrebă el, fără să aștepte însă răspunsul, ci adulmecând aerul și fugind spre marginea scenei.

Când îl ajunse din urmă, el se ghemuise deja în mijlocul tăciunilor, cu mâinile apăsate în cenușa covorului.

— Auzi colo: i-a dat foc… mormăi el. Pe Ziditorul, tu chiar că nu știi nimic despre noi!

Viermișori de flăcări albe, strălucitoare începură să i se târască de sub degete, aprinzând din nou cenușa și răsucindu-se în frânghii lungi, care au crescut și au tot crescut, întinzându-se sub picioarele lui. Apoi se înmulțiră tot mai repede, formând un covor de foc, cam de aceeași dimensiune și formă cu ale celui vechi.

Focul scânteie și apoi se stinse, dând la iveală culorile spălăcite ale fostului lor covor.

— Cum ai făcut asta? bâigui Nahri.

Dara se strâmbă, trecându-și o mână peste suprafața covorului.

— Nu va ține mult, dar ar trebui să ne treacă peste râu.

Pământul se zgudui iar și dinăuntrul templului se auzi un geamăt mult prea familiar. Dara o prinse de mână, dar ea și-o retrase.

Ochii lui o priviră, alarmați.

— Ai înnebunit sau ce?

„Tot ce se poate!” Nahri știa că își asuma un risc, dar mai știa și că, de fapt, cel mai bun moment pentru negocieri era chiar acela când victima înșelătoriei ajungea la disperare.

— Nu! Nu mă urc pe niciun covor până nu-mi dai măcar niște răspunsuri!

Din interiorul templului s-a auzit un alt țipăt aproape omenesc. Pământul s-a cutremurat mai tare și tavanul înalt s-a crăpat.

— Vrei să-ți dau răspunsuri chiar *acum*? De ce? Ca să fii mai bine informată când te vor devora *ghoul*-ii? și, zicând acestea, Dara o înșfăcă de gleznă, dar ea se feri din nou. Nahri, te rog! Poți să mă-ntrebi tot ce vrei, după ce plecăm. Promit!

Dar ea nu era convinsă. Ce avea să-l oprească să se

răzgândească imediat ce ar fi fost în siguranță?

Apoi îi veni o idee:

— Spune-mi care-i numele tău și voi veni cu tine, îi propuse ea. Numele tău adevărat.

Îi spusese că numele aveau putere. Nu era cine știe ce, dar era, totuși, ceva.

— Numele meu nu… Nahri făcu un pas spre templu, cu bună știință, iar pe chipul lui se citi panica: Nu, oprește-te!

— Atunci spune-mi care-i numele tău! strigă Nahri, învinsă de propria teamă. Era obișnuită să umble cu cacealmale, e drept, dar nu când era amenințată să fie mâncată de morți vii: Și grăbește-te!

— Darayavahoush! strigă *daev*-ul și se urcă pe scenă. Numele meu este Darayavahoush e-Afshin. Acum treci încoace!

Nahri era sigură că n-ar fi putut să pronunțe numele corect, nici dacă ar fi plătit-o cineva pentru asta. Dar când *ghoul*-ii urlară din nou și mirosul de putreziciune o izbi în față, hotărî că nu mai conta.

El o aștepta și o prinse de cot, trăgând-o pe covor și aterizând cu ușurință lângă ea. Fără alte cuvinte, covorul se ridică în aer, trecând peste acoperișul templului, chiar când trei *ghoul*-i năvăleau afară, pe scenă.

Când ajunseră deasupra norilor, Dara era îngrozitor de nervos.

— Ai habar cât de periculos a fost? Își înălță brațele spre cer, exasperat. Nu numai c-ai încercat să distrugi singura noastră metodă de a scăpa de ifriți, dar erai gata-gata să-ți riști viața, doar ca să…

— Hai, treci peste asta! i-a cerut ea. Tu ești cel care m-a forțat să fac asta, Afshin Daryevou…

— Cred că „Dara” e de ajuns, o întrerupse el. Nu e nevoie să-mi stâlcești numele.

În mâna lui apăru, prin farmec, o cupă plină cu vinul de curmale deja cunoscut ei pe care îl sorbi îndelung:

— N-ai decât să-mi spui din nou *djinn,* dacă promiți să nu mai alergi după *ghoul*-i.

— Câtă afecțiune pentru o hoață *shafit*-ă! și ea ridică o

sprânceană, sarcastic. Nu țineai atât de mult la mine acum o săptămână.

El mormăi:

— Am dreptul să mă răzgândesc, nu? Se îmbujoră ușor: Compania ta nu este… *complet* îngrozitoare.

Părea foarte dezamăgit de el însuși, așa că Nahri se strâmbă.

— Păi, ar cam fi timpul să devii *tu* o companie mult mai… dispusă să ofere informații. Ai promis că-mi vei răspunde la întrebări.

El privi în jur făcând semn spre nori.

— Chiar acum?

— Ești ocupat cu altceva?

— Bine! Dă-i drumu' atunci!

— Ce este un *daeva*?

El oftă.

— Ți-am mai spus, suntem *djinn*-i. Doar că avem decența de a ne spune pe numele adevărat.

— Asta nu explică nimic.

El se încruntă:

— Suntem ființe care au suflet, ca și oamenii, numai că am fost creați din foc, nu din pământ. Un firicel delicat de flacără portocalie i se încolăci în jurul mâinii drepte și i se răsuci printre degete: Toate elementele – pământ, foc, apă, aer – își au propriile creaturi.

Nahri se gândi la Khayzur.

— Peri-i sunt creaturi ale aerului?

— Ce deducție formidabilă!

Ea îi aruncă o privire urâtă:

— Avea o atitudine cu mult mai politicoasă decât a ta.

— Da, e extraordinar de blând pentru o ființă care ar putea rearanja tot peisajul de sub noi și ar putea ucide orice formă de viață cu o singură bătaie din aripi.

Nahri simți că o ia cu leșin:

— Serios? Când Dara încuviință, continuă: Există multe creaturi asemenea lui?

El îi zâmbi, oarecum malițios:

— Ooo, da, zeci: păsări *rukh, karkadann*-i, *shedu*… Lucruri cu dinți ascuțiți și firi capricioase. Pe mine, unul, un *zahak* aproape că m-a rupt în două odată.

Ea rămăsese deja cu gura larg căscată, privindu-l. Flacăra

care i se jucase printre degete se întinsese de acum, devenind o șopârlă alungită, care scuipă o pană de foc.

— Imaginează-ți un șarpe care scuipă foc și are brațe. Sunt rari, slavă lui Allah, dar nu te anunță înainte să te-atace.

— Și oamenii nu remarcă nimic din toate astea?

Nahri căscă ochii când animalul de fum părăsi brațul lui Dara și îi zbură pe deasupra creștetului.

El clătină din cap.

— Nu! Cei creați din țărână, precum oamenii, nu ne pot vedea, de obicei. În plus, mai toate ființele magice preferă locurile sălbatice, unde nu prea se aventurează cei din neamul tău. Dacă un om ar avea ghinionul să dea peste una dintre aceste creaturi, ar putea simți ceva. Ar putea vedea o pată la orizont sau o umbră cu coada ochiului, dar probabil că ar muri înainte să apuce să se gândească de două ori la ce-au văzut.

— Și dac-ar da peste un *daeva*?

El își desfăcu palma și animăluțul de foc zbură în aceasta, dizolvându-se în fum.

— Oh, păi, l-am mânca. Văzând îngrijorarea de pe fața ei, izbucni în râs și mai luă o gură de vin: Glumesc doar, hoață mică!

Dar Nahri nu avea chef de glumele lui:

— Și ifriții, insistă ea? Ei ce-s?

Amuzamentul i se șterse de pe chip:

— *Daev*-i, cel puțin, asta erau cândva…

— Daev-i, repetă ea, surprinsă. Așa ca tine?

— Nu, el păru jignit. Nu ca mine, chiar deloc.

— Atunci cum? îl împunse cu cotul când el nu răspunse: Ai promis doar…

— Știu, știu.

Își scoase acoperământul de pe cap, să-și maseze tâmplele, trecându-și degetele prin părul negru. Era o mișcare care îi distrase cu totul și cu totul atenția tinerei. Ochii lui Nahri îi urmăriră mâna, dar ea își opri gândurile răzlețe, încercând să își ignore golul din stomac.

— Să știi că, dac-ai sânge de nahid, probabil că vei trăi vreo câteva secole. Dara se întinse pe covor și se sprijini într-un cot: Ar trebui să-ți exersezi răbdarea.

— În ritmul ăsta, o să ne ia câteva secole numai ca să terminăm conversația.

Asta aduse un zâmbet trist pe chipul lui.

— Ai istețimea lor, recunosc. Pocni din degete și în mână îi apăru o altă cupă: Bea cu mine.

Nahri adulmecă, bănuitoare, cupa. Avea un miros dulce, dar ea ezită. Nu băuse niciun strop de vin în viața ei. Un asemenea lux interzis îi depășea veniturile și nu era sigură cum ar reacționa dac-ar înghiți alcool. Oamenii beți fuseseră mereu ținte ușoare pentru hoți.

— Să refuzi o invitație este o insultă gravă pentru poporul meu, o avertiză Dara.

Ca să-i facă pe plac, Nahri luă o guriță. Vinul era îngrozitor de dulce, mai mult sirop decât lichid.

— Serios, chiar e?

— Nu, deloc, dar m-am plictisit să beau singur.

Ea deschise gura să protesteze, furioasă fiindcă fusese păcălită atât de ușor, dar vinul își făcea deja efectul, alunecându-i pe gâtlej și răspândindu-i o amețeală caldă în corp. Se clătină și se agăță de covor.

Dara o prinse. Degetele lui îi arseră încheietura.

— Fii atentă!

Nahri clipi, cu vederea încețoșată.

— Pe Allah, Atotputernicul, cred că nu mai faceți nimic dacă beți chestii dintr-astea.

El ridică din umeri.

— E o descriere corectă a rasei noastre, dar parcă voiai să afli mai multe despre ifriți.

— Și de ce crezi că vor să mă ucidă, continuă ea. Mai ales despre asta.

— Ajungem și la nenorocirea asta mai târziu, spuse el amuzat. Mai întâi, trebuie să înțelegi că *daev*-ii cei dintâi erau creaturi de foc, totodată, formați și fără de formă. Și erau foarte, foarte puternici.

— Mai puternici decât ești tu acum?

— Cu mult, mult mai puternici. Puteam poseda și imita orice creatură. Chiar orice obiect ne-am fi dorit. Iar viețile noastre durau evi fără sfârșit. Eram mai măreți decât *peri*-i, poate chiar și decât *mariz*-ii.

— Ce-s ăia *mariz*-ii?

— Niște creaturi ale apei, răspunse el. Niciunul dintre ei nu a mai fost zărit, însă, de milenii. Erau ca niște zei pentru neamul

tău. Dar *daev*-ii trăiau în pace cu toate creaturile. Ne mulțumeam să rămânem în deșerturile noastre, în timp ce *peri*-i și *mariz*-ii stăpâneau cerul și apa. Numai că apoi au fost creați oamenii. Dara își răsuci cupa în mână: Neamul meu poate fi nespus de necugetat, mărturisi el. Ne aprindem repede. Când le-am văzut pe acele creaturi plăpânde cum mărșăluiau în ținuturile noastre, construindu-și orașele lor murdare din praf și sânge, pe nisipurile noastre sacre... Asta ne-a scos din minți. Ei au devenit o țintă pentru noi... O jucărie.

Ea simți că o trece un fior:

— Și, mai precis, cum „se jucau” *daev*-ii?

O scânteie de rușine i se aprinse lui în ochi:

— În toate felurile, mormăi el, făcând să apară o coloană mică de fum alb care începu să se îngroașe. Răpeau tinerii însurăței, creau furtuni de nisip ca să deruteze caravanele, încurajau... își drese glasul. Știi tu... Venerarea.

Ea căscă gura. Așadar, cele mai întunecate povești despre *djinn*-i chiar aveau un sâmbure de adevăr!

— Nu, nu pot spune că știu. Doar n-am ucis niciodată negustori doar pentru propria distracție!

— De bună seamă, de bună seamă, hoață mică! Iartă-mă, rogu-te, c-am uitat că tu ești o întrupare a onestității și bunătății!

Nahri se încruntă:

— Și ce s-a întâmplat mai departe?

— Se spune că *peri*-i ne-au poruncit să-ncetăm. Coloana de fum a lui Dara se mișcă în bătaia vântului: Neamul lui Khayzur zboară până la marginea paradisului. Ei aud lucruri sau cel puțin cred că aud. Ne-au avertizat că oamenii trebuie lăsați în pace. Fiecare rasă trebuia să-și vadă de treabă. Amestecul cu ceilalți, în special, cu o creatură inferioară era absolut interzis.

— Dar *daev-ii* n-au dat ascultare, așa-i?

— Nici pe departe. Așa c-am fost blestemați... Sau „binecuvântați”, cum au ajuns să creadă *djinn*-ii în prezent.

— Cum?

— Un bărbat din rândul oamenilor a fost chemat de Ziditor să ne pedepsească. O urmă de teamă se citi pe chipul lui Dara: Suleiman, șopti el. Fie ca el să se milostivească de noi!

— Suleiman, repetă Nahri, neîncrezătoare. Adică: *profetul*

Suleiman[29], pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa?

Când Dara încuviință, ea tresări. Poate că educația ei se limita la a fugi din fața legii, dar până și ea știa cine fusese Suleiman.

— Dar profetul Suleiman a murit cu mii de ani în urmă!

— Trei mii, o corectă Dara. Plus sau minus câteva secole.

Un gând teribil îi înflori în minte.

— Doar n-o să-mi spui că tu ai trei mii de ani…

— Nu, o întrerupse el. Asta a fost înainte de epoca mea.

— Firește. Nici măcar nu își imagina cât de mult însemnau trei mii de ani: Dar Suleiman a fost om. Ce i-ar fi putut face el unui *daeva*?

O expresie întunecată apăru pe chipul lui Dara.

— Tot ce poftea, pare-se. Suleiman a primit un inel cu sigiliu – unii spun că de la Ziditorul Însuși – care îi îngăduia să ne controleze. Și chiar asta a început să facă după ce… Ei, se pare că s-a purtat un război între oameni pe care *daev-ii s-ar putea* să-l fi pornit.

Nahri ridică o mână.

— Da, da, sunt sigură c-a fost o pedeapsă nemeritată. Dar ce-a făcut, de fapt?

Dara făcu atunci coloana de foc să se miște înainte.

— Suleiman ne-a luat toate puterile cu o singură vorbuliță și a poruncit ca toți *daev-ii* să vină în fața lui la judecată.

Fumul se răspândi între ei. Într-o parte se condensă și deveni un tron ca de ceață, iar restul se risipi în sute de siluete de foc, cât degetul ei cel mare care plutiră pe deasupra covorului zburător, cu capetele lor de fum adânc plecate în fața tronului.

— Cei mai mulți i-au dat ascultare. Nu mai însemnau nimic fără puterile lor. S-au dus în regatul lui și i-au fost sclavi vreme de o sută de ani.

Tronul a dispărut în clipa aceea, iar creaturile de foc mititele au devenit muncitori care ardeau cărămizi și stivuiau pietre enorme, de câteva ori mai mari decât ei. Un templu mare începu să se înalțe spre cer.

— Cei care au făcut penitență au fost iertați, dar a existat, totuși, un șiretlic.

---

29 Suleiman *(Sulaymān* sau *Silimān,* „bărbat al păcii”, ar.) este denumirea arabă a regelui biblic Solomon, fiul prorocului David, ctitorul Templului din Ierusalim, pe care şi Coranul îl cinsteşte ca profet (n. red.).

Nahri privea, vrăjită, cum templul de fum se înălța și se tot înălța:

— Ce șiretlic?

Templul s-a topit parcă, iar de acum *daev-ii* se plecau din nou în fața tronului.

— Suleiman nu avea pic de încredere în noi, i-a răspuns Dara. A zis că firea noastră de metamorfi ne făcea să fim vicleni și capabili numai de manipulare, așa c-am fost iertați, dar am rămas preschimbați pentru totdeauna.

Într-o clipă focul se stinse de pe pielea fumegătoare a *daev*-ilor care se plecau. Ei s-au făcut și mai mititei încă, iar unii dintre ei s-au cocoșat, căci spinările li s-au încovoiat din cauza vârstei înaintate.

— Ne-a prins în cursa trupurilor umane, explică Dara. Trupuri cu puteri limitate, care țineau doar câteva secole. Asta însemna că acei *daev*-i care chinuiseră, la începuturi, omenirea urmau să moară și să fie înlocuiți de urmașii lor despre care Suleiman credea că aveau să fie mai puțin distructivi.

— Să ne ferească Allah, Milostivul, de o așa năpastă! îl întrerupse Nahri. Ce soartă cumplită! Auzi tu: să trăiești numai câteva secole amărâte cu doar o brumă de puteri magice…

El îi ignoră sarcasmul:

— Să știi că, într-adevăr, asta s-a vădit a fi o soartă prea cumplită pentru unii. Nu toți *daev-ii* au vrut să se supună judecății lui Suleiman de la bun început.

Ura bine-cunoscută se așternu din nou pe chipul ei:

— Ifriții, presupuse tânăra.

El încuviință, dând din cap:

— Chiar ei și nimeni alții.

— „*Chiar* ei”? repetă ea. Vrei să spui că încă mai trăiesc?

— Din păcate… Suleiman i-a legat de trupurile lor *daeva* originare din momentul judecății, dar acelea fuseseră menite să supraviețuiască timp de milenii. Îi aruncă o privire sumbră: Sunt sigur că-ți imaginezi ce efecte pot avea asupra unei minți resentimentele măcinate încontinuu vreme de vreo trei mii de ani…

— Dar Suleiman le-a luat puterile, nu? Ce fel de amenințare mai pot reprezenta?

Dara ridică din sprâncene:

— Oare creatura aia care ți-a posedat prietena și le-a poruncit

morților să ne mănânce părea lipsită de putere? Clătină din cap: Ifriții au avut la dispoziție milenii întregi să testeze limitele pedepsei lui Suleiman și au făcut o treabă minunată. Mulți din neamul meu cred că au coborât chiar și în iad, unde și-au vândut sufletele ca să învețe o magie nouă. Își răsuci inelul pe deget: Și sunt obsedați de răzbunare. Cred că oamenii sunt niște paraziți și îi consideră pe cei din neamul meu cei mai răi dintre trădători, fiindcă i s-au supus lui Suleiman.

Nahri se cutremură:

— Și eu, una, unde apar în schema asta, dacă sunt doar o *shafit*-ă cu sânge amestecat, o creatură inferioară? De ce se mai obosesc să pună mâna pe mine?

— Bănuiesc că este vorba despre acel nahid al cărui sânge îl moștenești, oricât de puțin ți-ar curge prin vene... Cred că acesta le-a trezit interesul.

— Nahizii aceia, familia de tămăduitori despre care ai pomenit?

El încuviință:

— Anahid a fost vizira lui Suleiman și singura *daeva* în care profetul a avut încredere. Când pedeapsa *daev*-ilor a luat sfârșit, Suleiman nu numai că i-a conferit lui Anahid puterile de tămăduitoare, ci și inelul său cu sigiliu și, odată cu acesta, puterea de a desface orice magie, fie că ar fi vorba despre o vrajă nevinovată, care a luat-o razna, fie c-ar fi vorba despre un blestem ifrit. Puterile acelea au trecut la urmașii săi. Iar nahizii au devenit dușmanii de moarte ai ifriților. Chiar și sângele de nahid era otrăvitor pentru ifriți, mai letal decât tăișul oricărei arme.

Nahri își dădu, dintr-odată, seama cum vorbea Dara despre nahizi.

— *Era* otrăvitor?

— Neamul nahizilor nu mai există, îi confirmă Dara. Ifriții au petrecut multe secole vânându-i și i-au ucis pe ultimii doi frați cu vreo douăzeci de ani în urmă.

— Așadar, ceea ce spui tu, de fapt, începu Nahri cu vocea răgușită, este că tu crezi că eu sunt ultima urmașă în viață a unei familii pe care un grup de foști *daev*-i obsedați de răzbunare au tot încercat să o extermine în ultimii trei mii de ani.

— Tu ești cea care-a vrut să afle totul!

În clipa aceea ea a fost tentată să-l împingă de pe covorul zburător.

— Nu m-am gândit…

Însă nu-și duse ideea până la capăt, căci observă că în jurul lor pluteau firicele de cenușă. Se uită în jos.

Covorul se destrăma!

Dara îi urmări privirea și scoase un strigăt surprins. Se dădu înapoi într-o zonă mai solidă și pocni din degete. Covorul, ale cărui margini fumegau, prinse viteză și coborî către Eufratul cel strălucitor.

Nahri încercă să aprecieze cum era apa în timp ce se îndreptau spre ea. Curentul părea puternic, dar nu la fel de turbulent cum fusese în alte părți. Probabil c-ar fi putut ajunge la țărm.

Ridică privirea spre Dara. Ochii lui verzi erau atât de alarmați, încât era dificil să-i privești.

— Știi să înoți?

— Auzi: dacă știu să înot! se răsti el, parcă ofensat de idee. Tu știi să arzi?

Dar avură noroc. Se aflau deja aproape de mal, când covorul explodă în tăciuni stacojii aprinși. Nahri se rostogoli în apa până la genunchi, în timp ce Dara sări pe țărmul stâncos. Pufni disprețuitor când ea se împletici spre mal, acoperită de noroi.

Nahri își potrivi cureaua sacului. Apoi se opri. Nu o fi avut ea inelul lui Dara, dar avea proviziile. Era în râu, la o distanță sigură de *daev*-ul de care o separa o fâșie de apă, pe care știa că el nu ar fi trecut-o în veci.

Dara îi remarcă șovăiala:

— Încă ești tentată să-ți încerci singură norocul cu ifriții?

— Mai sunt multe lucruri de spus, îi aminti ea. Despre *djinn*-i și despre ce se va întâmpla când vom ajunge în Daevabad.

— Îți voi spune totul, promit. El făcu semn spre râu cu inelul sclipind în lumina apusului: Dar nu-mi doresc să petrec următoarele zile fiind privit ca un personaj negativ. Dacă vrei să te-ntorci în lumea oamenilor, dacă vrei să riști să dai ochii cu ifriții ca să poți reveni la a-ți vinde talentele tale de tămăduitoare pe monede furate, atunci n-ai decât: rămâi în apă.

Nahri privi înapoi spre Eufrat. Undeva, dincolo de râu, dincolo de deserturi mai vaste decât mările, se afla Cairo, singura casă pe care o cunoscuse vreodată. Era un loc tare dificil, dar familiar

și previzibil, spre deosebire de viitorul pe care i-l oferea Dara.

— Sau vino cu mine! continuă el cu o voce blândă, prea blândă. Află cine ești cu adevărat și ce se mai găsește pe lumea asta. Vino în Daevabad, unde o singură picătură de sânge nahid îți va aduce onoare și bogăție cum nici nu îți poți imagina. Vei avea propria ta infirmerie și cunoștințele a o mie de tămăduitori care au trăit înaintea ta la dispoziție. Vei avea *respect.*

Dara îi întinse mâna.

Nahri știa că ar fi trebuit să fie bănuitoare, dar cuvintele lui atinseseră o coardă sensibilă. De câți ani tot visa, oare, la Istanbul? La studierea adevăratei medicini cu niște învățați respectați? De cât timp tot visa să învețe să citească în loc să pretindă că citește în palmă? Cât de des își numărase economiile, mereu dezamăgită, renunțând iar și iar la nădejdea într-un viitor măreț?

Îl luă de mână.

El o trase din noroi și degetele lui le arseră pe ale ei.

— Dacă mă minți, îți tai gâtu-n somn, îl avertiză ea. Iar Dara rânji, părând încântat de amenințare: în plus, cum vrei să ajungem la Daevabad? Am pierdut, doar, covorul nostru zburător.

Daev-ul făcu semn spre răsărit. Dincolo de râul întunecat și de stâncile îndepărtate, Nahri desluși marginile de cărămidă ale unui sat.

— Tu ești hoața, o provocă el. O să furi pentru noi niște cai.

ALI

Wajed veni la el în zori.

— Prințe Alizayd?

Ali tresări și își ridică privirea de la însemnările lui. Să-l vadă pe *qaid*-ul orașului, comandantul Gărzii Regale, ar fi reușit să-l facă să tresară pe aproape orice *djinn,* chiar dacă respectivul nu se aștepta, așa ca el, să fie arestat din clipă-n clipă pentru trădare, căci Wajed era un războinic uriaș, cu pielea numai cicatrici și semne crestate în ea în decurs de două secole.

Dar Wajed îi zâmbi doar când intră în biblioteca Citadelei, încăperea care merita cel mai bine denumirea de propria cameră pe care o avea Ali.

— Deja lucrezi din greu, din câte văd, spuse *qaid*-ul, făcând semn spre cărțile și pergamentele împrăștiate pe covor împrejurul prințului.

Ali încuviință, dând din cap:

— Am de pregătit o lecție.

Wajed pufni:

— Tu și lecțiile tale! Dacă n-ai fi atât de periculos cu *zulfikar*-ul ăla, s-ar crede c-am crescut un econom, nu un războinic! și zâmbetul lui se stinse. Dar mă tem că elevii tăi, oricât de puțini or fi, trebuie să mai aștepte. Tatăl tău a terminat-o cu Bhatt. Nu se mai poate scoate nimic de la el, iar *daev*-ii îi cer deja sângele.

Deși Ali așteptase momentul încă de când auzise că Anas fusese prins viu, i se puse un ghem în stomac și se strădui din greu să-și păstreze vocea cât mai calmă:

— A fost...?

— Încă nu. Marele Vizir vrea un spectacol și spune că acesta e singurul lucru care-i va mulțumi tribul. Wajed își dădu ochii peste cap, căci el și Kaveh nu se înțeleseseră niciodată: Așa că-i musai să fim amândoi acolo.

Un spectacol! Ali simți că i se usucă gura, dar se ridică, totuși, în picioare. Anas se jertfise pentru ca el să poată scăpa! Merita să vadă măcar o față prietenoasă în timpul execuției.

— Mă-mbrac imediat.

Wajed ieși, iar Ali se schimbă repede în uniformă, o tunică de culoarea obsidianului, șalvari albi și un turban cenușiu. Își prinse *zulfikar*-ul la brâu și își îndesă la brâu hangerul, pumnalul

încovoiat purtat de toți bărbații geziri. Măcar să arate ca un oștean al regelui!

I se alătură lui Wajed pe scări și coborâră din turn în inima Citadelei. Un ansamblu mare din piatră de culoarea nisipului, Citadela era sediul Gărzii Regale, adăpostind barăcile, birourile și terenurile de antrenament ale armatei *djinn*-ilor. Strămoșii săi o construiseră la scurtă vreme după ce cuceriseră Daevabadul, iar curtea sa apărată de creneluri și turnul numai și numai din piatră reprezentau un omagiu adus Am Gezirei, patria lor îndepărtată.

Chiar și la ora aceea matinală, Citadela zumzăia de activitate. Cadeții exersau cu *zulfikar*-ele în curte, iar sulițașii făceau exerciții pe o platformă înălțată. Vreo șase tineri se adunaseră în jurul unei uși, încercând să treacă de farmecul care o încuia. Ali privi cum unul dintre ei era aruncat la distanță, în timp ce lemnul sâsâia, iar tovarășii săi râdeau. În colțul opus, un războinic-cărturar din Bactria, îmbrăcat într-o haină lungă de postav, cu o căciulă de blană și mănuși zdravene tocmai le arăta un scut de fier unor elevi adunați roată în jurul lui. Apoi strigă o incantație și acesta fu acoperit de un strat de gheață pe care însă înțeleptul îl lovi cu plăsele unui pumnal, și îl sparse în mii de bucăți.

— Când ți-ai văzut ultima dată familia? îl întrebă Wajed, când ajunseră la caii care-i așteptau la capătul curții.

— Acum câteva luni... Sau, poate mai mult de câteva, presupun. Cu siguranță, nu de la Eid[30], recunoscu Ali și se aruncă în șa.

Wajed strâmbă din nas, când trecură de poartă.

— Ar trebui să faci mai multe eforturi, Ali. Ești binecuvântat fiindcă îi ai atât de aproape!

Ali făcu o mutră acră:

— Aș merge mai des dacă n-ar trebui să intru în palatul acela bântuit de stafiile nahizilor căruia ei îi spun casă.

Și chiar în clipa aceea palatul apăru în fața lor, când cotiră. Cupolele sale aurite străluceau în soarele care răsărea, iar fațada de marmură albă și zidurile licăreau, de un trandafiriu strălucitor în lumina zorilor. Clădirea principală, un zigurat enorm, se sprijinea greoaie pe stâncile golașe care se oglindeau

---

30 Eid ul-Fitr (*'Īd al-Fiṭr*, ar.), adesea prescurtată Eid, sărbătoare musulmană care marchează sfârşitul lunii de Ramadan (n. red.).

în lacul Daevabadului. Înconjurată de grădini încă adumbrite, părea că masiva piramidă în trepte era înghițită de vârfurile ascuțite ale copacilor înnegriți.

— Nu e bântuit, îi replică Wajed. Doar că… îi e dor de fondatorii săi.

— Ultima dată când am fost aici, unchiul meu, scările mi-au dispărut, practic, sub pași, spuse Ali. Apa din fântâni se transformă în sânge atât de frecvent, încât oamenii au încetat să o mai bea.

— Carevasăzică, îi e tare, tare dor de fondatorii săi!

Ali clătină din cap, însă păstră tăcerea cât traversară orașul care se trezea. Urcară dealul pe care ducea drumul spre palat și intrară în arena regală prin spate. Era un loc mai potrivit pentru zilele însorite de competiții, pentru bărbații lăudăroși care jonglau cu torțe și pentru femeile care călăreau pe păsări-de-foc *simurgh* solzoase. Un loc numai bun pentru spectacole, pentru distracție.

„Păi, exact asta și este pentru oamenii ăștia execuția”, își spuse Ali privind cu dispreț mulțimea. Deși era devreme, multe dintre locurile săpate în piatră erau deja ocupate, pline cu o varietate de nobili care cerșeau atenția tatălui său, oameni de rând mânați de curiozitate, *daev*-i supărați și ceea ce părea să fie întreaga *ulema* – Ali suspecta că tuturor acelor clerici li se poruncise să asiste la ce avea să li se întâmple dacă dădeau greș și nu reușeau să își controleze credincioșii.

Se urcă pe platforma regală de unde se putea vedea totul, o terasă de piatră aflată la înălțime, umbrită de palmieri în ghivece și de draperii de in dungate. Ali nu putu să-l zărească pe tatăl său, dar îl văzu pe Muntadhir chiar în față. Fratele său vitreg mai mare nu părea mai bucuros să se afle acolo decât era Ali însuși. Părul lui negru, ondulat, era în neorânduială, și părea să poarte aceleași veșminte cu care ieșise, probabil, în oraș cu o seară înainte, o haină agnivanshi brodată, plină de perle, și șalvari de mătase, de culoarea lapislazuliului, ambele boțite.

Ali simți mirosul vinului din răsuflarea lui Muntadhir de la trei pași, și presupuse că fratele său fusese târât dintr-un pat care nu îi aparținea.

— Pacea lui Allah fie cu tine, emirul meu!

Muntadhir tresări:

— Pe Preaînaltul, *akhi,* spuse el, cu mâna pe inimă. Chiar

trebuie să te furișezi așa, ca un asasin?

— Ar trebui să îți mai șlefuiești și tu reflexele. Unde e ava[31], unde-i părintele nostru?

Muntadhir făcu un semn obraznic spre un bărbat subțire, îmbrăcat în stilul îndrăgit de *daev-i,* care se afla la marginea terasei.

— Ăla a insistat să se citească în public toate acuzațiile. Căscă: Ava n-a vrut să-și piardă timpul cu asta – nu dacă pot fi eu aici. Va apărea în curând.

Ali îl privi pe bărbat: era Kaveh e-Pramukh, Marele Vizir al tatălui său. Deoarece părea să-și fi ațintit toată atenția spre pământul de sub picioarele sale, Kaveh nu păruse să remarce din prima clipă sosirea lui Ali. Un zâmbet mulțumit îi jucă pe chip când îl observă.

Ali bănuia că știa de ce. Trase adânc aer în piept, apoi păși pe marginea terasei.

Anas stătea în genunchi, pe nisip.

Șeicul era dezbrăcat până la brâu, ars și biciuit, cu barba ciopârțită în semn de batjocură. Capul îi era plecat, iar mâinile, legate în față. Deși trecuseră doar două săptămâni de la arestarea lui, fusese, cu siguranță, înfometat, fiindcă i se vedeau coastele, iar brațele însângerate i se subțiaseră. Iar acelea erau doar vătămările pe care Ali le putea vedea! De bună seamă, mai erau și altele, era sigur. Căci existau poțiuni care te făceau să te simți înjunghiat de o mie de cuțite, iluzioniști care te puteau face să ai halucinații în care îi vedeai pe toți cei dragi ție cum mureau în fața ochilor tăi, cântăreți care puteau atinge o notă suficient de înaltă, încât să te facă să cazi în genunchi, în timp ce urechile începeau să îți sângereze. Bărbații nu supraviețuiau niciodată temnițelor din Daevabad. Cel puțin, nu cu mintea întreagă.

„Oh, șeicule, îmi pare atât de rău...” Ce vedea în fața sa, un bărbat *shafit* fără nicio putere magică, înconjurat de sute de pursânge răzbunători, părea o glumă crudă.

— Cât despre crima de instigare religioasă...

Șeicul se clătină, iar unul dintre străjeri îl sili să se ridice. Ali încremeni. Toată partea dreaptă a feței lui Anas fusese zdrobită,

---

31 *Abba* (în limba aramaică în original, din *āḇ,* ebr.), „părinte, tată”, termen care a circulat şi în limba română sub forma *avă,* în special ca formulă de adresare către un preot sau călugăr (n. red.).

ochiul îi era închis din cauza tumefacției, iar nasul, rupt. O dâră de salivă i se scurgea din gură, trecând de dinții rupți și de buzele umflate.

Mâna lui Ali se încleștă pe plăselele *zulfikar*-ului. Anas se uită la el. Ochiul i se închise într-o avertizare foarte scurtă, înainte să își lase iar privirea în jos.

„Fă în așa fel încât să fii vrednic de asta!” își aminti Ali ultima poruncă pe care i-o dăduse șeicul. Își luă mâna de pe armă, conștient de privirile publicului. Se întoarse lângă Muntadhir.

Judecătorul continuă să mormăie:

— Deținere ilegală de arme…

Din partea cealaltă a arenei se auzi un pufnet nerăbdător: *karkadann*-ul tatălui său se afla într-o cușcă, ascuns de o poartă de foc. Pământul se cutremură când bestia îl lovi cu piciorul. O încrucișare oribilă între cal și elefant, *karkadann*-ul era de două ori cât oricare dintre ei, iar pielea lui cenușie, solzoasă, era pătată cu rămășițe umane. Praful din arenă era greu de mirosul lui de mosc și sânge învechit. Nimeni nu îndrăznise să spele vreodată un *karkadann.* Nimeni nu se putea apropia de el, cu excepția celor două vrăbii din cușca de alături. Ali ascultă cum începură să cânte. *Karkadann*-ul se liniști pentru moment.

— Cât despre acuzația de…

— Pe Atotputernicul Allah… bubui o voce din spatele lui Ali, iar întreaga mulțime se ridică în picioare. Încă mai continuă?

Sosise tatăl său.

Regele Ghassan ibn Khader al Qahtani, conducătorul ținutului, Apărătorul Credinței. Doar numele său îi făcea pe supuși să tremure și să privească peste umăr, în căutare de iscoade. Era un bărbat impunător, chiar masiv, o combinație de mușchi puternici și apetit sănătos. Avea o constituție de butoi și, la vârsta de două sute de ani, părul începuse să îi încărunțească, iar argintiul îi înspica barba neagră. Asta îl făcea însă să îi intimideze și mai tare pe toți.

Ghassan se îndreptă spre marginea terasei. Judecătorul păru gata-gata să se scape pe el, iar Ali nu îl putea condamna. Tatăl său părea supărat, iar Ali știa că simplul gând de a se confrunta cu furia legendară a acestuia făcuse mai mult de un singur om să se ușureze pe el.

Ghassan îi aruncă o privire disprețuitoare șeicului însângerat, înainte să se întoarcă spre Marele Vizir.

— Cei din Tanzeem terorizează de multă vreme Daevabadul. Le cunoaștem prea bine crimele. Îl vreau pe conducătorul lor, împreună cu oamenii care l-au ajutat să îi ucidă pe doi dintre cetățenii mei.

Kaveh clătină din cap:

— Nu vrea să îi trădeze, regele meu. Am încercat totul.

— Până și vechile seruri ale lui *banu* Manizheh?

Chipul palid al lui Kaveh se schimonosi:

— L-au ucis pe înțeleptul care le-a încercat. Nahizii nu au dorit ca poțiunile lor să fie folosite de alții.

Ghassan își făcu gura pungă:

— Atunci, nu-mi mai servește la nimic. Făcu semn spre gărzile care stăteau lângă Anas: Înapoi la posturile voastre!

Dinspre ulemale se ridică un icnet, o rugăciune șoptită. „Nu.” Ali făcu un pas în față, fără să se gândească sau să-și dea seama ce face. Căci exista noțiunea de pedeapsă, și exista *asta,* tot ce vedea în clipa aceea. Deschise gura.

— Să arzi în iad, catâr îmbibat în vin ce ești!

Fuseseră vorbele lui Anas. Dinspre mulțime se auziră câteva șoapte uluite, însă Anas continuă, cu privirea arzătoare pironită asupra regelui:

— Apostat ce ești, scuipă el, printre dinții rupți. Ne-ai trădat, chiar pe noi, oamenii pe care familia ta ar fi trebuit să îi protejeze. Crezi că mai contează cum mă ucizi? Se vor ridica o sută în locul meu. Vei suferi… și în lumea asta, și în următoarea. Vocea lui avea un ton sălbatic: Și Preamilosârdul Allah îi va lua de la tine pe veci tocmai pe aceia la care ții cel mai mult.

Ochii regelui său aruncară fulgere, însă el își păstră calmul.

— Dezlegați-i mâinile înainte să vă întoarceți la posturile voastre, le porunci gărzilor. Să-l vedem cum fuge.

Simțind, poate, intențiile stăpânului său, *karkadann*-ul mugi, iar arena se cutremură. Ali știa că reverberațiile se vor simți în întregul Daevabad, un avertisment pentru oricine ar fi îndrăznit să nu îl asculte pe rege.

Ghassan își ridică mâna dreaptă. Un semn de pe obrazul său stâng – o stea de abanos cu opt colțuri – începu să strălucească.

În clipa aceea toate torțele din arenă se stinseră. Steagurile complet negre care simbolizau domnia familiei sale se opriră și ele din fâlfâit, iar *zulfikar*-ul lui Wajed își pierdu sclipirea arzătoare. Lângă el, Muntadhir trase brusc aer în piept, iar un

val de slăbiciune surdă se revărsă asupra lui Ali. Aceasta era puterea sigiliului lui Suleiman. Când era folosit, păleau toată magia, toate trucurile sau iluziile *djinn*-ilor – ba chiar și acelea ale *peri*-lor, ale *mariz*-ilor, ale tuturor raselor magice.

Și atunci pieri până și poarta de foc care îl ținea prizonier pe *karkadann.*

Bestia făcu un pas în față, izbind pământul cu unul dintre picioarele sale galbene, cu trei degete. În ciuda constituției masive, cornul său, lung cât un stat de om și mai dur decât oțelul, era cel mai de temut. Îi ieșea direct din fruntea osoasă, acoperit cu sângele închegat al sutelor de victime anterioare.

Anas privi fiara. Și își îndreptă umerii.

Până la urmă, regele nu a prea avu parte de distracție. Anas nu fugi, nu încercă să scape și nu cerși milă. Și se părea că nici bestia nu avea chef să își tortureze prada. Se grăbi doar afară, cu un muget, și îl străpunse pe șeic în zona taliei, înainte să își ridice capul și să-l azvârle în praf.

Se terminase, și încă repede. Ali răsuflă, neștiind că refuzase până atunci să respire. Dar Anas se mai mișca încă, lucru pe care și *karkadann*-ul îl băgă de seamă, așa că fiara se apropie mai lent, adulmecând pământul și mugind. Îl împunse pe Anas cu nasul.

Karkadann-ul tocmai ridicase un picior deasupra trupului lui Anas, când Muntadhir tresări și își feri privirea. Ali nu făcu la fel, nici măcar nu se clinti, când strigătul scurt al lui Anas fu întrerupt, brusc, de zgomotul scos de oasele care se zdrobeau. În depărtare, se auzea cum un soldat vomita.

Tatăl lui Ali se uită la trupul diform, care aparținuse conducătorului organizației Tanzeem, și apoi aruncă o privire lungă, cu tâlc, către ulemale, înainte să se întoarcă spre fiii săi.

— Haideți! spuse el, sec.

Mulțimea se împrăștie, în timp ce *karkadann*-ul își lovea prada însângerată cu o labă. Ali nu se mai mișca. Ochii lui erau lipiți de trupul lui Anas, iar strigătul șeicului îi răsuna încă în urechi.

— *Yalla,* Zaydi! Grăbește-te! Muntadhir, încă arătând îngrețoșat, îl atinse pe umăr: Să mergem!

„Fă în așa fel încât să fii vrednic de asta!” Ali încuviință. Nu avea nicio lacrimă în ochi, pe care să și-o șteargă. Era prea șocat ca să plângă, prea amorțit ca să facă altceva decât să-și urmeze, pe mutește, fratele în palat.

Regele străbătu holul cel lung, iar roba sa de culoarea abanosului săruta pământul la fiecare pas. Doi servitori se grăbiră în direcția opusă, iar un secretar de rang inferior se prosternă pe podea.

— Vreau ca fanaticii aceia să piară! porunci Ghassan, cu vocea lui puternică fără a se adresa cuiva anume. De data asta, până la ultimul. Nu mai vreau să aud de niciun nebun de *shafit* care să îndrăznească să se declare șeic și să scoată capul ca să producă agitație pe străzi, luna viitoare! spuse și împinse ușa biroului său, trimițându-l cât colo pe servitorul care avea rolul de a-i deschide.

Ali îl urmă pe Muntadhir înăuntru, cu Kaveh și Wajed pe urmele lor. Înghesuită între grădini și curtea regală, camera spațioasă era un amestec deliberat de mobilier *daeva* și geziri. Artiștii din ținuturile numite Daevastana care înconjurau orașul realizaseră tapiseriile delicate cu siluete languroase și mozaicurile florale, în timp ce covoarele cu modele geometrice simple și instrumentele muzicale cioplite grosolan proveneau din ținutul natal al neamului Qahtani, mult mai austerul Am Gezira.

— Oamenii își vor manifesta neplăcerea pe străzi, regele meu, îl avertiză Wajed. Bhatt a fost un om plăcut de ceilalți, iar *shafiț*-ii se agită ușor.

— Bine. Sper să se revolte, îi răspunse Ghassan. Asta va face mai ușoară găsirea agitatorilor.

— Doar dacă nu cumva ne vor mai ucide și alți membri ai tribului, interveni Kaveh, iar vocea îi tremura. Unde erau soldații tăi, *qaid,* când cei doi *daev*-i au fost tăiați în bucăți în propriul cartier? Cum de au trecut cei din Tanzeem de poartă, dacă se presupune că e păzită?

Wajed se strâmbă, acru:

— Avem tare puțini oameni, Mare Vizir. Știi doar asta.

— Atunci, să avem gărzile proprii! Kaveh își ridică brațele în aer: Așadar, avem preoți *djinn*-i care declară că *daev*-ii sunt niște necredincioși, *shafiț*-i care cer să fim arși de vii în Marele Templu – pe Ziditorul, măcar dă-ne șansa să ne apărăm!

— Liniștește-te, Kaveh! îl întrerupse Ghassan.

Regele se prăbuși într-un scaun jos din spatele biroului, lovind cu piciorul un sul de pergament nedesfăcut care se rostogoli cât colo, însă Ali se îndoia că tatălui său îi păsa. La fel ca mulți alți

djinn-i de neam înalt, regele era analfabet, crezând că lectura era inutilă, dacă aveai scribi care puteau face asta pentru tine.

— Hai să vedem dacă *daev*-ii pot rezista o jumătate de secol fără să se revolte. Știu cât de ușor li se încețoșează alor tăi privirea când vine vorba de trecut.

Kaveh închise gura, iar Ghassan continuă:

— Dar, sunt de acord: a venit vremea ca aceia cu sânge amestecat să își amintească unde le e locul. Și, zicând acestea, arătă spre Wajed: Vreau să începi să pui în aplicare interdicția ca mai mult de zece *shafiț-i* să se adune într-o locuință privată. Știu că nu mai e aplicată de mult.

Wajed păru să șovăie:

— Păi, părea o măsură crudă, stăpâne. Cei cu sânge amestecat sunt săraci… și trăiesc claie peste grămadă, cât de mulți pot să încapă într-o cămăruță.

— Atunci, n-ar trebui să se revolte. Vreau ca toți cei cu o umbră de simpatie față de Bhatt să dispară. Să se știe că, dacau copii, îi voi vinde. Dacă au femei, le voi da soldaților mei.

Îngrozit, Ali deschise gura să protesteze, dar Muntadhir i-o luă înainte.

— Ava, dar nu poți…

Ghassan își întoarse privirea feroce asupra fiului său.

— Atunci ce, vrei să-i las pe fanaticii ăia să facă tot ce vor? Să aștept până când vor ridica tot orașul pe baricade? Regele clătină din cap: E vorba de aceiași oameni care pretind c-am putea să facem rost de noi locuri de muncă și de case pentru *shafiț*-i dacă i-am arde de vii pe *daev-i* în Marele Templu.

Ali își îndreptă brusc capul. Atunci când o spusese Kaveh, nu luase în seamă acuzația, însă tatăl său nu obișnuia să exagereze. Ali știa că Anas, la fel ca majoritatea *shafiț*-ilor, avea o grămadă de plângeri în legătură cu *daev*-ii, căci credința acestora le ceruse să facă în așa fel, încât *shafiț*-ii să fie segregați, iar nahizii *daev*-ilor fuseseră aceia care poronciseră, cândva, ca toți cei cu sânge amestecat să fie dați pieirii, manifestând cam tot atâta emoție cât ar fi avut cineva care ar fi încercat să scape de niște șobolani. Dar nu era cu putință ca Anas să fi cerut, cu adevărat, anihilarea *daev*-ilor… nu-i așa?

Următorul comentariu al tatălui său îl trezi din reverie.

— Trebuie să le tăiem cumva orice sursă de venit. Dacă le luăm banii, în Tanzeem nu vor mai rămâne decât vreo câțiva

cerșetori puritani. Își fixă ochii cenușii asupra lui Kaveh: Ai mai făcut vreun progres în demascarea surselor?

Marele Vizir își ridică brațele:

— Nicio dovadă. Tot ce am sunt bănuielile mele.

Ghassan pufni:

— Au arme, Kaveh... Și-o infirmerie pe Maadi... Mâncare pentru cerșetorii de pe stradă... Asta e opera unor oameni cu dare de mână. Bogătași de rang înalt, cu sânge pur. Cum de nu le poți da de urmă?

Ali se încordă, dar era limpede, judecând după frustrarea lui Kaveh, că acesta nu avea alte răspunsuri.

— Sursele lor de finanțare nu-s așa lesne de depistat, regele meu. Sistemul prin care își adună banii e posibil să fi fost conceput de cineva care lucrează pentru vistierie, căci învârt și schimbă tot soiul de monede de-ale triburilor și își plătesc proviziile cu niște bancnote de hârtie ridicole, cum sunt acelea folosite de oameni...

Ali simți că i se scurge tot sângele din obraji când Kaveh enumeră doar câteva dintre fisurile care măcinau economia Daevabadului de care el însuși i se plânsese lui Anas în decursul anilor, cu explicații detaliate pe care, iată, acesta le folosise de minune.

Wajed își ridică privirea:

— Bani omenești? Arătă cu un deget spre Ali: Tu ești acela care te plângi mereu se absurditățile acelea monetare. Te-ai uitat la dovezile aduse de Kaveh?

Inima lui Ali începu să bată mai repede. Nu pentru prima dată, îi mulțumi Preaînaltului Allah fiindcă toți nahizii erau morți. Chiar și unul dintre copiii lor pe jumătate pregătiți ar fi putut să-și dea seama că mințea.

— Eu... Nu! Marele Vizir nu mi-a cerut niciodată sfatul! se gândi iute, știind că, de fapt, Kaveh îl considera doar un idiot habotnic. Ali îl privi pe *daeva:* Bănuiesc că, dacă aveți *probleme...*

Kaveh se burzului:

— Am avut parte de ajutorul celor mai luminate minți din ghilda cărturarilor. Mă îndoiesc că prințul mi-ar putea oferi vreo informație în plus. Se uită la Ali cu dispreț: *Am auzit* că sunt și vreo câteva nume de-ale celor din neamul ayaarile printre acelea ale presupușilor... „binefăcători”, adăugă el cu răceală,

înainte să se întoarcă iar spre rege. Inclusiv unul care v-ar putea interesa: Ta Musta Ras.

Wajed clipi, surprins:

— Ta Musta Ras? Nu este acesta unul dintre verii reginei?

Ali se chirci când o auzi pomenită pe mama sa, iar tatăl lui se încruntă:

— De bună seamă că este, și încă unul care poate susține cu ușurință pe spezele lui o șleahtă de teroriști cu sânge spurcat. Ayaarile au fost mereu dornici să trateze politica din Daevabad ca pe un joc de șah menit să-i distreze pe ei… Mai ales când stau la căldurică în Ta Ntry. Își fixă privirea asupra lui Kaveh: Dar parcă spuneai că n-ai nicio dovadă, nu-i așa?

Marele Vizir clătină din cap:

— Niciuna, regele meu. Doar o mulțime de zvonuri.

— Nu-l pot aresta pe vărul nevestei mele doar pe baza unor zvonuri. Mai ales nu când aurul și sarea ayaarile umplu an de an cam o treime din vistierie.

— Regina Hatset este în Ta Ntry acum, remarcă Wajed. Credeți că i-ar da ascultare?

— Oh, nu mă îndoiesc de asta, răspunse Ghassan, pe un ton sumbru. Cred că deja face asta.

Ali își privi picioarele, îmbujorându-se, în timp ce discutau despre mama lui. El și Hatset nu erau apropiați. Ali fusese luat din harem la cinci ani și încredințat lui Wajed, pentru a fi crescut ca viitorul *qaid* al lui Muntadhir.

Tatăl lui oftă:

— Trebuie să mergi chiar tu acolo, Wajed. Nu am încredere în altcineva să discute cu ea. Spune-i și ei, și întregii sale familii, că nu se poate întoarce în Daevabad până nu se pune capăt sprijinirii cu bani a celor din Tanzeem. Dacă vrea să-și revadă copiii, e alegerea ei.

Ali simțea ochii lui Wajed ațintiți asupra lui.

— Da, regele meu, spuse încet Wajed.

Kaveh păru alarmat:

— Și cine va fi *qaid* cât el va fi plecat?

— Alizayd. E doar pentru câteva luni și va fi un exercițiu bun pentru când voi muri și ăsta – Ghassan făcu semn cu capul în direcția lui Muntadhir – va fi prea ocupat cu dansatoarele ca să mai și conducă.

Ali rămase cu gura căscată, iar Muntadhir izbucni în râs.

— Asta va mai tăia din furtișaguri. Fratele său făcu o mișcare de tăiere deasupra încheieturii: Literalmente.

Kaveh păli:

— Dar, regele meu, prințul Alizayd e doar un *copil.* N-are nici măcar un sfert de secol! Doar nu vrei să încredințezi siguranța orașului pe mâna unui tânăr de șaisprezece...

— *Optsprezece,* îl corectă Muntadhir, rânjind parșiv. Haide, Mare Vizir, zău așa, e o diferență enormă.

Cu siguranță, Kaveh nu împărtășea amuzamentul emirului. Vocea lui deveni mai ascuțită:

— ...Unui băiat de optsprezece ani! Asta ca să nu mai pomenesc de faptul că acest băiat a cerut odată ca un nobil *daeva* să fie biciuit pe stradă, ca un hoț de rând?

— Dar *era* un hoț, se apără Ali.

Își amintea incidentul, însă era surprins că și Kaveh și-l amintea. Se petrecuse cu mulți ani în urmă, prima și ultima dată când lui Ali i se permisese să patruleze prin cartierul *daev*-ilor.

— Legea divină se aplică la fel pentru toți.

Marele Vizir trase aer în piept:

— Crede-mă, prințule Alizayd, este o dezamăgire cumplită pentru mine că nu ești în paradis, acolo unde vom respecta cu toții legea Ziditorului... Nu se oprise îndeajuns încât dublul înțeles al cuvintelor sale să fie deslușit de toți, însă Ali pricepuse suficient deja: Dar legea din Daevabad spune că *shafiț*-ii nu sunt egalii acelora cu sânge pur. Se uită rugător la rege: Tocmai ați executat pe cineva fiindcă a spus cam același lucru, nu?

— Așa este, fu de acord Ghassan. O lecție pe care ar trebui s-o ții minte, Alizayd. *Qaid*-ul trebuie să aplice *legea mea,* nu propriile convingeri.

— Firește, ava, spuse repede Ali, știind că ar fi fost o prostie să vorbească atât de direct în fața lor. Voi face așa cum poruncești.

— Vezi, Kaveh? N-ai de ce să te temi. Ghassan făcu un semn spre ușă: Poți pleca acum. Curtea se va reuni și vom judeca în divan după rugăciunea de amiază. Dă sfară în țară despre ce s-a întâmplat în dimineața asta. Poate asta va mai scădea numărul petițiilor care vor dori să mă sâcâie.

Înaltul demnitar *daeva* părea să mai dorească să spună ceva, însă preferă să dea doar din cap, aruncându-i o privire urâtă lui Ali pe când ieșea.

Wajed trânti ușa în urma lui:

— Șarpele acela are o limbă tare spurcată, Abu Muntadhir, îi spuse el regelui, trecând la vorbitul în limba geziriyya. Mi-ar plăcea să-l fac să se zvârcolească întocmai ca unul. Își mângâie *zulfikar*-ul: Măcar o dată.

— Nu-i da idei protejatului tău. Ghassan își desfăcu turbanul, lăsând mătasea strălucitoare să cadă grămadă pe birou: Kaveh are dreptate să fie supărat, și nu știe nici măcar jumătate din lucruri. Făcu semn spre un cufăr mare, care se afla lângă balcon, pe care Ali nu îl remarcase mai devreme: Arată-le!

Qaid-ul oftă, dar se îndreptă spre ladă:

— Un imam care conduce o moschee de lângă Marele Bazar a alertat Garda Regală cu câteva săptămâni în urmă și a spus că îl suspectează pe Bhatt că l-a fi recrutat pe unul dintre oamenii lui. Wajed își scoase hangerul și deschise încuietorile de lemn ale cufărului: Soldații mei l-au urmărit pe bărbat până la una dintre ascunzătorile sale. Le făcu semn lui Ali și Muntadhir: Unde au găsit... asta.

Ali făcu un pas mai aproape. Deja se simțea rău. În sufletul său, știa ce se afla în ladă.

Armele pe care Anas jurase că nu le are, bine împachetate. Bâte de fier grosolane și pumnale de oțel uzate, buzdugane cu ghimpi și câteva arbalete. Vreo șase iatagane și câteva dintre dispozitivele acelea care luau foc inventate de oameni – „puști” parcă se numeau, nu? –, împreună cu o cutie cu muniție. Ochii neîncrezători ai lui Ali cercetară iute cufărul și apoi inima i se opri.

Arme pentru antrenament. *Zulfikar*-e!

Cuvintele ieșiră din gura lui Ali înainte să le poată opri.

— Cineva din Garda Regală le-a furat.

Wajed îl privi cu tristețe:

— Probabil. Un geziri. Numai pe-ai noștri îi lăsăm să poarte armele astea. Își încrucișă brațele peste pieptul masiv: Probabil c-au fost furate din Citadelă, însă bănuiesc că restul au fost cumpărate de la contrabandiști. Întâlni privirea îngrozită a lui Ali: Mai erau multe alte cufere aidoma ăstuia.

Lângă el, Muntadhir expiră:

— Ce plănuiau să facă, oare, cu ele, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu-s sigur, recunoscu Wajed. Ar fi putut înarma zeci de

shafiț-i, cel mult. Nu s-ar fi putut măsura cu Garda Regală, dar…

— Ar fi putut ucide o groază de oameni în timp ce aceștia s-ar fi târguit în Marele Bazar, interveni regele. Ar fi putut sta ascunși și ar fi putut aștepta lângă templul *daev*-ilor, într-una din zilele lor de sărbătoare, unde ar fi masacrat cu ușurință o sută de pelerini, înainte să sosească ajutoare. Ar fi putut porni un război.

Ali își încleștă mâna pe cufăr, deși nu-și amintea când se întinsese după el. Cu ochii minții parcă îi și vedea pe soldații cu care crescuse – cadeții alături de care adormea, sprijinindu-se unii de alții, după zile lungi de antrenamente, tinerii care se tachinau și se insultau, când ieșeau prima oară să patruleze. Aceia pe care Ali avea să depună în curând jurământul că avea să îi conducă și să îi protejeze, în calitate de *qaid.* Ei toți erau aceia care s-ar fi confruntat, cel mai probabil, cu purtătorii acestor arme.

Furia, rapidă și feroce, îl străbătu, însă Ali nu se putea învinui decât pe sine. „Ar fi trebuit să știu. Când mi-au ajuns la urechi primele zvonuri despre arme, ar fi trebuit să mă opresc.” Dar Ali nu se oprise. În loc de asta, îl însoțise pe Anas în tavernă. Fusese martor când doi oameni fuseseră uciși.

Inspiră adânc. Cu coada ochiului, îl văzu pe Wajed aruncându-i o privire curioasă. Se îndreptă de spate.

— De ce? insistă Muntadhir. Ce ar avea de câștigat Tanzeem?

— Nu știu, răspunse Ghassan. Și nici nu-mi pasă. Mi-a luat ani întregi să aduc pacea în Daevabad, după moartea ultimilor nahizi. N-am de gând să las niște fanatici cu sânge spurcat dornici să devină martiri să ne despartă. Arătă spre Wajed: Citadela îi va găsi pe cei răspunzători și îi va executa. Dacă sunt geziri, să o faci fără tam-tam. Nu vreau să creadă *daev*-ii că tribul nostru îi susține pe cei din Tanzeem. Și să aplici noile restricții pentru *shafiț*-i. Să le interzici adunările, Aruncă-i în închisoare chiar dacă îl calcă doar pe picior pe un pursânge. Cel puțin, deocamdată. Clătină din cap: *Inshallah,* cu voia lui Allah, vom trece peste următoarele câteva luni fără surprize și îi vom putea lăsa din nou în pace.

— Da, regele meu.

Ghassan făcu semn spre cufăr:

— Scapă de ăsta, înainte să dea Kaveh peste el. M-am săturat de bombănelile lui.

Își frecă tâmplele și se afundă din nou în scaunul său, iar

inelele împodobite cu nestemate îi sclipiră pe degete. Își ridică privirea, fixându-și-o asupra lui Muntadhir.

— De asemenea… dacă va mai fi nevoie să execut încă un trădător *shafit,* atunci emirul meu va privi fără să clipească, altfel se va trezi că duce el la capăt următoarea sentință.

Muntadhir își încrucișă brațele la piept, sprijinindu-se de birou într-o manieră familiară, așa cum Ali nu ar fi îndrăznit în veci.

— Dar, ava, dac-aș fi știut c-ai de gând să permiți să i se zdrobească amărâtului capul asemenea unui pepene prea copt, aș fi sărit peste micul dejun.

Ochii lui Ghassan îl fulgerară:

— Fratele tău mai mic a reușit să se stăpânească.

Muntadhir râse:

— Da, însă Ali e antrenat în Citadelă. Dacă i-ai spune, ar dansa în fața *karkadann*-ului.

Tatăl lor nu păru să aprecieze gluma, fiindcă, pe dată, chipul i se înnegură:

— Sau poate că, tot pierzându-ți vremea bând în compania curtezanelor și a poeților, constituția ți-a slăbit cu desăvârșire. Îi aruncă o căutătură chiorâșă: Ar trebui să te bucuri de antrenamentul viitorului tău *qaid* – numai unul Allah știe că vei avea nevoie de el. Se ridică de la birou: Și, dacă tot a venit vorba de asta, vreau să discut cu fratele tău între patru ochi.

„Ce? De ce?" Ali abia dacă își putea stăpâni emoțiile. Nu voia să rămână singur cu tatăl său.

Wajed îi strânse umărul și se aplecă scurt spre urechea lui.

— Respiră, băiete, îi șopti el, când Ghassan se ridică și merse spre balcon. N-o să te muște.

Apoi îi mai aruncă lui Ali un ultim zâmbet liniștitor și îl urmă pe Muntadhir afară din birou.

Urmă o lungă tăcere. Tatăl lui studia grădina, cu mâinile la spate.

Era încă întors cu spatele când îl întrebă:

— Tu chiar crezi asta?

Vocea lui Ali era pițigăiată când a zis:

— Ce să cred?

— Tot ce-ai spus mai devreme. Tatăl său se întoarse, cu ochii de un cenușiu-închis privindu-l țintă: Despre legea lui Allah care trebuie să fie aplicată la fel – pe Preaînaltul, Alizayd, termină cu tremuratul! Trebuie să pot discuta cu *qaid*-ul meu fără să

înceapă să dârdâie ca piftia!

Stânjeneala lui Ali fu alinată de ușurarea care îl cuprinse la auzul acelor vorbe – era cu mult mai bine ca Ghassan să-i pună nervozitatea pe seama emoțiilor produse de faptul că fusese numit *qaid.*

— Iartă-mă, rogu-te!

— E-n regulă! Ghassan își coborî iar ochii asupra lui: Răspunde-mi!

Ali se gândi iute, dar nu avea cum să mintă. Familia lui știa că era evlavios – fusese așa din copilărie – și poruncile religiei lor erau limpezi în privința *shafiț*-ilor.

— Da, spuse el. Cred că *shafiț*-ii ar trebui tratați în mod egal. De aceea au venit strămoșii noștri în Daevabad. De aceea Zaydi al Qahtani a pornit războiul cu nahizii.

— Un război care aproape că ne-a distrus rasa. Un război care s-a încheiat cu distrugerea Daevabadului și ne-a atras ura tribului *daev*-ilor până în zilele noastre.

Ali tresări la auzul acestor vorbe.

— Nu crezi c-a meritat?

Ghassan păru înfuriat:

— Sigur că eu, unul, cred asta. Doar că pot cântări ambele aspecte ale problemei. E un talent pe care și tu s-ar cuveni să ți-l dezvolți. Ali se înroși, iar tatăl său continuă: în plus, nici nu erau atât de mulți *shafiț*-i pe vremea lui Zaydi.

Ali se încruntă:

— Chiar sunt atât de numeroși acum?

— Reprezintă aproape o treime din populație! Da, spuse, remarcând surprinderea lui Ali. Numărul lor a crescut enorm în ultimele decenii – informație pe care-ai face bine să o ții pentru tine. Făcu semn spre arme: Acum sunt aproape la fel de mulți *shafiț-i* în Daevabad câți *daev-i* și, îți spun sincer, fiul meu, dacă vor începe un război de stradă, nu sunt convins că Garda Regală îi va putea opri. Firește că *daev-ii* ar câștiga, în cele din urmă, dar după lupte sângeroase care ar distruge pacea orașului timp de generații.

— Dar asta nu se va întâmpla, ava, argumentă Ali. *Shafiț*-ii nu sunt proști. Vor doar o viață mai bună pentru ei înșiși. Vor să poată lucra și locui în clădiri care nu li se prăbușesc în spinare. Să aibă grijă de familiile lor fără teama ca fiii și fiicele lor vor fi înhățați de niște pur…

Ghassan îl întrerupse:

— Când vei găsi o cale să le dai de muncă și locuințe miilor de oameni, să mă anunți. Și-apoi, dacă viețile lor ar fi mai ușoare, s-ar înmulți încă și mai repede.

— Atunci, lasă-i *să plece.* Lasă-i să-și croiască vieți mai bune în lumea oamenilor.

— Să-i las să provoace haos în lumea oamenilor, adică? Tatăl său clătină din cap: Nu. Poate arată asemenea fiilor lui Adam, dar mulți pot face vrăji. Ar fi ca și cum am invita un alt Suleiman să ne blesteme. Oftă: Nu există niciun răspuns simplu, Alizayd. Tot ce putem face este să ajungem la un echilibru.

— Dar nu asta facem, argumentă Ali. Îi alegem pe adoratorii focului în defavoarea *shafiț*-ilor pe care strămoșii noștri au venit aici să-i protejeze.

Ghassan se răsuci spre el:

— *Adoratorii focului*?

Ali își aminti prea târziu că *daev*-ii detestau porecla aceea care li se dădea celor din tribul lor.

— N-am vrut...

— Atunci, să nu mai repeți asta în prezența mea. Tatăl său îl privi cu reproș: *Daev-ii* sunt sub protecția mea, la fel ca și propriul trib. Nu-mi pasă de credința lor. Își ridică brațele în aer: La naiba, poate c-au dreptate să fie obsedați de puritatea sângelui. În toți anii ăștia, n-am întâlnit niciun *shafit* cu sânge *daeva.*

„Probabil că-i sufocă în leagăne!” Dar Ali nu rosti asta cu voce tare. Fusese nesăbuit să înceapă cearta aceea.

Ghassan își trecu mâna de-a lungul pervazului umed și apoi scutură picăturile de apă care i se adunaseră pe degete.

— E mereu atât de umed aici! Atât de rece! N-am mai fost în Am Gezira de un secol și, totuși, în fiecare dimineață, mă trezesc fiindu-mi dor de nisipurile sale fierbinți! Se uită la Ali: Asta nu e casa noastră. Nici nu va fi vreodată. Mereu a aparținut *daev*-ilor.

„E casa *mea,* totuși!” Ali era obișnuit cu umezeala rece a Daevabadului și îi plăcea varietatea celor care-i umpleau străzile. Se simțise nelalocul său în rarele sale călătorii la Am Gezira, mereu conștient de aspectul său pe jumătate ayaarile.

— E casa lor, continuă Ghassan. Iar eu sunt regele lor. Nu le voi permite *shafiț*-ilor – o problemă pe care nu *daev-ii* au creat-o

– să îi amenințe în propria casă. Se întoarse spre Ali: Dacă vei fi *qaid,* trebuie să respecți asta.

Ali își coborî privirea. Nu putea respecta așa ceva, era întru totul împotriva celor spuse de tatăl său:

— Iartă-mi impertinența!

Bănuia însă că nu acela fusese răspunsul dorit de Ghassan. Ochii tatălui său îl priviră cu atenție încă o clipă, înainte să traverseze în grabă camera spre rafturile de lemn care se aliniau pe peretele opus:

— Vino încoace! îi ceru.

Ali îl urmă. Ghassan ridică o cutie lungă, lăcuită, de pe unul dintre rafturile de sus.

— Nu aud decât complimentele celor din Citadelă pentru progresele tale, Alizayd. Ai o minte ascuțită, te pricepi la știința războiului și ești unul dintre cei mai buni *zulfikari* din generația ta. Nimeni nu poate nega asta. Dar ești încă foarte tânăr. Ghassan suflă praful de pe cutie și apoi o deschise, scoțând din ea o săgeată de argint: Știi ce e asta?

Firește că știa:

— Este ultima săgeată trasă de un *afshin.*

— Îndoaie-o!

Nedumerit, Ali luă totuși săgeata de la tatăl său. Deși era incredibil de ușoară, nu o putu îndoi deloc. Argintul strălucea încă, după toți anii aceia, doar vârful în formă de coasă era acoperit de sânge. Același sânge care alerga prin venele lui Ali.

— *Afshin*-ii erau soldați buni, spuse Ghassan încet. Probabil, cei mai buni războinici ai rasei noastre. Dar acum sunt morți, conducătorii lor nahizi sunt morți, iar poporul nostru conduce Daevabad de paisprezece secole. Și știi de ce?

„Fiindcă erau necredincioși, iar Allah a voit să câștigăm noi?” ar fi vrut să spună, însă Ali își ținu gura. Bănuia că, dac-ar fi spus ce credea, săgeata ar fi primit un nou strat de sânge al unui Qahtani.

Ghassan luă înapoi săgeata.

— Fiindcă erau așa ca săgeata asta. Așa ca tine. Nu erau dispuși să se plece, nu erau dispuși să vadă că nu totul se potrivea în lumea lor perfectă. Puse arma înapoi în cutie și o închise: Să fii *qaid* nu înseamnă doar să fii un bun soldat. *Inshallah,* cu voia lui Allah, Wajed și cu mine mai avem un secol în care să bem vin și să le dăm ascultare celor care vin cu jalba-

n proțap înaintea noastră, dar, într-o bună zi, Muntadhir va fi rege. Și, când va avea nevoie de îndrumare, când va vrea să discute lucruri pe care doar sânge din sângele lui le poate auzi, va avea nevoie de tine.

— Da, ava! Ali ar fi spus orice, în acel moment, doar să poată pleca, orice care să-i permită să scape de sub privirea atentă a tatălui său.

— Încă un lucru. Tatăl lui se îndepărtă de raft: Te vei muta înapoi în palat. Imediat.

Ali rămase cu gura căscată:

— Dar Citadela este casa mea!

— Nu… Casa *mea* este casa ta, îi răspunse Ghassan, mânios. Locul tău e aici. A venit timpul să începi să vii la curte, când judecăm, în divan, să vezi cum funcționează lumea și în afara cărților tale. Iar eu voi putea să te țin sub supraveghere mai bine – nu-mi place deloc cum vorbești despre *daev*-i.

Pe Ali îl cuprinse groaza, însă tatăl său nu insistă:

— Acum poți pleca. Te aștept la curte după ce te instalezi.

Ali încuviință și făcu o plecăciune. Era tot ce putea face ca să nu fugă până la ușă:

— Pacea lui Allah fie cu tine!

Abia ce se împleticise pe coridor, că și dădu peste fratele lui, care rânjea.

Muntadhir îl îmbrățișă:

— Felicitări, *akhi*! Sunt convins c-ai să fii un *qaid* înspăimântător.

— Mulțumesc, mormăi Ali.

Tocmai asistase la moartea brutală a celui mai apropiat prieten al său. Că urma să fie curând conducătorul sistemului de siguranță al unui oraș plin de *djinn-i* certăreți era un lucru la care mai trebuia să mediteze.

Muntadhir nu părea să-i împărtășească neliniștea.

— Ți-a spus ava și celelalte vești bune? Când Ali scoase un sunet nedefinit, continuă: Te muți înapoi la palat!

— Ah! Ali se încruntă: Asta!

Fratele său se posomorî:

— Nu pari prea încântat!

Un nou val de vinovăție îl străbătu pe Ali, când citi durerea din vocea lui Muntadhir.

— Nu-i vorba de asta, Dhiru. Numai că… a fost o dimineață

lungă. Am preluat sarcinile lui Wajed, am primit veștile despre arme… Expiră: În plus, n-am fost niciodată foarte… Căută un motiv care să nu îi insulte pe toți cei din cercul fratelui său: Prea *în largul meu* cu oamenii de aici.

— Ah, o să fie bine! Muntadhir își trecu un braț pe după umerii lui Ali, aproape târându-l pe coridor: Rămâi pe lângă mine și o să mă asigur personal că vei fi implicat doar în cele mai delicioase scandaluri. Râse când Ali îi aruncă o privire uimită: Haide! Zaynab și cu mine ți-am ales apartamentele de lângă cascadă. Dădură un colț: Cu cele mai plictisitoare piese de mobilier și amenajările cele mai lipsite de confort. Te vei simți ca aca… Uau!

Frații se opriră imediat. Nu puteau face altfel. În calea lor se ivise un zid cu o frescă de culoarea nestematelor pe el.

— Păi… Vocea lui Muntadhir tremura: Asta-i ceva nou.

Ali se apropie.

— Nu… nu e, spuse el încet, recunoscând scena și amintindu-și lecțiile de istorie. E una dintre vechile picturi murale ale nahizilor. Acopereau toți pereții palatului înainte de război.

— Dar nu era aici ieri! Muntadhir atinse soarele strălucitor, care sclipi sub degetele sale, și amândoi tresăriră.

Ali privi imaginea, neliniștit.

— Și te mai întrebi de ce nu mă-ncântă să mă mut înapoi în palatul ăsta bântuit de stafiile nahizilor?

Muntadhir se strâmbă:

— De obicei, nu e atât de rău! făcu semn spre una dintre siluetele de pe suprafața crăpată a zidului: Știi cine-ar trebui să fie ăla?

Ali studie imaginea. Silueta arăta omenește: un bărbat cu o barbă albă, lungă, și un nimb argintiu deasupra capului încoronat. Stătea în fața unui soare stacojiu, cu o mână pe spatele unui *shedu* care răcnea, și cu cealaltă ținând un baston cu un sigiliu cu opt colțuri. Era același sigiliu ca și acela de pe tâmpla lui Ghassan:

— E Suleiman, spuse Ali. Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa! Privi restul picturii: Cred că prezintă înălțarea lui Anahid, când și-a primit puterile și sigiliul lui Suleiman.

Ochii îi căzură pe silueta prosternată la picioarele lui Suleiman. Doar spatele i se vedea, și alungirea urechilor vestea că era un *djinn.* Sau un *daeva,* mai degrabă. Anahid, prima din

dinastia ei.

Vopseaua albastră colora robele lui Suleiman.

— Ciudat, remarcă Muntadhir. Mă întreb de ce au ales tocmai ziua de azi ca să încerce să repare toate problemele acumulate vreme de paisprezece secole.

Un fior îl străbătu pe Ali.

— Nu știu!

— Ridică brațul mai sus!

Nahri își ridică un cot, strângând mai tare pumnalul.

— Așa?

Dara se strâmbă.

— Nu.

Se apropie de ea. Mirosul lui de piele care fumega îi gâdilă nările. Îi potrivi brațul.

— Relaxează-te! Arunci un cuțit, nu bați pe careva c-un băț. Mâna lui rămase ceva mai mult decât era necesar pe cotul ei. Îi simțea răsuflarea caldă pe gât. Nahri se înfioră. Să se relaxeze era mai ușor de spus decât de făcut când chipeșul *daeva* se afla atât de aproape. În sfârșit, se îndepărtă, iar ea își aținti ochii pe copac. Aruncă pumnalul, care pluti dincolo de acesta și ateriză într-un pâlc de tufișuri.

Dara izbucni în râs, iar ea înjură.

— Nu-s deloc sigur că vom reuși să scoatem cine știe ce războinic din tine! spuse el, apoi își deschise palma și pumnalul se întoarse în zbor la el.

Nahri îl privi, invidioasă:

— Nu mă poți învăța cum să fac asta?

El îi înapoie cuțitul.

— Nu. Ți-am zis doar de atâtea ori…

— „Magia este imprevizibilă”, îi termină ea spusele și aruncă din nou pumnalul. Ar fi putut jura că aterizase mai aproape de copac, însă era, probabil, doar o dorință nerostită: Și ce dacă? Ți-e teamă de ce-aș putea face?

— Da, îi răspunse el, direct. N-am de unde să știu că nu vei trimite cincizeci de pumnale în zbor spre noi.

Poate că avea dreptate, așa că se strădui să țină cuțitul cât mai departe când el încercă să i-l ia.

— Nu. Mi-a ajuns pe ziua de azi. Ne putem odihni un pic? Am călătorit de parcă…

— De parcă o șleahtă de ifriți ar fi pe urmele noastre? o întrebă el, ridicând din sprâncene.

— Călătorim mai repede dacă nu suntem extenuați, răspunse ea, luându-l de braț și arătându-i direcția spre mica lor tabără. Hai!

— Am călători mai repede dacă nu ne-am legăna în jurul unei adevărate caravane de bunuri furate, i-o întoarse Dara, rupând o crenguță dintr-un copac pe moarte și lăsând-o să se transforme în cenușă în mâinile lui: Cam de câte haine ai, de fapt, nevoie? Și nici măcar nu mănânci portocalele alea… Asta ca să nu mai pomenesc de fluierul acela inutil.

— Fluierul e din fildeș, Dara! Valorează o avere. În plus… Nahri își desfăcu larg brațele, admirând scurt tunica brodată și cizmele maronii, din piele, pe care le luase de pe o gheretă pe lângă care trecuseră într-unul dintre orașele de pe râu: Încerc doar să fac să fim bine aprovizionați.

Ajunseră la tabără, deși „tabără” era, poate, cam mult spus pentru poienița în care Nahri netezise iarba călcând-o în picioare, înainte să-și lase bagajele. Caii pășteau pe un câmp, în depărtare, mâncând orice urmă de verdeață până la rădăcină. Dara îngenunche și reaprinse focul, pocnind din degete. Flăcările izbucniră, luminând tatuajul întunecat de pe chipul lui încruntat.

— Strămoșii tăi ar fi îngroziți să vadă cât de ușor te dedai la furtișaguri.

— Dac-ar fi să mă iau după spusele tale, strămoșii mei ar fi îngroziți să afle că exist! îi replică ea și scoase o bucată de pâine stătută bine învelită: Așa merg lucrurile pe lumea asta. Până acum, cu siguranță s-a intrat deja în cămăruța mea din Cairo și mi s-au furat toate lucrurile.

El aruncă o crenguță în foc, trimițând scântei în toate părțile.

— Și cum face asta ca totul să fie mai bine?

— Dacă fură cineva de la mine, atunci voi fura și eu de la alții, și sunt sigură că oamenii de la care am furat vor lua și ei, cândva, ceva ce nu le aparține. E ca un cerc, adăugă ea, cu înțelepciune, și începu să ronțăie pâinea.

Dara se uită la ea o vreme.

— E ceva teribil de greșit cu tine.

— Probabil din cauza sângelui meu de *daeva.*

El se încruntă:

— E rândul tău să aduci caii.

Nahri gemu. N-avea niciun chef să părăsească focul.

— Și tu ce-o să faci?

Dar Dara recupera deja o oală uzată dintr-unul dintre sacii lor. Ea îl furase de pe drum, sperând să dea peste ceva de gătit care

să nu fie *manna.* Și, după ce ascultase doleanțele ei cu privire la mâncare, zile în șir, Dara își luase sarcina să încerce să își dea seama cum să facă să apară ceva diferit. Dar Nahri nu prea avea cine știe ce speranțe. Tot ce reușise el până atunci să facă să apară fusese o supă călâie, cenușie, care avea un gust la fel de oribil ca și mirosul *ghouli*-lor.

Când se întoarse cu caii, se lăsase deja noaptea. Întunericul cădea repede în ținutul acela, și era suficient de dens ca să se transforme într-o beznă grea, de nepătruns, care ar fi neliniștit-o dacă n-ar fi avut focul de tabără să o îndrume. Nici măcar pătura groasă de stele de deasupra capului nu domolea întunericul, căci lumina lor era capturată de munții albi care îi înconjurau. Erau acoperiți de zăpadă, îi explicase Dara, o noțiune pe care nu prea și-o putea imagina cum se cuvine. Țara aceea îi era complet străină, și, deși era nouă și, în unele feluri, chiar frumoasă, se trezi fiindu-i dor de străzile aglomerate din Cairo, de bazarurile pline ochi și de negustorii care se sfădeau neîncetat. Îi era dor de deșertul auriu care-i îmbrățișa orașul și de Nilul vast și maroniu, care se ondula prin el.

Nahri legă caii de un copăcel. Temperatura scăzuse iute, odată cu apusul, iar degetele ei reci se căzniră să facă nodul. Își înfășură o pătură în jurul umerilor și se așeză cât de aproape de foc îndrăznea.

Dara nici măcar nu mai purta roba. Se uită cu invidie la brațele lui. „Trebuie să fie tare plăcut să fii făcut din foc.” Indiferent ce soi de sânge de *daeva* va fi avut ea, cu siguranță, nu era suficient să îi țină de cald.

Oala bolborosea la picioarele lui. El o împinse spre ea, cu un zâmbet triumfător.

— Mănâncă!

Tânăra adulmecă, bănuitoare. Mirosea bine, a linte untoasă și a ceapă. Nahri rupse un coltuc de pâine din sac și îl înmuie în oală. Luă o înghițitură prudentă, apoi încă una. Avea un gust la fel de bun pe cât de plăcut îi era mirosul, a smântână și linte, și un soi de verdeață. Se întinse repede după mai multă pâine.

— Îți place? întrebă el, cu o voce plină de speranță.

După toată *manna,* orice era comestibil i s-ar fi părut de-a dreptul delicios, însă mâncarea asta chiar era așa!

— O ador! mai băgă în gură, savurând tocana caldă: Cum ai reușit?

Dara părea extrem de mulțumit de sine:

— Am încercat să mă concentrez pe felul de mâncare pe care-l știam cel mai bine. Cred că a ajutat concentrarea, fiindcă magia ține mult de intenții. Se opri, iar zâmbetul lui se stinse: E un fel de mâncare pe care mi-l pregătea de obicei mama.

Nahri aproape se înecă. Dara nu mai pomenise niciodată nimic despre trecutul lui, și chiar și în clipa aceea îi observa privirea precaută. Sperând să nu schimbe subiectul, spuse repede:

— Cred că era o bucătăreasă excelentă.

— Era.

El bău restul de vin, iar cupa i se umplu imediat la loc.

— Era? se aventură Nahri.

Dara privi în foc. Degetele i se mișcau, parcă dorind să îl atingă.

— A murit.

Nahri scăpă pâinea:

— Ah, Dara, îmi pare rău! Nu mi-am dat…

— Nu-i nimic, o întrerupse el, deși tonul vocii lui spunea exact contrariul. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Nahri ezită, dar nu își putu stăpâni curiozitatea.

— Și restul familiei tale?

— Sunt cu toții morți. El o privi intens, iar ochii de smarald îi străluceau: Am mai rămas doar eu.

— Știu cum e, spuse ea încet.

— Așa este. Presupun că tu, una, chiar poți să înțelegi cum e. O cupă i se materializă brusc în mână: Atunci, bea cu mine, porunci el, ridicându-și cupa în direcția tinerei: O să te îneci dacă nu uzi cu ceva mâncarea. Nu cred c-am văzut pe cineva mâncând atât de repede, vreodată.

Schimbase subiectul, și amândoi știau asta. Nahri ridică din umeri, luând o gură de vin.

— Ai face același lucru dac-ai fi crescut cum am crescut eu. Uneori nici nu știam când o să mănânc următoarea dată.

— Îmi dau seama. Pufni: Nu păreai cu mult mai sătulă decât *ghoul*-ii prima dată când te-am găsit. Poți blestema *manna* cât dorești, dar măcar te-a mai împlinit.

Nahri ridică o sprânceană.

— M-a mai împlinit? repetă ea.

Dara se înroși imediat:

— Nu am spus-o în sens rău. Doar că, știi…

Făcu o mișcare de nedeslușit spre corpul ei, apoi se înroși, dându-și seama, poate, că gestul nu prea era de folos.

— Nu contează, mormăi el, lăsând privirea în jos, stânjenit.

„Ah, știu ce vrei să spui, crede-mă.” Deși Dara pretindea că detestă *shafiț*-ii, Nahri îl surprinsese privind-o lung nu doar o dată, iar lecția lor de aruncare a pumnalului nu fusese primul prilej când mâna lui rămăsese peste a ei cam multișor.

Își păstră privirea lipită de el, studiindu-i umerii lați și privind cum se joacă, nervos, cu pocalul, încă evitându-i privirea. Degetele lui tremurau pe piciorul cupei, și, pentru o clipă, Nahri nu se putu abține să nu se întrebe dacă ar face la fel și pe pielea ei.

„Asta fiindcă, nu-i așa, situația noastră nu-i și așa îndeajuns de complicată, fără a mai adăuga și *chestia aia*…!” Înainte ca mintea ei să poată merge mai departe, Nahri schimbă iar subiectul, trecând la unul care știa că le va strica amândurora dispoziția.

— Povestește-mi despre familia Qahtani.

Dara tresări.

— Poftim?

— *Djinn*-ii aceia pe care-i tot insulți, cei cu care se presupune că s-au luptat strămoșii mei. Luă o gură de vin: Spune-mi mai multe despre ei.

Dara se strâmbă de parc-ar fi mâncat ceva acru. Punct ochit, punct lovit.

— Chiar trebuie să facem asta acum? E cam târziu…

Ea îi făcu, dojenitor, cu degetul.

— Nu mă face să caut un alt *ghoul* care să te convingă să vorbești.

El nici nu zâmbi la auzul glumei, ci păru și mai tulburat.

— Nu e o poveste plăcută, Nahri.

— Cu atât mai mult, ar fi cazul să trecem peste ea.

El mai luă o gură de vin, prelungind cât mai mult degustarea ei, de parcă ar fi avut nevoie de o doză de curaj.

— Ți-am mai spus și înainte, profetul Suleiman era un om tare înțelept. Înainte de blestemul său, toți *daev*-ii erau aidoma. Arătam la fel, vorbeam aceeași limbă, aveam aceleași ritualuri. Dara făcu un semn spre foc, iar niște fuioare de fum se precipitară spre mâinile sale, ca o iubită grăbită, iar el continuă:

Când Suleiman ne-a eliberat, ne-a împrăștiat în întreaga lume, schimbându-ne limbile și aspectul, ca să fim pe potriva oamenilor din noile noastre ținuturi.

Dara își desfăcu brațele. Fumul se întinse ca o pătură, apoi se condensă, dând naștere pe cer unei hărți groase, care avea în centru templul lui Suleiman. Sub ochii ei, ace de lumină orbitoare se răspândiră dinspre templu în cele patru zări, căzând pe pământ precum meteoriții și ricoșând din acesta, pentru a se transforma în omuleți pe deplin formați.

— Ne-a divizat în șase triburi, spuse Dara și arătă spre o femeie palidă, care cântărea monede de jad la marginea dinspre răsărit a hărții, în China, poate. Tribul bactrienilor, cărora chitaii le mai spun și tukharistani. Arătă spre miazăzi, către o dansatoare acoperită de bijuterii, care se răsucea pe subcontinentul indian: Tribul agnivanshi.

Un călăreț mititel țâșni din fum și prinse a galopa peste partea de miazăzi a Arabiei, agitând de zor o sabie arzătoare. Dara își făcu gura pungă și, pocnind din degete, făcu să îi zboare călărețului căpșorul:

— Tribul geziri, explică el. În sudul Egiptului, un cărturar cu ochi aurii își arunca o eșarfă strălucitoare, albastru-verzuie, peste umăr, în timp ce citea un manuscris, iar Dara îl arătă: Tribul ayaarile, spuse el, apoi îi atrase atenția asupra unui bărbat cu păr frumos, care repara o barcă pe coasta marocană: Și tribul sahrayn.

— Și oamenii tăi unde sunt?

— Oamenii *noștri,* o corectă el, arătând spre câmpiile netede ale unui ținut care părea să fie Persia sau, poate, Afganistanul. *Daevastana,* spuse el, cu căldură. „Ținutul *daev*-ilor”.

Nahri se încruntă:

— Tribul tău a luat numele întregii rase *daeva* pentru sine?

Dara ridică din umeri:

— Doar eram la conducere…

Daev-ul studie harta. Siluetele de fum mititele țipau și gesticulau unele la altele, pe mutește:

— Se spune că acelea au fost vremuri cumplite, violente. Majoritatea își acceptaseră noile triburi și se agățau unii de alții, strângeau rândurile pentru a supraviețui, formând grupulețe în interiorul triburilor, în funcție de puterile recent dobândite. Unii puteau să își schimbe forma, alții să transforme și să manevreze

metalele după plac, unii puteau să facă să apară prin magie bunuri rare și tot așa. Nimeni nu le putea face pe toate, și toate triburile erau prea ocupate să se lupte între ele ca să se mai gândească și la cum să se răzbune pe Suleiman.

Nahri zâmbi, impresionată:

— Până și tu trebuie să recunoști că Suleiman a luat o hotărâre genială!

— Poate, răspunse Dara. Dar, genial sau nu, cum o fi fost, Suleiman n-a luat în considerare consecințele faptului că le-a dat oamenilor mei trupuri solide, muritoare.

Personajele micuțe continuau să se înmulțească, construind sătucuri și traversând lumea în caravane șerpuitoare. Din când în când, câte un covor zburător în miniatură țâșnea peste norii de fum.

— Ce consecințe? întrebă Nahri, nedumerită.

El îi zâmbi jucăuș, dar zâmbetul nu i se reflectă și în ochi:

— Ne puteam împerechea cu oamenii.

— Și, astfel, ați dat naștere *shafiț*-ilor, își dădu ea seama. Acelora ca mine.

Dara încuviință:

— Atenție: asta ne era cu totul și cu totul interzis! oftă: Trebuie să-ți fi dat însă seama până acum că nu prea ne pricepem să respectăm regulile.

— Bănuiesc că și *shafiț*-ii s-au înmulțit iute?

— Tare iute. El făcu un gest spre harta din fum: Cum spuneam, magia e imprevizibilă. Un orășel din Maghreb luă foc, pe neașteptate: Cu atât mai mult în mâinile celor nepregătiți, cu sânge amestecat. De acum vapoare enorme, care aveau tot soiul de forme bizare, traversau Yam Suph, Marea Roșie, iar pisici înaripate, cu fețe omenești zburau pe deasupra Hindustanului[32]: Deși majoritatea *shafiț-ilor* nu aveau nicio putere, niciun talent, acei câțiva dintre ei care le posedau puteau pricinui mult rău societăților omenești.

„Cum ar fi, să spunem, să meargă în fruntea unei șlehte de *ghoul*-i prin Cairo și să păcălească pașii ca să le fure averile?” Nahri nu prea avea ce contraargument să aducă.

— Dar de ce le păsa de una ca asta *daev*-ilor – ori, mă rog,

---

32 *Hindū* (farsi în original), *Hind* (engl.), denumire a Indiei. Am optat să folosim termenul Hindustan, atestat în limba română, alături de Industan, şi mai uşor de pronunţat pentru cititorul român (n. red.).

djinn-ilor, sau oricum vă mai spuneați voi pe atunci? îl întrebă. Credeam că rasa voastră nu dădea doi bani pe oameni.

— Păi, nici n-ar fi dat, recunoscu Dara. Dar Suleiman a făcut să ne fie îndeajuns de limpede că după el va veni un alt profet, care ne va pedepsi din nou, dacă îi vom nesocoti legile. Consiliul Nahizilor s-a luptat ani buni să rezolve problema *shafiț-ilor,* poruncind ca orice om bănuit că ar avea sânge magic să fie adus în Daevabad pentru tot restul vieții sale.

Nahri a încremenit:

— Consiliul Nahizilor? Dar credeam că familia Qahtani a fost aceea care…

— Ajung și acolo, o întrerupse Dara, ceva mai rece decât de obicei și împleticindu-se oarecum, din cauza vinului din care mai luă o gură zdravănă.

Pocalul lui nu părea să se golească vreodată, așa că Nahri nu putea decât să își imagineze cam cât băuse el până atunci. De bună seamă, mult mai mult decât ea însăși, și tânăra deja începuse să simtă că plutește.

Pe harta de fum, în ținutul pe care el îl numise Daevastana prinse a se înălța un oraș mititel, în centrul unui lac negru.

Zidurile sale străluceau ca bronzul, nespus de frumoase așa cum se profilau pe cerul negru.

— Acesta e Daevabadul? îl întrebă tânăra.

— Chiar el, confirmă Dara căruia ochii i se încețoșară în timp ce privea orășelul din fum, iar pe chip i se citea dorul. Cel mai măreț oraș al nostru. Acolo unde Anahid și-a construit palatul și de unde urmașii ei au condus ținutul până când au fost înlăturați.

— Lasă-mă să ghicesc… a fost detronată de toți *shafiț*-ii răpiți pe care-i țineau prizonieri?

Dara clătină din cap.

— Nu. Niciun *shafit* nu ar fi fost capabil de una ca asta. Sunt prea neputincioși.

— Atunci cine?

Chipul lui se posomorî:

— Cine n-a făcut-o?

Când ea s-a încruntat, pentru că nu pricepuse nimic, el a continuat:

— Celelalte triburi nu prea l-au ascultat pe Suleiman. Adică, *au pretins* că sunt de acord ca oamenii și *daev-ii* să fie separați,

însă ei erau originea *shafiț*-ilor. Și *daev*-ul a făcut semn spre hartă: Cei mai răi au fost gezirii. Erau fascinați de oamenii din ținutul lor, cărora le lăudau profeții și cărora le-au adoptat cultura. Și de care, bineînțeles, s-au apropiat prea mult, mult prea mult. Ei sunt cel mai sărac trib, o adunătură de fanatici religioși care cred că tot ce ne-a făcut Suleiman a fost o binecuvântare, nu un blestem. Au refuzat adesea să-și predea rudele *shafit*-e, iar când Consiliul Nahizilor a devenit tot mai strict în aplicarea legii, gezirii nu au reacționat deloc bine.

Pe harta de fum un roi negru mititel s-a ridicat în Rub al Khali, deșertul din partea de miazănoapte a Yemenului, iar *daev*-ul și-a continuat istorisirea:

— Ei au început să își spună „*djinn*-i”, continuă Dara. Cuvântul pe care oamenii din ținutul lor îl foloseau pentru rasa noastră. Și când căpetenia lor, un bărbat pe nume Zaydi al Qahtani, a dat chemarea pentru începerea unei invazii, toate celelalte triburi i s-au alăturat. Pe hartă, norișorul negru a crescut și a tot crescut, până când a devenit enorm și s-a coborât asupra Daevabadului, mânjind lacul: El a înlăturat de la putere Consiliul Nahizilor și a furat sigiliul lui Suleiman. Următoarele cuvinte ale lui Dara au fost mai mult șuierate decât rostite: Urmașii săi conduc Daevabadul și în ziua de azi.

Nahri privi cum orașul s-a tot înnegrit, încet-încet, apoi îl întrebă:

— Când s-au petrecut toate astea?

— Acum vreo mie patru sute de ani.

Gura lui Dara se pungise până devenise doar o linie subțire. Pe harta de fum, imaginea micuță a Daevabadului, neagră precum cărbunele, se prăbuși.

— O mie patru sute de ani? întrebă ea, neîncrezătoare.

Apoi îl privi pe *daeva,* remarcând că stătea încordat și că se încruntase, dar și că pe chipul lui chipeș se citea mânia. Ceva îi reveni în memorie:

— Ăsta… e războiul despre care ai vorbit cu Khayzur, nu? și în clipa aceea rămase cu gura căscată. N-ai spus că *ai luat parte* la el?

El își bău și restul de vin din pocal:

— Nu-ți scapă mai nimic, așa-i?

Capul lui Nahri se învârtea deja.

— Dar cum? Ai spus că *djinn*-ii trăiesc doar câteva secole!

remarcă tânăra.

— Nu contează! spuse el și făcu un gest de lehamite cu mâna, însă mișcarea nu fu deloc grațioasă, ca de obicei. Istoria mea îmi aparține numai și numai mie.

Ei tot nu îi venea să creadă:

— Și nu crezi că regele ăla va dori o explicație când o să ajungem în Daevabad?

— Eu nu merg la Daevabad.

— Ce? Dar am crezut… Atunci, unde mergem?

Dara își feri privirile:

— Te voi conduce doar până la porțile orașului. De acolo, îți vei găsi tu cumva drumul spre palat. Vei fi mai bine primită dacă vei fi singură-singurică, te rog să mă crezi.

Nahri se dădu înapoi, șocată, și mult mai rănită decât s-ar fi cuvenit.

— Adică mă abandonezi?

— *Nu te abandonez.* Dara expiră și își înălță brațele spre cer, făcând un semn spre armele din spatele lui: Nahri, ce fel de trecut crezi că împart cu locuitorii orașului? Eu, unul, chiar nu mă pot întoarce acolo.

Ei îi sări țandăra și se ridică în picioare.

— Laș ce ești! îl acuză. M-ai păcălit la râu și știi prea bine asta. N-aș fi fost niciodată de acord să merg la Daevabad cu tine, dac-aș fi știut că-ți este atât de teamă de *djinn*-i, încât nici nu aveai de gând să…

— *Nu* îmi e teamă de *djinn*-i! Dara se ridică și el, iar ochii îi ardeau, mânioși: Mi-am vândut și sufletul pentru nahizi! N-am de gând să petrec o eternitate aruncat în carceră, ascultându-i pe *djinn*-i cum îi batjocoresc pe nahizi fiindcă au fost niște ipocriți.

— Dar *au fost*! Uită-te la mine! Eu sunt dovada vie!

Chipul lui se posomorî:

— Știu asta, și încă mult prea bine!

Remarca asta o usturǎ, ea nu putea nega că n-o usturase:

— Atunci, asta e? Îți e rușine cu mine?

— Eu…

Dara clătină din cap. Ceva asemănător cu regretul păru să i se aștearnă pe chip, iute, înainte ca el să își întoarcă privirea.

— Nahri, n-ai crescut în lumea mea! Nu poți înțelege!

— Mulțumescu-i lui Allah că nu! Probabil c-aș fi fost ucisă

înainte să-mplinesc un an!

Dara nu spuse nimic, însă tăcerea lui era mai grăitoare decât orice negare. Ei i se întoarse stomacul pe dos. Își imaginase că strămoșii ei fuseseră niște tămăduitori nobili, însă ce sugerase Dara zugrăvea un tablou mult mai întunecat.

— Să știi că mă bucur că a avut loc invazia *djinn*-ilor, spuse ea, cu voce răgușită. Sper că s-au răzbunat pentru toți *shafiț-ii* uciși de strămoșii mei!

— Să se răzbune? ochii lui Dara fulgerară, iar de sub guler începu să-i iasă fum. Zaydi al Qahtani a ucis fiecare bărbat, femeie și copil *daeva* când a cucerit orașul. *Familia mea* se afla acolo. Sora mea nu avea nici jumătate din anii tăi!

Nahri se dădu înapoi imediat, văzându-i durerea de pe chip.

— Îmi pare rău. Nu am... bâigui ea.

Dar *daev*-ul se întorsese deja cu spatele și se îndrepta spre provizii, mișcându-se atât de repede, încât iarba rămase pârjolită în urma lui.

— Nu trebuie să te-ascult. Își luă sacul, își trecu arcul și tolba peste umăr și îi aruncă o privire ostilă: Crezi că strămoșii tăi – conducătorii *mei* – au fost niște monștri, și că familia Qahtani e atât de corectă... El a făcut un semn cu capul spre bezna care îi înconjura: Atunci de ce nu-i cânți unui *djinn* să te salveze, data viitoare?

Înainte ca Nahri să mai poată spune ceva, înainte să poată înțelege mai bine ce se petrecea, Dara dispăru în noapte.

ALI

„Pe unde-o fi?”

Ali se plimba prin fața biroului tatălui său. Ar fi trebuit să se întâlnească acolo cu Muntadhir înainte de adunarea divanului, dar se făcuse târziu și încă nu primise niciun semn de la fratele lui, care era mereu în întârziere.

Atunci aruncă o privire neliniștită spre ușa biroului. Oamenii se tot perindaseră prin fața acesteia toată dimineața, dar Ali nu reușise să se convingă să între. Se simțea foarte nepregătit pentru prima lui zi la curte și abia dacă dormise în noaptea dinainte, simțind că patul spațios din noua sa cameră extravagantă era prea moale și, în plus, acoperit cu un număr alarmant de perne brodate. În cele din urmă, se hotărâse să doarmă pe podea, doar ca să fie asaltat de coșmaruri în care era aruncat *karkadann*-ului.

A oftat, apoi a mai privit o dată spre coridor, dar nu a văzut nici urmă de Muntadhir.

Când intră în birou, a fost întâmpinat de multă vânzoleală: scribi și secretari încărcați cu pergamente treceau în goană pe lângă tot soiul de viziri care se certau în vreo zece limbi diferite. Tatăl lui stătea la birou, ascultându-l cu atenție pe Kaveh, în timp ce un servitor flutura o cățuie de tămâie care fumega pe deasupra capului său, iar un altul îi potrivea gulerul țeapăn al *dishdash*-ei albe pe care o purta pe sub robele negre imaculate.

Nimeni nu păru să-l remarce pe Ali, iar el era tare bucuros că lucrurile stăteau astfel. Ferindu-se de un paharnic, tânărul se lipi de un perete.

Ca la un semn dinainte cunoscut, parcă, toți cei din încăpere începură să se împrăștie care încotro: servitorii se strecurară afară, iar vizirii și scribii își croiră drum spre ușile care duceau spre uriașa sală de audiențe a regelui. Ali îl privi pe Kaveh care își nota ceva pe o hârtie pe care o ținea în mână și dădu apoi, aprobator, din cap.

— Mă voi asigura că o să le spun marilor preoți că… Marele Vizir se opri și își îndreptă imediat spatele când îl remarcă pe Ali. Fața i se întunecă: Asta e un fel de glumă, nu?

Ali nu avea idee cum de reușise deja să facă o greșeală.

— Eu… Trebuia să vin aici, nu?

Kaveh a făcut un semn spre hainele tânărului:

— *Ar trebui* să porți veșmintele de ceremonie, prinț Alizayd. Robele oficiale. Doar am trimis croitori la tine seara trecută.

Ali se blestemă în gând. Doi *daev*-i se prezentaseră, e drept, în fața lui seara trecută, mormăind ceva despre măsurători, dar Ali îi trimisese la plimbare fără să le acorde atenție. Nu își dorea și nici nu avea nevoie de haine noi.

Privi în jos, spre tunica lui cenușie, fără mâneci. Avea doar câteva tăieturi unde fusese atins la antrenament, iar eșarfa indigo pe care o folosea drept cingătoare era suficient de închisă la culoare, încât să îi ascundă arsurile de *zulfikar.* Lui i se părea că e-mbrăcat cuviincios.

— Dar sunt haine curate! protestă el. Le-am purtat o singură zi, ieri. Și, făcând un semn spre turbanul său, al cărui material stacojiu îi indica noua funcție de *qaid,* adăugă: Asta e tot ce contează, nu?

— Nu! Lui Kaveh nu îi venea să creadă: Ești un prinț din neamul Qahtani. Nu poți veni la divan arătând de parcă cineva te-a târât de la antrenament.

Își înălță brațele spre cer și se întoarse spre rege. Ghassan nu spusese nimic, se mulțumise să îi privească doar cum se certau, iar o luminiță ciudată i se aprinsese în ochi.

— Vezi asta? întrebă Marele Vizir. Acum vom fi siliți să începem mai târziu pentru ca fiul tău să reușească să…

Ghassan izbucni în râs. Râdea din toată inimă, așa cum Ali nu-l mai auzise de mulți ani pe tatăl său.

— Haide, Kaveh, lasă-l în pace! Regele ieși de după birou și îl bătu pe Ali pe spate: Are sânge din Am Gezira, spuse el cu mândrie. Acasă nu ne deranjam cu toate absurditățile astea. Chicoti, conducându-l pe Ali spre ușă: Dacă arată de parcă tocmai a terminat să bată măr pe cineva cu un *zulfikar*, atunci așa să fie.

Tatăl său nu îl lăuda prea des, așa că Ali se simți dintr-odată mai bine. Tocmai privea în jur când un servitor deschise ușa care ducea spre camera de audiențe.

— Ava, unde este Muntadhir?

— Cu vizirul comerțului din Bactria. *Mijlocește o* afacere pentru a reduce datoria pe care am dobândit-o la ei când am cumpărat noile uniforme ale Gărzii Regale.

— Muntadhir mijlocește să ne fie reduse datoriile? întrebă Ali,

cu scepticism.

Căci știa prea bine că fratele său și numerele nu prea se împăcau. Și nici nu-l credea priceput la economie.

— Nu e chiar genul *acela* de negociere. Când privirea nedumerită a lui Ali deveni încă și mai uluită, Ghassan clătină din cap: Haide, băiatul meu, să-i dăm drumul!

Ali nu mai fusese în sala tronului de ani buni, așa că se opri ca să o poată aprecia cum se cuvine când intrară. Încăperea era enormă și ocupa tot etajul întâi al ziguratului. Tavanul îi era susținut de coloane de marmură atât de înalte, încât dispăreau, parcă, undeva, în tavanul îndepărtat. Deși era acoperită cu vopsea aproape ștearsă și bucăți de mozaic sparte, încă se mai vedeau modelele florale și creaturile mitice care îi decoraseră cândva suprafața, precum și găurile de unde strămoșii săi smulseseră pietrele prețioase. Căci niciun geziri nu fusese dispus vreodată să risipească resurse prețioase pe decor.

Partea dinspre miazănoapte a încăperii se deschidea spre niște grădini bine îngrijite. Ferestre imense, care ajungeau aproape până la tavan, fuseseră construite în ceilalți pereți, și erau apărate de grilaje de lemn sculptate cu grijă, care păstrau răcoarea înăuntru, dar lăsau să pătrundă lumina și aerul proaspăt. Fântânile arteziene cu bazinele pline de flori care erau lipite de perete împrospătau aerul. Apa lor fusese fermecată să curgă fără de încetare prin canale tăiate în gheață. Strălucitoare cățui pentru lemn de cedru atârnau de lanțuri de argint deasupra unei pardoseli de marmură verde în care se învârtejeau vinișoare albe. Podeaua se înălța spre peretele dinspre miazăzi și se separa în cinci nișe, fiecare nivel fiind destinat unei ramuri diferite a divanului, a guvernului.

Ali și tatăl său urcară la cel mai înalt nivel și, apropiindu-se de tron, Ali nu se putu abține să nu-l admire. Era de două ori cât el, sculptat din marmură albastră precum cerul și le aparținuse nahizilor. Și, fără îndoială, chiar arăta ca și cum ar fi fost al lor, căci era un monument construit cu aceeași extravaganță din cauza căreia fuseseră înlăturați de la putere. Era astfel conceput, încât să îl facă pe acela care stătea pe el să pară că s-a transformat într-un *shedu,* legendarul leu înaripat care fusese simbolul familiei nahizilor. Rubine, cornaline și topaze roz și portocalii erau incrustate deasupra capului ocârmuitorului, reprezentând soarele care răsărea, în timp ce brațele tronului

erau împodobite în mod asemănător, imitând aripile, iar picioarele erau sculptate în formă de labe cu gheare puternice.

Nestematele sclipeau în lumina soarelui, la fel ca miile de ochi care – după cum își dădu brusc seama Ali – îl cercetau. Prințul își lăsă pe dată privirea în jos. Nimic nu unea triburile mai mult decât clevetitul pe seama ocârmuitorilor, iar el bănuia că toate limbile ascuțite aveau să se dezlege atunci când curtenii aveau să îl vadă pe cel de-al doilea născut al regelui Ghassan cum se holbează, curios, la tronul tatălui său în prima lui zi de participare la adunarea divanului.

Tatăl său i-a făcut semn spre pernuța brodată de sub tron:

— Fratele tău nu e aici. Poți să îi iei locul.

Asta avea să dea naștere și mai multor bârfe.

— Mulțumesc, ava, dar voi rămâne *în picioare,* dacă nu te superi, spuse Ali repede îndepărtându-se de perna lui Muntadhir.

Regele ridică din umeri:

— Cum vrei!

Și, zicând acestea, monarhul se așeză pe tron, cu Ali și Kaveh de o parte și de alta. Ali se sili să privească din nou mulțimea. Deși în sala tronului încăpeau zece mii de persoane, Ali presupuse că înăuntru se aflau cam jumătate. Nobili din toate triburile, a căror prezență regulată era necesară pentru a-și dovedi loialitatea. Aceștia împărțeau spațiul cu clerici care purtau turbane albe, în timp ce scribii, vizirii mai mărunți și funcționarii vistieriei se amestecau într-un șir amețitor de veșminte de ceremonie.

Dar cei mai mulți păreau oameni de rând. Firește, niciun *shafit,* cu excepția servitorilor, dar foarte mulți care păreau născuți din amestecarea triburilor, la fel ca Ali. Toți erau bine îmbrăcați – nimeni nu s-ar fi prezentat la curte altfel –, dar unii făceau parte din clasele de jos ale Daevabadului și își purtau cu mândrie robele lor curate, dar peticite, având drept podoabe doar niște tinichele.

O femeie ayaarile într-un veșmânt de culoarea muștarului, cu o eșarfă neagră de scrib în jurul gulerului, se ridică în picioare și spuse, solemn:

— În numele regelui Ghassan Ibn Khader al Qahtani, Apărătorul Credinței, și al celui de-al nouăzeci și patrulea rabin Al Thani din cea de-a douăzeci și șaptea generație după

Binecuvântarea lui Suleiman, declar această ședință deschisă!

Apoi aprinse o lampă și o puse pe podeaua din fața ei. Ali știa că tatăl său avea să asculte plângeri până când avea să se termine uleiul din lampă, dar, în timp ce îi privea pe funcționarii curții care îi îndrumau pe cei din mulțimea aflată jos, la picioarele tronului, pentru ca oamenii să stea, cât de cât, în ordine, rămase uimit de cât de mulți erau cei veniți cu jalba în proțap. Doar tatăl lui nu avea de gând să îi asculte pe toți, nu?

Primii solicitanți fură aduși și prezentați: un negustor de mătase din Bactria și clientul său, un agnivanshi nemulțumit. Amândoi se prosternară în fața regelui și se ridicară doar când Ghassan le făcu semn.

Bărbatul agnivanshi vorbi primul.

— Pacea lui Allah fie cu tine, regele meu! Sunt onorat să mă aflu în prezența ta. Îl arătă apoi cu degetul pe negustor, iar perlele din jurul gâtului său zăngăniră: Îți cer doar iertare că am târât în fața ta un mincinos nerușinat și un hoț care nu se căiește pentru fapta comisă!

Tatăl lui oftă, iar negustorul își dădu ochii peste cap.

— De ce nu ne prezinți problema?

— Ei bine, el a fost de acord să-mi vândă o jumătate de duzină de baloturi de mătase, urmând să primească pentru fiecare câte două butoaie de scorțișoară și piper. În semn de bună-credință, am adăugat chiar trei lăzi cu fructe de mango. Se răsuci apoi spre celălalt negustor: Eu am livrat produsele, dar, când m-am întors acasă, jumătate din mătasea lui se transformase în fum.

Omul din Bactria ridică din umeri.

— Eu, bietul, norocite sultan, nu sunt decât un biet misit, un intermediar. Te-am prevenit de la bun început ca, dacă vei avea probleme cu bunurile, să discuți direct cu furnizorul. Pufni apoi, deloc impresionat: Iar fructele tale de mango erau acre-acre.

Bărbatul agnivanshi se burzului, de parcă negustorul i-ar fi insultat mama:

— *Mincinos* netrebnic!

Ghassan își ridică mâna.

— Liniște! Apoi își întoarse privirea de șoim spre negustorul bactrian: E adevărat tot ce a spus?

Negustorul spuse, șovăielnic:

— Tot ce se poate…

— Atunci plătește-i mătasea care-a dispărut. E răspunderea ta să-ți recuperezi pierderea de la furnizori. Vistieria noastră va stabili prețul. Iar tărășenia cu acrimea fructelor de mango trebuie să o lăsăm în seama lui Allah. Le făcu semn să plece: Următorul!

Negustorii certăreți fură înlocuiți de o văduvă sahrayn pe care soțul său risipitor o lăsase săracă lipită pământului. Ghassan îi oferi imediat o pensioară, precum și un loc pentru fiul ei mai mic în Citadelă. Văduvei îi urmară: un cărturar care cerea bani pentru a putea cerceta proprietățile incendiare ale vezicilor de *zahhak* (care îi fură refuzate cu fermitate), un apel la ajutor împotriva unei păsări *rukh* care prăda satele din partea de miazănoapte a Daevastanei și câteva alte acuzații de fraudă, unele referitoare la tot soiul de pretinse poțiuni de-ale nahizilor, care fuseseră falsificate cu rezultate destul de stânjenitoare.

Câteva ore mai târziu, petițiile deveniseră de-a dreptul de nedeslușit pentru Ali, un șuvoi de plângeri, unele de-a dreptul absurde, atât de nefirești, încât Ali tare ar mai fi vrut să-l ia la zgâlțâit pe solicitant. Soarele se ridicase dincolo de cadrele de lemn ale ferestrelor, sala de audiențe se încălzise, iar Ali se clătina pe picioare privind cu jind la pernuța pe care o refuzase.

Nimic nu părea să-l deranjeze însă pe tatăl lui. Ghassan era la fel de calm, impasibil chiar, precum fusese când intraseră în sala tronului – probabil că îi era de mare folos cupa pe care un paharnic i-o tot umplea, sârguincios. Ali nu crezuse niciodată că tatăl său poate fi răbdător, și totuși acesta nu se mâniase deloc pe supușii săi, ci le asculta la fel de atent pe văduvele sărace ca și pe nobilii putred de bogați, care se certau pe teritorii întinse. Ali era, cu adevărat, impresionat.

Dar, pentru numele lui Allah, cât își mai dorea să ia, odată, sfârșit totul!

Când lumina din lampa cu ulei se stinse, Ali abia se abținu să nu se prăbușească pe podea și să se prosterneze în semn de mulțumire. Tatăl său se ridică atunci de pe tron și fu, pe dată, înghițit de o mulțime de scribi și viziri.

Ali nu se supără. Era nerăbdător să scape și să bea o ceașcă de ceai atât de tare, încât să țină lingurița drept în el. Așa că se îndreptă spre ieșire.

— *Qaid*-ul meu!

Ali nu dădu nicio atenție vocii, până când omul îl strigă din

nou. Abia atunci își dădu seama, ușor stânjenit, că el era acum *qaid.* Se întoarse și văzu un bărbat geziri în spatele său. Purta uniforma Gărzii Regale și un turban cu margine neagră care arăta că era unul dintre scribii vizirului armatei. Avea o barbă îngrijită și ochi cenușii, blânzi. Ali nu îl recunoscu din prima clipă, dar nici nu era de mirare. Exista un întreg detașament al Gărzii Regale ai cărui oșteni slujeau în palat și, dacă omul lucra pentru vizirul armatei, era posibil să fi trecut decenii de când se pregătise în Citadelă.

Bărbatul își duse repede mâna la inimă, apoi la frunte, în salutul geziri.

— Pacea lui Allah fie cu tine, *qaid*-ul meu! Iartă-mă că te tulbur.

După ore întregi de ascultat plângerile civililor, un războinic geziri era mai mult decât bine-venit. Ali zâmbi.

— Nu e nicio problemă. Cu ce îți pot fi de folos?

Omul îi întinse un vraf gros de pergamente.

— Acestea sunt însemnările despre aceia suspectați de fabricarea covoarelor zburătoare defecte care s-au prăbușit în Babili.

Ali se holbă la el, fără să înțeleagă nimic:

— Cum?

Scribul îl privi bănuitor.

— Așa-zisul „incident de la Babili”... Cel ai cărui supraviețuitori tocmai au fost despăgubiți de tatăl domniei voastre. Ne-a poruncit să arestăm producătorii și să confiscăm stocul de covoare zburătoare rămase încă nevândute.

Ali își amintea oarecum că se menționase ceva asemănător:

— Ah... Desigur! și se întinse după pergamente.

Celălalt bărbat nu i le dădu însă.

— Poate c-ar trebui să i le dau scribului vostru, spuse el cu delicatețe. Iertați-mă, prințul meu, dar păreți puțin... copleșit.

Ali tresări. Nu-și dăduse seama că era atât de evident.

— Nu am încă un scrib al meu.

— Atunci cine a luat notițe pentru domnia voastră în timpul ședinței de azi? Bărbatul părea de acum de-a dreptul alarmat: S-au discutat cel puțin o duzină de aspecte care țineau de Garda Regală.

„Aoleu! Trebuia să ia cineva și notițe?” Ali se concentră cu mare greutate. Wajed îi explicase în amănunțime care îi erau

noile responsabilități înainte să plece spre Ta Ntry, dar, șocat de execuția lui Anas și de dezvăluirea cu privire la arme, Ali nu prea fusese atent.

— Nimeni, mărturisi el.

Ali privi apoi marea de scribi – cu siguranță, unul dintre ei transcrisese ședința din ziua aceea.

Celălalt bărbat își drese glasul:

— Dacă îmi permiteți, *qaid*-ul meu... De obicei, îmi fac propriile însemnări în legătură cu toate cele care privesc Citadela. Le pot împărtăși bucuros cu domnia voastră. Și, deși sunt sigur că ați prefera ca o rudă sau un membru al nobilimii să vă fie secretar, dacă ați avea nevoie de cineva...

— Da, de bună seamă, îl întrerupse Ali, ușurat. Te rog... continuă el, ușor stânjenit. Îmi pare rău, nu cred că te-am întrebat cum te numești?

Scribul își duse din nou mâna la inimă.

— Rashid Ben Salkh, prințul meu. Ochii îi scânteiau: Abia aștept să lucrez cu luminăția voastră.

În timp ce se îndrepta spre camera sa, Ali a început să se simtă ceva mai bine. Cu excepția hainelor și faptului că nu avusese habar că trebuiau luate însemnări, nu credea că se descurcase îngrozitor de rău la curte.

Dar, pe Allah, ochii acelor oameni... Era suficient de rău că trebuia să stai să asculți petiții fără sens, ore în șir. Să fii examinat de mii de străini în timp ce făceai asta era o adevărată tortură. Nu își mai putea învinui tatăl pentru că bea.

Un om din garda palatului se înclină atunci când Ali se apropie de el.

— Pacea lui Allah fie cu tine, prințule Alizayd! spuse și îi deschise ușa lui Ali, apoi se dădu la o parte.

Frații lui probabil că încercaseră să îi găsească niște camere simple, dar acela rămânea un apartament din palat și era de două ori mai mare decât baraca pe care o împărțise cândva cu vreo două duzini de cadeți. Dormitorul era simplu, dar uriaș, și adăpostea un pat excesiv de moale și, lipit de un perete, singurul cufăr cu obiecte pe care și-l adusese din Citadelă. Lângă dormitor se afla un birou plin de rafturi, deja pe jumătate

pline cu cărți – că îi permitea să aibă acces mult mai lesnicios la Biblioteca Regală era singurul beneficiu al traiului la palat. Oricum, singura înlesnire de care Ali intenționa să se folosească.

Intră și își dădu jos sandalele. Apartamentul său era îndreptat spre cel mai sălbatic cotlon al grădinilor haremului, o adevărată junglă verde plină de maimuțe țipătoare și păsări *mynah* gălăgioase. Un pavilion de marmură acoperit cu multe leagăne dădea spre apele reci ale pârâului.

Ali își desfăcu turbanul. Lumina după-amiezii târzii pătrundea în interior prin perdelele simple de in și, din fericire, era liniște. Păși pe covor spre birou și căută prin maldărele de hârtii: rapoarte despre felurite infracțiuni, cereri de alocări de bani, invitații la nenumărate evenimente din lumea bună la care nu avea nicio intenție să meargă, bilețele ciudat de personale în care i se solicitau favoruri sau grațieri… Ali le sortă iute, scăpând de tot ce părea inutil sau ridicol și punând în ordine hârtiile mai importante.

Scânteierea pârâului îi atrase privirile, tentându-l. Deși mama lui îl învățase să înoate când era copil, trecuseră mulți ani de când înotase ultima dată, căci îi fusese mereu rușine că avea o pasiune atât de puternic asociată cu tribul ayaarile, și încă una care era privită cu repulsie și groază de mulți dintre cei din tribul tatălui său.

Dar nu era nimeni prin preajmă să-l vadă acum. Își desfăcu gulerul, întinzându-se spre poalele cămășii, în timp ce se îndrepta spre pavilion.

Dintr-odată, Ali se opri. Se dădu înapoi să privească din nou prin arcada care ducea spre camera alăturată, dar ochii nu îl înșelaseră.

În patul său așteptau două femei!

Care izbucniră în râs.

— Cred că, în sfârșit, ne-a văzut, spuse una dintre ele, rânjind.

Tânăra era întinsă pe burtă, și își încrucișase gleznele delicate deasupra capului.

Ali măsura cu privirea straturile de fuste subțiri, curbele moi și părul întunecat înainte să își fixeze privirea pe chipul femeii.

Asta nu îl ajută prea mult, însă. Căci ea era foarte frumoasă. O *shafit*-ă, fără îndoială – așa o vădeau forma rotunjită a urechilor și pielea maronie. Ochii ei erau conturați cu *kohl* și străluceau, amuzați. Se ridică de pe pat, iar clopoțeii de la

glezne îi zornăiră când se apropie de tânăr. Își mușcă buzele vopsite, iar inima lui Ali o luă razna.

— Ne întrebam cât timp îți va lua să te uiți la toate hârtiile alea, îl tachină ea.

Ajunsese în fața lui, iar degetele ei îi mângâiau de acum încheietura. Ali înghiți în sec.

— Cred că s-a făcut o greșeală.

Ea îi zâmbi din nou.

— Nu-i nicio greșeală, prințul meu. Am fost trimise să te întâmpinăm așa cum se cuvine! spuse și se întinse după nodul eșarfei pe care o folosea el drept cingătoare.

Ali se dădu înapoi atât de repede, încât aproape că se împiedică.

— Te rog, nu e necesar!

— Leena, nu-l mai speria pe băiat!

Cea de a doua femeie se ridică, pășind în lumina soarelui. Ali încremeni, iar toată patima pe care se străduise să o domolească dispăru pe dată.

Era una dintre curtezanele *daeva* din taverna lui Turan! Care înaintă cu mult mai multă grație decât *shafit*-a, cu ochii ei de un negru lichid ațintiți asupra lui. Nu păru să-l recunoască însă, dar noaptea aceea îi reveni brusc în minte lui Ali: taverna plină de fum, tăișul care trecea prin beregata gărzii, mâna lui Anas pe umărul lui…

Felul în care strigătul emirului încetase, brusc, în arenă.

Curtezana îl cercetă cu privirea din cap până în picioare.

— Îmi place, îi spuse celeilalte. Pare mai drăguț decât se spune.

Apoi îi zâmbi lui cu blândețe. Femeia care râdea, bucurându-se de o noapte în oraș cu prietenele dispăruse, făcând loc femeii de afaceri.

— Nu trebuie să fii atât de nervos, prințul meu, îi șopti ea. Stăpânul nostru dorește numai și numai să fii mulțumit.

Cuvintele ei risipiră ceața de teama și dorință care întunecase mintea lui Ali, dar, înainte să o poată chestiona, din direcția pavilionului se auzi un alt râset feminin, de data aceasta, foarte cunoscut.

— Se pare că nu ți-a luat mult să te acomodezi la palat!

Ali se îndepărtă de curtezană când în cameră intră sora lui. Cele două femei căzură imediat în genunchi.

Ochii cenușii-aurii ai lui Zaynab scânteiau de bucuria malițioasă pe care doar privirea unei surori o putea avea. Era cu mai puțin de zece ani mai în vârstă decât Ali și, când erau mai mici, păreau gemeni, deși pomeții ascuțiți și trăsăturile alungite ale mamei lor i se potriveau mai bine lui Zaynab. Sora lui era îmbrăcată după moda ayaarile, într-o rochie mov-închis cu auriu și un acoperământ pentru cap asortat, brodat cu perle. În jurul încheieturilor și la gât purta numai bijuterii de aur, iar în urechi îi scânteiau cercei. Chiar și în intimitatea haremului, singura fiică a lui Ghassan își juca bine rolul de prințesă.

— Iartă-mă că te întrerup! grăi și păși agale spre interiorul camerei. Am venit să ne asigurăm că nu ai fost mâncat de viu în timpul divanului, dar se pare că n-ai nevoie de ajutor. Se aruncă pe pat și lovi pătura care era aranjată frumos pe podea, făcând o mutră exasperată: Să nu care cumva să îndrăznești să-mi spui c-ai dormit pe podea, Alizayd!

— Eu…

A doua parte din acel „noi” la care se referise prințesa intră în cameră înainte ca Ali să-și poată termina propoziția. Muntadhir părea și mai destrăbălat decât de obicei, cu *dishdasha* descheiată la gât și părul creț descoperit. Rânji la imaginea din fața lui.

— *Două*? Nu crezi c-ar trebui s-o iei mai încetișor, Zaydi?

Ali nu fu prea bucuros că frații lui se distrau pe seama lui.

— Nu e ce crezi tu, izbucni el. Nu eu le-am zis să vină aici.

— Nu? Voioșia dispăru de pe chipul lui Muntadhir, care privi spre curtezanele îngenuncheate pe podea: Ridicați-vă, vă rog. Nu e necesar.

— Pacea lui Allah fie cu tine, emirul meu, murmură curtezana *daeva,* ridicându-se.

— Și asupra ta. Muntadhir zâmbi, dar nu și din ochi: Știu că eu, unul, am rezistat tentației, așa că vă rog să-mi spuneți cine a poruncit ca frățiorul meu să se bucure de o întâmpinare atât de plăcută.

Cele două femei schimbară iute o privire, iar atitudinea lor jucăușă dispăru. Curtezana *daeva* vorbi din nou, cu șovăială:

— Marele Vizir.

Furios, Ali deschise gura, dar Muntadhir ridică o mână, oprindu-l:

— Mulțumiți-i lui Kaveh pentru intenție, dar mă tem că trebuie

să vă întrerup. Muntadhir făcu semn spre ușă: Puteți pleca.

Ambele femei își murmurară salamalecurile și ieșiră în grabă.

Muntadhir o privi pe sora sa:

— Zaynab, te superi? Cred că Ali și cu mine trebuie să stăm un pic de vorbă.

— A crescut într-o Citadelă plină de bărbați. Dhiru… Cred c-a purtat deja „discuția” *aceea*! Zaynab râse de propria glumă, dar se ridică totuși de pe pat, ignorând privirea supărată pe care i-a aruncat-o Ali pe care îl atinse pe umăr în trecere: Încearcă să te ții departe de probleme, Ali! Așteaptă măcar o săptămână înainte să pornești vreun război sfânt și nu uita de noi, îi aruncă peste umăr în timp ce se îndrepta spre grădină. În continuare, te aștept să vii să mă asculți bârfind. Măcar o dată pe săptămână.

Ali o ignoră cu totul și se întoarse imediat spre ușile care dădeau spre palat.

— Scuză-mă, *akhy*! E limpede că trebuie să mă duc și să îi spun vreo două Marelui Vizir!

Muntadhir îi ațină calea.

— Și cam ce-ai vrea să-i spui?

— Să-și țină târfele adoratoare ale focului pentru el însuși!

Muntadhir ridică o sprânceană, uluit:

— Și crezi c-o să țină? întrebă el. Fiul adolescent al regelui despre care se zvonește deja că ar fi un soi de fanatic religios îl ceartă pe unul dintre cei mai respectați *daev*-i din oraș, un bărbat care i-a servit cu loialitate tatăl decenii întregi? Și pentru ce, pentru un dar pe care mulți tineri s-ar bucura să-l primească?

— Dar eu, unul, nu-s deloc așa, iar Kaveh știe…

— Da, da, știe, de bună seamă, își duse Muntadhir gândul până la capăt. Știe foarte bine și sunt sigur că și-a luat toate măsurile ca să se afle într-un loc cu foarte mulți martori care să asiste la scena pe care te pregătești să o provoci.

Ali a fost surprins.

— Ce tot spui acolo?

Fratele lui îl privi, îngrijorat.

— Încearcă să te enerveze, Ali. Te vrea cât mai departe de ava, cât mai departe de Daevabad, dacă s-ar putea, și înapoi în Am Gezira, unde nu poți face nimic ca să-i rănești oamenii.

Ali își înălță brațele spre cer, exasperat:

— Dar nu le-am făcut nimic niciodată, nici lui, nici neamului

său! Ce-are cu mine?

— Nu încă... Muntadhir își încrucișă brațele la piept: Dar voi, ăștia evlavioșii, nu ascundeți ce simțiți față de *daev*-i. Kaveh se teme de tine. Crede, probabil, că prezența ta aici e o amenințare, că vei transforma Garda Regală într-un fel de poliție de moravuri și că îi vei pune pe oșteni să îi bată pe toți bărbații care poartă urmele cenușii. Muntadhir ridică din umeri: Să fiu sincer, îl înțeleg. *Daev*-ii tind să sufere când oamenii ca tine ajung la putere.

Ali se sprijini de birou, uimit de cuvintele fratelui său. Încerca deja să-i țină locul lui Wajed, ascunzându-și, totodată, legăturile cu Tanzeem. Nu se simțea capabil de o confruntare politică de la egal la egal cu paranoicul de Kaveh.

Își masă tâmplele:

— Ce să fac?

Muntadhir se așeză pe fereastră.

— Poți încerca să o primești mai bine pe următoarea curtezană pe care ți-o va trimite, spuse el, rânjind. Zaydi, nu te uita așa la mine! Asta l-ar da peste cap pe Kaveh. Muntadhir, dus pe gânduri, începu să își învârtă o flăcăruie în jurul degetelor și continuă: Asta până când s-ar răzgândi și te-ar acuza de ipocrizie, firește.

— Nu-mi oferi prea multe opțiuni.

— De asemenea, ai putea încerca să nu mai umbli de colo-colo arătând de parc-ai fi varianta regală a unui membru al Tanzeemului, îi sugeră Muntadhir. De fapt, nu știu... încearcă să te-mprietenești și tu c-un *daeva.* Am auzit că Jamshid ar fi vrut să-nvețe să folosească un *zulfikar.* De ce nu îi dai niște lecții?

Lui Ali nu îi venea să creadă:

— Vrei să îl învăț tocmai pe *fiul lui Kaveh* cum să folosească o armă geziri?

— Nu e doar fiul lui Kaveh, îl contrazise Muntadhir, enervat. E cel mai bun prieten al meu și tu ești acela care mi-a cerut sfatul.

Ali oftă.

— Scuze! Ai dreptate. A fost o zi lungă. Se foi lângă birou, răsturnând una dintre grămezile de hârtii frumos aranjate: O zi care nu prea dă semne că se va termina în curând.

— Poate c-ar fi trebuit să te las cu femeile alea. Poate că ți-ar mai fi ridicat moralul. Muntadhir se ridică de la fereastră: Voiam să mă asigur c-ai supraviețuit primei tale zile la curte, dar tu

pari să ai mult de muncă. Gândește-te măcar la ce ți-am spus despre *daev*-i. Știi doar că-ncerc numai și numai să te ajut.

— Știu, știu… Ali oftă din nou: Ai avut succes în negocierile tale?

— În… ce?

— Negocierile tale cu vizirul comerțului din Bactria, îi aminti Ali. Ava a spus că încercai să reduci o datorie de-a noastră.

Ochii lui Muntadhir străluciră, amuzați. Încercă să își înăbușe un zâmbet.

— Da! Ea s-a dovedit a fi foarte… primitoare.

— Asta e bine. Ali își recuperă hârtiile, aranjând grămezile la loc pe birou: Să-mi spui dacă vrei să verific sumele asupra cărora v-ați înțeles. Știu că matematica nu e… Se opri, surprins de sărutul pe care Muntadhir i-l dădu brusc pe frunte: Ce e?

Muntadhir clătină doar din cap, cu afecțiune și exasperare, totodată:

— Of, *akhy*… O să fii mâncat de viu aici.

NAHRI

„Cât e de frig!”

Acesta fu primul ei gând când se trezi. Nahri tremura violent și se ghemui, trăgându-și pătura peste cap și vârându-și mâinile înghețate sub bărbie. Era posibil să fie deja dimineață? Fața îi era umedă, iar vârful nasului, complet amorțit.

Ceea ce văzu când își deschise ochii fu atât de straniu, încât se ridică imediat.

Zăpadă!

Asta trebuia să fie, căci se potrivea perfect descrierii pe care i-o făcuse Dara. Pământul era acoperit cu o pătură fină din ceva alb, cu doar câteva petece rămase descoperite. Aerul părea mai neclintit decât de obicei, înghețat în liniște de sosirea zăpezii.

Dara era încă plecat cu tot cu cai. Nahri își înfășură pătura în jurul umerilor și puse, pe focul care se stingea, cea mai uscată creangă pe care o putuse găsi, încercând să nu își dea frâu liber istericalelor. Poate că dusese doar caii la păscut…

„Sau poate chiar a plecat…”

Înghiți, după multe cazne, câteva îmbucături de tocană rece și începu să împacheteze puținele provizii pe care le mai avea. Era ceva în tăcerea și frumusețea singuratică a zăpezii proaspăt căzute care făcea ca singurătatea sa să i se pară și mai intensă, și mai greu de suportat.

Pâinea veche și tocana picantă îi lăsaseră gura uscată. Nahri căută prin toată tabără, dar nu găsi plosca. În clipa aceea chiar că începu să fie cuprinsă de panică. Oare Dara chiar ar fi fost în stare să o lase fără apă?

„Ticălosul ticăloșilor! Ticălos arogant!”

Încercă să topească zăpadă în palme, dar se alese doar cu o gură de noroi. Scuipă, tot mai enervată, apoi își puse cizmele. La naiba cu Dara! Observase un izvor în păduricea din spatele taberei. Dacă nu se întorcea până revenea ea… Trebuia să-și facă alte planuri.

Păși apăsat spre pădure.

„Dacă voi muri aici, sper să mă întorc ca *ghoul. Și-l voi bântui* pe *daev*-ul ăla arogant, îmbibat cu vin, pân-la Ziua Judecății.”

Când pătrunse mai adânc în pădure, remarcă că tot ciripitul păsărilor încetase. Era întuneric. Copacii înalți, străvechi, blocau

puțina lumină care se vedea pe cerul dimineții. Peste tot în jurul ei, acele pinilor păreau să țină în aer mici cupe de zăpadă proaspătă.

Pârâul era acoperit cu un strat subțire de gheață pe care o sparse cu ușurință cu o piatră. Apoi îngenunche să bea. Apa era atât de rece, că începură să o doară dinții, dar se sili, totuși, să soarbă câteva înghițituri și își spălă și fața, tremurând din tot trupul. Îi era dor de Cairo, căci căldura și aglomerația acestuia ar fi fost remediul perfect la răceala și pustietatea acelor locuri.

O fulgerare îi atrase atenția înapoi spre pârâu și privi în jos, văzând un pește lucitor, care țâșni în spatele unei pietre scufundate, doar ca să reapară iute pentru a se lupta cu iuțeala curentului, cu solzii sclipindu-i în lumina slabă.

Nahri se sprijini în palme pe țărmul nămolos și se apropie. Peștele era de un argintiu lucitor, iar dungi albastre și verzi îi erau frumos desenate pe corp. Era lung cât o palmă, dar părea grăsuț. Și, dintr-odată, se întrebă ce gust ar fi avut prăjit la focul ei de tabără.

Probabil că peștele îi ghicise intenția. Chiar când se gândea cum să-l prindă mai ușor, acesta dispăru iar în spatele pietrelor. O adiere de vânt trecu prin vălul ei subțire. Se înfioră și se ridică. Peștele nu merita să mai rămână.

Se întoarse la marginea pădurii și se opri. Dara se întorsese.

Ea se îndoia c-o văzuse. Stătea între cai, cu spatele la copaci și Nahri văzu cum își lipi fruntea de capul unuia dintre ei, scărpinându-i botul cu afecțiune.

Tânăra nu fu deloc impresionată de gest. Probabil că Dara credea că până și animalele le erau superioare *shafiț*-ilor ca ea.

Dar pe chipul lui se citi ușurarea când ea intră în tabără.

— Unde-ai fost? a întrebat-o el. M-am temut că te-a mâncat ceva.

Nahri trecu pe lângă *daeva* și se îndreptă spre cal.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc! și, zicând acestea, se prinse de marginea șeii și își vârî un picior în scară.

— Lasă-mă să te ajut…

— Să nu cumva să mă atingi!

Dara se dădu la o parte, iar Nahri se ridică apoi cu greu în șa.

— Ascultă… începu el din nou, părând supărat. Noaptea trecută… eram beat. A trecut multă vreme de când n-am mai avut pe nimeni să-mi țină companie. Își mușcă buza: Bănuiesc

că mi-am cam uitat bunele manierele.

Ea se răsuci spre el:

— *Bunele maniere*? Te lansezi într-un discurs despre *djinn*-i, știi tu, aceia care au oprit măcelărirea *shafiț*-ilor de teapa mea, mă insulți când mă arăt ușurată că au învins și apoi mă anunți că plănuiești să mă lași la porțile orașului ăluia nenorocit? Și tot tu vii după aceia și pui totul pe seama vinului și a lipsei de *bune maniere.* Nahri pufni: Pe Allah Preaînaltul! Ești atât de arogant, că nici nu știi să îți ceri scuze.

— Bine, bine… Îmi pare rău, spuse el, intensificând fiecare cuvințel. Asta-i ce vrei să auzi? Ești primul *shafit* cu care mi-am petrecut vreodată timpul. Nu mi-am dat seama… Își drese vocea, în timp ce se juca, nervos, cu frâul: Nahri, trebuie să înțelegi că, de mici, nouă ni s-a tot spus că Însuși Ziditorul ne va pedepsi dacă rasa noastră va continua să încalce legea lui Suleiman. Că un alt om se va ridica să ne ia puterile și viețile, dacă nu le vom aduce pe toate celelalte triburi pe calea cea bună. Conducătorii noștri spuneau că *shafiț*-ii nu au suflet și că tot ce le iese pe gură e o minciună. Clătină din cap: Nu m-am îndoit niciodată de toate astea. Niciunul dintre noi nu s-a îndoit. Ezită, cu ochii strălucind de regrete: Când mă gândesc la unele dintre lucrurile pe care le-am făcut…

— Cred c-am auzit destule. Îi smulse hățurile din mână: Hai să plecăm! Cu cât vom ajunge mai repede în Daevabad, cu atât mai degrabă vom scăpa unul de celălalt.

Își lovi calul mai tare decât de obicei, iar el protestă înainte să pornească la galop. Nahri strânse hățurile și se rugă ca mișcarea ei bruscă să nu o trimită direct în nas. Călărea tare prost, în timp ce Dara părea să se fi născut în șa.

Încercă să se relaxeze, știind din experiență că modul cel mai confortabil de a călări era să-și lase corpul să urmeze mișcările animalului, îngăduindu-le șoldurilor să se legene, în loc să sară în toate părțile. În spatele ei auzi calul lui Dara tropăind pe pământul înghețat.

O ajunse repede din urmă.

— Vai, nu mai goni așa! Am spus că-mi pare rău. În plus… Simți cum i se înmoaie glasul, iar când vorbi din nou, abia dacă îl auzi: O să te duc în Daevabad.

— Da, știu. Până la porți. Am mai vorbit despre asta.

Dara clătină din cap.

— Nu. Te voi duce *în Daevabad.* Te escortez eu însumi la rege.

Nahri trase imediat de frâie ca să încetinească înaintarea calului.

— Asta-i un soi de păcăleală sau ce?

— Nu. Jur pe cenușa părinților mei. Te voi duce la rege.

Dacă lăsa la o parte jurământul macabru, îi venea tare greu să creadă că el își schimbase brusc părerea.

— Păi, nu voi face de rușine moștenirea preaiubiților tăi nahizi?

El își lăsă privirea în jos și își studie hățurile, rușinat:

— Nu mai contează! Nu pot să prezic cum vor reacționa *djinn*-ii și… Se înroși: N-aș putea suporta să ți se întâmple ceva. Nu mi-aș putea ierta niciodată una ca asta.

Ea deschise gura să râdă de afecțiunea lui pentru „hoața cu sânge spurcat”, dar se opri, uimită de blândețea din vocea lui și de felul în care își răsucea, nervos, inelul. Dara părea la fel de emoționat ca un viitor mire. Și, fără îndoială, spunea adevărul.

Nahri se uită la el, văzându-i iataganul de la brâu. Arcul lui de argint strălucea în lumina dimineții. Indiferent cât de supărătoare erau lucrurile care îi ieșeau uneori pe gură, era un aliat de nădejde.

Ar fi mințit dacă ar fi pretins că privirea ei nu rămăsese ațintită asupra lui ceva mai mult decât ar fi fost necesar. Inima îi sări în piept.

„Aliat”, își aminti ea. „Atât și nimic mai mai mult.”

— Și cum te aștepți *tu* să fii primit în Daevabad? îl întrebă. Dara își ridică privirea din pământ, iar pe chip i se așternu un zâmbet trist: Ai pomenit c-ai să fii închis în nu știu ce temniță sau carceră, îi aminti ea.

— Vasăzică, e tare bine că mă însoțește cea mai bună spărgătoare de lacăte din Cairo, nu? și el o privi cu viclenie înainte să dea pinteni calului. Încearcă să ții pasul! Se pare că nu-mi mai pot permite să te pierd.

Călătoriră toată dimineața, gonind pe câmpiile înzăpezite, iar copitele cailor răsunau puternic pe pământul înghețat. Zăpada se topise, dar bătea vântul, rostogolind nori cenușii spre linia

dinspre răsărit a orizontului și șfichiuind veșmintele lui Nahri. Pentru că zăpada dispăruse, vedea munții albaștri care îi înconjurau, cu vârfurile lor înghețate și cingătorile lor de păduri întunecoase, ai căror copaci se tot răreau, pe măsură ce stâncile urcau tot mai sus. La un moment dat, speriară un cârd de capre sălbatice, îngrășate de iarbă, cu lâna groasă și coarnele frumos răsucite.

Ea le privi cu poftă.

— Crezi c-ai putea prinde una? îl întrebă pe Dara. Tot ce faci cu arcul acela e să-l lustruiești.

El privi caprele, nedumerit.

— Să prind una? De ce? Nedumerirea lui se transformă iute în repulsie: Vrei să spui ca să o… *mănânci*? și el icni, dezgustat. Nici nu mă gândesc! Noi nu mâncăm deloc carne.

— Poftim? De ce nu? Carnea fusese întotdeauna un lux pentru veniturile ei limitate din Cairo: E delicioasă!

— E… spurcată. Dara se cutremură, scârbit: Sângele întinează. Niciun *daeva* n-ar consuma așa ceva. Și mai ales nu o *banu nahida.*

— *Banu nahida*?

— Titlul pe care-l dăm femeilor nahide aflate la conducere. O poziție de onoare, adăugă el, cu o urmă de mustrare în voce. De răspundere.

— Vasăzică, îmi spui c-ar trebui să-mi ascund chebapurile?

Dara oftă.

Continuară să călărească, dar picioarele o dureau amarnic pe Nahri până la venirea după-amiezii. Ea se răsuci în șa ca să-și întindă mușchii care o dureau și strânse pătura mai tare, dorindu-și o ceașcă din ceaiul fierbinte al lui Khayzur. Călătoreau de ore bune. Era timpul pentru o pauză. Își înfipse călcâiele în burta calului, încercând să scurteze distanța dintre ea și Dara ca să îi sugereze să se oprească.

Înfuriat de faptul că era călărit de cineva fără pic de experiență, calul pufni și alunecă spre stânga, apoi galopă înainte și îl depăși pe Dara.

Daev-ul izbucni în râs:

— Ceva probleme?

Nahri înjură și trase de hățuri, silindu-și calul să meargă la pas.

— Cred că mă detestă… Se opri pentru că privirea îi fusese

atrasă spre o pată stacojie de pe cer: Uite, Dara... Am înnebunit? Sau zboară spre noi o pasăre cât o cămilă?

Daev-ul se răsuci, apoi se opri, începând să suduie și îi luă frâiele din mâini.

— Pe ochiul lui Suleiman! Nu cred că ne-a văzut încă, dar... Părea îngrijorat: Nu avem unde să ne ascundem.

— Să ne ascundem? întrebă ea, coborând vocea când Dara îi făcu semn să tacă. De ce? E doar o pasăre.

— Nu, este un *rukh.* O creatură însetată de sânge. Ar mânca orice îi iese în cale.

— *Orice*? Adică și pe noi? Ea gemu când Dara confirmă: De ce tot ce vine din lumea ta vrea *să ne mănânce*?

Dara își scoase arcul cu grijă, privind cum *rukh*-ul făcea cercuri deasupra pădurii.

— Cred că ne-a găsit tabăra.

— Asta e de rău?

— Au un simț al mirosului excelent. Va putea să ne urmărească. Dara își înclină capul spre miazănoapte, către munții împăduriți: Trebuie să ajungem acolo. Păsările *rukh* sunt prea mari ca să vâneze în pădure.

Nahri privi spre pasărea care plutise mai aproape de pământ și apoi spre marginea pădurii. Care era imposibil de departe.

— N-o să ajungem în veci!

Dara își scoase turbanul, tichia și roba și i le aruncă. Uimită, Nahri îl privi cum își prinde sabia la brâu.

— Nu fi pesimistă! Am o idee. Ceva despre care am auzit într-o poveste. Își puse în arc o săgeată de argint: Stai nemișcată aproape de cal. Nu privi înapoi și nu te opri. Indiferent ce vei vedea. El trase de frâie, îi îndreptă calul în direcția potrivită și trimise ambele animale la trap.

Ea înghiți cu tot stomacul în gât.

— Dar tu?

— Nu-ți face nicio grijă pentru mine.

Înainte ca ea să poată protesta, Dara lovi cu putere calul. Ea îi simți căldura mâinii din șa. Animalul necheză indignat și țâșni spre pădure.

Nahri se aruncă în față, ținându-se cu o mână de șa și cu cealaltă de coama udă a calului. Fu nevoie de toată stăpânirea sa de sine ca să nu strige. Trupul îi sălta haotic, iar ea strângea din coapse, sperând să nu fie azvârlită de pe cal. Aruncă iute o

privire spre pământ înainte să își închidă strâns ochii.

Un strigăt prelung străpunse aerul atât de ascuțit, încât păru să o sfâșie și pe ea. Neputând să-și acopere urechile, Nahri începu să se roage: „Oh, Allah, Preamilostive, imploră ea, rogu-te, nu lăsa chestia aia să mă mănânce.” Supraviețuise unui ifrit care poseda trupuri, unor *ghoul*-i înfometați și unui *daeva* tulburat mintal. Nu putea sfârși pe post de gustare pentru un porumbel supradimensionat.

Nahri trase cu ochiul peste coama calului, dar pădurea nu părea cu mult mai aproape. Copitele animalului loveau pământul și îl auzea cum gâfâie. Și unde era Dara?

Pasărea *rukh* prinse a cârâi din nou, părând furioasă. Îngrijorată pentru *daeva,* îi ignoră avertismentul și privi înapoi.

— Fie ca Allah să mă aibă în paza lui!

Rugăciunea șoptită îi veni nechemată pe buze la vederea *rukh*-ului. Dintr-odată, știu de ce nu auzise niciodată de ele.

Nimeni nu supraviețuise ca să poată povesti.

„Cât o cămilă” fusese puțin spus despre dimensiunea păsării care era mai mare decât magazinul lui Yakub și avea o anvergură a aripilor care depășea lungimea străzii ei din Cairo. Monstrul acela probabil că servea cămile ca gustare. Avea ochi de abanos cât farfuriile și pene lucioase, de culoarea sângelui proaspăt. Ciocul lung și negru avea vârful încovoiat. Părea suficient de mare cât să o înghită cu totul și în clipa aceea se apropia. Nu avea nicio șansă să ajungă la pădure.

Dara apăru dintr-odată în spatele ei. Cizmele i se izbeau de scări, aproape se ridicase în picioare în șa și se întoarse să înfrunte *rukh*-ul. Își încordă arcul, slobozind o săgeată care lovi bestia chiar sub ochi. *Rukh*-ul își dădu capul pe spate și țipă iar. Cel puțin o duzină de săgeți de argint îi străpunseră trupul, dar nu îl încetiniră câtuși de puțin. Dara mai ținti de două ori în față, iar *rukh*-ul se năpusti asupra lui, cu pintenii masivi întinși.

— Dara! strigă ea, când *daev*-ul coti brusc spre răsărit.

Rukh-ul îl urmă, părând să prefere un *daeva* necugetat unui om care fugea. Și, cu toate că existau puține șanse ca Dara să o poată auzi peste strigătele furibunde ale *rukh*-ului, nu se putu abține să nu strige din nou:

— Mergi în direcția greșită!

Spre răsărit se aflau doar câmpii – oare încerca să se sinucidă?

Dara mai trase o dată în creatură, apoi își aruncă arcul și tolba. Se așeză pe vine în șaua calului și își ținu sabia la piept, cu o mână.

Rukh-ul strigă triumfător, apropiindu-se de *daeva.* Își deschise larg ghearele.

— Nu! strigă Nahri, când *rukh*-ul apucă iute și calul, și pe Dara, așa cum un șoim ar prinde un șoricel pipernicit, ridicându-se apoi în aer, în timp ce calul necheza și lovea cu picioarele.

Rukh-ul o coti apoi spre miazăzi.

Ea trase puternic de frâie ca să-și strunească iute calul. Acesta se opri, încercând să o arunce, însă ea se ținu bine.

— *Yalla*! Du-te! strigă ea, revenind la arabă, din cauza panicii.

Lovit cu putere, calul țâșni după *rukh.*

Pasărea se îndepărta, cu Dara în gheare. Apoi scoase iar un cârâit și îi aruncă pe Dara și pe calul său în sus, deschizându-și, totodată, larg ciocul.

S-au scurs doar câteva clipite, dar, între momentul când l-a zărit pe Dara aruncat prin aer și acela când l-a văzut dispărând a părut să treacă o veșnicie, care i-a răsucit un pumnal în piept. *Rukh*-ul prinse din nou calul cu un picior, însă *daev*-ul nu mai era nicăieri de acum.

Nahri cercetă cu băgare de seamă văzduhul, așteptându-se ca el să reapară, să se ivească deodată la fel ca vinul pe care-l făcea să apară prin magie. Era doar vorba despre Dara, creatura magică, Dara, care călătorea pe spinarea furtunilor de nisip și o salva din ghearele *ghouli*-lor! Trebuia să aibă el un plan! N-ar fi dispărut, pur și simplu, în jos pe gâtlejul unei păsări însetate de sânge.

Dar el nu reapăru.

Ochii i se umplură de lacrimi. Mintea sa știa ceea ce inima refuza să creadă.

Calul încetini, ascultând de loviturile sale. Cu siguranță, avea un instinct mai bun decât al ei. Tot ce-i puteau oferi *rukh*-ilor era desertul.

Vedea pasărea stacojie, profilată pe fundalul munților. Nu ajunsese prea departe, însă, deodată, se înălță pe cer, bătând cu disperare din aripi. Începu să cadă, apoi se redresă pentru o clipă, cu un cârâit mai degrabă înspăimântat decât triumfător. Apoi, se prăbuși iar, rostogolindu-se prin aer și prăbușindu-se pe pământul înghețat.

Forța impactului îndepărtat îi făcu până și calul să se zguduie. Nahri ar fi vrut să urle. Nimic nu putea supraviețui unei asemenea căderi.

Nu își lăsă calul să încetinească până ce nu ajunseră la craterul puțin adânc pe care-l crease trupul *rukh*-ului, în cădere. Încercă să se călească, însă a trebuit să își ferească privirea de la calul mort al lui Dara. Propriul animal se sperie și începu să freamăte. Nahri se luptă pentru a-l controla, apropiindu-se de trupul masiv al păsării. Care se înălța deasupra lor, cu o aripă enormă îndoită sub greutatea sa moartă. Fiecare dintre penele sale scânteietoare erau de două ori mai mare decât Nahri!

Începu să dea târcoale păsării, însă *daev*-ul nu era de găsit. Nahri își înghiți un suspin. Oare chiar îl mâncase? Ar fi fost o moarte mai rapidă decât strivirea de pământ, dar…

O senzație rece, ascuțită, o sfâșie parcă, iar ea se clătină, copleșită. Atunci a văzut capul îndoit al creaturii, și felul în care sânge negru curgea din gura acesteia. Priveliștea o umplu de furie, făcând-o să uite și de durere, și de disperare. Așa că își înșfacă pumnalul, cu dorința irațională de a-i scoate ochii și de a-i sfâșia beregata.

Aceea a fost clipa când gâtul *rukh*-ului s-a mișcat.

Nahri a sărit într-o parte, iar calul i s-a tras înapoi. Ea a strâns mai bine frâiele, gata s-o rupă la fugă, apoi gâtul a tresărit iar… nu, *s-a umflat,* de parcă ar fi avut ceva înăuntru.

Deja alunecase de pe cal, când un tăiș negru a ieșit, în sfârșit, din interiorul gâtlejului de *rukh*, tăind cu greu pe verticală, înainte să fie scăpat pe jos. Pe urmele sale a ieșit și *daev*-ul, slobozit afară într-un val de sânge negru. S-a prăbușit în genunchi.

— Dara! Nahri o rupse la fugă spre el, înconjurându-l cu brațele, înainte ca mintea să apuce să îi domolească faptele.

Sângele fierbinte al *rukh*-ului i-a pătruns prin haine.

— Eu…

El scuipă, mai întâi, sânge negru pe pământ, înainte să se scuture de strânsoarea ei și să se ridice cu mare greutate în picioare. Își șterse sângele de pe ochi. Mâinile îi tremurau:

— Foc, ceru el, răgușit. Am nevoie de foc.

Nahri privi în jur, însă pământul era acoperit de zăpadă umedă și nu vedea nicio creangă.

— Ce să fac? strigă ea, când *daev*-ul începu să își piardă

suflarea, prăbușindu-se apoi din nou: Dara!

Nahri se întinse spre el.

— Nu, protestă el. Nu mă atinge…

Și *daev*-ul își vârî degetele în pământ, trimițând scântei repede stinse de praful înghețat. Un zgomot teribil, ca de sugere, ieși din gura lui.

În ciuda avertismentului, Nahri se apropie, totuși, dorindu-și să poată face și ea ceva, când un fior adânc îi zgudui corpul.

— Lasă-mă să te vindec!

El îi lovi mâna dându-i-o la o parte.

— Nu! Ifriții…

— Nu e niciun nenorocit de ifrit pe-aici!

Broboane de cenușă i se rostogoleau de acum *daev*-ului pe față. Înainte să-l poată atinge iar, el strigă brusc.

A fost ca și cum trupul i s-ar fi transformat în fum. Ochii i s-au încețoșat, iar mâinile i-au devenit străvezii. Și, cu toate că Nahri nu știa nimic despre cum viețuiau trupurilor *daev*-ilor, după panica din vocea lui și-a dat seama că reacția nu era deloc una firească.

— Pe Ziditorul, nu, șopti el, privindu-și, îngrozit, mâinile. Nu acum… Ridică privirea spre Nahri, cu un amestec de teamă și tristețe: Hoață mică, îmi pare nespus de rău…

Abia se scuzase, când întregul trup i-a plutit precum fumul, pentru ca mai apoi el să se prăbușească la pământ.

— Dara!

Nahri a îngenuncheat lângă el, cercetându-i, cu toate instinctele activate. Nu vedea decât sânge negru, slinos – dacă era al *daev*-ului sau al *rukh*-ului, nu avea habar.

— Dara! Vorbește-mi! imploră ea. Spune-mi ce să fac!

Încercă să-i descheie roba, sperând să vadă o rană pe care să o poată vindeca, însă tivul acesteia se prefăcu în cenușă. Nahri icni, încercând să nu se lase cuprinsă de panică, atunci când pielea *daev*-ului căpătă aceeași nuanță gri. Oare se transforma în scrum în brațele ei?

Pielea lui își redobândi fermitatea pentru scurtă vreme, chiar dacă trupul îi era tot mai ușor. Ochii i se închiseră, iar Nahri îngheță.

— Nu! spuse ea, ștergând cenușa din ochii lui închiși. Nu așa, nu după toate prin câte am trecut!

Își chinui memoria, încercând să găsească acolo ceva util pe

care i-l spusese el despre cum tămăduiau nahizii.

Spusese că aceștia puteau înlătura blestemele și anihila puterea otrăvurilor. Dar nu îi spusese și cum făceau toate acestea. Oare aveau propriile medicamente și vrăji? Sau făceau totul doar prin atingere?

Ei bine, ea, una, nu avea decât atingerea, așa că îi descheie cămașa *daev*-ului și își apăsă pe pieptul lui mâinile care îi tremurau. Pielea lui era deja atât de rece, încât îi amorți degetele.

Intenția – el pomenise nu doar o dată despre asta. Intenția era crucială în magie. Închise ochii, concentrându-se asupra lui Dara.

Nimic! Nicio bătaie de inimă, nicio răsuflare. Se încruntă, încercând să simtă orice va fi fost în neregulă, să și-l imagineze sănătos și vioi. Degetele îi înghețară, așa că și le apăsă mai tare pe pieptul lui, iar corpul lui tresări.

Ceva umed îi gâdilă încheieturile începând să curgă tot mai iute și devenind tot mai gros, precum aburul deasupra unei oale care fierbea. Nahri nu se mișcă, păstrând ferm în minte imaginea unui Dara sănătos, cu zâmbetul lui viclean dintotdeauna așternut pe chip. Pielea lui se încălzise puțin.

„Te rog, vreau să meargă! imploră ea. Te rog, Dara. Nu mă părăsi.”

O durere ascuțită i se împlântă în ceafa. O ignoră. Din nas începu să îi curgă sânge, și o cuprinse amețeala. Simțea însă deja cum pielea lui se întărea sub degetele ei.

Apoi, prima amintire îi flutură dinaintea ochilor.

Era o câmpie verde, bogată și complet necunoscută, tăiată în două de un râu albastru, sclipitor. O fetiță cu ochi negri precum obsidianul ținea un arc de lemn prost făcut.

— Uite, Daru!

— O *capodoperă, afirm, iar ea surâde larg.*

Surioara mea, războinica. Fie ca Ziditorul să-l ajute pe cel care se va mărita cu...

Nahri clătină din cap, risipind amintirea. Trebuia să își păstreze concentrarea. Pielea lui Dara se înfierbânta iar, în sfârșit, și mușchii i se solidificau sub atingerea ei.

O *curte fabuloasă, cu zidurile palatului acoperite cu metale prețioase și nestemate. Inspir aroma de santal și mă plec.*

— Te încântă, stăpâne? *întreb, cu zâmbetul meu dintotdeauna, al celui care încearcă să li se vâre pe sub piele.*

Pocnesc din degete și în mână mi se conturează un pocal de argint.

— Cea mai fină băutură a strămoșilor mei, cum ai cerut.

Îi dau nesăbuitului care rânjește pocalul și aștept să moară, căci băutura nu-i nimic altceva decât cucută concentrată. Poate că următorul meu stăpân va fi mai atent la ce își dorește.

Nahri se scutură de imaginea oribilă. Se apleacă apoi, încercând să se concentreze. Avea nevoie doar de puțin timp…

Dar e prea târziu. Întunecimea din spatele ochilor ei închiși dispăru iar, fiind înlocuită de imaginea unui oraș în ruine, înconjurat de dealuri stâncoase. O țandără de lună împrăștie o lumină difuză asupra zidurilor distruse.

Mă lupt cu ifriții, târșâindu-mi picioarele pe pământ în timp ce ei mă trag spre puț, rămășițele unei fântâni antice. Apa sa întunecată sclipește, promițând profunzimi ascunse.

— Nu! *strig, fără să-mi pese de onoarea mea. Vă rog*! *Nu faceți asta*!

Cei doi ifriți râd.

— Haide, generalule afshin! *Femeia îmi oferă un salut militar, în batjocură: Nu vrei să trăiești pentru totdeauna*?

Încerc să mă împotrivesc, dar blestemul m-a slăbit deja. Îmi leagă încheieturile cu frânghie, fără să se mai obosească și cu fier, apoi înfășoară frânghia în jurul uneia dintre pietrele grele de pe ghizdul fântânii.

— Nu! *implor, când ei mă ridică peste margine. Nu acum*! *Nu înțele…*

Bolovanul mă lovește în stomac. Zâmbetele lor întunecate sunt ultimul lucru pe care-l văd, înainte ca apa neagră să mi se închidă peste față.

Pietroiul se îndreaptă spre fundul puțului, trăgându-mă după el cu capul înainte. Îmi răsucesc nebunește încheieturile, zgâriindu-mi pielea. Nu pot muri așa. Nu cu blestemul încă asupra mea!

Bolovanul izbește fundul, iar trupul îmi saltă în jurul frânghiei.

Plămânii îmi ard, iar presiunea apei pe pielea mea e înspăimântătoare. Pipăi frânghia, încercând cu disperare să găsesc nodul care o leagă de piatră. Propria magie e pierdută, fiindcă blestemul ifrit îmi aleargă prin sânge, pregătindu-se să mă înșface cu ultima răsuflare.

O să fiu sclav. Gândul îmi răsună în minte în timp ce mă chinui cu nodul. Când voi deschide iar ochii, va fi ca să privesc în aceia ai unui stăpân ale cărui capricii le voi îndeplini în totalitate. Oroarea mă străbate. Nu, Ziditorul meu, nu! *Te rog.*

Nodul nu se clintește. Pieptul îmi cedează, capul îmi plutește. O respirație, ce n-aș da pentru o respirație.

Se auzi un strigăt de pe altă lume, o lume îndepărtată de pe o câmpie înzăpezită, strigând un nume ciudat, care nu însemna nimic.

Apa îmi trece de fălcile încleștate, curgându-mi pe gât. O lumină puternică înflorește în fața mea, la fel de verde și de bogată precum văile copilăriei mele. Mă cheamă, caldă și primitoare.

Apoi, nu a mai fost nicio Nahri.

— Nahri, trezește-te! Nahri!

Strigătele îngrozite ale lui Dara îi invadară mintea, însă Nahri le ignoră, fiindcă se simțea bine în întunericul dens care o înconjura. Împinse la o parte mâna care îi scutura umărul, bucurându-se de cărbunii încinși și savurând flăcările care îi mângâiau brațele.

Foc?

Nahri abia deschise ochii, că și zări flăcările care dansau. Strigă și sări în sus. Lovi cu brațele, iar fuioarele arzătoare se îndepărtară, căzând pe pământ ca niște șerpi și topindu-se în zăpadă.

— E totul în regulă!

Vocea lui Dara abia dacă se auzea, în timp ce își pipăia frenetic trupul. Dar, în loc de carne și haine arse, găsi doar piele normală. Tunica abia dacă se mai simțea caldă la atingere.

— Pentru numele... Ridică privirea, uitându-se la *daeva:* Mi-ai dat *foc*?

— Dar nu te mai trezeai! protestă el. M-am gândit c-o să ajute.

Fața lui era mai palidă decât de obicei, iar tatuajul cu aripa și săgeata de pe chip ieșea în evidență ca și cum ar fi fost trasat cu cărbune. Ochii îi erau strălucitori, mai apropiați de cum arătaseră în Cairo. Dar era în picioare, sănătos, întreg și, din fericire, deloc străveziu.

Rukh-ul... își aminti ea, simțindu-și capul greu, de parcă băuse prea mult vin. Își frecă tâmplele și se clătină. „L-am vindecat, și apoi...”

Se înecă, amintirea apei care-i inundase gâtlejul fiind suficient de puternică, încât să îi facă rău. Dar nu fuseseră nici gâtlejul, nici amintirea ei. Înghiți, privindu-l iar pe *daeva* cel neliniștit.

— Pe Allah Preamilostivul, șopti ea. Ești mort! Te-am văzut murind. Am simțit cum te înecai.

Umbra deznădejdii care i se așternu pe chip reprezenta o confirmare suficientă. Nahri tresări și, din instinct, se trase un pas înapoi, lovindu-se de trupul cald încă al *rukh*-ului.

Fără răsuflare, fără vreo bătaie a inimii... Nahri închise ochii, fiindcă înțelegea de acum totul mult prea repede.

— Nu pricep, se poticni ea. Tu... ești un soi de fantomă?

Cuvântul i se păru ridicol, chiar dacă semnificația sa îi frângea inima. Ochii i se umeziră brusc:

— Ești *viu*, măcar?

— Da! Cuvântul ieși grăbit. Adică, așa cred. Doar că... e complicat.

Nahri își înălță brațele în aer.

— Faptul că ești viu sau nu n-ar trebui să fie ceva complicat!

Se întoarse cu spatele, unindu-și degetele la ceafa și simțindu-se mai obosită decât fusese vreodată în timpul acelei călătorii extenuante. Se plimbă de colo-colo, prin dreptul pântecului *rukh*-ului.

— Nu înțeleg de ce fiecare...

Apoi se opri, distrasă de ceva care era prins de una dintre ghearele enorme ale *rukh*-ului.

Într-o clipită, era lângă piciorul *rukh*-ului și desfăcea bocceluța. Bucățica neagră de material era murdară și sfâșiată, dar monedele ieftine înfășurate în ea erau ușor de recunoscut.

Așa cum era și inelul greu de aur prins într-un capăt. Inelul pașei! Le dezlegă, ridicând inelul în lumina soarelui.

Dara se grăbi spre ea.

— Nu atinge chestia aia! Pe ochiul lui Suleiman, Nahri, nici măcar tu n-ai putea să le vrei. I-au aparținut, fără doar și poate, ultimei sale victime.

— Sunt ale mele, spuse ea încet, iar groaza îi cuprinse inima pe tăcute. Frecă inelul, amintindu-și cum îi tăiase palma cu multe săptămâni în urmă: Sunt din locuința mea din Cairo.

— Cum? Dara se apropie și înșfăcă acoperământul pentru cap din mâinile ei. Probabil că te-nșeli!

El întoarse materialul murdar și și-l duse de nas, inspirând adânc.

— Nu mă înșel! Lăsă inelul, căci, dintr-odată, nu mai avea niciun chef să-l aibă: Cum e posibil?

Dara lăsă materialul să îi cadă. În ochii lui strălucitori se citea panica.

— Ne vâna. *Rukh*-ul ne vâna pe noi doi.

— Adică le aparținea ifriților? Care mi-au spart casa? întrebă Nahri, cu vocea din ce în ce mai tare.

I se făcu pielea de găină la gândul că acele creaturi pătrunseseră în dugheana ei micuță, că scotociseră printre puținele bunuri pe care le deținea. Și dacă nu fusese suficient? Dacă îi atacaseră vecinii? Pe Yakub? Simți cum o greutate o apăsa pe piept.

— Nu a fost un ifrit. Ifriții nu pot controla o pasăre *rukh.*

— Atunci, cine poate?

Lui Nahri nu îi plăcea deloc nemișcarea rece care-l copleșise.

— *Peri*-ii. Aruncă acoperământul pe pământ, brusc și cu violență: Singurele creaturi care îi pot controla pe *rukh*-i sunt *peri*-ii.

— Khayzur! Ea trase adânc aer în piept: Dar de ce? se bâlbâi. Credeam că mă place.

El clătină din cap:

— Nu Khayzur.

Ei chiar că nu-i venea să creadă cât de naiv fusese Dara!

— Oare câți alți *peri*-i or mai fi având habar de existența mea? sublinie ea. Și, în plus, după ce a aflat de ascendența mea de nahidă, a plecat în mare grabă – probabil să le spună prietenilor lui. Începu să meargă spre celălalt picior al *rukh*-ului: Pun

rămășag că de celălalt picior e legat păhărelul meu pentru băutul ceaiului...

— Nu!

Dara o prinse de mână, iar Nahri tresări, fără să vrea. El se retrase imediat, iar pe chipul lui se putea citi cât de jignit era.

— Eu... Iartă-mă! bâigui el, apoi înghiți în sec și se întoarse spre cal. O să încerc să nu te mai ating. Dar trebuie să plecăm. Acum!

Tristețea din vocea lui o răni adânc.

— Dara, îmi pare nespus de rău. N-am vrut să...

— N-avem timp. Îi făcu semn să se urce în șa, iar Nahri făcu asta fără voia ei, luând și iataganul însângerat pe care i-l întinse: Va trebui să călăresc cu tine, îi explică *daev*-ul, înălțându-se în șa și așezându-se în spatele ei. Cel puțin, până vom găsi alt cal.

Lovi animalul, care porni pe dată la trap și, în ciuda promisiunii lui, ea se lăsă pe spate și se sprijini de pieptul său, uimită de căldura fumegătoare și de apăsarea lui caldă.

„Nu e mort”, încercă ea să se asigure. „Nu are cum să fie mort!”

El opri brusc calul în locul unde își aruncase arcul și tolba cu săgeți. Își ridică mâinile, iar armele zburară spre el, asemenea unor șoimi loiali.

Nahri se aplecă, iar *daev*-ul își trecu armele pe deasupra capului și pe umărul stâng.

— Acum ce facem? se gândi la cum se luaseră Khayzur și Dara peste picior unul pe altul, ca doi prieteni, dar și la vorbele acestuia din urmă despre *peri* și despre cum aceștia puteau schimba tot peisajul cu o singură bătaie din aripi.

— Singurul lucru pe care-l mai putem face, spuse el, respirând ușor în urechea ei.

Apoi luă din nou hățurile, ținând-o strâns. Nu era nimic afectuos și nici pe departe romantic în gestul său; era doar disperare, aceea a cuiva care se apucă și de un fir de pai, numai să nu se înece:

— Fugim!

Ali își miji ochii și atinse piciorul delicat al balanței aflate pe biroul din fața lui, simțind privirile celorlalți trei bărbați din încăpere, care îl așteptau.

— Mie mi se par la fel.

Rashid se aplecă, să fie mai aproape de el, iar lucirea talerelor de argint ale balanței se reflectă în ochii cenușii ai scribului:

— Ar putea fi vrăjită, propuse el, în geziriyya, făcând semn cu capul în direcția lui Soroush, *muhtasib*-ul cartierului celor din neamul *daeva.* Poate a inventat vreun soi de blestem care să încline monedele în favoarea lui.

Ali șovăia, privindu-l pe Soroush. *Muhtasib*-ul, zaraful însărcinat cu supravegherea tranzacțiilor care presupuneau schimbarea monedei *daeva* cu celelalte mii folosite în Daevabad, tremura, iar privirea lui întunecată era ațintită în podea. Ali văzu cenușa de pe vârfurile degetelor sale. Își tot atinsese, nervos, semnul de cărbune de pe frunte, de când intraseră. Majoritatea *daev*-ilor religioși purtau un semn ca acela. Era o recunoaștere a devoțiunii lor față de străvechiul cult al adorării focului în care crezuseră și nahizii.

Bărbatul părea îngrozit, însă Ali nu-l putea învinui: tocmai fusese vizitat de *qaid* și de doi membri înarmați ai Gărzii Regale, veniți într-o inspecție-surpriză.

Ali se întoarse spre Rashid.

— Nu avem dovezi, îi șopti drept răspuns tot în geziriyya. Nu pot aresta un om fără să am dovezi.

Înainte ca Rashid să îi poată răspunde însă, ușa biroului se deschise brusc. Al patrulea om din încăpere, Abu Nuwas – garda de corp personală a lui Ali, un ins foarte morocănos și foarte mare – se așeză într-o clipă între ușă și prinț, cu *zulfikar*-ul scos din teacă.

Dar nu era decât Kaveh, care nu a părut prea impresionat de enormul războinic geziri și s-a uitat pe sub unul dintre brațele imense ale lui Abu Nuwas, iar grimasa lui a vădit cât era de oțărât când a întâlnit privirea lui Ali.

— *Qaid*-ul meu, îl salută el, pe un ton fără pic de emoție. Te superi dacă-i spui câinelui tău de pază să se retragă?

— E în regulă, Abu Nuwas, spuse Ali, înainte ca garda lui să

facă un lucru necugetat. Lasă-l să între.

Kaveh păși peste prag. În timp ce privea de la balanța sclipitoare la *muhtasib*-ul îngrozit, în voce i se strecură o urmă de furie:

— Ce faceți în cartierul meu?

— Am primit niște rapoarte în care se pretindea că s-ar face fraudă, explică Ali. Examinam balanța…

— Examinai balanța? Ai devenit și vizir, acum? Kaveh ridică o mână să-l oprească pe Ali înainte ca acesta să-i poată răspunde: Nu contează… Am irosit deja suficient timp în dimineața asta, căutându-te. Făcu semn spre ușă: Intră, Mir e-Parvez, și prezintă-i raportul tău *qaid*-ului.

Dinspre ușă se auzi un mormăit de neînțeles.

Kaveh își dădu ochii peste cap:

— *Nu-mi pasă* ce ai auzit. N-are dinți de crocodil și nu te va mânca. Ali tresări, iar Kaveh continuă: Iartă-l, s-a speriat cândva îngrozitor din cauza unui *djinn.*

„Dar suntem cu toții *djinn*-i!” ar fi vrut să spună Ali, însă își înghiți replica, iar negustorul cel speriat înaintă. Mir e-Parvez era îndesat și bătrâior, lipsit de barbă, ca majoritatea *daev*-ilor. Era îmbrăcat într-o tunică de culoare cenușie și șalvari negri, largi – veșmintele obișnuite ale bărbaților *daeva.*

Negustorul își uni palmele în semn de salut, însă își ținu privirea în podea. Mâinile îi tremurau.

— Iartă-mă, prințul meu! Când am aflat că ești *qaid,* eu-eu n-n-nu am vrut să te deranjez, se bâlbâi.

— E treaba *qaid*-ului să fie deranjat, îl întrerupse Kaveh, ignorând privirea urâtă a lui Ali. Spune-i ce s-a întâmplat.

Celălalt încuviință.

— Am o prăvălie în afara cartierului, unde vând obiecte omenești de lux, începu negustorul, care vorbea djinnistani stricat, cu un pronunțat accent divasti.

Ali ridică din sprâncene, deja simțind încotro se îndreptau. Singurele „obiecte omenești de lux” pe care le-ar fi vândut un negustor *daeva* în afara cartierului lor erau substanțele care dădeau dependență. Majoritatea *djinn*-ilor nu prea tolerau alcoolul omenesc, care era, oricum, interzis de Cartea Sfântă, așa că vânzarea sa era ilegală în restul orașului. Daev-ii nu aveau asemenea probleme și vindeau liber totul, în special pentru celelalte triburi, cărora li-l furnizau la prețuri umflate.

Omul continuă.

— Am mai avut probleme cu *djinn*-ii, în trecut. Ferestrele mele au fost sparte, iar ei protestează și scuipă când trec pe lângă prăvălioara mea. Eu nu spun nimic. Nu vreau să le răspund. Clătină din cap: Dar, seara trecută, niște bărbați au intrat în magazin, cât era fiul meu acolo, și mi-au spart sticlele, apoi au dat foc. Când fiul meu a încercat să îi oprească, l-au lovit și l-au tăiat pe față. L-au acuzat că e „adorator al focului” și că îi duce pe *djinn*-i în ispită!

„Nu erau niște acuzații tocmai false”, ar fi vrut să adauge Ali, însă nu spuse asta, știind că, negreșit, Kaveh ar fi dat fuga la tatăl său să-l pârască la auzul celei mai mici șoapte care-ar fi pretins că noul *qaid* i-ar fi nedreptățit pe cei din tribul Marelui Vizir.

— Ai raportat asta ostașului din Garda Regală din cartier?

— Da, maiestate, spuse negustorul, pocindu-i titlul, fiindcă djinnistani pe care o vorbea se înrăutățea tot mai mult, pe măsură ce supărarea îi creștea. Dar ei nu fac nimic. Asta se întâmplă mereu, și ei nu ridică un deget. Râd sau „scriu un raport”, dar nu se schimbă nimic.

— Nu sunt suficienți ostași în cartierele *daeva,* îl întrerupse Kaveh. Și nu sunt nici suficient de... diverși. Îi spun asta lui Wajed de ani de zile.

— Așa c-ai cerut mai mulți soldați de la Wajed – doar că nu unii care arată ca el, răspunse Ali, știind că Marele Vizir avea dreptate.

Soldații care patrulau prin piețe erau adeseori cei mai tineri din Garda Regală și cei mai mulți proveneau din Am Gezira. Probabil că le era teamă să protejeze un bărbat precum Mir e-Parvez, considerând că acesta ar fi fost un păcat la fel de mare ca și consumarea băuturilor sale.

Dar nu exista nicio soluție simplă. Majoritatea forței militare era formată din geziri, și le era deja dificil să se descurce.

— Spune-mi, din al cui ținut ar trebui să-i aduc pe soldații ăștia, Kaveh? continuă Ali. Ar trebui să se lipsească de ei cei din Bactria, ca să poată alde *daeva* să vândă alcool în siguranță?

— Alocarea paznicilor nu prea e treaba mea, prințule Alizayd. Poate că, dacă nu mi-ai mai teroriza *muhtasib*-ii...

Ali se îndreptă de spate și înconjură masa, întrerupând remarca sarcastică a lui Kaveh. Mir e-Parvez se dădu înapoi,

privind cu îngrijorare la *zulfikar*-ul lui Ali.

Pe Preaînaltul, oare zvonurile despre el erau chiar atât de rele? Dacă te-ai fi luat după cum îl privea negustorul, s-ar fi putut crede că Ali își petrecea cel puțin două vineri pe lună nefăcând nimic altceva decât să omoare *daev-i.*

Oftă:

— Fiul tău se simte bine, sper?

Negustorul clipi, surprins.

— El… da, prințul meu, se bâlbâi. Își va reveni.

— Domnul fie lăudat! Atunci, voi vorbi cu oamenii mei, să vedem ce se poate face pentru a îmbunătăți securitatea din cartierul tău. Verifică pagubele din magazin și trimite-i factura aghiotantului meu, Rashid. Vistieria va plăti…

— Va fi nevoie de aprobarea regelui… începu Kaveh.

Ali ridică mâna:

— Dacă e necesar, banii vor veni din conturile mele, spuse el cu fermitate, știind că astfel avea să pună capăt discuțiilor.

Faptul că bunicul său ayaarile îi trimitea anual o rentă serioasă nepotului său era un „secret” cunoscut de toți. Lui Ali i se părea rușinos, căci nu avea nevoie de bani și știa că bunicul său făcea asta doar ca să-i enerveze tatăl. Dar, în situația aceea, renta era în avantajul său.

Negustorul *daeva* căscă ochii mari și căzu la pământ, lipindu-și fruntea acoperită de cenușă de covor.

— Îți mulțumesc, Maiestatea Ta! Fie ca focurile să ardă cu tărie pentru tine!

Ali se luptă să nu zâmbească, distras de binecuvântarea tradițională a *daev*-ilor, care-i fusese adresată tocmai lui, care ura adorarea focului! Bănuia că negustorul avea să-i trimită o notă zdravăn încărcată, însă era mulțumit, căci simțea că tratase în mod corect situația. Poate că, în fond, avea să se descurce în rolul acela de *qaid.*

— Nădăjduiesc c-am terminat aici? îl întrebă pe Kaveh, când Rashid deschise ușa.

Băgă de seamă o mișcare în față: doi băieței, înarmați cu arcuri de jucărie, se hârjoneau lângă una dintre fântânile arteziene din piață. Fiecare avea un arc în mână și se luptau cu ele de parcă ar fi fost săbii.

Kaveh îi urmări privirea.

— Dorești să li te alături, prințule Alizayd? Doar sunteți

apropiați ca vârstă, nu-i așa?

Își aminti de avertismentul lui Muntadhir: „Încearcă să te enerveze.”

— Nu aș îndrăzni să fac una ca asta. Par mult prea fioroși, spuse el, calm.

Rânji pentru sine, aplecându-se pe sub balustradă și ieșind în soarele puternic, în timp ce zâmbetul lui Kaveh se transforma într-o grimasă. Cerul era de un albastru voios, și se zăreau doar câțiva nori albi, dantelați, care dansau spre ei, venind dinspre răsărit. Era o altă zi minunată dintr-o serie de zile minunate, calde și luminoase – ceva neobișnuit pentru Daevabad și îndeajuns de bizar ca să atragă atenția tuturor.

Iar vremea nu era singurul lucru ciudat. Ali auzise zvonuri cum că altarul focului care le aparținuse, la origine, nahizilor și care se stinsese după ce fuseseră uciși Manizheh și Rustam – frații care fuseseră ultimii născuți ai ilustrei familii – se aprinsese singur, și într-o cameră încuiată, pe deasupra. Un luminiș abandonat, sufocat de buruieni, dintr-o grădină unde îi plăcuse să picteze unuia din frați se curățase de la sine, iar săptămâna trecută una dintre statuile de *shedu* care mărgineau zidurile palatului apăruse deasupra acoperișului ziguratului, iar privirea de bronz a bestiei fusese ațintită asupra lacului, de parcă ar fi așteptat venirea vreunei bărci.

Și apoi, mai era și fresca aceea cu Anahid! Împotriva dorinței lui Muntadhir, Ali poruncise să fie distrusă. Totuși, trecea pe lângă locul unde apăruse cam o dată la câteva zile, chinuit de senzația că sub fresca distrusă se afla ceva viu.

Privi spre Kaveh, întrebându-se ce pricepea Marele Vizir din șușotelile care se auzeau în rândurile tribului său superstițios. Kaveh era un devotat al cultului focului, iar familiile Pramukh și Nahid fuseseră apropiate. Multe dintre plantele și ierburile folosite în tămăduirile nahide tradiționale creșteau pe domeniile vaste ale familiei Pramukh. Kaveh ajunsese în Daevabad, la început, în calitate de reprezentant comercial, însă avansase repede la curtea lui Ghassan, devenind un sfetnic de încredere, chiar dacă milita cu agresivitate pentru drepturile celor din neamul *daeva.*

Marele Vizir vorbi din nou:

— Îmi cer scuze dacă „fetele” mele te-au enervat, săptămâna trecută. A fost doar un gest binevoitor de bun venit.

Ali își înghiți prima replică venită în minte. Apoi pe a doua. Nu prea era obișnuit cu genul acela de duel verbal.

— Asemenea… gesturi nu sunt pe gustul meu, Mare Vizir, spuse, în cele din urmă. Aș aprecia dacă ți-ai aminti asta, pe viitor.

Kaveh nu spuse nimic, însă Ali îi simți privirea rece ațintită asupra-i, în timp ce își continuau drumul. Pe Allah, ce făcuse oare pentru a fi detestat de acest om? Oare chiar credea Marele Vizir e ă, de fapt, credința lui Ali reprezenta o atare amenințare pentru poporul său?

Altfel, aveau parte de o plimbare plăcută, căci cartierul celor din neamul *daeva* oferea o priveliște mult mai frumoasă când nu era silit să fugă pe străzile sale, urmărit de arcași. Pietrele caldarâmului erau egale și bine măturate. Chiparoșii străjuiau drumul principal, care era presărat cu fântâni arteziene cu bazinele pline cu flori și arbuști de drăcilă[33] în ghivece. Clădirile de piatră erau frumos lustruite, cu pervazurile de lemn curate – nimeni nu și-ar fi dat seama că acela era unul dintre cele mai vechi cartiere din oraș. În fața lor, niște bărbați mai în vârstă jucau *chatrang* și sorbeau din sticluțe pline, probabil, cu vreo substanță alcoolică omenească. Două femei acoperite de văluri alunecau din direcția Marelui Templu.

Era o scenă idilică, nepotrivită cu murdăria din restul orașului. Ali se încruntă. Trebuia să înțeleagă ce se petrecea cu salubrizarea Daevabadului. Se întoarse spre Rashid.

— Aranjează-mi o întâlnire cu…

Ceva trecu în viteză pe lângă urechea lui dreaptă, producându-i o durere ascuțită. Scoase un strigăt uimit, ducându-și, instinctiv, mâna la *zulfikar* și răsucindu-se.

La marginea fântânii se afla unul dintre băiețeii pe care-i văzuse jucându-se, cu arcul de jucărie încă în mâini. Ali lăsă imediat mâna jos. Băiatul îl privi cu ochi nevinovați. Ali văzu că folosise cărbune ca să-și deseneze o săgeată încovoiată pe obraz.

Era o săgeată de *afshin.* Ali se încruntă. Era tipic pentru adoratorii focului să-și lase copiii să se joace de-a criminalii de

---

33 *Barberry* sau *berberis* (engl.), în limba engleză numele acestei plante aminteşte de berberi (*berber*, engl.), populaţia din nordul Africii (n. red.).

război! Își atinse urechea și văzu că are sânge pe degete.

Abu Nuwas își scoase *zulfikar*-ul și făcu un pas în față, mârâind, însă Ali îl reținu.

— Nu face asta! E doar un băiețel.

Văzând că nu urma să fie pedepsit, băiatul rânji răutăcios, plin de cruzime, și sări de pe fântână, luând-o la fugă pe o alee șerpuită.

Ochii lui Kaveh se luminară, căci pățania îl amuzase. În cealaltă parte a pieței, o femeie acoperită de vălul legiuit își ținea mâna peste gura ascunsă, deși Ali o auzea prea bine cum chicotea. Bătrânii care jucau *chatrang* aveau ochii fixați pe piese, însă buzele le zvâcneau, căci făceau și ei haz. Obrajii lui Ali ardeau de rușine.

Rashid se apropie de el.

— *Ar trebui* să puneți ca băiatul să fie arestat, spuse el, în geziriyya. E tânăr. Mai bine îl aducem la Citadelă, să fie crescut cum se cuvine, ca unul dintre noi. Strămoșii voștri făceau asta mereu.

Ali se opri, aproape convins de tonul rezonabil al lui Rashid. Apoi ezită. „Ce diferență era între asta și acei pursânge care furau copii *shaft*?”

Și simplul fapt că putea face asta, că putea, doar pocnind din degete, să pună să fie răpit băiatul, din singurul cămin pe care acesta îl cunoscuse vreodată, să fie rupt de părinții și poporul său…?

Asta explica, dintr-odată, de ce îl privea cu ostilitate cineva precum Kaveh.

Ali clătină din cap.

— Nu. Să ne întoarcem la Citadelă.

— „Oh, iubirea mea, lumina mea, cum mi-ai răpit fericirea!”

Ali oftă, morocănos. Era o noapte superbă. Cornul subțire al lunii atârna peste lacul întunecat din Daevabad, iar stelele clipeau pe cerul fără nori. Aerul era înmiresmat cu parfumurile tămâii și al iasomiei. În fața lui cântau cei mai buni muzicanți ai orașului, lângă el se afla o tipsie cu mâncare pregătită de bucătarul favorit al regelui, iar ochii negri ai cântăreței ar fi putut face să cadă în genunchi o duzină de bărbați umani.

Cu toate acestea, Ali era nefericit. Se foi în jilț, cu privirea ațintită în podea, încercând să ignore zgomotul clopoțeilor de gleznă și vocea lină a fetei care cânta despre lucruri care-i

făceau sângele să clocotească. Trase de gulerul țeapăn al noii sale *dishdasha* argintii pe care Muntadhir îl silise să o poarte. Căci, deși era brodată cu o duzină de rânduri de perle, îi era strâmtă la gât.

De bună seamă, purtarea sa nu trecu neobservată.

— Fratele tău mai mic nu pare să se simtă prea bine, emirul meu. O voce feminină încă și mai catifelată decât a cântăreței întrerupse muzica, iar Ali își ridică privirea, doar pentru a întâlni zâmbetul Khanzadei: Oare, fetele mele nu îți sunt pe plac, luminate prinț Alizayd?

— Să nu te simți jignită, lumina mea, o întrerupse Muntadhir, sărutând mâna pictată cu *henna* a curtezanei care se ghemuise lângă el. A fost lovit în dimineața asta de săgeata unui copil.

Ali îi aruncă fratelui său o privire urâtă.

— Chiar trebuie să tot pomenești de asta?

— E foarte amuzant.

Ali se încruntă, iar Muntadhir îi lovi umărul ușor:

— Haide, *akhi,* chiar nu poți încerca să pari mai destins? Te-am invitat aici să-ți sărbătorim promovarea, nu să-mi sperii prietenii! Și făcu semn spre cei adunați în jurul lor, vreo duzină dintre cei mai bogați și mai influenți nobili din oraș, aleși pe sprânceană.

— Nu m-ai invitat. Ali se bosumflă: *Mi-ai poruncit* să vin.

Muntadhir își dădu ochii peste cap.

— Acum faci parte din curtea lui ava, Zaydi. Trecu la geziriyya și își coborî glasul: Să socializezi cu oamenii ăștia face parte din proces… se presupune că e un privilegiu.

— Știi ce părere am despre chestiile astea… depravate.

Și Ali făcu semn cu mâna spre un nobil care chicotea ca o fetișcană, iar bărbatul se opri brusc.

Muntadhir oftă.

— Trebuie să te oprești din a mai vorbi așa, *akhi.* Făcu semn spre o tipsie: De ce nu mănânci? Poate că greutatea mâncării din stomac te va aduce cu picioarele pe pământ.

Ali mormăi, însă ascultă, aplecându-se să ia o cupă mică, plină cu șerbet de tamarin. Știa că Muntadhir încerca doar să fie amabil, să facă mai ușoară integrarea fratelui său celui atât de rușinos și crescut în Citadelă, la curte, însă salonul Khazandei îl făcea să se simtă extraordinar de nelalocul lui. Un loc ca acela era întruchiparea perversiunii pe care Anas voise să o facă să

piară din Daevabad.

Ali aruncă o privire spre curtezană, când aceasta se aplecă să îi șoptească lui Muntadhir. Despre Khazanda se spunea că ar fi fost cea mai pricepută dansatoare din oraș; provenea dintr-o familie de iluzioniști agnivanshi bine-cunoscută. Era uimitoare, trebuia să recunoască. Până și Muntadhir, fratele său mai mare, atât de chipeș și de faimos fiindcă frânsese multe inimi, se îndrăgostise de ea.

„Presupun că farmecele ei sunt de ajuns să plătească pentru toate astea.” Salonul Khazandei se afla într-unul dintre cele mai frumoase cartiere ale orașului, o enclavă verde, cuibărită în inima zonei destinate distracțiilor de tot felul a Cartierului Agnivanshi. Casa ei era mare și impozantă, trei etaje de marmură albă și ferestre cu pervazuri de cedru care înconjurau o curte aerisită, cu pomi fructiferi și o fântână arteziană împodobită cu plăci de faianță care alcătuiau un model complicat.

Ali ar fi vrut s-o facă una cu pământul. Detesta aceste case ale plăcerii. Nu era destul că reprezentau cuibarele tuturor viciilor și păcatelor imaginabile, situate în plin centru, dar știa de la Anas că majoritatea fetelor erau sclave *shafit*-e, furate de la familii și vândute celui care dădea mai mult.

— Domnii mei!

Ali ridică privirea. Fata care dansase se opri în fața lor și se plecă până la pământ, apăsându-și palmele pe podea. Deși părul ei era de același negru noptatic ca al Khazandei, iar pielea îi strălucea ca a unei pursânge, Ali îi zărea urechile rotunjite sub vălul subțire. *Shafit*-ă.

— Ridică-te, draga mea, spuse Muntadhir. O față atât de frumoasă nu trebuie să stea în preajma podelei.

Fata se ridică și își uni palmele, ațintindu-și ochii căprui, cu gene lungi, spre fratele lui. Muntadhir zâmbi, iar Ali se întrebă dacă nu cumva Khazanda avea să aibă parte de competiție pentru emir în noaptea aceea. Fratele lui îi făcu semn să se apropie și o prinse cu un deget de brățări. Ea chicoti, iar el își scoase unul dintre șiragurile de perle care i se încolăceau în jurul gâtului și se prefăcu apoi că i-l pune peste văl. Îi șopti ceva la ureche, iar ea râse. Ali oftă.

— Poate că prințul Alizayd și-ar dori și el atenția ta, Rupă, o tachină Khazanda. Îți plac bărbații înalți, negricioși și ostili?

Ali se uită urât la ea, dar Muntadhir râse.

— S-ar putea să te ajute să-ți schimbi atitudinea, *akhi,* îi spuse el, în timp ce săruta fata pe gât. Ești prea tânăr să fi renunțat la ele complet.

Khazanda se apropie mai mult de Muntadhir. Își trecea degetele peste eșarfa lui de brâu.

— Bărbații geziri fac lucrurile să fie atât de ușoare! spuse ea, urmărind cu degetul modelul brodat pe tivul eșarfei. Chiar și veșmintele lor sunt practice.

Ea râse și își luă mâna din poala fratelui său ca să și-o treacă peste chipul neted al Rupei.

„Arată de parcă ar evalua un fruct, la piață.” Ali își pocni degetele. Era tânăr, și ar fi mințit dacă ar fi pretins că fata aceea frumoasă nu îl stârnea, dar asta-l făcea să se simtă și mai nelalocul său.

Khazanda înțelese greșit disprețul lui.

— Am și alte fete, dacă aceasta nu-ți trezește interesul. Am și băieți, adăugă ea, zâmbind viclean. Poate că asemenea gusturi aventuroase sunt o tradiție de…

— Ajunge, Khazanda! o întrerupse Muntadhir, cu o notă de avertisment în voce.

Curtezana râse și i se strecură în poală. Îi apăsă o cupă cu vin pe buze.

— Iartă-mă, iubitule!

Voioșia se întoarse pe chipul lui Muntadhir, iar Ali privi în altă parte, nervos. Nu-i plăcea aspectul acesta al fratelui său. Un asemenea comportament avea să fie considerat o dovadă de slăbiciune, când avea să fie rege. *Shafit*-a se uita de la unul la altul.

„Parc-ar aștepta ordine…” Ali simți că i se rupe inima. Lăsă jos lingura și își încrucișă brațele la piept.

— Câți ani ai, sora mea?

— Eu… Rupă o privi pe Khazanda: Îmi pare rău, domnul meu, dar nu știu.

— E suficient de în vârstă, întrerupse Khazanda.

— Serios? întrebă Ali. Cu siguranță, știi, de fapt… fiindc-ai obținut toate detaliile despre „pedigriul” ei când ai cumpărat-o.

Muntadhir expiră.

— Calmează-te, Zaydi!

Dar Khazanda a fost aceea care și-a pierdut cumpătul.

— *Nu cumpăr* pe nimeni, spuse ea. Am o listă lungă de-un cot numai cu numele fetelor care doresc să intre în școala mea.

— Sunt convins, spuse Ali, batjocoritor. Și cu câți dintre clienții tăi trebuie să se culce ca să iasă de pe listă?

Khazanda se îndreptă, cu ochii de culoarea cositorului arzând.

— Cuuum?

Cearta lor atrăgea priviri curioase. Ali trecu la geziriyya, pentru ca doar Muntadhir să îl poată înțelege.

— Cum poți să stai aici, *akhi*? Te-ai gândit măcar vreodată că…

Khazanda sări în picioare.

— Dacă vrei să mă acuzi de ceva, măcar ai cutezanța s-o spui într-o limbă pe care s-o pot pricepe și eu, mucos făr' de trib ce ești!

Muntadhir se îndreptă brusc de spate, la cuvintele ei. Discuțiile dintre ceilalți bărbați păliră, iar muzicienii se opriră din cântat.

— *Cum* i-ai spus? întrebă Muntadhir.

Ali nu îl mai auzise niciodată vorbind cu atâta răceală.

Khazanda păru să-și dea seama că făcuse o greșeală. Furia dispăru de pe fața ei, fiind înlocuită de teamă.

— Am vrut doar să…

— Știu ce ai vrut! se răsti Muntadhir. Cum îndrăznești să îi spui așa ceva prințului tău? Cere-ți scuze!

Ali îl prinse de încheietură.

— E în regulă, Dhiru. N-ar fi trebuit…

Muntadhir îl întrerupse, ridicând palma.

— Cere-ți scuze, Khazanda! repetă el. Acum.

Ea își uni repede palmele și își coborî privirea.

— Iartă-mă, prințule Alizayd. Nu am vrut să te insult.

— Bine. Muntadhir se uită la muzicieni cu o privire care-i aminti atât de mult de tatăl lor, încât Ali fu străbătut de un fior: La ce vă holbați? Cântați!

Ali înghiți, prea rușinat să mai privească pe oricine din încăpere.

— Ar trebui să plec.

— Da, cred c-ar trebui. Dar, înainte ca Ali să se poată ridica, fratele lui îl prinse de încheietură: Și nu care cumva să mă mai contrazici vreodată în fața oamenilor ăstora, îl preveni el, în geziriyya. Mai ales când *tu* te comporți ca un ticălos! și îi dădu

drumul brațului.

— Bine, mormăi Ali.

Muntadhir încă mai avea unul dintre șiragurile lui de perle răsucit în jurul gâtului Rupei, ca o lesă extravagantă. Fata zâmbea, dar nu și din priviri.

Ali își scoase un inel greu de argint de pe degetul mare, ridicându-se. Se uită în ochii *shafit*-ei și lăsă inelul pe masă.

— Scuzele mele!

Ieși pe scările întunecate care duceau în stradă și coborî câte două deodată, izbit încă de răspunsul iute al fratelui său. Muntadhir nu fusese de acord cu purtarea lui Ali, însă tot îl apărase, umilindu-și amanta. Nu ezitase deloc.

„Suntem geziri. Așa facem noi.”

Ali tocmai ieșise din casă, când o voce din spate îl opri.

— Nu e tocmai pe gustul tău?

Ali privi în spate. Jamshid e-Pramukh era întins lângă ușa Khazandei, fumând o pipă lungă.

Ali ezită. Nu îl cunoștea bine pe Jamshid. Deși fiul lui Kaveh făcea parte din Garda Regală, se afla într-un contingent *daeva,* a cărui pregătire, oarecum inferioară, se făcea separat. E drept, Muntadhir îl tot lăuda pe căpitanul *daeva,* care era garda sa de corp de peste un deceniu și, totodată, cel mai bun prieten al său, însă Jamshid păstrase mereu tăcerea în prezența lui Ali.

„Probabil fiindcă tatăl său crede că vreau să ard din temelii Marele Templu, cu toți cei din tribul *daeva* înăuntru.” Ali își putea imagina cam ce se spunea despre el în casa celor din familia Pramukh.

— Cam așa ceva, răspunse el.

Jamshid izbucni în râs.

— I-am spus să te ducă într-un loc mai liniștit, dar știi cum e fratele tău când se decide într-o privință! ochii lui întunecați sclipeau, iar vocea i se încălzise de afecțiune.

Ali se strâmbă.

— Din fericire, cred că m-am lins pe bot: n-o să mai primesc vreo invitație să mai trec pe-aici.

— Ești în cea mai bună companie. Jamshid mai trase o dată din pipă: Și pe mine mă urăște Khazanda.

— Serios?

Ali nu-și putea imagina ce ar putea avea de împărțit curtezana cu o gardă de corp atât de manierată.

Jamshid încuviință și îi întinse pipa, însă Ali refuză:

— Cred c-o să mă-ndrept înapoi spre palat.

— Firește, firește. Făcu semn spre stradă: Aghiotantul tău te așteaptă în *midan.*

— Rashid?

Ali se încruntă. Nu-și amintea să mai fi avut vreo treabă în acea seară.

— Nu mi-a spus cum se numește. O umbră de enervare se citi în privirea lui Jamshid, însă dispăru într-o clipă: Și nici nu a vrut să aștepte aici.

„Ciudat."

— Mulțumesc că mi-ai spus!

Ali vru să plece.

— Prințule Alizayd? Când se întoarse, Jamshid continuă: Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în cartierul nostru, azi. Nu suntem cu toții așa.

Scuzele îl luară prin surprindere.

— Știu, răspunse Ali, neștiind prea bine ce altceva să spună.

— Bine. Jamshid îi făcu cu ochiul: Nu-l lăsa pe tata să te enerveze. E un lucru la care se pricepe nespus de bine.

Remarca asta aduse un zâmbet pe chipul lui Ali.

— Mulțumesc! spuse, cu sinceritate. Își atinse inima și fruntea, în salutul îndătinat: Pacea lui Allah fie cu tine, căpitanule Pramukh!

— Și asupra ta.

NAHRI

Nahri luă o înghițitură mare de apă din ploscă, și-o plimbă prin gură și o scuipă. Își cheltuise ultimul dirham ca să poată bea fără să mai simtă nisip între dinți. Oftă și se sprijini de spatele lui Dara, lăsându-și picioarele să atârne pe lângă cal.

— Urăsc locul ăsta, mormăi ea.

Nahri era obișnuită cu nisipul, doar se confrunta cu furtunile care îmbrăcau Cairo într-un praf gălbui, cețos, în fiecare primăvară, însă acolo era de-a dreptul insuportabil.

Părăsiseră ultima oază cu zile în urmă, furând un cal nou și avântându-se iar pe pământ deschis, neprotejat. Dara spusese că nu aveau de ales. Între oază și Daevabad nu se întindea decât deșertul.

Fusese o trecere brutală. Abia dacă-și vorbeau, amândoi prea osteniți să facă și altceva decât să se țină în șa și să meargă mai departe, într-o tăcere înțelegătoare. Nahri era murdară. Nisipul și praful i se lipiseră de piele și îi încleiau părul. Îi pătrundeau pe haine și în mâncare, sub unghii și între degetele de la picioare.

— Nu mai avem mult, o asigură Dara.

— Numai asta spui, mormăi ea.

Își scutură un braț amorțit, apoi îi cuprinse din nou talia. Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi fost prea rușinată să îl atingă atât de îndrăzneț, însă acum nu-i mai păsa.

Peisajul începu să se schimbe, iar dealurile și copăceii plăpânzi prinseră să înlocuiască nisipul. Vântul se întețea, și nori albaștri se rostogoleau dinspre răsărit, întunecând cerul.

Când se opriră, în sfârșit, Dara alunecă din șa și își scoase cârpa murdară care-i acoperea fața.

— Ziditorul fie lăudat!

Ea îi prinse mâna cu care o ajută să coboare. Indiferent de câte ori descăleca, mereu dura câteva minute până când genunchii ei își aminteau cum să își facă treaba.

— Am ajuns?

— Am ajuns la râul Gozan, răspunse el, părând ușurat. Pragul spre Daevabad este chiar dincolo de apă, și numai cei din neamul nostru pot trece peste el. Nici ifriții, nici *ghoul*-ii, nici măcar *peri*-ii.

Pământul luă brusc sfârșit, parcă, și doar o stâncă mai veghea

curgerea apei. În lumina slabă, râul lat și mâlos era de un cenușiu-maroniu deloc atrăgător, iar cealaltă parte nu arăta deloc promițător. Tot ce vedea Nahri era și mai mult nisip.

— Cred c-ai supraestimat farmecul Daevabadului.

— Chiar crezi c-am lăsa un mare oraș magic deschis vederii oricărui om curios? E bine ascuns.

— Și cum vom trece?

Chiar și de acolo de unde se afla, vedea crestele de spumă care încununau valurile formate de curgerea rapidă a apei.

Dara se uită peste marginea stâncii calcaroase.

— Aș putea încerca să vrăjesc una dintre pături, spuse el, deloc optimist. Dar hai, mai bine, să așteptăm până mâine. Făcu un semn spre cer: Se pare că va fi furtună și nu vreau să risc să traversăm râul pe vreme rea. Îmi amintesc că stâncile astea erau pline de peșteri. Ne vom adăposti peste noapte într-una dintre ele! spuse și începu să mâne de hățuri calul pe o cărare îngustă, în jos.

Nahri îl urmă.

— Aș putea face o excursie până la țărm?

— De ce?

— Fiindcă put de parcă mi-ar fi murit ceva în haine, și am suficient noroi strâns pe piele cât să-mi pot face încă o Nahri, la nevoie.

El încuviință.

— Numai să fii cu băgare de seamă. Drumul e tare abrupt.

— O să fiu.

Nahri coborî dealul abrupt, umblând în zig-zag printre bolovani colțuroși și cioturi de copaci. Dara nu mințise. Se împiedică de două ori și își tăie palmele în pietrele ascuțite, însă șansa de a face baie merita toate rănile. Rămase aproape de țărm cât își frecă repede pielea, gata să sară înapoi dacă se întețea curentul.

Cerul se întuneca tot mai mult. O nuanță nesănătoasă de verde contura de acum norii. Nahri ieși din apă, își strânse părul și se înfioră toată. Aerul era umed și mirosea a fulgere. Dara avusese dreptate în privința furtunii.

Își vârî picioarele încă ude în cizme, când simți atingerea vântului, atât de fermă, încât părea o mână pe umărul ei. Se îndreptă rapid și se învârti pe loc, gata să arunce cu cizma în oricine ar fi fost.

Nu era nimeni. Nahri cercetă cu atenție țărmul, dar era pustiu și liniștit, cu excepția frunzelor moarte care fluturau în briză. Adulmecă și simți mirosul puternic de mentă și cuișoare. Poate că Dara încerca „să cheme” un nou fel de mâncare. Urmări dâra de fum care se ridica spre cer în spatele ei, până când îl găsi pe *daeva* șezând la gura unei peșteri întunecoase. O oală cu tocană fierbea pe foc.

El ridică privirea și zâmbi.

— În sfârșit! Începusem să cred că te-ai înecat.

Vântul i se încurcă prin părul ud, iar ea începu să dârdâie.

— Niciodată, declară ea, așezându-se lângă foc. Înot ca un pește.

El clătină din cap.

— Tot înotatul ăsta îmi amintește de alde ayaarile. Ar trebui să-ți verific gâtul, să n-ai și tu plăci de crocodil, ca ei.

— Solzi de crocodil? Îi luă cupa, sperând că vinul o va încălzi. Pe bune, chiar au așa ceva?

— Ei, nu, nu, asta-i doar ceva ce se spune despre ei. Împinse oala în direcția ei: Crocodilii sunt una dintre formele pe care le preferă *mariz*-ii. Pe care se presupune că străvechii ayaarile îi venerau. Descendenților nu le place să vorbească despre asta, însă eu am auzit povești bizare despre vechile lor ritualuri.

Își lua înapoi cupa care se umplu din nou cu vin în clipa în care degetele lui îi atinseră piciorul.

Nahri clătină din cap.

— Ce avem în seara asta? întrebă ea, privind tocana cu un zâmbet cunoscător.

Întrebarea era, de fapt, doar un joc de-acum, căci, oricât ar fi încercat, Dara nu reușise până atunci să facă să apară altceva decât mâncarea de linte a mamei sale.

El rânji:

— Porumbei umpluți cu ceapă prăjită și șofran.

— Ce opulență interzisă! Se servi cu mâncare: Cei din neamul ayaarile locuiesc lângă Egipt, nu?

— Departe, spre miazăzi. Țara ta este prea plină de oameni pentru a fi pe gustul alor noștri.

Începu să cadă ploaia. În depărtare bubui tunetul, iar Dara se strâmbă, ștergându-și apa de pe frunte.

— Nu e o seară potrivită pentru povești, declară el. Haide! Luă oala, fără să-i pese că metalul era încins: Ar trebui să ne

adăpostim de ploaie și să dormim. Își fixă privirea pe orașul ascuns vederii aflat dincolo de râu, iar expresia lui deveni de nepătruns: Ne așteaptă o zi lungă.

Nahri dormi agitat. Avu tot soiul de vise ciudate, pline de bubuitul tunetelor. Era încă întuneric când se trezi. Focul se transformase în cărbuni încinși. Ploaia răpăia la gura peșterii, iar ea auzea vântul care gemea dincolo de stânci.

Dara era întins lângă ea, pe una dintre pături, însă se obișnuiseră suficient unul cu altul ca ea să-și dea seama, din ritmul respirației sale, că nici el nu dormea. Se rostogoli cu fața spre el, dându-și seama că o acoperise cu roba lui. El era întins pe spate, cu mâinile încrucișate pe piept, ca un cadavru.

— Nici tu nu poți dormi? îl întrebă.

El nu se clinti, cu privirea pironită pe tavanul din piatră.

— Cam așa ceva.

Un fulger lovi peștera, urmat, la scurtă vreme, de bubuitul unui tunet. Ea îi privi profilul, în lumina slabă. Privirea îi alunecă de la ochii lui cu gene lungi la gât și la brațele goale. Simți cum i se strânge stomacul. Dintr-odată, își dădu seama cât de strâmt era locul dintre ei.

Nu că ar fi contat – mintea lui Dara se afla, în mod clar, la mare depărtare, peste lumi întregi.

— Îmi doresc să nu fi plouat, spuse el cu o voce neobișnuit de nostalgică. Mi-ar fi plăcut să mă uit la stele, în caz că…

— În caz că…? îl întrebă tânăra, când *daev*-ul nu își duse gândul până la capăt.

El o privi, părând aproape stânjenit.

— În caz că aceasta e ultima mea noapte de libertate.

Nahri tresări. Prea ocupată să cerceteze cerul în caz că mai apăreau păsări *rukh* și încercând să supraviețuiască ultimei părți a călătoriei lor istovitoare, Nahri nu prea se gândise la primirea care urma să li se facă în Daevabad.

— Chiar crezi că vei fi arestat?

— Foarte probabil.

În vocea lui era o urmă de teamă, dar, pentru că învățase cât de mult îi plăcea lui Dara să exagereze, mai ales când venea vorba de *djinn*-i, Nahri încercă să-l liniștească.

— Probabil că pentru ei ești doar cineva din istoria antică, Dara. Nu toată lumea poartă pică o mie patru sute de ani. El se încruntă și privi în altă parte, iar ea izbucni în râs: Of, haide, haide, te tachinez doar, zău așa!

Se sprijini într-un cot și, fără să se gândească, îi atinse obrazul ca să-l facă să se întoarcă spre ea.

Dara tresări la atingerea ei, cu o privire surprinsă. Nu, nu la atingere, își dădu seama Nahri, stânjenită. Ci din cauza poziției în care se treziseră fără să vrea, cu ea pe jumătate întinsă pe pieptul lui.

Tânăra se înroși.

— Îmi pare rău, nu am vrut să...

Daev-ul îi atinse obrazul. Păru aproape la fel de uimit ca și ea de acest gest, de parcă degetele lui i-ar fi trasat conturul feței din proprie voință. Pe chipul lui se citea atât de multă dorință – dar și multă nehotărâre –, încât inima lui Nahri începu să bată cu putere și se simți cuprinsă de căldură.

„Nu face asta, își spuse, este dușmanul celor cărora le vei cere adăpost, iar tu vrei să adaugi asta legăturilor dintre voi? Numai o neghioabă ar face așa ceva!”

Și apoi îl sărută.

Dara protestă cu jumătate de gură, dar apoi își înfipse mâinile în părul ei. Buzele lui erau calde și nerăbdătoare și fiecare părticică din ea păru să se bucure când *daev*-ul îi răspunse la sărut. Trupul i se umpluse de o foame împotriva căreia mintea ei încerca să o avertizeze.

El se desprinse.

— Nu putem! șopti. Iar respirația lui caldă îi gâdilă urechea, trimițându-i un fior pe șira spinării: Este total necuviincios...

Firește că avea dreptate. Nu că ar fi fost necuviincios, fiindcă lui Nahri nu îi păsase niciodată prea mult despre asta. Dar era *prostesc.* Așa își distrugeau viețile idioții îndrăgostiți, iar Nahri moșise destui bastarzi și avusese grijă de suficiente neveste care sufereau din cauza ultimelor stadii ale sifilisului ca să știe. Dar tocmai petrecuse o lună cu bărbatul acesta arogant, enervant, fiecare zi și noapte în apropierea lui. O lună de priviri arzătoare și de mâini fierbinți, care o atingeau puțin prea mult și totuși niciodată suficient.

Se rostogoli peste el și numai mutra lui uluită și ar fi fost de ajuns ca gestul să fi meritat pe deplin să fie făcut.

— Ia mai taci din gură, Dara! apoi îl sărută din nou.
De data aceasta, *daev*-ul nu mai protestă. Scoase doar un sunet, pe jumătate exasperare, pe jumătate dorință, apoi o trase spre el, iar gândurile lui Nahri își pierdură coerența.
Se chinuia cu nodul complicat al curelei lui, iar mâinile lui i se strecurau sub tunică, exact când peștera se cutremură din cauza celui mai asurzitor tunet pe care îl auzise ea vreodată.
Se opri. Deși n-ar fi vrut – gura lui Dara tocmai găsise un loc delicios la baza gâtului ei, iar apăsarea șoldurilor lui făcea ca sângele să îi reacționeze în moduri pe care nu le crezuse posibile. Dar apoi, un fulger mai strălucitor decât celelalte lumină peștera. O nouă pală de vânt stinse micul foc și trimise arcul și tolba lui Dara cât colo.
Când își auzi armele prețioase lovind pământul, el își ridică privirea și îngheță remarcând expresia de pe fața ei.
— Ce s-a întâmplat?
— Nu știu!
Tunetul continuă să bubuie, dar pe lângă el mai era ceva, aproape ca o șoaptă în vânt, un îndemn într-o limbă pe care nu o înțelegea. Vântul se întoarse foșnind și o trase de păr, mirosind din nou a mentă și a cardamom, a cuișoare și a nucșoară.
Ceai! Ceaiul lui Khayzur!
Nahri se retrase imediat, cuprinsă de o îngrijorare pe care nu o înțelegea.
— Cred că… Cred că e ceva acolo.
El se încruntă.
— Nu am auzit nimic.
Dar se ridică oricum, desprinzându-și membrele încleștate de ale ei ca să-și recupereze arcul și săgețile.
Nahri începu să tremure. Îi era frig fără apăsarea caldă a trupului *daev*-ului. Găsindu-i roba, și-o trase peste cap.
— N-a fost un sunet, insistă ea, știind că probabil părea nebună. A fost altceva.
Un alt fulger a despicat cerul, luminând conturul *daev*-ului în întuneric. Se încruntase.
— Nu, nu, n-ar îndrăzni! șopti el ca pentru sine. Nu atât de aproape de graniță!
Totuși, îi dădu pumnalul lui și apoi puse o săgeată de argint în arc. Se strecură spre intrarea în peșteră.

— Rămâi acolo! o avertiză el.

Nahri îl ignoră, prinzându-și pumnalul la centură și urmându-l la gura peșterii. Ploaia le biciuia fețele, dar nu era la fel de întuneric cum fusese mai devreme. Lumina lunii se reflecta în norii umflați.

Dara își ridică arcul și îi aruncă o privire, când capătul cu pene al săgeții o lovi în abdomen.

— Stai măcar puțin mai în spate.

El păși afară, iar ea îi rămase alături, deși nu îi plăcu deloc felul în care tresări când picăturile îi loviră fața.

— Ești sigur că e bine să ieșim pe vremea…

Un fulger căzu foarte aproape, iar Nahri sări în sus, acoperindu-și ochii. Apoi ploaia se opri atât de brusc, de parcă ar fi închis cineva un robinet.

Vântul îi biciuia părul ud, iar ea clipi, încercând să-și elibereze vederea de pete. Întunericul se împuțina de acum. Fulgerul lovise un copac chiar lângă ei, aprinzând ramurile moarte.

— Haide, să mergem înapoi înăuntru! îl îndemnă Nahri. Însă Dara nu se clinti, cu privirea ațintită asupra copacului: Ce este? îl întrebă, încercând să treacă de brațul lui.

El nu îi răspunse însă. Pentru că nu mai era nevoie. Flăcările cuprinseră copacul, iar căldura atât de intensă îi uscă imediat *daev*-ului pielea udă. Din lemn ieși un fum acid, care se strecură dincolo de rădăcini și se transformă în fuioare de un negru cețos care alunecară și se răsuciră devenind solide, pe măsură ce se ridicau lent de la pământ.

Nahri se dădu înapoi și căută brațul lui Dara.

— E un alt *daeva*? întrebă ea, încercând să pară optimistă, când fuioarele de fum se răsuciră împreună mai repede și mai dens.

Ochii lui Dara se măriră.

— Mă tem că nu. O luă de mână: Cred că trebuie să plecăm.

Abia ce se întorseseră spre peșteră, când și mai mult fum negru coborî de pe stâncile de deasupra, umflându-se peste intrare ca o cascadă.

Nahri simți cum i se ridică fiecare firicel de păr, iar vârfurile degetelor îi vibrară de energie.

— Ifriți, șopti ea.

Dara păși înapoi atât de repede, că se împiedică, fără grația lui obișnuită.

— Râul, se bâlbâi el. Fugi!

— Dar lucrurile noastre…

— Nu mai avem timp. Cu o mână încleștată pe încheietura ei, o trase spre țărmul stâncos: Chiar poți înota așa de bine precum pretinzi?

Nahri șovăi, gândindu-se la curentul rapid al Gozanului. Râul era, probabil, umflat de furtună, iar apele sale deja tulburate se zbăteau frenetic.

— Poate… Probabil, se corectă ea văzându-i panica din ochi. Dar tu nu poți.

— Nu mai contează.

Înainte să se poată împotrivi, o trase după el, alergând poticnit în josul dealului calcaros. Panta abruptă era dificil de parcurs în întuneric, iar Nahri alunecă nu doar o dată pe pietricelele nisipoase.

Alergau de-a lungul unei margini înguste, când un sunet grav se auzi în aer, ceva, între răcnetele unui leu și aprinderea unui foc necontrolat. Nahri privi în sus, văzând ceva mare și strălucitor chiar înainte să se izbească de Dara.

Forța o aruncă pe spate și își pierdu echilibrul fără strângerea fermă a *daev*-ului. Încercă să apuce o creangă, o piatră, orice, în timp ce se rostogolea, dar degetele greblară, fără folos, aerul. Picioarele nu găsiră susținerea de care aveau nevoie, iar ea se trezi că se prăbușește peste creastă.

Nahri încercă să-și apere capul, când se lovi puternic de pământ și se rostogoli pe pantă, zgâriindu-și brațele în pietrele ascuțite. Sări peste o altă margine îngustă, apoi ateriză într-o baltă de noroi. Se lovi cu ceafa de rădăcina unui copac.

Rămase nemișcată, amorțită de durerea îngrozitoare, fără să mai poată respira. O durea peste tot. Încercă să inspire ușor și strigă când o coastă ruptă se opuse.

„Respiră! Și nu te clinti!”

Trebuia să-și lase trupul să se vindece. Știa că o va face. Deja durerea părților lovite se estompa. Își atinse ceafa, sperând să nu își fi spart capul. Degetele găsiră sânge în păr, dar nimic altceva. Mărire Preaînaltului, avusese mare noroc!

Ceva i se răsuci la loc în abdomen, iar ea se ridică, ștergându-și ochii de sânge sau noroi sau numai Allah știe ce altceva. Miji ochii. Gozanul se afla în fața ei, iar apa sa grăbită strălucea, separându-se în pâraie.

„Dara!”

Se ridică în picioare și se împletici înainte, încercând să vadă în întuneric. Un alt fulger o orbi, iar aerul fu străbătut de electricitate, urmat de un bubuit asurzitor, care o trânti pe spate. Nahri își ridică mâinile ca să-și protejeze ochii, dar lumina dispăruse deja într-o ceață de fum albastru care se evapora rapid.

Apoi, se trezi cu ifritul deasupra ei, ifritul cu brațe groase cât trunchiurile copacilor. Carnea lui era doar lumină comprimată, iar pielea îi lucea, având o culoare stranie, ceva între albul cenușiu al fumului și portocaliul cu reflexe stacojii al focului. Mâinile și picioarele sale erau negre precum cărbunele, iar corpul său lipsit de păr era acoperit cu o mulțime de semne negre, chiar mai ciudate decât ale lui Dara.

Și era frumos. Ciudat și letal, dar frumos. Îngheță când o pereche de ochi aurii de felină se opriră asupra ei. Ifritul zâmbi cu dinți înnegriți și ascuțiți. O mână de culoarea cărbunelui se întinse după coasa de fier de lângă el.

Nahri sări în picioare și țâșni printre pietre spre apă, aterizând cu un plescăit unde era mai puțin adâncă. Dar ifritul era mult prea rapid și o prinse de gleznă când ea încercă să înoate mai departe. Tânăra se prinse cu unghiile de fundul noroios al râului, apucându-se cu degetele de o rădăcină de sub apă.

Ifritul era mai puternic. O trase din nou, și Nahri țipă când el o târî înapoi. Devenise mai strălucitor, iar pielea îi pulsa și căpătase o lumină galbenă aprinsă. O cicatrice îi străbătea capul chel, ca o urmă de cărbune stins. Hoața din ea nu se putu împiedica să nu observe platoșa de bronz lucitor pe care o purta peste o fâșie simplă de in. Un șirag de cuarț neprelucrat îi înconjura gâtul.

El ridică o mână, victorios.

— Am prins-o! strigă într-o limbă care suna precum focul viu. Rânji din nou și își trecu limba peste dinții ascuțiți, cu o foame inconfundabilă în ochii aurii: Fata! Am…

Revenindu-și, Nahri înșfăcă pumnalul pe care Dara i-l dăduse în peșteră. Tăindu-și propriul deget, îl împlântă adânc în pieptul de foc al ifritului. El strigă și îi dădu drumul mâinii, mai degrabă surprins decât rănit.

Ridică o sprânceană vopsită, privind spre pumnal, în mod clar, neimpresionat. Apoi o lovi tare peste față.

Lovitura o făcu pe Nahri să-și piardă echilibrul. Se clătină, și pete negre începură să îi plutească în fața ochilor. Ifritul scoase pumnalul, aruncându-i doar o privire înainte să scape de el.

Ea se ridică, alunecând și împiedicându-se, în timp ce încerca să fugă. Nu își putea lua ochii de la coasa ifritului. Tăișul de fier era pătat cu negru, iar marginea era tocită și uzată. Ar fi ucis-o, fără îndoială, și încă într-un mod care ar fi durut-o. Amarnic. Se întrebă câți dintre strămoșii săi nahizi își găsiseră sfârșitul loviți de acel tăiș.

„Dara!”

Avea mare nevoie de *afshin.*

Ifritul o urmă, fără să se grăbească.

— Vasăzică, tu ești aceea care făcut ca toate rasele să fie cuprinse de tulburare și să se agite... începu el. Ultima dintre urmașii trădători, otrăvitorii de sânge ai lui Anahid.

Ura din vocea lui trimise un nou val de teamă peste ea. Văzu pumnalul pe pământ și îl înșfacă. Era posibil să nu rănească ifritul, dar era tot ce avea, așa că îl ridică, încercând să păstreze o distanță cât mai mare între ei.

Ifritul rânji din nou.

— Îți este teamă, micuță vindecătoare? Tremuri? Își mângâie coasa: Ce n-aș da să văd sângele acela trădător scurgându-se din tine... Dar apoi, lăsă mâna jos, cuprins de regrete: Din păcate, am făcut o înțelegere să te ducem înapoi nevătămată.

— *Nevătămată*? Ea se gândi la Cairo, iar amintirea dinților *ghoul*-ului sfâșiindu-i gâtul îi reveni în minte, încă vie: *Ghoul*-ii tăi au încercat să mă mănânce.

Ifritul își desfăcu larg brațele, părând să se scuze.

— Fratele meu s-a purtat necugetat, recunosc. Își drese glasul de parcă i-ar fi devenit greu să vorbească, apoi, își înclină capul privind-o: E chiar uimitor. Recunosc talentele *mariz*-ilor. La prima vedere, pari cu totul și cu totul umană, dar, dacă privești mai bine... Se apropie mai mult ca să-i studieze fața: Iese la iveală *daeva.*

— Nu sunt *daeva*! spuse ea repede. Indiferent pentru cine oi lucra... Și orice ai vrea, să știi că nu-s decât o *shafit-ă.* Nu pot face nimic, adăugă ea, sperând ca minciuna să îi mai câștige niște timp. Nu e nevoie să-ți pierzi timpul cu mine.

— Auzi la ea: „nu-s decât o *shafit*-ă”. Râse: La fel crede și sclavul ăla smintit?

Zgomotul unui copac care se prăbușea îi atrase atenția, înainte să poată răspunde. O dungă de foc dansa de-a lungul coastei, mistuind tufișurile de parcă n-ar fi fost decât niște biete lemne de foc.

Ifritul urmări privirea lui Nahri.

— Săgețile *afshin*-ului tău sunt mai iuți decât reacțiile sale, tămăduitoare mică, dar sunteți depășiți!

— Dar ai spus că nu ne vrei răul!

— Nu îți vrem *ție* răul, o corectă el. Sclavul îmbibat de vin n-a fost parte din înțelegerea noastră, dar poate, dacă vei veni de bună voie…

Cuvintele îi fură acoperite de tuse, iar el inspiră adânc.

Șuieră și se întinse spre un copac din apropiere, să se prindă de el. Tuși din nou, ținându-se de piept acolo unde fusese rănit. Își scoase platoșa, iar Nahri tresări. Pielea din jurul rănii se înnegrise din cauza a ceea ce părea să fie o infecție. Care se întindea, în vrejuri subțiri de culoarea cărbunelui, care șerpuiau ca niște vene delicate.

— Ce mi-ai făcut? strigă el, când venele care se îngropau se transformară într-o cenușă albăstruie.

Ifritul tuși din nou, scuipând un lichid negru, vâscos, care prinse să scoată aburi când atinse pământul. Apoi se împletici, venind mai aproape și încercă să o prindă.

— Nu… Nu… N-ai făcut una ca asta! Spune-mi că n-ai făcut una ca asta!

Ochii lui aurii se căscaseră de acum cât cepele, din cauza panicii.

Încă strângând pumnalul, Nahri se trase înapoi, temându-se că ifritul ar fi putut încerca să o păcălească. Dar, când el se prinse de gât și căzu în genunchi, transpirând cenușă în loc de sudoare, ea își aminti un lucru, pe care Dara i-l spusese cu câteva săptămâni în urmă, deasupra Eufratului: „Chiar și sângele de nahid era otrăvitor pentru ifriți, mai letal decât tăișul oricărei arme..”

Parcă în transă, privirea îi căzu asupra pumnalului. Amestecat cu sângele negru al ifritului se zărea și sângele ei stacojiu, care țâșnise când se tăiase încercând să-l înjunghie.

Privi din nou spre ifrit. Zăcea pe stânci, cu gura plină de sânge. Ochii lui frumoși, dar îngroziți îi întâlniră pe ai ei.

— Nu… gâfâi el. Am avut o înțelegere…

„M-a lovit. A amenințat că-l va ucide pe Dara.” Acționând mânată de o ură rece și de un instinct care probabil ar fi speriat-o, dacă s-ar fi gândit mai mult, îl lovi cu putere în abdomen. El strigă, iar ea căzu în genunchi, lipindu-i pumnalul de gât.

— Cu cine ai făcut o înțelegere? întrebă ea. Ce voiau de la mine?

El clătină din cap și inspiră întretăiat.

— Nahizi mizerabili… Sunteți cu toții la fel, scuipă el. Știam eu c-a fost o greșeală…

— Cine? întrebă ea, din nou.

Când ifritul nu spuse nimic, se tăie la mână și își lipi palma însângerată de rana lui.

Sunetul scos de ifrit nu semăna cu nimic din ce și-ar fi putut imagina: un scârțâit care îi sfâșie sufletul. Vru să se întoarcă, să fugă la râu și să se scufunde în el, să fugă de toți și de toate.

Dar în clipa aceea Nahri se gândi din nou la Dara. Care fusese sclav vreme de mai bine de o mie de ani, răpit din mijlocul neamului său și ucis, pradă capriciilor nenumăraților săi stăpâni plini de cruzime. Văzu zâmbetul blând al Baseemei, cea mai nevinovată dintre nevinovate, care era de acum pierdută pentru totdeauna. Așa că apăsă mai tare.

Cu cealaltă mână ținea pumnalul lipit de gâtul lui, deși, judecând după strigătele sale, nu mai era necesar. Așteptă până când țipetele se transformară într-un scâncet.

— Spune-mi ce vreau să aflu și te vindec pe dată.

El se zvârcoli sub apăsarea lamei, iar ochii i se bulbucară brusc. Rana îi bolborosea, parcă, scoțând aburi ca un ceaun prea plin și, totodată, un sunet îngrozitor, lichid, îi ieși din gât.

— Nahri! Vocea lui Dara se ridică de undeva, din întuneric: Nahri!

Privirea febrilă a ifritului i se fixă pe față. Ceva îi licări în ochi, ceva calculat și răutăcios. Deschise gura.

— Mama ta! șuieră el. Am făcut o înțelegere cu Manizheh.

— Cu *cine*…? întrebă ea, atât de uimită, că aproape scăpă pumnalul. Cu *cine a mea*?

Ifritul începu să tremure și un geamăt zguduitor îi ieși din adâncul pieptului. Ochii i se căscară din nou și deschise gura, iar dintre buze îi ieși o ceață, ca un soi de abur. Nahri se strâmbă. Se îndoia că va mai obține multe informații de la el. Degetele lui îi apucară încheietura.

— Vindecă-mă! o imploră. Ai promis doar.

— Ei bine, te-am mințit!

Cu o mișcare bruscă și crudă își trase mâna înapoi și îi tăie beregata. Aburii negri se ridicară din rană și îi înăbușiră strigătul. Dar ochii lui ficși și plini de ură rămaseră pironiți asupra pumnalului privind cum îl ridică deasupra pieptului. „Gâtul...”, acolo o instruise Dara cândva să îi atace, fiindcă slăbiciunile ifriților se aflau printre puținele lucruri, pe care i le spusese.

„Plămânii...”

Și înfipse pumnalul mai adânc în pieptul lui. Acesta nu pătrunse prea ușor, iar ea se luptă cu senzația de vomă care o cuprinse, apăsându-se și mai tare în plăsele. Sânge negru, vâscos, îi acoperi mâinile. Ifritul se zbătu o dată, de două ori, și apoi se liniști, iar pieptul îi coborî, de parcă s-ar fi golit un sac cu faină. Nahri îl mai privi o clipă, dar știa deja că era mort, căci simțise imediat lipsa vieții. Îl omorâse.

Se ridică. Picioarele îi tremurau.

„Am omorât pe cineva.”

Se uită la ifritul mort, țintuită locului la vederea sângelui care curgea și fumega pe pământul pietros.

„L-am ucis.”

— Nahri! Dara se opri brusc în fața ei și o apucă de braț, iar privirea lui alarmată îi cercetă iute hainele însângerate. Apoi îi atinse obrazul și își trecu degetele prin părul ei ud: Pe Ziditorul și Atotțiitorul, eram atât de îngrijorat... Pe ochiul lui Suleiman!

Când îl zări pe ifrit, sări înapoi, trăgând-o în spatele lui.

— El... Tu... se bâlbâi *daev*-ul, părând mai șocat decât fusese vreodată. Ai ucis un ifrit! Se răsuci spre ea, iar din ochii lui verzi arunca fulgere: *Ai ucis* un ifrit, repetă el, uitându-se mai bine.

„Mama ta...”

Ultima declarație a ifritului o bântuia. Nu putea uita acea sclipire ciudată din ochii lui, de dinainte să vorbească. Fusese, oare, o minciună? Cuvinte menite să îi răsune veșnic în minte dușmanului său după ce acesta avea să îl ucidă?

O adiere fierbinte îi mângâie obrajii, iar Nahri ridică ochii. Stâncile ardeau, copacii uzi pocneau și se crăpau, cuprinși de flăcări. Aerul avea un miros otrăvit, fierbinte și încărcat cu tăciuni mici care pluteau în peisajul mort și sclipeau deasupra râului întunecat.

Își apăsă o mână însângerată pe tâmplă și un val de greață o cuprinse. Îi întoarse spatele ifritului mort, pentru că vederea trupului său îi declanșa un sentiment ciudat de dreptate, care nu îi plăcea.

— A spus ceva despre…

Dar se opri. Și mai mult fum negru cobora de pe stânci, răsucindu-se și alunecând printre copaci și crescând într-un tumult dens când se apropia de ei.

— Înapoi!

Dara o trase la o parte, iar fuioarele de fum căpătară formă, șuierând. Dara profită de ocazie ca să o împingă către apă:

— Du-te, încă mai poți ajunge la râu!

Râul, așa era! Dar ea clătină din cap. O creangă enormă trecu pe lângă ea, parcă zburând dintr-un tun, iar apa mugi și se izbi de bolovanii care îi umpleau țărmul.

Nici măcar nu putea vedea celălalt mal. Nu avea cum să-l treacă, iar Dara s-ar fi topit.

— Nu! răspunse ea cu o voce sumbră. N-o să ajungem până la țărm!

Fumul înaintă și începu să se separe, răsucindu-se și formând trei siluete distincte. *Daev*-ul mârâi și își scoase arcul.

— Nahri, treci în apă!

Înainte să îi poată răspunde, Dara o împinse cu putere în râul rece ca gheața. Nu era suficient de adânc să se scufunde, dar curentul se luptă cu ea când se ridică în picioare.

Dara slobozi o săgeată, dar aceasta trecu prin formele cețoase, fără să le producă vreo vătămare. *Daev*-ul înjură și mai trase o dată, când unul dintre ifriți țâșni într-o lumină arzătoare. O mână înnegrită apucă săgeata. Încă ținând-o, ifritul se aprinse din nou în formă solidă, urmat imediat de ceilalți doi.

Ifritul care ținea săgeata încleștată în pumn era chiar mai mare decât acela pe care îl omorâse Nahri. Pielea din jurul ochilor lui se topea într-o bandă groasă, neagră cu auriu. Ceilalți doi erau mai mici: încă un bărbat și o femeie, care purta o diademă din metale împletite.

În clipa aceea, ifritul începu să răsucească, în joacă, săgeata lui Dara între degete, făcând-o să se topească. Argintul licărea în timp ce se scurgea în noroi. Ifritul rânji, iar mâna îi fumegă. De acum săgeata dispăruse cu totul, înlocuită de un buzdugan enorm din fier ai cărui țepi și ale cărui margini erau pătate de

sânge. El ridică arma oribilă pe umăr și făcu un pas înainte.

— *Salaam alekum, banu nahida*! Îi zâmbi viclean: De mult așteptam să ne întâlnim.

Araba ifritului era perfectă, cu un accent specific celor din Cairo suficient de puternic, încât să o facă să tresară. El își plecă fruntea, într-un salut rapid:

— Îți spui Nahri, nu-i așa?

Dara potrivi o altă săgeată în arc.

— Nu-i răspunde!

Ifritul își înălță mâinile spre cer:

— Dar nu face nimic! Știu doar că nu e numele ei adevărat. Își întoarse privirea aurie spre Nahri: Eu sunt Aeshma, copilă. De ce nu ieși din apă?

Deschise gura să răspundă, dar femeia săltă către Dara.

— Flagelul meu, a trecut prea multă vreme! Își linse buzele vopsite: Ia uită-te la tatuajul acela de sclav, Aeshma! E-o frumusețe! Ai văzut vreodată unul la fel de lung? Ea oftă, iar chipul i se încreți de plăcere: Și cum l-a mai meritat!

Dara păli.

— Nu-ți mai amintești, Darayavahoush? Când nu-i răspunse, ea zâmbi trist: Ce păcat, nu am văzut niciodată un sclav atât de nemilos! Dar apoi ai fost întotdeauna dispus să faci *orice* ca să îmi rămâi în grații.

Se strâmbă la el, iar Dara se dădu înapoi, îngrețoșat. Un val de ură o străbătu pe Nahri.

— E suficient, Quandisha! Aeshma îi făcu semn însoțitoarei sale: Nu suntem aici să ne facem dușmani.

Ceva atinse gleznele lui Nahri sub apă. Ea ignoră însă totul, căci își concentra atenția asupra celor doi ifriți.

— Ce vreți?

— Mai întâi, să ieși din apă. Nu ești în siguranță acolo, tămăduitoare mică!

— Și cu voi o să fiu mai în siguranță? Unul dintre tovarășii voștri din Cairo a promis același lucru și apoi a trimis o haită de *ghoul*-i pe urmele noastre. Măcar aici, nu încearcă nimeni și nimic să mă mănânce.

Aeshma ridică privirea:

— O alegere foarte proastă, *banu nahida*! Creaturile din aer și din apă v-au făcut deja mai mult rău decât credeți.

Ea se încruntă, încercând să-i înțeleagă cuvintele:

— Ce vrei...?

Dar se opri imediat din vorbit, căci râul se cutremură ca și cum ceva imposibil de mare s-ar fi ridicat de pe fundul mâlos. Privi apa din jurul ei. Ar fi putut jura că văzuse o sclipire de solzi în depărtare, o strălucire umedă, care dispăru la fel de repede precum apăruse.

Ifriții îi remarcară reacția.

— Haide, o îndemnă Aeshma, nu ești în siguranță!

— Minte.

Vocea lui Dara era doar un mormăit. *Daev*-ul stătea nemișcat, cu privirea plină de ură ațintită asupra ifriților.

Cel mai slab se îndreptă deodată, adulmecând ca un câine aerul arzător înainte să se grăbească spre tufișul unde zăcea ifritul mort.

— *Sakhr*! strigă ifritul slab, cu ochii luminoși căscați de neîncredere, când atinse gâtul pe care i-l tăiase Nahri. Nu... Nu... *Nu...*

Își lăsă capul pe spate și scoase un țipăt de disperare, care păru să absoarbă tot aerul, înainte să se aplece din nou peste ifritul mort și să-și lipească fruntea de cadavru.

Durerea lui o luă prin surprindere. Dara spusese că ifriții erau demoni. Nu s-ar fi gândit că țineau unul la altul deloc, darămite atât de profund.

Ifritul care jelea își întrerupse strigătul și o privi cu ochi aurii plini de ură:

— Vrăjitoare ucigașă! o acuză el, ridicându-se în picioare. Ar fi trebuit să te omor în Cairo!

Cairo?

Nahri se dădu înapoi până când apa îi ajunse la talie. „Baseema!” Acela era ifritul care o posedase pe Baseema, o condamnase la moarte pe copilă și apoi trimisese *ghoul*-ii după ei. Degetele îi tresăriră pe plăselele pumnalului.

Ifritul se aruncă spre ea, dar Aeshma îl prinse și îl aruncă la pământ.

— Nu! Am făcut o înțelegere.

Ifritul cel slab sări în picioare și se aruncă din nou asupra ei, sâsâind și mârâind în timp ce încerca să se desprindă din

strânsoarea lui Aeshma. Pământul de sub picioarele lui scânteia.

— Să-ți ia dracu' înțelegerea! L-a otrăvit cu sânge! O să-i smulg plămânii și o să-i transform sufletul în praf.

— *Ajunge*! Aeshma îl aruncă din nou la pământ și ridică buzduganul: Fata se află sub protecția mea.

Ridică privirea și întâlni ochii lui Nahri. Avea o expresie mult mai rece:

— Dar sclavul nu este. Dacă Manizheh își voia nenorocitul de Flagel, ar fi trebuit să ne spună. Își coborî arma și arătă spre Dara: E al tău, Vizaresh!

— Stai! strigă Nahri când ifritul mai slab se aruncă asupra lui Dara.

Daev-ul îl lovi peste față cu arcul, dar apoi Quandisha, care era mai mare decât cei doi bărbați, îl prinse pe Dara de gât și îl ridică de la pământ.

— Îneacă-l din nou! sugeră Aeshma. Poate de data asta ține!

Râul dansa și fierbea în jurul picioarelor sale, când se îndreptă spre Nahri.

Dara încercă să o lovească pe Quandisha, dar strigătul i se opri brusc când aceasta îl băgă sub apa întunecată. Ifrita râse în timp ce degetele lui Dara i se încleștau pe încheieturi.

— Oprește-te! strigă Nahri. Lasă-l în pace!

Apoi sări înapoi, sperând să-l piardă pe Aeshma în apa mai adâncă și să înoate spre Dara.

Dar când Aeshma se apropie, râul se ridică aproape ca un val. Ieși din albie și din jurul gleznelor ei și în câteva secunde dispăru complet, lăsând-o să stea într-un metru de nămol.

În absența zgomotului făcut de curent, lumea se umplu de tăcere. Nu era nici urmă de vânt, iar aerul era saturat de mirosul de sare, fum și nămol ud.

Profitând de neatenția lui Aeshma, Nahri țâșni spre Dara.

— *Mariz*-i... șopti femeia ifrit, cu ochii aurii căscați de teamă. Îl lăsă pe Dara și îl prinse pe celălalt ifrit de brațul subțire, trăgându-l după ea: Fugi!

Ifriții o rupseseră deja la fugă când Nahri ajunse la Dara care se ținea de gât, sorbind, cu nesaț, aerul. Când încercă să îl tragă în picioare, însă, ochii i se opriră pe ceva de dincolo de umărul ei, și toată culoarea îi pieri din obraji.

Privi și ea în spate. Își dori imediat să nu fi făcut asta. Tot râul Gozan dispăruse!

Un șanț lat și noroios se afla în locul râului cu bolovani uzi și maluri înalte, marcându-i fosta albie. Aerul fumega încă, însă norii de furtună dispăruseră, dezvăluind o lună umflată și o puzderie de stele care luminau cerul sau, cel puțin, ar fi luminat cerul, dacă nu ar fi dispărut mereu pentru că, în fața lor, ceva mai negru decât noaptea se ridica din când în când.

Râul însuși! Sau ceea ce fusese cândva râul. Se retrăsese și se îngroșase, cu pârâiașe și valuri micuțe încă încrețindu-i suprafața, răsucindu-se și umflându-se, sfidând gravitația pentru a se tot ridica. Se zbătea și se ondula în aer, înălțându-se încet deasupra lor.

Gâtul îi înțepeni de teamă. Era un șarpe! Un șarpe cât un munte mic, făcut numai din apă neagră și tulbure.

Șarpele apos se răsuci, iar Nahri văzu un cap cât o clădire cu spumă de valuri drept dinți, când monstrul își deschise gura să răcnească din nou spre stele. Sunetul străbătu aerul, o combinație oribilă între urletul unui crocodil și un val care se sparge. În spatele șarpelui, tânăra văzu dealurile nisipoase, între care Dara spusese că se ascundea Daevabadul.

Daev-ul înlemnise de groază și, știind cât de tare îl speria apa, ea nu se aștepta ca starea lui să se schimbe. Îl strânse mai tare de încheietură.

— Ridică-te! îl trase după ea: Ridică-te! Pentru că se mișca prea încet, îl lovi foarte tare peste față și arătă spre dunele de nisip: Daevabadul, Dara! Hai să mergem! Odată ajunși acolo, poți să ucizi câți *djinn*-i vrei.

Din cauza loviturii sau a promisiunii că va putea să se răzbune, groaza care îl reținea păru să dispară. O apucă de mâna întinsă și fugiră.

Urmă un alt răcnet și o limbă groasă de apă linse locul unde se aflaseră. Un uriaș dorise să strivească o muscă. Se izbi de marginea noroioasă și apa le stropi picioarele în timp ce fugeau. Șarpele se răsucea și se izbea de pământ chiar în fața lor. Nahri se opri brusc, trăgându-l pe Dara în altă direcție, peste albia secată. Era plină de buruieni acvatice ude și de bolovani care se uscau. Nahri se împiedică, nu doar o dată, însă Dara o ajută să se țină pe picioare, în timp ce evitau loviturile cumplite ale monstrului de râu.

Trecuseră de jumătate când creatura se opri brusc. Nahri nu se întoarse să vadă de ce, însă Dara o făcu.

Tresări și vocea îi reveni.

— Fugi! strigă el, de parcă nu fugeau deja. Fugi!

Nahri prinse a goni cu inima bătându-i cu putere în timp ce mușchii îi protestau. Fugi atât de repede, încât nici măcar nu remarcă șanțul, un loc în care trebuie să se fi aflat o apă mai adâncă, înainte să zboare peste el. Lovi cu putere fundul colțuros. Glezna i se răsuci când ateriză și auzi pocnetul înainte să simtă durerea osului rupt.

Apoi, de la pământ văzu ce îl făcuse pe Dara să strige.

Ridicându-se încă o dată ca să urle spre cer, creatura își lăsa acum partea de jos să se dizolve într-o cascadă mai înaltă decât străvechile piramide egiptene. Apa se grăbi spre ei, cel puțin de trei ori mai înaltă decât Nahri și răspândindu-se în ambele direcții. Erau prinși!

Într-o clipă, Dara era din nou lângă ea. O strânse mai aproape.

— Îmi pare rău! șopti el.

Degetele lui îi trecură prin părul ud. Îi simți respirația caldă când o sărută pe frunte. Îl ținu strâns, lipindu-și fruntea de umărul lui și inspirându-i adânc mirosul de fum.

Se aștepta ca aceea să fie ultima ei respirație.

Și apoi ceva se izbi între ei și val.

Pământul se cutremură și un strigăt ascuțit care ar fi înghețat sângele în venele celui mai curajos om zgudui aerul. Suna de parcă un întreg stol de păsări *rukh* și-ar fi atacat prada.

Nahri privi de sub umărul lui Dara. Valul furios fusese oprit de o bătaie de aripi enormă care strălucea de scântei galben-verzui, acolo unde le atingea lumina stelelor.

Khayzur!

Peri-ul strigă din nou. Își întinse aripile, ridică mâinile și apoi inspiră. Când inspiră, aerul din jurul lui Nahri păru să se retragă – aproape că simți cum îi era absorbit din plămâni. Apoi expiră, trimițând un nor în formă de pâlnie spre șarpe.

Creatura scoase un urlet apos, când fu lovită de vânt. Un nor de abur îi ieși dintr-o parte și tresări, ferindu-se la pământ. Khayzur bătu din aripi și mai trimise o pală de vânt enormă. Șarpele scoase un sunet care îi arăta înfrângerea. Se prăbuși cu zgomot, lipindu-se de pământ și dispărând într-o secundă. Nahri expiră. Glezna i se vindeca deja, însă Dara trebui să o ajute să se ridice și să o împingă ca să iasă din șanț. Râul se așezase de-

a lungul albiei sale și era ocupat să înghită copacii și să tragă de stâncile dintre care tocmai scăpaseră. Ifriții nu se zăreau pe nicăieri.

Trecuseră Gozanul! Reușiseră!

Nahri se ridică, răsucindu-și ușor glezna, înainte să scoată un strigăt triumfător. Ar fi putut să-și dea capul pe spate și să urle la lună chiar ea. Într-atât de încântată era să fie în viață!

— Pe Dumnezeu, Khayzur știe *întotdeauna* când să apară!

Rânji, uitându-se în jur după Dara.

Daev-ul nu era însă în spatele ei. Îl văzu grăbindu-se spre Khayzur. *Peri*-ul coborâse pe pământ și se prăbușise imediat, cu aripile strângându-se în jurul lui, în timp ce se ghemuia.

Când ajunse la ei, Khayzur zăcea în brațele lui Dara. Aripile lui galben-verzui erau însemnate de arsuri albe și cicatrici cenușii care creșteau văzând cu ochii. Se cutremură și câteva pene îi căzură la pământ.

— Vă urmăream și am încercat să v-avertizez… îi spuse el lui Dara. Ați fost atât de aproape!

Peri-ul se opri ca să respire adânc, întretăiat. Părea să se micșoreze, iar pielea i se învinețea. Când o privi, ochii lui fără culoare erau resemnați. Condamnați.

— Ajută-l! o imploră Dara. Vindecă-l!

Nahri se aplecă să îi ia mâna, însă Khayzur o îndepărtă.

— Nu poți face nimic, șopti el. Am încălcat legile noastre. Se întinse și atinse inelul lui Dara cu una dintre gheare: Și nu pentru prima dată.

— Las-o să-ncerce! imploră Dara. Asta nu se poate întâmpla pentru că ne-ai salvat.

Khayzur îi zâmbi cu amărăciune:

— Tu, Dara, încă nu înțelegi care e rolul poporului meu. Rasa ta nu a înțeles niciodată. Veacuri întregi după ce ați fost pedepsiți de Suleiman pentru că v-ați amestecat cu oamenii, tu tot nu înțelegi!

Profitând de discursul lui Khayzur, Nahri își lipi palma de una dintre arsuri. Șuieră și deveni rece ca gheața la atingerea ei, și apoi se dublă ca mărime. *Peri*-ul strigă, iar ea se retrase.

— Îmi pare rău, spuse ea repede. Nu am mai vindecat niciodată ceva ca tine.

— Și nu vei putea nici acum, spuse el, cu blândețe. Tuși ca să-și curețe gâtul și ridică fruntea, ciulind urechile ca o pisică.

Trebuie să plecați! Vin oamenii mei. Iar *marid*-ul se va întoarce, și el.

— N-o să te părăsesc! spuse Dara ferm. Nahri poate trece pragul și fără mine.

— Nu pe Nahri o vor!

Ochii strălucitori ai lui Dara se măriră și privi în jur de parcă se aștepta să li se mai alăture cineva.

— Mă vor *pe... pe mine*? se bâlbâi el. Nu-nțeleg! Nu-nsemn nimic nici pentru rasa ta, nici pentru a *mariz*-ilor.

Khayzur clătină din cap chiar când țipătul ascuțit al unei păsări mari străpunse aerul.

— Plecați! Vă rog… croncăni el.

— *Nu*! Vocea lui Dara tremura: Khayzur, nu te pot părăsi! Mi-ai salvat și viața, și sufletul.

— Atunci fă la fel pentru altcineva! Khayzur foșni din aripile distruse și arătă spre cer: Ce vine vă depășește. Salvează-ți nahida, *afshin*-ule! E de datoria ta.

Și în clipa aceea a fost de parcă ar fi aruncat o vrajă asupra *daev*-ului. Ea îl privi pe Dara înghițind și încuviințând și văzu cum orice urmă de emoție i-a dispărut acestuia de pe chip. Daev-ul îl așeză pe *peri* cu grijă pe pământ:

— Îmi pare rău, prietene!

— Ce faci? îl întrebă Nahri. Ajută-l să se ridice! Trebuie să… Dara! strigă ea când *daev*-ul o ridică și și-o aruncă pe umăr. Nu! Nu-l putem lăsa aici! îl lovi în piept și încercă să se elibereze, dar strânsoarea era prea puternică: Khayzur! strigă ea privind spre *peri*-ul rănit.

Khayzur o privi îndelung, cu tristețe, înainte să-și întoarcă privirea spre cer. Patru forme întunecate survolau deja stâncile. Iar vântul se porni, semănând aerul cu pietricele ascuțite. Îl văzu pe *peri* tresărind și ducându-și o aripă lovită la față ca să se protejeze.

— Khayzur! strigă și îl lovi din nou pe Dara, dar el prinsese deja viteză, în timp ce încerca să urce o dună nisipoasă, cu Nahri încă pe umăr. Dara, te rog! Dara, nu…

Și apoi nu mai putu să-l vadă pe Khayzur! Ei doi dispăruseră!

Ali se simțea ceva mai bine, în timp ce se îndrepta spre *midan,* înveselit de cuvintele blânde ale lui Jamshid. Trecu pe sub Poarta Agnivanshi, cu lămpile sale cu ulei, care făceau să pară că trece printr-o constelație. În față, *midan*-ul era liniștit, căci țârâitul nocturn al insectelor înlocuise sunetul muzicii și al petrecăreților beți pe care-i lăsase în urmă. O briză răcoroase suflă bucățele de resturi și frunze moarte, argintii, peste dalele străvechi.

Un bărbat se afla lângă ghizdul fântânii. Era Rashid. Ali îl recunoscu, deși aghiotantul său nu purta uniformă, ci o robă întunecată, simplă, și un turban de culoarea ardeziei.

— Pacea lui Allah fie cu tine, *qaid*-ul meu, îl întâmpină Rashid, când Ali se apropie.

— Și asupra ta, răspunse Ali. Iartă-mă, dar nu credeam că mai avem vreo treabă în seara asta.

— O, nu! îl asigură Rashid. Nimic oficial, în orice caz. Zâmbi, iar dinții îi sclipiră în întuneric: Sper că-mi vei ierta neobrăzarea. N-am vrut să te iau de la distracția de seară.

Ali se strâmbă:

— Nu mă deranjează, crede-mă.

Rashid zâmbi iar.

— Bine. Făcu un semn spre Poarta Bactria: Eram în drum spre un vechi prieten din Cartierul Bactrienilor, și m-am gândit că poate vei dori să mă însoțești. Ai menționat că ți-ar plăcea să cunoști orașul.

Era o ofertă amabilă, deși nespus de ciudată. Ali era fiul regelui și nu cineva pe care să-l inviți, amical, la o ceașcă de ceai.

— Ești sigur? Nu vreau să vă întrerup.

— Nu e niciun deranj. Prietenul meu conduce un mic orfelinat. De fapt, m-am gândit c-ar fi bine dacă un membru al familiei Qahtani ar fi văzut acolo. O duc cam greu în ultima vreme. Rashid ridică din umeri: Este alegerea ta, firește. Știu că ai avut o zi lungă.

Era adevărat, dar Ali era curios.

— Mi-ar plăcea, de fapt. Îi întoarse zâmbetul lui Rashid: După tine!

Când ajunseră în inima Cartierului Bactrienilor, norii se adunaseră pe cer, acoperind luna și aducând o ușoară ceață de ploaie. Vremea rea nu îi descuraja însă deloc pe petrecăreți și nici pe târguitorii de seară. Copiii *djinn*-ilor se fugăreau prin mulțime, gonind după animale de companie plăsmuite din fum, în timp ce părinții lor sporovăiau sub acoperișuri de metal, ridicate în grabă ca să îi adăpostească de ploaie. Sunetul picăturilor care loveau suprafețele de aramă tocită ale acestora răsuna prin tot cartierul. Globuri de sticlă cu foc vrăjit atârnau de frontoanele magazinelor, reflectându-se în bălți și în amestecul amețitor de culori de pe strada zgomotoasă.

Ali evită în ultima clipă doi bărbați care se ciondăneau pe un măr auriu strălucitor. Era un măr din Samarkand, își dădu seama Ali. Mulți *djinn*-i jurau că o singură mușcătură era la fel de eficientă ca atingerea unui nahid. Deși Ali nu vorbea prea bine bactriana, înțelese, totuși, tonul implorator al cumpărătorului, și privi în urmă. Excrescențe metalice de culoarea ruginii acopereau fața omului, iar mâna lui stângă se termina într-un ciot.

Ali se cutremură: „Intoxicație cu fier!” Nu era o boală neobișnuită, mai ales printre călătorii *djinn*-i care beau dintr-un pârâu fără să-și dea seama că trecea peste albii bogate în metalul letal. Fierul se infiltra în sânge de-a lungul anilor, înainte ca boala să lovească violent, fără avertizare, făcând membrele și pielea să se atrofieze. Letal și iute, se putea însă vindeca foarte ușor, cu o simplă vizită la un nahid.

Doar că nu mai existau nahizi. Iar mărul acela nu-l putea ajuta pe omul condamnat, nici miile de alte „leacuri” pe care ticăloși lipsiți de scrupule le vindeau *djinn*-ilor disperați. Nu exista vreun înlocuitor pentru un tămăduitor nahid, și acesta era un adevăr la care majoritatea oamenilor – inclusiv Ali – încercau să nu se gândească. Își feri privirea.

Din depărtare, se auzi mugetul unui tunet. Poate că, dincolo de vălul care ascundea orașul, clocotea o furtună. Ali își ținu capul în pământ, sperând să evite atât ploaia, cât și privirile curioase ale trecătorilor. Chiar și fără uniformă, înălțimea lui și veșmintele regale îl trădau, provocând salamalecuri speriate și

plecăciuni grăbite în direcția sa.
Când ajunseră la o bifurcație a drumului principal, Ali remarcă un monument impunător, de două ori cât înălțimea sa, construit din calcar tocit, cu o formă aproximativă de arc alungit, asemănător cu o barcă așezată pe cârmă. Vârful începuse să se fărâmițeze, însă, când treceau, remarcă tămâia proaspătă de la bază. O lămpiță cu ulei ardea înăuntru, aruncând o lumină pâlpâitoare asupra unei liste lungi de nume notate în scrierea bactriană.
Era Memorialul Qui-zi! Ali simți că îl furnică pielea, amintindu-și ce se întâmplase cu orașul cu soartă crudă. Opera cărui *afshin* fusese, oare, cumplitul măcel? A lui Artash? Sau, oare, a lui Darayavahoush? Ali se încruntă, încercând să-și amintească lecțiile de istorie. Darayavahoush, desigur. Qui-zi fusese momentul în care începuseră să îl numească „Flagelul”. O poreclă pe care demonul *daeva* o îmbrățișase fără nicio jenă, judecând după ororile pe care le comisese ulterior, în timpul rebeliunii sale.
Ali privi din nou memorialul. Florile din interior erau proaspete, iar el nu fu surprins. Poporul său avea memorie lungă, și ce se petrecuse la Qui-zi nu se putea uita prea ușor.
Rashid se opri în fața unei clădiri modeste, cu două etaje, care nu avea nimic impresionant. Țiglele de pe acoperiș erau crăpate și acoperite cu mucegai negru, iar plantele veștejite, muribunde, în ghivece sparte erau împrăștiate pe trepte.
Secretarul său bătu încet la ușă. Îi deschise o tânără care îi aruncă lui Rashid un zâmbet obosit, care dispăru de îndată ce-l văzu pe Ali.
Căzu iute într-o plecăciune:
— Prințule Alizayd! Eu... Eu... Pacea lui Allah fie cu tine! spuse ea cu accentul pronunțat al clasei muncitoare din Daevabad.
— Îi poți spune *qaid,* de fapt, o corectă Rashid. Cel puțin, deocamdată. În voce i se citea amuzamentul: Putem intra, sora mea?
— Firește. Ținu ușa deschisă: Pregătesc de îndată niște ceai.
— Mulțumesc. Te rog să-i spui sorei Fatumai că suntem aici. Voi fi în spate. Vreau să-i arăt ceva *qaid*-ului.
„Serios?” Cuprins de curiozitate, Ali îl urmă tăcut pe Rashid de-a lungul unui coridor întunecat. Orfelinatul părea curat. Podelele erau uzate, însă bine lustruite. E drept, avea mare

nevoie de reparații. Apa se scurgea în cratițe, de pe acoperișul spart, iar mucegaiul acoperea cărțile care erau stivuite frumos într-o mică sală de clasă. Cele câteva jucării pe care le văzu erau triste: oase de animale cioplite ca piese de joc, păpuși peticite și o minge din cârpe.

Când dădură colțul, auzi o tuse teribilă. Ali privi pe coridor. Era slab luminat, însă văzu silueta unei femei în vârstă, care susținea un băiețel slab pe o pernă. Băiatul începu să tușească iar, amestecând tusea cu suspine înăbușite.

Femeia îl freca pe spate, în timp ce el se lupta să respire.

— E bine, dragule, totul va fi bine, o auzi Ali spunând, încet, în timp ce-i ducea o cârpă la gură, iar el începu iar să tușească.

Apoi cârpa fu înlocuită de o ceașcă aburindă: Bea puțin de aici! Te vei simți mai bine.

Privirea lui Ali rămăsese lipită de cârpa pe care o ținuse femeia la gura copilului. Era plină de sânge.

— *Qaid*-ule?

Ali ridică privirea, dându-și seama că Rashid era deja la jumătatea coridorului. Se grăbi să îl ajungă.

— Scuze, mormăi el. N-am vrut să mă holbez.

— Nu face nimic. Sunt lucruri pe care cred că, de obicei, nu le prea vezi.

A fost o replică formulată ciudat, care conținea, parcă, o urmă de mustrare pe care Ali nu o mai auzise de la acest aghiotant foarte manierat. Dar, înainte să se poată gândi mai mult la asta, ajunseră la o cameră mare, care se afla în fața unei curți descoperite. Perdele zdrențuite, peticite peste tot pe unde fusese posibil, erau singurele care o separau de ploaia rece care cădea în curte.

Rashid își duse un deget la buze și trase una dintre perdele. Podeaua era plină de copii care dormeau, zeci de băieți și fete înfășurați în pături și pleduri, înghesuiți unii în alții ca să se apere de frig, dar și din lipsă de spațiu, își închipui Ali. Făcu un pas mai aproape.

Erau copii *shafiț*-i! Și, ghemuită sub o cuvertură, cu părul care începuse deja să crească, era fata din taverna lui Turan!

Ali făcu un pas înapoi atât de repede, încât se împiedică. „Avem o casă conspirativă în Cartierul Bactrienilor…!” O revelație îngrozitoare i se înfățișă.

Mâna lui Rashid ateriză cu greutate pe umărul lui. Ali sări în

sus, așteptându-se la un pumnal.

— Ușurel, frate, spuse Rashid încet. Doar nu vrei să trezești copiii… Îl prinse pe Ali de mână cu cealaltă, când Ali se întinse după *zulfikar:* Sau să fugi din locul ăsta plin de sânge proaspăt vărsat. Nu când poți fi recunoscut atât de ușor.

— Ticălos ce ești! șopti Ali, uimit de cât de simplu intrase într-o capcană atât de evidentă.

De obicei, nu folosea cuvinte grele, însă acum i se rostogoliră din gură.

Degetele lui Rashid se înfipseră ceva mai tare.

— Ajunge! îl împinse pe Ali pe hol, făcând semn spre următoarea încăpere: Vrem doar să vorbim.

Ali șovăi. Îl putea învinge pe Rashid, era convins de asta. Dar ar fi fost o luptă sângeroasă și zgomotoasă. Locul fusese ales intenționat. Un singur strigăt ar fi trezit zeci de martori nevinovați. Nu avea nicio soluție, așa că se împietri și intră. I se opri inima.

— Ia te uită, nu e nimeni altul decât noul *qaid*! spuse Hanno, cu răceală. Mâna metamorfului se mișcă spre cuțitul lung pe care acesta îl purta la cingătoare, iar ochii săi arămii scânteiară: Sper că turbanul acela stacojiu al tău a meritat viața lui Anas.

Ali se încordă, dar, înainte să poată răspunde, o a patra persoană, femeia în vârstă de pe coridor, li se alătură.

Îi făcu un semn lui Hanno.

— Haide, frate, nu așa trebuie tratat un oaspete. În ciuda împrejurărilor, vocea ei era ciudat de voioasă: Fă-te util, pirat bătrân, și fă-mi loc să mă așez.

Metamorful mormăi, dar făcu precum i se spusese, punând o pernă pe o ladă de lemn. Femeia intră, sprijinindu-se într-un baston de lemn negru.

Rashid își atinse fruntea:

— Pacea fie cu tine, soră Fatumai.

— Și asupra ta, frate Rashid.

Se așeză pe pernă. Era *shafit*-ă, își dădu seama după ochii ei căprui-închis și după urechile rotunjite. Părul ei era cărunt, pe jumătate acoperit cu un șal de bumbac alb. Se uită la el.

— Vai, dar înalt mai ești! Trebuie să fii Alizayd al Qahtani. Un zâmbet vag amuzat îi lumină chipul palid: Ne întâlnim, în sfârșit.

Ali se foi, neliniștit. Era mult mai ușor să se înfurie pe bărbații din Tanzeem decât pe bunicuța aceea.

— Ar trebui să te cunosc?

— Nu încă. Deși cred că vremurile astea au nevoie de adaptabilitate. Își plecă ușor capul: Mă numesc Hui Fatumai. Sunt… Zâmbetul ei păli: Mai degrabă, am fost una dintre asociatele șeicului Anas. Conduc orfelinatul de aici și multe dintre operele de binefacere ale Tanzeemului. Pentru care îți sunt recunoscătoare. Doar cu ajutorul generozității tale am putut face atât de mult bine.

Ali ridică o sprânceană, nedumerit:

— Se pare că n-ați făcut doar atât cu generozitatea mea. Am văzut armele.

— Așa, și? făcu semn spre *zulfikar*-ul de la brâul lui: Tu însuți porți o armă să te aperi. De ce oamenii mei n-ar avea același drept?

— Fiindcă e împotriva legii, *Shafiț*-ilor nu le este permis să poarte arme.

— Nici îngrijiri medicale nu le este permis să primească, interveni Rashid, aruncându-i lui Ali o privire atotcunoscătoare. Spune-mi, frate, a cui a fost ideea înființării clinicii de pe strada Maadi? Cine a plătit pentru ea și a furat cărți de medicină din biblioteca regală, ca să-i pregătească îngrijitorii?

Ali se înroși.

— Asta-i altceva.

— Nu și în ochii legii, ripostă Rashid. Amândouă apără viețile *shafiț*-ilor, și astfel, amândouă sunt interzise.

Ali nu avea un răspuns pentru asta. Fatumai îl privea. Ceva asemănător cu mila scânteie în ochii ei căprui.

— Cât de tânăr ești! remarcă ea, încet. Ai vârsta mai apropiată de a copiilor care dorm în camera cealaltă decât de a oricăruia dintre noi, presupun. Își pocni limba într-un plescăit plin de milă: Aproape că-mi pare rău pentru tine, Alizayd al Qahtani!

Lui Ali nu-i plăcu deloc cum suna asta.

— Ce vreți de la mine? întrebă el.

Nervii începeau să-i cedeze, iar vocea îi tremura.

Fatumai zâmbi.

— Vrem să te ajutăm să îi salvezi pe *shafiț*-i, firește. În mod ideal, reîncepând să ne finanțezi cât de repede.

Nu-i venea să creadă una ca asta!

— Cred că glumești. Anas trebuia să cumpere mâncare și cărți

cu banii de la mine, nu puști și pumnale. Doar nu crezi că-ți voi mai da vreun sfanț!

— O burtă plină nu înseamnă nimic dacă nu ne putem proteja copiii de negustorii de sclavi, se răsti Hanno.

— În plus, ne educăm deja oamenii, prințule Alizayd, adăugă Fatumai. Dar în ce scop? *Shafiț*-ilor le este interzis să facă munci calificate. Dacă sunt norocoși, își găsesc de „lucru” ca servitori sau sclavi pentru plăcere. Ai idee măcar cât de lipsită de speranță e viața în Daevabad din pricina asta? Nu există nimic mai bun, decât promisiunea paradisului. Nu ni se permite să plecăm, să lucrăm. Femeile și copiii noștri pot fi furați legal de orice pursânge care pretinde că sunt înrudiți…

— Anas mi-a ținut deja discursul ăsta, o întrerupse Ali, cu vocea mai tăioasă decât intenționase.

Dar crezuse înainte în vorbele lui Anas, iar să știe că șeicul îl mințise încă îl mai durea.

— Îmi pare rău, dar am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să-ți ajut poporul.

Era adevărat. Le dăduse celor din Tanzeem o avere, și chiar și acum întârzia cât putea măsurile tot mai dure pe care tatăl său voia să le aplice împotriva *shafiț-ilor.*

— Nu știu ce altceva mai vreți de la mine.

— Influență. Vorbise Rashid: Șeicul nu te-a recrutat doar pentru bani. *Shafiț-ii* au nevoie de un avocat la palat, de o voce care să le apere drepturile. Și tu ai nevoie de noi, Alizayd. Știu că tu ești cel care amână ordinele tatălui tău. Legile noi pe care ar trebui să le aplici? Găsirea trădătorului din Garda Regală care a furat *zulfikar*-e de antrenament? Un rânjet viclean îi apăru pe buze: Lasă-ne să te ajutăm, frate Alizayd! Hai să ne ajutăm reciproc!

Ali clătină din cap:

— Nici nu mă gândesc!

— E o pierdere de vreme, declară Hanno. Răzgâiatu ăsta e un geziri get-beget. Probabil ar lăsa Daevabadul să ardă din temelii, mai degrabă decât să se întoarcă împotriva alor lui. Ochii lui fulgerară, iar degetele i se odihniră din nou pe plăselele pumnalului: Ar trebui să îl ucidem. În voce i se strecură amărăciunea: Să afle și Ghassan ce înseamnă să pierzi un copil.

Ali se dădu înapoi, alarmat, însă Fatumai făcea deja semne de lehamite.

— Adică, să-i dăm lui Ghassan un motiv să ucidă toți *shafiț*-ii din oraș. Nu, nu cred c-o să facem una ca asta.

Pe coridor, băiețelul începu din nou să tușească. Tusea aceea sfâșietoare, cu sânge, suspinul acela trist pătrunseră adânc în sufletul lui, iar Ali tresări.

Rashid remarcă.

— Există medicamente, să știi. Și sunt câțiva *shafiț*-i școliți de oameni, medici din Daevabad, care Tar putea ajuta, însă talentele lor nu sunt ieftine. Fără ajutorul tău, nu ne permitem tratamentul. Ridică mâinile: Pentru niciunul dintre ei.

Ali își coborî privirea. „Nu există nimic care să-i împiedice să cheltuiască tot ce le dau pe arme.” Avusese încredere în Anas, mult mai mult decât în acești străini, și totuși șeicul îl trădase. Ali nu putea risca să își expună iar familia.

Peste picioarele lui trecu iute un șoarece, și o picătură de ploaie îi ateriză pe obraz, dintr-o spărtură în tavan. În camera alăturată, auzea copiii sforăind de pe paturile lor încropite pe podea. Se gândi, vinovat, la patul lui imens de la palat, pe care nici măcar nu îl folosea. Probabil ar fi încăput zece copii în el.

— Nu pot, spuse el, cu voce slabă. Nu vă pot ajuta.

Rashid sări în sus.

— Dar *trebuie*! Ești un Qahtani. *Shafiț*-ii sunt motivul pentru care strămoșii tăi au venit în Daevabad, motivul pentru care familia ta deține acum sigiliul lui Suleiman. Cunoști Cartea Sfântă, Alizayd. Știi că ne spune să ne ridicăm pentru dreptate. Cum poți pretinde că ești omul lui Dumnezeu, când…

— Ajunge! spuse Fatumai. Știu că te dedici cu pasiune cauzei noastre, Rashid, dar să insiști ca un băiat care nici măcar nu e aproape de primul sfert de secol să își trădeze familia, altfel va fi damnat, nu va ajuta pe nimeni. Oftă adânc, lovind cu degetele în baston. Nu e ceva care trebuie decis azi, declară ea. Gândește-te la cele spuse aici, prințul meu. La ce ai văzut și ai auzit în palat.

Ali clipi, nevenindu-i să creadă. Privi nervos de la unul la altul.

— Mă lăsați să plec?

— Eu te las să pleci.

Hanno căscă gura.

— Ai înnebunit? O să meargă direct la taică-su! Până în zori, sunt peste noi!

— Nu, nu va face asta, spuse Fatumai, iar pe chip i se citea

precauția. Știe prețul, și-ncă prea bine. Tatăl său ar veni asupra familiiilor, asupra vecinilor noștri… O groază de *shafiț-i* nevinovați ar pieri negreșit. Și, dacă e băiatul despre care Anas vorbea cu atâta afecțiune, cel de care își agățase atâtea speranțe… Se uită cu atenție la Ali: Nu va risca să se-ntâmple una ca asta.

Cuvintele ei îi trimiseră un fior pe șira spinării. Bătrâna spusese adevărul: Ali cunoștea prețul. Dacă Ghassan afla despre bani, dacă bănuia apoi că alții s-ar putea să știe că un prinț Qahtani îi finanța pe cei din Tanzeem… Străzile din Daevabad aveau să fie inundate de sânge *shafit.*

„Și nu doar *shafit*!”

Ali nici n-ar fi fost cel dintâi dintre prinții incomozi care ajungeau să fie asasinați. Ah, totul avea să se facă, de bună seamă, cu grijă, probabil cât mai repede posibil și cât mai lipsit de durere – tatăl său nu era crud. Un accident… Ceva care să nu dea de bănuit familiei mamei sale. Dar se putea întâmpla. Ghassan lua noțiunea de rege foarte în serios, iar pacea și siguranța orașului primau în fața vieții lui Ali.

Nu era un preț pe care Ali era dispus să îl plătească.

Când încercă să vorbească, își simți gura uscată.

— Nu voi sufla o vorbă, promise el. Dar am terminat-o cu Tanzeem.

Fatumai nu păru deloc îngrijorată.

— Mai vedem noi, frate Alizayd! Ridică din umeri: *Allahu alam.* Rostise cuvintele sfinte ale oamenilor mai bine decât ar fi reușit vreodată limba de pursânge a lui Ali, iar el tremură ușor din cauza credinței din vocea ei, din cauza expresiei menite să demonstreze cât de nebunească era încrederea omului:

„Dumnezeu știe cel mai bine.”

Era de parcă ar fi trecut printr-o ușă invizibilă, prin aer. Într-o clipă, Nahri și Dara se chinuiau printre dunele întunecate, și, în clipa următoare, ieșiseră într-o lume complet diferită, în care râul negru și câmpiile pline de praf fuseseră înlocuite de o poieniță în mijlocul unei păduri tăcute de munte. Tocmai se iveau zorile. Cerul trandafiriu strălucea printre trunchiurile argintii ale copacilor. Aerul era cald și umed, bogat de mirosul sevei și al frunzelor moarte.

Dara o lăsă pe Nahri jos, în picioare, iar ea căzu pe un petic de mușchi moale. Tânăra inspiră adânc aerul răcoros și curat, înainte să se răsucească spre el.

— Trebuie să ne întoarcem, îi spuse, lovindu-i umerii.

Nu se mai zărea nicio urmă de râu, deși, printre copaci, ceva sclipea în depărtare. Poate că era o mare; părea o apă întinsă. Ea își agită mâinile prin aer, căutând trecerea:

— Cum să fac asta? Trebuie să ajungem la el înainte…

— Cred că e deja mort, o întrerupse Dara. Din poveștile pe care le știu eu despre *peri*-i… Glasul îi deveni gâtuit: Pedepsele lor sunt rapide.

„Ne-a salvat viața!”

Nahri simți că îi vine rău. Își șterse cu furie lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

— Cum ai putut să-l lași acolo? Pe el ar fi trebuit să-l duci în brațe, nu pe mine!

— Eu…

Dara se întoarse, înecându-și un suspin, și se lăsă să cadă, dintr-odată, pe un bolovan acoperit cu mușchi. Își prinse capul în mâini. Buruienile care îl înconjurau începură să se înnegrească, iar o căldură cețoasă se ridică în valuri deasupra stâncii.

— N-am putut, Nahri! Doar cei de-un sânge cu noi pot trece pragul.

— Am fi putut încerca să ajutăm. Să luptăm…

— Cum? Dara își ridică privirea; ochii lui erau îndurerați, însă expresia îi era hotărâtă: Ai văzut doar ce-a făcut *marid*-ul cu râul, și cum a ripostat Khayzur! spuse și gura i se subție într-o dungă de amărăciune.

— Pentru *mariz*-i și *peri*-i, noi suntem doar niște biete insecte.

Iar Khayzur avea dreptate: trebuie să te duc la loc sigur.

Nahri se sprijini de un copac îndoit, simțind că era gata să leșine.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu ifriții? întrebă ea.

— Dacă există dreptate pe lume, atunci s-au izbit de stânci și s-au înecat. Dara scuipă: *Femeia*… aceea, începu el, cu dispreț. E aceea care m-a înrobit. Îi cunosc chipul din amintirea pe care mi-ai declanșat-o.

Nahri își înconjură trupul cu brațele. Era încă udă, iar aerul zorilor, rece.

— Cel pe care l-am ucis eu a spus că făcuseră o învoială, că unelteau împreună cu *mama mea*, Dara. Vocea i se poticni în acel cuvânt: Acea Manizheh despre care tot vorbeau.

Simți că o cuprinde amețeala: moartea lui Khayzur, faptul că pomeniseră de mama ei, că un întreg râu se ridicase să îi facă bucăți… fusese prea mult.

Dara a fost lângă ea într-o clipă. O luă de umeri, aplecându-se s-o privească în ochi:

— Mint, Nahri, spuse cu fermitate. Sunt demoni. Nu poți avea încredere în ce spun ei. Tot ce fac e să amăgească și să manipuleze.

Fac asta cu oamenii, ca și cu *daev-ii.* Ar spune orice să te păcălească. Să te distrugă.

Ea reuși să încuviințeze, iar Dara îi atinse obrazul cu mâna.

— Hai să mergem în oraș! spuse el, încet. Ar trebui să ne găsim sanctuar în Marele Templu. Ne dăm noi seama ce să facem mai departe după aceea.

— Bine!

Apăsarea palmei lui pe pielea sa o făcu să se gândească la ce făceau când îi atacaseră ifriții, și se înroși. Privi în altă parte, căutând orașul în jurul lor. Dar nu văzu decât copaci argintii și sclipiri ale apei în care se reflecta soarele, în depărtare.

— Unde *se află* Daevabadul?

Dara arătă printre copaci. Pădurea cobora abrupt în fața lor.

— La poalele muntelui e un lac. Daevabadul e doar o insulă în centrul lui. Ar trebui să fie un feribot pe plajă.

— *Djinn*-ii folosesc feriboturi?

Era atât de neașteptat și atât de omenesc, încât aproape izbucni în râs.

El ridică o sprânceană, mirat:

— Te poți gândi la o metodă mai bună de a traversa un lac?

O mișcare îi atrase atenția. Nahri ridică privirea, observând un șoim cenușiu, care stătea într-un copac din fața ei. Se holbă, la rândul ei, mutându-se de pe un picior pe altul și așezându-se într-o poziție mai comodă.

Ea se întoarse spre Dara.

— Presupun că nu. Arată-mi drumul.

Nahri îl urmă printre copaci, în timp ce soarele urca tot mai sus și umplea pădurea cu o lumină superbă, de un galben palid. Picioarele ei goale făceau zgomot pe iarbă și, când trecu pe lângă un tufiș des, cu frunze de un verde-închis, își lăsă mâinile să îl atingă repede, acolo unde înfloriseră o puzderie de boboci de culoarea somonului. Aceștia se încălziră la atingerea ei și începură să înflorească discret.

Ea îl privi pe Dara cu coada ochiului, în timp ce acesta se uita la pădure. În ciuda morții lui Khayzur, în ochii lui se ivise o lumină nouă.

„E acasă”, își dădu seama Nahri.

Și nu doar ochii îi străluceau. Când se întinse să dea la o parte o creangă care atârna jos, îi văzu inelul, cu smaraldul sclipind puternic. Nahri se încruntă, însă, când se apropie de el, strălucirea dispăru.

Pădurea începu să lase loc terenului neted, iar copacii, să se rărească, dezvăluind un țărm acoperit de pietricele. Lacul era enorm, înconjurat de munți acoperiți cu păduri de lemn tare, verzi, în partea de miazăzi, și de stânci ascuțite, în partea de miazănoapte. Apa albastră-verzuie era complet calmă – o oglindă neîntreruptă. Nu văzu nicio insulă, nimic care să o poată duce măcar cu gândul la un sat, darămite la un oraș măreț.

Dar exista, totuși, o barcă mare, ancorată nu departe de locul unde se aflau ei, asemănătoare ca formă cu felucile care navigau pe Nil. Soarele se reflecta în desenele amețitoare, alb cu negru, pictate pe carenă, și o pânză triunghiulară, neagră, flutura zadarnic în aer, către lac. Un bărbat stătea la cârma curbată abrupt, cu brațele încrucișate, mestecând capătul unei pipe strălucitoare. Veșmintele lui îi aminteau lui Nahri de negustorii yemeniți pe care-i văzuse în Cairo: doar o eșarfa cu model îi încingea brâul și avea o tunică simplă. Pielea lui era la fel de maronie ca a ei, iar barba lui neagră, tunsă de-un lat de palmă. Un turban cenușiu, cu ciucure, era înfășurat în jurul

capului său.

Mai erau doi bărbați pe plajă, mai jos de barcă, amândoi îmbrăcați în robe voluminoase, albastre-verzui, și acoperăminte asortate pentru cap. Nahri văzu cum unul din ei făcea un gest furios către bărbatul din barcă, strigându-i ceva ce ea nu putea auzi, și arătând în spatele lui. Dintre copacii din cealaltă parte a pădurii, mai apărură câțiva bărbați, conducând cămile încărcate cu tablete albe, legate laolaltă.

— Sunt *daev-i* cu toții? întrebă ea, cu voce scăzută, remarcând felul în care le abureau și le fumegau robele, și acela în care le sclipea pielea întunecată.

Dara nu părea la fel de încântat.

— Probabil nu e termenul lor favorit.

Ea îi ignoră ostilitatea.

— *Djinn*-i, atunci?

Daev-ul încuviință, așa că ea se întoarse spre ei. Chiar și după lunile petrecute cu Dara, se vedea că totul i se părea încă de neimaginat. *Djinn*-ii erau cam o duzină. Eroii legendari, ai poveștilor spuse în jurul focului din popasurile caravanelor, ei înșiși, în carne și oase, certându-se ca niște precupețe neroade!

— Bărbații în robe sunt din neamul ayaarile, spuse Dara. Probabil, negustori de sare, după încărcătură. Celălalt e un geziri, continuă el, privindu-l suspicios. Probabil, un agent de-al regelui, deși nu arată prea oficial, adăugă, arogant. Se uită spre Nahri: Trage-ți vălul pe cap sau ce ți-a mai rămas din el, și peste față, când ne apropiem.

— De ce?

— Fiindcă niciun *daeva* nu ar călători cu o însoțitoare *shafit-ă,* o lămuri el, sec. Cel puțin, pe vremea mea, n-ar fi făcut-o. Nu vreau să atragem atenția. Își culese niște murdărie de pe mâneca stângă și își frecă atent obrazul, pentru a-și ascunde tatuajul: Dă-mi roba înapoi! Trebuie să-mi acopăr semnele de pe brațe.

Nahri o scoase și i-o dădu.

— Crezi că vei fi recunoscut?

— În cele din urmă, da. Dar se pare că trebuie să aleg între a fi arestat în Daevabad sau a mă întoarce la Gozan, pentru a fi ucis de *mariz*-i și de *peri*-i, pentru că mă fac vinovat de-o ofensă necunoscută. Își înfășură coada turbanului mai strâns în jurul maxilarului: Prefer să-mi încerc norocul cu *djinn*-ii.

Ea își trase vălul peste față. Bărbații se certau încă, atunci când se apropiară de barcă. Limba lor era ciudată și suna ca un amestec greșit din fiecare limbă pe care Nahri o auzise vreodată în bazar.

— Regele va fi informat despre asta, declara unul dintre negustorii ayaarile, aruncând apoi, furios, o bucată de pergament la picioarele barcagiului. De la palat ni s-a alcătuit un contract care promite că vom avea un preț fix pentru transport!

Nahri îi privea, uimită. Toți cei din tribul ayaarile erau cu cel puțin două capete mai înalți decât ea, iar robele albastre-verzui le fluturau ca niște aripi. Ochii lor erau aurii, însă fără duritatea galbenă a ifriților. Căzuse în transă deja: nici măcar nu era nevoie să îi atingă ca să simtă viața și energia care le clocoteau sub piele. Îi auzea respirând, le simțea plămânii enormi care se umpleau și pufăiau ca niște foaie. Bătaia inimilor le era asemenea unor tobe de nuntă.

Barcagiul geziri era mult mai puțin impresionant, fără îndoială, din cauza că era cam adus de spate și că tunica îi era murdară. Expiră un fir lung de fum negru și de scântei portocalii, apoi își lăsă pipa să atârne de degetele lungi.

— E o bucată drăguță de hârtie, spuse el, agale, arătând spre contract. Poate că o să vă fie de folos pe post de plută, dacă nu veți dori să-mi plătiți.

Nahri aprecie logica bărbatului, însă Dara păru mai puțin impresionat. Ba, mai mult, *daev*-ul făcu chiar un pas în față, iar ceilalți îl remarcară, în sfârșit.

— Și care este prețul?

Barcagiul îl privi surprins.

— Pelerinii *daeva* nu plătesc niciun sfanț, neghiob ce ești! Și, rânjind spre ayaarile: în schimb, crocodilii…

Celălalt *djinn* își ridică brusc mâna, iar în jurul degetelor îi apărură scântei.

— Cum de-ndrăznești să ne insulți, o, tu, netrebnic cu sânge îndoit cu apă, o, tu, moleșitule de valuri…

Dara o conduse cu blândețe pe Nahri spre cealaltă parte a bărcii.

— E posibil să mai dureze o vreme, spuse el, când se îndreptau spre rampa îngustă, vopsită.

— Parc-ar vrea să se omoare unii pe alții.

Ea privi în urmă când unul dintre negustorii ayaarile începu să

lovească, mânios, carena bărcii cu un baston lung, de lemn. Căpitanul geziri chicotea.

— Până la urmă, se vor înțelege. De vrei să mă crezi sau nu, triburile lor sunt aliate. Deși, firește, cât au condus *daev*-ii, trecerea era gratuită.

Detectă o urmă de aroganță în vocea lui și oftă. Ceva îi spunea că acele certuri între diversele triburi de *djinn*-i aveau să facă războiul dintre turci și franțuji să pară o biată sfadă amicală.

Dar, indiferent cât de urâtă le fu cearta, în cele din urmă, căpitanul și negustorii căzură de acord asupra prețului, fiindcă, înainte să-și dea seama, cămilele erau deja conduse spre burta navei. Barca se clătină și se balansă la fiecare pas, iar scândurile de lemn protestară. Nahri privi cum negustorii se așezară în capătul opus al bărcii, încrucișându-și, cu grație, picioarele lungi sub robe.

Căpitanul sări la bord și trase pasarela, cu un pocnet puternic. Nahri simți cum i se face ghem stomacul, din cauza emoției. Privi când căpitanul scoase o bară scurtă din eșarfa care îi era cingătoare. O tot răsuci în mâini și aceasta deveni tot mai lungă.

Ea se încruntă, privind peste marginea bărcii. Erau încă pe țărm.

— N-ar trebui să fim în apă?

Dara clătină din cap.

— Nu. Pasagerii se îmbarcă doar de pe țărm. Altfel, e prea riscant.

— Riscant?

— Păi, *mariz*-ii au blestemat lacul cu veacuri în urmă. Dacă pui chiar și un deget în apă, te apucă, te rupe în bucăți și îți trimite rămășițele în toate locurile la care mintea ta s-a gândit vreodată.

Gura lui Nahri se căscă de groază.

— *Ce*? icni ea. Și noi traversăm așa ceva? E o bucată de…

— Nu e alt Dumnezeu în afară de Allah! strigă căpitanul și lovi cu bara – care, între timp, devenise un cogeamite parul, aproape cât lungimea bărcii de mare – în țărmul nisipos.

Barca se ridică atât de repede, încât aproape pluti o secundă. Lovi lacul cu zgomot, trimițând un val de apă peste bord. Nahri țipă și își acoperi capul, dar căpitanul se strecură rapid între ea și val. Plescăi din limbă spre apă și o amenință cu prăjina, așa

cum ar fi făcut ca să alunge un câine. Apa se domoli.

— Relaxează-te! îi spuse Dara, părând rușinat. Lacul știe cum să se poarte. Aici suntem în siguranță.

— Știe… Fă-mi o favoare, spuse Nahri, privind urât spre *daeva.* Data viitoare când suntem pe punctul de a face vreo trăsnaie, cum ar fi să traversăm un lac blestemat de *mariz*-i care rupe oamenii în *bucăți,* fii bun și ia-ți răgazul de a-mi explica fiecare etapă. Pe Allah…

Nimeni altcineva nu părea deranjat. Cei doi ayaarile vorbeau între ei, împărțind un coș cu portocale. Căpitanul se balansa pe marginea carenei și ajusta pânza. Apoi își băgă pipa în interiorul tunicii și începu să cânte.

Cuvintele se revărsară peste ea, părând ciudat de cunoscute și, totuși, complet de neînțeles. Era o senzație atât de ciudată, încât îi luă o clipă să își dea seama ce se petrece.

— Dara? îl trase de mânecă, distrăgându-i atenția de la apa sclipitoare: Dara, nu îl înțeleg.

Nu i se mai întâmplase asta înainte.

Ridică privirea spre *djinn.*

— Nu, cântă în geziriyya. Limba lor nu poate fi înțeleasă, nu poate fi nici măcar învățată de membrii altor triburi. Se strâmbă: O abilitate foarte potrivită pentru un popor atât de duplicitar.

— Nu-ncepe din nou!

— Nu încep. Nu i-am spus-o în față.

Nahri oftă.

— Atunci, în ce limbă vorbeau între ei? întrebă, făcând semn de la căpitan la negustori.

El își dădu ochii peste cap:

— În djinnistani. O limbă de negustori, urâtă, deloc rafinată, constând din cele mai neplăcute sunete din toate limbile lor.

Pentru moment, se cam săturase de părerile lui Dara. Nahri își întoarse privirea și își ridică fața spre soarele strălucitor. Îl simțea cald pe piele, iar ea se luptă să-și țină ochii deschiși, mai ales că mișcarea ritmică a bărcii o îndemna la somn. Privi, leneș, un șoim cenușiu care se rotea și se lăsă apoi în picaj în apropiere, poate căutând coji de portocală, înainte să cârmească spre stâncile din depărtare.

— Încă nu văd nimic care să semene a oraș, spuse ea.

— Vei vedea, în curând, răspunse el, privind spre munții înverziți. Mai avem de trecut de încă o iluzie.

Chiar în timp ce el vorbea, un sunet ascuțit îi răsună în urechi. Înainte să poată striga, întregul trup i se chirci brusc, comprimându-se, parcă, într-o teacă îngustă. Pielea o ardea, iar plămânii i se umplură de fum. Vederea i se încețoșă pentru puțin timp, în timp ce zgomotul creștea în intensitate... Apoi, dispăru. Nahri zăcea pe spate pe punte, încercând să-și vină în simțiri. Dara era aplecat deasupra ei, iar îngrijorarea i se citea pe chip.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

Ea se ridică și își frecă fruntea, scoțându-și șalul și ștergându-și sudoarea care-i acoperea fața.

— Da, mormăi.

Unul dintre negustorii ayaarile se ridică și el. Când îi văzu chipul descoperit, își feri ochii aurii.

— Domnița ta este bolnavă, cumva, frate? Avem apă și mâncare...

— Nu e treaba ta, se răsti Dara.

Negustorul tresări, de parcă ar fi fost pălmuit, și se așeză brusc înapoi lângă tovarășul său.

Nahri era șocată de lipsa de politețe a lui Dara.

— Ce s-a întâmplat? Încerca doar să m-ajute.

Își lăsă vocea să urce, sperând că ayaarile îi înțelegeau stânjeneala. Dădu la o parte mâna lui Dara, care încerca să o ajute să se ridice, dar aproape căzu iar când văzu orașul cu ziduri enorme care li se înfățișă dintr-odată în față, atât de mare, încât acoperea mai tot cerul și toată insula stâncoasă pe care se afla.

Numai zidurile și făceau ca piramidele egiptene să pară pitice, iar singurele clădiri pe care le vedea în depărtare erau suficient de înalte ca să se poată zări peste acestea! O varietate amețitoare de minarete subțiri, temple în formă de ou cu acoperișuri verzi, în pantă, și clădiri de cărămidă mărunte, drapate într-o lucrătură complicată în piatră care semăna cu dantela... Zidul în sine strălucea în soarele puternic, iar lumina aluneca pe suprafața sa aurie precum...

— Bronzul, șopti ea.

Zidul masiv era construit numai și numai din bronz, perfect lustruit.

Ea se apropie de marginea bărcii, fără cuvinte. Dara o urmă.

— Da, încuviință. Bronzul reține mai bine farmecele folosite la

construirea orașului.

Ochii lui Nahri cercetau zidul. Se apropiau de un port cu debarcadere de piatră și docuri care păreau suficient de mari să poată face loc atât flotei franțuzești, cât și celei otomane. Un acoperiș de piatră mare, perfect tăiat, ferea mai toată zona, fiind susținut de coloane imense.

Când barca se apropie, ea remarcă siluete sculptate cu migală în suprafața de bronz a zidului: zeci de femei și bărbați îmbrăcați în stil antic, pe care nu-l putea numi, cu tichii plate acoperindu-le părul creț. Unii stăteau și arătau, ținând pergamente nedesfăcute și balanțe. Alții doar ședeau, cu palmele deschise și fețele senine.

— Pe Allah! șopti ea.

Ochii i se căscară când se apropiară mai mult. Statui de bronz ale acelorași personaje de pe zid se înălțau deasupra bărcii.

Un rânjet cum Nahri nu mai văzuse îi lumină chipul lui Dara când acesta privi orașul. Obrajii i se îmbujoraseră de entuziasm, iar când se uită spre ea, ochii îi străluceau atât de tare, încât abia îl putu înfrunta.

— Strămoșii tăi, *banu nahida,* spuse el, făcând semn spre statui. Își uni palmele și se înclină: Bine ai venit în Daevabad!

ALI

Ali trânti mormanul de hârtii înapoi pe birou, aproape dărâmându-și paharul cu ceai.

— Rapoartele acestea sunt niște minciuni, Abu Zebala! Ești inspectorul sanitar al orașului. Explică-mi de ce cartierul celor din neamul *daeva* aproape strălucește, în timp ce un bărbat din zona tribului sahrayn a fost strivit, zilele trecute, de un morman de gunoi care s-a prăbușit pese el.

Demnitarul geziri care se afla în fața lui îi oferi un zâmbet servil.

— Vere…

— Nu-s vărul tău!

Practic, nu era adevărat, însă un stră-străbunic comun cu regele îl adusese pe Abu Zebala în această poziție. Nu avea să-i permită să se strecoare fără un răspuns.

— *Prințul meu,* se corectă el, cu grație. Cercetez deja incidentul. Era un băiețel care n-ar fi trebuit să se joace în gunoi. Cu adevărat, părinții lui sunt de vină, fiindcă…

— Avea două sute optzeci și unu de ani, nătărău ce ești!

— Ah! Abu Zebala clipi: Serios? Înghiți în sec, iar Ali îl privi socotind care-ar fi trebuit să-i fie următoarea minciună: Oricum… ideea de a distribui servicii sanitare în mod egal între triburi este depășită.

— Poftim?

Abu Zebala își împreună mâinile.

— *Daev*-ii apreciază mult curățenia. Întregul lor cult al purității se bazează pe… ă, puritate, nu? Dar cei din tribul sahrayn? Celălalt *djinn* clătină din cap, dezamăgit: Serios… Știm cu toții că barbarii aceia din apus s-ar coace fără probleme în propria murdărie. Curățenia e suficient de importantă pentru *daev*-i, și dacă sunt dispuși să pună preț pe ea… cine sunt eu să îi refuz?

Ali își miji ochii, încercând să deslușească vorbele lui Abu Zebala.

— Ce? Tocmai ai recunoscut c-ai luat bacșiș?

Celălalt nici măcar nu avu decența să pară rușinat.

— Nu l-aș numi chiar „bacșiș”…

— Destul! Ali îi trânti rapoartele în brațe: Să îndrepți de îndată lucrurile! Fiecare cartier va avea parte de aceleași norme în

ceea ce privește îndepărtarea gunoiului și curățarea străzilor. Dacă problema nu se va rezolva până la sfârșitul săptămânii, te dau afară și te trimit înapoi la Am Gezira.

Abu Zebala încercă să protesteze, însă Ali ridică o mână atât de iute, încât celălalt tresări.

— Ieși! Și dacă te mai aud încă o dată vorbind de plocoane, bacșișuri, ciubucuri sau cum oi mai vrea să le spui, îți tai limba, ca să nu mai existe și o a treia dată.

Ali nu vorbea serios, dar era ostenit și nervos. Zâmbetul superior al lui Abu Zebala dispăru, iar acesta păli. Încuviință și plecă iute, cu sandalele lipăind în timp ce fugea în jos pe scări.

„N-am făcut față prea bine situației!”

Ali oftă și se ridică, mergând spre fereastră. Nu avea pic de răbdare cu oamenii precum Abu Zebala. Nu după noaptea trecută.

Un feribot se deplasa pe suprafața calmă a apei lacului îndepărtat, iar lumina caldă a soarelui se reflecta în carena lui negru cu auriu. Era o zi minunată pentru navigație. Oricine s-o fi aflat pe feribot se putea considera norocos, se gândi el. Ultima dată când traversase Ali, plouase atât de tare, încât se temuse că barca avea să se scufunde.

Căscă, iar osteneala îl birui din nou. Nu se întorsese la palat cu o seară înainte, incapabil să suporte să-și revadă apartamentele luxoase sau să întâlnească familia pe care cei din Tanzeem voiau să o trădeze, după întâlnirea dezastruoasă de la orfelinat. Dar nu reușise să doarmă nici la birou. De fapt, nu prea dormise deloc din noaptea în care-l urmase pe Anas în cartierul celor din neamul *daeva.*

Se întoarse la birou, fiindcă suprafața sa plată devenise brusc tentantă. Ali își lăsă capul pe braț și închise ochii.

„Poate doar pentru vreo câteva minute…”

Un ciocănit brusc îl trezi din somn, iar Ali sări în sus, împrăștiindu-și hârtiile și dărâmând, în sfârșit, paharul de ceai. Când Marele Vizir se năpusti înăuntru, Ali nu se obosi să-și ascundă nemulțumirea.

Kaveh închise ușa, în timp ce Ali aduna frunzele ude de ceai de pe rapoartele acum pătate.

— Lucrezi din greu, prințul meu?

Ali se uită urât.

— Ce vrei, Kaveh?

— Trebuie să vorbesc cu tatăl tău. E urgent.

Ali arătă cu mâna prin birou.

— Nu știi că te afli în Citadelă? Înțeleg că trebuie să fie derutant, la vârsta ta… cu toate clădirile astea, care nu au nimic în comun ca înfățișare și se află în colțuri opuse ale orașului…

Kaveh se așeză neinvitat pe scaunul din fața lui Ali.

— Nu vrea să mă vadă. Servitorii lui îmi spun mereu că e ocupat.

Ali își ascunse surprinderea. Kaveh era un om foarte enervant, însă poziția sa îi permitea, de obicei, să aibă acces la rege, mai ales când avea de discutat chestiuni urgente.

— Poate că nu te mai afli în grațiile lui, sugeră el, plin de speranță.

— Să înțeleg, așadar, că pe tine, unul, zvonurile nu te îngrijorează deloc? întrebă Kaveh, ignorând răspunsul lui Ali. Bârfele de bazar despre o fată *daeva* care se presupune că s-a convertit la credința ta, ca să se căsătorească pe ascuns cu un *djinn*? Se spune că familia ei a recuperat-o seara trecută și a ascuns-o în cartierul nostru.

„Aha!” Ali se gândi mai bine la grijile lui Kaveh. Nu exista nimic care să alimenteze mai mult tensiunile din lumea lor decât convertirile și căsătoriile mixte. Din păcate, situația pe care i-o expusese vizirul putea deveni scânteia care să aprindă o revoltă. Legea din Daevabad oferea protecție absolută acelora care se converteau. Sub nicio formă, familiilor *daeva* nu li se permitea să îi hărțuiască sau să îi țină captivi. Ali nu avea nicio problemă cu asta: în fond, credința *djinn*-ă era cea corectă. Totuși, *daev*-ii puteau fi foarte posesivi când venea vorba despre neamurile lor, și rareori astfel de tărășenii se sfârșeau cu bine.

— N-ar fi mai bine să te întorci la oamenii tăi și să găsiți fata? Cu siguranță, dispui de toate resursele. Dă-o înapoi soțului ei, înainte ca lucrurile să scape de sub control.

— Oricât mi-ar plăcea să dau fete *daev*-e pe mâna mulțimilor de *djinn*-i furioși, începu Kaveh, sarcastic, fata în chestiune nu pare să mai fie de găsit pe undeva. Niciuna dintre părți nu îi cunoaște numele și nu are vreo informație de identificare. Unii spun că soțul ei este un negustor din neamul sahrayn, alții, că ar fi un fierar geziri, și alții, un cerșetor *shafit.* El se încruntă: Dacă povestea asta ar fi reală, aș ști.

Ali îl privi suspicios.

— Și atunci, care e problema?
— Că e un zvon. Că nu există nicio fată. Dar răspunsul nu face decât să îi enerveze pe *djinn-i* și mai tare. Mă tem că își caută un motiv să ne devasteze cartierul.
— Și cine sunt aceşti „ei”, Mare Vizir? Cine ar fi suficient de nesăbuit să atace cartierul celor din neamul *daeva*?
Kaveh își ridică bărbia.
— Poate aceia care l-au ajutat pe Anas Bhatt să omoare doi oameni din tribul meu, aceia pe care cred că *tu* ai fost însărcinat să îi găsești și să îi aduci la judecată.
Ali a avut nevoie de toată capacitatea de autocontrol de care era capabil să nu tresară. Își drese vocea:
— Mă îndoiesc că o mână de fugari, care deja se ascund de Garda Regală, ar fi interesați să atragă atenția într-un asemenea hal.
Kaveh îl privi lung:
— Poate. Oftă: Prințule Alizayd, îți spun doar ce am auzit. Știu că tu și cu mine avem problemele noastre, însă te implor să le lași deoparte, deocamdată. Își făcu gura pungă: Ceva din toate astea mă îngrijorează.
Onestitatea din vocea lui Kaveh îl izbi.
— Ce vrei să fac?
— Să instaurezi o oră de stingere și să dublezi garda de la poarta tribului nostru.
Ali căscă ochii.
— Știi că nu pot face asta fără permisiunea regelui. Ar stârni panică pe străzi.
— Trebuie să faci *ceva,* insistă Kaveh. Ești *qaid* doar. Siguranța orașului e răspunderea ta.
Ali se ridică. Kaveh se comporta, probabil, ridicol. Însă, dacă exista o șansă foarte, *foarte* mică să fie adevărat acel zvon, voia să facă tot ce îi stătea în putere ca să evite o revoltă. Iar asta însemna să meargă la tatăl său.
— Să mergem! spuse, făcându-i semn lui Kaveh. Sunt fiul lui, n-o să mă poată refuza.

— Regele nu vă poate primi acum, prințul meu!
Ali se înroși când gardianul îi refuză, politicos, ce-i drept,

intrarea la tatăl său. Kaveh tuși, încercând, fără prea mult succes, să-și ascundă chicotitul. Ali se holbă la ușa de lemn, stânjenit și enervat. Tatăl lui nu voia să-l vadă pe Marele Vizir, iar acum era prea ocupat pentru *qaid*?

— E ridicol!

Ali împinse gardianul și deschise ușa. Nu-i păsa ce fel de treburi întrerupea.

Dar scena care i se înfățișă nu era compusă dintr-un grup de concubine puse pe flirt, așa cum se aștepta, ci dintr-un mic grup de bărbați care se adunaseră în jurul biroului tatălui său. Muntadhir, Abu Nuwas și, mai ciudat, un bărbat cu aspect de *shafit* pe care nu-l cunoștea, îmbrăcat într-o robă maronie, zdrențuită, și un turban alb, ambele pătate de sudoare.

Regele ridică privirea, surprins.

— Alizayd… Ai ajuns mai repede.

„Mai repede pentru ce?"

Ali clipi, încercând să își revină.

— Eu… scuze, nu mi-am dat seama că…

Nu își duse gândul până la capăt. Puneau ceva la cale? Unelteau? Ținând cont de cât de repede se îndreptaseră oamenii când intrase el și de privirea vag vinovată de pe chipul fratelui său, „uneltire" era, cu siguranță, cuvântul potrivit. *Shafit*-ul își coborî privirea, pășind în spatele lui Abu Nuwas, de parcă nu voia să fie văzut.

Kaveh apăru și el.

— Iartă-ne, Maiestate, însă avem o problemă urgentă…

— Da, am primit mesajul tău, Mare Vizir, îl întrerupse tatăl său. Mă ocup.

— Ah! Kaveh se fâstâci sub privirea severă a regelui.

— Doar că, mă tem că dacă nu…

— Am spus că mă ocup. Poți să pleci.

Ali aproape că simți milă pentru o clipă față de Kaveh, când acesta ieși repede din încăpere. Ignorându-și fiul mai mic, Ghassan făcu semn spre Abu Nuwas.

— Așadar, ne-am înțeles?

— Da, Luminăția Ta, spuse Abu Nuwas, cu o voce gravă.

Regele își îndreptă atenția spre *shafit.*

— Și dacă vei fi prins… Bărbatul se înclină, iar tatăl lui încuviință: Bine, puteți pleca. Se uită la Ali, iar chipul i se înăspri: Vino! îi porunci, trecând la geziriyya. Stai jos!

Intrase în calitate de *qaid,* însă acum Ali se simțea ca un băiețel care se pregătea să fie muștruluit. Luă loc pe scaunul simplu aflat în fața tatălui său. Remarcă, pentru prima dată, că regele purta robele sale de ceremonie negre și turbanul în nuanțe de nestemate, ceea ce era ciudat. Curtea se ținea târziu în acea după-amiază, iar tatăl său nu se îmbrăca așa, de obicei, decât dacă se aștepta să apară în public. O ceașcă aburindă de cafea verde se afla lângă mâna sa acoperită de inele, iar mormanul său de manuscrise arăta și mai haotic decât de obicei. Orice preocupare va fi avut, cu siguranță, îl ținuse în alertă de ceva vreme.

Muntadhir făcu un semn spre ceașcă.

— Să o iau, înainte să i-o arunci în cap?

Ali înghiți un val de panică, foindu-se sub privirea dură a tatălui său.

— Ce am făcut?

— Nu mare lucru, se pare, spuse Ghassan, bătând darabana cu degetele peste hârtii. Am revizuit rapoartele lui Abu Nuwas despre… Func*ția ta* de qaid*.*

Ali se dădu înapoi.

— Există rapoarte? Își dăduse seama că Abu Nuwas îl urmărea, dar existau suficiente hârtii pe birou ca să conțină o istorie detaliată a Daevabadului: Nu mi-am dat seama că l-ai pus să mă spioneze.

— Firește că l-am pus să facă asta, pufni Ghassan. Chiar credeai că voi încredința controlul complet al siguranței orașului pe mâna fiului meu minor, care are un trecut plin de decizii proaste?

— Bănuiesc că rapoartele nu sunt grozave?

Muntadhir tresări, iar chipul tatălui său se întunecă.

— Sper să-ți păstrezi simțul umorului, Alizayd, când o să te trimit într-o garnizoană uitată de lume din deșertul Sahara.

Lovi, mânios, hârtiile: Se presupune că trebuia să îi găsești pe cei rămași în Tanzeem și să îi înveți pe *shafiț*-i o lecție. Totuși, închisoarea este aproape goală și nu văd nicio dovadă c-ai fi făcut arestări sau evacuări. Ce s-a întâmplat cu noile ordonanțe care îi privesc pe *shafiț*-i? N-ar trebui deja să fie afișate pe străzi măcar jumătate dintre ele?

Așadar, Rashid avusese dreptate, cu o seară înainte, când spusese că Ghassan avea să își dea, în curând, seama că Ali nu

punea în aplicare noile legi. Ali se luptă să-și găsească cuvintele.

— Nu e, oare, un lucru bun dacă temnița e goală? De la executarea lui Anas nu a mai avut loc vreo manifestare violentă de grup și nici infracționalitatea nu a mai crescut… Nu pot aresta oameni pentru lucruri pe care nu le fac.

— Atunci ar fi trebuit să-i faci să iasă din ascunzătorile lor. Ți-am mai zis că vreau să scap de ei. Ești *qaid.* E răspunderea ta să-ți dai seama cum să-mi îndeplinești ordinele.

— Inventând acuzații?

— Da, spuse Ghassan vehement. Dacă e nevoie… În plus, Abu Nuwas îmi spune că au fost câteva situații în care au fost răpiți copiii adoptivi ai celor pursânge, în ultimele săptămâni. Nu ai investigat?

„Copii adoptivi? Așa le spun?”

Ali se uită la tatăl său, nevenindu-i să creadă.

— Îți dai seama că oamenii care depun acele plângeri sunt stăpâni de sclavi, nu? Răpesc acei copii de la părinții lor, pentru a-i vinde celui care oferă mai mult! Ali încercă să se ridice.

— Stai jos! se răsti tatăl său. Și nu încerca să mă convingi cu propaganda asta *shafit*-ă*.* Oamenii renunță la copiii lor mai mereu. Iar așa-numiții tăi stăpâni de sclavi au acte în regulă, așa că, în ceea ce ne privește, ei chiar respectă legea.

— Dar, ava…

Tatăl său lovi cu pumnul în masă atât de tare, încât pergamentele săriră în sus. O călimară căzu și se zdrobi de podea.

— Ajunge! I-am spus deja lui Abu Nuwas că aceste tranzacții pot fi de acum înainte încheiate în bazar, dacă lucrurile devin astfel mai sigure. Când Ali deschise gura, tatăl lui ridică o mână: Nu, îl avertiză el. Dacă mai îndrăznești să spui fie și numai o vorbă despre asta, îți jur că îți iau toate titlurile și te trimit înapoi în Am Gezira pentru tot restul primului tău secol de viață. Clătină din cap: Voiam să-ți dau o șansă de a-ți dovedi loialitatea, Alizayd, dar…

Muntadhir se strecură între ei și vorbi pentru prima dată.

— Nu s-a ajuns încă până acolo, ava, spuse el, criptic. Hai să vedem ce urmează – asta am decis, da? Ignoră privirea întrebătoare a lui Ali: Dar, dacă Wajed se întoarce, Ali *ar trebui* să plece la Am Gezira. Încă n-are nici măcar un sfert de secol. Dă-i o garnizoană, acasă, și lasă-l să capete ceva experiență

timp de câteva decenii printre ai noștri, undeva, unde nu va putea face atâta rău.

— Nu e necesar.

Fața lui Ali se înroșise, dar tatăl său încuviința deja.

— E ceva de luat în seamă, da. Dar lucrurile nu pot continua așa până la întoarcerea lui Wajed. După ziua de azi, vei avea suficiente scuze ca să te arunci asupra *shafiț*-ilor.

— Poftim? Ali se îndreptă de spate: De ce?

Un strigăt ascuțit de pasăre venit dinspre fereastră îi întrerupse, și un șoim cenușiu trecu ușor prin pervazul de piatră, rostogolindu-se pe podea, unde luă forma unui soldat geziri, cu uniforma perfect călcată. Se aruncă într-o plecăciune, iar penele fumurii i se topiră în piele. Un cercetaș, își dădu seama Ali, unul dintre metamorfii care patrulau regulat atât orașul, cât și ținuturile din jur.

— Maiestatea Ta, începu el. Iartă-mi întreruperea, dar am vești urgente.

Ghassan se încruntă nerăbdător, când cercetașul tăcu.

— Care sunt…?

— Un sclav *daeva* traversează lacul și poartă un însemn de *afshin* pe chip.

Tatăl său se încruntă și mai tare:

— Și ce? Se mai întâmplă ca bărbați *daeva* să înnebunească, să își picteze pe chip însemne de *afshin* și să alerge pe jumătate despuiați pe străzi cel puțin o dată pe deceniu. Că este sclav e tocmai explicația pentru nebunia sa.

Cercetașul insistă.

— Dar el… nu părea nebun, regele meu. Puțin *haotic,* da, însă impunător. Arăta ca un războinic și purta pumnal la brâu.

Ghassan se uită lung.

— Știi când a murit ultimul *afshin,* soldat? Când cercetașul se înroși, Ghassan continuă: Acum *o mie patru sute* de ani. Niciun sclav nu rezistă atât. Ifriții îi dau pe mâna oamenilor ca să pricinuiască haos câteva secole, iar când sunt complet nebuni, îi aruncă înapoi pe scările Daevabadului, ca să ne sperie. Ridică din sprâncene: S-a dovedit eficient, în cazul tău.

Cercetașul își coborî privirea, bâiguind ceva, însă Ali remarcă încruntarea bruscă a lui Muntadhir.

— Ava, începu fratele său. Nu crezi că…

Ghassan îi aruncă o privire exasperată.

— N-ai auzit ce am spus? Nu fi ridicol! Se întoarse spre cercetaș: Dacă vă consolează, urmărește-i. Dacă scoate un arc și începe să ucidă *shafiț*-i pe stradă… bănuiesc că asta va face ziua mai interesantă. Fugi!

Cercetașul rușinat se plecă. Brațele i se acoperiră cu pene, iar el zbură pe fereastră, părând bucuros să scape.

— Un *afshin…* Ghassan scutură din cap: Urmează doar ca Suleiman însuși să mai apară pe tronul meu și să predice mulțimii. Făcu un gest de concediere către fiii săi: Puteți pleca și voi, deși o să rămâneți în palat restul zilei.

— Poftim? Ali sări în picioare: Eu sunt locțiitor de *qaid.* Pe străzi se coace o posibilă revoltă, a mai sosit și-un sclav nebun, și tu vrei să stau închis în camera mea?

Regele își ridică sprâncenele întunecate.

— Nu vei mai fi multă vreme *qaid,* dacă-mi pui la îndoială ordinele! Făcu semn cu capul spre ușă: *Plecați*!

Muntadhir îl luă pe Ali de umeri, întorcându-i și împingându-l spre ieșire.

— Ajunge, Zaydi! șopti el.

„Chiar pun ceva la cale!"

Ali nu voia să creadă că tatăl lui era capabil să provoace intenționat asemenea lucruri periculoase, dar, chiar și așa, nu voia ca *shafiț*-ii să fie momiți să se răscoale. Începu să meargă spre coridor. Detesta ideea, însă știa că trebuia să îl găsească pe Rashid.

Muntadhir îl prinse de încheietură.

— Nu, *akhi*! Azi nu pleci de lângă mine.

— Dar am nevoie de niște hârtii de la Citadelă.

Muntadhir îi aruncă o privire lungă. Prea lungă. Apoi ridică din umeri.

— Atunci hai să mergem!

— Nu trebuie să vii și tu.

— Serios? Muntadhir își încrucișă brațele: Și chiar acolo vei merge? Doar la Citadelă? Singur și înapoi, fără să te vezi cu nimeni… *Nu,* Alizayd, izbucni el, prinzându-l de bărbie când Ali se uită în altă parte, fără să-și poată privi fratele mai mare. Să te uiți la mine când îți vorbesc!

Un grup de curteni vorbăreți apărură de după colț, iar Muntadhir lăsă mâna jos, îndepărtându-se de Ali.

Furia reveni pe chipul fratelui său imediat ce aceștia plecară.

— Nesăbuitule! Nici măcar nu știi să minți, înțelegi? Muntadhir se opri și oftă, exasperat: Hai cu mine!

Îl luă de braț și îl trase în direcția opusă, printr-o intrare pentru servitori din apropiere de bucătării. Prea speriat să se opună, Ali rămase tăcut până când fratele lui se opri într-un alcov. Muntadhir ridică mâna, șoptind o incantație.

Suprafața alcovului fumegă. Apoi dispăru. Niște trepte prăfuite, de piatră, îi așteptau, căscându-se în întuneric.

Ali înghiți.

— Vrei să mă asasinezi?

Nu era în întregime o glumă. Muntadhir se uită urât la el:

— Nu, *akhi.* Să te salvez.

Muntadhir îl conduse pe un drum amețitor, în jos pe scări și prin coridoare pustii, mai jos și tot mai jos, până când Ali abia își mai putea imagina că se aflau încă în palat. Nu existau torțe. Singura lumină venea de la câteva flăcări pe care le crease Muntadhir. Lumina lor dansa cu sălbăticie pe pereții alunecoși și umezi, făcându-l pe Ali să-și dea seama cât de îngust era coridorul. Aerul era greu și mirosea a mucegai și a pământ reavăn.

— Suntem sub lac?

— Probabil.

Ali se cutremură. Erau și sub pământ, și sub apă? Încercă să nu se gândească la presiunea pietrei, a pământului și a apei de deasupra capului său, însă inima i-o luase razna. Majoritatea *djinn*-ilor pursânge erau claustrofobi, iar el nu făcea excepție. Nici fratele lui, judecând după respirația lui întretăiată.

— Unde mergem? îndrăzni să întrebe.

— E mai bine să vezi decât să-ți explic, răspunse Muntadhir. Nu te teme, suntem aproape.

Câteva minute mai târziu, coridorul se termină brusc cu două uși de lemn groase, care abia îi ajungeau lui Ali la bărbie. Nu existau zăvoare sau clanțe, nimic care să indice cum se deschideau.

Mâna lui Muntadhir țâșni când Ali se întinse spre ele.

— Nu așa! îl avertiză. Dă-mi *zulfikar*-ul tău!

— Doar nu o să-mi tai gâtul și o să mă lași să zac în locul ăsta

uitat de lume, nu?

— Nu mă provoca, spuse Muntadhir, sec.

Luă *zulfikar-ul,* se aplecă și își trecu lama peste gleznă. Apăsă palma pe rana însângerată și îi înapoie arma lui Ali.

— E rândul tău. Ia și tu sânge dintr-un loc pe care ava să nu-l vadă. Mă va ucide dacă află că te-am adus aici.

Ali se încruntă, însă urmă exemplul fratelui său.

— Și acum?

— Pune mâna aici.

Muntadhir făcu semn spre o pereche de sigilii de aramă murdare de pe ușă, și fiecare apăsă o mână însângerată pe un sigiliu. Vechile uși se deschiseră, slobozind un norișor de praf, dând la iveală bezna care se căsca în spatele lor. Fratele lui pătrunse în aceasta și ridică flăcările.

Ali se aplecă pe sub porticul jos și îl urmă. Muntadhir își desfăcu mâna, împrăștiind flăcările ca să aprindă torțele de pe ziduri, iluminând o peșteră mare, tăiată grosolan în stâncile pe care era construit orașul. Ali își acoperi nasul când mai făcu un pas pe pământul moale și nisipos. Peștera putea, iar când ochii i se obișnuiră cu întunericul, înlemni.

Podeaua era acoperită cu sicrie! Mii și mii, își dădu seama, când Muntadhir aprinse încă o torță. Unele erau aliniate frumos, în șiruri identice de sarcofage de piatră în timp ce altele erau doar niște grămezi aruncate alandala de cutii de lemn simple. Mirosul nu era de mucegai. Era de putreziciune. Era mirosul puternic, înțepător, al descompunerii în cenușă a unui *djinn.*

Ali tresări, oripilat.

— Ce e aici? Toți *djinn*-ii, indiferent de trib, își ardeau morții. Era unul dintre puținele ritualuri pe care le mai împărtășeau, după ce Suleiman îi separase.

Muntadhir cercetă încăperea.

— Opera noastră, se pare.

— Ce?

Fratele său îi arătă un suport pentru pergamente destul de mare, ascuns în spatele unui sarcofag de marmură. Toate înscrisurile erau sigilate în tuburi de plumb, pecetluite cu gudron. Muntadhir deschise unul dintre sigilii, trase pergamentul afară și i-l dădu lui Ali.

— Tu ești învățatul.

Ali desfăcu pergamentul subțire cu multă atenție. Era acoperit

cu scrierea arhaică a limbii geziriyya, o listă simplă de nume care conduceau spre alte nume.

Nume de *daev*-i*.*

Un arbore genealogic. Privi următoarea pagină. Aceea avea câteva date, toate urmând cam același tipic. Se strădui să citească una.

— Banu Narid e-Ninkarrik, o sută unu ani. Înec. Verificat de Qais al Qahtani și unchiul ei, Azad... Azad e-Nahid... Aleph, prânz, nouă, nouă, citi Ali simbolurile de la finalul însemnării, și își ridică privirea spre maldărul de sicrie din fața lui. Toate aveau câte un model din patru cifre și litere vopsit cu gudron negru pe margini.

— Pe Allah cel Atotputernic! șopti el. Ăștia sunt nahizii!

— Cu toții, confirmă fratele lui. Toți cei care au murit, de la război încoace. Indiferent de motiv. Făcu semn spre un colț întunecat, atât de departe, că Ali își dădea seama doar că acolo mai existau și alte sicrie: Și unii *afshin*-i, deși familia lor a fost distrusă chiar în război, firește.

Ali privi în jur. Văzu o pereche de sicrie micuțe de partea cealaltă a încăperii și se întoarse, îngrețoșat. Indiferent de ce simțea față de adoratorii focului, ce vedea era îngrozitor. Doar cei mai cumpliți criminali erau îngropați în lumea lor, pământul și apa fiind atât de dăunătoare pentru rămășițele de *djinn,* încât se spunea că ascundeau complet sufletul cuiva de judecata lui Dumnezeu. Ali nu era sigur că el chiar credea asta, dar, chiar și așa, erau creaturi ale focului și trebuiau să se întoarcă în foc. Nu într-un loc ca acesta, o peșteră întunecată, sub un lac blestemat.

— E dezgustător! spuse el, încet, rulând pergamentul. Nu voia să citească mai departe: Ava ți-a arătat asta?

Fratele lui încuviință și se uită la cele două sicrie micuțe.

— Când a murit Manizheh.

— Bănuiesc că e aici, pe undeva?

Muntadhir clătină din cap.

— Nu. Știi ce simțea ava pentru ea. A ars-o în Marele Templu. A spus că, atunci când avea să devină rege, voia să binecuvânteze și să ardă toate rămășițele, însă nu credea că ar exista o metodă de a face asta discret.

Ceva îl rodea pe Ali.

— *Daev*-ii ar dărâma porțile palatului, dacă ar afla despre

locul ăsta.

— Probabil.

— Atunci, de ce?

Muntadhir ridică din umeri.

— Crezi c-a fost hotărârea avei? Uită-te cât de vechi sunt unele dintre trupuri. Locul ăsta a fost probabil construit de Zaydi însuși… Ah, nu mă privi așa, știu că e eroul tău, Ali, dar nu fi naiv! Trebuie să știi ce se spunea despre nahizi, că ar putea să își schimbe chipul, să facă schimb de forme și să se învie unul pe celălalt din cenușă…

— Zvonuri, spuse Ali. Propagandă. Orice învățat ar putea…

— Nu contează, spuse Muntadhir, pe un ton fără nicio inflexiune. *Privește* locul ăsta! Arătă spre manuscrise: Au ținut registre, au verificat trupurile. Om fi câștigat noi războiul, însă măcar unii dintre strămoșii noștri erau atât de speriați de nahizi, încât le păstrau corpurile ca să se asigure că sunt cu adevărat morți.

Ali nu răspunse. Nu era sigur ce-ar fi putut spune. Întregul spațiu îi dădea fiori. Aleșii lui Suleiman fuseseră reduși la cadavre care putrezeau în veșmintele de îngropăciune. Peștera – nu, mormântul – era tăcută, cu excepția sunetelor produse de torțele care ardeau.

Muntadhir vorbi iar.

— E și mai rău. Desprinse cu mare greutate un sertăraș dintr-o parte a suportului pentru pergamente și scoase o casetă de aramă, cam cât mâna lui: Un alt sigiliu de sânge, deși cât ai pe mână ar trebui să-l poată deschide. I-o oferi lui Ali: Crede-mă, strămoșii noștri nu au dorit niciodată să găsească cineva *asta.* Nici măcar nu știu de ce au mai păstrat-o.

Caseta se încălzi în mâna însângerată a lui Ali, iar un arc fu eliberat. Înăuntru se afla o amuletă prăfuită, tot din aramă.

„O relicvă”, își dădu el seama. Toți *djinn*-ii purtau ceva asemănător, un strop de sânge și un fir de păr, uneori un dinte de lapte sau o bucățică de piele – toate prinse, împreună cu versete sfinte, în metal topit. Era singura cale prin care puteau reveni într-un corp, dacă erau capturați de ifriți. Ali purta una, la fel și Muntadhir: niște tuburi mici, ca niște șuruburi de aramă trecute prin urechea dreaptă, în stilul geziri.

Se încruntă.

— A cui este?

Muntadhir îi zâmbi slab.

— A lui Darayavahoush e-Afshin.

Ali scăpă amuleta, de parcă l-ar fi mușcat.

— A „Flagelului din Qui-zi”?

— Chiar a lui, fie ca Allah să-l facă una cu pământul!

— N-ar trebui să avem asta, insistă Ali. Simți un fior trecându-i pe șira spinării: Cărțile… nu spun că i s-ar fi întâmplat asta.

Muntadhir îi aruncă o privire.

— Și ce spun cărțile că s-a întâmplat, Alizayd? Că Flagelul a dispărut în mod misterios când răscoala sa se afla la apogeu și tocmai se pregătea să recucerească Daevabadul? Fratele său îngenunche să recupereze amuleta: Ciudată potrivire, n-am ce zice!

Ali clătină din cap.

— Dar nu e posibil! Niciun *djinn* nu l-ar da pe altul pe mâna ifriților. Nici măcar pe cel mai cumplit dușman.

— Maturizează-te, frățioare! îl mustră Muntadhir și puse caseta înapoi. A fost cel mai cumplit război pe care l-au trăit oamenii noștri. Iar Darayavahoush era un monstru. Chiar și eu cunosc istoria suficient cât să știu asta. Dacă lui Zaydi al Qahtani îi păsa de poporul lui, ar fi făcut orice pentru a obține pacea. Până și una ca asta.

Ali simți că amețește. Era o soartă mai cumplită decât moartea: asta spuneau toți despre sclavie. Servitute eternă, să fii forțat să îndeplinești cele mai sălbatice și mai intime dorințe ale unui șir infinit de stăpâni umani. Dintre sclavii găsiți și eliberați, puțini supraviețuiau cu mintea întreagă.

„Zaydi al Qahtani n-ar fi putut face una ca asta”, încercă să se convingă. Lunga stăpânire a familiei sale nu ar fi putut fi produsul unei asemenea trădări de rasă.

I se opri inima.

— Stai, doar nu crezi că bărbatul pe care l-a văzut cercetașul…

— Nu, spuse Muntadhir, puțin cam prea repede. Nu poate fi. Relicva e încă aici. Așa că nu ar fi putut reveni într-un trup.

Ali încuviință.

— Firește că nu. Ai dreptate. Încercă să îndepărteze gândul de coșmar la Flagelul din Qui-zi, eliberat după secole de sclavie și căutând răzbunare sângeroasă pentru nahizii săi uciși: Atunci de ce m-ai adus aici, Dhiru?

— Ca să îți stabilești prioritățile. Să-ți amintesc de inamicul nostru *real.* Muntadhir făcu un semn spre rămășițele nahizilor împrăștiate în jurul lor. N-ai cunoscut niciodată un nahid, Ali. N-ai văzut-o niciodată pe Manizheh pocnind din degete și rupând oasele cuiva aflat în celălalt capăt al încăperii!

— Nu contează. Sunt morți, oricum, cu toții.

— Dar *daev*-ii nu sunt, răspunse Muntadhir. Copiii aceia de care-ți făceai griji sus? Ce li se poate întâmpla atât de rău: să crească crezând că sunt pursânge? Muntadhir clătină din cap: Consiliul Nahizilor i-ar fi ars de vii. La naiba, probabil că jumătate dintre *daev*-i încă mai cred c-ar fi o idee bună. Ava se află prins ca-n menghină între cele două părți. Suntem neutri. E singurul lucru care a păstrat pacea în oraș. Își coborî vocea: Tu… *nu* ești neutru. Oamenii care gândesc așa ca tine sunt periculoși. Iar ava nu poate suporta amenințările la adresa orașului său.

Ali se sprijini de un sarcofag de piatră și, amintindu-și ce conținea, se îndreptă rapid.

— Ce vrei să spui?

Fratele său îl privi în ochi.

— Se va întâmpla ceva azi, Alizayd. Ceva care n-o să-ți placă deloc. Și vreau să-mi promiți că n-o să faci nimic prostesc.

Seriozitatea gravă din vocea lui Muntadhir îl luă prin surprindere.

— Ce se va întâmpla?

Muntadhir clătină din cap.

— Nu îți pot spune.

— Atunci, cum te poți aștepta să…

— Tot ce îți cer e să-l lași pe ava să facă tot ce trebuie ca să păstreze pacea în oraș. Muntadhir îl privi serios: Știu că pui ceva la cale cu *shafiț-ii,* Zaydi. Nu știu ce, precis, și nici nu vreau. Dar pune-i capăt! Chiar *azi.*

Lui Ali i se uscă gura. Se luptă să dea un răspuns.

— Dhiru, eu…

Muntadhir îi făcu semn să tacă.

— Nu, *akhi.* Nu-i cazul să ne certăm. Sunt emirul tău, fratele tău mai mare, și îți spun: ține-te departe de *shafiț*-i. Zaydi… *Uită-te la mine*! Îl luă pe Ali de umeri, silindu-l să-l privească; ochii lui erau plini de îngrijorare: *Te mg, akhi*! Doar asta pot face ca să te protejez.

Ali inspiră adânc. Acolo, singur cu fratele său mai mare, pe care-l privise cu respect ani în șir, cel a cărui viață își petrecuse tot timpul pregătindu-se să o apere și să o servească, în calitate de *qaid,* Ali simți teroarea și vina ultimelor câtorva săptămâni, iar anxietatea care îl apăsase ca o armură începu să se domolească, în sfârșit.

Și apoi, se prăbuși.

— Îmi pare atât de rău, Dhiru! Vocea îi cedă, și clipi, luptându-se cu lacrimile: N-am vrut să se întâmple așa...

Muntadhir îl îmbrățișă.

— E în regulă. Uite... Dovedește-ți loialitatea acum și îți promit că, atunci când voi ajunge rege, te voi asculta când va veni vorba de cei cu sânge amestecat. Nu am nicio dorință să le fac rău *shafiț*-ilor și cred că ava e deseori prea dur cu ei. Și *te cunosc,* Ali, pe tine și mintea ta iute, și obsesia ta pentru fapte și cifre. Lovi ușor tâmpla lui Ali: Sunt sigur că există *niște* idei bune, ascunse în spatele înclinației tale spre decizii pripite și foarte proaste.

Ali șovăi.

„Fă în așa fel încât să fii vrednic de asta!"

Ultima poruncă a lui Anas îi răsuna mereu în minte, și, dacă închidea ochii, vedea încă orfelinatul dărăpănat și auzea tusea zguduitoare a băiețelului.

„Dar nu-i poți salva de unul singur."

Și fratele pe care-l iubea și în care avea încredere, bărbatul care avea să primească puterea reală, cândva, n-ar fi fost un partener mai bun decât ce mai rămăsese din Tanzeem?

Ali încuviință dând din cap.

Apoi spuse răspicat că era de acord, iar vocea lui răsună în peșteră:

— Da, emirul meu!

NAHRI

Nahri aruncă o privire în spate, însă barca plecase deja, iar căpitanul cânta, întorcându-se pe lac. Ea inspiră adânc și îi urmă pe Dara și pe negustorii ayaarile, care își croiau drum spre porțile enorme, flancate de o pereche de statui cu lei înaripați, încadrate în zidul de bronz. Altfel, docurile erau pustii și căzute în paragină. Se îndreptă cu grijă spre monumentele care se prăbușeau și văzu un șoim cenușiu care îi privea de pe umărul uneia dintre statui.

— Locul ăsta arată ca Hieropolis, șopti ea.

Grandoarea decadentă și tăcerea mortală făceau dificil de crezut că, în spatele zidurilor înalte de bronz, s-ar fi aflat un oraș însuflețit.

Dara aruncă o privire nemulțumită spre cheiul prăbușit.

— Era mult mai măreț pe vremea mea, a recunoscut el. Gezirii nu s-au priceput niciodată la aspectele mai elegante ale vieții. Mă îndoiesc că le pasă de întreținere. Își coborî vocea: Și nici nu cred că docurile sunt folosite prea des. N-am mai văzut alt *daeva* de ani de zile. Presupun că majoritatea se tem să călătorească de când au fost exterminați nahizii. Îi zâmbi un pic: Poate că acum lucrurile se vor schimba.

Ea nu îi întoarse zâmbetul. Simpla idee că prezența sa ar fi putut deveni un motiv suficient pentru reînnoirea comerțului o descuraja.

Porțile grele de fier se deschiseră când grupul lor se apropie. Câțiva bărbați își făceau de lucru pe lângă intrare. După aspect, păreau soldați. Cu toții aveau drept cingători eșarfe albe ale căror capete le ajungeau până la călcâie, tunici negre fără mâneci și turbane de un cenușiu-închis. Aveau aceeași piele de nuanța bronzului și bărbi negre precum căpitanul bărcii. Privi cum unul dintre ei le făcu semn negustorilor să între.

— Sunt geziri? întrebă Nahri, fără a-și lua ochii de la sulițele lungi pe care le țineau doi dintre ei și ale căror vârfuri, ca de coasă, aveau o lucire arămie.

— Da. Sunt din Garda Regală. Dara inspiră adânc, atingându-și semnul de la tâmplă: Să mergem!

Soldații păreau prea ocupați cu negustorii, cărora le cercetau încărcătura de tablete de sare și documentele. Un soldat îi privi,

iar ochii lui metalici îi cercetară iute chipul.

— Pelerini? întrebă el, părând plictisit.

Dara își ținu privirea în pământ.

— Da, suntem din…

Soldatul îi făcu semn să treacă.

— Mergeți, mergeți, spuse el fără să le acorde atenție și aproape răsturnând-o pe Nahri, când se întoarse să-și ajute camarazii cu sărmanii negustori de sare.

Nahri clipi, surprinsă de cât de ușor merseseră lucrurile.

— Haide! șopti Dara, trăgând-o după el. Înainte să se răzgândească.

Se strecurară prin porțile deschise.

Când întreaga forță a orașului o lovi, Nahri își dădu seama că pereții reținuseră și sunetul, nu doar magia, în interior, fiindcă se aflau în cel mai gălăgios și haotic loc pe care îl văzuse vreodată, înconjurați de adevărate talazuri de oameni care se ciocneau mereu.

Nahri încercă să privească peste capetele lor, către strada aglomerată.

— Ce este locul ăsta?

Dara privi în jur.

— Marele Bazar, presupun. Al nostru era în același loc.

Bazar? Privi cu îndoială scena nebunească. Și Cairo avea bazaruri. Ce vedea ea părea, mai degrabă, să fie ceva între un loc unde tocmai se revoltau niște oameni și unul unde mergeau în pelerinaj. Și nu atât numărul celor de acolo o uimea, ci *diversitatea* lor. *Djinn-i* pursânge avansau prin mulțime, iar grația lor bizară și efemeră îi scotea în evidență în grămada de *shafiț*-i care arătau uman. Unii erau sălbatici – literalmente: văzu un bărbat care trecea ținând pe umeri un piton imens, care arăta ca un animal de companie mulțumit. Oamenii purtau robe lucioase, de culoarea turmericului, și rochii ca niște cearșafuri răsucite, ținute laolaltă cu scoici și colți ascuțiți. Văzu văluri pentru cap din pietre strălucitoare și peruci din metal împletit. Pelerine din pene lucioase și cel puțin o robă care arăta ca un crocodil jupuit, cu gura încă plină de dinți odihnindu-se pe umărul purtătorului. Un bărbat subțire, cu o barbă enormă care

fumega, trecu în fugă pe lângă ei și o fată care ținea un coș se strecură pe lângă Nahri, lovind-o cu șoldul. Fata se uită iute înapoi, privindu-l apreciativ pe Dara. O scânteie de iritare se aprinse în Nahri, iar una dintre cosițele lungi ale fetei se agită ca un șarpe. Nahri tresări.

Între timp, Dara părea enervat. Privea mulțimea gălăgioasă cu o nemulțumire evidentă, adulmecând strada noroioasă neimpresionat.

— Haide! spuse el, împingând-o în față. Vom atrage atenția dacă stăm aici și căscăm gura.

Dar era imposibil să nu caște gura când își croiră drum prin mulțime. Strada pietruită era lată, iar de-a lungul său se aflau zeci de tarabe și clădiri inegale. Un labirint amețitor de alei acoperite șerpuia de la drumul principal, un labirint amețitor plin de grămezi urât mirositoare de gunoi care putrezea și de lăzi pline. Aerul se umpluse de mirosul de cărbune și aromele mâncărurilor gătite. *Djinn*-ii strigau și bârfeau în jurul ei. Vânzătorii își păzeau mărfurile, în timp ce clienții se târguiau. Nahri nu putu identifica nici jumătate din ce se vindea. Pepeni mov, păroși, tremurau și se agitau lângă portocale obișnuite și cireșe negre, iar pepite cât pumnul, negre ca noaptea, erau stivuite între fistic și nuci caju. Suluri de petale de trandafir gigantice înmiresmau aerul, stând între acelea de mătase cu diverse modele și muselină grea, iar un negustor de bijuterii îi flutură o pereche de cercei pe sub nas – ochi din sticlă pictată, care păreau să clipească. O femeie solidă într-un *chador* purpuriu-aprins turna un lichid alb, fumegător, în niște coșuri pentru jar de dimensiuni diferite, și un băiețel cu păr roșcat încerca să scoată o pasăre aurie, de două ori cât el, dintr-o colivie de ratan. Nahri se îndepărtă, neliniștită. Se săturase de păsări mari.

— Unde e Marele Templu? întrebă ea, ferindu-se de o baltă cu apă fluorescentă.

Înainte ca Dara să îi poată răspunde, însă, un bărbat se desprinse din mulțime și se proțăpi în fața lor. Era îmbrăcat în pantaloni de culoarea pietrei și într-o tunică stacojie, bine strânsă pe corp, care îi ajungea până la genunchi. O tichie asortată era așezată pe părul lui negru.

— Fie ca focurile să ardă puternic pentru amândoi! îi întâmpină el în divasti. Am auzit că ați pomenit de Marele

Templu. Sunteți pelerini, nu-i așa? Ați venit să vă arătați devotamentul față de gloria dragilor noștri nahizi dispăruți.

Cuvintele lui înflorite erau, atât de evident, recitate, încât Nahri nu făcu decât să zâmbească, recunoscând în el un coleg de-al ei în ale escrocheriilor. Îl privi, remarcându-i ochii negri și pomeții înalți, aurii. Era un pungaș *daeva.*

— Pot eu să vă duc la Marele Templu, continuă el. Am un verișor care are o tavernă micuță. Camerele sunt la prețuri foarte bune.

Dara trecu pe lângă el.

— Cunosc drumul.

— Dar mai rămâne, nu-i așa, problema cazării, insistă bărbatul, grăbindu-se să țină pasul cu ei. Pelerinii de la țară nu își dau seama cât de periculos poate fi Daevabadul.

— Ah, și pun pariu că vărul ăsta al tău îți oferă un procent serios din prețurile lui cinstite, spuse Nahri.

Zâmbetul bărbatului dispăru.

— Lucrați cu Gushnap, carevasăzică? Se propti din nou în fața lor, îndreptându-și umerii. I-am spus eu, continuă, agitându-i un deget sub nas. Acesta e teritoriul meu și... Au! strigă el când Dara îl prinse de guler și îl trase departe de Nahri.

— Dă-i drumul! se enervă ea.

Dar bărbatul *daeva* remarcase deja semnul aproape șters de pe obrazul lui Dara. Se îngălbeni și scoase un scâncet înăbușit când Dara îl ridică de la pământ.

— *Dara*!

Nahri simți o înțepătură în spatele urechilor, semn că era privită. Se îndreptă brusc și privi peste umăr.

Ochii ei întâlniră privirea cenușie, curioasă, a unui *djinn* aflat de partea cealaltă a străzii. Părea un geziri și era îmbrăcat lejer, într-o robă gri, simplă, și un turban, dar ceva din postura lui nu îi plăcu. În timp ce îl privea, se întoarse spre o tarabă din apropiere, de parcă i-ar fi cercetat mărfurile.

Atunci Nahri observă că mulțimea se rărea. Câteva chipuri neliniștite dispărură pe alei secundare, iar un negustor de lucruri din aramă de peste drum își închise grilajul metalic.

Nahri se încruntă. Trăise suficiente episoade de violență – luptele pentru putere ale otomanilor, invazia franceză – ca să recunoască pe dată tensiunea tăcută care acapara un oraș înainte ca acestea să izbucnească. Ferestrele erau zăvorâte, iar

ușile închise. O femeie strigă la o pereche de copii care pierdeau vremea și un bătrân șchiopătă pe o alee. În spatele ei Dara amenința că îi smulge pungașului plămânii din piept, dacă îl mai vede vreodată. Îi atinse umărul.

— Trebuie să…

Avertismentul ei fu întrerupt de un pocnet brusc. Pe stradă, un soldat își folosi coasa ca să lovească un set de talgere mari, legate de două acoperișuri opuse.

— Stingerea, strigă el.

Dara îi dădu drumul escrocului, iar bărbatul o luă la fugă.

— *Stingerea*!

Nahri simțea tensiunea mulțimii rămase cu fiecare bătaie a inimii.

„Aici se întâmplă ceva, ceva despre care noi nu știm nimic.”

O privire iute aruncată îi arătă că bărbatul geziri, pe care îl văzuse spionând, dispăruse.

Îl apucă de mână pe Dara.

— Să mergem!

Prinse frânturi de șoapte când se grăbeau prin bazarul care se golea.

— Așa se spune… răpiți în miez de noapte din patul nupțial…

— Se adună în *midan*… doar Preaînaltul știe ce cred că vor reuși…

— *Daev*-ilor nu le pasă, auzi ea. Adoratorii focului capătă întotdeauna tot ce vor.

Dara o strânse mai tare de mână, trăgând-o prin mulțime. Traversară pe sub o poartă înaltă, decorativă și intrară într-o piață largă, înconjurată de ziduri de bronz, înverzite de vreme. Era mai puțin aglomerată decât bazarul, dar și acolo erau câteva sute de *djinn*-i, strânși în jurul fântânii arteziene simple, din blocuri albe și negre, din centrul ei.

Arcada masivă pe sub care trecuseră era simplă. Însă șase alte porți mai mici dădeau spre piață, fiecare decorată într-un stil complet diferit. *Djinn*-ii, care păreau mult mai bine îmbrăcați și mai bogați decât *shafiț*-ii din bazar, dispăreau prin ele. Doi copii cu părul roșu ca focul se fugăreau printr-o poartă împodobită cu coloane subțiri și viță-de-vie, cățărându-se pe toată lungimea ei.

Un bărbat ayaarile, înalt, trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre o poartă înfrumusețată de două piramide înguste.

Șase porți pentru șase triburi, remarcă ea. Și una pentru bazar. Dara o împinse către cea aflată vizavi de piață. Poarta *Daeva* era vopsită într-un albastru-pal și rămânea deschisă datorită unor statui de bronz – doi lei înaripați. Un singur paznic geziri se afla în fața ei, ținând strâns o lance care se termina cu un capăt ca de coasă și încercând să îndemne mulțimea neliniștită să treacă.

O voce furioasă îi atrase atenția când se apropiară de fântână.

— Și ce primim pentru că apărăm drepturile credincioșilor? Pentru că îi ajutăm pe cei săraci și oprimați? Moartea! O moarte îngrozitoare, în timp ce regele nostru se ascunde în spatele șalvarilor Marelui său Vizir, care-i un adorator al focului!

Un *djinn* îmbrăcat cu o robă maronie și un turban alb, pătat de sudoare, se urcase pe ghizdul fântânii arteziene și striga către un grup tot mai mare de oameni, adunați dedesubt. Făcu un semn furios către Poarta *Daeva.*

— Priviți, frații mei! strigă din nou bărbatul. Chiar și acum sunt favorizați, păziți de soldații regelui! Și asta după ce-au furat o tânără mireasă inocentă din patul soțului ei credincios… O femeie al cărei singur păcat a fost să părăsească cultul superstițios al familiei sale. Este, oare, drept?

Mulțimea care dorea să intre în Cartierul *Daeva* crescu, îndreptându-se spre fântâna arteziană. Cele două grupuri se țineau departe și își aruncau priviri precaute. Însă Nahri zări cum un tânăr *daeva* se întoarce, nervos, spre *djinn*:

— Este drept, este drept! răspunse el, cât îl ținea gura. Ăsta-i orașul nostru. De ce nu ne lăsați voi, mai bine, femeile-n pace și nu vă târâți înapoi în cocioabele voastre din noroi de unde ați fost izvodiți voi toți, cei cu sângele spurcat?

— Unul cu sânge spurcat? repetă bărbatul de pe fântână. Se urcă pe un bloc mai înalt ca să fie mai vizibil pentru mulțime: Asta crezi tu că sunt?

Fără să aștepte un răspuns, scoase un cuțit lung și și-l trecu peste încheietură. Câțiva privitori tresăriră când sângele întunecat al bărbatului picură, sfârâind.

— Ți se pare spurcat? Am trecut de văl. Sunt la fel de *djinn* ca și tine!

Bărbatul *daeva* nu se sperie. În schimb, se apropie de fântână, iar ochii negri îi clocoteau de furie.

— Cuvântul acela omenesc, „spurcat”, n-are niciun sens pentru mine, se răsti el. Aici suntem în Daevabad. Cei care își spun *djinn*-i nu au ce căuta aici. Și nici progeniturile lor *shafit-e.*

Nahri se apropie mai tare de Dara.

— Se pare c-ai un prieten, mormăi ea, sumbru.

Daev-ul se încruntă, dar nu spuse nimic.

— Ba neamul tău e-o năpastă, așa să știi! strigă *shafit*-ul. Sunteți doar o adunătură degenerată de proprietari de sclavi care venerați încă o familie de criminali incestuoși!

Dara pufni, iar degetele i se înfierbântară pe încheietura lui Nahri.

— Abține-te! îi șopti ea. Mergi mai departe!

Dar era clar că insulta îi înfuriase pe *daev-ii* rămași în piață, iar mulți dintre ei se întoarseră spre fântâna arteziană. Un bărbat cărunt ridică, amenințător, o măciucă de fier.

— Nahizii au fost aleșii lui Suleiman! Alde Qahtani nu-s decât niște muște de nisip geziri, niște barbari împuțiți, care vorbesc pe limba șerpilor.

Shafit-ul deschise gura să răspundă și se opri, ridicându-și o mână la ureche.

— Ați auzit? rânji, iar mulțimea amuți.

În depărtare se auzea o incantație, venind din direcția bazarului. Pământul începu să tremure, răsunând de tropotele unei mulțimi tot mai mari.

Bărbatul râse când *daev-ii* începură să se dea înapoi, neliniștiți, fiindcă amenințarea unei mulțimi furioase fusese suficientă să îi convingă să fugă.

— Fugiți! Adunați-vă în fața altarelor voastre și implorați-vă nahizii morți să vă salveze!

În piață se revărsau de acum încă și mai mulți oameni pe ale căror chipuri se citea furia. Nahri nu văzu prea multe săbii, dar erau atât de mulți înarmați cu uriașe cuțite de bucătărie și cu bucăți de mobilă, încât să o îngrijoreze.

— Aceasta va fi ziua răfuielii! strigă bărbatul. Vă vom răscoli casele, până vom găsi fata. Până când o să găsim și o să eliberăm toți sclavii credincioși pe care-i țineți voi, necredincioșii!

Nahri și Dara fură ultimii care să treacă prin poartă. Dara se asigură că ea trecuse de leii de bronz și apoi se întoarse să se certe cu paznicul geziri.

— Nu i-ai auzit? Și a făcut semn spre mulțimea care tot creștea: Închide odată poarta, ce mai aștepți!

— Nu pot, răspunse soldatul. Părea tânăr, abia cu un început de barbă: Porțile acestea nu se închid niciodată. E împotriva legii. În plus, ne vor veni întăriri. Înghiți în sec, cuprins de nervozitate, și își strânse mai bine *zulfikar*-ul: Nu aveți de ce să vă faceți griji!

Nahri nu credea deloc în asigurările sale pline de un optimism prefăcut și, când strigătele se întețiră, soldatul își căscă ochii cenușii. Deși nu putea auzi ce spunea instigatorul *djinn* din cauza zgomotului făcut de mulțime, ea l-a văzut bine cum gesticula spre oamenii aflați la picioarele lui, de jur-împrejurul fântânii arteziene. Arătă amenințător spre Poarta *Daeva* și un răcnet străbătu mulțimea.

Inima lui Nahri începu să bată mai repede. Bărbați și femei *daeva,* tineri și bătrâni se grăbeau pe străzile îngrijite și dispăreau în clădirile drăguțe de piatră care-i înconjurau. O duzină de bărbați se străduiau să sigileze repede ușile și ferestrele cu mâinile goale care li se coloraseră într-un stacojiu aprins, ca al uneltelor de fierar. Dar terminaseră numai jumătate din clădiri, iar mulțimea se apropia. În josul străzii, un copil urla din toți rărunchii, în timp ce mama lui bătea disperată la o ușă încuiată.

Chipul lui Dara deveni mai dur. Înainte ca Nahri să apuce să facă un gest măcar, el înșfacă lancea soldatului geziri și îl împinse pe acesta la pământ.

— Câine netrebnic ce ești!

Dara împinse porțile, încercând să le închidă și, când acestea nici măcar nu se clintiră, oftă, mai degrabă enervat decât îngrijorat. Se întoarse spre mulțime.

În clipa aceea, Nahri fu cuprinsă de panică:

— Dara, nu cred că…

El o ignoră și traversă piața spre mulțime, răsucind lancea în mâini, parcă testându-i greutatea. Cum restul *daev*-ilor se aflau deja în spatele porții, era singur – unul singur împotriva câtorva sute. Imaginea oferită de el li se păruse, probabil, amuzantă celor din mulțime, căci Nahri văzu câteva chipuri uimite și auzi chiar și hohote de râs.

Shafit-ul sări de pe fântână, rânjind.

— Să fie posibil, oare? Chiar există un adorator al focului cu

puțin curaj?

Dara își proteja ochii cu o mână și îndreptă lancea spre mulțime cu cealaltă.

— Spune-i gloatei pe care-ai adunat-o să plece! Nimeni nu devastează nicio casă astăzi.

— Dar avem motive întemeiate, insistă omul. Ați luat înapoi o femeie convertită.

— Plecați! repetă Dara.

Fără să aștepte niciun răspuns, *daev*-ul se întoarse spre poartă. Lângă Nahri, unul dintre leii înaripați păru să se cutremure. Ea tresări, dar, când privi spre statuie, aceasta era nemișcată.

— Și ce ne faci dacă nu ne supunem? și *shafit*-ul porni după Dara.

Încă stând cu spatele la mulțime, Dara surprinse privirea lui Nahri în timp ce-și scotea turbanul care îi acoperea parțial fața.

— Înapoi, Nahri! spuse el, ștergându-și noroiul care-i ascundea tatuajul. Mă ocup eu de asta.

— *Te ocupi*? Nahri vorbi cu o voce joasă, dar era cuprinsă de neliniște: Nu ai auzit paznicul? Vor veni soldații!

El clătină din cap.

— Încă n-au ajuns și eu am văzut suficienți *daeva* uciși până acum.

Și, zicând acestea, se întoarse spre mulțime.

Nahri auzi câteva exclamații de neîncredere venite dinspre bărbații aflați mai aproape de ei, apoi dinspre mulțime se auziră șușoteli.

Shafit-ul izbucni în râs.

— Vai, sărmanul! Ce Dumnezeu ți-ai făcut pe față? Te-oi fi crezând *afshin* sau ce?

Un bărbat solid, de două ori cât Dara, care purta un șorț de fierar, păși în față.

— Are ochi de sclav, spuse el, disprețuitor. Evident că e tulburat – cine, dacă nu un nebun, și-ar dori să fie unul dintre demonii aceia. Ridică un ciocan de fier: Dă-te la o parte, nerod ce ești! Sau te lovesc. Sclav sau nu, ești tot unul singur.

— Dar *sunt,* nu-i așa? Cât de drăguț din partea ta să ne împărtășești îngrijorarea ta. Poate c-ar trebui să luptăm cinstit, atunci, și să mai reducem din diferență! spuse Dara își mișcă mâinile către poartă.

Primul gând al lui Nahri a fost că îi făcea ei semn ceea ce, chiar dacă o flata, era o dovadă că el îi estimase complet greșit puterile. Dar apoi, leul de bronz de lângă ea se înfioră.

Tânăra se trase înapoi, când statuia se întinse, făcând metalul din care era făurită să geamă și arcuindu-și spatele ca o pisică. Leul aflat de cealaltă parte a porții își scutură, la rândul său, aripile, deschise gura și scoase un răget.

Nahri n-ar fi crezut că putea exista un sunet care să rivalizeze cu urletul înspăimântător al șarpelui de râu *marid,* dar răgetul fu pe aproape. Primul leu răcni la fel de tare drept răspuns, un mârâit oribil amestecat cu măcinarea pietrelor care o zgudui profund.

Scoase un fuior aprins de fum, parcă tușind un ghemotoc de blană, și apoi se îndreptă spre Dara cu o grație plină de vigoare, în completă armonie cu forma lui metalică.

Judecând după țipetele mulțimii, Nahri bănui că trezirea la viață a leilor înaripați, care scuipau flăcări, nu era un eveniment obișnuit în lumea *djinn*-ilor.

Cam jumătate fugiră spre ieșiri, dar restul își ridicară armele, arătând mai hotărâți ca niciodată.

Nu și *shafit*-ul – el arăta complet uimit și îi aruncă lui Dara o privire curioasă:

— Nu-nțeleg, se poticni el, când pământul se cutremură iar. Lucrezi cu…

Fierarul *shafit* nu se speriase. Își ridică ciocanul de fier și porni, zorit, înainte.

Dara abia își ridicase sabia când în pieptul fierarului se înfipse o săgeată, urmată imediat de o alta, care îi străpunse gâtul. Dara privi înapoi surprins, iar zgomote ca de trompetă umplură aerul.

O bestie masivă țâșni de pe poarta care ducea spre bazar. De două ori cât un cal, cu picioare cenușii, groase cât niște trunchiuri de copaci, creatura bătu dintr-o pereche de urechi ca niște evantaie și își ridică trompa lungă ca să scoată un alt muget furios. Era un elefant, își dădu seama Nahri. Văzuse odată unul lângă un conac pe care îl jefuise.

Cel care călărea elefantul se aplecă pe sub poartă cu un arc lung de argint în mâini și privi cu calm haosul din piață. Arcașul părea de vârsta ei – nu că asta ar fi însemnat ceva printre *djinn*-i. Dara putea trece drept un om de 30 de ani și, totuși, era mai

bătrân decât întreaga ei civilizație. Călărețul părea și el *daeva.* Ochii și părul ondulat îi erau la fel de negre ca ale ei. Dar purta aceeași uniformă ca soldații geziri.

Ședea cu ușurință pe elefant, cu picioarele proptite în șa și trupul legănându-i-se odată cu mișcările animalului. Îl văzu tresărind când observă statuile animate și își ridică din nou arcul înainte să ezite, dându-și, probabil, seama că săgețile nu puteau ține piept bestiilor de bronz.

Și mai mulți soldați se revărsară de pe celelalte porți, împingând mulțimea care fugea și răspândindu-se ca să nu le scape nimeni. O sabie fulgeră și cineva începu să strige.

Trei soldați geziri se îndreptară spre Dara. Cel mai apropiat își scoase arma și unul dintre lei sări mârâind în timp ce bătea aerul cu o coadă metalică.

— Oprește-te! era arcașul care alunecă repede de pe elefant, aterizând cu grație. Este un sclav, proștilor. Lăsați-l în pace! îi dădu arcul unui alt bărbat, apoi ridică mâinile apropiindu-se de ei: Te rog, spuse el, trecând la divasti. Nu vreau să…

Privirea i se opri asupra semnului de pe tâmpla lui Dara. Scoase un sunet gutural, de surpriză.

Dara nu păru la fel de impresionat. Ochii lui strălucitori îl cercetară pe arcaș din cap până în picioare, de la turbanul cenușiu până la imineii de saftian. Apoi, făcu o față de parcă ar fi dat pe gât o carafa de vin înăcrit.

— Cine ești?

— Mă numesc Jamshid. Vocea arcașului era o șoaptă neîncrezătoare: Jamshid e-Pramukh, căpitan, adăugă el, bâlbâindu-se. Privirea i se mută de la chipul lui Dara la leii care țopăiau: Ești… adică… nu e… Clătină din cap, oprindu-se brusc: Cred că ar trebui să te duc la rege. O privi pe Nahri pentru prima dată: Însoțitoarea ta, stabili el, te poate însoți, dacă vrei.

Dara își răsuci lancea.

— Și dacă vreau să…

Nahri îl călcă tare pe picior, înainte să spună vreo neghiobie. Restul soldaților erau ocupați să împartă mulțimea, separând bărbații de femei și copii, deși Nahri văzu cum niște băieți extraordinar de tineri erau împinși spre același zid cu bărbații. Câțiva plângeau, iar alții se rugau, chirciți într-o plecăciune atât de familiară ei, încât fu silită să privească în altă parte. Nu era sigură ce era considerat corect și legiuit în Daevabad și nici cum

îi pedepsea regele pe aceia care insultau și amenințau un alt trib, însă, din înfățișarea resemnată a oamenilor, în timp ce erau adunați, putea ghici cu ușurință.

Și nu voia să li se alăture, așa că îi zâmbi grațios lui Jamshid, prin văl.

— Mulțumim pentru invitație, căpitane Pramukh! Am fi de-a dreptul onorați să îl întâlnim pe regele tău.

— Materialul e prea gros, se plânse Nahri. Se lăsă pe spate, dând drumul perdelei, cu un oftat care-i vădea frustrarea: Nu văd nimic-nimic.

În timp ce vorbea, palanchinul care fusese adus pentru ei se balansă, înclinându-se într-un unghi ciudat, care aproape că o trimise în poala lui Dara.

— Urcăm dealul care duce spre palat, spuse el, cu voce scăzută, în timp ce își tot rotea pumnalul în mâini, privindu-i tăișul de fier cu niște ochi care aruncau fulgere.

— Nu vrei să lași ăla deoparte? Sunt zeci de soldați înarmați în jur – ce ai de gând să faci cu el?

— Sunt dat pe mâna dușmanilor mei într-o cutie înflorată, răspunse Dara și atinse perdelele ieftine cu pumnalul. Ar fi mai bine să fiu înarmat.

— N-ai spus tu că ar fi de preferat să ai de-a face cu *djinn*-ii decât să mori înecat de niște demoni ai râului?

El îi aruncă o privire sumbră și continuă să își răsucească, nervos, cuțitul.

— Să văd un bărbat *daeva* îmbrăcat ca ei… servindu-i pe uzurpator…

— Nu e un *uzurpator,* Dara. Jamshid ți-a salvat viața.

— Nu *m-a salvat,* răspunse Dara, părând jignit. M-a împiedicat să îl reduc permanent la tăcere pe nenorocitul ăla.

Nahri pufni, scoasă din sărite:

— Și uciderea unuia dintre supușii regelui în prima noastră zi în Daevabad ne-ar fi ajutat mult, nu-i așa? îl întrebă ea. Suntem aici ca să facem pace cu oamenii ăștia și să găsim adăpost de ifriți, bine?

Dara își dădu ochii peste cap.

— Bine, oftă el, jucându-se iar cu pumnalul. Dar, serios, n-am

vrut să fac toată tărășenia aia cu alde *shedu.*

— Cu ce?

— Cu *shedu.* Leii înaripați. Voiam să blochez poarta, dar… Se încruntă, tulburat: Nahri, mă simt *ciudat* de când am intrat în oraș. De parcă…

Palanchinul se opri brusc, iar Dara tăcu. Perdelele fură trase, dându-l la iveală pe Jamshid e-Pramukh, care încă mai era foarte tulburat.

Nahri ieși din litieră, uimită de priveliște.

— Acela e palatul?

Trebuia să fie. Își putea cu greu imagina ce altă clădire ar fi putut fi așa uriașă. Așezat pe un deal pietros de deasupra orașului, palatul din Daevabad era un edificiu masiv, de marmură, atât de mare, încât bloca o parte din cer. Nu era foarte aspectuos, clădirea principală fiind un zigurat simplu, cu șase etaje, care se înălța spre cer. Dar vedea contururile a două minarete delicate și o cupolă aurie, lucitoare, ascunse în spatele zidului de marmură, semne ale unei grandori maiestuoase.

Două porți aurii erau încastrate în zidurile palatului, iluminate de torțe care ardeau. Nu… nu torțe, ci alți doi lei înaripați – *shedu,* parcă așa îi numise Dara – cu gurile de bronz pline de foc. Aripile le erau așezate țeapăn pe umeri, iar Nahri le recunoscu brusc. Aripa tatuată pe obrazul lui Dara, străbătută de o săgeată! Simbolul său de *afshin,* însemnul slujbei sale de odinioară în familia nahizilor!

„Familia mea!”

Nahri a început să tremure, deși briza era blândă.

Când trecură de torțe, Dara se aplecă brusc, mai aproape de ea, să-i șoptească la ureche:

— Nahri, ar fi cel mai bine dacă nu ai pomeni nimic despre… trecutul tău.

— Adică n-ar trebui să-i spun inamicului meu străvechi că sunt o mincinoasă și o hoață?

Dara își lipi capul de al ei, privind înainte. Mirosul lui de fum o înconjură, iar stomacul îi tresări, involuntar.

— Spune că familia fetei aceleia, Baseema, te-a găsit în râu când erai copilă, sugeră el. Că te-au păstrat ca servitoare. C-ai încercat să-ți ții ascunse puterile și că te jucai și cântai cu Baseema când m-ai chemat, accidental.

Ea îl privi cu înțeles.

— Și despre tot restul?

Una din mâinile lui o găsi pe a ei și o strânse ușor.

— Spune adevărul, îi sugeră el, încetișor. Cât mai mult posibil. Nu știu ce altceva am putea face.

Bătăile inimii i se accelerară când intrară într-o grădină întinsă. Cărări de marmură se întindeau peste iarba însorită, umbrite de copaci bine îngrijiți. O adiere răcoroasă aducea parfum de trandafiri și de flori de portocal. Fântâni arteziene delicate clipoceau în apropiere, acoperite de frunze și de petale de flori. Trilurile dulci ale păsărilor umpleau aerul, împreună cu melodia îndepărtată a unei lăute.

Când se apropiau, Nahri văzu că primul etaj al ziguratului masiv era deschis într-o parte, cu patru rânduri de coloane groase susținând tavanul. Acolo se aflau fântâni arteziene ale căror bazine erau pline cu flori, iar podeaua de marmură era uzată de toți pașii celor care se perindaseră pe acolo vreme de milenii. Era verde cu vinișoare albe, semănând cu iarba, și aducea, parcă, grădina la interior.

Deși spațiul arăta ca și cum ar fi fost suficient de mare încât să încapă mii de oameni în el, Nahri socoti că se aflau mai puțin de două sute în interior, adunați în jurul unei platforme în trepte, făcute din aceeași marmură ca și podeaua care începea să se ridice pe la mijlocul camerei. Cel mai înalt nivel se lipea de peretele opus grădinii.

Privirea lui Nahri a fost imediat atrasă de silueta din fața sa. Regele *djinn* ședea pe un tron strălucitor, împodobit cu pietre scumpe și lucrat în piatră, cu un model complicat. Puterea îi emana parcă din pielea de nuanța bronzului. Robele sale ca abanosul fumegau și i se răsuceau în jurul picioarelor, iar un turban frumos colorat, într-un amestec de albastru, purpuriu și auriu îi încorona capul. Dar, judecând după felul în care toți cei din încăpere își plecau capetele cu respect, nu ar fi avut nevoie nici de haine bogate, nici de tron, ca să arate cine conducea cu adevărat acolo.

Regele părea să fi fost chipeș cândva, dar barba colilie și burta de sub robele negre îi arătau vârsta. Însă fața îi era încă ageră ca a unui șoim, iar ochii de culoarea oțelului – strălucitori și atenți.

„Chiar că te intimidează!” Nahri înghiți în sec și privi în altă parte, spre restul celor prezenți. În afară de gărzi, la nivelurile

superioare ale platformei de marmură se mai aflau trei bărbați. Primul era mai în vârstă și avea umerii aduși. Părea *daeva.* O dungă de cărbune îi marca fruntea de un maro-auriu.

Alți doi *djinn*-i se aflau pe următoarea platformă. Unul ședea pe o pernă pufoasă și era îmbrăcat la fel ca regele. Avea părul negru ondulat, ciufulit, iar obrajii îi erau ușor îmbujorați. Își scărpina barba, trecându-și degetele peste o cupă de bronz, cufundat în gânduri. Era chipeș și avea acel aer dezinvolt care Nahri remarcase că le era comun celor bogați și leneși. Semăna mult cu regele. Era fiul lui, presupuse ea. Privirea i se opri asupra inelului mare cu safir de pe degetul mic. Un prinț.

Chiar în spatele prințului se afla un tânăr îmbrăcat la fel ca soldații, deși turbanul lui era stacojiu-închis, nu cenușiu. Era înalt și avea o barbă neîngrijită și o expresie severă pe chipul ascuțit. Deși avea pielea luminoasă și urechile ascuțite ale celor pursânge, nu reuși să îi identifice tribul. Era aproape la fel de întunecat precum negustorii de sare ayaarile, însă ochii îi erau de cenușiul de oțel al gezirilor.

Nimeni nu păru să îi observe. Atenția regelui era concentrată asupra a doi bărbați care se certau dedesubt. Oftă și pocni din degete. Un servitor desculț îi puse în mâna întinsă un pocal cu vin.

— Este un monopol! Știu că mai bine de o familie bactriană țese fir de jad. N-ar trebui să li se permită să se alieze ori de câte ori vând unui negustor agnivanshi.

Un bărbat cu păr lung, negru, bine îmbrăcat, își încrucișă brațele. Un colier de perle îi atârna la gât și încă două îi încercuiau încheietura dreaptă. Un inel greu de aur îi sclipea pe mână.

— De unde știi tu una ca asta? îl întrebă.

Era mai înalt și arăta oarecum precum cărturarii din Chitai pe care-i văzuse în Cairo. Nahri trecu pe lângă Dara, curioasă să îi vadă mai bine.

— Recunoaște că trimiți iscoade în Bactria!

Regele ridică o mână, întrerupându-i.

— Nu cu mult timp în urmă *m-am mai ocupat* de voi doi, nu-i așa? Pe Preaînaltul, de ce mai faceți afaceri unul cu celălalt? Cu siguranță, trebuie să mai fie și alții… dar nu-și duse gândul până la capăt.

Pocalul îi căzu din mână când se ridică, spărgându-se de

podeaua de marmură, iar picături de vin îi pătară roba. În sală se așternu liniștea, însă el nu a părut să remarce.

Privirea i se pironise asupra ei. Apoi, un singur cuvânt îi ieși de pe buze, ca o rugăciune șoptită:

— *Manizheh*?

Toți cei aflați în sala imensă își întoarseră imediat capul să o privească. În ochii în nuanțe metalice ai *djinn*-ilor – oțel întunecat și aramă, aur și cositor – Nahri zări un amestec de confuzie și amuzament, de parcă ea însăși ar fi fost poanta unei glume care îi era încă necunoscută. Câteva hohote de râs se auziră din mulțime. Regele făcu un pas în fața tronului, iar zgomotul încetă brusc.

— Trăiești, șopti el.

Sala era acum atât de tăcută, încât îl auzi pe bărbat cum trage adânc aer în piept. Cei câțiva curteni rămași între ea și tron se dădură iute mai în spate.

Bărbatul despre care presupunea că era emir îi aruncă regelui o privire nedumerită, apoi o privi iar pe Nahri, străduindu-se să o vadă mai bine, de parcă tânăra ar fi fost cine știe ce soi de insectă.

— Fata asta nu e Manizheh, ava! Arată atât de umană, că nici n-ar fi trebuit să poată trece de văl.

— Umană?

Regele coborî pe treapta cea mai de jos a platformei, și, apropiindu-se, o rază de soare dinspre ferestrele zăbrelite îi lumină fața. La fel ca Dara, avea un tatuaj negru pe una din tâmple. În cazul lui, era vorba despre o stea în opt colțuri. Marginea tatuajului avea o strălucire difuză, care părea să-i facă ei cu ochiul.

Pe chip i se citea acum deznădejdea:

— Nu… nu e Manizheh. Se mai uită o clipă la ea și se încruntă: Dar de ce ai crede că e umană? Arată ca o *daeva* pursânge.

„Serios?” Nahri nu era singura uimită de convingerea regelui. Șușotelile reîncepură, iar tânărul soldat cu turban stacojiu traversă platforma, să i se alăture regelui.

Puse o mână pe umărul lui, îngrijorat.

— Ava…

Restul cuvintelor sale continuară într-o șuierare de geziriyya neinteligibilă, care o uimi pe Nahri. „Ava?” Oare soldatul o fi fost alt fiu al ocârmuitorului?

— Îi văd urechile! strigă regele, în djinnistani, nervos. Cum poți să crezi că e *shafit*-ă?

Nahri șovăia, neștiind prea bine ce să facă. Oare cineva ca ea avea permisiunea să îi vorbească direct regelui? Poate că trebuia să se încline, sau…

Regele scoase brusc un icnet nervos și își ridică mâna, iar sigiliul de la tâmpla sa se trezi, parcă, la viață.

Fu de parcă ar fi aspirat cineva tot aerul din sală. Torțele de pe ziduri se stinseră, apa fântânilor arteziene încetă să mai clipocească domol, iar steagurile negre care atârnau în spatele regelui încetară să mai fluture. Un val de slăbiciune și de greață o cuprinse pe Nahri, iar durerea o izbi în toate acele părți ale corpului pe care și le lovise de curând.

Lângă ea, Dara strigă cu o voce gâtuită, apoi căzu în genunchi și de pe trup au început să i se desprindă broboane de cenușă.

Nahri se lăsă lângă el.

— Dara!

Puse o mână pe brațul *daev*-ului, care tremura, dar el nu îi răspunse. Pielea lui era aproape la fel de rece și de gălbejită cum fusese după atacul *rukh*-ulm. Ea se întoarse spre rege:

— Oprește-te! Îi faci rău!

Bărbații de pe platformă păreau la fel de șocați ca și regele, când apăruse ea. Prințul tresări, iar celălalt bărbat *daeva* făcu un pas în față, acoperindu-și gura cu mâna.

— Preamărit fie Ziditorul! spuse el, în divasti și se uită la Nahri cu ochi mari și negri, în timp ce sentimente amestecate, teamă, speranță și extaz, i se citeau pe chip deodată. Tu… ești…

— Nu e *shafit*-ă, îl întrerupse regele. Așa cum vă spun!

Ocârmuitorul își lăsă mâna jos, iar torțele se aprinseră din nou. Lângă ea, Dara se cutremură.

Regele Qahtani nu își luase ochii de la Nahri nicio clipă.

— E o vrajă, hotărî el. O vrajă care te face să pari umană. N-am auzit niciodată despre așa ceva. Ochii lui străluceau de mirare: Cine ești?

Nahri îl ajută pe Dara să se ridice. *Afshin*-ul era încă palid și părea să-i fie greu să respire.

— Mă numesc Nahri, spuse, chinuindu-se sub greutatea *daev*-ului. Acea Manizheh, pe care ai pomenit-o, cred… cred că sunt fiica ei.

Regele se ridică din nou, brusc:

— Cuum?

— Este nahidă!

Dara nu își revenise îndeajuns, iar vocea lui păru doar un mârâit grav, care îi făcu pe vreo câțiva curteni să se îndepărteze un pic.

— O nahidă? repetă emirul care ședea pe pernă, vorbind mai tare, să acopere zgomotele care veneau dinspre mulțimea șocată și care erau tot mai puternice. Vocea îi era numai neîncredere: Ești nebun?

Regele își ridică mâna:

— Afară! Ieșiți afară cu toții!

Nu a fost deloc nevoie să repete porunca. Nahri nu își închipuise că atâția oameni se pot mișca atât de repede și a privit cu o teamă tăcută cum locul curtenilor a fost luat de și mai mulți soldați. Un șir de oșteni, înarmați cu aceleași săbii ciudate s-a format în spatele ei și al lui Dara, blocându-le fuga.

Privirea de oțel a regelui a părăsit, în sfârșit, chipul fetei și a trecut asupra lui Dara.

— Dacă ea e fiica lui *banu* Manizheh, atunci tu cine ești, mai precis?

Dara își atinse tatuajul de pe chip:

— *Afshin*-ul ei.

Regele își ridică sprâncenele întunecate, uluit:

— Cred că asta va fi o poveste interesantă!

— Nimic din toate astea nu are sens, declară prințul, când Dara și Nahri tăcură, într-un târziu. Conspirații ifrite, păsări *rukh* asasine, Gozanul care s-a ridicat din albie ca să urle la lună…? O poveste captivantă, cu siguranță… poate că te va ajuta să fii acceptat în breasla actorilor.

Regele ridică din umeri.

— Nu știu ce să zic. Cele mai bune povești au cel puțin un miez de adevăr.

Dara se burzului.

— N-ar trebui să ai proprii martori la evenimentele de pe Gozan? Cu siguranță, ai iscoade acolo. Altfel, o armată s-ar putea aduna în pragul cetății tale, fără ca tu să știi.

— O să consider vorbele astea drept o recomandare, răspunse regele, pe un ton degajat. Rămăsese impasibil cât timp vorbiseră ei: Totuși, *chiar* este o poveste remarcabilă. Nu

se poate nega că fata se află sub un fel de blestem, fiindcă mie mi se pare complet pursânge, în timp ce vouă vi se pare *shafit*-ă. O privi iar: Și chiar seamănă cu *banu* Manizheh, recunoscu, cu o urmă de emoție în glas. Izbitor!

— Și ce dacă? interveni emirul. Ava, doar nu crezi că Manizheh a avut o fiică secretă? *Manizheh*? Femeia arunca blesteme care să îi îmbolnăvească de ciumă pe bărbații care o priveau prea lung!

Lui Nahri i-ar fi plăcut să aibă o asemenea putere. Își petrecuse ultima zi fiind atacată de diverse creaturi și nu mai avea răbdare pentru îndoielile familiei Qahtani.

— Vreți o dovadă că sunt nahidă? întrebă ea. Arătă spre hangerul din teaca pe care emirul o purta la cingătoare: Aruncă-l în mine, și mă voi vindeca sub ochii voștri.

Dara s-a așezat în fața ei, iar aerul începu să fumege.

— Ar fi extrem de lipsit de înțelepciune!

Tânărul soldat sau prinț, sau ce o fi fost – acela cu barba nearanjată și expresie dușmănoasă – se apropie imediat de emir. Își atinse plăselele *zulfikar*-ului său.

— Alizayd! îl avertiză regele. Ajunge! Și tu, *afshin*-ule, calmează-te! Ți-o fi venind să crezi sau nu, ospitalitatea geziri nu presupune înjunghierea oaspeților. Cel puțin, nu înainte să se fi făcut prezentările cum se cuvine. Îi zâmbi sarcastic lui Nahri și își atinse pieptul: Sunt regele Ghassan al Qahtani, ceea ce, cu siguranță, știați. Aceștia sunt fiii mei: emirul Muntadhir și prințul Alizayd. Arătă spre prințul așezat și spre spadasinul încruntat, înainte să facă un semn spre bărbatul *daeva* mai în vârstă: Iar acesta este Marele Vizir, Kaveh e-Pramukh. Fiul său, Kamshid, v-a escortat la palat.

Familiaritatea numelor arabe a luat-o prin surprindere, la fel și faptul că doi bărbați *daeva* serveau familia în ranguri atât de înalte. „Semne bune, presupun."

— Pacea lui Allah fie cu tine, spuse ea, precaută.

— Și asupra ta! Ghassan a făcut un gest larg cu brațele: Să ne ierți îndoielile, doamna mea. Numai că fiul meu, Muntadhir, are dreptate. *Banu* Manizheh nu a avut copii și a murit cu douăzeci de ani în urmă.

Nahri se încruntă. Nu împărtășea niciodată informațiile prea ușor, dar își dorea răspunsuri mai mult decât orice, așa că zise:

— Ifriții au spus că lucrau pentru ea.

— Lucrau pentru ea? Pentru prima dată, a zărit o urmă de mânie pe chipul lui Ghassan: Păi, ifriții au fost aceia care au ucis-o. Și încă, se pare, bucurându-se mult în timp ce făceau asta.

Nahri se înfioră.

— Ce vrei să spui?

Marele Vizir fu acela care vorbi.

— *Banu* Manizheh și fratele său, Rustam, au fost atacați prin surprindere de ifriți, în drum spre moșia mea din Zariaspa. Eu… m-am aflat printre cei care au găsit ce mai rămăsese din caravana lor. Își drese vocea: Mai toate trupurile erau imposibil de identificat, însă nahizii…

Șovăi, căci era cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Ifriții le-au înfipt capetele în prăjini, termină Ghassan, sumbru. Și le-au îndesat în gură relicvele tuturor *djinn*-ilor din caravana lor pe care-i înrobiseră, ca batjocură suplimentară. Gulerul îi fumega: Lucrau pentru ea, pe naiba!

Nahri se retrase. Nu întrezărise nicio urmă de amăgire din partea oamenilor din preajma tronului – cel puțin, nu în ceea ce privea acest aspect. Marele Vizir părea foarte afectat, iar o furie și o durere abia controlate se învârtejeau în ochii regelui.

„Și am fost atât de aproape să cad în ghearele demonilor care au făcut asta!” Nahri era zguduită, cu adevărat. Se considera pricepută la detectarea minciunilor, însă ifriții aproape o convinseseră. Presupunea că Dara avea dreptate să spună că erau mincinoși talentați.

Dara, firește, nu se obosi să-și ascundă furia când auzi despre sfârșitul tragic al fraților nahizi. O căldură furioasă radia de acum dinspre pielea lui.

— De ce-au fost lăsați *banu* Manizheh și fratele ei singuri, în afara zidurilor? Nu ați văzut niciun pericol în a le permite ultimilor doi nahizi *din lume* să plece și să hoinărească prin Daevastana?

Ochii emirului Muntadhir scânteiară.

— Nu erau prizonierii noștri, spuse el, aprins. Iar de ifriți nu se mai auzise de peste un secol. Abia dacă…

— Nu… Are dreptul să îmi pună întrebări. Vocea lui Ghassan, joasă și deznădăjduită, îi reduse fiul mai mare la tăcere. Allah mi-e martor că la fel am făcut și eu, în fiecare zi, de la moartea lor. Se sprijini de tron, părând dintr-odată mai bătrân: Doar

Rustam ar fi trebuit să plece. În Zariaspa căzuse o mană care afecta ierburile vindecătoare, iar el era mai priceput la botanică. Însă Manizheh a insistat să îl însoțească. Îmi era foarte dragă, dar mai era și tare, tare încăpățânată. O combinație proastă, recunosc! Clătină din cap: Pe atunci, era de neclintit când dorea să...

Nahri miji ochii.

— Să... ce?

Ghassan o privi, iar pe chip i se citea o emoție clocotitoare pe care ea însă nu o putea descifra exact. Bătrânul o studie îndelung și apoi întrebă:

— Câți ani ai, *banu* Nahri?

— Nu sunt sigură. Cred că în jur de douăzeci.

El își strânse buzele:

— O coincidență interesantă.

Nu părea încântat.

Marele Vizir se înroși, iar pete de un roșu furios îi înfloriră în obraji.

— Regele meu, doar nu vrei să sugerezi că *banu* Manizheh, una dintre binecuvântatele lui Suleiman și o femeie cu moravuri ireproșabile...

— A dorit, brusc, în urmă cu douăzeci de ani, să fugă din Daevabad la o moșie de munte îndepărtată, unde ar fi fost înconjurată numai de *daev*-i precum ea, discreți și complet loiali? Ridică o sprânceană: S-au pomenit lucruri și mai ciudate de-atât.

Semnificația conversației lor căpătă brusc sens. O licărire de speranță, stupidă și naivă, se aprinse în pieptul lui Nahri, înainte să o poată strivi.

— Atunci... tatăl meu... Ar putea fi încă în viață? Trăiește în Daevabad?

Nu și-a putut ascunde disperarea din voce.

— Manizheh a refuzat să se căsătorească, spuse Ghassan, sec. Și nu avea nici... vreo relație. Nu una despre care să fi știut eu, cel puțin.

Era un răspuns clar, care nu permitea apariția altor discuții. Dar Nahri se încruntă, încercând să înțeleagă.

— Dar nu are sens! Ifriții știau despre mine. Dacă ea a fugit înainte ca oricine să afle despre sarcina ei, dacă a fost ucisă în timpul călătoriei, atunci...

„Eu, una, nu ar trebui să fiu în viață!”
Nahri nu rosti ultima parte, dar Ghassan părea la fel de nedumerit.
— Nu știu, recunoscu el. Poate că te-ai născut cât erau încă pe drum, dar nu-mi pot imagina cum ai supraviețuit, ca să nu mai spun cum ai ajuns într-un oraș omenesc din cealaltă parte a lumii. Ridică mâinile: S-ar putea să nu primim niciodată aceste răspunsuri. Mă rog doar ca ultimele clipe ale mamei tale să fi fost luminate de gândul că fiica ei trăiește.
— Cineva trebuie să o fi salvat, spuse Dara.
Regele ridică mâinile.
— Știi la fel de multe ca mine. Blestemul care o împiedică să își reia aspectul este puternic… E posibil să nu fi fost aruncat de un *djinn.*
Dara o privi, cu o expresie de nedeslușit pe chip. Apoi se întoarse spre rege.
— Chiar nu ți se pare *shafit*-ă?
Nahri percepu o urmă de ușurare în vocea lui. Care o duru, fără îndoială. Cu siguranță, în ciuda „apropierii” lor, puritatea sângelui era încă importantă pentru el.
Ghassan clătină din cap.
— Arată la fel de *daeva* ca și tine. Și, dacă e cu adevărat fiica lui *banu* Manizheh…
Regele șovăi, și o licărire îi miji pe chip, doar pentru a fi iute înlocuită de masca sa calmă. Însă Nahri se pricepea de minune să citească oamenii, și o remarcă.
Fusese teamă.
Dara insistă.
— Dacă e… atunci ce?
Kaveh răspunse primul, cu ochii negri întâlnindu-i pe ai ei. Nahri bănuia că Marele Vizir – un alt *daeva* – nu dorea ca regele să evite răspunsul.
— *Banu* Manizheh a fost cea mai talentată tămăduitoare care s-a născut vreodată în familia nahizilor în ultimul mileniu. Dacă ești fiica ei… Vocea lui deveni respectuoasă, și ușor sfidătoare: Înseamnă că Atotziditorul ne-a zâmbit.
Regele îi aruncă bărbatului o privire nervoasă:
— Marele Vizir se entuziasmează, însă, da, sosirea ta în Daevabad s-ar putea dovedi o binecuvântare. Ochii îi alunecară spre Dara: Dar a ta, pe de altă parte… Ai spus că ești *afshin,* dar

nu ne-ai oferit încă numele tău.

— Probabil am uitat, răspunse Dara, rece.

— De ce nu ni-l spui acum?

Dara își ridică ușor bărbia, apoi vorbi.

— Darayavahoush e-Afshin.

A fost de parcă și-ar fi scos iataganul. Ochii lui Muntadhir se căscară, iar Kaveh păli. Prințul mai tânăr își duse din nou mâna la *zulfikar,* apropiindu-se de familia lui.

Chiar și neînduratorul rege părea încordat.

— Ca să ne fie limpede tuturor: ești acel Darayavahoush care a condus revolta *daeva* împotriva lui Zaydi al Qahtani?

„Cine?” Nahri se răsuci spre Dara, însă el nu o privea. Atenția lui era ațintită asupra lui Ghassan al Qahtani. Un zâmbet ușor – același zâmbet periculos pe care-l fluturase către *shafiț*-i în piață – îi juca pe buze.

— Aha! Vasăzică, oamenii tăi își mai amintesc încă?

— Prea bine, spuse Ghassan, cu răceală. Istoria noastră are multe de spus despre tine, Darayavahoush e-Afshin. Își încrucișă brațele peste roba neagră: Deși aș fi putut jura că unul dintre strămoșii mei te-a decapitat la Izbanir.

Era un truc, își dădu seama Nahri, o lovitură dată onoarei sale menită să smulgă un răspuns mai bun de la *afshin.*

Dara, firește, a căzut în capcană.

— Strămoșul tău n-a făcut una asta, spuse el, acru. N-am ajuns niciodată până la Izbanir. Dac-aș fi ajuns, n-ai mai fi stat tu acum pe tron. Ridică mâna, iar smaraldul sclipi: Am fost capturat de ifriți în timp ce mă luptam cu armata lui Zaydi la Dasht-e Loot. Cu siguranță, îți dai seama ce s-a întâmplat.

— Asta nu explică faptul că acum te afli în fața noastră, spuse Ghassan. N-ai fi avut nevoie de un nahid ca să rupi blestemul sclaviei?

Deși capul lui Nahri se învârtea deja din cauză că primise prea multe informații, ea observă că Dara șovăi înainte să răspundă.

— Nu știu, mărturisi el. Tot așa credeam și eu... dar cel care m-a eliberat a fost un *peri,* Khayzur, același care ne-a salvat la râu. Mi-a spus că a găsit inelul meu pe trupul unui om care călătorea prin ținuturile sale. Neamul său nu se prea amestecă, de obicei, în treburile noastre, însă... Nahri auzi cum *daev*-ului i se punea un nod în gât: Lui i s-a făcut milă de mine.

Ceva parcă s-ar fi zvârcolit în sufletul lui Nahri. Khayzur îl

eliberase din sclavie și le salvase și viețile pe Gozan! Brusc, în minte îi apăru imaginea *peri*-ului, singur și în suferință, așteptându-și moartea de la tovarășii săi din ceruri.

Dar Ghassan nu părea deloc îngrijorat de soarta unui *peri* pe care nu-l văzuse niciodată.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu vreo zece ani în urmă, răspunse Dara, cu ușurință.

Ghassan păru din nou uimit.

— *Zece ani*? Cu siguranță, nu vrei să spui că ți-ai petrecut ultimii o mie patru sute de ani ca sclav?

— Exact asta vreau să spun.

Regele își uni degetele, privind în jos spre ei:

— Iartă-mă că vorbesc pe șleau, dar cunosc războinici de seamă care au fost transformați în nebuni incoerenți de mai puțin de trei secole de sclavie. Ce sugerezi tu… nimeni nu ar fi putut supraviețui.

„Ce?” Cuvintele sumbre ale lui Ghassan trimiseră fiori de gheață în venele tinerei. Viața lui Dara ca sclav era singurul lucru despre care nu îi pusese întrebări. *Daev*-ul nu voia să vorbească despre asta, iar ea nu voia să se gândească la amintirile sângeroase pe care fusese silită să le retrăiască alături de el.

— N-am spus că am supraviețuit, îl corectă Dara, sec. Nu-mi amintesc aproape nimic din vremea petrecută ca sclav. E dificil să înnebunești din cauza unor amintiri pe care nu le mai ai.

— Cât de convenabil! mormăi Muntadhir.

— Să știi c-așa-i! ripostă Dara. Cu siguranță, un – „nebun incoerent”, parcă așa i-ai spus? – n-ar avea răbdare pentru toate astea.

— Și viața ta de dinainte de sclavie?

Nahri tresări la sunetul unei voci noi. Prințul mai tânăr, își dădu seama. Alizayd, cel pe care-l luase drept paznic.

— Îți mai amintești războiul, *afshin*-ule? îl întrebă, cu una dintre cele mai reci voci pe care le auzise Nahri. De satele din Mandazar și Bayt Qadr? Alizayd se uita la Dara cu o ostilitate fățișă, cu o ură care rivaliza cu felul în care Dara îi privise pe ifriți: Dar de Qui-zi îți mai aduci aminte?

Lângă ea, Dara se încordă.

— Îmi aduc aminte ce i-a făcut tizul tău orașului *meu,* când l-a cucerit.

— Hai s-o lăsăm baltă, interveni Ghassan, aruncându-i mezinului său o privire ca un avertisment. Războiul s-a încheiat, iar neamurile noastre viețuiesc în pace. Atâta lucru trebuie să fi știut și tu, *afshin*-ule, dac-ai adus de bunăvoie o nahidă aici.

— Am presupus că e cel mai sigur loc pentru ea, spuse Dara, cu răceală. Asta până când am ajuns și am găsit o mulțime furioasă de *shafiț*-i care se pregăteau să jefuiască tot Cartierul *Daeva.*

— O problemă internă, îl liniști Ghassan. Crede-mă, oamenii tăi nu s-au aflat nicio clipă în pericol. Cei arestați azi vor fi aruncați în lac până la sfârșitul săptămânii.

Dara pufni, însă regele rămase impasibil. Era, cu adevărat, impunător. Nahri simțea că era nevoie de mai mult ca să-l impresionezi pe Ghassan al Qahtani. Nu era sigură dacă să fie sau nu încântată de asta, însă decise să îi răspundă cu aceeași franchețe:

— Ce vrei de la noi?

El zâmbi, cu adevărat de data aceasta:

— Loialitate. Jurați-mi mie credință și promiteți-mi că veți păstra pacea dintre triburile noastre.

— Și în schimb…? întrebă Nahri, înainte ca Dara să poată vorbi.

— Te voi declara fiica pursânge a lui *banu nahida.* Indiferent dacă pari *shafit-ă* sau nu, nimeni din Daevabad nu va îndrăzni să îți pună la îndoială originea, de îndată ce eu, unul, voi declara asta. Vei avea o locuință la palat, orice dorință lumească îți va fi îndeplinită și îți vei lua locul legiuit ca *banu nahida.* Regele își înclină capul spre Dara: Îți voi grația până și *afshin*-ul și îi voi oferi o pensie și o poziție adecvate rangului său. Poate continua și să te servească, dacă asta îți dorești.

Nahri se abținu să se arate surprinsă. Nu și-ar fi putut imagina o ofertă mai bună. Ceea ce, firește, o făcu să nu aibă niciun pic de încredere în ea. Practic, regele nu îi cerea nimic, și îi oferea tot ce și-ar fi putut imagina.

Dara îi vorbi cu voce scăzută.

— E o capcană, o avertiză el în divasti. De îndată ce vei pleca genunchiul în fața muștei ăleia de nisip, îți va cere să…

— Musca de nisip vorbește perfect divasti, îi întrerupse Ghassan. Și nu e nevoie de niciun genunchi plecat. Sunt geziri. Oamenii mei nu împărtășesc dragostea tribului tău pentru

ceremoniale exagerate. Pentru mine, cuvântul tău va fi de ajuns.

Nahri șovăia încă. Privi iar spre soldații din spatele lor. Ea și Dara erau complet depășiți ca număr de Garda Regală, asta ca să nu-l mai pună la socoteală și pe tânărul prinț, care ardea de dorința de a se lupta. Oricât de oribil era gândul acela pentru Dara, acesta era, cu adevărat, orașul lui Ghassan.

Iar Nahri nu supraviețuise atâta vreme fără să învețe cum să își dea seama când era depășită.

— Ai cuvântul meu, spuse ea.

— Excelent! Fie ca Allah să ne trăsnească pe amândoi dacă ne vom încălca înțelegerea. Nahri tresări, însă Ghassan zâmbi: Și acum, că am trecut peste lucrurile neplăcute, pot să fiu sincer? Amândoi arătați groaznic. *Banu nahida,* se pare că numai pe haine ai acumulat sângele din toată călătoria.

— Sunt bine, insistă ea. Nu e chiar tot al meu.

Kaveh păli, dar regele râse.

— Cred că o să-mi placi tare mult, *banu* Nahri! O privi încă o clipă: Ai spus că vii din Țara Nilului?

— Da.

— *Tatakallam arabi*?[34]

Araba regelui era neșlefuită, dar ușor de înțeles. Surprinsă, răspunse, totuși, afirmativ.

— Firește. Este una dintre limbile noastre liturgice. Ghassan se opri, căzând pe gânduri: Alizayd al meu o studiază cu multă pasiune. Arătă spre tânărul încruntat: Ali, de ce nu o conduci pe *banu* Nahri în grădină? Se întoarse spre ea: Te poți relaxa, te poți spăla, poți mânca... Orice dorești. Fiica mea, Zaynab, îți va ține de urât. *Afshin*-ul tău poate rămâne, ca să discutăm strategia de apărare împotriva ifriților. Bănuiesc că nu e ultima dată când vom auzi de demonii aceia.

— Dar nu e necesar! protestă ea.

Nu fu singura care protestă. Alizayd arăta în direcția lui Dara, iar un șuvoi de geziriyya îi țâșni din gură.

Regele șuieră și el un răspuns și ridică mâna, iar Alizayd tăcu, însă Nahri nu fu convinsă. Nu voia să meargă nicăieri cu prințul acela nepoliticos, și, cu siguranță, nu dorea să-l părăsească pe Dara.

Dar acesta încuviință, fără convingere.

---

34 „Vorbeşti araba?” (ar. în original) (n. tr.).

— Ai nevoie de odihnă, Nahri. Va trebui să fii puternică zilele următoare.

— Și tu nu?

— În mod bizar, mă simt perfect. O strânse de mână, trimițându-i un șuvoi de căldură direct în inimă: Du-te! o îndemnă el. Promit să nu plec la război fără voia ta, adăugă el, cu un zâmbet menit celor din familia Qahtani.

Când Dara i-a dat drumul mâinii, a văzut că privirea atentă a regelui era ațintită asupra lor. Ghassan i-a făcut semn din cap, iar ea l-a urmat pe prinț prin două uși enorme.

Alizayd ajunsese deja la jumătatea coridorului lat, acoperit cu arcade, când reuși și ea să îl prindă din urmă. Fugea, încercând să țină pasul cu mersul lui viguros, în timp ce arunca priviri curioase spre restul palatului. Ceea ce văzu era bine întreținut, însă putea simți vârsta pietrei străvechi și a fațadelor în ruine.

Doi servitori se plecară adânc când trecură ei, însă prințul nu păru să remarce. Își ținea capul plecat în timp ce mergeau. Cu siguranță, nu moștenise căldura diplomatică a tatălui său, iar felul ostil în care îi vorbise lui Dara o neliniștea.

Nahri a strecurat o privire spre el, cu coada ochiului. „Tânăr” a fost prima ei impresie. Își ținea mâinile la spate, iar umerii îi erau aduși.

Alizayd își purta trupul lung și slab de parcă ar fi ajuns doar de curând la înălțimea lui alarmantă și încă nu era obișnuit cu ea. Avea un chip alungit, elegant, care ar fi fost chiar chipeș dacă nu s-ar fi încruntat mereu. Bărbia lui era neîngrijită, însă acoperită mai degrabă de speranța unei bărbi viitoare decât de ceva substanțial. Pe lângă *zulfikar,* mai purta la brâu un hanger, și Nahri crezu că vede încă un cuțit mai mic legat de gleznă.

Prințul se uită spre ea, sperând, probabil, să o analizeze în același fel, dar ochii li se întâlniră și el privi în altă direcție, repede. Nahri se cutremură, când tăcerea dintre ei deveni și mai adâncă.

Dar era fiul regelui, iar ea nu renunța atât de ușor.

— Așadar, începu ea în arabă, amintindu-și ce spusese Ghassan despre faptul că el studia limba. Crezi că tatăl tău ne va ucide?

Dorise să facă o glumă ca să destindă atmosfera, însă chipul lui Alizayd se schimonosi de neplăcere.

— Nu.

Faptul că răspunsese atât de ușor, de parcă s-ar fi gândit și el la asta, a șocat-o și a scos-o din nepăsarea ei prefăcută.

— Pari *dezamăgit.*

Alizayd a privit-o sumbru.

— *Afshin*-ul tău e un monstru. Merită să își piardă capul de o sută de ori pentru crimele comise. Nahri tresări, dar, înainte să poată răspunde, prințul deschise o ușă și o chemă: Haide!

Apariția bruscă a luminii de după-amiază o ameți. Ciripitul păsărilor și strigătele maimuțelor întrerupseră tăcerea, și, din când în când, se mai auzeau orăcăiturile broaștelor sau țârâitul greierilor. Aerul era cald și umed, atât de parfumat de bobocii de trandafir, de pământul bogat și de lemnul umed, încât o ustura nasul.

Când ochii ei s-au obișnuit cu lumina, uimirea i-a sporit și mai mult. Ce se întindea în fața ochilor putea cu greu fi numită grădină. Era la fel de vastă și de sălbatică precum junglele prin care trecuse cu Dara, un hățiș dornic să își devoreze originile de grădină. Vrejuri ieșeau din profunzimile ei, ca niște limbi, înghițind rămășițele sfărâmate ale fântânilor arteziene și înșfăcând pomi fructiferi lipsiți de apărare. Flori în culori aproape violente – un stacojiu care strălucea ca sângele, un indigo pătat, asemenea unei nopți înstelate – acopereau pământul. Doi curmali cu țepi străluceau în soare în fața ei: erau făcuți din sticlă, și-a dat seama, și aveau fructe rotunde din nestemate aurii.

Ceva îi trecu pe deasupra capului, iar Nahri se aplecă. O pasăre cu patru aripi și pene în culorile pe care le vedea la apusul soarelui zbură pe lângă ea, doar ca să dispară printre copaci cu un mormăit jos, care ar fi putut veni de la un leu de zece ori cât ea, iar Nahri sări în sus.

— *Asta* e grădina voastră? întrebă ea, neîncrezătoare.

O cărare acoperită cu dale se întindea în fața lor, întreruptă de rădăcini noduroase de copaci și căptușită cu mușchi. Globuri mici, de sticlă, umplute cu flăcări care dansau, pluteau deasupra ei, luminând drumul încurcat spre inima grădinii.

Alizayd a părut insultat.

— Presupun că oamenii mei nu păstrează grădinile la fel de

imaculate precum strămoșii tăi. Ni se pare mai important să conducem orașul decât să ne ocupăm de horticultură.

Nahri își pierdea răbdarea cu obrăznicătura asta de viță regală.

— Așadar, ospitalitatea geziri nu presupune înjunghierea oaspeților, dar permite amenințările și insultele? întrebă ea, cu o dulceață prefăcută. De-a dreptul fascinant!

— Eu… Alizayd păru surprins. Îmi cer scuze, mormăi el. A fost nepoliticos. Se uită în jos și făcu semn spre cărare: Dacă doriți…

Nahri zâmbi, simțindu-se răzbunată, și își continuară drumul. Cărarea se transformă într-un pod de piatră jos, care traversa un canal scânteietor. Privi în jos cât traversară. Apa era cea mai limpede pe care o văzuse vreodată, clipocind peste pietre netede și pietricele lucioase.

Nu după multă vreme, ajunseră la o clădire de piatră nu foarte înaltă, care se ridica dintre lujeri și copaci încărcați. Era zugrăvită într-un albastru vesel și avea coloane de culoarea cireșelor. Pe ferestre ieșea aburul și o grădiniță de ierburi medicinale îi îmbrățișa exteriorul. Două tinere erau îngenuncheate între tufișuri, smulgând buruieni și umplând un coș de răchită cu petale mov delicate.

O femeie mai în vârstă, cu pielea ridată și ochi căprui blânzi, ieși din clădire când se apropiară. *Shafit*-ă, ghici Nahri, văzându-i urechile rotunjite și simțind familiaritatea bătăii rapide a inimii. Femeia își purta părul cenușiu într-un coc simplu și era îmbrăcată cu un veșmânt complicat, legat în jurul pieptului.

— Pacea lui Allah fie cu tine, sora mea! o salută Alizayd când ea se plecă, pe un ton mult mai blând decât îi vorbise lui Nahri.

Musafira tatălui meu vine după o călătorie lungă. Ai putea să te ocupi de ea?

Femeia o privi pe Nahri cu o curiozitate neprefăcută.

— Va fi o onoare pentru mine, prințul meu.

Alizayd o privi iute.

— Sora mea vi se va alătura curând, *inshallah.* Nu își dădu seama dacă glumea când adăugă: E o companie mai bună decât mine.

Nu îi oferi șansa să răspundă, ci se întoarse rapid să plece.

„Până și-un ifrit ar fi o companie mai plăcută decât tine.”

Cel puțin, Aeshma încercase, pentru scurtă vreme, să fie fermecător. Nahri îl privi întorcându-se repede pe drumul pe

care veniseră, simțindu-se mai mult decât neliniștită, până când *shafit-a* o luă cu blândețe de braț și o duse spre baia aburindă.

În câteva minute, o duzină de fete o înconjurară. Servitoarele erau *shafit-e* dintr-un șir amețitor de etnii, vorbind djinnistani cu accente arabe și cercheze, sau gujarati și swahili, pe lângă multe alte limbi pe care nu le putu identifica. Unele îi ofereau ceai și șerbet, iar altele îi analizau cu atenție părul ciufulit și pielea prăfuită. Nu avea habar cine credeau ele că era și toate avură grijă să nu întrebe, ci o tratară ca pe o prințesă.

„M-aș putea obișnui cu asta”, se gândi Nahri, când, vreo câteva ore mai târziu, zăcea în baia caldă, cu apa încărcată de uleiuri de lux și aerul plin de aburi mirosind a petale de trandafir. O fată îi masa scalpul, în timp ce o alta se ocupa de mâinile ei. Își lăsă capul să cadă pe spate și închise ochii.

Era mult prea somnoroasă ca să-și dea seama că în cameră se făcuse liniște, când o voce limpede o trezi din reverie.

— Văd că te-ai făcut comodă!

Ochii lui Nahri se deschiseră brusc. Pe o bancă de vizavi se afla o fată, cu picioarele încrucișate delicat sub rochia cea mai scumpă pe care o văzuse Nahri vreodată.

Era uimitor de frumoasă, perfectă într-un fel atât de nefiresc, încât Nahri știu imediat că prin venele ei nu curgea niciun strop de sânge omenesc. Pielea îi era întunecată și netedă, buzele, pline, iar părul ascuns cu grijă sub un turban simplu, de culoarea fildeșului, era decorat cu un singur safir. Ochii ei cenușii-aurii și trăsăturile alungite o făceau să semene atât de bine cu tânărul prinț, încât nu încăpea îndoială cine era. Sora lui Alizayd, prințesa Zaynab.

Nahri își încrucișă brațele și se cufundă înapoi sub bulele de săpun, simțindu-se expusă și de rând. Femeia zâmbi, bucurându-se de disconfortul ei, și își vârî un deget de la picior în baie. De pe o brățară de la gleznă îi sclipiră diamantele.

— Ai făcut ca toți cei din palat să fie cuprinși de entuziasm, continuă ea. Acum, pregătesc o petrecere uriașă. Dacă asculți, poți auzi tobele Marelui Templu. Întregul tău trib sărbătorește pe străzi.

— Eu… Îmi pare rău… bâigui Nahri, fără să știe ce să spună.

Prințesa se ridică apoi cu o grație care o făcu pe Nahri să vrea să plângă de invidie. Rochia îi căzu pe podea, în falduri perfecte. Nahri nu mai văzuse nimic asemănător: o rețea de culoarea

petalelor roz de trandafir, subțire ca o pânză de păianjen, țesută cu un model floral delicat, cu perle, peste o căptușeală de un mov intens. Nu arăta a ceva făcut de mâna omului, cu siguranță.

— Prostii! răspunse Zaynab. Nu e nevoie de scuze. Ești musafira tatălui meu. Mă bucur să te văd mulțumită.

Apoi i-a făcut semn unei servitoare care ducea o tavă de argint și a luat o prăjitură acoperită cu o pudră albă, pe care și-a strecurat-o în gură fără să lase niciun fir de zahăr pe buzele sale rujate. A privit apoi spre servitoare.

— I-ai oferit ceva lui *banu nahida*?

Fata a icnit și a scăpat tava care s-a izbit de pământ, iar o prăjitură s-a rostogolit în apa parfumată. Ochii servitoarei erau cât farfuriile.

— Banu nahida?

— Așa se pare. Zaynab îi zâmbi conspirativ lui Nahri, cu o sclipire răutăcioasă în ochi: Însăși fiica lui Manizheh, vrăjită astfel încât să arate ca un om. Cât de interesant, nu? Și a făcut semn spre tavă: Ai face bine să cureți acolo, fata mea. Ai ceva bârfe de transmis. Se întoarse spre Nahri cu o ridicare din umeri: Nu se întâmplă niciodată nimic interesant pe-aici, știi?

Nepăsarea studiată cu care prințesa îi dezvăluise identitatea o lăsă pe Nahri incapabilă de cuvinte, din cauza furiei.

„Mă pune la încercare!” Nahri își controlă reacția și-și aminti de povestea lui Dara despre originile ei. „Am fost crescută ca servitoare umană, salvată de *afshin* și adusă într-o lume magică, pe care nu o înțeleg. Reacționează așa cum ar face-o fata aceea.”

Nahri se sili să zâmbească stânjenită, dându-și seama că era doar primul din multele jocuri pe care avea să le joace la palat.

— Ah, dar nu știu cât de interesantă sunt *eu.* Se uită la Zaynab cu o admirație fățișă: Nu am mai întâlnit niciodată o prințesă. Ești atât de frumoasă, doamna mea!

Ochii lui Zaynab se luminară de plăcere.

— Mulțumesc, dar, te rog… spune-mi Zaynab. Vom fi prietene, nu-i așa?

„Fie ca Allah să mă apere de o asemenea soartă!”

— Firește, fu de acord. Dacă-mi vei spune și tu Nahri.

— Nahri să fie! Zaynab zâmbi și îi făcu semn: Haide! Probabil că ești flămândă. O să cer să ni se aducă mâncarea în grădină.

Era, mai degrabă, însetată, decât înfometată. Căldura băii îi scursese orice urmă de umezeală din piele. Privi în jur, însă hainele ei distruse nu se zăreau pe nicăieri, și nu prea dorea să dezvăluie mai mult din trupul ei în fața prințesei înspăimântător de frumoase.

— Haide, n-ai motive să te rușinezi! râse Zaynab, ghicindu-i corect gândurile.

Din fericire, una dintre servitoare reapăru, aducând un halat de mătase albastră precum cerul. Nahri se strecură în el, apoi o urmă pe Zaynab afară din camera de baie și pe o cărare de piatră, spre grădina sălbatică. Gulerul rochiei lui Zaynab era suficient de jos încât să îi expună ceafa elegantă, iar Nahri nu se putu abține să nu studieze închizătorile de aur ale celor două coliere pe care le purta. Păreau delicate. Fragile. „Oprește-te!” se mustră ea.

— Alizayd se teme că te-a jignit deja, spuse Zaynab, conducând-o pe Nahri spre un pavilion de lemn, care păru să apară de nicăieri, cocoțat deasupra unui iaz limpede. Îmi cer scuze! Are tendința nefericită de a spune exact ce-i trece prin cap.

Pavilionul era acoperit cu un covor gros, brodat, și cu pernuțe plușate.

Nahri se scufundă în ele fără invitație.

— Credeam că sinceritatea e o virtute.

— Nu întotdeauna. Zaynab se așeză în fața ei, adunându-și cu eleganță picioarele sub ea pe o pernuță: Dar mi-a povestit despre călătoria voastră. Ce aventură fantastică trebuie să fi fost! Prințesa zâmbi: Nu am putut să mă abțin să nu trag cu ochiul ca să-l văd pe *afshin,* înainte să vin încoace. Fie ca Allah să mă ierte, dar e tare chipeș! Chiar mai frumos decât spun legendele. Ridică din umeri: Deși cred că e de așteptat, din partea unui sclav.

— De ce ai spune asta? întrebă Nahri, iar întrebarea ieși mai tăioasă decât intenționase.

Zaynab s-a încruntat.

— Nu știi? Când Nahri nu răspunse, ea continuă: Face parte din blestem. Îi face mai atrăgători pentru oamenii care le sunt stăpâni.

Dara nu îi spusese asta, iar gândul la chipeșul *daeva* care fusese silit să asculte de capriciile lungului șir al stăpânilor care

îl înrobiseră nu era unul pe care Nahri să își dorească să îl păstreze. Își mușcă buza, privind fără cuvinte cum vreo câteva servitoare li se alăturară în pavilion, fiecare aducând câte un platou de argint încărcat cu mâncare. Cea care se afla cel mai aproape, o femeie îndesată, cu bicepși la fel groși ca picioarele lui Nahri, se clătină sub greutatea platoului și aproape îl scăpă în poala lui Nahri, când îl așeză.

— Allah fie lăudat, șopti Nahri.

În fața ei se afla suficientă mâncare să asigure micul dejun pentru un întreg cartier din Cairo. Mormane de orez cu șofran, strălucind de grăsime untoasă și încărcat de fructe uscate, munți de legume cremoase, stive de pateuri cu migdale prăjite. Lipii lungi cât brațele ei și holuri mici, de lut, cu mai multe feluri de nuci, brânză cu ierburi și fructe pe care nu le putea identifica. Dar totul pălea în comparație cu platoul din fața ei, cel cu care aproape căzuse servitoarea care îl ducea: un pește rozaliu, întreg, care zăcea pe un pat de ierburi aromate, doi porumbei umpluți și o cratiță de aramă plină cu chiftele într-un sos dens de iaurt.

Privirea ei căzu asupra unui vas oval, în care se găsea un munte de pilaf aromat, felii de limetă uscate și bucăți lucioase de pui.

— Este… *kabsa*?

Trăgea deja farfuria spre ea, servindu-se, înainte ca Zaynab să îi poată răspunde. Înfometată, extenuată și după ce supraviețuise numai cu *manna* veche și supă de linte săptămâni în șir, lui Nahri nu îi prea păsa dacă părea nepoliticoasă. Închise ochii, savurând gustul puiului prăjit.

Zări expresia amuzată a prințesei în timp ce începu să înfulece, entuziasmată, mai mult pilaf aromat.

— Așadar, îți place atât de mult gastronomia geziri? zâmbi Zaynab, dar nu și din priviri. Nu cunosc niciun *daeva* care să mănânce carne.

Nahri își aminti că Dara îi spusese asta, dar nu băgă de seamă.

— În Cairo mâncam carne. Tuși, fiindcă i se formase un nod în gât după ce înghițise prea repede: Aveți niște apă? spuse, înecându-se, în direcția unei servitoare.

De partea cealaltă, Zaynab ciugulea cu delicatețe dintr-un bol cu cireșe negre, lucioase și îi făcu semn spre o carafa de sticlă.

— Ai vin acolo.

Nahri ezită, încă ușor îngrețoșată de alcool. Dar, când începu iar să tușească, decise că nu îi puteau face rău câteva guri.

— Te rog… mulțumesc, îi spuse unei servitoare, când aceasta îi turnă cu generozitate într-un pocal pe care i-l dădu.

Luă o înghițitură lungă. Era mult mai sec decât vinul de curmale pe care-l făcea, de obicei, Dara să apară și era rece, și aromat. Și răcoritor; dulce, fără exagerare, cu o aromă delicată de fructe de pădure.

— E delicios, se minună Nahri.

Zaynab zâmbi iar.

— Mă bucur că-ți place.

Nahri continuă să mănânce, luând câteva guri de vin din când în când, ca să-și clătească gâtul. Era, oarecum, conștientă că Zaynab vorbea mai departe despre istoria grădinilor. Soarele devenise fierbinte, însă o adiere proaspătă sufla peste apa răcoroasă. În depărtare, auzea sunetul delicat al fluierelor de vânt din sticlă. Clipi și se sprijini de pernele moi, fiindcă o greutate ciudată i se strecura în membre.

— Ești bine, Nahri?

— Hmm? ridică privirea.

Zaynab făcu semn spre pocal.

— Poate că ar trebui să o iei mai încet cu ăla. E destul de tare.

Nahri clipi, chinuindu-se să-și țină ochii deschiși.

— Tare?

— Așa se spune. Eu nu am de unde să știu. Clătină din cap: Ce predici aș primi de la fratele meu mai mic, dacă m-ar prinde bând vin…

Nahri își privi pocalul. Era plin – își dădu seama abia acum că servitoarele avuseseră grijă să fie mereu plin – și nu avea idee cât băuse.

Simțea că plutește.

— Eu… vocea îi suna împleticit.

Zaynab o privi îngrozită, cu o mână pe inimă.

— Îmi pare rău! se scuză ea, cu vocea dulce ca zahărul. Trebuia să-mi dau seama că… educația ta nu te-a expus la asemenea lucruri. Doamne, *banu nahida,* fii atentă! o avertiză ea, când Nahri căzu în față, pe palme. De ce nu te odihnești?

Nahri simți că e ajutată să se întindă pe un morman de perne imposibil de moi. O servitoare începu să-i facă vânt cu un

evantai mare de frunze de palmier, în timp ce o alta întindea o pânză fină, ca să blocheze soarele.

— Eu… Nu pot, începu să protesteze. Căscă, iar vederea i se încețoșă: Ar trebui să-l găsesc pe Dara…

Zaynab zâmbi ușor.

— Sunt convinsă că tata se descurcă.

Undeva, într-un cotlon întunecat al minții, râsetul încrezător al lui Zaynab o enerva pe Nahri. Un avertisment încercă să pătrundă prin ceața gândurilor sale, să o ridice din extenuarea care o cuprinsese.

Nu reuși. Capul îi căzu pe spate și ochii i se închiseră.

Nahri se trezi tremurând. Ceva rece și umed îi era apăsat pe frunte. Deschise ochii, clipind în lumina scăzută. Se afla într-o cameră întunecată, lungită pe o canapea necunoscută, cu o cuvertură trasă până sub bărbie.

„Palatul, își aminti ea, și ospățul.” Pocalele cu care o tot îmbia Zaynab… greutatea ciudată care-i cuprinsese corpul…

Se ridică imediat. Capul nu îi fu prea încântat de rapiditatea mișcării și protestă iute, trimițându-i o durere surdă la baza craniului. Nahri tresări.

— Șșș, totul e bine.

O umbră se desprinse dintr-un ungher întunecos. O femeie, văzu Nahri. O femeie *daeva,* cu ochii la fel de negri ca ai lui Nahri și pe frunte cu un însemn făcut cu cenușă. Părul ei negru era strâns într-un coc sever, iar chipul îi era ridat atât de munca grea, cât și de vârstă. Se apropie cu o cupă de metal aburindă.

— Bea asta! Ajută.

— Nu înțeleg, mormăi Nahri, frecându-și capul care o durea. Mâncam, și…

— Cred că au sperat că vei leșina, beată criță, într-un morman de feluri cu carne, făcându-te, astfel, de rușine, spuse cu blândețe femeia. Dar să nu te îngrijorezi. Am sosit înainte să se întâmple una ca asta.

„Ce?” Nahri îndepărtă cupa, dintr-odată nemaivoind să accepte băuturi necunoscute de la străini.

— De ce ar vrea… *Cine* ești? întrebă ea, derutată.

Femeia zâmbi blând.

— Sunt Nisreen e-Kinshur. Am fost asistenta principală a mamei și a unchiului tău. Am ajuns cât de repede am primit vestea, deși mi-a luat ceva să îmi croiesc drum prin mulțimea celor care sărbătoreau pe străzi. Își uni degetele, plecând fruntea: Este o onoare să te cunosc, doamna mea.

Cu capul încă plutindu-i, Nahri nu era sigură ce să răspundă.

— Bine, spuse ea, în final.

Nisreen făcu semn spre cupa aburindă. Orice se afla înăuntru, mirosea amărui, a ghimbir murat.

— Va ajuta, promit. E rețeta unchiului tău, Rustam, cea care i-a adus mulți admiratori printre petrecăreții *daeva.* Cât despre prima parte a întrebării… Nisreen își coborî vocea: Ar trebui să nu ai încredere în prințesă. Mama ei, Hatset, nu i-a îndrăgit niciodată pe cei din familia ta.

„Și ce-are asta a face cu mine?” a vrut să protesteze Nahri. Se afla în Daevabad de numai o zi. Era posibil să-și fi făcut deja un dușman la palat?

O bătaie în ușă îi întrerupse gândurile. Nahri ridică privirea când o față foarte familiară – și *foarte* bine-venită – își făcu apariția.

— Te-ai trezit. Dara zâmbea, părând ușurat: În sfârșit! Te simți mai bine?

— Nu chiar, mormăi Nahri.

Luă apoi o gură de ceai și se strâmbă, așezând cana pe o măsuță de lângă ea. Își dădu la o parte câteva dintre șuvițele de păr care i se lipeau de față, când Dara se apropie. Își putea închipui cum arăta.

— Cât timp am dormit?

— De ieri.

Daev-ul se așeză lângă ea. Dara arăta ca și cum se odihnise bine. Se îmbăiase și se bărbierise și era îmbrăcat într-o haină lungă, de culoare verde pin, care-i scotea ochii în evidență. Purta cizme noi, iar când se mișcă, zări sacul de oblânc pe care-l pusese jos.

Haina și cizmele căpătară un nou sens. Nahri miji ochii.

— Pleci undeva?

Zâmbetul lui păli.

— Doamnă Nisreen, spuse el, întorcându-se spre femeia mai în vârstă. Iartă-mă… dar te-ar supăra dacă ne-ai lăsa singuri o clipă?

Nisreen ridică o sprânceană întunecată.

— Oare lucrurile erau atât de diferite pe vremea ta, *afshin*-ule, că ai fi fost lăsat singur cu o fată *daeva* nemăritată?

Își apăsă o mână pe inimă.

— Promit că nu am intenții scandaloase. El zâmbi iar, cu un rânjet fermecător, care îi făcu lui Nahri inima să tresară: Te rog!

Nisreen nu era nici ea imună la farmecele războinicului chipeș. Ceva de pe chip i se șterse, iar obrajii i se colorară ușor. Oftă.

— O *clipă* doar, *afshin*-ule! Se ridică: Ar trebui să văd, oricum, ce fac muncitorii care restaurează infirmeria. Vom începe pregătirea cât mai repede.

„Pregătire? Ce pregătire?” Capul lui Nahri începu să pulseze mai tare. Sperase să aibă măcar o scurtă perioadă de odihnă în Daevabad, după călătoria sa extenuantă. Copleșită, încuviință.

— Dar, *banu nahida…* Nisreen se opri la ușă și privi înapoi, cu îngrijorare în priviri: Te rog să ai mai multă grijă în preajma familiei Qahtani, o avertiză ea, blând. În preajma oricui nu este din tribul nostru! și plecă, închizând ușa după ea.

Dara se întoarse spre Nahri.

— Îmi place de ea!

— Ar fi și cazul, îi răspunse Nahri. Făcu din nou semn spre cizme și spre sac: Spune-mi de ce ești îmbrăcat de parc-ai pleca undeva.

El inspiră adânc.

— Pentru că, într-adevăr, plec după ifriți.

Nahri clipi.

— Ți-ai pierdut mințile? Te-ai întors în orașul ăsta și ai luat-o razna.

Dara clătină din cap.

— Povestea familiei Qahtani despre originile tale și despre ifriți nu are sens, Nahri. Perioadele, blestemul ăsta care-ți afectează aspectul… piesele acestui mozaic nu se prea potrivesc.

— Dar cui îi pasă? Dara, suntem vii! Asta e tot ce contează.

— Nu e chiar totul, argumentă el. Nahri, și dacă… dacă există o urmă de adevăr în spusele lui Aeshma despre mama ta?

Nahri căscă gura.

— N-ai auzit ce-a spus regele că s-a întâmplat cu ea?

— Dar dacă el minte?

Își ridică brațele în aer.

— Dara, pentru Dumnezeu! Cauți un motiv să nu ai încredere în ei, și pentru ce? Ca să pleci într-o aventură sortită eșecului?

— Nu e chiar așa, spuse Dara, încet. Nu i-am spus familiei Qahtani adevărul despre Khayzur.

Nahri îngheță.

— Ce vrei să spui?

— Khayzur nu m-a eliberat. *M-a găsit* doar. Ochii lui strălucitori îi întâlniră pe ai ei: M-a găsit cu douăzeci de ani în urmă, plin de sânge, abia conștient, și rătăcind prin aceeași parte din Daevastana, în care rudele tale se spune că și-ar fi găsit sfârșitul… un sfârșit de care, probabil, tu ai scăpat cumva. Se întinse după mâna ei: Și apoi, douăzeci de ani mai târziu, folosind o magie pe care nu o înțeleg… m-ai chemat tu.

O strânse de mână, iar ea fu conștientă de atingerea lui, de palma lui bătătorită care o apăsa pe a ei.

— Poate că familia Qahtani nu minte, și poate că acela e adevărul, din câte știu ei. Dar ifriții știau ceva, și acum e tot ce avem. Vocea lui o implora: Cineva m-a adus înapoi, Nahri. Cineva te-a salvat. Trebuie să știu cine.

— Dara, îți amintești cât de ușor ne-au învins la Gozan? vocea ei tremura de groază.

— Nu o să mă las ucis, o asigură el. Ghassan îmi dă două duzini dintre cei mai buni oameni ai lui. Și, oricât m-ar durea s-o spun, gezirii sunt soldați grozavi. Lupta pare să fie singurul lucru pe care-l fac bine. Crede-mă când spun că îmi doresc să nu fi avut ocazia să aflu asta.

Îi aruncă o privire întunecată.

— Da, poate ar fi trebuit să îmi povestești despre trecutului tău ceva mai în detaliu înainte să ajungem, Dara. O *revoltă*?

El se înroși.

— E o poveste lungă.

— Așa pare mereu să fie, cu tine. Vocea ei era plină de amărăciune: Asta e, atunci? Ai de gând să mă lași aici, cu oamenii ăștia?

— Nu pentru mult timp, Nahri, jur. Și vei fi în regulă. Îl iau pe emirul lor cu mine. Chipul i se schimonosi: I-am spus regelui foarte limpede că, dacă ți se va întâmpla ceva, fiul lui va suferi aceeași soartă.

Își putea imagina doar cât de bine decursese acea

conversație. Și știa că o parte din ce spunea Dara avea sens, dar, pe Allah, o îngrozea gândul de a rămâne singură în orașul acela străin, înconjurată de *djinn*-i uneltitori, care îi reproșau nedreptăți necunoscute. Nu putea să-și imagineze cum avea să se descurce singură, cum să se trezească fără el alături, cum să își petreacă zilele fără sfaturile lui mormăite și comentariile-i nepoliticoase.

Și, cu siguranță, el subestima pericolul. Era același care sărise drept în gura unui *rukh,* având doar vaga nădejde că ar putea să-l omoare din interior. Clătină din cap.

— Și *mariz*-ii, Dara? Și *peri*-ii? Khayzur a spus că *pe tine* te urmăresc.

— Sper să fi plecat deja.

Nahri ridică o sprânceană, neîncrezătoare, dar el continuă.

— Nu vor urmări un grup mare de *djinn*-i. Nu pot. Există legi între rasele noastre.

— Asta nu i-a oprit, înainte.

Ochii o usturau. Era prea mult, prea repede.

El a rămas cu gura căscată.

— Nahri, trebuie să fac asta… Ah, te rog să nu plângi, o imploră el.

Dar ea pierduse deja lupta cu lacrimile pe care încercase să și le rețină și pe care *daev*-ul i le șterse de pe obraji, cu degetele lui fierbinți.

— Nici măcar n-o să știi c-am fost plecat. E atât de mult de furat aici, încât atenția îți va fi mereu abătută.

Gluma nu o ajută să-și îmbunătățească starea de spirit. Își feri privirea, stânjenită brusc.

— Bine, remarcă ea, sec. În fond, tu m-ai adus la rege. Ai promis că…

— Oprește-te!

Nahri tresări când mâinile lui îi cuprinseră deodată fața. O privi în ochi, iar inima i se opri.

Însă Dara nu continuă – deși nu putea fi nicio îndoială cu privire la sclipirea de regret din ochii lui, când degetul lui mare îi atinse ușor buza de jos.

— Mă voi întoarce, Nahri, promise el. Ești *banu nahida* mea. Ăsta e orașul *meu.* Expresia lui era sfidătoare: Nimic nu mă poate ține departe nici de tine, nici de el.

XVII

ALI

Barca din fața lui Ali era făcută din bronz și putea transporta o duzină de oameni. Razele soarelui sclipeau din valurile care unduiau în jurul suprafeței sale lucitoare, reflectându-se din lacul de departe. Legăturile care țineau barca prinsă de zid scârțâiră răgușit, în timp ce aceasta se legăna în bătaia brizei, căci erau străvechi: barca de bronz se afla acolo de peste două mii de ani.

Era una dintre metodele de execuție preferate de Consiliul Nahizilor.

Prizonierii *shafiț-i* din fața lui Ali trebuie să fi știut că sunt condamnați și probabil că își dăduseră seama de îndată ce fuseseră arestați. Nu implorară mult când oamenii săi îi împinseră în barcă. Știau că nu era cazul să se aștepte la milă din partea celor pursânge.

„Au mărturisit. Nu sunt oameni nevinovați.” Orice zvon va fi fost acela care îi provocase, ei ridicaseră, totuși, armele, cu scopul de a distruge Cartierul *Daeva.*

„Dovedește-ți loialitatea, Zaydi”, îl auzi Ali pe fratele său. Își împietri inima.

Unul dintre prizonieri, cel mai mărunt, scăpă, dintr-odată. Înainte ca gardienii să îl poată prinde, se aruncă la picioarele lui Ali.

— Te implor, stăpâne! N-am făcut nimic, jur! Vând flori în *midan.* Atât! și bărbatul își înălță privirea, unindu-și palmele în semn de respect.

Doar că nu era un bărbat. Ali tresări. Era un băiat, unul care părea chiar mai tânăr decât el însuși. Ochii lui căprui erau umflați de cât plânsese.

Poate simțind nesiguranța lui Ali, băiatul continuă, cu disperare în glas:

— Vecinul meu voia să pună mâna pe recompensă! A dat numele meu, dar jur că nu am făcut nimic! Am clienți *daeva*... Nu le-aș face rău pentru nimic în lume! Zavan e-Kaosh! Poate depune mărturie pentru mine!

Abu Nuwas îl ridică pe băiat.

— Dispari! mormăi ei și îl împinse pe *shafit*-ul care suspina înapoi în barcă.

Toți cei din barcă se rugau, cu capetele plecate.

Cutremurându-se, Ali răsuci manuscrisul din mâinile sale, a cărui hârtie se subțiase. Se uită la cuvintele pe care trebuia să le recite, cuvintele pe care le spusese deja de prea multe ori, săptămâna aceea.

„Încă o dată. Fă asta încă o dată!”

Deschise gura.

— Cu toții ați fost găsiți vinovați și condamnați la moarte de către nobilul și strălucitul Ghassan al Qahtani, regele ținutului și… Apărătorul Credinței. Titlul părea otrăvit când îl rosti: Fie să vă găsiți îndurare la Atotputernicul.

Unul dintre lucrătorii în metal ai tatălui său făcu un pas în față și își pocni degetele pătate de cărbune. Îl privi pe Ali, așteptând.

Ali se uită la băiat. „Dar dacă spune adevărul?”

— Prințule Alizayd, îi aminti Abu Nuwas.

Flăcările izbucniseră în jurul degetelor fierarului. Abia dacă îl auzi pe Abu Nuwas. În schimb, și-l aminti pe Anas.

„Ar trebui să mă aflu eu acolo.” Scăpă manuscrisul. „Probabil că, dintre toți cei de aici, eu am cele mai strânse legături cu Tanzeem.”

— *Qaid*-ule, așteptăm. Când Ali nu spuse nimic, Abu Nuwas se întoarse spre lucrătorul în metal: Haide! se răsti el.

Bărbatul încuviință și făcu un pas înainte, iar mâinile care îi fumegau se transformară în stacojiul aprins al fierului fierbinte. Apucă marginea bărcii.

Efectul s-a făcut simțit pe dată: bronzul a început să strălucească, iar *shafiț*-ii desculți să strige. Cei mai mulți au sărit imediat în lac. Cu siguranță, era o moarte mai rapidă. Câțiva au mai rezistat puțin, însă nu a durat mult. Rareori dura.

Dar, de data aceasta, dură. Băiatul de vârsta lui, cel care implorase milă, nu se mișcase suficient de repede și, când a încercat să sară peste bord, metalul lichid îi cuprinsese deja picioarele și îl țintuise de barcă. Disperat, i-a apucat marginea, sperând să se aburce peste ea.

A fost o greșeală. Marginile bărcii erau la fel de topite precum puntea. Metalul vrăjit i-a cuprins strâns mâinile, iar el a început să strige, încercând să se desprindă.

— Ahhh! Nu, Doamne, nu… te rog!

A țipat iar, un urlet animalic de durere și teroare, care-i frânse inima lui Ali. De aceea oamenii săreau imediat în lac și

pedeapsa aceasta sădea atât de multă teroare în inimile *shafiț*-ilor. Dacă nu găseai curajul să înfrunți apa nemiloasă, ardeai încet, lipit de bronzul topit.

Ali se enervă. Nimeni cu merita să moară așa. Își scoase cizmele și *zulfikar*-ul, împingându-l la o parte pe fierar.

— Alizayd! strigă Abu Nuwas, însă Ali se urcase deja în barcă.

Tresări. Ardea mult mai rău decât își imaginase. Dar el era pursânge. Era nevoie de mai mult decât de niște bronz lichid să îi facă rău.

Băiatul *shafit* stătea de acum în patru labe, cu privirea ațintită asupra metalului fierbinte. Nu avea să vadă lovitura. Ali ridică *zulfikar*-ul, dorind să-l înjunghie pe băiat în inimă.

Dar era prea târziu. Genunchii băiatului cedară și un val de metal lichid îi cuprinse spatele, întărindu-se instantaneu. Lama lui Ali se izbi inutil de el. Băiatul strigă mai tare, lovind și răsucindu-se într-o încercare disperată de a vedea ce se întâmpla în spatele lui. Ali se întoarse, îngrozit, ridicând iar *zulfikar*-ul.

Gâtul băiatului era încă descoperit.

Nu ezită. *Zulfikar*-ul se trezi la viață când lovi iar, și lama care ardea îi tăie băiatului gâtul cu o ușurință care-i făcu greață. Capul căzu, și urmă o tăcere apăsătoare, singurul sunet fiind scos de inima lui Ali.

Inspiră adânc, luptându-se să nu leșine. Scena sângeroasă din fața lui era de nesuportat.

„Doamne, iartă-mă!”

Ali se împletici afară din barcă. Nici măcar un singur om nu îl privi în ochi. Sângele de *shafit* îi scălda uniforma, iar stacojiul se evidenția puternic pe eșarfa albă care îi era prinsă în talie. Plăselele *zulfikar*-ului erau lipicioase.

Ignorându-și oamenii, se îndreptă, tăcut, spre scările care duceau în stradă. Nu ajunsese nici la jumătate, când greața îl copleși. Căzu în genunchi și vomită, iar strigătele băiatului îi răsunară din nou în minte.

Când termină, se ridică și se așeză pe piatra rece, singur și tremurând pe scara întunecată. Știa că s-ar fi făcut de râs dacă s-ar fi apropiat cineva și l-ar fi găsit așa: *qaid*-ul orașului, tremurând de greață fiindcă executase un prizonier. Dar nu-i păsa. Ce fel de onoare îi mai rămăsese? Era un ucigaș.

Ali își șterse ochii umezi și își frecă un loc de pe obraz care-l

mânca, descoperind, îngrozit, că era sângele băiatului, care se usca pe pielea lui fierbinte. Își frecă mâinile și încheieturile cu furie de materialul aspru al eșarfei din talie și apoi își șterse sângele de pe față cu coada turbanului său stacojiu, de *qaid.*

Apoi se opri, privind materialul din mâna sa. Visase să îl poarte ani de zile și se pregătise pentru post toată viața lui.

Își desfăcu turbanul și îl lăsă să cadă în praf.

„Ava n-are decât să-mi ia toate titlurile. Să mă trimită la Am Gezira. Nu mai contează.”

Pentru că nu mai putea suporta.

Adunarea divanului se încheiase de mult când Ali a ajuns la palat și, deși biroul tatălui său era gol, auzea muzică venind din grădinile de sub el. Își croi drum în jos și îl văzu pe tatăl său pe o pernă, lângă o piscină umbrită. Un pahar de vin se afla în mâna lui, alături de narghilea. Două femei cântau la lăută, însă era prezent și un scrib, care citea ceva de pe un pergament. O pasăre cu pene care fumegau – vărul magic al porumbeilor pe care oamenii îi foloseau ca să trimită mesaje – se afla pe umărul omului.

Ghassan ridică privirea când îl auzi pe Ali. Ochii lui cenușii trecură de la capul lui descoperit la hainele lui stropite de sânge și la picioarele goale. Ridică o sprânceană, întrebător.

Scribul privi și el în sus și tresări, văzându-l pe prinț plin de sânge. Porumbelul speriat zbură într-un copac din apropiere.

— Trebuie să-să-ți vorbesc, se bâlbâi Ali, încrederea dispărându-i de față cu tatăl său.

— Așa credeam și eu. Ghassan le făcut semn scribului și muzicantelor să plece: Lăsați-ne singuri!

Muzicantele plecară iute, trecând cu atenție pe lângă Alizayd. Scribul puse pergamentul în mâna tatălui său, fără niciun cuvânt. Sigiliul rupt era negru: un sigiliu regal.

— E din expediția lui Muntadhir? întrebă Ali, căci grija pentru fratele său depășea orice altceva.

Ghassan îi făcu semn să vină mai aproape și îi dădu pergamentul.

— Tu ești învățatul, nu?

Ali examină cu grijă mesajul, ușurat și dezamăgit, totodată:

— N-au găsit niciun semn de ifriți.
— Nu.
Citi mai departe și oftă ușurat.
— Dar Wajed s-a întâlnit cu ei. Mulțumesc Preaînaltului!
Războinicul priceput era mai mult decât capabil să îi țină piept lui Darayavahoush. Se încruntă când ajunse la final.
— Se îndreaptă spre Babili? întrebă, surprins.
Babili se afla lângă granița cu Am Gezira, iar gândul că *afshin*-ul zis Flagelul din Qui-zi era atât de aproape de ținutul său natal îi neliniștea.
Ghassan încuviință.
— Au mai fost văzuți ifriți acolo, în trecut. Merită cercetat.
Ali se burzului și aruncă pergamentul pe o măsuță. Ghassan se sprijini iar pe pernă.
— Nu ești de acord?
— *Nu,* spuse Ali, vehement, prea supărat să-și mai controleze ieșirea. Singurii ifriți pe care or să-i găsească vor fi niște născociri din imaginația *afshin*-ului. N-ar fi trebuit să-l trimiți pe Muntadhir cu el în campania asta inutilă.
Regele făcu semn spre locul de lângă el:
— Stai, Alizayd! Arăți ca și cum ai fi pe cale să leșini. Turnă apă într-o ceșcuță din ceramică: Bea!
— Sunt bine.
— Nu pari să fii.
Împinse ceșcuța în mâna lui Ali. Acesta luă o gură de apă, dar rămase în picioare.
— Muntadhir e în deplină siguranță, îl asigură Ghassan. Am trimis două duzini dintre cei mai buni soldați cu el. Wajed e și el acolo. În plus, Darayavahoush nu ar îndrăzni să îi facă rău, câtă vreme *banu nahida* se află sub protecția mea. N-ar risca una ca asta.
Ali clătină din cap.
— Muntadhir nu e războinic. Ar fi trebuit să mă trimiți pe mine.
Tatăl său râse.
— Nici pe departe. *Afshin*-ul te-ar fi sugrumat la finalul zilei, iar eu aș fi fost obligat să pornesc un război, indiferent ce ai fi spus să meriți asta. Muntadhir e fermecător. Și va fi rege. Trebuie să petreacă mai mult timp conducând bărbați și mai puțin dând tonul cântecelor de pahar. Ridică din umeri: Sincer

vorbind, îmi doream cel mai mult ca Darayavahoush să stea departe de fată, și, dacă a făcut asta din proprie inițiativă… Ridică din nou din umeri: Cu atât mai bine…

— Ah, da! Fiica regăsită a lui Manizheh… spuse Ali, cu acreală. Care încă n-a reușit să vindece nici măcar o singură persoană…

— Dimpotrivă, Alizayd, îl întrerupse Ghassan. Ar trebui să fii mai la curent cu bârfele de la palat. În dimineața asta, *banu* Nahri a căzut urât când ieșea din baie. Cred că o servitoare neglijentă a lăsat niște săpun pe podea. Și-a spart capul în văzul a cel puțin șase femei. Pentru o fată normală, o rană ca aceea ar fi fost fatală.

Ghassan se opri, lăsând cuvintele să își facă efectul.

— S-a vindecat imediat.

Sensul cuvintelor regelui era unul macabru.

— Am înțeles.

Ali înghiți, însă ideea că tatăl său era capabil să plănuiască accidentarea unor tinere fete în baie era suficientă pentru a-i aminti de scopul inițial al venirii lui.

— Când crezi că se vor întoarce Wajed și Muntadhir?

— În câteva luni, *inshallah,* cu voia lui Allah.

Ali mai luă o gură de apă, apoi puse jos ceșcuța, făcându-și curaj.

— Vei avea nevoie de altcineva care să preia funcția de *qaid.*

Tatăl lui îi aruncă o privire aproape amuzată.

— Serios?

Ali făcu semn spre sângele de pe uniforma lui.

— Un băiat m-a implorat pentru viața lui. A spus că vindea flori în *midan* înainte de revoltă. Vocea i se frânse: N-a reușit să iasă din barcă. A trebuit să-i tai capul.

— Era vinovat, spuse tatăl lui, cu răceală. Cu toții erau.

— De ce anume, fiindcă se aflau în *midan* când zvonul tău a pornit o revoltă? E *greșit,* ava. Ce le faci *shafiț*-ilor e greșit.

Regele se uită la el câteva clipe, cu o expresie de neînțeles în ochi. Apoi se ridică.

— Hai cu mine, Alizayd!

Ali ezită. După vizita-surpriză la orfelinatul organizat de Tanzeem și aceea la cripta secretă cu cadavrele nahizilor, cam începuse să deteste să fie condus în diverse locuri. Dar își urmă, totuși, tatăl, în timp ce acesta se îndrepta spre scările late de

marmură ale etajelor dinspre vârful ziguratului.

Ghassan făcu semn gărzilor de la al doilea etaj.

— Ai fost să o vezi pe *banu nahida*?

Pe *banu nahida*? Ce treabă avea fata cu rolul său de *qaid*!? Ali clătină din cap.

— Nu. De ce?

— Speram să vă împrieteniți. Tu ești cel fascinat de lumea oamenilor.

Ali se opri. Nu vorbise cu Nahri de când o escortase în grădină și se îndoia că tatăl lui ar fi vrut să afle despre impolitețea de care dăduse dovadă atunci. Se pregăti pentru un alt adevăr.

— Nu doresc să mă împrietenesc cu femei nemăritate.

Regele se burzului.

— Firește, firește… Fiul meu, preacucernicul șeic… cel atât de fidel cărților sfinte. În vocea lui detectă o ostilitate care nu îi era caracteristică, iar Ali fu uimit să vadă cât de înghețată îi era privirea: Spune-mi, Alizayd, ce zice religia noastră despre ascultarea părinților?

Îl trecu un fior.

— Că trebuie să îi ascultăm în orice privință… mai puțin dacă se împotrivesc lui Allah.

— Mai puțin dacă se împotrivesc lui Allah…

Ghassan îl privi o clipă, iar Ali simți cum îl cuprinde panica. Apoi, tatăl lui făcu semn spre ușa care ducea la următoarea platformă.

— Du-te! Trebuie să vezi ceva.

Ieșiră la unul dintre nivelurile de sus ale ziguratului. Se putea vedea întreaga insulă de la înălțimea aceea. Ali se îndreptă spre zidul crenelat. Era o priveliște frumoasă: vechiul oraș, îmbrățișat de zidurile de bronz lucitoare, câmpurile terasate curățate și irigate de pe dealurile dinspre miazăzi, lacul calm, încercuit de munții de un verde ca smaraldul. Trei mii de ani de arhitectură umană se întindeau în fața lui, copiați meticulos de *djinn*-ii invizibili, care trecuseră prin orașele oamenilor, privind ascensiunea și prăbușirea imperiilor. Clădirile concepute de *djinn*-i ieșeau în evidență: turnuri imposibil de înalte din sticlă răsucită, conace delicate din argint topit și corturi plutitoare din mătase vopsită. Ceva îi făcu inima să tresalte. Indiferent cât de malefic va fi fost Daevabadul, Ali își iubea, totuși, orașul.

Un firicel de fum alb îi atrase privirea, iar el își întoarse

atenția spre Marele Templu care era cea mai veche clădire din Daevabad, un complex enorm, și totuși simplu, din inima Cartierului *Daeva.*

Clădirile sale erau atât de învăluite în fum, încât abia dacă se mai zăreau. Nu era ceva neobișnuit. În zilele de sărbătoare ale *daev*-ilor, în templu intra un număr mai mare de oameni care aduceau ofrande. Dar aceea nu era o zi de sărbătoare.

Ali se încruntă.

— Adoratorii focului par ocupați.

— Ți-am mai spus să nu-i numești așa, îl mustră Ghassan, venind lângă el. Dar, da, așa a fost toată săptămâna. Iar tobele lor nu s-au oprit, încă.

— Străzile sunt, de asemenea, pline de petrecăreți, observă Ali, grav. Ai crede că s-a întors Consiliul Nahizilor, să ne arunce pe toți în lac.

— Nu-i pot învinui, recunoscu regele. Dacă aș fi fost *daeva,* și dac-aș fi fost martorul apariției miraculoase a unui *afshin* și a unei *banu nahida* care au încercat să oprească o mulțime de *shafiț-i* care voiau să-mi distrugă cartierul, și eu aș începe să port un însemn cu cenușă pe chip.

Cuvintele ieșiră din gura lui Ali înainte să le poată opri.

— Răscoala nu a mers întocmai cum ți-ai dorit, ava?

— Ai grijă cum vorbești, băiete! Ghassan se uită urât la el: Pe Atotputernicul, te oprești *vreodată* să te gândești la lucruri înainte să le scuipi? Dacă n-ai fi fiul meu, ai fi arestat pentru lipsă de respect. Clătină din cap și privi spre oraș: Ești un tânăr nesăbuit și arogant... și uneori cred că nu îți dai seama cât de precară e poziția în care te afli. A trebuit să îl trimit pe Wajed însuși să aibă de-a face cu rudele tale uneltitoare din Ta Ntry, iar tu vorbești așa?

Ali tresări.

— Scuze, mormăi el.

Tatăl lui rămase tăcut, în timp ce Ali își încrucișă și își desfăcu brațele nervos, lovind cu degetele în zid.

— Dar nu văd ce are asta de-a face cu demisia mea.

— Spune-mi ce știi despre țara lui *banu nahida,* spuse tatăl lui, ignorând afirmația.

— Despre Egipt? Ali se înflăcără, bucuros să se afle pe un teritoriu familiar: A fost fondat înaintea Daevabadului, începu el. Au existat mereu societăți omenești avansate de-a lungul

Nilului. E un ținut fertil, cu ferme bune, unde se face agricultură de calitate. Cairo, orașul principal, e foarte mare. E un centru de comerț și învățătură. Au câteva institute recunoscute pentru…

— Ajunge! Ghassan încuviință, determinarea citindu-i-se pe chip. Bine. Mă bucur că obsesia ta pentru lumea oamenilor nu e complet inutilă.

Ali se încruntă:

— Nu prea înțeleg.

— Vreau să o căsătoresc pe *banu nahida* cu Muntadhir.

Ali icni, pur și simplu:

— *Ce* vrei să faci?

Ghassan râse.

— Nu fi atât de surprins! Cu siguranță, vezi cât bine ne poate aduce căsătoria lor. Am putea lăsa în urmă toate prostiile astea cu *daev*-ii și am putea deveni un popor unit, care avansează. Ceva neobișnuit de nostalgic i se citi pe chip: E ceva ce ar fi trebuit făcut cu generații în urmă, dacă familiile noastre n-ar fi fost atât de șovăitoare în privința încălcării delimitărilor dintre triburi. Gura i se pungi: Eu însumi ar fi trebuit să fac asta.

Ali nu-și putu ascunde reacția.

— Ava, nu știm nimic despre fata asta! Ești gata să îi accepți identitatea ca fiică a lui Manizheh pe baza cuvântului unui presupus ifrit și a faptului că n-a murit după ce a căzut în baie?

— Da. Cuvintele următoare fură bine cumpănite: Mă încântă ideea că ar fi fiica lui Manizheh. Este folositoare. Și dacă spunem că așa este, dacă ne purtăm ca și cum ar fi, la fel vor face și alții. Are sânge de nahid, cu siguranță. Și îmi place. Pare să aibă un simț al autoconservării care le-a lipsit celor din neamul ei.

— Și e suficient ca să fie regină? Să dea naștere următoarei generații de regi Qahtani? Dar nu știm nimic despre strămoșii ei!

Ali clătină din cap. Auzise ce simțise tatăl său pentru Manizheh, însă asta era nebunie.

— Și eu, care credeam că aprobi, Alizayd, spuse regele. Nu vorbești mereu despre faptul că puritatea sângelui nu contează?

Tatăl său i-o luase înainte.

— Bănuiesc că Muntadhir nu știe încă despre planurile tale.

Ali își frecă tâmplele.

— Va face așa cum spun eu, declară tatăl, cu fermitate. Și avem timp. Fata nu se poate căsători legal până nu împlinește un sfert de secol. Și aș vrea să facă asta de bunăvoie. *Daev*-ii nu

vor fi încântați să o vadă că ne place. Trebuie să se întâmple din toată inima, cu sinceritate. Își sprijini mâinile de zid: Va trebui să ai grijă când te împrietenești cu ea.

Ali se răsuci spre el.

— Poftim?

Ghassan îi făcu semn să aștepte.

— Ai spus că nu vrei să fii *qaid.* Va da mai bine dacă păstrezi titlul și uniforma până revine Wajed, dar îți va prelua Abu Nuwas responsabilitățile, să ai timp să stai cu ea.

— Și să fac ce, mai precis? Ali era uimit de cât de repede întorsese tatăl său demisia sa în propriul avantaj: Nu știu nimic despre femei și despre... Se luptă cu stânjeneala: *Oricare*-or fi chestiile pe care le fac ele.

— Pe Preaînaltul, Alizayd! Tatăl său își dădu ochii peste cap: Doar nu îți cer s-o atragi în pat, indiferent cât de amuzant ar fi spectacolul. Îți cer *să-ți faci o prietenă.* Cu siguranță, până și tu trebuie să ai această capacitate. Făcu un semn de concediere: Vorbește-i despre prostiile omenești pe care le citești. Astrologie. Obsesia ta pentru monede...

— Astronomie, îl corectă Ali, ca pentru sine.

Se îndoia că o fată crescută printre oameni avea să fie interesată de valoarea greutăților diferite ale monedelor.

— De ce nu îi ceri asta lui Zaynab?

Ghassan ezită.

— Zaynab împărtășește dezgustul mamei voastre față de Manizheh. A mers prea departe la prima întâlnire cu Nahri și nu cred că fata va mai avea vreodată încredere în ea.

— Atunci, Muntadhir, îi propuse Ali, disperat. Ai încredere că-l va fermeca pe *afshin,* dar nu și pe ea? Doar seducția e arta lui de căpătâi!

— Se vor căsători, spuse Ghassan. Indiferent de ce ar crede despre asta. Dar nu mi-aș dori ca lucrurile să alunece în cealaltă extremă. Cine știe cu ce soi de propagandă i-a umplut capul Darayavahoush? Trebuie să reparăm asta, mai întâi. Și, dacă reacționează prost la prezența ta, va fi o lecție despre cum să procedăm cu Muntadhir, fără să le otrăvim fântâna căsătoriei.

Ali se uită la templul din care ieșea fum.

Nu avusese niciodată o conversație mai lungă de zece minute cu un *daeva* care să se fi încheiat bine, iar tatăl lui voia să se împrietenească acum cu o nahidă? Cu o *fată*?

Numai ultimul gând și fu suficient să-i trimită fiori pe șira spinării.

— În niciun caz, ava, spuse el. O să își dea imediat seama ce vreau și ce cred. Mă va citi ca pe-o carte. Ceri asta persoanei nepotrivite. Nu am experiență cu amăgirile.

— Serios?

Ghassan se apropie. Mâinile lui maronii erau groase, bătătorite, iar inelul din aur masiv de pe degetul mare arăta ca o brățară de copil.

— În fond, ți-ai ascuns cu mult succes legăturile cu cei din Tanzeem.

Ali înlemni. Probabil auzise greșit. Totuși, când aruncă o privire alarmată spre tatăl lui, altceva îi prinse privirea.

Gărzile îi urmaseră. Și blocau ieșirea.

O teroare fără cuvinte îi cuprinse inima. Se prinse de parapet, simțindu-se de parcă i-ar fi smuls cineva un covor de sub picioare. Gâtul i se strânse și privi în depărtare, tentat să se arunce.

Ghassan nici măcar nu se uita la el. Expresia lui era complet calmă, în timp ce și-o plimba pe deasupra orașului.

— Profesorii tăi ți-au lăudat mereu priceperea la cifre. „Fiul tău are o minte potrivită pentru socoteli”, îmi spuneau. „Ar fi un câștig pentru vistierie.” Am presupus că exagerau. Am pus interesul tău pentru problemele monetare pe seama excentricității tale. Ceva i se schimbă pe chip: Apoi, cei din Tanzeem au început să-mi joace pe degete cei mai buni contabili care au declarat că fondurile lor erau imposibil de urmărit, că sistemul lor financiar era o amețeală creată inteligent de cineva cu o înțelegere profundă a sistemului bancar uman… și cu prea mult timp la dispoziție. Nu voiam nici măcar să bănuiesc una ca asta. Cu siguranță, fiul meu, sânge din sângele meu, nu mă putea trăda! Dar știam că trebuie măcar să-ți cercetez conturile. Și suma pe care o retragi regulat, Alizayd… Vreau să cred că fie întreții o concubină foarte deșteaptă, fie ai o dependență de substanțe omenești… Însă tu te-ai manifestat mereu împotriva amândurora.

Ali nu spuse nimic. Fusese prins.

Tatăl său a schițat un zâmbet slab, lipsit de amuzament.

— Doamne, chiar ți-am închis gura, pentru prima dată? Trebuia să te fi acuzat de trădare mai devreme și să scap,

astfel, de toate comentariile tale nesuferite.

Ali înghiți și își apăsă mai tare palmele pe zid, ca să-și ascundă tremurul. „Cere-ți iertare!” Nu că ar fi provocat cine știe ce schimbare. Oare tatăl său știuse toate aceste luni că îi finanța pe cei din Tanzeem? Dar despre uciderea celor doi *daev*-i?

„Bani, Allah, fă să fie vorba doar de bani!”

Ali nu-și putea imagina cum ar fi putut să mai trăiască încă, dacă tatăl lui ar fi știut restul.

— Da… Dar m-ai făcut *qaid,* bâigui.

— A fost o încercare, răspunse Ghassan. Pe care ai picat-o cu brio, până când a sosit *afshin*-ul și te-a făcut să-ți restabilești prioritățile. Își încrucișă brațele: Îi datorezi fratelui tău tare mult, așa să știi. Muntadhir te-a apărat până în pânzele albe. A spus că ai tendința să arunci bani spre orice *shafit* cu ochi triști, care vine spre tine plângând. Cum te cunoaște cel mai bine, am fost convins să-ți mai dau o șansă.

„De aceea m-a luat în cavoul nahizilor!” își dădu seama Ali, amintindu-și felul în care îl implorase Muntadhir să stea departe de *shafiț*-i. Fratele lui nu intervenise direct în încercarea pusă la cale de tatăl lor – ceea ce ar fi însemnat o trădare și din partea lui –, dar fusese pe aproape. Ali a fost impresionat de devotamentul său. Tot timpul acesta, judecase faptul că fratele său bea și se comporta cu neseriozitate. Și totuși, Muntadhir era, probabil, singurul motiv pentru care Ali era încă în viață.

— Ava, a reînceput el. Eu…

— Lasă scuzele! i-o tăie Ghassan. Sângele de pe hainele tale și faptul că ai venit la mine cu supărarea ta, acum, în loc să te duci la vreun predicator *shafit* de pe stradă, sunt suficiente să-mi calmeze îndoielile. Întâlni, în sfârșit, privirea îngrozită a lui Ali, iar expresia lui era atât de feroce, încât Ali tresări: Dar o vei *câștiga* pe fata asta de partea mea.

Ali înghiți și încuviință. Nu mai spuse nimic. Tot ce putea face era să rămână în picioare.

— Mi-ar plăcea să cred că nu e nevoie să-mi pierd vremea detaliind diversele pedepse pe care ți le voi aplica, dacă-mi înșeli iar încrederea, continuă Ghassan. Dar, știind ce simt cei ca tine față de martiriu, lasă-mă să fiu clar. Nu vei fi doar tu cel care va șuieri. Dacă mă trădezi iar, te voi face să conduci o sută de asemenea băieți *shafiț*-i nevinovați în barca aia, ai priceput?

Ali încuviință iar, însă tatăl lui nu părea convins.

— Spune, Alizayd! Spune-mi că înțelegi!

Vocea îi era dogită când a răspuns:

— Înțeleg, ava.

— Bine. Tatăl său îl bătu pe umăr atât de tare, încât Ali sări în sus, apoi făcu semn spre uniforma lui distrusă: Acum ar trebui să mergi să te speli, fiul meu. Îi dădu drumul brațului: Ai mâinile pătate de tare mult sânge!

NAHRI

Nahri se trezi odată cu răsăritul.

Chemarea la rugăciunea din zori parcă i-ar fi fost șoptită la ureche, din gurile a mai bine de zece muezini, de sus, din minaretele Daevabadului. În mod destul de straniu, chemarea nu o trezise niciodată în Cairo, însă aici ritmul său – atât de similar, și totuși deloc identic – o deștepta zilnic. Se agită în somn, uluită, pentru o clipă, de cum simțea așternuturile de mătase pe piele, și apoi deschise ochii.

De obicei, îi trebuiau câteva minute să-și amintească unde era, să recunoască apartamentul luxos și faptul că nu era un vis, și că era doar al ei patul imens, acoperit de perne moi, din brocart, și care se sprijinea pe podeaua cu covoare bogate pe niște picioare de mahon maroniu. Dimineața aceasta nu a fost deloc diferită. Nahri studie dormitorul uriaș, sorbind din priviri covoarele țesute frumos și tapiseria delicată, de mătase, care acoperea pereții. Un întreg zid era dominat de un tablou masiv, care reprezenta un peisaj rural din Daevastana, pictat de Rustam, unchiul său, își aminti ea, fiindcă ideea că avea rude i se părea încă ireală. O ușă de lemn ducea spre baia ei personală.

O altă ușă se deschidea spre o cameră în care se afla garderoba. Pentru o fată care-și petrecuse ani de zile dormind pe străzile din Cairo, o fată care, cândva, se considerase norocoasă dacă deținea două *abaya* simple, cu aspect decent, conținutul acelei camere părea desprins dintr-un vis – un vis care s-ar fi încheiat cu ea vânzând totul și dobândind profitul, însă tot un vis. Rochii de mătase, mai ușoare decât aerul și brodate cu fir de aur; haine de blană croite pe măsură, într-un curcubeu de culori, împodobite cu o puzderie de flori din nestemate; iminei brodați cu mărgele, cu modele atât de frumoase și de complicate, încât aproape îi părea rău să meargă încălțată în ei.

Existau și haine practice, inclusiv vreo duzină de seturi de tunici lungi până la pulpe și pantaloni pe măsură, cu broderie bogată, despre care Nisreen spunea că erau purtate, de obicei, de femeile *daeva.* Un număr egal de *chador*-uri, mantia până în pământ, specifică femeilor din tribul ei, atârnau de globuri de

sticlă cu mai multă grație decât atârnau pe trupul lui Nahri. Mai trebuia să se obișnuiască și cu acoperămintele pentru cap, aurii, ornate, care țineau *chador*-ul la locul lui, căci avea tendința de a călca pe un tiv și de a trimite întreg ansamblul să se prăbușească pe podea.

Nahri căscă, frecându-și ochii, somnoroasă, înainte să se sprijine în palme, ca să-și întindă gâtul. Mâna ei se lovi de o ridicătură; ascunsese câteva bijuterii și o brățară de aur în căptușeala saltelei. Avea peste tot dosite prăzi similare, daruri primite de la un șir nesfârșit de binevoitori bogați. *Djinn*-ii erau, în mod evident, obsedați de nestemate, și nu avea încredere în numeroșii servitori care-i treceau prin încăperi.

Că veni vorba... Nahri își dădu mâna la o parte și ridică privirea, uitându-se la silueta mică, nemișcată, care îngenunchease în umbrele din partea cealaltă a camerei.

— Pe Allah, tu dormi vreodată?

Fata se înclină și se ridică, vocea lui Nahri activând-o ca pe una dintre acele jucării din cutii care sar când sunt eliberate.

— Vreau să vă fiu de folos mereu, *banu nahida.* Sper că ați dormit bine.

— Pe cât de bine e posibil când ești urmărită toată noaptea, mormăi Nahri în divasti, știind că servitoarea *shafit*-ă nu pricepea limba *daev*-ilor.

Era a treia fată pe care o primise de la sosire, fiindcă le speriase pe primele două. Deși Nahri considerase mereu că era îngrozitoare ideea de a avea servitori, în teorie, devotamentul acestor fete timide – niște copii abia – o tulbura. Ochii lor, care aveau culori omenești, erau o amintire prea cunoscută a ierarhiei stricte care guverna lumea *djinn*-ilor.

Fata se strecură în față, ținându-și privirea în podea. Ducea o tavă mare, de alamă.

— Micul dejun, doamna mea.

Nahri nu era flămândă, însă trase cu ochiul spre tipsie. Ce ieșea din bucătăriile palatului o uimea la fel de mult ca garderoba ei. Orice mâncare dorea, în orice cantitate, oricând. Pe tava din această dimineață se afla un morman de clătite pufoase, presărate cu semințe de susan, un bol de caise îmbujorate și câteva pateuri cu fistic măcinat și cremă de cardamom care-i plăceau. Aroma de ceai verde, de mentă, se răspândea din ceainicul de aramă.

— Mulțumesc, spuse Nahri, și îi făcu semn spre perdelele care duceau spre grădină. Poți lăsa totul acolo.

Se strecură din pat și își înfășură un șal moale în jurul umerilor goi.

Degetele ei atinseră greutatea de la șold, așa cum făceau de zeci de ori pe zi. Era pumnalul lui Dara. I-l dăduse înainte să plece în misiunea aceea prostească, sinucigașă, a vânătorii de ifriți.

Închise ochii, luptându-se cu durerea din piept. Gândul la *afshin*-ul ei, care se enerva atât de ușor, înconjurat de soldați *djinn-i,* căutând aceiași ifriți care aproape îi omorâseră pe ei doi data trecută era suficient să-i taie respirația.

„Nu, își spuse. Nu începe!” Să-și facă griji pentru Dara nu avea să-l ajute pe niciunul din ei. *Afshin*-ul era capabil să-și poarte de grijă, iar Nahri nu avea nevoie de alte lucruri care să îi distragă atenția. Mai ales nu azi.

— Să vă pieptăn părul, doamna mea? ciripi servitoarea, făcând-o să tresară.

— Poftim? Nu… e bine așa, spuse Nahri, cu mintea departe, în timp ce-și dădea de pe umeri buclele ciufulite și traversa camera după un pahar cu apă.

Fata se luă la întrecere cu ea până la urcior.

— Atunci, robele? întrebă ea, turnându-i un pahar. Am curățat și am călcat veșmintele dumneavoastră nahide de ceremonie…

— Nu! o întrerupse Nahri, mai sever decât intenționase.

Fata se dădu înapoi, de parcă o pocnise, iar Nahri tresări când îi citi teama de pe chip. Nu avusese intenția să o sperie.

— Îmi pare rău. Uite… Nahri își chinui mintea să-și amintească numele fetei, însă fusese atât de bombardată cu informații în fiecare zi, încât îi scăpa: Aș putea rămâne câteva minute singură?

Fata clipi, ca un pisoiaș speriat.

— Nu. A-Adică… Nu pot pleca, *banu nahida,* pledă ea, pe șoptite. Trebuie să fiu disponibilă…

— Pot eu să mă ocup de *banu* Nahri în dimineața asta, Dunoor.

Vocea calmă și măsurată venise dinspre grădină.

Fata *shafit*-ă se înclină și dispăru, fugind înainte ca vorbitoarea să despartă perdelele. Nahri își ridică privirea în tavan.

— Ai spune că umblu pe aici dându-le foc oamenilor și otrăvindu-le ceaiul, se plânse ea. Nu pricep de ce tuturor le e atât de teamă de mine.

Nisreen intră în cameră, fără un sunet. Se mișca asemenea unei stafii.

— Mama ta se bucura de o reputație… *cutremurătoare.*

— Da, însă ea era o nahidă adevărată, ripostă Nahri. Nu o *shafit*-ă pierdută, care nu poate vădi prin magie nici măcar o flacără.

I se alătură lui Nisreen în pavilionul care dădea spre grădină. Marmura albă strălucea, rozalie, în lumina zorilor, iar o pereche de păsărele ciripeau și se stropeau în fântână.

— Au trecut doar câteva săptămâni, Nahri. Acordă-ți ceva timp. Nisreen îi zâmbi sarcastic: În curând, vei putea chema suficiente flăcări cât să arzi infirmeria. Și *nu* ești *shafit*-ă*,* indiferent de cum arăți. Așa a spus regele.

— Păi, mă bucur că e atât de sigur! mormăi Nahri.

Într-adevăr, Ghassan își respectase partea de înțelegere, declarând-o pe Nahri, în mod public, fiica pursânge regăsită a lui Manizheh și spunând că aspectul ei uman era rezultatul unui blestem al *mariz*-ilor.

Totuși, Nahri însăși nu era convinsă, încă. Iar cu fiecare zi care trecea în Daevabad, devenea tot mai conștientă de diferențele dintre cei pursânge și *shafiț*-i. Căci până și aerul se încălzea în jurul eleganților pursânge care respirau mai adânc, în timp ce inimile le băteau mai lent, iar pielea lor luminoasă emana un miros de fum care-i înțepa nasul. Nu se putea abține să nu compare asta cu mirosul de fier al propriului sânge, cu gustul sărat al transpirației și cu felul mai lent și mai nesigur în care i se mișca trupul. Cu siguranță, *se simțea shafit*-ă.

— Ar trebui să mănânci ceva, spuse Nisreen încet. Astăzi este o zi importantă.

Nahri luă un pateu și îl învârti în mână, înainte să îl pună la loc, îngrețoșată. „Importantă” era puțin spus. Era prima zi în care Nahri avea să încerce să trateze un pacient.

— Sunt convinsă că pot la fel de bine să ucid pe cineva și pe stomacul gol.

Nisreen îi aruncă o privire. Fosta asistentă a mamei sale avea o sută cincizeci de ani – un număr pe care-l oferea cu aerul cuiva care discuta despre vreme –, însă ochii ei negri, ageri,

păreau fără vârstă.

— Nu vei ucide pe nimeni, spuse Nisreen, fără pic de emoție.

Spunea totul cu multă încredere. Nisreen i se părea lui Nahri una dintre cele mai capabile persoane pe care le cunoștea, o femeie care nu doar că zădărnicise cu ușurință încercarea lui Zaynab de a o face de rușine pe Nahri, ci se și ocupase vreme de un secol de tratarea numai Allah știe a câtor soiuri de maladii magice.

— E o operație simplă, adăugă ea.

— Să extragi o salamandră de foc din trupul cuiva e… *simplu*? Nahri se cutremură: Încă nu pricep de ce-ai ales tocmai asta drept prima mea misiune. Nu văd de ce *am primit* o primă misiune. În lumea oamenilor, medicii se pregătesc ani de zile, iar de la mine se așteaptă să ies și să îndepărtez, miraculos, reptile din trupurile oamenilor, după ce te-am ascultat ținându-mi o predică despre…

— Aici facem lucrurile într-un mod diferit, o întrerupse Nisreen. Împinse o ceașcă de ceai fierbinte în mâinile lui Nahri și îi făcu semn să se așeze: Bea niște ceai! Și stai odată jos! adăugă ea, arătându-i un scaun. Nu poți ieși în public arătând în halul ăsta!

Nahri o ascultă, iar Nisreen luă un pieptene dintr-o lădiță din apropiere și începu să îmblânzească părul lui Nahri, greblându-l, practic, de la scalp ca să separe cosițele. Nahri închise ochii, bucurându-se de senzația dinților ascuțiți ai pieptenelui și de atingerea de expertă a degetelor lui Nisreen.

„Mă-ntreb dacă mama mi-a împletit vreodată părul.”

Gândul i se formă brusc în minte, o crăpătură în armura pe care Nahri o îmbrăcase deasupra acelei părți a sufletului său. Era o idee stupidă. După câte aflase, Nahri abia se născuse când mama ei fusese ucisă. Manizheh nu avusese șansa să îi împletească părul lui Nahri, nici să asiste la primii ei pași. Nu trăise suficient ca s-o învețe pe fiica ei magia nahidă, nici ca să o asculte plângându-se de bărbații aroganți și chipeși care se avântau în căutarea pericolului.

Lui Nahri i se puse un nod în gât. În multe feluri, fusese mai ușor să presupună că părinții săi fuseseră niște ticăloși care o abandonaseră. Nu-și amintea de mama ei, dar gândul la femeia care-i dăduse naștere doar pentru a fi apoi ucisă mișelește nu era ușor de ignorat.

Nici faptul că tatăl ei necunoscut ar fi putut încă să se afle în Daevabad. Nahri își putea imagina bârfele care circulau despre *asta,* însă Nisreen o avertizase că tatăl ei era un subiect care trebuia evitat. Regele nu fusese prea încântat să afle despre necuviința necugetată a lui Manizheh.

Nisreen termină de descâlcit a patra cosiță și împleti o crenguță de busuioc dulce în ea.

— Asta pentru ce e? întrebă Nahri, dornică să audă ceva care să o distragă de la gândurile ei negre.

— Pentru noroc, zâmbi Nisreen, ușor stânjenită. E un obicei al fetelor de acasă.

— „De acasă”?

Nisreen dădu din cap.

— Eu sunt din Anshunur. Este un sat de pe coasta sudică a Daevastanei. Părinții mei erau preoți. Strămoșii noștri au condus templul local secole la rând.

— Serios? Nahri se ridică, tot mai curioasă.

Dacă era să te iei după ce-i spusese Dara, era ciudat să se afle lângă cineva care vorbea atât de deschis despre originea sa:

— Ce te-a adus în Daevabad?

Femeia păru să ezite, iar degetele îi tremurară în părul lui Nahri.

— De fapt, nahizii, spuse ea încet.

Când Nahri se încruntă, nepricepând nimic, Nisreen îi explică:

— Părinții mei au fost uciși de o ceată de *djinn*-i pe când eram mică. Am fost rănită grav, iar supraviețuitorii m-au adus în Daevabad. Mama ta m-a vindecat, apoi ea și fratele său m-au luat pe lângă ei.

Nahri a fost îngrozită.

— Îmi pare rău! izbucni ea. Nu știam…

Nisreen ridică din umeri, deși Nahri observă un licăr de durere în ochii ei întunecați.

— Nu face nimic. Nu e ceva neobișnuit. Oamenii aduc ofrande la temple. Sunt ținte bogate. Se ridică: Iar eu am dus o viață bună cu nahizii. Munca în infirmerie mi-a adus multă satisfacție. Cât despre credința noastră… Nisreen traversă camera, îndreptându-se spre altarul neglijat: Văd că iar ai lăsat altarul stins.

Nahri tresări.

— Au trecut câteva zile de când am făcut plinul.

— Nahri, am mai discutat despre asta.

— Știu. Îmi pare rău!

La sosire, *daev*-ii îi dăruiseră altarul personal al lui Manizheh, o bucată de metal și apă, restaurată și lustruită să arate perfect care îi provoca sentimentul de vinovăție. Altarul avea cam jumătate din înălțimea ei, și era un bazin de argint umplut cu apă care fierbea constant datorită lămpilor de sticlă cu ulei care se bălăngăneau sub el. Un morman de bețigașe de cedru fumegau pe cupola micuță care se ridica din centru.

Nisreen umplu iar lămpile dintr-un urcior de argint din apropiere și luă un bețigaș dintre lucrurile sfințite, menite să fie folosite pentru întreținerea altarului și îl folosi ca să reaprindă flăcările. Apoi îi făcu semn lui Nahri să se apropie.

— Ar trebui să ai mai multă grijă de el, o mustră, deși vocea îi rămase blândă. Credința e importantă în cultura noastră. Te îngrijorează faptul că urmează să tratezi un pacient? Atunci de ce nu atingi aceleași instrumente pe care le-au atins cândva bunicii tăi? De ce nu îngenunchezi să te rogi, așa cum ar fi făcut mama ta, înainte să încerce o operație nouă? îi făcu semn lui Nahri să plece capul: Adună putere din singura legătură cu familia ta pe care o mai ai.

Nahri oftă, dar îi permise lui Nisreen să îi însemneze fruntea cu cenușă. Probabil că urma să aibă nevoie de tot norocul de care putea face rost în ziua aceea.

Având o suprafață cam cât jumătate din uriașa sală a tronului unde regele își ținea audiențele, infirmeria era o încăpere austeră, cu pereți spoiți cu alb, o podea albastră, de piatră, și un tavan-cupolă, făcut doar din sticlă, care permitea pătrunderea luminii soarelui. Un perete era rezervat ingredientelor de spițerie, sute de rafturi de sticlă și de aramă de diverse mărimi. O altă parte a încăperii reprezenta zona ei de lucru: mese joase, împrăștiate, ticsite cu instrumente și experimente farmaceutice eșuate, și un birou din sticlă șlefuită, într-un colț, înconjurat de rafturi cu cărți și având alături un cuptor mare.

Cealaltă parte a camerei era pentru pacienți și, de obicei, stătea ascunsă de perdele. Dar în ziua aceea perdelele fuseseră

date la o parte, dezvăluind o canapea goală și o măsuță pe lângă care Nisreen a trecut cu o tavă încărcată.

— Ar trebui să ajungă imediat. Am pregătit deja elixirul.

— Și încă mai crezi că e o idee bună? Nahri înghiți, neliniștită: Nu am avut prea mare noroc cu puterile mele, până acum.

Era puțin spus. Nahri presupusese că să fii o tămăduitoare a *djinn-ilor* era totuna cu a fi o tămăduitoare printre oameni, unde își petrecea timpul punând la loc oase rupte, moșind copii și cosând răni. Se dovedise că *djinn*-ii nu prea aveau nevoie de ajutor cu asemenea probleme – cel puțin, nu aceia pursânge. Dar aveau nevoie de Nahri când lucrurile... *se complicau.* Ce însemna asta?

Dungile pe piele erau comune la copiii născuți la miezul nopții. Mușcătura unui *simurgh* – păsările de foc pe care *djinn*-ilor le plăcea să le pună să se întreacă în curse sportive – făcea ca persoana mușcată să ardă încet din interior. Asudarea cu picături de argint în loc de transpirație era o tulburare obișnuită primăvara. De asemenea, era posibil ca o persoană să își creeze, în mod accidental, o dublură malefică, sau să transforme mâna cuiva în flori. Se putea să fii blestemat să ai halucinații sau să fii transformat în măr – ceea ce reprezenta o insultă gravă adusă onoarei cuiva.

Leacurile nu erau, nici ele, mai prejos. Frunzele din vârful chiparoșilor – și numai din vârful vârfurilor – se puteau fierbe pentru a obține o soluție care, dacă era suflată de un nahid în fața bolnavului, deschidea plămânii. O perlă măcinată, amestecată cu o cantitate potrivită de turmeric putea ajuta o femeie stearpă să conceapă, însă copilul născut avea să miroasă cam sărat și să fie alergic la crustacee.

Și nu doar bolile și leacurile lor erau de-a dreptul incredibile, ci și lista infinită de situații care păreau să nu aibă nicio legătură cu starea sănătății cuiva.

— E doar o bănuială, dar e posibil, câteodată, ca o cură de două săptămâni cu un tonic făcut din cucută, coada-porumbiței și usturoi, luat pe stomacul gol, afară, sub cerul liber, la răsăritul soarelui, să poată vindeca un caz grav de ghinion cronic, îi spusese Nisreen săptămâna trecută.

Nahri își amintise neîncrederea și uluirea ei.

— Dar cucuta e *otrăvitoare*! Și cum de poate fi ghinionul o boală?

Știința pe care se sprijineau toate acestea nu prea avea, nici ea, sens. Nisreen îi tot vorbea întruna despre cele patru umori din care era creat trupul unui *djinn* și despre cât de important era să se păstreze echilibrul acestora. Focul și aerul trebuiau să fie perfect egale, dacă le calculai la de două ori cantitatea de sânge și de patru ori cantitatea de bilă. Dezechilibrul ducea la instalarea unei boli care măcina din interior, la nebunie și apariția penelor...

— A penelor?! repetase Nahri, nevenindu-i să creadă.

— De la prea mult aer, explicase Nisreen. E logic.

Și, deși Nahri se străduia, avea cam prea mult de asimilat, zi de zi și oră de oră. De când ajunsese la palat, încă nu părăsise aripa care-i adăpostea camerele și infirmeria. Nu era sigură că *avea voie* să plece, și când întrebase dacă putea învăța să citească, așa cum visa de ani buni, femeia se închisese în sine, mormăind ceva despre textele nahizilor, care erau interzise, doar pentru a schimba apoi iute subiectul.

În afară de servitorii ei îngroziți și de Nisreen, Nahri nu avea altă companie. Zaynab o invitase, politicoasă, la ceai, de vreo două ori, însă Nahri refuzase – nu mai avea intenția să consume vreun lichid lângă ea, vreodată. Dar era o fire extravertită, obișnuită să discute cu clienții și să circule prin Cairo. Izolarea și concentrarea doar asupra pregătirii sale de medic o făcuseră să devină teribil de tensionată.

Și simțea că frustrarea îi afecta puterile. Nisreen repeta ceea ce Dara îi spusese deja: sângele și intențiile erau vitale în magie. Multe dintre medicamentele studiate de Nahri nu funcționau dacă nu exista un nahid credincios care să le producă. Nu puteai amesteca o poțiune, pisa o pudră sau pune mâinile pe un pacient fără să ai o încredere fermă în ceea ce făceai. Iar Nahri nu dispunea de asta.

Ieri, Nisreen o anunțase, brusc, că aveau să schimbe foaia. Regele voia să o vadă vindecând pe cineva, iar Nisreen fusese de acord, crezând că, dacă lui Nahri i se oferea șansa de a trata câțiva pacienți selectați cu grijă, teoria medicală avea să capete mai mult sens pentru tânără. Nahri se gândise că aceea părea o cale perfectă pentru a reduce populația din Daevabad, însă nu i se păruse că ar fi avut prea multe de spus în acel sens.

Deodată, s-a auzit o bătaie în ușă. Nisreen o privi.

— O să fie bine! Ai încredere în tine!

Pacienta era o femeie matură, însoțită de un bărbat care părea fiul ei. Când Nisreen le salută în divasti, Nahri oftă ușurată, sperând că oamenii săi vor înțelege mai bine lipsa ei de experiență. Nisreen o conduse pe femeie la pat și o ajută să își scoată *chador*-ul lung, de culoarea miezului nopții. Pe dedesubt, părul cărunt al femeii fusese aranjat într-un cuib împletit, foarte elaborat. Broderia de aur sclipea pe rochia ei stacojie și în fiecare ureche îi atârnau aglomerări mari de rubine. Bătrâna își făcu pungă gura rujată pungă și îi aruncă lui Nisreen o privire deloc impresionată, în timp ce fiul ei, îmbrăcat în același tip de veșminte pretențioase, se agita în jurul ei.

Nahri inspiră adânc și se apropie, cu palmele adunate, așa cum văzuse că făceau alții din tribul său.

— Pacea fie cu voi!

Bărbatul își lipi și el mâinile și se plecă adânc.

— Este o onoare, *banu nahida*! spuse el, pe șoptite. Fie ca focurile să ardă puternic pentru tine! Mă rog ca Ziditorul să te binecuvânteze cu cea mai lungă dintre vieți, cu cei mai veseli copii și cu…

— Liniștește-te, Firouz! îl întrerupse femeia. Se uită la Nahri cu ochi neîncrezători: Ești fiica lui *banu* Manizheh? pufni ea. Arăți groaznic de uman.

— Madar! sâsâi Firouz, stânjenit, în mod evident. Fii politicoasă! Ți-am pomenit de blestem, nu?

„El este cel naiv”, hotărî Nahri, apoi se chirci, fiindcă se rușinase de gândul ei. Acești oameni erau pacienți, nicidecum ținte, victime potențiale ale unei escrocherii.

— Hmmm!

Femeia detectase atitudinea lui Nahri. Ochii ei sclipiră ca ai unei ciori.

— Așadar, mă poți face bine?

Nahri ridică un scalpel cu aspect feroce de pe tavă și îl răsuci între degete.

— *Inshallah*! Dacă va fi voia lui Allah!

Nisreen se strecură, abilă, între ele.

— Sigur că poate. E o treabă simplă! O trase pe Nahri acolo unde pregătise deja elixirul: Ai grijă ce spui! o avertiză ea. Și nu mai vorbi limba aceea umană care seamănă cu geziriyya pe aici. Familia ei este puternică.

— Atunci, cum să nu, hai să facem experimente pe ea!

— E o operație simplă, o asigură Nisreen, a suta oară. Am mai vorbit despre asta. Dă-i să bea elixirul, caută salamandra și scoate-o. Ești *banu nahida.* Ar trebui să fie la fel de evidentă pentru tine ca o pată pe ochi.

„Simplu, n-am ce zice!”

Mâinile lui Nahri tremurau, însă oftă și luă elixirul de la Nisreen. Ceașca de argint se încălzi în mâinile sale, iar lichidul ca de ambră începu să scoată aburi. Traversă înapoi încăperea, până la femeie și i-o dădu, privind-o cum ia o gură.

Pacienta ei se strâmbă.

— Are un gust oribil. Ai ceva să-i mai taie din amăreală? Poate ceva dulce?

Nahri ridică din sprâncene.

— Salamandra era acoperită în miere când ați înghițit-o?

Femeia păru insultată.

— Nu am înghițit-o! Am fost blestemată. Cred că de către vecina mea, Rika. O cunoști, Firouz? Rika, aceea cu tufișurile jalnice de trandafiri și cu fata aceea zgomotoasă, care are un soț din neamul sahrayn? Se încruntă: Familia lor ar fi trebuit să fie aruncată afară din Cartierul *Daeva,* când s-a măritat cu piratul acela purtător de turban.

— Ei, dar chiar nu-mi pot *imagina* de ce și-ar dori cineva să te blesteme pe tine, o ființă atât de binevoitoare! spuse Nahri, încet.

— Intenția, ai grijă să-ți păstrezi intenția de a vindeca, șopti Nisreen, apropiindu-se cu o tavă de instrumente.

Nahri își dădu ochii peste cap.

— Întindeți-vă! îi spuse femeii.

Nisreen îi dădu un glob de argint care se subția într-un vârf ascuțit, scânteietor.

— Amintește-ți, doar o atingere ușoară va paraliza imediat salamandra, ca să o poți extrage.

— Asta, presupunând că pot... Uau!

Nahri tresări când un ghemotoc de mărimea pumnului se ridică brusc sub antebrațul stâng al femeii, umflându-i pielea subțire până când păru gata să pocnească. Se zbătu apoi și o luă la goană în sus, pentru a dispărea sub umărul femeii.

— Ai văzut-o? întrebă Nisreen.

— Voi nu? răspunse Nahri, șocată.

Femeia în vârstă o privea, nemulțumită.

Nisreen zâmbi.

— Ți-am zis că numai tu poți face asta. Atinse umărul lui Nahri: Inspiră adânc și ține acul pregătit. Ar trebui s-o vezi iar, și…

— Uite!

Nahri zări din nou salamandra, aproape de abdomenul femeii. Repede, înfipse acul în abdomenul acesteia, însă umflătura păru să se topească.

— Au! strigă femeia, și o picătură de sânge negru îi apăru pe rochie. A durut!

— Atunci stați nemișcată!

Femeia scânci, apucându-l pe fiul ei de mână.

— Nu mai striga la mine!

Umflătura reapăru lângă gulerul femeii, iar Nahri încercă să o străpungă iar, făcând sângele să curgă și cauzând un nou țipăt. Salamandra dispăru însă din nou – acum îi deosebea clar conturul – și se grăbi spre gâtul femeii.

— Ah! strigă femeia, când Nahri apucă creatura, iar degetele i se închiseră în jurul gâtului ei. Ah! Mă ucizi! Mă *ucizi*!

— Nu te… Mai taci, naibii, odată! îi strigă Nahri, încercând să se concentreze să țină salamandra pe loc, în timp ce ridica acul.

Tocmai scosese cuvintele, când creatura din mâna ei se triplă, iar coada i se încolăci în jurul gâtului femeii a cărei față se întunecă într-o clipă, în timp ce ochii i se înroșiră. Icni și se prinse de gât, străduindu-se să respire.

— Nu! Nahri încercă să micșoreze parazitul, disperată, însă nu reuși.

— Madar! strigă bărbatul. Madar!

Nisreen țâșni din partea cealaltă a camerei și scoase o sticluță dintr-un sertar.

— Dă-te la o parte! spuse ea repede.

O împinse pe Nahri la o parte și îi aplecă femeii capul pe spate, deschizându-i fălcile și turnându-i lichidul din sticluță pe gât. Umflătura dispăru, iar femeia începu să tușească. Fiul ei o lovi pe spate.

Nisreen ridică sticluța.

— Cărbune lichefiat, spuse ea, calm. Micșorează majoritatea paraziților interni. Făcu semn spre pacientă: Îi aduc niște apă. Hai să așteptăm să-și revină și mai încercăm. Își coborî vocea, ca s-o audă doar Nahri: Intenția ta trebuie să fie… *pozitivă.*

— Poftim?

Nahri a fost nedumerită pentru o clipă, apoi a înțeles limpede avertismentul, căci salamandra de foc nu începuse să o sugrume pe femeie când o atinsese acul.

Făcuse asta când Nahri, mânioasă, îi spusese femeii să tacă.

„Aproape am ucis-o!” Nahri făcu un pas înapoi și dărâmă una din tăvile de pe masă. Aceasta zăngăni pe podea, iar sticluțele se sparseră de marmură.

— Am nevoie de aer.

Se întoarse spre ușile care dădeau în grădini.

Nisreen îi ținu calea.

— *Banu nahida*... Vocea îi era calmă, însă nu putea ascunde teama din ochii ei: Nu poți să pleci așa, pur și simplu. Doamna se află în grija ta.

Nahri trecu de Nisreen.

— Nu se mai află. Trimite-o de aici.

Coborî treptele care duceau spre grădină câte două odată. Se grăbi printre straturile îngrijite de plante vindecătoare, speriind doi grădinari, și apoi dincolo de ele, urmând o cărare îngustă spre interiorul mai sălbatic al grădinii regale. Nu se gândea încotro merge. „Nu era treaba mea s-o ating pe femeia aia. N-am ce căuta acolo!” Pe cine încerca să păcălească? Nu era o tămăduitoare. Era o hoață, o escroacă, una care păcălea oamenii și, câteodată, mai avea și noroc. Își luase de bune puterile de tămăduire în Cairo, unde i se părea la fel de ușor să le folosească precum i se părea să respire.

Se opri la marginea canalului și se sprijini de rămășițele unui pod de piatră. Două libelule străluceau deasupra apei repezi. Le privi țâșnind și dispărând sub un trunchi de copac ale cărui crengi întunecate ieșeau din apă asemenea brațelor unui om care încerca să nu se înece. Le invidia libertatea.

„În Cairo, eram liberă.” O podidi dorul de casă. Îi lipseau străzile zgomotoase și aromele cunoscute din Cairo, clienții ei, cu problemele lor amoroase și după-amiezile de preparat poțiuni cu Yakub. Se simțise adesea străină acolo, dar acum știa că nu fusese deloc așa. Trebuise să părăsească Egiptul ca să-și dea seama că doar acolo era acasă.

„Și nu îl voi mai revedea.”

Nahri nu era proastă. În ciuda cuvintelor politicoase ale lui Ghassan, știa că era mai mult prizonieră decât oaspete în

Daevabad. Cu Dara plecat, nu avea pe nimeni care să-i vină în ajutor. Și era clar că toți se așteptau ca ea să înceapă să obțină rezultate în calitatea ei de vindecătoare.

Își mușcă interiorul obrazului, studiind apa. Că în infirmeria ei apăruse o pacientă la doar două săptămâni de la sosirea sa în Daevabad nu era un semn încurajator, și nu se putea abține să nu se întrebe cum avea să-i pedepsească Ghassan incompetența, dacă situația avea să se repete. Oare privilegiile ei – apartamentul, hainele și bijuteriile, servitorii și mâncarea – aveau să dispară, cu fiecare eșec?

„Poate că regele se va bucura să mă vadă dând greș.” Nahri nu uitase felul în care familia Qahtani o primise: ostilitatea fățișă a lui Alizayd, încercarea lui Zaynab de a o umili… Asta ca să nu mai pomenească nimic despre teama din ochii lui Ghassan.

O mișcare o atrase, iar ea privi în sus. Orice lucrușor care-ar fi putut să-i bată atenția de la gândurile sale negre era bine-venit. Printr-un paravan de frunze stropite cu purpuriu, zări o poieniță chiar în față, unde canalul se lărgea. O pereche de brațe întunecate se mișcau prin apă.

Nahri se încruntă. Cineva… înota? Crezuse că toți *djinn*-ii se temeau de apă la fel de mult ca Dara.

Îngrijorată, își croi drum peste pod. Ochii i se măriră când intră în poieniță.

Canalul se înălța drept în aer!

Era ca o cascadă inversată: canalul ieșea din „junglă”, adunându-se lângă palat, înainte să se reverse în sus, peste el. Era o priveliște frumoasă, foarte stranie, care o captivă complet, înainte să-i atragă atenția un nou zgomot dinspre cascadă. Fugi într-acolo, văzând pe cineva care se zbătea în apă.

— Rezistă!

După Gozanul tumultuos, apele acelea erau o nimica toată. Se năpusti în apă și apucă iute cel mai apropiat braț care se zbătea, trăgând cu putere, să aducă la suprafață pe oricine va fi fost acolo.

— *Tu*?

Nahri scoase un sunet de dezgust când îl recunoscu pe Alizayd al Qahtani, care era, și el, extrem de surprins. Așa că dădu, imediat, drumul brațului, iar prințul căzu înapoi, împroșcând, iar apa i se închise scurt deasupra capului, înainte ca el să iasă din nou, tușind și scuipând.

Își șterse ochii și îi strânse apoi, de parcă nu îi venea să creadă ce vedea.

— *Banu* Nahri? Ce faci aici?

— Am crezut că te îneci!

El se ridică, plin de aroganță regală chiar și așa, ud și nedumerit.

— *Nu mă* înecam, pufni el. Înotam.

— Înotai? întrebă ea, neîncrezătoare. Ce fel de *djinn* înoată?

O urmă de stânjeneală îi apăru pe chip.

— E un obicei ayaarile, mormăi el, apucând un șal împăturit frumos de pe marginea canalului. Te *superi*?

Nahri își dădu ochii peste cap, dar se întoarse. Pe o bucată însorită de iarbă din față se afla un covor țesut, ticsit cu cărți, alături de un vraf de notițe și de un creion din cărbune.

Abia ce îl auzi ieșind din apă, că și trecu pe lângă ea, spre covor. Își acoperise partea superioară a trupului cu șalul, cu aceeași grijă cu care Nahri văzuse miresele acoperindu-și părul. Din șalvarii, îmbibați bine, se scurgea apa.

Alizayd își recuperă tichia de pe covor și și-o trase pe capul ud.

— Ce faci aici? o întrebă el, peste umăr. Te-a trimis tata?

„De ce m-ar trimite regele la tine?” se miră Nahri, dar nu puse întrebarea cu glas tare. Nu voia să continue discuția cu nesuferitul de prinț Qahtani.

— Nu contează. Plec…

Se opri când ochii îi surprinseră o imagine din cartea deschisă pe covor. Era mare cât jumătate de pagină și prezenta o aripă de *shedu* stilizată, străbătută de o săgeată care avea capătul răsucit ca o coasă.

Un însemn de *afshin*!

Nahri se aruncă spre carte, însă Alizayd ajunse primul la aceasta și o înșfăcă, însă ea luă alta, răsucindu-se când el încercă s-o recupereze.

— Dă-mi-o înapoi!

Ea se feri de brațul lui și se uită repede prin carte, căutând alte ilustrații. Ajunse la o serie de siluete desenate pe o pagină. Erau șase *djinn*-i cu brațele descoperite, pe care li se zăreau tatuaje negre care li se răsuceau de la încheieturi și, la unii, de pe umerii dezgoliți. Erau linii subțiri, precum niște fustei nesusținuți însă de nicio scară.

Întocmai ca ale lui Dara!

Nahra nu se gândise prea mult la tatuajele *daev*-ului, presupunând că aveau legătură cu arborele lui genealogic. Dar, privind ilustrația, simți că șira spinării îi era străbătută de un fior rece. Siluetele păreau să aparțină unor triburi diferite, iar pe chipurile tuturor se citea că erau chinuite, torturate. O femeie avea ochii ridicați spre un cer invizibil, brațele desfăcute larg și gura deschisă într-un urlet fără cuvinte.

Alizayd își luă cartea înapoi, profitând de neatenția ei.

— Interesant subiect mai studiezi, n-am ce zice! îi spuse ea, tăios. Ce sunt acelea? Siluetele… cu însemne pe brațe?

— Nu știi?

Când ea clătină din cap, negând, pe chipul lui se ivi o expresie întunecată, însă nu îi mai dădu nicio explicație, ci doar își vârî cărțile sub braț.

— Nu contează! spuse el. Haide! Te conduc înapoi la infirmerie.

Nahri nici nu se clinti.

— Ce-s tatuajele alea? întrebă ea, din nou.

Alizayd se opri, iar ochii lui cenușii părură să o analizeze.

— Reprezintă un soi de… registru, îi spuse el. Fac parte din blestemul ifriților.

— Registru al cui?

Dara ar fi mințit-o, de bună seamă. Nisreen ar fi evitat și apoi ar fi schimbat subiectul. Dar Alizayd se mulțumi să-și facă gura pungă și îi răspunse cu sinceritate:

— Un registru al vieților.

— Ce vieți?

— Care au aparținut stăpânilor oameni pe care i-au ucis. Chipul lui se strâmbă: Se presupune că îi amuză pe ifriți să le vadă cum se tot înmulțesc.

„Care au aparținut stăpânilor oameni pe care i-au ucis”! Mintea lui Nahri reveni la nenumăratele rânduri în care văzuse tatuajul din jurul brațului lui Dara, liniuțele negre estompate în lumina focurilor pe care le aprindea mereu. Erau cu sutele!

Conștientă că era privită, Nahri încercă să rămână demnă. În fond, știa bine ce văzuse în Hieropolis. Știa cât de profund fusese controlat Dara de stăpânul său. Cu siguranță, nu putea fi învinuit de morțile acelor oameni.

În plus, oricât de cumplită era semnificația însemnului sclaviei

lui Dara, Nahri își dădu seama că se afla în prezența unei amenințări mult mai apropiate, așa că privi iar cărțile din mâna lui Alizayd și simți cum se umflă în ea valul dorinței de a-l proteja, însoțit însă și de împunsătura spaimei.

— Îl studiezi, nu-i așa?

Prințul nici măcar nu se obosi să o mintă.

— Asta doar pentru că voi doi ați născocit o poveste mult prea interesantă!

Ea înghiți în sec.

„Nahri… piesele acestui mozaic nu se prea potrivesc…”

Cuvintele spuse pe grabă ale lui Dara îi reveniră în minte, cu tot cu misterul referitor la originea ei și a lui care-l făcuse să-l mintă pe rege și să fugă după ifriți. Sugerase că familia Qahtani nu avea să-și dea seama că nu se potrivea ceva.

Dar era clar că măcar unul dintre ei avea niște bănuieli.

Nahri își drese vocea.

— Înțeleg, spuse ea, fără să-și poată ascunde complet îngrijorarea.

Alizayd lăsă privirea în jos.

— Ar trebui să pleci, spuse el. Cei care au grijă de tine se vor îngrijora.

Cei care *au grijă*?

— Îmi amintesc drumul, răspunse Nahri, întorcându-se spre partea sălbatică a grădinii.

— Stai! Alizayd păși între ea și copaci. În glas i se strecurase ceva care părea să fie panică: Te rog… Îmi pare rău, se grăbi el. N-ar fi trebuit să spun asta. Se foi: A fost nepoliticos… și nu e prima dată când sunt nepoliticos cu tine.

Ea îl privi suspicioasă.

— Încep să mă obișnuiesc.

O expresie ciudată i se citi, fugar, pe față, ceva care era aproape un zâmbet.

— Mi-aș dori să nu ajungi să te obișnuiești de tot. Își duse mâna la inimă: Te rog. Te voi conduce înapoi prin palat. El făcu semn spre frunzele ude lipite de *chador*-ul ei. Nu trebuie să traversezi „jungla” numai fiindcă-s eu lipsit de bune maniere.

Nahri se gândi la propunere. Părea sinceră, și exista o mică șansă să-i poată trânti cărțile într-una dintre cățuile de care *djinn*-ii păreau atât de atașați.

— Bine.

El făcu semn spre zid.

— Pe aici. Doar să mă schimb.

Ea îl urmă, traversând luminișul, spre un pavilion de piatră din fața zidului, și apoi, peste un podeț deschis, într-o cameră simplă, cam cât jumătate din dormitorul ei. Un perete era complet ocupat de rafturi cu cărți, iar restul camerei era decorată auster cu o nișă de rugăciune, un singur covor, și o placă mare de ceramică pe care păreau scrise niște versete religioase în arabă.

Prințul se îndreptă direct spre ușa principală, o antichitate enormă, din tec sculptat. Scoase capul afară și făcu un semn de chemare. În câteva secunde, un membru al Gărzii Regale apăru, instalându-se în tăcere lângă ușa deschisă.

Nahri îl privi neîncrezătoare pe prinț.

— Îți este *teamă* de mine?

El se burzului.

— Nu. Dar se spune că, atunci când un bărbat și o femeie sunt singuri într-o cameră închisă, al treilea prezent cu ei este Shaitan, diavolul.

Ea ridică o sprânceană, uimită și silindu-se să nu râdă.

— Atunci, bănuiesc că trebuie să fim, negreșit, cu băgare de seamă. Se uită spre apa care picura din șalvari lui: Nu cumva voiai să…?

Ali îi urmă privirea, scoase un sunet stânjenit și dispăru iute printr-o arcadă ascunsă de perdele – cu cărțile încă în mână.

„Ce tip ciudat!”

Camera era fantastic de simplă pentru un prinț, deloc asemănătoare cu apartamentul ei luxos. O saltea de paie subțire pe care, fără îndoială, o folosea pentru dormit fusese frumos împăturită și pusă pe un cufăr de lemn. Un birou jos, la care putea lucra stând pe podea, privea spre grădină, iar suprafața îi era acoperită de hârtii și pergamente, toate așezate în unghiuri deranjant de perfecte unele față de celelalte. Un toc se afla lângă o călimară imaculată.

— Apartamentul tău nu pare foarte… *locuit,* comentă ea.

— Nu stau de mult la palat, spuse el, din camera alăturată.

Ea se îndreptă spre rafturi.

— De unde ești?

— De aici.

Nahri tresări la apropierea vocii lui. Alizayd revenise fără să

scoată un sunet, acum îmbrăcat în niște șalvari lungi, cenușii, și o tunică dungată, de in.

— Adică, din Daevabad. Am crescut în Citadelă.

— Citadelă?

El încuviință.

— Mă pregătesc să-i fiu *qaid* fratelui meu.

Nahri păstră informația în minte pentru mai târziu, captivată de rafturile încărcate. Erau sute de cărți și de manuscrise acolo, inclusiv unele jumătate cât ea și multe mai groase decât capul ei. Își trecu mâna de-a lungul cotoarelor multicolore, cuprinsă de jind.

— Îți place să citești? întrebă Alizayd.

Nahri ezită, stânjenită să-și recunoască analfabetismul față de un om cu o bibliotecă atât de mare.

— Presupun că se poate spune că îmi place ideea de a citi. Când singurul răspuns fu o încruntătură nedumerită, ea explică: Nu știu cum.

— Serios? Păru surprins, dar nu și dezgustat: Credeam că toți oamenii știu.

— Nu toți.

Era amuzată de ideea aceea preconcepută – poate că oamenii erau un mister la fel de mare pentru *djinn*-i cum erau și *djinn*-ii pentru oameni.

— Am vrut mereu să învăț, îi mărturisi ea. Am sperat să am ocazia aici, dar se pare că nu e cazul. Oftă: Nisreen spune că e o pierdere de timp.

— Mă tem că multă lume din Daevabad crede la fel.

Chiar și în timp ce atingea cotorul aurit al unuia dintre volume, Nahri își dădu seama că el o studia.

— Și dacă ai putea… despre ce ai citi?

„Despre familia mea.” Răspunsul îi venise imediat în minte, dar nu avea de gând să i-l spună lui Alizayd, așa că se întoarse, să-l privească și ea:

— Cărțile pe care le citeai afară păreau interesante.

El nu clipi.

— Mă tem că acele volume nu sunt disponibile acum.

— Când crezi că vor fi?

Văzu cum i se înmoaie expresia.

— Nu cred c-ai vrea să le citești, *banu* Nahri. Nu cred că ți-ar plăcea ce spun.

— De ce nu?
El ezită.
— Războiul nu este un subiect plăcut.
Era un răspuns mai diplomatic decât se așteptase Nahri, ținând cont de conversația lor de mai devreme. Sperând să-l facă să vorbească mai departe, ea hotărî să răspundă diferit la întrebarea lui inițială.
— Despre afaceri. Când văzu că el era nedumerit, îi explică: Ai întrebat despre ce aș citi, dac-aș putea. Aș vrea să știu cum se conduce o afacere în Daevabad, cum se fac banii, cum se negociază – lucruri de felul ăsta.
Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea o idee mai bună. În fond, numai și numai priceperea ei în afaceri o ținuse în viață în Cairo, unde o învățase cum să îi păcălească pe călători și să afle mereu cea mai bună cale de a-i purta cu vorba.
El înlemni.
— Adică… despre economie?
— Așa cred.
El miji ochii.
— Ești *sigură* că nu te-a trimis tata?
— Foarte.
Ceva păru să-i lumineze chipul.
— Atunci, economie să fie… Părea foarte încântat: Cu siguranță, am suficiente cărți despre subiectul ăsta.
Se apropie de rafturi, iar Nahri se dădu la o parte. Era foarte înalt, depășind-o asemenea uneia dintre statuile străvechi care încă împânzeau deșerturile din afara Egiptului. Avea chiar și aceeași mutră severă și dezaprobatoare.
Scoase un volum gros, albastru cu auriu, de pe raftul de sus.
— *Istoria piețelor din Daevabad…* Îi dădu cartea: E scrisă în arabă, așadar, poate va fi mai familiară.
Deschise cartea și o răsfoi.
— Foarte familiară, dar complet de neînțeles.
— Pot să te învăț să citești.
În voce i se simțea nesiguranța. Nahri se uită lung la el.
— Poftim?
Alizayd își desfăcu brațele.
— Te pot învăța… Adică, dacă vrei… În fond, Nisreen nu-mi poruncește și mie cum să-mi organizez timpul. Și-l pot convinge pe tata că ar fi bine pentru relațiile dintre triburile noastre.

Zâmbetul lui păli: E foarte… dornic să susțină asemenea inițiative.

Nahri își încrucișă brațele la piept:

— Și ție ce-ți iese din asta?

Nu avea deloc încredere în oferta lui. Cei din familia Qahtani erau prea inteligenți să nu profite din orice.

— Ești musafira tatei. Nahri pufni, iar Alizayd aproape că zâmbi iar: Bine, bine… Recunosc că am o obsesie pentru lumea oamenilor. Poți întreba pe oricine, adăugă el, simțindu-i, poate, îndoiala. Mai ales pentru partea ta de lume. Nu am întâlnit niciodată pe cineva din Egipt. Mi-ar plăcea să aflu mai multe, să aud povești și, poate, să-mi îmbunătățesc și eu araba.

„Ah, sunt convinsă c-ai vrea să știi mai multe!”

În timp ce Nahri se gândea la oferta lui, îl măsură în gând. Era tânăr, probabil mai tânăr decât ea. Privilegiat, cu un temperament urât. Zâmbetul lui era frumos, dar puțin prea plin de speranță pentru ca oferta lui să fi fost întâmplătoare. Oricare i-ar fi fost motivul, Alizayd chiar își dorea asta.

Iar Nahri dorea, la rândul ei, să știe ce se afla în cărțile acelea, mai ales dacă informațiile îi puteau face rău lui Dara. Dacă să-l facă pe băiatul acesta ciudat profesorul ei particular era cea mai bună cale de a se proteja pe sine și de a-și proteja *afshin*-ul, atunci: fie.

În plus… chiar *voia* să învețe să citească.

Nahri se lăsă să cadă pe o pernă.

— De ce să mai așteptăm, atunci? întrebă ea în cea mai bună arabă din Cairo. Lovi cartea cu degetele: Să-ncepem!

— Mă menajezi prea mult!

Ali privi peste podeaua sălii de antrenament.

— Poftim?

Jamshid e-Pramukh îi zâmbi, melancolic:

— Te-am mai văzut luptând cu *zulfikar*-ul – ești prea blând cu mine.

Privirea lui Ali alunecă peste veșmintele celuilalt. Jamshid era îmbrăcat în aceeași uniformă de antrenament ca Ali, înălbită, astfel încât să scoată în evidență fiecare lovitură cu sabia arzătoare, însă, în timp ce hainele lui Ali erau neatinse, uniforma gardianului *daeva* era arsă și acoperită cu urme de cărbune. Buza îi sângera, iar obrazul drept i se umflase când Ali îl trimisese direct la podea.

Ali ridică o sprânceană:

— Ai o noțiune interesantă despre blândețe.

— Neh! spuse Jamshid în divasti. La fel ca tatăl lui, păstra un ușor accent când vorbea djinnistani – reminiscență a anilor petrecuți în Daevastana exterioară: Ar trebui să fiu într-o formă mult mai proastă. Adică ar trebui ca toată podeaua să fie numai bucățele care ard din cel care a fost cândva Jamshid e-Pramukh.

Ali oftă.

— Nu-mi place să mă lupt cu *zulfikar*-ul cu un străin, mărturisi el. Chiar dacă folosim doar tăișurile de antrenament. Nu mi se pare corect. În plus, Muntadhir nu va fi prea bucuros dacă se va întoarce în Daevabad și-și va găsi cel mai bun prieten transformat în bucățele care ard.

Jamshid ridică din umeri.

— Va ști să dea vina pe mine. Îl rog de ani de zile să-mi găsească un mânuitor de *zulfikar* care să dorească să mă antreneze.

Ali se încruntă.

— Dar de ce? Ești excelent cu paloșul și chiar mai bun cu arcul. De ce să vrei să înveți să folosești o armă pe care nu o poți mânui ca lumea?

— Un tăiș e un tăiș. N-oi putea să-i chem flăcările otrăvite asemenea unui bărbat geziri, însă, dacă lupt alături de oamenii din tribul tău, măcar ar trebui să le cunosc armele. Jamshid

ridică din umeri: Cel puțin, suficient cât să nu sar în sus de fiecare dată când izbucnesc în flăcări.

— Nu sunt sigur că e un instinct pe care chiar ar trebui să ți-l înfrânezi.

Jamshid râse.

— Corect. Ridică *zulfikar*-ul: Continuăm?

Ali ridică din umeri:

— Dacă insiști…

Și fulgeră cu *zulfikar*-ul în aer. Flăcările i se aprinseră între degete și linseră tăișul, așa cum le poruncise, arzând vârful bifurcat și activând otrăvurile letale care-i îmbrăcau muchia ascuțită. Sau așa ar fi făcut, dacă arma ar fi fost reală. Tăișul pe care îl ținea fusese dezbărat de otrăvuri, pentru antrenament, iar Ali simțea diferența în aer. Majoritatea oamenilor nu puteau, însă ei nu se antrenaseră obsesiv cu arma de când aveau șapte ani.

Jamshid atacă, iar Ali se feri cu ușurință, lovind gulerul *daev*-ului, înainte să se răsucească, din inerție.

Jamshid se întoarse spre el, încercând să-i blocheze următoarea parare.

— Să știi că nu mă ajută deloc faptul că te miști ca un nenorocit de colibri, se plânse el, în glumă. Ești sigur nu ești pe jumătate *peri*?

Ali nu se putu abține și zâmbi. Ciudat, se simțea bine cu Jamshid. Era ceva simplu în purtarea sa: se comporta de parcă erau egali, nearătând nici servilismul pe care majoritatea *djinn*-ilor îl manifestau în prezența unui prinț Qahtani, nici snobismul tipic *daev*-ilor. Era o gură de aer proaspăt; nu era de mirare că Muntadhir îl păstra atât de aproape. Era dificil să creadă că era fiul lui Kaveh, căci nu semăna deloc cu Marele Vizir cel înțepat.

— Ține arma mai sus, îl sfătui Ali. *Zulfikar*-ul nu e ca mai toate săbiile. Mișcarea lui e mai puțin potrivită pentru înjunghiere și pătrundere și mai bună pentru tăieturi rapide și lovituri laterale. Amintește-ți: lama este, de obicei, otrăvită. Trebuie doar să pricinuiești o rană minoră.

Își răsuci *zulfikar*-ul deasupra capului, flăcările izbucniră, iar Jamshid se dădu înapoi. Ali profită de neatenția lui ca să se aplece, țintind o nouă lovitură spre șolduri.

Jamshid sări înapoi, frustrat, iar Ali îl încolți cu spatele la perete.

— De câte ori m-ai fi ucis până acum? întrebă Jamshid. De douăzeci de ori? De treizeci?

„De mai multe!” Un *zulfikar* real era una dintre cele mai ucigătoare arme din lume.

— De vreo douăsprezece, minți Ali.

Continuară. Jamshid nu prea făcea cine știe ce progrese, însă Ali era impresionat de hotărârea lui. *Daev*-ul, vizibil extenuat, era acoperit de sânge și cenușă, dar refuza să se odihnească. Ali atinse gâtul lui Jamshid cu lama a treia oară, și se pregătea să insiste să se oprească, dar sunetul unor voci îi atrase atenția. Ridică privirea. Kaveh e-Pramukh, clar aflat într-o conversație prietenească purtată cu cineva din spatele lui, tocmai intra în sala de antrenament.

Marele Vizir îngheță. Ochii i se opriră asupra *zulfikar*-ului de la gâtul fiului său, iar Ali îl auzi scoțând un sunet înecat.

— *Jamshid*?

Ali coborî imediat arma, iar Jamshid se întoarse.

— *Baba*? Părea surprins: Ce faci aici?

— Nimic, răspunse Kaveh cu iuțeală și se dădu înapoi, părând și mai speriat, și încercă să închidă ușa. Iartă-mă, eu nu…

Ușa fu împinsă dincolo de mâna lui și Darayavahoush e-Afshin intră în încăpere.

Intră de parcă ar fi fost propriul cort, cu mâinile la spate, și se opri când îi remarcă.

— *Sahzadeh,* Alizayd, îl salută el, calm, pe Ali, în divasti.

Ali nu era calm, ci rămas fără grai. Clipi, așteptându-se parcă să vadă pe altcineva în locul *afshin*-ului. Ce făcea Darayavahoush aici, pentru numele lui Allah? Se presupunea că ar fi trebuit să se afle în Babili cu Muntadhir, departe, departe, tocmai la celălalt capăt al Daevastanei!

Afshin-ul studie încăperea ca un general care supraveghează câmpul de luptă. Ochii lui verzi cercetară iute peretele acoperit cu arme și trecură peste numeroasele manechine și ținte și peste celelalte lucruri înghesuite pe podea. Se uită înapoi la Ali.

— *Naeda pouru mejnoas.*

„Ce?”

— Eu… Eu nu vorbesc divasti, bâigui Ali.

Darayavahoush înclină capul, iar ochii i se aprinseră, surprinși.

— Nu vorbești limba orașului pe care-l conduci? întrebă el,

într-o djinnistani cu accent puternic. Se întoarse spre Kaveh și făcu un semn în direcția lui Ali, părând amuzat: *Spa snasatiy nu hyat vaken gezr*?

Jamshid păli, iar Kaveh se grăbi să se strecoare între Ali și Darayavahoush, cu teama clar zugrăvită pe chip.

— Iartă-ne intruziunea, prințe Alizayd. Nu mi-am dat seama că tu îl antrenezi pe Jamshid. Puse o mână pe încheietura lui Darayavahoush: Haide, *afshin*-ule, trebuie să plecăm!

Darayavahoush se scutură.

— Prostii! Ar fi nepoliticos.

Afshin-ul purta o tunică fără mâneci, care dezvelea tatuajul care i se încolăcea pe braț. Faptul că nu îl acoperise era o declarație în sine, însă Ali nu crezu că ar trebui să fie surprins – *afshin*-ul fusese un criminal înrăit cu mult înainte să fi fost înrobit de ifriți.

Ali privi cum își trecu o mână de-a lungul brâului de marmură crăpată care încadra ferestrele și apoi se uită la așchiile de vopsea multicoloră care se agățau de zidurile străvechi de piatră.

— Oamenii tăi nu au întreținut prea bine palatul nostru, observă el.

„Palatul *nostru*?” Gura lui Ali se deschise, și îl privi neîncrezător pe Kaveh, însă Marele Vizir doar ridică din umeri, neajutorat.

— Ce cauți aici, *afshin*-ule? se enervă Ali. Expediția ta trebuia să revină doar peste câteva săptămâni.

— Am plecat, spuse Darayavahoush, simplu. Eram nerăbdător să mă întorc în serviciul stăpânei mele, iar fratele tău a părut perfect capabil să se descurce și fără mine.

— Și emirul Muntadhir a fost de acord să pleci?

— Nu prea l-am întrebat. Darayavahoush rânji spre Kaveh: Iar acum sunt aici, și am parte de un tur foarte *informativ* al vechii mele case.

— *Afshin*-ul a dorit să o vadă pe *banu nahida,* spuse Kaveh, privindu-l precaut pe Ali. I-am spus că, din păcate, este foarte ocupată cu pregătirea. Și, apropo de asta, *afshin*-ule, mă tem că ar cam fi nevoie să plecăm. Trebuie să mă întâlnesc cu…

— *Tu* trebuie să pleci, îl întrerupse Darayavahoush. Știu pe unde să ies. Am apărat palatul ăsta ani de zile și îl cunosc ca pe propriul buzunar.

Lăsă cuvintele să își facă efectul, apoi se întoarse spre Jamshid. Privirea i se opri asupra rănilor tânărului *daeva.*

— Tu ești cel care a oprit răscoala, nu?

Jamshid părea extraordinar de uimit fiindcă *afshin*-ul îi vorbea.

— Eu… da. Dar eu doar…

— Ești un arcaș excelent.

Afshin-ul îl privi pe tânăr și îl bătu pe spate.

— Ar trebui să te pregătești cu mine. Te pot ajuta să devii mai bun.

— Serios? izbucni Jamshid. Ar fi minunat!

Darayavahoush zâmbi și apoi înhăță cu dibăcie *zulfikar*-ul de la fiul lui Kaveh.

— Cu siguranță! Lasă arma asta gezirilor. Ridică ascuțișul și îl răsuci, privind cum sclipea în razele soarelui: Așadar, acesta e faimosul *zulfikar*! îi testă greutatea, privindu-l cu un ochi încercat, și apoi se uită la Ali: Te superi? Eu, unul, n-aș vrea ca mâinile unui… Cum ne spuneți voi? Unui „adorator al focului” să contamineze un lucru atât de sacru pentru poporul meu.

— *Afshin*-ule… începu Kaveh, cu vocea îngroșată de panică.

— Poți pleca acum, Kaveh, spuse Darayavahoush. Jamshid, de ce nu pleci și tu? Lasă-mă să îți iau locul și să mă lupt puțin cu prințul Alizayd. Am auzit lucruri atât de *bune* despre talentele sale.

Jamshid se uită la Ali, părând să-și ceară scuze, fără cuvinte. Ali nu îl putea învinui. Dacă Zaydi al Qahtani ar fi revenit la viață și i-ar fi lăudat priceperea cu *zulfikar-ul,* Ali ar fi rămas și el fără cuvinte. În plus, sclipirea arogantă din ochii verzi ai lui Darayavahoush îi tocea și ultimii nervi. Dacă bărbatul voia să-l provoace cu o armă pe care nu o mai atinsese vreodată, fie.

— E în regulă, Jamshid. Mergi cu tatăl tău.

— Prințe Alizayd, nu e…

— O zi bună, Mare Vizir! spuse, tăios, Ali, fără să-și ia ochii de la Darayavahoush.

Îl auzi pe Kaveh oftând, însă acesta nu putea refuza un ordin direct venit din partea unui membru al familiei Qahtani. Jamshid îl urmă pe tatăl său, deloc încântat.

Afshin-ul îi aruncă o privire mult mai rece, de îndată ce ieșiră cei doi Pramukh.

— L-ai rănit serios pe fiul Marelui Vizir.

Ali se înroși:

— Nu ai rănit niciodată un om când vă antrenați?

— Nu cu o armă despre care știam că oponentul meu nu ar putea-o folosi niciodată. Darayavahoush ridică *zulfikar-ul* ca să-l examineze, dându-i ocol lui Ali: E mult mai ușor decât credeam. Pe Ziditor, n-ai crede zvonurile despre lucrurile astea, din timpul războiului. Oamenii mei erau îngroziți de ele, spuneau că Zaydi le furase de la îngerii care străjuiesc paradisul.

— Așa merg lucrurile, nu? întrebă Ali. Legenda depășește persoana în carne și oase?

Sensul vorbelor sale fu priceput de *afshin,* care păru amuzat.

— Ai dreptate, probabil.

Îl atacă pe Ali cu o lovitură puternică din dreapta. Dacă ar fi fost un paloș în mâna sa, i-ar fi zburat capul numai cu ajutorul forței cu care fusese executată. Dar *zulfikar*-ul nu era paloș, iar Ali fentă ușor, profitând de stângăcia lui Darayavahoush ca să își treacă partea lată a tăișului său peste spatele lui.

— De ceva vreme tot încerc să te întâlnesc, prințe Alizayd, continuă Darayavahoush, ferindu-se de următoarea împunsătură a lui Ali. Oamenii fratelui tău vorbeau mereu despre tine. Am auzit c-ai fi cel mai bun *zulfikari* din generația ta, la fel de priceput și de rapid precum Zaydi însuși. Chiar și Muntadhir e de acord. Spunea că te miști ca un dansator și lovești ca o viperă. Izbucni în râs: E atât de mândru de tine! Foarte drăguț! Arareori auzi un bărbat vorbind cu atâta afecțiune despre rivalul său.

— Nu sunt rivalul lui, se răsti Ali.

— Nu? Atunci, cine devine rege după tatăl tău, dacă i se întâmplă ceva lui Muntadhir?

Ali se retrase.

— Poftim? *De ce*? O teamă irațională îi cuprinse inima: Oare ai…

— Da, sigur că da, spuse Darayavahoush, cu o voce plină de sarcasm. L-am ucis pe emir și am decis să mă întorc în Daevabad și să mă împăunez cu asta, fiindcă m-am întrebat mereu cum ar fi să am capul înfipt într-un par.

Ali simți că se înroșește.

— Nu te agita, prințișorul meu, continuă *afshin*-ul. M-am bucurat de compania fratelui tău. Muntadhir știe să aprecieze plăcerile vieții și vorbește atât de mult când bea… Cum să nu-ți placă asta?

Comentariul îl luă prin surprindere – așa cum își dorise, de altfel, și *daev*-ul –, iar Ali era nepregătit când *afshin-ul* ridică *zulfikar*-ul și atacă iar. Fentă în stânga și se răsuci, mai repede decât văzuse Ali pe cineva mișcându-se vreodată, înainte să lovească iar, cu putere. Ali îl blocă, însă la limită, cu propria armă vibrând și răsunând din cauza forței loviturii. Încercă să se opună, dar *afshin-ul* nu se mișcă. Ținea *zulfikar*-ul doar cu o mână, fără să pară că face vreun efort.

Ali se ținu tare, însă mâinile îi tremurau pe plăsele, iar tăișul *afshin*-ului i se apropia de față. Darayavahoush se aplecă, împingându-și greutatea în sabie.

„Aprinde-te!” *Zulfikar*-ul lui Ali izbucni în flăcări, iar Darayavahoush se dădu, instinctiv, înapoi. Dar își reveni repede și balansă arma spre gâtul lui Ali care fentă, simțind vâjâitul ascuțișului când îi trecu peste cap. Rămase jos, ca să îi dea *afshin*-ului o lovitură învăpăiată în spatele genunchilor. Darayavahoush se împletici, iar Ali sări în sus și se îndepărtă.

„M-ar putea ucide”, își dădu seama prințul. Era suficient un singur pas greșit. Darayavahoush putea pretinde că fusese un accident, și cine l-ar fi putut contrazice? Cei doi Pramukh fuseseră singurii martori, iar Kaveh ar fi fost, probabil, tare încântat să ascundă uciderea lui Ali.

„Ești paranoic!”

Dar, când Darayavahoush lovi iar, Ali îi respinse atacul cu mai multă forță, împingându-l, în sfârșit, de-a curmezișul încăperii.

Afshin-ul își coborî *zulfikar*-ul, rânjind larg.

— Nu-i rău, Zaydi! Te bați binișor aș zice pentru un băietan de vârsta ta.

Ali se săturase de zâmbetul acela arogant.

— Nu mă cheamă Zaydi.

— Așa-ți spune Muntadhir.

Îl privi bănuitor.

— Nu ești fratele meu.

— Nu, fu de acord Darayavahoush. Cu siguranță, nu sunt. Dar îmi aduci aminte de tizul tău.

Ținând cont că primul Zaydi și Darayavahoush fuseseră dușmani de moarte într-un război care durase un secol și ștersese de pe fața pământului mii din rasele lor, Ali știa că acela nu fusese un compliment, însă se prefăcu că îl ia ca atare:

— Mulțumesc!

Afshin-ul studie din nou *zulfikar*-ul, ținându-l astfel încât lama să strălucească în soarele care pătrundea prin ferestre.

— Nu-mi mulțumi! Acel Zaydi al Qahtani pe care l-am cunoscut eu a fost un rebel fanatic, însetat de sânge, nicidecum sfântul în care l-au transformat oamenii tăi.

Ali se burzului la auzul insultei.

— *El* era însetat de sânge? Consiliul vostru de Nahizi ardea *shafiț*-ii de vii în *midan,* când s-a răsculat el.

Darayavahoush ridică o sprânceană întunecată.

— Știi atât de multe despre felul în care mergeau lucrurile cu un mileniu înainte să te naști?

— Arhivele noastre spun…

— *Arhivele*? *Afshin-ul* râse, fără să fie amuzat, însă: Ah, tare mi-ar plăcea să știu ce spun! Gezirii știu să scrie acum? Credeam că tot ce faceți acolo, în gropile voastre cu nisip, e să vă certați și să cerșiți resturi de la mesele oamenilor.

Lui Ali îi sări muștarul. Deschise gura să se certe, și apoi se opri, dându-și seama cât de atent îl privea Darayavahoush. Cât de bine își alesese insultele! *Afshin-ul* încerca să îl provoace, iar Ali nu avea de gând să se lase provocat. Inspiră adânc.

— Aș putea să mă duc într-o tavernă *daeva,* dac-aș vrea cu tot dinadinsul să fiu insultat, spuse el, în schimb.

— Credeam că vrei să te duelezi. Ceva sclipi în ochii strălucitori ai *afshin*-ului: Iată, băiete. Ridică-ți arma!

Ali îi întâlni următoarea lovitură cu o ciocnire între tăișuri, însă *afshin-ul* era bun și devenea și mai bun cu mare repeziciune, de parcă ar fi putut absorbi, practic, fiecare acțiune a lui Ali. Se mișca mai repede și lovea mai puternic decât oricare alt soldat cu care se luptase Ali vreodată sau decât își imaginase că ar fi posibil. Camera se încălzi. Tâmplele lui Ali păreau umede – dar, cu siguranță, nu era posibil. *Djinn*-ii pursânge nu transpirau.

Puterea din loviturile *afshin*-ului făcea să i se pară că se lupta cu o statuie. Îl dureau încheieturile. Devenea tot mai greu să țină strâns arma.

Darayavahoush îl împingea într-un colț, când se întrerupse brusc și coborî arma. Oftă, admirând-o.

— Ah, mi-a fost dor de asta… Pacea o fi având virtuțile sale, însă nimic nu se compară cu adrenalina și cu două arme care se izbesc.

Ali profită ca să-și tragă sufletul.

— Nu sunt dușmanul tău, spuse el, printre dinți, deși simțea exact pe dos. Războiul s-a terminat.

— Asta o tot aud.

Afshin-ul se întoarse, îndepărtându-se încet de-a curmezișul camerei și lăsându-și spatele descoperit în mod deliberat. Degetele lui Ali zvâcniră pe *zulfikar.* Se sili să îndepărteze tentația puternică de a-l ataca. Darayavahoush nu s-ar fi pus într-o asemenea poziție dacă nu ar fi avut încredere deplină că se putea apăra.

— A fost ideea tatălui tău să ne țină separați? întrebă *afshin*-ul. Am fost surprins de cât de nerăbdător a părut să mă vadă plecat din Daevabad, oferindu-și chiar și primul născut ca posibilă victimă colaterală. Și totuși, nu mi se permite să-mi văd *banu nahida*! Mi s-a spus că, pentru audiențe, lista de așteptare e cât brațul meu de lungă.

Ali ezită, nedumerit de schimbarea de subiect bruscă.

— Sosirea ta a fost neașteptată, iar ea e ocupată. Poate…

— Porunca aceea n-a venit de la Nahri, se răsti Darayavahoush, și, într-o clipită, Ali simți că se încălzește încăperea.

Torța aflată în fața lui aproape că se stinse, însă *afshin*-ul nu păru să remarce, fiindcă avea privirea fixată pe zid. Acolo erau ținute mai toate armele, sute de aducătoare de moarte atârnând de cârlige și lanțuri.

Ali nu se putu abține.

— Cauți un flagel?

Darayavahoush se întoarse. Ochii îi străluceau de mânie. Prea puternic. Ali nu mai văzuse ceva asemănător, iar *afshin*-ul nu era primul sclav eliberat pe care-l întâlnea. Privi din nou spre torțele aprinse, care continuau să pâlpâie haotic, de parcă ar fi vrut să se întindă spre fostul sclav.

Lumina dispăru din ochii *afshin*-ului, lăsându-i o expresie calculată pe chip.

— Am auzit că tatăl tău dorește să o căsătorească pe *banu* Nahri cu fratele tău.

Ali căscă gura. De unde o mai auzise Darayavahoush și pe asta? Își strânse buzele, încercând să-și ascundă surpriza. De vină era, probabil, Kaveh. Ținând cont de felul în care adoratorii focului complotau împreună când intraseră în sala de antrenament, Kaveh îi spunea, probabil, fiecare secret pe care-l

știa.

— Ți-a spus Marele Vizir?

— Nu. Tu mi-ai spus. Darayavahoush se opri suficient cât să se bucure de șocul de pe chipul lui Ali: Tatăl tău îmi face impresia unui om pragmatic, iar să-i căsătorească ar fi cea mai abilă mișcare politică. În plus, despre tine se spune că ai fi un soi de fanatic religios, însă Kaveh susține că petreci mult timp cu ea. Asta n-ar fi deloc cuviincios, decât dacă ar fi menită să facă parte din familie. Ochii lui se opriră asupra trupului lui Ali: Iar Ghassan nu pare să aibă nicio problemă în a încălca granițele dintre triburi, din câte văd.

Ali rămase fără cuvinte, cu chipul roșu de rușine. Tatăl său avea să-l ucidă când o să afle că Ali lăsase să-i scape o asemenea informație. Se gândi rapid, încercând să găsească o cale de a repara boacăna.

— *Banu* Nahri este oaspete în casa tatălui meu, *afshin*-ule, începu el. Încerc doar să fiu amabil. A dorit să învețe să citească și nu cred că e ceva necuviincios în asta.

Afshin-ul se apropie, însă nu mai zâmbea.

— Și ce o înveți să citească? Aceleași arhive geziri care-i demonizează strămoșii?

— Nu, ripostă Ali. A vrut să învețe economie. Deși sunt convins că i-ai împuiat tu urechile cu suficiente minciuni despre noi.

— Am spus adevărul. Avea voie să știe cum i-ați răpit dreptul din naștere și aproape că ne-ați distrus lumea.

— Și tu ce rol ai jucat în toată istoria asta? îl provocă Ali. I-ai spus și asta, Darayavahoush? Știe că ți se spune Flagelul din Qui-zi?

Urmă un moment de tăcere. Și apoi, pentru prima dată de când *afshin*-ul intrase în încăpere, cu zâmbetul lui arogant și ochii batjocoritori, Ali văzu o urmă de nesiguranță pe chipul lui.

„Ea nu știe nimic.” Ali bănuise asta, deși Nahri avea mereu grijă să nu vorbească despre *afshin* în prezența lui. În mod ciudat, se simți ușurat. Se întâlneau deja de câteva săptămâni, iar lui Ali îi plăcea compania ei. Ce nu-i plăcea era să se gândească la faptul că viitoarea lui cumnată i-ar fi fost loială unui asemenea monstru, dacă ar fi știut adevărul.

Darayavahoush ridică din umeri, dar în ochii lui strălucitori se citi un avertisment.

— Urmam doar ordinele primite.
— Asta *nu* e adevărat.
Afshin-ul ridică o sprânceană, uimit.
— Nu? Atunci spune-mi ce zic arhivele voastre subțirele despre mine.
Ali auzea parcă avertismentul tatălui său, însă nu se putu abține.
— Vorbesc despre Qui-zi, în primul rând. Chipul *afshin*-ului tresări: Și nu mai primeai ordine de la nimeni pe atunci, fiindcă Daevabadul căzuse, iar Consiliul Nahizilor fusese răsturnat. *Tu* ai condus revolta din Daevastana. Dacă poți numi un asemenea carnagiu o revoltă.
— „Carnagiu”? Darayavahoush sări în sus, cu o expresie disprețuitoare: Strămoșii tăi mi-au măcelărit familia, mi-au jefuit orașul și au încercat să-mi extermine tribul, și tu ai nerușinarea să mă judeci?
— Exagerezi, spuse Ali. Nimeni n-a încercat să-ți extermine tribul. *Daev*-ii supraviețuiau foarte bine și fără tine, care să distrugi satele și să îngropi de vii *djinn*-i nevinovați.
Afshin-ul pufni:
— Da, ce să-ți spun, am supraviețuit ca să devenim cetățeni de mâna a doua în propriul nostru oraș, forțați să ne plecăm și să ne milogim pentru resturi de la voi.
— Asta e o părere pe care ți-ai format-o după ce ai petrecut, cât, vreo două zile în Daevabad? Ali își dădu ochii peste cap: Tribul tău este bogat, are relații, iar cartierul lor este cel mai curat și cel mai bine condus din oraș. Știi cine sunt cetățenii de mâna a doua? *Shafiț*-ii, care…
Darayavahoush se strâmbă.
— Aha, ia te uită! Nu poți să porți o discuție cu un *djinn* până nu le plânge de milă sărmanilor *shafiț*-i, pe care nu se pot opri din a-i tot zămisli. Pe ochiul lui Suleiman, găsiți o *capră* dacă nu vă puteți controla. Sunt suficient de asemănătoare cu oamenii.
Mâinile lui Ali strânseră *zulfikar*-ul. Voia să-i facă rău acestui *daeva.*
— Știi ce altceva mai spune istoria despre tine?
— Luminează-mă, *djinn*-ule!
— C-ai fi putut s-o faci… Darayavahoush se încruntă, iar Ali continuă: Majoritatea învățaților consideră c-ai fi putut apăra o Daevastana independentă multă vreme. Suficient cât să

eliberezi câțiva dintre nahizii supraviețuitori. Poate suficient cât să recucerești Daevabadul.

Afshin-ul încremeni, iar Ali își dădu seama că atinsese o coardă sensibilă. Se uită la prinț, iar când vorbi, vocea lui era domoală, iar cuvintele, apăsate.

— Atunci, se pare că familia ta a avut mare noroc că ifriții m-au ucis atunci.

Ali nu se dădu în lături de la înfruntarea din priviri.

— Allah e milostiv.

Era o remarcă plină de cruzime, dar nu îi păsa. Darayavahoush era un monstru.

Daev-ul își ridică bărbia și zâmbi, un zâmbet aspru, amintindu-i lui Ali mai degrabă de un câine care mârâie, decât de o ființă cugetătoare.

— Noi stăm aici și discutăm despre istoria antică, iar eu ți-am promis o provocare.

Și *daev*-ul ridică *zulfikar*-ul.

Acesta izbucni în flăcări, iar ochii lui Ali se căscară cât cepele.

Niciun bărbat care nu era geziri n-ar fi trebuit *vreodată* să poată face așa ceva!

Afshin-ul păru mai degrabă interesat decât surprins. Se uită la flăcări, iar focul se reflectă în ochii lui strălucitori.

— Ah… nu-i așa că e fascinant?

Acela a fost singurul avertisment pe care l-a primit Ali.

Darayavahoush îl atacă, iar Ali se dădu înapoi, cu flăcările lingându-i propriul *zulfikar*. Armele li se ciocniră, iar Darayavahoush își înfipse tăișul într-al lui Ali, până când îi atinse mâinile cu plăselele. Apoi îl lovi cu putere în abdomen.

Ali căzu, rostogolindu-se rapid la o parte când Darayavahoush izbi, cu o mișcare care i-ar fi despicat pieptul, dacă nu s-ar fi mișcat la țanc.

„Presupun că ava avea dreptate”, se gândi el, sărind în sus când *afshin*-ul mătură cu *zulfikar*-ul la picioarele lui. „Darayavahoush și cu mine n-am fi fost niște tovarăși de drum prea buni.”

Calmul *afshin*-ului dispăruse și, odată cu el, și mult din rezerva pe care Ali își dădea seama acum că o arătase. De fapt, era un luptător *mult mai bun* decât lăsa să pară.

Dar *zulfikar*-ul era o armă geziri, iar Ali nu avea de gând să permită unui măcelar *daeva* să-l învingă cu ajutorul său. Îl lăsă

pe *afshin* să-l urmărească prin sala de antrenament, cu tăișurile învăpăiate ciocnindu-se și fâșâind. Deși era mai înalt decât Darayavahoush, acesta avea, probabil, de două ori greutatea lui, așa că spera că tinerețea și agilitatea vor întoarce, în final, sorții de izbândă în favoarea sa.

Și totuși, nu părea să fie cazul. Ali se feri de lovitură după lovitură, devenind tot mai ostenit – și puțin speriat.

Când blocă o nouă șarjă, văzu un hanger care sclipea pe un raft însorit de pe partea cealaltă a încăperii. Pumnalul se vedea dintr-o grămadă de accesorii adunate grămadă la întâmplare: sala de antrenament era cunoscută pentru haosul din ea, fiind îngrijită de un bătrân războinic geziri foarte blând, dar distrat, pe care nu avea nimeni inima să-l înlocuiască.

Lui Ali îi veni o idee. Cât se luptau, începu să-și lase oboseala – și teama – să se vadă. Nu se prefăcea, și vedea sclipirea de triumf din ochii *afshin*-ului. Acesta se bucura, în mod evident, de șansa de a-i arăta fiului prostuț al unui inamic detestat care îi era locul.

Loviturile puternice ale lui Darayavahoush îi făceau să tremure tot corpul, însă Ali ținu *zulfikar*-ul sus, cât *afshin*-ul îl urmă spre raftul cu pricina. Lamele lor în flăcări sâsâiau una peste cealaltă, când Ali fu împins spre o fereastră. *Afshin*-ul zâmbi. În spatele capului său, torțele pâlpâiră și dansară pe zid, parcă ar fi fost, brusc, înmuiate în ulei.

Ali dădu brusc drumul *zulfikar*-ului.

Înșfacă hangerul și se lăsă la pământ, iar Darayavahoush se împletici. Ali se rostogoli în picioare și îl atacă pe *afshin* înainte ca acesta să-și revină. Îi puse pumnalul la gât, gâfâind, dar nu merse mai departe.

— Am terminat? scuipă *afshin*-ul. Du-te dracului, muscă de nisip ce ești!

Și-apoi, toate armele din încăpere s-au îndreptat, în zbor, spre prinț.

Ali s-a aruncat la podea, în timp ce zidul cu arme se golea. Un buzdugan care se rotea îi vâjâi pe deasupra capului și o suliță bactriană îi țintui mâneca de podea. Fu o treabă de câteva clipite, dar, înainte ca Ali să-și dea seama ce se întâmpla, *afshin*-ul îl călcă deja cu putere pe încheietura dreaptă.

Ali fu nevoit să-și folosească fiecare dram de autocontrol de care era capabil ca să nu se pună pe urlat de durere, când

Darayavahoush își înfipse călcâiul cizmei în oasele lui. Apoi, prințul auzi cum se rupea ceva și a fost străbătut de o durere cumplită. Degetele îi amorțiră, iar Darayavahoush îi trimise cât colo hangerul.

Zulfikar-ul era la gâtul lui.

— Ridică-te! i-a poruncit *afshin*-ul.

Ali s-a ridicat, ținându-și încheietura rănită prin mâneca sfâșiată. Armele erau împrăștiate pe podea, iar lanțurile și cârligele care le ținuseră atârnau, rupte, pe perete. Ali s-a înfiorat. Puțini erau *djinn*-ii care puteau chema la ei până și un singur obiect – și cu mult mai multă concentrare, de la o distanță mai mică. Dar asta? Și atât de repede după ce aprinsese *zulfikar*-ul?

„Nu ar trebui să poată face nimic din toate astea."

Darayavahoush nu părea deloc tulburat. Dimpotrivă, îl privi pe Ali cu răceală.

— Nu m-aș fi gândit că un asemenea truc e în stilul tău.

Ali scrâșni din dinți, încercând să ignore durerea din încheietură.

— Sunt plin de surprize.

Darayavahoush îl privi îndelung.

— Nu. Ești exact așa cum m-am așteptat.

Ridică *zulfikar*-ul lui Ali și i-l aruncă. Surprins, Ali îl prinse cu mâna zdravănă.

— Mulțumesc pentru lecție, dar, din păcate, arma nu s-a ridicat la înălțimea reputației sale de temut.

Ali își puse *zulfikar*-ul în teacă, jignit în numele acestuia.

— Îmi pare rău că te-a dezamăgit, spuse el, sarcastic.

— Nu am spus că sunt dezamăgit. Darayavahoush își trecu mâna peste un topor de război care ieșea dintr-una dintre coloanele de piatră: Fratele tău e fermecător și cultivat… Tatăl tău e pragmatic… Începeam să mă întreb ce s-a întâmplat cu neamul Qahtani pe care-l știam eu. Începeam să mă tem că amintirile mele cu fanatici care agitau *zulfikar*-e și care mi-au distrus lumea erau greșite. Se uită la Ali: Dar tu mi-ai adus aminte de ei.

— Eu… Ali nu știa ce să spună, dintr-odată temându-se că făcuse un lucru mult mai rău decât să dezvăluie planurile tatălui său cu privire la Nahri: Nu mă înțelegi câtuși de puțin.

— Nu complet. *Afshin*-ul îi zâmbi din nou: Și eu am fost

cândva un tânăr războinic, dintr-un trib aflat la conducere. E o poziție privilegiată. Ai o asemenea încredere nestrămutată în dreptatea poporului tău, o credință profundă în religia ta... Zâmbetul îi pieri, iar el păru nostalgic, bântuit de regrete: Bucură-te de toate astea.

— Eu nu sunt ca tine! strigă Ali. N-aș face niciodată lucrurile pe care le-ai făcut tu.

Afshin-ul deschise ușa:

— Roagă-te să nu trebuiască să le faci nicicând, Zaydi!

— E un lacăt.

— Un *lacăt*? Nu, nu se poate. Uită-te la el. E limpede că-i un mecanism avansat. O unealtă științifică... Sau, ținând cont de pește, poate e un obiect care ajuta la navigarea pe mare.

— E un lacăt.

Nahri luă obiectul metalic din mâinile lui Alizayd. Era făcut din fier și avea forma unui pește decorativ, cu aripioare care fluturau și coadă curbată, cu o serie de pictograme sculptate în casete pe o parte. Ea își scoase o agrafa din acoperământul pentru cap și întoarse lacătul ca să găsească gaura cheii. Ținându-l la ureche, îl sparse cu pricepere, iar bara se deschise.

— Vezi? Un lacăt. Îi lipsește doar cheia.

Nahri îi înapoie, triumfătoare, lacătul ornamental lui Ali și se sprijini de pernă, punându-și picioarele pe un scăunel tapițat cu mătase. Ea și tutorele său supra-calificat se aflau într-unul dintre balcoanele bibliotecii regale, în același loc în care se întâlniseră în fiecare după-amiază din ultimele săptămâni. Tânăra luă o gură de ceai, admirând lucrătura complicată în sticla ferestrei din apropiere.

Biblioteca impresionantă devenise repede locul ei preferat din palat. Chiar mai mare decât sala tronului lui Ghassan, uriașă, cu acoperiș, era plină de învățați agitați și studenți care se certau. Pe balconul de vizavi, un instructor sahrayn transformase fumul într-o hartă chiar mai mare decât aceea făcută de Dara pentru ea, în timpul traversării deșertului. O barcă în miniatură, făcută din sticlă, plutea pe mare. Instructorul ridică mâinile și o pală de vânt îi umflă pânzele mătăsoase, trimițând-o să gonească de-a lungul unei diagrame marcate cu tăciuni aprinși, sub privirile câtorva studenți. În alcovul de deasupra, o învățată agnivanshi preda matematica și, cu fiecare pocnet din degete de-al său, un nou număr apărea ars pe peretele văruit din fața ei, o adevărată hartă de ecuații, pe care elevii o copiau silitori.

Și apoi, erau cărțile. Rafturile se înălțau cât vedeai cu ochii, spre tavanul amețitor de înalt. Ali – care părea încântat de interesul ei pentru bibliotecă – îi spusese că inventarul uriaș al acesteia cuprindea exemplare din fiecare lucrare scrisă vreodată, atât de oameni, cât și de *djinn*-i. Se părea că exista o

întreagă clasă de *djinn*-i care-și petreceau viețile călătorind de la o bibliotecă omenească la alta, copiind meticulos lucrările de acolo și trimițându-le să fie arhivate în Daevabad.

Rafturile erau încărcate și cu unelte și instrumente strălucitoare, borcane de conservare întunecate și artefacte prăfuite. Ali o avertizase să stea departe de majoritatea. Exploziile mici nu erau ceva neobișnuit. *Djinn*-ii aveau o înclinație pentru explorarea proprietăților focului sub *orice* formă.

— Un lacăt.

Cuvintele lui Ali o făcură să redevină atentă. Prințul părea dezamăgit. Doi asistenți zburară pe covoare de dimensiunea celor de rugăciune, în spatele lui, ca să caute niște cărți pentru învățații de dedesubt.

— *Efl,* îi corectă ea araba. Nu *qefl.*

El se încruntă, trăgând spre el o bucată de pergament din stiva pe care o foloseau pentru exersarea literelor.

— Dar se scrie așa. Scrise cuvântul și arătă spre prima literă. *Qaf,* nu?

Nahri ridică din umeri.

— Poporul meu spune *efl.*

— *Efl,* repetă el, atent. *Efl.*

— Asta e. Acum pari egiptean. Ea surâse văzând expresia serioasă a lui Ali, în timp ce răsucea lacătul în mâini: *Djinn*-ii nu folosesc lacăte?

— Nu tocmai. Ni se pare că blestemele sunt mai eficiente. Nahri se strâmbă.

— Sună neplăcut!

— Dar eficient. În fond… Se uită la ea, cu o provocare în ochii cenușii: O fostă servitoare tocmai a spart unul foarte ușor.

Nahri se blestemă pentru scăpare.

— Aveam de deschis multe dulapuri cu chestii care să ajute la făcutul curățeniei și altele.

Ali râse, un sunet cald pe care-l auzea rar și care o lua mereu prin surprindere.

— Oare măturile sunt chiar atât de prețioase pentru oameni, încât le țin zăvorâte?

Ea ridică din umeri.

— Stăpâna mea era zgârcită.

El zâmbi, privind în gaura lacătului.

— Cred c-ar trebui să-nvăț și eu cum se face.

— Să spargi lacăte? Ea izbucni în râs: Plănuiești un viitor de infractor în lumea oamenilor?

— Îmi place să am opțiuni.

Nahri pufni.

— Atunci, va trebui să-ți lucrezi accentul. Araba ta sună precum aceea vorbită de învățații de la curțile străvechi ale Bagdadului.

El acceptă înțepătura și o întoarse cu un compliment.

— Bănuiesc că nu progresez la fel de repede ca tine, mărturisi el. Scrii deja mult mai bine. Ar trebui să te gândești ce limbă vrei să aprofundezi.

— Divasti. Fără îndoială. Atunci voi putea citi singură textele nahizilor, în loc să o tot ascult pe Nisreen.

Ali rămase mască.

— Mă tem că vei avea nevoie de alt profesor pentru asta. Abia dacă vorbesc limba.

— Serios? Când încuviință, ea îl privi suspicioasă: Mi-ai spus cândva că știi cinci limbi diferite... Și, totuși, nu ai găsit timp să înveți limba poporului originar din Daevabad?

Prințul tresări.

— Când o spui în felul ăsta...

— Dar tatăl tău?

— Vorbește fluent, răspunse Ali. Tata este foarte... fascinat de cultura *daev*-ilor. La fel și Muntadhir.

„Interesant!” Nahri reținu informația.

— Păi, atunci e clar. Mi te alături când încep. N-ai niciun motiv să nu-nveți.

— Abia aștept să fiu depășit, spuse Ali.

Chiar atunci, se apropie un servitor cu un platou mare, acoperit, iar fața prințului se lumină.

— Pacea lui Allah fie cu tine, frate, mulțumesc. Îi zâmbi lui Nahri: Am o surpriză pentru tine.

Ea ridică din sprâncene.

— Mai multe artefacte omenești de identificat?

— Nu tocmai.

Servitorul trase la o parte capacul, iar mirosul bogat de zahăr și de aluat untos pluti spre ea. Câteva triunghiuri de pâine dulce, pufoasă, presărate cu stafide, cocos și zahăr, erau aranjate pe un platou, iar ea le recunoscu aroma și aspectul

imediat.

— Este... *feteer*? întrebă, iar stomacul îi chiorăi imediat la mirosul delicios. Cum de-ai reușit?

Ali părea încântat.

— Am auzit că ar exista un bărbat *shafit* din Cairo care lucrează la bucătărie și am cerut să pregătească o tratație de la tine de acasă. A mai făcut și asta, și arătă spre o carafa răcorită de lichid roșu ca sângele.

Karkade! Servitorul îi turnă un pahar din ceaiul rece de hibiscus, iar ea luă o sorbitură lungă, savurându-i aroma dulceagă, înainte să rupă o fâșie din pateul untos și să o vâre în gură. Avea exact același gust pe care și-l amintea. De acasă.

„Aici e acasă, acum”, își aminti. Nahri mai luă o gură d*e fetter.*

— Ia și tu! îl îndemnă. E delicios.

El se servi, în timp ce ea bău *karkade.* Deși îi plăcea gustarea, ceva din combinație o deranja... și apoi își dădu seama. Era același fel de mâncare pe care-l servise în cafenea, înainte să intre în cimitirul din Cairo. Înainte ca viața ei să fie dată peste cap.

Înainte să-l cunoască pe Dara.

Pofta îi dispăru brusc, iar inima îi tresări, după obicei, fie de grijă, fie de un dor pe care nu-l cunoștea și pe care renunțase să-l mai înțeleagă. Dara plecase de două luni – mai mult decât durase călătoria lor împreună, și totuși se trezea în fiecare dimineață încă așteptându-se să îl vadă. Îi era dor de el: de zâmbetul lui viclean, de blândețea lui neașteptată, chiar și de mormăielile sale constante, ca să nu mai vorbim de atingerile ocazionale, accidentale, ale corpului său de al ei.

Nahri împinse la o parte mâncarea, însă, înainte ca Alizayd să remarce, răsună chemarea la rugăciunea de la apusul soarelui.

— *Maghrib,* deja? întrebă ea, ștergându-și zahărul de pe degete. Timpul părea să zboare de fiecare dată când era cu prințul: O să mă omoare Nisreen. I-am spus că mă întorc acum câteva ore.

Asistenta ei – deși, uneori, i se părea, mai degrabă, o directoare de școală nemulțumită sau o mătușă certăreață – își exprimase foarte clar sentimentele negative față de prințul Alizayd și de lecțiile lor.

Ali așteptă să se încheie chemarea, înainte să răspundă.

— Ai vreun pacient?

— Nu unul nou, dar Nisreen a vrut… Ea se opri, când Ali se întinse după carte, iar mâneca robei sale albe căzu, dezvelind o încheietură umflată: Ce ai pățit?

— Nimic. Își trase mâneca în jos: Un accident la antrenamentele de ieri.

Nahri se încruntă. *Djinn*-ii își reveneau rapid din rănile care nu aveau legătura cu magia. Trebuie să fi fost o lovitură dură, ca să arate încă așa.

— Vrei să te vindec? Pare să doară.

El clătină din cap și se ridică, deși ea observă că își ducea lucrurile în mâna stângă.

— Nu e atât de rău, spuse, ferindu-și privirea cât își ajustă ea *chador*-ul. Și am meritat-o. A fost o greșeală stupidă. El se încruntă: Mai multe, de fapt.

Ea ridică din umeri, obișnuită cu încăpățânarea prințului.

— Dacă insiști…

Ali puse lacătul într-o cutie de catifea pe care i-o întinse asistentului.

— Un lacăt, mormăi el, iar. Cei mai prețuiți învățați din Daevabad s-au convins că lucrul acela poate calcula numărul de stele de pe cer.

— N-ar fi putut să întrebe un *shafit* care-a avut de-a face cu lumea oamenilor?

El șovăi:

— Aici nu prea facem lucrurile așa.

— Ar trebui, spuse ea, în timp ce părăseau biblioteca. Altfel, pare că pierdeți o grămadă de timp.

— Eu sunt perfect de acord.

În vocea lui era o notă de hotărâre aparte, iar Nahri se întrebă dacă era cazul să insiste. Avea să-i răspundă, știa. Răspundea la toate întrebările ei. Uneori vorbea atât de mult, încât putea fi dificil de oprit. De obicei, Nahri nu se supăra. Tânărul prinț taciturn pe care-l întâlnise prima oară devenise cea mai entuziastă sursă de informații despre lumea *djinn*-ilor și, în mod straniu, începea să se bucure de după-amiezile lor împreună, singurul moment mai luminos în zilele ei monotone și frustrante.

Dar mai știa și că problema *shafiț*-ilor le diviza triburile – era cea care dusese la răsturnarea sângeroasă de la conducere a strămoșilor ei, răsturnare instigată de ai lui.

Își ținu gura și continuară să meargă. Coridorul de marmură albă strălucea în lumina de șofran a apusului, iar ea auzi câțiva întârziați cântând știuta chemare la rugăciune din minaretele îndepărtate ale orașului. Încercă să-și încetinească pasul, bucurându-se de alte câteva momente de liniște. Să se întoarcă în fiecare zi la infirmerie – numai ca să eșueze lamentabil în a realiza ceva nou – era ca și cum ar fi acceptat să poarte o povară grea.

Ali vorbi iar.

— Nu știu dacă te interesează, însă negustorii care au recuperat lacătul au găsit și niște lentile pentru privit stelele. Învățații noștri încearcă să le repare, înainte de sosirea unei comete, peste câteva săptămâni.

— Ești sigur că nu e doar o pereche de ochelari? îl tachină ea.

El râse.

— Doamne ferește! Ar muri de dezamăgire. Dar, dacă vrei, pot aranja să le vezi. Ali șovăi, când un servitor le deschise ușile infirmeriei: Poate că fratele meu, Muntadhir, ni se va alătura. Expediția lui trebuie să revină, și…

Nahri nu îl mai asculta. O voce cunoscută îi atrase atenția, când se deschiseră ușile, iar ea se grăbi înăuntru, rugându-se să nu fie doar o părere.

Nu era! Așezat la una dintre mesele ei de lucru, arătând la fel de nervos și de chipeș ca întotdeauna, se afla Dara.

I se opri respirația. *Daev*-ul se aplecase în față, prins într-o conversație cu Nisreen, dar se ridică brusc când o văzu pe Nahri. Ochii lui strălucitori îi întâlniră pe ai ei, plini de același val de emoții care, bănuia, se regăsea în ai ei. Inima părea gata să-i sară din piept.

„Pe Preaînaltul, controlează-te!”

Nahri închise gura, dându-și seama că o căscase larg, abia când Ali intră în spatele ei.

Nisreen țâșni în picioare, unindu-și palmele și înclinându-se într-o plecăciune:

— Prințul meu!

Dara rămase așezat.

— Micul Zaydi… *As-salāmu alaykum*! îl salută el, într-o arabă cu un accent cumplit. Apoi rânji: Ce-ți mai face încheietura?

Ali părea indignat:

— N-ar trebui să fii aici, *afshin*-ule! Timpul lui *banu nahida* e

prețios. Doar cei care sunt bolnavi sau răniți…

Dara ridică brusc pumnul și îl izbi de masa grea. Partea de sus a mobilei din sticlă se sfarmă, aruncând cioburi în direcția *afshin*-ului și pe podea, dar el nici măcar nu clipi, ci își ridică doar mâna și se uită la țăndările care i se înfipseseră în piele, cu o surprindere prefăcută:

— Poftim! i-o trânti el. Acum sunt rănit.

Ali făcu un pas înainte, cu o expresie furioasă, iar Nahri intră în acțiune, fiindcă actul nebunesc al lui Dara îi readusese concentrarea. Probabil încălcând cam douăsprezece reguli de protocol, îl prinse pe prinț de umeri și îl întoarse spre ușă.

— Cred că Nisreen și cu mine avem totul sub control, spuse ea, cu o veselie forțată, împingându-l afară. Doar nu vrei să ratezi rugăciunea!

Djinn-ul uimit tocmai deschidea gura să protesteze, când ea îi zâmbi și îi închise ușa în nas.

Inspiră adânc, ca să își revină, înainte să se întoarcă:

— Nisreen, lasă-ne singuri!

— Banu nahida, nu este cuviincios…

Nahri nici măcar nu se uită la ea. Avea privirea lipită de Dara.

— Du-te!

Nisreen oftă, dar, înainte ca *daeva* să iasă, Dara îi atinse încheietura.

— Mulțumesc, spuse el, atât de sincer, încât Nisreen se înroși. Inima mea este ușurată să știe că cineva asemenea ție o servește pe *banu nahida* mea.

— Este o onoarea pentru mine, îi răspunse Nisreen, părând neobișnuit de tulburată.

Nahri nu o putea acuza. Se simțise la fel de multe ori, în prezența lui Dara. Dar, cu siguranță, nu și acum. Și știa că și *daev*-ul simțea la fel. În clipa în care Nisreen plecă, o parte din bravadă i se risipi de pe chip.

Îi zâmbi slab.

— Te-ai obișnuit cam prea repede să le comanzi celor din jur.

Nahri se mișcă printre rămășițele mesei distruse.

— Ți-ai pierdut mințile? îi întrebă, vrând să-i ia mâna.

El se dădu înapoi.

— Aș putea să te întreb același lucru. Alizayd al Qahtani? Serios, Nahri? Nu puteai să te împrietenești și tu cu un ins mai simpatic? Nu știu… Cu un ifrit, poate?

— Nu e prietenul meu, neghiob ce ești, spuse ea, dând să-i ia mâna, iar. E o țintă, o viitoare victimă. Și aveam mare noroc cu el, până când te-ai hotărât tu să intri în palat și să-i rupi încheietura… Nu te mai feri!

Dara își ridică mâna deasupra capului.

— Chiar i-am rupt-o? întrebă el, cu un rânjet drăcesc. Știam eu. Oasele lui au scos cel mai plăcut sunet… Se întrerupse din reverie ca să o privească: *El* știe că e o țintă?

Nahri se gândi la comentariul lui Ali despre spartul lacătelor.

— Probabil, recunoscu ea.

— Nu e atât de prost precum speram.

Ea nu îndrăzni să menționeze faptul că „prietenia” lor începuse când ea aflase că Ali îl studia pe Dara. Nu erau vești pe care s-ar fi așteptat să le primească bine.

— Știi că și el face același lucru, nu? Pe chipul lui Dara apăru un licăr de avertisment: Nu poți avea încredere în el. Pun rămășag că tot al doilea cuvânt care-i iese pe gură e o minciună menită să te convingă să i te alături.

— Vrei să spui că „inamicul meu străvechi” are un motiv ascuns? Vai, și eu, una, care i-am spus toate secretele mele întunecate… Ce mă fac? Ce mă fac? Nahri își duse o mână la piept, simulând groaza, apoi miji ochii: Tu chiar ai uitat cu cine ai de-a face, Dara? Cine sunt eu, de fapt? Mă descurc cu unul ca Ali.

— „Ali”? El se încruntă: Mai nou, îi zici muștei ăleia de nisip pe nume său de alint?

— Și ție îți spun pe un nume de alint.

Nici să fi vrut și nu ar fi putut imita reacția lui Dara. Fața lui se congestionă într-un amestec furtunos de jignire indignată și de revoltă pură.

— Ia stai puțin! Nahri simți că-ncepe să zâmbească: Tu chiar ești *gelos*? Când obrajii lui se înroșiră, ea râse și aplaudă, încântată: Pe Preaînaltul, chiar ești! Îi privi ochii frumoși și trupul musculos, copleșită, ca întotdeauna, de prezența lui: E posibil *să te gândești* măcar la asta? Tu te-ai uitat vreodată într-o oglindă în secolul ăsta?

— Nu sunt gelos pe pușlama, o întrerupse Dara. Își frecă fruntea, iar Nahri tresări când îi văzu bucățile de sticlă ieșind din mână: Nu cu *el* vor să te mărite, adăugă el.

— Poftim? Îi pieri tot amuzamentul.

— Nu ți-a spus noul tău prieten? Vor să te căsătorești cu emirul Muntadhir. Ochii lui aruncară fulgere: Ceea ce nu se va întâmpla.

— *Muntadhir*? Nahri își amintea foarte puține despre fratele mai mare al lui Ali, cu excepția faptului că arăta precum genul acela de om pe care l-ar fi jucat pe degete ușor: De unde-ai mai auzit-o și pe-asta?

— Chiar din gura lui „Ali”, răspunse el, subliniind numele de alint. De ce crezi că i-am rupt încheietura?

Dara pufni, enervat, și își încrucișă brațele la piept. Era îmbrăcat ca un nobil *daeva,* așa cum se cuvine, cu o haină de un cenușiu-închis, croită pe măsură, până la genunchi, cu centură brodată și șalvari largi, negri. Avea o siluetă impresionantă și, când se mișcă din nou, ea adulmecă o urmă din mirosul de cedru fumegător care părea să îi parfumeze mereu pielea.

O căldură domoală i se răspândi în piept, chiar dacă gura lui devenise o linie nervoasă. Își amintea foarte bine senzația pe care i-o crease acea gură când se lipise de a ei și asta îi făcea mintea să se învârtească în direcții tot mai necugetate.

— Ce, nu ai nimic de spus? o provocă el. Niciun gând despre nunta care se apropie?

Oh, avea multe gânduri! Doar că nu despre Muntadhir.

— Pari să te împotrivești, spuse ea, încet.

— Firește că mă împotrivesc! N-au niciun drept să intervină în neamul tău, în descendența ta. Originea ta e, și așa, suspectă. Ar trebui să te măriți cu cel mai sus-pus nobil *daeva* pe care-l poți găsi.

Ea îl privi senin.

— Așa ca tine?

— Nu, spuse el, înroșindu-se. N-am spus asta. Eu… nu are nimic de-a face cu mine.

Ea își încrucișă brațele.

— Poate că, dacă ești atât de preocupat de viitorul meu în Daevabad, ar fi trebuit să *rămâi* în Daevabad și nu să fugi după ifriți. Își înălță brațele în aer: Deci? Ce s-a întâmplat? Nu te-ai întors triumfător, cu capetele lor într-un sac însângerat, așadar, îmi închipui că n-ai avut prea mult noroc.

Umerii lui Dara căzură – din cauză că o dezamăgise sau pentru că pierduse șansa de a fi el pretendentul din presupunerea anterioară, nu era sigură.

— Îmi pare rău, Nahri! Furia îi dispăruse din voce: Plecaseră de mult.

O speranță micuță, despre care nu știuse că o avea, îi muri în piept. Dar, ținând cont de cât de tulburat părea Dara, își ascunse propria reacție.

— Nu e nimic, Dara. Îi luă mâna: Vino aici! Scoase o pensetă lungă dintr-un sertar al mesei încă nedistrus și îl trase spre un morman de perne: Stai jos! Putem vorbi cât timp scot bucățile de mobilă din mâna ta.

Se afundară în perne, iar el îi întinse palma, ascultător. Nu arăta atât de rău cum se temuse: erau doar vreo cinci-șase bucăți înfipte în piele, și erau măricele. Nu zări sânge – un lucru la care nu voia să se gândească. Pielea lui fierbinte era suficient de reală.

Scoase un ciob și îl puse într-un castronel de tablă de lângă ea.

— Vasăzică, nu știm nimic?

— Nimic, răspunse el, amărât. Și n-am idee ce să fac mai departe.

Ea se gândi la cărțile lui Ali, cele câteva milioane care aglomerau biblioteca. Acolo ar fi putut exista niște răspunsuri, dar Nahri nu își imagina de unde să înceapă, fără ajutor. Și să amestece și pe altcineva în această căutare, chiar și pe Nisreen, părea prea riscant, deși ea ar fi fost, probabil, dispusă să ajute.

Dara arăta distrus, mult mai rău decât se așteptase ea.

— Totul e în regulă, Dara, serios, insistă ea. Orice se va fi întâmplat în trecut va rămâne în trecut.

El se posomorî.

— Nu, mormăi. Chiar deloc.

Un cârâit furios răsună deodată din spatele perdelei trase, din cealaltă parte a încăperii. Dara sări în sus.

— Stai liniștit! Nahri oftă: E doar un pacient.

Dara părea neîncrezător.

— Tratezi și păsări?

— Până săptămâna viitoare, e posibil. Un învățat agnivanshi a deschis pergamentul greșit, și acum are cioc. De fiecare dată când încerc să îl ajut, îi mai cresc niște pene. Dara privi alarmat în spatele lui, însă ea ridică repede mâna: Nu ne poate auzi. Și-a spart timpanele – și, oarecum, și pe ale mele, cu toată cârâiala asta. Nahri mai lăsă să cadă un ciob în castronel: După cum

vezi, am suficiente pe cap ca să nu mă mai stresez și cu originile mele.

El clătină din cap, dar se așeză la loc.

— Și cum merge? o întrebă, cu o voce oarecum mai blândă. Cum te descurci aici?

Nahri încercă să-i arunce un răspuns ironic, dar se opri. Era Dara, în fond.

— Nu știu, mărturisi. Știi ce fel de viață am dus înainte... în multe feluri, locul ăsta e ca un vis. Hainele, bijuteriile, *mâncarea...* E paradisul.

El zâmbi.

— M-am gândit eu c-o să-ți placă luxul ăsta regal.

— Dar mă simt de parcă ar fi o iluzie, de parcă mă aflu la o greșeală distanță de a pierde totul. Și, Dara... Fac atât de multe, mărturisi ea. Sunt o vindecătoare groaznică. Sunt depășită când vine vorba de jocuri politice, și sunt atât de... Inspiră adânc, știind că o ia razna: Sunt obosită, Dara. Mintea mea trebuie să cântărească o mie de lucruri odată. Și pregătirea mea, pe Dumnezeu! Nisreen încearcă să condenseze vreo douăzeci de ani de studiu în două luni.

— Nu ești o vindecătoare groaznică. Îi zâmbi încurajator: Chiar deloc. M-ai vindecat după atacul *rukh*-ului, nu-i așa? Trebuie doar să te concentrezi. Mințile împrăștiate sunt dușmanii magiei. Acordă-ți timp. Acum ești în Daevabad. Trebuie să începi să te gândești în decenii și secole, nu în luni și ani. Nu îți face griji în legătură cu jocurile politice. Nu ai de ce să le joci. Există unii din tribul tău mai pregătiți să facă asta pentru tine. Concentrează-te asupra pregătirii tale.

— Așa cred c-ar trebui.

Răspunsul fusese unul caracteristic lui Dara: sfaturi practice și un aer de superioritate binevoitoare. Schimbă subiectul.

— Nici măcar nu știam că te-ai întors. Înțeleg că nu locuiești în palat?

Dara pufni.

— Mai bine dorm pe străzi decât să stau sub același acoperiș cu ei. Stau la Marele Vizir. A fost prieten cu mama ta. Ea și fratele ei și-au petrecut mare parte a copilăriei pe domeniile familiei sale din Zariaspa.

Nahri nu era sigură ce să înțeleagă. Kaveh e-Pramukh avea o nerăbdare care o tulbura. Când ajunsese, el venea mereu la

infirmerie, aducând daruri și rămânând cu orele ca s-o privească lucrând. Îi ceruse apoi lui Nisreen să intervină discret, iar de atunci nu prea îl mai văzuse.

— Nu știu dacă e o idee bună, Dara. Nu am încredere în el.

— Asta fiindcă așa ți-a spus prințul muscă de nisip? Dara se uită la ea: Pentru că, să știi, și vizirul are multe de spus despre Alizayd al Qahtani.

— Nimic de bine, bănuiesc.

— Chiar deloc. Dara își coborî vocea: Trebuie să fii precaută, hoață mică, o avertiză el. Palatele sunt locuri periculoase pentru fiii de pe locul al doilea, și ăsta pare cam nesăbuit. Nu vreau să fii prinsă în vreo dispută politică, dacă Alizayd al Qahtani sfârșește cu un cordon de mătase în jurul gâtului.

Imaginea o tulbură mai mult decât și-ar fi dorit. „Nu e prietenul meu”, își repetă sieși, ca și cum ar fi vrut să se convingă. „E doar o țintă, o viitoare victimă!”

— Pot să îmi port și singură de grijă.

— Dar *nu e nevoie* s-o faci, răspunse Dara, supărat. Nahri, ai auzit ce ți-am spus? Lasă-i pe alții să se ocupe de politică. Stai cât mai departe de prinți. Oricum, sunt de condiție joasă.

„Spune cel ale cărui cunoștințe politice sunt rămase în urmă cu mai bine de-un mileniu!”

— Bine, minți ea.

Însă nu avea nicio intenție să își îndepărteze cea mai bună sursă de informații, dar nu avea chef de ceartă. Lăsă și ultimul ciob să cadă în castronel.

El îi zâmbi trist.

— Data viitoare, încerc să găsesc o cale mai puțin distructivă de a te vedea.

Încercă să-și retragă mâna.

Ea nu îl lăsă. Era mâna stângă, aceea însemnată cu ceea ce știa acum că era o înregistrare a perioadei lui de sclavie. Fușteii micuți, negri îi urcau în spirală din palmă, ca un melc, răsucindu-se în jurul încheieturii și dispărând sub mânecă. Își frecă degetul de una dintre cele de la baza mâinii.

Chipul lui se întunecă.

— Înțeleg că noul tău prieten ți-a spus ce înseamnă?

Nahri încuviință, cu o expresie neutră.

— Cât de multe… Cât de departe merg?

Pentru prima dată, îi răspunse fără să se certe.

— În sus, pe braț, și apoi îmi acoperă spatele. M-am oprit din numărat pe la vreo opt sute.

Îl strânse de mână, apoi îi dădu drumul.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu mi le-ai spus, Dara, șopti ea. Despre sclavie, despre război... Se uită în ochii lui: Despre cum ai condus o *răscoală* împotriva lui Zaydi al Qahtani.

— Știu. Lăsă privirea în jos, jucându-se cu inelul: Dar ce i-am spus regelui a fost adevărat... cel puțin, despre sclavie. Cu excepția lucrurilor pe care le-am văzut împreună, tu și eu, nu-mi amintesc nimic. Dara își drese vocea: Și ce am văzut a fost destul.

Nahri era de acord, n-avea încotro. Pentru ea, părea un gest de milostenie faptul că Dara nu-și putea aminti nimic, însă asta nu oferea niciun răspuns celorlalte întrebări.

— Și războiul, Dara? Revolta?

El privi în sus cu îngrijorare.

— Ți-a zis răzgâiatu' ăla ceva?

— Nu. Nahri evitase zvonurile mai întunecate despre trecutul lui Dara: Aș vrea să aud de la tine.

El încuviință.

— Bine, spuse, resemnat. Kaveh încearcă să organizeze o recepție pentru tine, în Marele Templu. Ghassan se împotrivește... Din tonul lui era destul de clar că nu îi prea păsa de opinia regelui: Dar ar fi o ocazie bună să vorbim fără să fim întrerupți. Răscoala... Ce s-a întâmplat înainte de război... E o poveste lungă. Dara înghiți, neliniștit: O să ai multe întrebări, iar eu am nevoie de timp să îți explic și să te fac să înțelegi de ce am făcut tot ce am făcut.

Omul-pasăre mai scoase un cârâit, și Dara se strâmbă.

— Dar nu azi. Ar trebui să vezi ce face, înainte să-și ia zborul. Iar eu trebuie să plec. Nisreen are dreptate, n-ar trebui să mai rămânem singuri noi doi. Musca de nisip știe că suntem amândoi aici, și nu vreau să îți dăuneze reputației.

— Nu îți mai face tu probleme pentru reputația mea, îi spuse, voioasă. Fac deja suficient s-o stric și fără ajutorul tău.

Un zâmbet melancolic se jucă pe buzele lui, dar *daev*-ul nu spuse nimic, ci doar o privi cu lăcomie. În lumina blândă din infirmerie, lui Nahri i se păru dificil să nu facă la fel, să nu memoreze felul în care soarele se juca în părul lui negru ondulat sau strălucirea de nestemate a ochilor lui de smarald.

— Arăți minunat în veșmintele noastre! spuse el încet, trecându-și un deget de-a lungul tivului brodat al mânecii ei. E greu de crezut că ești aceeași fată zdrențăroasă pe care am scos-o dintre fălcile unui *ghoul,* cea care a lăsat o dâră de lucruri furate care ar fi putut ajunge de la Cairo la Constantinopol. El clătină din cap: Ce să mai spun de aflarea veștii că ești fiica uneia dintre cele mai faimoase tămăduitoare ale noastre. O notă de respect i se strecură în glas: Ar trebui să ard ulei de cedru în onoarea ta.

— Sunt convinsă că s-au risipit deja suficiente resurse pentru mine până acum.

El zâmbi, însă nu și din priviri. Își luă mâna din a ei, iar ceva asemănător cu regretul îi umbri fața.

— Nahri, e ceva ce ar trebui să...

Se încruntă brusc, iar capul i se ridică, de parcă ar fi auzit un zgomot suspect. Privi spre ușă, părând să asculte încă o secundă. Furia îi șterse nedumerirea de pe chip. Se ridică brusc în picioare, mărșăluind spre ușă și aproape smulgând-o din țâțâni.

Alizayd al Qahtani se afla de partea cealaltă.

Prințul nu păru defel rușinat că fusese prins. Nahri văzu cum lovește podeaua cu piciorul și își încrucișează brațele, cu ochii de oțel ațintiți asupra lui Dara.

— M-am gândit că vei avea nevoie de ajutor să găsești drumul spre ieșire.

În jurul gulerului lui Dara se ridica fumul. Își pocni încheieturile, iar Nahri se chirci. Dar nu merse mai departe. Încă privindu-l urât pe Ali, Dara îi vorbi ei, însă în divasti, pe care Nahri fu imediat ușurată că prințul nu o pricepea.

— Nu pot să vorbesc cu tine cât timp pușlamaua asta far' de trib mișună prin zonă. Aproape că scuipă cuvintele în fața lui Ali: Ai grijă de tine!

Apoi îl lovi pe Ali în piept, ca să-l dea la o parte, și plecă.

Inima lui Nahri se strânse când îl văzu plecând. Îi aruncă lui Ali o privire mânioasă:

— Ne spionăm unul pe celălalt așa, pe față, mai nou?

Pentru o clipă, se așteptă ca masca prieteniei să cadă. Să-l vadă pe Ghassan reflectat pe chipul lui Ali, să primească un indiciu despre ce îl mâna cu adevărat pe prinț să se vadă zilnic cu ea.

Dar ceea ce zări pe chipul lui, înainte ca el să își lase privirea în jos, semăna, mai degrabă cu un război în plină desfășurare. Un război al datoriilor și devotamentelor. Deschise gura, apoi se opri, cântărindu-și cuvintele.

— Te rog să ai grijă, spuse el încet. El… Nahri, tu nu… Închise brusc gura și se dădu înapoi: Îmi pare rău, bâigui. Noapte bună!

ALI

Ali se strecură de-a lungul raftului prăfuit, târându-se pe burtă în timp ce-și croia drum spre pergament. Întinse mâna, chinuindu-se să-l ajungă, însă degetele sale nici măcar nu atinseră papirusul.

— Aș fi o fraieră dacă n-aș menționa, din nou, că există persoane care ar putea face asta pentru tine. Vocea lui Nahri pluti din afara rafturilor asemănătoare cu o criptă, între care se afla Ali: Cel puțin trei bibliotecari s-au oferit deja să ți-l aducă.

Ali mormăi. El și Nahri se aflau în cea mai neumblată parte a Bibliotecii Regale, în arhivele străvechi, într-o sală ca o peșteră, scobită în peretele de stâncă al orașului. Doar cele mai vechi și mai misterioase texte erau ținute acolo, împachetate bine pe rafturi înguste de piatră, despre care Ali învăța rapid că nu fuseseră făcute ca oamenii să se târască printre ele. Pergamentul pe care-l căutau se rostogolise în spatele raftului, iar papirusul de culoarea osului strălucea în lumina torței lor.

— Nu-mi place ca alții să facă pentru mine lucruri de care sunt perfect capabil, răspunse Ali, încercând să ajungă ceva mai departe.

Tavanul de piatră îi zgârie capul și umerii.

— Au spus că sunt scorpioni acolo, Ali. Unii mari.

— Există lucruri mult mai rele decât scorpionii în palatul ăsta, mormăi el.

Ali știa – bănuia că unul dintre ele îl urmărea chiar în clipa aceea. Pergamentul pe care-l vâna era înghesuit lângă unul de două ori cât el, făcut, se părea, din pielea unui soi de șopârlă masivă. Tremurase violent de când intrase lângă raft.

Trebuia să-i spună lui Nahri, însă, când Ali văzu un licăr a ceva ce păreau a fi niște dinți, inima începu să i-o ia razna.

— Nahri, ai… ai vrea să ridici torța puțin?

Raftul se lumină imediat, iar flăcările care dansau îi umbriră profilul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, simțindu-i clar spaima din voce.

— Nimic, minți Ali, când pergamentul din piele de șopârlă se răsuci și își arătă solzii.

Fără să-i pese că își zgâria capul, Ali se avântă mai adânc și

înșfăcă papirusul.

Degetele tocmai i se încleștaseră în jurul lui, când pergamentul din piele de șopârlă râgâi. Ali se dădu înapoi, deși nu la timp pentru a evita pala bruscă de vânt care-l aruncă de pe raft ca pe o ghiulea, cu suficientă forță cât să ajungă tocmai în cealaltă parte a încăperii. Căzu tare pe spate și i se tăie respirația.

Chipul îngrijorat al lui Nahri plutea deasupra lui.

— Ești *bine*?

Ali își atinse ceafa și tresări.

— Sunt, insistă el. Am vrut să fac asta.

— Sigur că da.

Privi neliniștită raftul.

— Ar trebui…

Din direcția raftului veni zgomotul clar al unui sforăit de hârtie.

— Sunt bine. Ridică pergamentul de papirus: Nu cred că tovarășul ăstuia a vrut să fie deranjat.

Nahri clătină din cap. Mâna îi zbură la gură, iar Ali își dădu seama că încerca să-și înăbușe niște hohote de râs.

— Ce-i? întrebă el, dintr-odată stânjenit. Ce-i?

— Scuză-mă. Ochii ei negri străluceau de amuzament: Doar că… Făcu o mișcare cuprinzătoare către corpul lui Ali.

El privi în jos, apoi se înroși. Un strat gros de colb străvechi îi acoperea *dishdasha,* mâinile și fața. Tuși un nor de praf fin.

Nahri întinse mâna după pergament:

— Ce-ar fi să iau eu ăsta?

Rușinat, Ali îi întinse sulul și se ridică în picioare, ștergându-și praful de pe haine.

Și abia atunci, el văzu șarpele de pe sigiliul vechi de ceară. Mult prea târziu, însă:

— Stai, Nahri, nu!

Dar ea își strecurase deja un deget sub sigiliu. Strigă, scăpând torța când pergamentul îi zbură din cealaltă mână, desfăcându-se în aer, și un șarpe lucios țâșni din adâncuri. Torța lovi nisipul de pe jos și se stinse, lăsându-i în întuneric.

Ali acționă din instinct, trăgând-o pe Nahri în spatele lui și scoțându-și *zulfikar*-ul.

Flăcările dansară pe tăiș, luminând arhiva într-o nuanță verzuie. În colțul opus, șarpele sâsâia. Și creștea tot mai mare

sub ochii lor. Avea benzi aurii și verzi care îi însemnau corpul de culoarea miezului nopții. Deja de două ori înălțimea lui și mai gros decât un pepene, plutea deasupra capetelor lor, dezvelindu-și colții curbați de pe care picura sânge stacojiu.

Sângele lui Nahri. Ali atacă, chiar când șarpele se dădu înapoi ca să lovească iar. Era rapid, însă fusese creat să atace hoții umani, și Ali nu era unul dintre ei. Tăie capul șarpelui cu o singură lovitură de *zulfikar,* și apoi se dădu înapoi, expirând când acesta lovi pământul.

— Ce… Nahri expiră: Ce-a fost chestia aia, *pentru numele lui Dumnezeu*?

— Un *apep.*

Ali își stinse *zulfikar*-ul, ștergându-i lama de *dishdasha* sa și vârând arma înapoi în teacă. Sabia era prea periculoasă pentru a fi ținută afară, într-un asemenea loc strâmt.

— Am uitat că vechii egipteni erau teribil de… creativi când își protejau scrierile.

— Poate că data viitoare lăsăm pe cineva cu mai multă experiență în ceea ce privește biblioteca să facă rost de un manuscris?

— Nu mă mai pot opune. Ali trecu pe partea ei: Ești bine? întrebă el, ridicând un pumn de flăcări. Te-a mușcat?

Nahri se strâmbă:

— Sunt.

Întinse mâna. Degetul mare îi era însângerat, dar, sub privirile lui Ali, cele două răni umflate, unde șarpele își înfipsese dinții, dispărură sub piele nouă, netedă.

— Ah, șopti el, uimit. Asta e chiar extraordinar.

— Poate… Se uită cu invidie la flăcările care îi dansau lui în palmă: Dar nu m-aș supăra să pot face asta.

Ali râse.

— Te vindeci de mușcătura unui șarpe blestemat în câteva clipe și ești invidioasă pe niște flăcări? Oricine are puțină magie poate face asta.

— Nu și eu.

El nu o crezu.

— Ai încercat?

Nahri clătină din cap.

— De abia dacă reușesc cu magia tămăduitoare, chiar și cu ajutorul lui Nisreen. N-aș ști de unde să încep cu altceva.

— Atunci, încearcă acum cu mine, se oferi Ali. E foarte ușor. Doar lași căldura pielii tale să… *să se aprindă,* și îți miști mâna de parc-ai vrea să pocnești din degete. Dar cu foc.

— Nu e tocmai cea mai folositoare explicație.

Dar ridică, totuși, mâna, mijind ochii când se concentră. Nimic. Absolut nimic!

— Spune cuvântul. În divasti, o lămuri el. Mai încolo, vei putea doar să îl gândești, însă, pentru începători, e adesea mai simplu să spună incantațiile cu voce tare, în limba maternă.

— Bine. Nahri se holbă iar la mâna ei, încruntându-se: *Azar,* repetă ea, enervată. Vezi? Nimic.

Dar Ali nu se lăsă atât de ușor. Făcu semn spre rafturile de piatră.

— Atinge-le!

— Să le ating?

El încuviință.

— Ești în palatul strămoșilor tăi. E un loc făurit cu magie nahidă. Trage-o din piatră ca și cum ai scoate apă din fântână.

Nahri păru complet neîncrezătoare, însă îi dădu ascultare își puse mâna în locul indicat. Trase apoi adânc aer în piept și își ridică și cealaltă mână.

— Azar. Azar!

Se răstise, suficient de tare ca să facă praful să se scuture de pe cel mai apropiat raft. Când rămase tot cu mâna goală, clătină din cap:

— Las-o baltă! Nu e ca și cum aș avea succes cu altele. Nu văd de ce ar fi diferit.

Și vru să lase mâna jos. Ali o împiedică.

Ochii ei fulgerară în același timp cu mintea lui, când își dădu seama ce făcuse. Luptându-se cu stânjeneala, el îi ținu mai departe mâna apăsată pe zid.

— Ai încercat de două ori, o mustră. Nu înseamnă nimic. Știi cât mi-a luat până să-mi pot aprinde *zulfikar*-ul? Făcu un pas în spate: Din nou.

Ea pufni nervoasă, dar nu lăsă mâna jos.

— Bine. *Azar.*

Nu se aprinse nicio scânteie. Chipul ei îi arăta dezamăgirea. Ali își ascunse propria încruntare, știind că ar fi trebuit să fie ușor pentru cineva ca Nahri. Își mușcă buza, gândindu-se.

Apoi, îi veni o idee.

— Încearcă în arabă!

Ea păru surprinsă.

— În arabă? Chiar crezi că o limbă omenească va chema magia?

— E aceea care are înțeles pentru tine. Ali ridică din umeri: Merită să încerci.

— Bănuiesc că da. Își scutură degetele și își privi mâna: *Naar*!

Aerul prăfos din jurul mâinii ei fumegă. Ochii i se măriră.

— Ai văzut?

El rânji.

— Din nou.

Ea nu mai avea nevoie să fie convinsă.

— *Naar*! *Naar*! *Naar*! Se bosumflă: Dar fusesem pe-aproape!

— Continuă, o îndemnă el.

Avea o idee. Când Nahri deschise gura, Ali vorbi iar, bănuind că tot ce urma să spună avea să se încheie fie cu ea chemând flăcările, fie pocnindu-l în nas.

— Ce crezi că face astăzi Darayavahoush?

Ochii lui Nahri fulgerară de mânie –, iar aerul de deasupra palmei i se aprinse.

— N-o lăsa să se stângă! Ali o apucă iar de mână, înainte să sufoce focul, și îi ținu degetele desfăcute, ca să lase flăcările să respire: Nu te va răni.

— Pe Atotputernicul… icni ea.

Lumina focului îi dansa pe chip, reflectându-i ochii negri și făcând să sclipească ornamentele de aur care-i țineau *chador*-ul pe frunte.

Ali îi dădu drumul și făcu un pas în spate, recuperând torța lor stinsă. I-o întinse:

— Aprinde-o!

Nahri își înclină mâna, lăsând flacăra să danseze din palma ei la torță, aprinzând-o. Părea fermecată… și mult mai emoționată decât o văzuse vreodată. Masca ei calmă caracteristică dispăruse. Chipul îi strălucea de încântare și de ușurare.

Apoi, dispăru. Ridică o sprânceană.

— Ai vrea să-mi explici scopul ultimei întrebări?

El își lăsă privirea în jos, foindu-se:

— Uneori, magia funcționează dacă în spatele ei… Își drese glasul, căutând cuvintele cele mai cuviincioase: Există puțină *emoție.*

— Emoție? Bătu brusc aerul cu degetele: *Naar,* șopti ea, și o limbă de foc dansă în fața ei. Rânji, când Ali sări înapoi: Ei, precum vezi, bănuiesc că și furia e de folos. Dar zâmbea când funinginea a căzut la pământ, sclipind în nisip: Oricare va fi fost intenția ta, îți sunt recunoscătoare. Cu adevărat! Ridică privirea spre el: Mulțumesc, Ali! E plăcut să învăț ceva magie aici.

El încercă să ridice din umeri, nonșalant, de parcă să își învețe dușmanul străvechi cum să își folosească puterile cu potențial letal era ceva ce făcea tot timpul – nicidecum, așa cum își dădu seama brusc – un lucru la care ar fi trebuit să se gândească totuși ceva mai pe îndelete.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești, insistă el, cu vocea ușor răgușită. Înghiți și se întinse brusc să recupereze manuscrisul de unde-l scăpase: Eu… Cred c-ar trebui să ne uităm pe documentul pentru care am venit aici.

Nahri îl urmă.

— Chiar nu era nevoie să treci prin toate astea, repetă ea. Era doar o curiozitate trecătoare…

— Ai vrut să știi mai multe despre *mariz*-ii egipteni. Lovi pergamentul cu degetele: Acesta este ultimul raport rămas al unui *djinn* care s-a întâlnit cu unul. Îl desfăcu: Ah!

— Ce e? întrebă Nahri, privind peste brațul lui. Clipi: Pe ochiul lui Suleiman! Ce-ar trebui să fie *asta*?

— N-am habar, mărturisi Ali.

Indiferent în ce limbă o fi fost manuscrisul, nu semăna cu nimic din ce văzuseră ei doi vreodată. Era o spirală derutantă de pictograme miniaturale și semne în formă de pene. Literele, dacă asta erau, stăteau înghesuite atât de strâns, încât era dificil să vadă unde începea și unde se termina un paragraf. Din colțuri opuse, o cale de cerneală – poate un râu, poate Nilul – fusese pictată, cu cataractele marcate de pictograme încă și mai bizare.

— Nu cred că vom dobândi informații de aici, oftă Nahri.

Ali îi făcu semn să tacă.

— Nu ar trebui să renunți atât de ușor. Îi venise o idee: Știu pe cineva care e posibil să poată traduce. Un învățat ayaarile. Acum s-a retras, nu mai lucrează pentru bibliotecă, dar poate că va dori să ne ajute.

Nahri părea nehotărâtă.

— Aș prefera să nu fac cunoscut interesul meu pentru acest

subiect.

— Îți va păstra secretul. E un sclav eliberat, ar face orice pentru o nahidă. Și-a petrecut două secole călătorind prin ținuturile Nilului, copiind diverse texte, înainte să fie capturat de ifriți. Nu mă pot gândi la cineva mai potrivit pentru asta.

Și Ali a rulat pergamentul.

A surprins nedumerirea de pe chipul ei, dar nu înțelegea cu ce anume avea legătură. Cum Nahri nu spunea nimic, el continuă, în cele din urmă, când îi fu clar că ea nu avea de gând să vorbească:

— Mă poți întreba, spuse el.

— Ce să te întreb?

Ali o privi cu înțelepciune. Se tot învârteau în jurul acelui subiect de săptămâni bune, de fapt, se tot învârteau în jurul mai multor subiecte, însă acesta fusese unul aparte.

— Ce ai vrut să mă întrebi încă din ziua aceea, din grădină. De când ți-am spus ce înseamnă tatuajul de pe brațul *afshin*-ului tău.

Nahri se burzului, și toată prietenia călduroasă îi dispăru de pe chip:

— Nu discut cu tine despre Dara.

— N-am spus nimic despre *el,* anume, preciză el. Dar vrei să știi mai multe despre sclavi, nu? Te încordezi de fiecare dată când apare o mențiune cât de măruntă despre ei.

Nahri arăta chiar mai enervată fiindcă fusese prinsă, iar ochii îi fulgerau. Cât de perfect sincronizase cearta, ca să aibă loc după ce o învățase să cheme flăcările!

— Și dacă vreau, ce? îl provocă ea. E un lucru pe care te vei grăbi să-l raportezi tatălui tău?

Ali tresări. Nu putea răspunde nimic la asta – în fond, chiar îi spionase pe ea și pe *afshin* în infirmerie, cu câteva zile în urmă, deși niciunul din ei nu mai menționase incidentul, până acum.

Se uită în ochii ei. Ali nu era obișnuit cu ochii *daev*-ilor. Le considerase mereu profunzimile de abanos ușor derutante, deși, era adevărat, Nahri era drăguță, iar trăsăturile ei omenești îi mai îndulceau duritatea. Dar în ochii ei era atât de multă bănuială – pe bună dreptate, firește –, încât Ali voia să se ascundă. Dar mai bănuia și că mulți oameni din Daevabad, și în special *afshin*-ul pe care îl apăra atât de fervent, o mințiseră. Așa că hotărî să îi spună adevărul.

— Și ce dacă-i dau raportul? întrebă el. Chiar crezi că interesul tău ar surprinde pe cineva? Ai fost crescută în lumea oamenilor, unde există nenumărate legende despre sclavii *djinn-i.* E de așteptat să vrei să știi mai multe. Își atinse inima, iar colțurile gurii îi căzură: Haide, Nahri. Un Qahtani naiv îți oferă informații gratuite. Cu siguranță, instinctele tale îți spun să profiți.

Asta îi provocă ei un zâmbet mic, mic de tot, dar unul exasperat.

— Bine.

Și ea își înălță brațele în aer. Curiozitatea câștigă în fața simțului practic, așa că Nahri îi ceru:

— Spune-mi tot ce știi despre sclavi.

Ali ridică torța, făcând semn spre coridorul care ducea înapoi la bibliotecă.

— Hai să mergem! O să vorbim pe drum. Va părea necuviincios dacă rămânem aici prea mult.

— Iarăși diavolul? El se înroși, iar ea râse: Te-ai potrivi în Cairo, să știi, adăugă ea, întorcându-se.

„Da, știu...” Exact de asta fusese ales Ali pentru această misiune, în fond.

— Așadar, e chiar ca în povești? continuă Nahri, entuziasmată, în araba ei cu accent egiptean. *Djinn*-ii sunt captivi în inele și lămpi, și siliți să îndeplinească orice dorință stăpânului lor uman?

El încuviință:

— Blestemul sclaviei le redă *djinn*-ilor starea lor naturală, aceea în care s-au aflat înainte ca profetul Suleiman – pacea lui Allah fie cu el – să ne binecuvânteze. Dar clenciul este că îți poți folosi puterile doar în serviciul unui stăpân uman. Ești complet legat de acesta, de orice capriciu al său.

— De *orice* capriciu? Nahri se cutremură: În povești, de obicei, e amuzant: oamenii își doresc averi imense și palate luxoase, dar... Își mușcă buza: Tot oamenii sunt capabili și de lucruri groaznice.

— Au asta în comun cu rasa noastră, remarcă Ali, sumbru. Și cu *mariz*-ii și cu *peri*-ii, cred.

Nahri căzu pe gânduri pentru o clipă, apoi se încruntă:

— Dar ifriții detestă oamenii, nu? De ce le dau sclavi atât de puternici?

— Fiindcă aceștia nu reprezintă, nici pe departe, un dar. Ci o

forță brută, de necontrolat, îi explică Ali. Puțini ifriți au îndrăznit să le facă rău oamenilor în mod direct, de când ne-a blestemat Suleiman. Dar nici nu au nevoie să o facă ei înșiși. Un sclav *djinn* în mâinile unui om ambițios poate provoca distrugeri în masă. Clătină din cap: E vorba de răzbunare… Iar faptul că, în în cele din urmă, sclavul *djinn* înnebunește e, pentru ifriți, un beneficiu colateral.

Nahri se albi.

— Dar pot fi eliberați, nu? Sclavii, adică?

Ali ezită, gândindu-se la relicva *afshin*-ului ascunsă în mormântul de sub picioarele sale, aceea care nu avea ce căuta acolo. Cum de fusese eliberat Darayavahoush fără ea, nici măcar tatăl său nu avea habar. Dar nu părea a fi nimic rău dacă îi răspundea. Nu era ca și cum Nahri ar fi putut să viziteze vreodată mormântul.

— Da, însă numai dacă sunt suficient de norocoși, încât astfel obiectul de care sunt înlănțuiți, sursa sclaviei lor, fie acesta inel, lampă, sau ce-o fi, să fie reunit cu relicva lor de către un nahid, răspunse Ali.

Practic, vedea cum Nahri începe să înțeleagă:

— Relicva? Ce relicvă?

El își atinse cercelul din urechea dreaptă.

— Primim asta de mici. Fiecare trib are o tradiție proprie, dar, practic… luăm o *relicvă* din noi: sânge, păr, un dinte de bebeluș. O sigilăm cu metal și o ținem asupra noastră.

Ea păru dezgustată.

— De ce?

Ali ezită, fără să știe cum să spună asta delicat.

— Un *djinn* trebuie ucis ca să fie înrobit, Nahri. Blestemul leagă sufletul, nu trupul. Iar ifriții… Înghiți: Noi suntem urmașii acelora pe care ei îi consideră trădători. Ne fac sclavi ca să ne terorizeze. Ca să-i terorizeze pe supraviețuitorii care găsesc un trup gol. Poate fi… urât.

Ea se opri, cu privirea aprinsă de groază.

Ali vorbi repede, încercând să o liniștească:

— În orice caz, relicva e considerată cea mai bună metodă de a păstra o parte din noi. Mai ales fiindcă poate dura secole bune până să găsești obiectul sclaviei.

Nahri părea îngrețoșată.

— Atunci, cum îi eliberau nahizii? Făceau să apară un trup nou

sau ce?

Își dădea seama, după tonul tinerei, că aceasta credea că era o idee ridicolă, și tocmai de aceea ea păli când el încuviință:

— Exact asta făceau. Nu știu *cum* – strămoșii tăi nu își prea împărtășeau secretele – însă da, era ceva de genul acesta.

— Iar eu abia dacă pot chema o flacără, șopti ea.

— Acordă-ți timp, o asigură Ali, îndreptându-se spre ușă. Asta chiar avem, în comparație cu oamenii. Îi ținu ușa, apoi intră în rotonda principală a bibliotecii: Ți-e foame? Aș putea cere bucătarului egiptean să prepare…

Gura lui Ali se uscă. De partea cealaltă a etajului aglomerat, sprijinindu-se de o coloană de piatră străveche, se afla Rashid.

În mod clar, îl aștepta pe Ali, fiindcă ridică imediat capul când prințul l-a văzut și s-a îndreptat în direcția lor. Era în uniformă și avea chipul perfect demn, părând un simbol al loialității. Nimeni n-ar fi crezut că, ultima dată când Ali și cu el se văzuseră, Rashid îl păcălise să viziteze o casă conspirativă Tanzeem, amenințându-l cu damnarea fiindcă își retrăsese susținerea față de militanții pentru drepturile *shafiț*-ilor.

— Pacea fi cu tine, *qaid*-ule, spuse Rashid, politicos. Își înclină capul: Sunt onorat, *bariu nahida.*

Ali se așeză în fața lui Nahri. Că făcu asta ca să-și protejeze secretul față de ea sau ca s-o protejeze pe ea de felul vag ostil în care gura lui Rashid se curbase când îi rostise titlul, nu era sigur. Își drese vocea.

— *Banu nahida,* de ce n-o iei înainte? Avem de rezolvat treburi legate de Citadelă care ne vor lua doar o clipă.

Rashid ridică, sceptic, o sprânceană, dar Nahri se dădu la o parte, deși nu înainte de a-i privi, curioasă.

Ali se uită prin bibliotecă. Etajul principal era un loc aglomerat și zgomotos, plin la orice oră de cursuri în desfășurare și de cărturari hărțuiți, însă el era un prinț Qahtani și tindea să atragă atenția indiferent unde se afla.

Rashid vorbi, cu o voce rece.

— Aș spune că nu ești bucuros să mă vezi, frate.

— Firește că nu, șuieră Ali. Ți-am spus să pleci la Am Gezira acum câteva săptămâni.

— Ah, te referi la pensionarea mea bruscă? Rashid scoase un manuscris din robă și i-l aruncă lui Ah: Poți să-i dai foc cu o torță. Mulțumesc pentru pensia *generoasă,* însă nu e necesară.

Își coborî vocea, însă ochii îi aruncau fulgere: Mi-am riscat viața să îi ajut pe *shafiț*-i, Alizayd! Nu sunt dintre aceia care pot fi cumpărați.

Ali tresări, iar degetele i se strânseră în jurul pergamentului.

— Nu am intenționat să fac una ca asta.

— Nu? Rashid se apropie: *Ce mai faci,* frate? întrebă el, într-o șoaptă furioasă. Te duc la un orfelinat plin de copii *shafiț*-i bolnavi și înfometați, fiindcă nu ne mai permitem să avem grijă de ei, și, în loc să ne ajuți, tu ne abandonezi? Te retragi la palat *să îi fii însoțitor unei nahide*? O nahidă care l-a readus pe Flagelul din Qui-zi în Daevabad? își înălță brațele spre cer: Ți-ai pierdut orice simț al decenței?

Ali îl prinse de încheietură și i-o coborî.

— Liniște! îl avertiză, făcând semn cu capul spre arhiva întunecoasă, din care tocmai ieșiseră el și Nahri. Nu facem asta aici.

Încă încruntat, Rashid îl urmă, însă Ali nu terminase bine de închis ușa, că bărbatul se aruncă iar asupra lui.

— Lămurește-mă, fiindcă nu înțeleg ceva, frate, îi ceru. Te rog! Fiindcă nu îmi dau seama cum de bărbatul pentru care s-a sacrificat Anas este același cu cel care obligă *shafiț*-ii să intre în barca de bronz.

— Sunt *qaid*-ul orașului, spuse Ali, detestându-și vocea. Acei oameni au atacat Cartierul *Daeva.* Au fost judecați și condamnați, în baza legii. A fost de datoria mea.

— Datoria ta! pufni Rashid, îndepărtându-se. Să fii *qaid* nu e singura datorie pe care o ai în viață. Privi înapoi: Presupun că nu ești deloc diferit de fratele tău, în fond. O adoratoare a focului mai drăguță își flutură genele, și tu…

— Ajunge! se răsti Ali. Mi-am făcut clară intenția de a nu mai finanța Tanzeeem când am aflat că, de fapt, cumpărați arme cu banii mei. Ți-am oferit pensionarea ca să-ți salvez viața. Cât despre *banu nahida*… Vocea lui Ali se înfierbântă: Dumnezeule, Rashid, e o fată crescută de oameni în Egipt, nu o predicatoare fervență din Marele Templu! E musafira tatei. Cu siguranță, nu ești atât de pornit împotriva *daev*-ilor, încât să te opui prieteniei mele cu…

— Prietenie? îl întrerupse Rashid, neîncrezător. Nu îți faci *prieteni* în rândul adoratorilor focului, Alizayd. Așa te păcălesc. Apropierea de *daev*-i, integrarea lor la curte și în Garda Regală…

asta ți-a rătăcit familia!

Vocea lui Ali era rece:

— Cu siguranță, remarci până și tu ipocrizia afirmației cum că altcineva m-ar fi păcălit cu o ofertă de prietenie. Rashid se înroși, așa că Ali continuă: Am terminat-o cu Tanzeem, Rashid. Nu te-aș putea ajuta nici să vreau. Nu din nou. Tata a aflat despre bani.

Asta întrerupse, în sfârșit, tirada celuilalt.

— Te mai bănuiește de ceva?

Ali clătină din cap.

— Mă îndoiesc că aș mai fi aici dac-ar avea habar de Turan. Dar banii au fost suficienți. Sunt sigur că are oameni care mă urmăresc peste tot, asta ca să nu mai vorbesc de paza sub care se află, probabil, conturile mele din vistierie.

Rashid se opri, iar o parte din furie i se evaporă.

— Atunci, ne dăm la fund! Așteptăm un an, ca urmărirea să înceteze. Între timp…

— Nu, i-o tăie Ali, cu voce fermă. Tata a spus clar că *shafiț*-ii nevinovați vor fi cei care vor plăti, dacă adulmecă până și doar un iz de trădare dinspre mine. Nu vreau să risc asta. Și nici nu e nevoie.

Rashid se încruntă.

— Cum adică, nu e *nevoie*?

— Am făcut o înțelegere cu fratele meu, îi explică Ali. Deocamdată, mă supun planurilor tatei. Când Muntadhir va deveni rege, mă va lăsa să mă implic mai mult în problema *shafiț*-ilor. Vocea i se ridică, entuziasmată, căci, în mintea lui, tot învârtise acele idei încă din ziua în care fusese dus la mormântul nahizilor de fratele său: Rashid, gândește-te ce am putea face pentru *shafiț*-i dacă am avea un rege care ne-ar susține în mod deschis scopurile. Am putea organiza programe de muncă, am putea extinde orfelinatul cu bani din vistierie…

— *Fratele* tău? repetă Rashid, neîncrezător. Chiar crezi că Muntadhir te va lăsa să îi ajuți pe *shafiț*-i cu bani din vistierie? Îl privi bănuitor: Doar nu ești atât de naiv, Ali! Singurul lucru pe care-l va face fratele tău cu banii aceia va fi să plătească vinul și dansatoarele.

— Ba nu, protestă Ali. Nu e așa.

— Ba chiar *așa* e, răspunse Rashid. În plus, nu prea se potrivește. Dacă i-ai fi fost loial, ne-ai fi arestat. Făcu semn spre

hârtiile de pensionare: Aș fi fost mort, nu pensionat.

Ali șovăi:

— Avem versiuni diferite despre cum să îi ajutăm pe *shafiț*-i. Asta nu înseamnă că vreau să suferi.

— Ori asta, ori știi bine că avem dreptate. Cel puțin, o parte din tine știe. Rashid lăsă cuvintele să atârne între ei, apoi oftă, dintr-odată părând mai bătrân cu un deceniu: Nu vei putea continua așa, Alizayd! îl avertiză el. Să mergi mai departe pe muchea de cuțit care desparte loialitatea față de familia ta și aceea față de ce știi că e corect… într-o bună zi, va trebui să alegi.

„Am ales deja.” Fiindcă, oricât de mult se opusese Ali planului tatălui său cu privire la Nahri, începea să-și dea seama că avea viitor. O căsătorie dintre emir și *banu nahida* ar fi putut aduce pacea între *daev-i* și geziri. Iar o *banu nahida* crescută în lumea oamenilor, care arăta uman, ar fi putut să-și convingă tribul să îi accepte pe *shafiț*-i.

Ali simțea oportunitatea, și încă una reală, de a cârmi lucrurile în Daevabad pe calea cea dreaptă și de a se asigura că se și încheiau cu bine.

Dar nu putea face asta dintr-o celulă de închisoare. Ali îi înapoie actele de pensionare.

— Ar trebui să le iei. Du-te acasă, Rashid!

— Nu mă întorc în Am Gezira, spuse el, tăios. Nu părăsesc Daevabadul. Sora Fatumai nu pleacă de la orfelinat. Hanno nu are de gând să se oprească din eliberarea sclavilor *shafiț*-i. Munca noastră e mai importantă decât noi. Aș fi crezut că moartea șeicului Anas te-a învățat asta.

Ali nu spuse nimic. De fapt, moartea lui Anas – tot ce o provocase și tot ce îi urmase – îl învățaseră pe Ali multe lucruri. Dar nu erau lecții pe care să le poată aprecia cineva precum Rashid.

Ceva se frânse pe chipul celuilalt.

— Ai fost ideea mea, să știi. Speranța mea. Anas nu voia să te recruteze. Credea că ești prea tânăr. Eu l-am convins. Vocea îi era plină de regret: Poate avea dreptate. Se întoarse și se îndreptă spre ușă: Nu te vom mai deranja, prințul meu. Dacă te răzgândești, știi unde mă găsești. Și sper să o faci. Fiindcă, în ziua judecății tale, Alizayd… când vei fi întrebat de ce nu te-ai ridicat pentru dreptate… Se opri, iar cuvintele care urmară îl

loviră pe Ali ca o săgeată: Loialitatea față de familie nu îți va servi drept scuză.

NAHRI

Palanchinul care o ducea pe Nahri de la palat era tare departe de acela în care sosise în prima zi, acea „cutie înflorată” comodă pe care o împărțise cu un *afshin* mânios. Cel de acum era un simbol al rangului înalt pe care ajunsese să îl dețină și ar fi putut purta șase oameni, fiind susținut pe umeri de vreo doisprezece. Interiorul era stânjenitor de somptuos, încărcat cu pernuțe de brocart, o ploscă cu vin neatinsă și ciucuri de mătase care miroseau a tămâie.

Ferestrele erau, însă, complet acoperite. Nahri încercă să tragă iar de perdeaua de mătase, însă aceasta era bine cusută. Își privi mâna, lovită de o idee. Deschise gura.

— Nu, spuse Nisreen, severă. Nici să nu te gândești să dai foc perdelelor. În special în limba aceea omenească a ta. Pocni din limbă: Știam eu că băiatul acela Qahtani va fi o influență proastă.

— Se dovedește chiar foarte util. Dar Nahri se sprijini de perne, aruncând o privire nervoasă spre ferestre: E prima dată când pot părăsi palatul, după câteva luni. Ai crede că aș fi putut avea voie *să mă uit* și eu la orașul clădit de strămoșii mei!

— Poți vedea Marele Templu când ajungem. Nahizii nu se amestecă, de obicei, cu poporul. Asta te-ar face de rușine.

— Mă îndoiesc, mormăi Nahri, încrucișându-și picioarele și lovind cu vârful unui condur stâlpul de susținere al palanchinului.

Dacă sunt conducătoarea *daev*-ilor, oare, nu pot schimba regulile? De exemplu: de acum înainte e permisă carnea, intonă ea. *Banu nahida* are voie să aibă legături cu oricine și oricum dorește.

Nisreen păli ușor.

— Nu așa se fac lucrurile aici.

Părea chiar mai nervoasă decât Nahri. Invitația la Marele Templu sosise cu o zi înainte, fără niciun avertisment, iar Nisreen își petrecuse fiecare clipă din ziua respectivă pregătind-o pe Nahri cu predici grăbite despre eticheta *daeva* și ritualurile religioase, lucruri care, în mare parte, îi intraseră pe o ureche și îi ieșiseră pe cealaltă.

— Doamna mea… Nisreen inspiră adânc: Te implor, din nou,

să te gândești la ce înseamnă acest moment pentru poporul nostru. Nahizii sunt cele mai respectate modele ale noastre. Am petrecut ani de zile jelindu-i, ani de zile crezând că pierderea lor a însemnat sfârșitul absolut, până când tu…

— Da, până la întoarcerea mea miraculoasă, știu.

Dar Nahri nu prea se simțea ca un miracol. Se simțea ca o impostoare. Se foi, simțindu-se nelalocul ei în veșmintele de ceremonie pe care fusese forțată să le îmbrace: o rochie de un albastru-pal, ornată cu fir de argint, și șalvari din aur țesut, cu manșetele grele de perle și de mărgele de lapislazuli. Fața îi era acoperită cu mătase albă, și un *chador,* tot alb, la fel de ușor și de fin precum fumul, îi acoperea părul, ajungându-i până la glezne. Nu o supăra atât *chador*-ul, cât podoaba care-l fixa: o diademă grea, de aur, strălucind de safire și topaze, și cercul format din discuri mici, de aur, care-i atârna pe frunte. O durea capul din cauza lor.

— Nu te mai juca atât cu alea, o sfătui Nisreen. O să dărâmi tot palanchinul.

Acesta se opri brusc.

— Ah, ce bine, am ajuns… oftă femeia. Copilă, nu îți da ochii peste cap. Nu e un gest prea înălțător. Nisreen deschise ușa: Haide, doamna mea!

Nahri aruncă o privire afară, văzând pentru prima dată Marele Templu. Nisreen spusese că era una dintre cele mai vechi clădiri din Daevabad și chiar așa și arăta, impunătoare și masivă precum piramidele din Egipt. Era un zigurat, la fel ca palatul, însă mai mic și mai abrupt, o piramidă în trepte, cu vârf plat, pe trei niveluri, din cărămidă acoperită cu faianță marmorată, într-un curcubeu amețitor de culori, legată în bronz. În spatele templului se afla un turn de două ori cât el de înalt. Din vârful lui crenelat se ridica fum.

O curte mare se întindea între cele două clădiri. O grădină – mult mai ordonată decât „jungla” de la palat – fusese creată de cineva rafinat și cu mult discernământ: două iazuri dreptunghiulare se întâlneau, încrucișându-se, fiind mărginite de straturi cu flori, într-o simfonie de culori. De fiecare parte a acestora, cărări largi se întindeau, invitând oaspetele să rămână, să treacă lent pe la umbra parfumată, pe lângă copacii străvechi, cu frunze late, ca niște evantaie. Întregul complex era înconjurat de ziduri, iar pietrele masive erau ascunse de

paravane încărcate de trandafiri.

Părea un loc liniștit, conceput pentru a încuraja meditația și rugăciunea, asta dacă vreo două sute de oameni nu ar fi înconjurat, plini de entuziasm, o singură siluetă.

Dara.

Afshin-ul ei se afla în centrul grădinii, iar în jurul său era o mulțime de admiratori. Copii *daev*-i, mulți cu imitații ale însemnului său desenate pe obraji, îl târâseră în genunchi și se împingeau unul pe celălalt să-i arate războinicului legendar mușchii subțiri și pozițiile lor de luptă în miniatură. Dara rânjea și răspundea la orice vor fi spus. Deși Nahri nu îi putea auzi cuvintele din cauza zgomotului mulțimii, privi cum o trase cu drag pe o fetiță de coadă, și cum își puse tichia pe capul unui băiețel care se afla lângă el.

Adulții păreau la fel de fermecați, cu uimirea citindu-li-se pe chipuri în timp ce se apropiau de *afshin,* ale cărui moarte și rebeliune înfrântă, cu multă vreme în urmă, îl transformau, își dădu seama Nahri, într-un personaj romantic. Și nu era doar uimire.

Când Dara zâmbi în felul lui fermecător, Nahri auzi un suspin clar, și în mod distinct feminin, venind dinspre mulțimea adunată.

Dara ridică privirea și o remarcă pe Nahri înaintea admiratorilor săi. Zâmbetul lui se lărgi, iar inima ei dansă nebunește. Câțiva *daev*-i priviră în aceeași direcție, și apoi mai mulți, iar chipurile li se luminară când văzură palanchinul.

Nahri se crispă.

— Ai spus că vor fi doar câțiva *daev*-i, îi șopti lui Nisreen, luptându-se cu dorința de a se vârî înapoi.

Chiar și Nisreen părea luată prin surprindere de mărimea mulțimii care se îndrepta spre ele.

— Bănuiesc că preoții au avut prieteni și rude care au dorit să îi însoțească, iar ei au avut alți prieteni și alte rude... Făcu un gest cuprinzător spre complexul Marelui Templu: Ești foarte importantă pentru toți cei de aici, să știi.

Nahri mormăi o înjurătură în arabă. Remarcând că restul femeilor își scoseseră vălurile de pe partea de jos a chipului, dădu să și-l scoată și ea.

Nisreen o opri.

— Nu. Tu îl păstrezi. Nahizii – atât bărbații, cât și femeile –

poartă întotdeauna văl în Marele Templu. Noi, restul, ni le scoatem. Lăsă mâna jos. E ultima dată când te ating, de altfel. Aici nu te poate atinge nimeni, așa că nu te apropia de *afshin*-ul tău. Pe vremea lui, unui bărbat i s-ar fi tăiat mâna, dacă ar fi atins un nahid în Marele Templu.

— Le doresc mult, mult succes celor care ar vrea să încerce să-i facă asta lui Dara.

Nisreen o privi sumbru.

— El ar fi fost cel care ar fi făcut treaba asta, Nahri. Este *afshin.* Familia lui a servit-o pe a ta încă de la blestemul lui Suleiman.

Nahri simți că i se scurge sângele din obraji. Dar ieși, cu Nisreen în spatele său.

Dara o salută. Părea să poarte un soi de veșminte de ceremonie, o haină de postav, cusută frumos și vopsită în culorile unui foc înăbușit, și o pereche de șalvari largi, de culoarea cărbunelui, îndesați în cizme înalte. Părul lui neacoperit îi cădea în bucle negre, lucioase, pe umeri, iar tichia încă era pasată de la un mic admirator la altul.

— *Banu nahida.*

Tonul său era solemn și respectuos, însă îi făcu, voios, cu ochiul, înainte să cadă brusc în genunchi, cu fruntea la pământ, când ea se apropie. Restul *daev*-ilor se plecară, împreunându-și mâinile în semn de respect.

Nahri se opri în fața lui Dara, încă plecat în închinăciune, puțin derutată.

— Spune-i să se ridice, șopti Nisreen. Nu o poate face fără permisiunea ta.

„Chiar nu poate?” Nahri ridică o sprânceană. Dacă ea și Dara ar fi fost singuri, ar fi știut ea, una, cum să profite de asemenea informații. Dar, deocamdată, îi făcu doar semn să se ridice.

— Știi că nu trebuie să faci asta.

El se ridică în picioare.

— E plăcerea mea. Își uni palmele: Bine ai venit, doamna mea!

Doi bărbați se desprinseseră din mulțime ca să li se alăture:

Marele Vizir, Kaveh e-Pramukh, și fiul său, Jamshid. Kaveh părea aproape gata să izbucnească în plâns – Nisreen îi explicase lui Nahri că fusese foarte apropiat de Manizheh și de Rustam.

Degetele lui Kaveh tremurau când și le uni.
— Fie ca focurile să ardă puternic pentru tine, *banu nahida*!
Jamshid îi zâmbi cu căldură. Căpitanul nu purta uniforma Gărzii Regale, ci era îmbrăcat după obiceiul *daeva,* într-o haină întunecată de jad, cu margine de catifea, și șalvari în dungi. Se plecă.
— Este o onoare să te revăd, doamna mea.
— Mulțumesc!
Evitând privirile curioase ale mulțimii, Nahri ridică ochii spre un stol mic de vrăbii care zburară peste turnul fumegător, cu aripile negre profilându-li-se pe cerul strălucitor al amiezii.
— Așadar, acesta este Marele Templu?
— Încă mai rezistă! spuse Dara și clătină din cap.
— Trebuie să recunosc că nu aș fi crezut.
— Oamenii noștri nu cedează atât de ușor, răspunse Nisreen, cu o urmă de mândrie în glas. Am luptat întotdeauna.
— Dar numai când a fost necesar, îi aminti Jamshid. Ghassan este un rege bun.
O privire amuzată apăru pe chipul lui Dara.
— Mereu loial, așa-i, căpitanule? Făcu semn în direcția lui Nahri: De ce nu o conduci înăuntru pe *banu nahida*? Trebuie să vorbesc o clipă cu tatăl tău și cu doamna Nisreen.
Jamshid a părut un pic surprins – nu, era chiar îngrijorat, iar ochii i s-au plimbat de la tatăl său la Dara –, însă și-a arătat aprobarea, cu o scurtă plecăciune.
— Firește. O privi, făcând semn spre aleea largă care ducea la Marele Templu: *Banu nahida*?
Nahri îl privi, nervoasă, pe Dara. Așteptase să îl revadă toată dimineața. Dar își ținu gura, nevoind să se facă de râs în fața unei mulțimi mari de *daev*-i*.* În loc de asta, îl urmă pe Jamshid pe alee.
Căpitanul *daeva* așteptă, apoi își potrivi pasul cu al ei. Merse fără grabă, cu mâinile la spate. Era puțin cam palid, dar avea un chip frumos, cu un nas acvilin, elegant, și sprâncene negre, arcuite.
— Cum ți se pare viața în Daevabad? întrebă el, politicos.
Nahri se gândi la întrebare. De abia văzuse orașul, așa că nu era sigură ce fel de răspuns ar fi putut da.
— Prea ocupată, spuse, într-un târziu. Foarte frumoasă, foarte ciudată și foarte, foarte ocupată.

El râse.

— Nu-mi pot imagina cât de șocant trebuie să fie. Deși, sursele mele îmi spun că te descurci binișor.

„Bănuiesc că sursele tale sunt teribil de diplomate.” Dar nu spuse nimic, și continuară să meargă.

În aerul grădinii plutea o tăcere adâncă, aproape solemnă. Era ciudat, de parcă lipsea…

— Magia, spuse ea, cu voce tare. Când Jamshid o privi derutat, ea explică: Nu e niciun pic de magie aici.

Și Nahri a făcut un semn cuprinzător peste viața mai degrabă inconștientă a plantelor care o înconjurau. Nu existau globuri de foc plutitoare, nici flori din nestemate sau creaturi de basm care să se furișeze printre frunze.

— Adică, eu, una, nu reușesc să detectez nimic, adăugă ea.

Jamshid încuviință.

— Nici magie, nici arme, nici bijuterii. Marele Templu e sortit să fie un loc pentru meditație și rugăciune, fără nimic menit să distragă. Și el făcu un semn spre împrejurimile liniștite: Ne concepem grădinile ca pe o oglindire a paradisului.

— Adică paradisul nu e plin de comori și plăceri interzise?

El izbucni în râs.

— Presupun că avem fiecare o definiție proprie pentru un asemenea loc.

Nahri lovi cu piciorul aleea pietruită. Nu erau chiar pietricele, ci pietre netede, perfect șlefuite, de dimensiunea bilelor, într-o multitudine de culori. Unele erau stropite cu ceea ce păreau a fi urme de metale prețioase, iar altele, cu cuarț și topaz.

— Din lac, explică Jamshid, urmărindu-i privirea. Au fost aduse chiar de *mariz*-i, ca tribut.

— Tribut?

— Asta dacă dai crezare legendelor. Daevabadul le-a aparținut lor, cândva.

— Serios? întrebă Nahri, surprinsă.

Deși n-ar fi trebuit să fie. Cețosul Daevabad, înconjurat de munți înnegurați și construit în mijlocul unui lac magic, de nepătruns, părea, cu siguranță, un loc mai potrivit pentru creaturile apei decât pentru acelea ale focului.

— Când au plecat *mariz*-ii?

— Nu știe nimeni precis, răspunse el. Se spune că erau aliați cu primii tăi strămoși și că au ajutat-o pe Anahid să construiască

orașul. Ridică din nou din umeri: Dar, ținând cont de blestemul aruncat asupra lacului când au dispărut, trebuie să se fi certat din vreo cauză.

Jamshid tăcu când se apropiară de Marele Templu. Coloane imposibil de fragile susțineau o marchiză sculptată în piatră, care umbrea un pavilion vast din fața intrării.

Arătă spre un *shedu* enorm pictat pe suprafața marchizei, cu aripile întinse deasupra unui soare care apunea.

— Emblema familiei tale.

Nahri râse.

— Nu e prima dată când faci turul ăsta, nu?

Jamshid rânji.

— Ba da, dacă îți vine să crezi sau nu. Dar aici am fost novice. Mi-am petrecut mare parte din tinerețe pregătindu-mă să intru în rândul preoților.

— Vasăzică, preoții religiei noastre merg călare pe elefanți, trăgând săgeți ca să oprească revoltele?

— Nu eram un preot prea bun, recunoscu el. Voiam să fiu ca *el,* de fapt. Arătă spre Dara: Presupun că majoritatea băieților *daeva* vor asta, dar eu am mers mai departe, întrebându-l pe rege dacă mă pot alătura Gărzii Regale când eram adolescent. Clătină din cap: Am fost tare, tare norocos că tata nu m-a aruncat în lac.

Asta lămurea, într-o anumită măsură, de ce le luase, mai înainte, apărarea celor din familia Qahtani.

— Îți place să faci parte din Garda Regală? îl întrebă, încercând să-și amintească puținul pe care-l știa despre căpitanul *daeva.* Ești garda de corp a prințului, nu?

— A emirului, o corectă el. Nu-mi pot imagina de ce ar avea *vreodată* nevoie prințul Alizayd de o gardă de corp. Oricine îndrăznește să își ridice mâna asupra lui când își poartă *zulfikar*-ul nu face decât să își cerșească o moarte fulgerătoare.

Nahri nu prea avea argumente împotriva acestei afirmații, fiindcă își amintea încă rapiditatea cu care Ali scăpase de șarpele din bibliotecă.

— Și emirul cum e?

Chipul lui Jamshid se lumină:

— Muntadhir e un om bun. Foarte generos, foarte deschis, genul care invită străini în casă și îi îmbată cu cel mai bun vin. Clătină din cap, afectuos: Lui mi-ar plăcea să-i fac acest tur. A

apreciat mereu cultura *daeva* și dă bani multor artiști. Cred că i-ar plăcea să viziteze Marele Templu.

Nahri se încruntă.

— Nu poate? E emir, doar... Credeam că poate face tot ce vrea.

Jamshid clătină din cap.

— Numai *daev*-ilor le este permis să între. Așa a fost de secole.

Nahri privi înapoi. Dara era încă lângă palanchin, cu Nisreen și Kaveh, însă privirea îi era ațintită asupra lui Nahri și Jamshid. Era ceva straniu, aproape supus, în expresia sa.

Se întoarse spre Jamshid. El își scosese pantofii, și ea se aplecă să facă la fel.

— Oh, nu, spuse el, repede. Tu poți să îi păstrezi. Nahizilor nu li se aplică majoritatea restricțiilor de aici.

Își vârî mâinile într-un coș pentru jar deschis, care fumega, când pășiră în umbra templului, și își acoperi antebrațele cu cenușă. Își scoase tichia, trecându-și mâna plină de cenușă peste părul întunecat.

— Și nici asta nu trebuie s-o faci. Cred că se presupune că ești mereu pură, ritualic vorbind, cel puțin.

Nahri vru să râdă. Cu siguranță, nu se simțea deloc „pură, ritualic vorbind”. Chiar și așa, îl urmă în templu, privind în jur apreciativ. Interiorul era enorm și destul de sever. Podeaua și pereții erau acoperiți de marmură albă. Un altar masiv al focului, din argint frumos lustruit, domina sala. Flăcările din cupola lui dansau voios, umplând templul cu o aromă caldă de cedru ars.

Cam o duzină de oameni, atât bărbați, cât și femei, așteptau sub altar. Purtau robe lungi, stacojii, legate cu cordoane azurii. La fel ca Jamshid, toți aveau capul descoperit, cu excepția unuia, un bărbat mai în vârstă, a cărui mitră era tare înaltă, cam cât jumătate din înălțimea lui.

Nahri îi privi cu teamă, iar stomacul i se strânse de emoție. Deja trăise suficiente eșecuri la infirmerie, numai cu Nisreen ca martoră. Faptul că era acum acolo, în templul strămoșilor ei, întâmpinată ca o conducătoare de stirpe nobilă era teribil de înfricoșător și o intimida.

Jamshid arătă spre alcovurile din interiorul templului. Erau zeci și zeci, toate sculptate în marmură, cu intrările încadrate de perdele țesute cu măiestrie.

— Păstrăm aceste altare pentru cele mai importante personaje din istoria noastră. Majoritatea sunt nahizi și *afshin*-i, deși din când în când se mai strecoară printre ei și unul dintre noi, cei cu sânge mai puțin prestigios.

Nahri arătă spre primul altar, pe lângă care trecuseră. În interior se afla o statuie de piatră impresionantă, reprezentând un bărbat musculos, care călărea un *shedu* care părea să scoată răgete.

— Acela cine e?

— Zal e-Nahid, cel mai tânăr nepot al lui Anahid. Arătă spre *shedu:* El a fost cel care a îmblânzit primul *shedu.* Zal a urcat pe cele mai înalte culmi ale Bami Dunya, ținuturile muntoase ale *peri*-lor. Acolo i-a găsit pe conducătorii haitei de *shedu* pe care i-a supus prin luptă. Ei l-au dus înapoi în Daevabad în zbor și au rămas aici generații întregi.

Nahri căscă ochii.

— S-a luptat cu un leu zburător și l-a învins?

— Cu câțiva.

Nahri privi următorul altar. Acesta prezenta o femeie îmbrăcată în armură, cu o suliță într-o mână. Chipul ei de piatră era feroce, dar ceea ce i-a atras atenția lui Nahri a fost ce ținea sub braț.

— Irtemiz e-Nahid, o lămuri Jamshid. Una dintre cele mai curajoase strămoașe ale noastre. A rezistat unui asalt Qahtani asupra templului cu vreo șase sute de ani în urmă. Arătă spre o dungă din urme de arsură pe care Nahri nu le remarcase sus pe zid: Au încercat să îl ardă cu cât mai mulți *daev-i* înghesuiți înăuntru.

Irtemiz și-a folosit puterile ca să stingă flăcările. Apoi, a aruncat o suliță în ochiul prințului Qahtani, care conducea asediul.

Lui Nahri simți că i se face rău.

— Chiar prin ochi?

Jamshid ridică din umeri, fără să pară impresionat de acel detaliu sângeros.

— Avem o istorie complicată cu *djinn*-ii. A costat-o scump, în cele din urmă. I-au tăiat capul și i-au aruncat trupul în lac. Clătină trist din cap, unindu-și degetele: Fie ca ea să-și găsească pacea în umbra Ziditorului.

Nahri înghiți. Era suficientă istorie de familie pentru o zi. Se

îndepărtă de altare, dar, deși încercă să le ignore, un altul îi atrase atenția. Drapat cu ghirlande de trandafiri și mirosind a tămâie proaspătă, acesta înfățișa un arcaș călare care se ridica, mândru, în scări, privind în spate, cu arcul pregătit să trimită o săgeată către urmăritorii săi.

Nahri se încruntă.

— Acesta ar trebui să fie…

— Eu sunt.

Nahri tresări la auzul vocii lui Dara. *Afshin*-ul apăruse în spatele lor, ca o stafie.

— Așa se pare. Se aplecă peste umărul ei să examineze altarul, iar mirosul de fum al părului său îi gâdilă ei nările: Oare calul meu calcă în picioare muște de nisip? El chicoti, iar ochii i se luminară de amuzament, studiind norul de insecte din jurul copitelor calului: Cât de inteligent! Mi-ar fi plăcut să îl întâlnesc pe cel care a avut tupeul să strecoare acest detaliu.

Jamshid studie statuia, cu un aer nostalgic.

— Aș vrea să pot călări și trage așa cu arcul! În oraș nu avem unde să ne antrenăm.

— Ar fi trebuit să spui mai devreme, îi răspunse Dara. Te iau pe câmpiile de dincolo de Gozan. Ne antrenam mereu acolo când eram tânăr.

Jamshid clătină din cap.

— Tatăl meu nu vrea să trec de văl.

— Prostii! Dara îl bătu pe spate: Îl conving eu pe Kaveh. Aruncă o privire către preoți: Haide, i-am făcut să aștepte suficient!

Preoții începură să facă plecăciuni adânci, când se apropie Nahri, sau poate că aceea le era postura naturală. Toți erau bătrâni și nu se vedea nici fir de păr negru pe niciunul din capelele lor.

Dara își uni degetele.

— V-o prezint pe *banu* Nahri e-Nahid. Îi zâmbi: Marii Preoți din Daevabad, doamna mea.

Cel cu mitra teribil de înaltă făcu un pas înainte. Avea ochi blânzi și cele mai lungi și mai ciufulite sprâncene pe care le văzuse vreodată Nahri, iar o urmă de cărbune îi despica fruntea.

— Fie ca focurile să ardă puternic pentru tine, *banu* Nahri, o salută el călduros. Mă numesc Kartir e-Mennushur. Bine ai venit la templu! Sper să fie doar prima din multe vizite.

Nahri își drese vocea:

— Și eu mă rog pentru asta, răspunse ea cu stângăcie.

Se simțea din ce în ce mai puțin în largul ei cu fiecare clipă care trecea. Nahri nu se înțelesese niciodată bine cu clericii. Cariera sa de escroacă o adusese în opoziție cu mulți dintre ei.

Neștiind ce altceva să mai spună, arătă spre altarul masiv.

— Acela este altarul lui Anahid?

— Într-adevăr. Kartir făcu un pas înapoi: Ai vrea să-l vezi?

— Bine! fu ea de acord, sperând cu tărie că nu se aștepta nimeni să urmeze vreun ritual asociat cu altarul.

Tot ce încercase să o învețe Nisreen despre credința lor părea să-i fi zburat din minte.

Dara o urmă, iar Nahri se luptă cu tentația de a-l prinde de mână. I-ar fi fost de mare ajutor o încurajare.

Altarul lui Anahid era și mai impresionant văzut de aproape. Numai baza era suficient de mare ca o duzină de oameni să încapă confortabil. Lămpi de sticlă în formă de bărci pline cu ulei pluteau pe el, clătinându-se deasupra apei. Cupola de argint se ridica deasupra și în spatele metalului lucios ardea un adevărat rug de tămâie. Căldura lui îi atinse fața.

— Mi-am făcut jurămintele chiar aici, spuse încet Dara. Își atinse tatuajul de la tâmplă: Mi-am primit însemnul și arcul și am jurat să-ți protejez familia cu orice preț. Un amestec de uimire și nostalgie i se citi pe chip: Nu credeam să îl mai văd vreodată. Cu siguranță, nu-mi imaginam că atunci voi avea propriul meu altar.

— *Banu* Manizheh și *baga* Rustam au, și ei, unul, spuse Kartir, arătând spre partea opusă a templului. Dacă dorești să le aduci onoruri mai târziu, îți pot arăta.

Dara îi zâmbi plin de speranță.

— Poate, cu timpul, vei avea și tu unul, Nahri.

I se făcu rău.

— Da, poate chiar unul în care am capul încă lipit de corp.

Cuvintele ieșiră mult mai sarcastice și mai răsunătoare decât intenționase Nahri. Iar ea văzu cum câțiva preoți devin rigizi. Dara se strâmbă și el.

Kartir se strecură între ei.

— *Banu nahida,* nu vrei să vii cu mine un moment? În sanctuar este ceva ce aș vrea să-ți arăt… Singuri, completă el, când Dara se întoarse să îi urmeze.

Nahri ridică din umeri, simțind că nu avea de ales.

— După tine.

El o conduse spre o pereche de uși din aramă bătută cu ciocanul, din peretele din spatele altarului. Nahri îl urmă, tresărind când ușa se închise cu zgomot în urma lor.

Kartir întoarse capul.

— Îmi pare rău! Bănuiesc că nu prea mai sunt multe urechi care aud în rândul alor mei ca să ne deranjeze zgomotul.

— E în regulă, spuse ea încet.

Preotul o conduse printr-un labirint complicat de coridoare întunecoase și scări înguste, dovedindu-se mult mai sprinten decât crezuse ea, până când ajunseră la o fundătură în fața unei alte perechi de uși din aramă simplă. Deschise una dintre ele și îi făcu semn să între.

Ușor îngrijorată, Nahri trecu pragul, intrând într-o cămăruță circulară, cam cât garderoba sa. Se opri, uimită de aerul de solemnitate atât de dens, încât aproape că îi simți apăsarea pe umeri. Rafturi de sticlă se aliniau pe pereții care nu formau niciun unghi, iar pe ele se aflau pernuțe de catifea.

Nahri se apropie și căscă ochii. Pe fiecare pernuță era ghemuit un singur obiect mic: majoritatea inele, dar și lămpi, brățări și câteva coliere cu nestemate. Și toate aveau ceva în comun: un singur smarald.

— Obiecte de care sunt înlănțuiți sclavii, sursele sclaviei lor, șopti ea șocată.

Kartir încuviință, alăturându-i-se lângă cel mai apropiat raft.

— Așa este. Toate acelea care au fost recuperate de la moartea lui Manizheh și Rustam.

El tăcu. În liniștea sumbră a camerei, Nahri putea jura că aude sunetul blând al respirațiilor. Privirea ei căzu pe cel mai apropiat obiect. Un inel atât de asemănător cu al lui Dara, încât își sili ochii să privească într-o parte.

„*Și el a fost așa cândva*, își spuse ea. Cu sufletul captiv timp de secole. Dormind până când un alt stăpân brutal îl trezea ca să-i poruncească să îi îndeplinească dorințele.”

Nahri inspiră adânc, străduindu-se să își revină.

— De ce sunt aici? întrebă ea. Adică, dacă nu ați mai avut un nahid să rupă blestemul…

Kartir ridică din umeri.

— Nu am știut ce să facem cu ele, așa că am hotărât să le

aducem aici, unde se puteau odihni aproape de flăcările altarului originar al lui Anahid.

Și, zicând acestea, arătă spre un uzat castron de bronz, care se afla pe un scaun simplu, în centrul încăperii. Metalul era ars și tocit, însă în mijlocul lemnului de cedru împrăștiat în centru ardea un foc vesel.

Nahri se încruntă.

— Dar credeam că altarul din templu…

— Altarul de acolo a fost ridicat mult mai târziu, explică apoi Kartir, atunci când construirea orașului a luat sfârșit, când ifriții au fost supuși și celelalte triburi, cucerite. După aproape trei secole de greutăți, războaie și trudă…

Ridică apoi străvechiul castron de bronz. Era un obiect umil, dur și nedecorat, suficient de mic, încât să-i încapă în mâini.

— Acesta de aici este ceea ce au folosit Anahid și poporul ei, când au fost prima dată eliberați de Suleiman. Când au fost transformați și lăsați în acest ținut străin al *mariz*-ilor, fără să-și înțeleagă puterile sau să aibă habar cum să se întrețină și să se protejeze. Îi așeză cu blândețe castronul în mâini și o privi intens: Măreția cere timp, *banu nahida.* Adesea, cele mai grandioase lucruri au începuturi modeste.

Nahri clipi, căci ochii i se umeziseră dintr-odată. Apoi privi într-o parte, stânjenită, iar Kartir luă bolul, punându-l la loc și conducând-o afară.

Bătrânul făcu semn spre o arcadă îngustă, însorită, din celălalt capăt al coridorului.

— De acolo se vede foarte frumos grădina. De ce nu te odihnești puțin? O să văd ce pot face pentru a scăpa mai repede de mulțime.

Ea se simți cuprinsă de recunoștință.

— Mulțumesc! spuse Nahri, într-un târziu.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Kartir își uni mâinile: Nădăjduiesc, sincer, să mai vii pe aici, *banu nahida.* Te rog să nu uiți că, pentru orice ai avea nevoie, îți stăm la dispoziție.

Și Marele Preot mai făcu încă o plecăciune și se îndepărtă.

Nahri ieși de sub arcadă într-un pavilion micuț. Aflat la al treilea nivel al ziguratului, nu era decât o nișă ascunsă în spatele unui zid de piatră și a unui paravan de curmali în ghivece. Kartir avea, probabil, dreptate în legătură cu priveliștea, însă Nahri nu își dorea să vadă iar mulțimea. Se

prăbuși pe unul dintre scaunele joase de trestie, încercând să se adune.

Își lăsă mâna dreaptă să-i cadă în poală.

— *Naar,* șopti ea.

Și o singură flacără i se trezi la viață în palmă. Acum o chema mai des, agățându-se de amintirea că fusese capabilă să învețe, totuși, ceva în Daevabad.

— Pot să stau cu tine? întrebă o voce blândă.

Nahri își închise palma, stingând flacăra. Se întoarse. Dara se afla în ușă, părând neobișnuit de stânjenit.

Ea i-a făcut semn spre celălalt scaun.

— Desigur.

El s-a așezat în fața ei, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Îmi pare rău, începu el. Chiar am crezut că va fi o idee bună.

— Sunt convinsă.

Nahri oftă și își scoase vălul, dând jos diadema grea care îi ținea *chador*-ul. Nu îi scăpă felul în care privirea lui Dara îi mângâie fața, dar nici nu îi păsă. Să facă și el față unui strop de durere – fără îndoială, *daev*-ul îi provoca ei destulă.

El lăsă privirea în jos.

— Ți-ai făcut un admirator din Kartir. Tocmai am primit o mustrare de la el.

— Pe deplin meritată.

— Fără doar și poate…

Nahri îl privi. Părea neliniștit și își freca palmele de genunchi. Ea se încruntă.

— Ești bine?

El se opri.

— Sunt bine! Așadar, ce crezi despre Jamshid?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Păi, e foarte amabil. Era adevărul, în fond: Dacă tatăl său îi seamănă, nu mă surprinde că a ajuns atât de sus la curtea lui Ghassan. Pare foarte diplomat.

— Amândoi sunt. Dara ezită: Familia Pramukh este respectabilă și foarte devotată familiei tale. Am fost surprins să îi văd în serviciul familiei Qahtani, iar Jamshid pare să aibă o afecțiune sinceră, regretabilă, pentru Muntadhir. Dar… e un om bun. Are inimă bună. E un războinic talentat.

Nahri miji ochii. Dara nu fusese niciodată subtil și vorbea

despre Jamshid cu prea multă indiferență forțată.

— Ce încerci să *nu* îmi spui, Dara?

El se înroși:

— Doar că păreți potriviți.

— Potriviți?

— Da! Lui Dara i se puse un nod în gât. El… ar fi o alternativă *daeva* bună, dacă Ghassan insistă cu planul lui idiot de a te căsători cu fiul lui. Sunteți apropiați ca vârstă, familia lui îi este loială atât familiei tale, cât și familiei Quahtani…

Nahri se îndreptă, indignată.

— Și *Jamshid-e-Pramukh* e primul nume care îți vine în minte atunci când alegi soți *daeva* pentru mine?

El avu decența să pară rușinat.

— Nahri…

— Nu! îl întrerupse ea cu voce furioasă. Cum îndrăznești? Crezi că mă poți prezenta ca pe o *banu nahida* înțeleaptă acum și încerca să mă păcălești să mă căsătoresc cu alt bărbat în clipa următoare? După tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea în peșteră?

El clătină din cap cu fața și mai roșie încă.

— Nu ar fi trebuit să se întâmple nimic. Te aflai sub protecția mea. Nu aveam dreptul să te ating așa.

— Îmi amintesc că a existat, totuși, reciprocitate…

Dar chiar în clipa când cuvintele îi ieșiră de pe buze, Nahri își aminti că ea îl sărutase prima. Și încă de două ori. Iar revelația îi transformă stomacul într-un ghem de nervi.

— M-am înșelat? întrebă ea, îngrozită. Chiar n-ai simțit și tu la fel?

— Nu! Dara căzu în genunchi în fața ei, micșorând spațiul dintre ei: Te rog, te implor, să nu crezi asta. Îi luă mâna și i-o reținu când încercă să și-o retragă. Doar pentru că nu *ar fi trebuit* să o fac, nu înseamnă… Nu înseamnă că nu am vrut, Nahri…

— Atunci, care e problema? Nici eu, nici tu nu suntem căsătoriți. Suntem amândoi *daeva…*

— Eu nu sunt *viu*! o întrerupse Dara. Îi lăsă mâna, oftând și se ridică în picioare: Nahri, nu am habar cine mi-a eliberat sufletul din sclavie. Zău că nu… Dar știu că am murit: m-am înecat, așa cum ai văzut și tu. Până acum trupul meu nu mai e nimic altceva decât cenușa de pe fundul unei fântâni străvechi.

O dorință puternică de negare se ridică în pieptul lui Nahri, nesăbuită și nepractică.

— Nu-mi pasă! insistă ea. Pentru mine nu contează.

El clătină din cap.

— Contează pentru mine. Tonul îi devenise rugător: Nahri, doar știi ce se spune aici. Oamenii cred că ești pursânge. Fiica uneia dintre cele mai mari tămăduitoare din istorie.

— Așa, și...?

Îi citi scuzele întipărite pe chip înainte să răspundă.

— Vei dori copii. Meriți să ai copii. O întreagă ceată de nahizi mititei, gata să-ți fure din buzunare, dar și să vindece, iar eu... vocea i se frânse. Nahri... Mie nu-mi curge sânge prin vene. Eu *nu respir.* Nu-mi pot imagina cum ți i-aș putea dărui vreodată? Ar fi nechibzuit și egoist din partea mea să încerc. Supraviețuirea familiei tale e prea importantă.

Ea clipi, complet luată prin surprindere de raționamentul lui. Așa, carevasăzică, supraviețuirea familiei, despre *asta* era vorba.

„Normal. Aici doar *asta* contează."

Talentele ei care îi ținuseră cândva un acoperiș deasupra capului deveniseră un blestem, iar această legătură cu niște neamuri moarte demult, pe care nu le cunoscuse niciodată, devenise o nenorocire. Nahri fusese răpită și fugărită pe jumătate de glob pentru că era nahidă. Aproape că fusese închisă în palat, din aceeași cauză. Nisreen îi controla zilele, regele îi contura viitorul, iar acum bărbatul pe care îl...

„Pe care îl ce? Pe care *îl iubești*? Ești chiar atât de proastă?"

Nahri se ridică brusc, furioasă și pe ea, și pe Dara. Se săturase să-și arate slăbiciunea în fața lui.

— Păi, dacă asta e tot ce contează, o să mă mulțumesc cu Muntadhir, declară ea cu hotărâre. Familia Qahtani pare suficient de fertilă, iar dota de la el mă va face, probabil, cea mai bogată femeie din Daevabad.

El reacționă de parcă l-ar fi pocnit. Se dădu înapoi, iar ea se întoarse.

— Mă înapoiez la palat.

— Nahri, așteaptă!

Îi aținu calea, așezându-se între ea și ieșire într-o clipă. Uitase cât de repede se putea mișca.

— Te rog, nu pleca așa! Lasă-mă să-ți explic!

— La naiba cu explicațiile tale! se răsti ea. Asta spui întotdeauna. Asta trebuia să se întâmple azi, îți amintești? Mi-ai promis că îmi vei povesti despre trecutul tău, nu că vei face paradă cu mine prin fața unei adunături de preoți și nici că vei încerca să mă convingi să mă căsătoresc cu altul. Nahri trecu pe lângă el: Lasă-mă în pace!

El o apucă de încheietură.

— Vrei să îmi cunoști *trecutul*? Chiar vrei? șuieră cu vocea periculos de joasă. Degetele lui îi arseră pielea și el se dădu înapoi, eliberând-o: Bine, Nahri, iată povestea mea. Am fost exilat din Daevabad când eram cu puțin mai mare decât Ali al tău, trimis departe de casă, fiindcă am urmat ordinele pe care mi le-a dat familia *ta.* De aceea am supraviețuit războiului. De aceea nu mă aflam în Daevabad să-mi salvez familia, când a fost ucisă de *djinn*-ii care au pătruns pe porți. Ochii îi ardeau: Mi-am petrecut restul vieții – o viață tare scurtă, te asigur – luptându-mă cu familia căreia ești atât de nerăbdătoare să i te alături, cu oamenii care ar fi preferat să ne vadă întregul trib exterminat. Apoi, m-au găsit ifriții. Ridică o mână și inelul de sclav sclipi în lumina soarelui: Nu am avut niciodată parte... de cineva ca *tine.* Vocea îi tremura: Crezi că e ușor pentru mine? Crezi că îmi place să-mi imaginez viața ta alături de altul?

Mărturisirea lui grăbită și groaza pe care o ascundeau cuvintele sale îi calmară furia, iar nefericirea de pe chipul lui o mișcă în ciuda propriei suferințe. Dar tot nu îi putea ierta acțiunile.

— Ai fi putu să-mi spui toate astea, Dara! Vocea îi tremura ușor când îi rosti numele: Am fi putut încerca să rezolvăm totul împreună, în loc să te-apuci să-mi plănuiești viața cu niște străini.

Dara clătină din cap. În ochi i se citea încă durerea, dar vorbi cu fermitate.

— Nu e nimic de rezolvat, Nahri. Ăsta sunt. E o concluzie la care cred că ai fi ajuns suficient de repede. Am vrut să mai ai o alegere când avea să se întâmple. Chipul îi era numai amărăciune: Nu-ți face griji, sunt sigur că și familia Pramukh îți va oferi o dotă suficientă!

Cuvintele erau ale ei, e drept, dar o loviră amarnic când i le întoarse.

— Și asta crezi tu despre mine, nu-i așa? Indiferent ce-ai simți

acum, voi rămâne mereu doar o hoață crescută de oameni. O amăgitoare, cu ochii după pradă.

Își strânse marginile *chador*-ului cu mâini care îi tremurau de furie și de încă un sentiment, ceva mai profund decât furia, pe care nu voia să-l recunoască. Nu avea de gând să plângă în fața lui.

— Pentru tine nu contează că, poate, am făcut toate lucrurile acelea ca să supraviețuiesc... și că aș fi luptat și pentru tine la fel de mult cum am luptat să supraviețuiesc în Cairo. Se ridică, iar el lăsă privirea în jos: Nu vreau să-mi plănuiesc viitorul aici, Dara. Nu am nevoie de *nimeni* care să facă asta pentru mine.

De data aceasta, când plecă, el nu încercă să o oprească.

ALI

— Extraordinar! spuse Nahri, ridicând telescopul mai sus și îndreptându-i spre luna umflată. Pot să văd unde este cuprinsă de umbră. Și suprafața ei e întreruptă... Mă întreb ce ar putea pricinui asta.

Ali ridică din umeri. El, Nahri, Muntadhir și Zaynab priveau stelele dintr-un punct de observație de pe zidul palatului, care dădea spre lac. Adică, Ali și Nahri se uitau la stele. Niciunul dintre frații lui nu atinsese încă telescopul. Erau întinși pe canapele moi, bucurându-se de atenția servitorilor și de platourile cu mâncare trimise de la bucătărie.

El privi în spate cum Muntadhir obliga o servitoare să bea un pahar cu vin, iar Zaynab își analiza mâinile proaspăt pictate cu henna.

— Poate c-ar trebui să o întrebăm pe sora mea, spuse el sec. Sunt sigur că a fost atentă la ce spunea cărturarul, în timp ce acesta ne explica.

Nahri râse. Era prima dată când o auzea râzând, în câteva zile, iar sunetul îi încălzi inima.

— Înțeleg că frații tăi nu îți împărtășesc entuziasmul pentru știința oamenilor.

— Ar face asta dacă știința oamenilor ar însemna să zacă precum niște... Ali se opri, amintindu-și obiectivul prieteniei sale cu Nahri, așa că reformulă iute: Deși Muntadhir are dreptul la odihnă. Tocmai s-a întors de la vânătoare de ifriți.

— Poate.

Nu păru impresionată, iar Ali se uită urât la spatele fratelui său, înainte de a o urma pe Nahri spre parapet. Privi cum își ridică din nou telescopul la ochi.

— Cum este să ai frați? întrebă ea.

El fu surprins de întrebare.

— Eu sunt mezinul, așa că n-am habar cum e să nu ai.

— Dar păreți foarte diferiți Cred că e o provocare, uneori.

— Așa ar trebui să fie. Fratele său tocmai se întorsese în Daevabad în acea dimineață, iar Ali nu putea nega ușurarea pe care o simțise văzându-l: Aș muri pentru oricare dintre ei, spuse el încet. Într-o clipă. Nahri îl privi, iar el zâmbi: Asta face certurile noastre mult mai interesante.

Ea nu îi întoarse zâmbetul. Ochii ei negri păreau neliniștiți. Se încruntă.

— Am spus ceva greșit?

— Nu, oftă ea. A fost o săptămână lungă... De fapt, câteva săptămâni lungi. Privirea ei rămase fixată la stelele din depărtare: Trebuie să fie frumos să ai o familie.

Tristețea tăcută din vocea ei îl izbi puternic și nu știa dacă durerea ei sau porunca tatălui său îl făcură să spună ceea ce spuse mai departe:

— Știi? se bâlbâi el. Ai putea avea o familie. Aici, cu noi.

Nahri încremeni când îl privi. Își alese o expresie neutră.

— Iertați-mă... O fată *shafit*-ă, cu ochii mari, apăru de după balustradă: Am fost trimisă să o aduc pe *banu nahida.*

— Ce este, Dunoor? o întrebă Nahri, dar ochii îi rămaseră ațintiți la Ali, cu o expresie de necitit.

Servitoarea își uni palmele și se înclină:

— Îmi pare rău, stăpână. Nu știu. Dar Nisreen spune că e ceva grabnic.

— Firește că este, mormăi Nahri, cu o urmă de teamă în voce. Îi dădu înapoi telescopul: Mulțumesc pentru această seară, prințule Ali Zayd.

— Nahri...

Ea îi zâmbi silit:

— Uneori vorbesc fără să mă gândesc. Își duse mâna la inimă: Pacea lui Allah fie cu tine.

Îi salută abrupt pe frații lui și o urmă pe Dunoor în jos pe scări.

Zaynab își dădu capul pe spate, oftând dramatic de îndată ce Nahri plecă:

— Dacă aici se termină farsa asta cu familia de intelectuali, înseamnă că pot pleca și eu?

Ali se supără.

— Ce se-ntâmplă cu voi doi? întrebă el. Nu numai că ați fost nepoliticoși cu musafira noastră, dar refuzați șansa de a privi cea mai frumoasă lucrare a Domnului. Șansa pe care doar o parte dintre cei care există o vor primi vreodată să...

— Calmează-te, Preacurcernicule șeic! Zaynab se cutremură: E frig aici.

— Frig? Dar suntem *djinn*-i! Ești *practic* făcută din foc!

— E în regulă, Zaynab, îi întrerupse Muntadhir. Du-te, îi țin eu companie.

— Sacrificiul tău e apreciat la adevărata sa valoare, să știi, frate, îi răspunse Zaynab, apoi îl mângâie, cu afecțiune, pe obraz. Să nu intri în prea multe belele, în timp ce îți sărbătorești întoarcerea. Dacă vei întârzia mâine la adunarea curții pentru audiențe, ava o să poruncească să fii înecat în vin.

Muntadhir își duse mâna la inimă cu o mișcare exagerată.

— Am fost avertizat!

Zaynab plecă. Fratele lui se ridică apoi clătinând din cap, și i se alătură lui Ali, la marginea parapetului.

— Vă certați ca niște copii.

— E răsfățată și vanitoasă.

— Și tu ești îngâmfat și nesuferit! Fratele lui ridică din umeri: Am auzit asta de prea multe ori de la amândoi. Se sprijini de zid: Dar lasă astea! Ce se petrece, de fapt? întrebă el, trecându-și mâna peste telescop.

— Ți-am mai spus. Ali roti telescopul, încercând să limpezească imaginea: Stabilești locul unei stele și apoi…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Zaydi! Nu vorbesc despre telescop. Vorbesc despre *banu nahida* asta nouă. De ce voi doi șușotiți ca niște prieteni din copilărie?

Ali ridică privirea, surprins de întrebare.

— Ava nu ți-a spus?

— Mi-a spus că o spionezi și încerci să o aduci de partea noastră. Ali se încruntă fiindcă nu îi plăcu declarația directă, iar Muntadhir îl privi cu viclenie: Dar te cunosc, Zaydi! Ție îți cam place fata asta.

— Și ce dacă?

Chiar se simțea bine cu Nahri. Nu se putea abține. Era la fel de curioasă ca și el, iar viața ei în lumea oamenilor dădea naștere unor conversații fascinante.

— Bănuielile mele în privința ei nu s-au adeverit.

Fratele lui gemu exagerat.

— E limpede: ți-a luat locul un metamorf cât am fost plecat!

— Ce vrei să spui?

Muntadhir se așeză pe marginea lată a parapetului de piatră, care îi despărțea de lacul îndepărtat.

— Te-ai împrietenit cu o *daeva*? Și ai recunoscut că te-ai înșelat în privința unui lucru? Muntadhir lovi telescopul cu piciorul: Dă-mi ăsta! Vreau să mă asigur că nu s-a întors lumea pe dos.

— Nu face una ca asta, spuse Ali, luând instrumentul delicat și dându-se înapoi. Și nu sunt chiar atât de rău.

— Nu. Dar te încrezi cu prea multă ușurință în oameni, Zaydi. Întotdeauna ai făcut asta. Fratele lui îl privi intens: Mai ales în cei cu aspect omenesc.

Ali puse telescopul la loc pe suport și își îndreptă atenția spre Muntadhir.

— Să înțeleg că ava ți-a povestit întreaga noastră conversație.

— A spus că era încredințat că te vei arunca de pe zid.

— Aș minți dacă aș spune că nu m-am gândit la asta. Ali se cutremură, amintindu-și discuția cu tatăl lui: Ava mi-a spus ce ai făcut, șopti. M-ai apărat și ai fost cel care l-a convins să-mi mai dea o șansă. Își privi fratele: Dacă nu ai fi vorbit cu mine în mormânt...

Ali nu termină. Știa că ar fi făcut ceva necugetat, dacă Muntadhir nu l-ar fi oprit atunci.

— Mulțumesc, *akhi*! Sincer. Dacă te pot răsplăti cumva...

— Nu trebuie să-mi mulțumești, Zaydi. Știam că nu faci parte din Tanzeem. Doar că ai mai mulți bani decât bun-simț când vine vorba de *shafiț*-i. Lasă-mă să ghicesc! Fanaticul acela ți-a spus o poveste despre orfani înfometați?

Ali se strâmbă și se simți tras de un fir al vechii loialități față de Anas.

— Ceva asemănător.

Muntadhir izbucni în râs:

— Ții minte când i-ai dat inelul bunicului tău bătrânei care se plimba prin fața porților palatului? Pe Preaînaltul! Cerșetorii *shafiț*-i te-au urmărit luni în șir. Clătină din cap, zâmbindu-i lui Ali, afectuos: Abia dacă-mi ajungeai până-la umăr pe atunci. Eram convins că mama ta te va arunca în lac.

— Cred că încă mai am urmele bătăii pe care am primit-o apoi!

Chipul lui Muntadhir deveni serios, iar ochii lui cenușii, de necitit.

— Ai noroc că ești preferatul, să știi.

— Preferatul cui? Al mamei? Ali clătină din cap: Chiar deloc. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că îi vorbesc limba ca un sălbatic și asta a fost cu ani buni în urmă.

— Nu al mamei tale, insistă Muntadhir. Al tatei.

— Al tatei? râse Ali. Ai băut prea mult dacă tu crezi asta! Tu

ești emirul lui, primul lui născut. Eu sunt doar idiotul de-al doilea fiu, în care nu are încredere.

Muntadhir clătină din cap:

— Ba deloc… adică bine, ești și asta. Dar mai ești și un luptător devotat așa cum se presupune că trebuie să fie un fiu geziri, neatins de plăcerile delicioase ale Daevabadului. Fratele lui zâmbi, dar de data asta, nu și din priviri: Dacă eu le-aș fi dat bani celor din Tanzeem, încă s-ar mai aduna bucățele din mine de pe covoare.

Vocea lui Muntadhir avea o nuanță care îl făcu să se simtă incomod. Și, chiar dacă știa că fratele său se înșela, hotărî să schimbe subiectul.

— Începusem să mă tem că așa te va trimite *afshin*-ul înapoi în Daevabad.

Chipul lui Muntadhir se posomorî:

— Voi avea nevoie de mai mult vin dacă vrei să vorbim despre Darayavahoush.

Se dădu jos de pe marginea zidului și traversă spațiul spre pavilion.

— E chiar atât de rău?

Fratele lui se întoarse, punând jos unul dintre platourile cu mâncare și un pocal plin cu vin negru, înainte să se urce înapoi pe zid.

— Pe Allah, da. Abia dacă mănâncă, abia dacă bea, doar *privește,* de parcă ar aștepta momentul potrivit… A fost ca și cum aș fi împărțit cortul cu o viperă. Pe Preaînaltul, și-a petrecut atâta vreme privindu-mă, încât probabil știe câte fire de păr am în barbă! Și comparațiile *continue* cu vremea lui, și cât de bine mergeau lucrurile pe-atunci! Își dădu ochii peste cap și imită un accent divasti puternic: „Dacă nahizii ar fi încă la putere, Marele Bazar ar fi mai curat, vinul ar fi mai dulce, iar dansatoarele, mai îndrăznețe, și lumea ar exploda de fericire.” Renunță la accent: Între asta și absurditățile legate de cultul focului, aproape că am înnebunit.

Ali se încruntă.

— Ce absurdități?

— Am luat cu mine câțiva soldați *daeva,* gândindu-mă că Darayavahoush s-ar simți mai în largul lui cu oamenii săi. Muntadhir sorbi din vin: A tot insistat să aibă grijă de altarele alea nenorocite. Când ne-am întors, purtau cu toții însemne cu

cenușă și abia dacă ne mai vorbeau nouă, celorlalți.

Asta îl făcu pe Ali să se cutremure. Nicio perioadă de revitalizare a religiei în rândul adoratorilor focului nu se încheiase vreodată cu bine în Daevabad. I se alătură iar fratelui său pe zid.

— Nici măcar nu i-am putut învinui, continuă Muntadhir. Ar fi trebuit să-l vezi cum mânuiește arcul, Zaydi! Era înspăimântător. Nu mă îndoiesc că, dacă micuța lui *banu nahida* nu s-ar fi aflat în Daevabad, ne-ar fi ucis pe toți în somn, fără niciun efort.

— L-ai lăsat să poarte armă? întrebă Ali, cu o voce severă.

Muntadhir ridică din umeri.

— Oamenii mei au dorit să știe dacă se ridică la înălțimea legendelor. Au tot întrebat.

Lui Ali nu îi veni să creadă.

— Trebuia să le spui *nu.* Erai la conducere, Muntadhir. Ai fi fost răspunzător dacă s-ar fi…

— Încercam să le câștig prietenia, îl întrerupse fratele lui. Nu poți înțelege, fiindcă tu te-ai pregătit cu ei în Citadelă, și, ținând cont de cum vorbeau despre tine și despre nenorocitul ăla de *zulfikar* al tău, ai deja prietenia lor.

Vocea fratelui său era plină de amărăciune, dar Ali insistă.

— Nu trebuie să fiți prieteni. Trebuie să îi conduci.

— Și tu ai fost rațional când ai decis să te duelezi singur cu Flagelul din Qui-zi? Crezi că Jamshid nu mi-a vorbit despre idioțenia aia?

Ali nu se putea apăra.

— A fost o prostie, recunoscu el. Își mușcă buza, amintindu-și interacțiunea violentă cu *afshin*-ul: Dhiru… în timp ce erai plecat, ți s-a părut Darayavahoush straniu?

— Tu chiar n-ai auzit nimic din tot ce tocmai ți-am spus?

— Nu la asta mă refer. Doar că, atunci când ne-am duelat… ei bine, nu am mai văzut pe nimeni folosind magia așa.

Muntadhir ridică din umeri:

— E un sclav eliberat. Nu păstrează o parte din puterea avută pe când lucrau pentru ifriți?

Ali se încruntă:

— Dar *cum* de a fost eliberat? Încă avem relicva lui. Iar eu am citit despre sclavi și nu pot găsi nicio lucrare unde să scrie *că peri*-ii ar fi, cumva, capabili să rupă blestemul unui ifrit. Ei nu se

amestecă în treburile noastre.
Muntadhir sparse o alună în mâini, scoțându-i miezul.
— Sunt convins că ava are oameni care cercetează asta.
— Așa cred c-ar trebui. Ali trase platoul spre el și luă o mână de fistic, deschizând unul și aruncând coaja palidă în apa neagră de dedesubt: Ți-a spus ava cealaltă veste bună?
Muntadhir luă o altă gură de vin, iar Ali remarcă tremurul furios al mâinilor lui.
— Nu mă căsătoresc cu fata aceea cu chip omenesc cu niciun chip!
— Te porți de parc-ai avea de ales!
— Nu se va întâmpla.
Ali mai deschise un fistic:
— Ar trebui să-i dai o șansă, Dhiru. E tare deșteaptă. Ar trebui să fi văzut cât de repede a învățat să scrie și să citească, e incredibil! E mult mai inteligentă decât tine, cu siguranță, adăugă el, ferindu-se când Muntadhir aruncă o alună spre el. Te va putea ajuta cu politicile economice când vei deveni rege.
— Da, asta-i precis ce visează orice bărbat de la soția lui, răspunse el, sec.
Ali îi aruncă o privire.
— Există calități mai importante la o regină decât aspectul de pursânge. E fermecătoare și are simțul umorului.
— Poate că ar trebui să te căsătorești tu cu ea.
Fusese o lovitură josnică.
— Știi că nu mă pot căsători, spuse Ali, încet. Fiii Qahtani mai mici, în special cei cu sânge ayaarile, nu au permisiunea de a avea moștenitori. Niciun rege nu vrea atât de mulți bărbați la rând pentru succesiune. În plus, pe cine ai vrea? Doar nu crezi că ava te-ar lăsa să te căsătorești cu dansatoarea aceea agnivanshi…
Muntadhir pufni:
— Nu fi absurd!
— Atunci, cu cine?
Muntadhir își ridică genunchii la piept și puse jos pocalul gol.
— Cu oricine altcineva, Zaydi! Manizheh a fost cea mai înspăimântătoare persoană pe care am cunoscut-o, și spun asta după ce tocmai am petrecut două luni cu Flagelul din Qui-zi. Se cutremură: Iartă-mi ezitarea de a sări în pat cu fata despre care ava spune că ar fi fiica ei.

Ali își dădu ochii peste cap:
— Asta e ridicol. Nahri nu seamănă deloc cu Manizheh.
Muntadhir nu păru convins.
— Încă nu. Dar, chiar și așa, există o problemă mai presantă.
— Care ar fi?
— Darayavahoush, care-o să mă transforme într-o pernuță cu săgeți în noaptea nunții.
Pentru această problemă, Ali nu mai avea niciun răspuns. Emoția pură de pe chipul lui Nahri, când îl văzuse prima oară pe *afshin* în infirmerie, nu putea fi contestată. Nici felul protector în care vorbea el despre ea.
Muntadhir ridică din sprâncene.
— Aha, văd că nu răspunzi. Ali deschise gura să protesteze, dar fratele lui îi făcu semn să tacă: E în regulă, Zaydi. Tocmai te-ai reîntors în grațiile tatei. Urmează-i ordinele, bucură-te de prietenia asta extrem de ciudată. Eu mă voi confrunta singur cu el. Sări de pe parapet: Dar acum, dacă nu te superi… am o întâlnire cu Khazanda. Își ajustă gulerul robei și îi aruncă lui Ali un zâmbet viclean: Vrei să vii și tu?
— La Khazanda? Ali făcu o mutră dezgustată: Nu.
Muntadhir râse.
— Într-o bună zi, te va ispiti și pe tine ceva, îi strigă peste umăr, în timp ce se îndrepta spre scări. Cineva…
Fratele lui plecă, iar privirea lui Ali căzu iar asupra telescopului.
„Nu se potrivesc defel și nici nu se vor potrivi vreodată”, se gândi, pentru prima dată, amintindu-și curiozitatea cu care Nahri studiase stelele.
Muntadhir avea dreptate. Lui Ali îi plăcea *banu nahida* cea înțeleaptă, găsind că întrebările ei constante și răspunsurile istețe reprezentau o provocare delicioasă. Dar bănuia că fratelui său nu îi vor plăcea, căci pe gustul acestuia erau femeile acelea zâmbitoare și împodobite, dulci și blânde, și primitoare. Muntadhir nu ar fi petrecut niciodată ore în șir în bibliotecă, împreună cu Nahri, certându-se cu privire la etica negocierii și târându-se printre rafturi gemând de manuscrise blestemate. Nu și-o putea imagina pe Nahri mulțumită să zacă pe o canapea, ore în șir, ascultând poeți care sufereau după iubite pierdute și discutând despre calitățile vinului.
„Și nici măcar n-o să-i fie credincios!” Asta era de la sine

înțeles. Cu adevărat, puțini regi erau, majoritatea având mai multe soții și concubine, deși tatăl său era o excepție. El se căsătorise cu Hatset doar după ce prima lui soție – mama lui Muntadhir – murise. Chiar și așa, căsătoria fusese doar o cale de a-și asigura alianțele politice și realitatea, consistența lumii sale – acesta era un lucru pe care Ali nu îl pusese niciodată la îndoială.

Dar nu îi plăcea să și-o imagineze pe Nahri trecând prin asta.

„Nu e treaba ta să îți pui întrebări despre ea și căsnicia asta”, se mustră el, ridicând telescopul la ochi. Nu acum și, cu siguranță, nu după ce se vor căsători. Ali nu credea în sfidarea fratelui său, fiindcă acesta nu se opunea niciodată multă vreme dorințelor lui Ghassan.

Ali nu era sigur cât rămăsese pe acoperiș, pierdut în gânduri, privind stelele. Acea singurătate era un lux rar la palat, iar catifeaua neagră a cerului și sclipirile îndepărtate ale sorilor de departe păreau să îl invite să mai rămână. În cele din urmă, își lăsă telescopul în poală, sprijinindu-se de parapetul de piatră și contemplând lacul întunecat.

Pe jumătate adormit și pierdut în gânduri, lui Ali îi luă câteva minute să își dea seama că sosise un servitor *shafit,* care strângea pocalele abandonate și mâncarea pe jumătate consumată.

— Ați terminat cu astea, prințul meu?

Ali ridică privirea.

Bărbatul făcu semn spre platourile cu fructe și spre pocalul lui Muntadhir.

— Da, mulțumesc.

Se aplecă să scoată obiectivul telescopului, înjurând în barbă când se înțepă cu muchia ascuțită a sticlei. Le promisese învățaților că va împacheta chiar el instrumentul valoros.

Ceva îl lovi în ceafa.

Ali simți că amețește. Platoul cu nuci se izbi de pământ. Capul i se învârtea și încercă să întoarcă, văzu servitorul *shafit,* lucirea unui tăiș…

Și apoi simți junghiul cumplit, sfâșietor, al unei lovituri în abdomen.

Urmă un moment de răceală, de stranietate, ceva dur și nou, acolo unde înainte nu se aflase nimic. Un șuierat, de parcă lama ar fi cauterizat o rană.

Ali deschise gura să strige, când durerea îl lovi ca un val orbitor.

Servitorul îi îndesă o cârpă între dinți, amortizând sunetul, și îl împinse în zidul de piatră.

Însă nu era un servitor. Ochii bărbatului deveniseră arămii, iar roșul i se strecura în părul negru. „Hanno!”

— Nu m-ai recunoscut, crocodilule? îi scuipă metamorful.

Brațul stâng al lui Ali era îndoit la spate. Încercă să îl împingă pe Hanno cu brațul liber, și, ca răspuns, *shafit*-ul răsuci lama. Ali urlă în cârpă, iar mâna îi căzu. Sânge fierbinte îi stropi tunica, înnegrind materialul.

— Doare, nu? îl batjocori Hanno. Are lama din fier. Foarte scumpă! În mod ironic, a fost cumpărată cu ultima parte din banii de la tine.

Înfipse cuțitul mai adânc, oprindu-se numai când acesta lovi piatra din spatele lui Ali.

Pete negre înfloriră în fața ochilor prințului. Își simți stomacul plin de gheață, o gheață care stingea lent focul vieții care sălășluia înăuntrul lui. Disperat să scoată lama, încercă să-l lovească pe Hanno cu genunchiul în abdomen, dar el se feri ușor.

— „Dă-i timp”, mi-a spus Ali. De parcă am fi cu toții pursânge, cu secole la dispoziție să ne gândim la ce este bine sau rău. Hanno se lăsă cu toată greutatea în cuțit, iar Ali scoase un alt strigăt sufocat: Anas *a murit* pentru tine.

Ali încercă să se agațe de tunica lui Hanno. Bărbatul din Tanzeem scoase brusc cuțitul și îl înfipse mai sus, periculos de aproape de plămâni.

Hanno păru să îi citească gândurile.

— Știu cum să ucid un pursânge, Alizayd. Nu te-aș lăsa pe jumătate mort, ca să ai șansa să fii dus la adoratoarea aceea a focului nahidă, cu care se spune că ți-ai trage-o în bibliotecă. Se aplecă mai aproape, cu ochii plini de ură: Știu cum… dar o voi face lent.

Hanno își respectă amenințarea, împingând mai sus cuțitul, cu o lentoare atât de exagerată și de agonizantă, încât Ali ar fi putut jura că simțise cum i se rupe fiecare nerv.

— Am avut o fiică, știi? începu Hanno, cu durere în priviri. Cam de vârsta ta. De fapt, nu… nu a ajuns atât de în vârstă! Ai vrea să știi de ce, Alizayd? Răsuci tăișul, iar Ali tresări: Ai vrea

să afli ce i-au făcut cei pursânge când era doar o copilă?

Ali nu găsea cuvinte să se scuze. Să implore. Cârpa îi căzu din gură, dar nu mai conta. Tot ce a reușit să facă a fost să scoată un strigăt sufocat, când Hanno a răsucit din nou cuțitul.

— Nu? întrebă metamorful. Vreau să-i văd fața când găsește pereții ăștia pictați cu sângele tău. Vreau să se întrebe de câte ori ai strigat să vină să te salveze. I se frânse vocea: Vreau să știe și tatăl *tău* cum te simți într-o asemenea situație.

Sângele se adunase la picioarele lui Ali. Hanno îl ținea strâns, strivindu-i mâna stângă.

Ceva îl înțepă în palmă. Era obiectivul telescopului.

— *Emir-joon*? auzi prințul o voce cunoscută, venind dinspre scări. Muntadhir, mai ești acolo? Te-am căutat...

Jamshid e-Pramukh apăru în capul scării, cu o sticlă de vin albastră într-o mână. Îngheță la vederea scenei.

Hanno scoase cuțitul, mârâind. Ali îl izbi cu fruntea.

A fost nevoie până și de ultima picătură de forță pe care a putut-o stoarce, suficient cât să îi facă propriul cap să se învârtă și craniul lui Hanno să trosnească. Metamorful se împletici. Ali nu ezită. Îl lovi puternic cu obiectivul și îi tăie gâtul.

Hanno se dădu înapoi, cu sânge stacojiu curgându-i gârlă din beregata tăiată. *Shafit*-ul părea nedumerit și speriat. Cu siguranță, nu mai arăta ca un asasin, ci ca un tată îndurerat, acoperit de sânge. Acela care nu fusese niciodată suficient de negru pentru Daevabad.

Dar ținea mai departe cuțitul. Se aruncă spre Ali.

Jamshid fu mai rapid. Îl lovi pe Hanno cu sticla în cap. Hanno căzu, iar Jamshid îl prinse pe Ali, care se prăbușise, și el.

— Alizayd! Dumnezeule! Ești... Privi cu oroare la mâinile lui pline de sânge și îl coborî pe Ali astfel încât să stea jos: Aduc de îndată ajutor!

— Nu, spuse Ali, mormăind, simțindu-și gura plină de sânge. Îl prinse pe Jamshid de guler, înainte să se poată ridica: Scapă de el!

Porunca ieși ca un mârâit, iar Jamshid înțepeni.

— Poftim?

Ali se lupta să respire. Durerea din stomacul lui pălea. Era convins că urma să leșine – sau să moară, o posibilitate care ar fi trebuit să îl deranjeze mai mult. Dar era concentrat pe un singur lucru – pe asasinul *shafit* care zăcea la picioarele lui,

strângând în mână o lamă muiată în sânge Qahtani. Tatăl său ar fi ucis fiecare om cu sânge amestecat din Daevabad, dac-ar fi aflat.

— Scapă… de el, respiră Ali. E o poruncă.

Îl văzu pe Jamshid înghițind, cu ochii negri alergând între Hanno și zid.

— Da, prințul meu!

Ali se sprijini de piatră. Zidul era rece ca gheața, față de sângele care-i îneca hainele. Jamshid îl târî pe Hanno spre parapet. Se auzi un pleoscăit îndepărtat. I se întunecă vederea, însă ceva sclipi pe jos, atrăgându-i atenția. Telescopul.

— N-Nahri… bâigui Ali, când se întoarse Jamshid. Doar… Nahri.

Și apoi, pământul se grăbi să îl întâmpine.

NAHRI

Urgent.

Cuvântul răsună în mintea lui Nahri, legându-i stomacul cu noduri în timp ce se grăbea spre infirmerie. Nu era gata pentru nimic urgent. De fapt, era tentată să încetinească pasul. Era mai bine să moară cineva așteptând, decât să fie ucis din cauza incompetenței sale.

Nahri deschise ușa infirmeriei.

— Bine, Nisreen, ce…

Închise gura, brusc. Ghassan al Qahtani ședea lângă patul unuia dintre pacienții săi, un cleric geziri în al treilea secol de viață, care se transforma încetișor în cărbune. Nisreen spusese că era un lucru obișnuit printre bătrâni, letal, dacă nu era tratat. Nahri răspunsese că faptul că *avea* trei sute de ani ar fi trebuit să fie deja letal, însă îl tratase oricum, așezându-l lângă un vaporizator care scotea aburi și dându-i, cu ajutorul lui Nisreen, o doză de noroi apos, fermecat. Se afla în infirmerie de câteva zile, și părea să fie în regulă când plecase ea: dormea adânc, în timp ce arderea rămăsese în zona picioarelor.

Un fior o trecu pe șira spinării când privi afecțiunea cu care regele strângea mâna șeicului. Nisreen stătea în spatele lor. În ochii negri avea un avertisment.

— Maiestate, bâigui Nahri. Își aduse repede palmele laolaltă și apoi, hotărând că nu strica, se înclină: Iertați-mă… Nu mi-am dat seama că sunteți aici.

Regele zâmbi și se ridică.

— Scuzele nu sunt necesare, *banu nahida.* Am auzit că șeicul meu nu se simte bine și am venit să-mi ofer rugăciunile.

Se întoarse spre bătrân și îi atinse umărul, adăugând ceva în geziriyya. Pacientul ei îi dădu un răspuns șuierat, iar Ghassan râse.

Se apropie, iar ea se sili să îi susțină privirea.

— Ți-a plăcut seara petrecută cu copiii mei? întrebă el.

— Foarte mult.

O furnica pielea. Ar fi putut jura că simțea puterea radiind dinspre el. Nu putu rezista să nu adauge:

— Sunt convinsă că Alizayd vă va povesti totul, mai târziu.

Ochii cenușii ai regelui sclipiră, amuzați de tupeul ei.

— Într-adevăr, *banu nahida.* Făcu semn spre bătrân: Te rog, fă tot ce poți pentru el! Mă voi odihni mai bine dacă știu că învățătorul meu este în mâinile fiicei lui *banu* Manizheh.

Nahri se plecă iar, așteptând până când auzi ușa închizându-se ca să se apropie în grabă de șeic. Se rugă să nu fi făcut sau spus ceva nepoliticos în prezența lui, dar știa că era improbabil – infirmeria îi dădea mereu o dispoziție proastă.

Se sili să zâmbească.

— Cum te mai simți?

— Mult mai bine, gâjâi el. Domnul fie lăudat, picioarele nu mă mai dor.

— Trebuie să vezi ceva, spuse Nisreen, încet.

Ea ridică pătura șeicului, blocându-i vederea, ca Nahri să îi poată examina picioarele.

Acestea dispăruseră cu totul!

Nu doar că nu mai erau, căci se transformaseră în cenușă, însă infecția se răspândise în sus, înspre coapsele lui slabe. O dungă neagră, fumegătoare, se îndrepta spre șoldul lui stâng, iar Nahri înghiți, încercând să-și ascundă oroarea.

— Mă bucur că te simți mai bine, spuse ea, cu toată voioșia de care fu capabilă. Dacă… permite-mi să mă consult cu asistenta mea.

O trase pe Nisreen la o parte.

— Ce s-a întâmplat? șuieră ea. Ai spus că l-am făcut bine!

— Nu am spus asta, o corectă Nisreen, arătând indignată. Nu există leac pentru ce are, mai ales la vârsta lui. Poate fi doar tratat.

— Și așa îl *tratăm*? Vraja pare să-i fi făcut mai mult rău! Nahri se cutremură. Nu l-ai auzit pe rege spunând cât se bucură că e pe mâini bune?

Nisreen o chemă lângă rafturile spițeriei.

— Crede-mă, *banu* Nahri, regele Ghassan știe cât de gravă e situația. Starea șeicului Audă ne este cunoscută. Oftă: Arderea avansează rapid. Trimit un mesager la soția lui. Va trebui să-i asigurăm tot confortul până atunci.

Nahri se uită la Nisreen.

— Ce vrei să spui? Trebuie să existe ceva!

— E pe moarte, *banu nahida.* Nu va trece de noaptea asta.

— Dar…

— Nu îi poți ajuta pe toți. Nisreen o atinse cu blândețe pe cot:

Și e tare, tare bătrân. A trăit o viață lungă și bună.

O fi fost așa, însă Nahri nu se putea împiedica să nu se gândească la câtă afecțiune pusese Ghassan în vorbele sale către acel bărbat.

— Are sens ca pacientul cu care dau greș să fie taman prieten cu regele!

— *Asta* te îngrijorează? Simpatia dispăru de pe chipul asistentei sale: Nu ai putea, măcar o dată, să pui nevoile pacientului înaintea alor tale? Și n-ai dat greș. Nici nu am început.

— Tocmai *ai spus* că nu putem face nimic!

— Vom încerca să îl ținem în viață până ajunge soția lui aici. Nisreen se îndreptă spre rafturile spițeriei: Se va sufoca de îndată ce infecția îi va ajunge la plămâni. Există o operație care îi va mai oferi puțin timp, dar e foarte precisă și va trebui să fii tu aceea care o va executa.

Lui Nahri nu îi plăcu ce auzise. Nu mai încercase nicio operație avansată de când aproape o strangulase pe femeia *daeva* cu salamandra.

O urmă pe Nisreen, fără tragere de inimă. În lumina torțelor care pâlpâiau și a cuptorului care ardea, infirmeria părea să fi prins viață. Diverse ingrediente tresăriră și se cutremurară în spatele rafturilor din sticlă, iar Nahri făcu la fel, văzându-le. Îi era dor de spițeria lui Yakub, plină de materiale ușor de recunoscut, și deja moarte. Ghimbir pentru indigestie, salvie pentru transpirații nocturne, lucruri pe care știa cum să le folosească. Nu gaze otrăvitoare, cobre vii și o întreagă pasăre fenix dizolvată în miere!

Nisreen scoase din șorț o pensetă subțire din argint și deschise un dulăpior. Scoase cu grijă un tub de aramă lucios, cam cât brațul de gros, și ai cărui pereți erau subțiri ca foița de țigară. Îl ținu la distanță de un braț, trăgându-l la o parte când Nahri se întinse după el.

— Nu îl atinge cu pielea goală, o avertiză ea. E realizat de cei din neamul geziri, din același material ca și tăișurile *zulfikar*-elor. Nu te poți vindeca dacă te rănește…

Nahri își retrase mâna.

— Nici măcar dacă ești nahidă?

Nisreen îi aruncă o privire sumbră.

— Cum crezi că poporul prințului tău a luat Daevabadul din

mâinile strămoșilor tăi?

— Atunci, ce se presupune c-ar trebui să fac cu el?

— Îl vei vârî în plămânii săi și apoi în gât, ca să eliberezi o parte din presiune, când capacitatea lui de a respira o să dispară.

— Vrei să îl înjunghii cu o armă geziri magică, una care distruge carnea nahizilor?

Oare Nisreen căpătase deodată un simț al umorului îngrozitor de macabru?

— Nu, spuse asistenta ei, sec. Vreau să i-o introduci în plămâni și apoi în gât, ca să eliberezi o parte din presiune, când capacitatea lui de a respira o să dispară. Soția lui locuiește în cealaltă parte a orașului. Mă tem că va dura până ce mesajul va ajunge la ea.

— *Inshallah*! Cu voia lui Dumnezeu, sper să se miște mai repede decât el. Fiindcă nu fac nimic cu tubulețul acela criminal.

— Ba da, o să faci tot ce trebuie să faci! spuse Nisreen. Nu îi vei nega unui bărbat posibilitatea de a-și lua rămas-bun de la iubita sa, fiindcă ți-e teamă. Ești *banu nahida* și e răspunderea ta. Trecu pe lângă ea: Pregătește-te! Va fi în curând gata pentru operație.

— Nisreen…

Dar asistenta ei se întorcea deja lângă patul bărbatului care suferea. Nahri se spălă repede, iar mâinile îi tremurau, cât o privi pe Nisreen care-l ajuta pe șeic să soarbă o ceașcă de ceai aburind. Când el gemu, îi apăsă o cârpă umedă pe tâmple.

„Ea ar putea fi *banu nahida*.” Nu era prima dată când gândul îi venise în minte lui Nahri. Lui Nisreen îi păsa de fiecare pacient ca de un membru al familiei sale. Era primitoare și caldă, avea încredere în abilitățile sale. Și, în ciuda deselor sale mormăieli împotriva gezirilor, nu avea nicio urmă de prejudecată în timp ce-l îngrijea pe bătrân. Nahri privi, încercând să-și înece gelozia care îi creștea în piept. Ce n-ar fi dat să se simtă iar capabilă!

Nisreen ridică privirea.

— Suntem pregătiți, *banu* Nahri. Se uită la cleric: O să vă doară rău, să știți, cucernicia voastră. Sigur nu doriți niște vin?

El clătină din cap.

— Nu, îi răspunse, cu voce tremurătoare. Privi spre ușă, iar mișcarea îi provocă o durere evidentă: Crezi că soția mea…

Și el slobozi o tuse sfâșietoare, fumegătoare.

Nisreen îl strânse de mână.
— Vă vom oferi cât mai mult timp posibil.
Nahri își mușcă interiorul obrazului, enervată de starea emoțională a bărbatului. Era obișnuită să caute slăbiciunea în teamă și naivitatea în durere. Nu avea habar cum să stea la taclale cu cineva aflat pe moarte. Totuși, se apropie, silindu-se să afișeze ceea ce spera că era un zâmbet încrezător.
Ochii șeicului se ațintiră asupra ei. Gura îi tresări, de parcă ar fi încercat să îi zâmbească, apoi icni, dând drumul mâinii lui Nisreen.
Asistenta ei se ridică în picioare într-o secundă. Dădu la o parte roba bărbatului, dezvelindu-i pieptul înnegrit și pielea fumegătoare. Un miros ascuțit de infecție umplu aerul, când degetele precise ale lui Nisreen îi alergară pe stern și apoi ușor spre stânga. Păru să nu o deranjeze imaginea.
— Adu tava aici și dă-mi un bisturiu.
Nahri făcu întocmai, iar Nisreen înfipse bisturiul în pieptul bărbatului, ignorându-i icnetul când tăie o secțiune de piele arzândă. Desfăcu pielea și îi făcu semn lui Nahri să se apropie.
— Vino aici.
Nahri se aplecă peste pat. Chiar sub șuvoiul de sânge negru se afla o masă fluturândă de țesut auriu, lucitor. Se mișca ușor, tot mai lent, pe măsură ce căpăta o nuanță cenușie.
— Doamne, se minună ea. Aceia sunt plămânii?
Nisreen dădu din cap.
— Sunt frumoși, nu-i așa? Luă penseta care ținea tubul de cupru și i-o întinse lui Nahri. Țintește în centru și introdu-o lent! Nu pătrunde mai adânc de un fir sau două.
Sentimentul de uimire dispăru. Nahri privi spre tub și plămânii care cedau. Înghiți, dintr-odată părându-i-se dificil să respire și ea.
— Banu nahida, spuse Nisreen, cu grabă în voce.
Nahri luă penseta și ținu tubul peste țesutul delicat.
— Nu pot, șopti ea. O să-i fac rău.
Pielea i se lumină dintr-odată, iar plămânii i se dizolvară într-o pudră, când cărbunii arzători îi avansară spre gât. Nisreen îi dădu repede la o parte barba lungă, expunându-i gâtul.
— Atunci, gâtul, e singura șansă. Când ezită, Nisreen se uită urât: Nahri!
Tânăra acționă, înfigând iute tubul acolo unde îi arăta

Nisreen. Intră la fel de ușor ca un cuțit fierbinte prin unt. Simți o clipă de ușurare.

Și apoi, se scufundă adânc.

— Nu face asta! Nisreen apucă penseta, în timp ce Nahri încerca să scoată tubul.

Un sunet cumplit de aspirare ieși din gâtul șeicului. Sângele bolborosi și căzu, clocotind, peste mâinile ei, iar întregul corp îi fu cuprins de spasme.

Nahri intră în panică. Ea își lipi mâinile de gâtul lui, dorindu-și cu disperare să oprească sângele. Ochii lui îngroziți se ațintiră într-ai ei.

— Nisreen, ce să fac? strigă ea.

Bărbatul se scutură iar, și mai violent.

Și apoi, îl pierdură.

A știut imediat. Bătaia slabă a inimii sale s-a oprit brusc, iar sclipirea inteligentă i-a dispărut din ochii cenușii. Pieptul i s-a lăsat în jos, iar tubul a șuierat, lăsând aerul să iasă.

Nahri nu se mișcă, incapabilă să își ia privirea de la chipul chinuit al bărbatului. O lacrimă se scurse dintre genele lui rare.

Nisreen închise ochii.

— S-a dus, *banu nahida,* spuse ea, încet. Ai încercat.

„Am încercat...” Nahri făcuse din ultimele clipe ale omului iadul pe pământ. Trupul lui era o epavă: trunchiul îi arsese pe jumătate, gâtul însângerat îi era deschis.

Făcu un pas tremurat în spate și își văzu propriile haine arse. Mâinile și încheieturile îi erau pline de sânge și cenușă. Fără niciun cuvânt, traversă camera spre chiuvetă și începu să-și frece mâinile viguros. Simțea privirea lui Nisreen în spate.

— Am putea să îl curățăm înainte să ajungă soția lui aici, spuse asistenta. Să încercăm să...

— Să facem să pară că nu l-am ucis? o întrerupse Nahri.

Nu se întoarse. Pielea de pe mâini începu să o usture, în timp ce și le freca.

— Nu l-ai ucis, Banu Nahri. Nisreen i se alătură lângă chiuvetă: Oricum ar fi murit. Era doar o chestiune de timp.

Își puse o mână pe umărul lui Nahri, dar fata se feri.

— Nu mă atinge! Simțea că își pierde controlul: E numai vina ta. Ți-am spus că nu pot folosi instrumentul acela. Ți-am spus de când am sosit că nu sunt pregătită să tratez pacienți. Și nu ți-a păsat. M-ai tot împins de la spate!

Nahri citi, practic, pe chipul femeii că îi frânsese inima.

— Crezi că *vreau*? întrebă ea, cu voce disperată. Crezi că te-aș sili dac-aș avea de ales?

Nahri fu uimită:

— Ce vrei să spui?

Nisreen se prăbuși într-un scaun, lăsându-și capul în mâini.

— Regele nu a venit doar să-și vadă un vechi prieten, Nahri. A fost aici să numere paturile goale și să întrebe de ce nu tratezi mai mulți pacienți. Există o listă de așteptare de douăzeci de pagini, în creștere, pentru întrevederi cu tine. Și aceștia sunt doar nobilii! Numai Ziditorul știe câți alții din oraș au nevoie de puterile tale și de ajutorul tău! Dacă familia Qahtani ar face cum dorește, fiecare pat ar fi ocupat.

— Atunci, oamenii trebuie să aibă mai multă răbdare! ripostă Nahri. Daevabad a rezistat douăzeci de ani fără tămăduitori. Cu siguranță, mai poate aștepta puțin. Se sprijini de chiuvetă: Doamne, până și medicii umani studiază ani de zile, și ei se confruntă cu răcelile, nu cu blestemele. Am nevoie de mai multă vreme să mă pregătesc.

Nisreen slobozi un râset sec.

— Nu vei fi niciodată pregătită. Ghassan vrea ca infirmeria să fie plină, dar ar fi încântat ca talentele tale să nu depășească niciodată nivelul de bază. Probabil ar fi cel mai fericit dacă jumătate din pacienții tăi ar muri. Când Nahri se încruntă, asistenta ei se îndreptă, privind-o surprinsă: Tu chiar n-ai înțeles ce se petrece aici?

— Se pare că defel.

— Vor *să fii slabă,* Nahri. Ești fiica lui *banu* Manizheh. Ai intrat în Daevabad cu Darayavahoush e-Afshin lângă tine, în ziua în care o mulțime de *shafiț*-i au încercat să intre în Cartierul *Daeva.* Aproape c-ai ucis o femeie, fiindcă te-ai enervat pe ea… Chiar n-ai remarcat că numărul gărzilor tale s-a dublat din ziua aceea? Crezi că familia Qahtani vrea să te lase *să te pregătești*? Nisreen o privi neîncrezătoare: Ar trebui să fii mulțumită că nu ești obligată să porți cătușe de fier când le vizitezi prințul.

— Eu… Dar mi-au dat infirmeria! L-au grațiat pe Dara.

— Regele n-a avut altă soluție decât să-l ierte pe Darayavahoush – este foarte îndrăgit printre ai noștri. Dacă familia Qahtani i-ar fi clintit până și numai un fir de păr, jumătate de oraș s-ar fi răsculat pe dată. Cât despre infirmerie?

E simbolică, la fel ca tine. Regele vrea o tămăduitoare nahidă la fel cum vrea păstorul un câine: util, uneori, dar cu totul și cu totul dependent.

Nahri se îmbățoșă, furioasă.

— Eu nu-s cățelul nimănui!

— Nu zău? Nisreen își încrucișă brațele, cu încheieturile încă acoperite de sânge și cenușă: Atunci, de ce te joci în mâinile lor?

— Despre ce vorbești?

Nisreen se apropie.

— Nu îți poți ascunde lipsa de progrese în infirmerie, copilă, o avertiză ea. I-ai ignorat complet pe *daev-ii* care au venit să te vadă la Marele Templu, și apoi ai plecat fără un cuvânt. Ți-ai neglijat altarul focului, mănânci carne în public, îți petreci tot timpul liber cu habotnicul acela Qahtani… Chipul i se posomorî: Nahri, tribul nostru nu are o părere bună despre lipsa de loialitate. Am suferit prea mult în mâinile dușmanilor. *Daev-ii* care sunt suspectați de trădare… Ei bine, viața nu-i tocmai ușoară pentru ei.

— Trădare? lui Nahri nu îi venea să creadă. Dacă ești în termeni buni cu oamenii la putere nu se numește trădare, Nisreen.

Ci simț de conservare. Cât despre faptul că eu mănânc chebap și asta deranjează o șleahtă de adoratori ai focului bârfitori…

Nisreen icni.

— Ce-ai spus?

Nahri își aminti prea târziu că *daev-ii* urau termenul acela.

— Haide, Nisreen, e doar un cuvânt! Știi că nu am…

— Nu e doar un cuvânt! Pete de un roșu furibund apărură pe obrajii palizi ai lui Nisreen: De secole bune acest termen batjocoritor este folosit ca să ne demonizeze tribul. Este ceea ce se scuipă printre dinți când sunt rupte vălurile femeilor noastre și ne sunt bătuți bărbații. Este vina de care ne acuză autoritățile când vor să ne scotocească prin case și să ne ia bunurile. Că *tu,* dintre toți, l-ai folosit…

Asistenta ei se ridică, începând să se plimbe prin infirmerie, cu mâinile la ceafa. La un moment dat, o privi urât pe Nahri.

— Chiar vrei să devii mai bună? De câte ori ți-am mai spus cât de importantă este intenția când vindeci? Că e esențial să crezi când faci magie? Își desfăcu brațele, făcând semn către

infirmeria din jurul lor: Crezi în *orice* din ceea ce te înconjoară aici, *banu* Nahri? Îți pasă vreun pic de oamenii noștri? De cultura noastră?

Nahri își coborî privirea, plină de vinovăție.

„Nu.”

Detesta cât de repede îi venise răspunsul în minte, dar era adevărul.

Nisreen trebuie să îi fi simțit stânjeneala:

— Mă gândeam eu că nu.

Luă pătura boțită care zăcea abandonată la picioarele patului șeicului și o întinse în tăcere peste trupul lui, lăsându-și degetele să îi mângâie fruntea. Când ridică privirea, în ea se citea disperarea.

— Cum vrei să fii *banu nahida,* când nu îți pasă de viața pe care au creat-o strămoșii tăi?

— Și să-mi frec capul cu cenușă, și să pierd jumătate de zi având grijă de un altar mă va face o tămăduitoare mai bună?

Nahri se împinse de lângă chiuvetă, încruntată. Oare Nisreen nu credea că se simțea suficient de vinovată pentru șeic?

— *Mi-a alunecat mâna,* Nisreen! A alunecat fiindcă ar fi trebuit să exersez metoda asta de tămăduire de o sută de ori înainte să fiu lăsată în apropierea lui!

Nahri știa că ar fi trebuit să se oprească, dar, zguduită și frustrată, sătulă de așteptările imposibile care îi fuseseră impuse încă din prima clipa în care intrase în Daevabad, continuă:

— Vrei să știi ce cred despre credința *daeva*? Cred că e o *păcăleală.* O grămadă de ritualuri foarte complicate, care nu au decât menirea să facă să fie venerați înșiși aceia care au creat-o. Își boți șorțul într-un ghem, furioasă: Nu e de mirare că *djinn*-ii au câștigat războiul! *Daev-ii* erau, probabil, atât de ocupați să reumple lămpile cu ulei și să se plece în fața unei șlehte de nahizi care râdeau, încât nici nu și-au dat seama că familia Qahtani îi invadează, până când…

— Ajunge! o întrerupse Nisreen. Părea mai furioasă decât o văzuse vreodată Nahri: Nahizii ne-au scos întreaga rasă din sclavia față de oameni. Au fost singurii suficient de curajoși să se lupte cu ifriții. Au construit acest oraș, un oraș magic fără seamăn în lume, ca să conducă un imperiu care se întindea pe continente întregi. Se apropie, cu ochii arzând: Iar când au ajuns

aici preaiubiții tăi Qahtani, când străzile s-au umplut de sângele *daev*-ilor și aerul a vibrat din cauza țipetelor copilașilor care mureau și ale femeilor care erau violate… acest trib de „adoratori ai focului” a supraviețuit. Am rezistat tuturor atrocităților. Gura i se strâmbă de dezgust: Merităm ceva mai bun decât una ca tine!

Nahri scrâșni din dinți. Cuvintele lui Nisreen ajunseseră drept la țintă, dar refuza să fie de acord. Își aruncă șorțul la picioarele celeilalte femei:

— Mult succes cu găsirea unui înlocuitor!

Și apoi – evitând să îl privească pe omul pe care tocmai îl omorâse – se răsuci pe călcâie și plecă.

Nisreen o urmă.

— Soția lui e pe drum. Nu poți pleca! Nahri! strigă ea, când tânăra smulse ușa dinspre dormitor. Vino înapoi și…

Însă Nahri îi trânti ușa în nas.

Camera era întunecoasă – ca de obicei, lăsase altarul să se stingă –, dar lui Nahri nu îi păsa. Se împletici spre pat, căzu cu fața înainte pe cuvertura moale, și, pentru prima dată de când ajunsese în Daevabad, probabil pentru prima dată în ultimii zece ani, își permise să plângă în hohote.

N-ar fi putut spune câte de mult timp trecuse. Nu dormise nicio clipă. Nisreen îi bătuse la ușă de vreo șase ori, rugând-o să iasă. Nahri o ignorase. Se ghemui pe pat, privind pierdută peisajul enorm pictat pe perete.

Zariaspa, îi spusese cineva, cândva. Pictura îi aparținuse unchiului ei, deși cuvântul i se părea la fel de fals ca întotdeauna. Acești oameni nu erau oamenii ei. Orașul, credința, tribul… îi erau, cu toții, străini și i se păreau, cu toții, ciudați.

Dintr-odată, se simți tentată să distrugă pictura, să lovească altarul focului, să scape de orice amintire a acestei datorii pe care nu o ceruse. Singurul *daeva* de care îi păsase vreodată o respinsese cu cruzime. Cu restul nu voia să aibă de-a face.

Parcă la comandă, începură iar bătăile în ușă, de data asta o bătaie mai ușoară, în ușa arareori folosită a servitorilor. Nahri le ignoră câteva secunde, înfuriindu-se tot mai mult când continuară, la fel de constant ca o țeavă care picură. Într-un

târziu, își aruncă pătura și sări în picioare, călcând apăsat spre ușă și deschizând-o brusc.

— Ce s-a mai întâmplat, Nisreen? se răsti ea.

Dar la ușă nu era Nisreen. Era Jamshid e-Pramukh și părea îngrozit.

Se împletici înăuntru fără invitație, aplecat sub greutatea unui sac imens de pe umăr.

— Îmi pare atât de rău, *banu nahida,* dar n-am avut de ales. A insistat să îl aduc direct la tine.

Lăsă sacul pe pat și pocni din degete, iar flăcările izbucniră între ei, luminând încăperea.

Nu îi lăsase un sac pe pat. Ci pe Alizayd al Qahtani.

Nahri a fost lângă el în câteva secunde. Prințul era inconștient și plin de sânge, iar o cenușă palidă îi acoperea pielea.

— Ce s-a întâmplat? icni ea.

— A fost înjunghiat. Jamshid scoase un cuțit lung, cu tăișul negru de sânge: Am găsit ăsta. Crezi că îl poți vindeca?

A străbătut-o deodată de un fior de teamă.

— Du-l la infirmerie! O trezesc pe Nisreen.

Jamshid se mișcă să îi țină calea:

— A spus că doar tu poți să știi.

Lui Nahri nu îi venea să creadă.

— Nu-mi pasă ce a spus! Nu-s pregătită. N-am de gând să-l vindec pe fiul regelui, singură, în dormitorul meu!

— Cred c-ar trebui să-ncerci măcar. A fost foarte hotărât, și, *banu nahida*… Jamshid îl privi pe prințul inconștient și își coborî glasul: Când un Qahtani dă un ordin în Daevabad… asculți și te supui.

Trecuseră la divasti fără ca ea să remarce, iar cuvintele sumbre rostite în limba ei maternă îi trimiseră un fior prin vene.

Nahri luă cuțitul însângerat și și-l apropie de față. Fier, deși nu mirosea nimic care ar fi indicat că era și otrăvitor. Atinse tăișul. Nu scânteie, nu izbucni în flăcări și nu dădu niciun semn de răutate magică.

— Știi cumva dacă e blestemat?

Jamshid clătină din cap:

— Mă îndoiesc. Cel care l-a atacat era *shafit.*

„*Shafit*?” Nahri își reținu curiozitatea, cu atenția concentrată asupra lui Ali. „Dacă e o rană normală, n-ar trebui să conteze că e *djinn.* Am mai vindecat doar asemenea răni și în trecut.”

Îngenunche lângă Ali.

— Ajută-mă să îi dau jos tunica! Trebuie să-l examinez!

Tunica era atât de distrusă, încât nu le-a fost prea greu să îi termine de rupt materialul. A văzut imediat rănile cu contur neregulat, inclusiv pe aceea care părea să îi ajungă până la spate. Își apăsă palmele pe cea mai mare și închise ochii. Își aminti cum îl salvase pe Dara și încercă să facă la fel, dorindu-și ca Ali să se vindece și imaginându-și pielea sănătoasă și întreagă.

Se pregăti de viziuni, însă nu avu niciuna. În schimb, simți miros de apă sărată, iar un gust sălciu îi umplu gura. Dar intențiile ei trebuie să fi fost clare. Rana tresări sub degetele ei, iar Ali se înfioră, scoțând un geamăt.

— Pe Ziditor… șopti Jamshid. Extraordinar!

— Ține-l nemișcat! îl avertiză ea. N-am terminat încă.

Își ridică din nou mâinile. Rana începuse să se închidă, dar carnea lui era încă decolorată și arăta aproape poroasă. Îi atinse ușor pielea, și un sânge negru, spumos, se ridică la suprafață, de parcă ar fi apăsat un burete îmbibat. Închise ochii și încercă iar, dar rămase la fel.

Deși camera era răcoroasă, pielea i se acoperise de sudoare, până când degetele începură să îi alunece. Ștergându-și-le de tunică, se îndreptă spre celelalte răni, iar gustul de sare se intensifică. Ali nu deschisese ochii, însă ritmul inimii sale slăbea și devenea tot mai haotic. Simțea asta sub degetele ei. Inspira întretăiat, iar Nahri se așeză pe călcâie, ca să-și examineze munca aproape terminată.

Ceva părea în neregulă.

„Poate că de vină e fierul?”

Dara îi spusese, în călătoria lor, că fierul îi putea paraliza pe cei pursânge.

„L-aș putea coase.”

Cususe puțin cu Nisreen, folosind un fir de argint, tratat cu un farmec. Se presupunea că avea calități reparatoare și părea să merite să îl încerce. Ali nu părea pe cale să moară în câteva minute, dacă ea mergea să ia niște lucruri din infirmerie. Dar era un risc. Din câte știa, era posibil ca organele lui să fie

distruse și umorile să i se scurgă în trup.

Ali murmură ceva în geziriyya, iar ochii lui cenușii se deschiseră încet, mărindu-se și devenind tot mai derutați pe măsură ce analiza camera necunoscută. Încercă să se ridice în capul oaselor, icnind de durere.

— Nu te mișca, îl avertiză ea. Ai fost rănit.

— Eu…

Vocea lui semăna cu un croncănit, apoi văzu cum privirea îi cade pe cuțit. Chipul i se schimonosi, iar o umbră deznădăjduită i se citea în ochi.

— Ah!

— Ali! îi atinse obrazul: Merg să iau câte ceva din infirmerie, da? Rămâi aici cu Jamshid.

Daev-ul nu păru foarte încântat, însă încuviință, iar ea se strecură afară.

Infirmeria era tăcută. Pacienții pe care nu-i omorâse încă dormeau, iar Nisreen plecase. Nahri puse la fiert o oală de apă pe tăciunii aprinși din cuptor și apoi luă firul de argint și câteva ace, în timp ce ignora cu bună-știință patul acum neocupat al șeicului.

Când apa începu să fiarbă, adăugă o lingură mâloasă de bitum, niște miere și puțină sare, urmând întocmai una dintre rețetele pe care i le arătase Nisreen. După o clipă de șovăire, sfărâmă înăuntru și o capsulă de opiu. O să-i fie mai ușor să îl coasă pe Ali dacă acesta avea să fie calm.

Mintea ei continua să gonească în continuare, făcând speculații. De ce ar vrea Ali să ascundă o tentativă de asasinat? Era surprinsă că regele însuși nu se afla chiar el în infirmerie, să se asigure că fiul său primea cel mai bun tratament, în timp ce Garda Regală peria orașul, spărgând uși și adunând *shafiț*-ii, în căutarea conspiratorilor.

„Poate că tocmai de aceea dorește să țină totul sub tăcere.” Era evident că Ali avea o slăbiciune pentru *shafiț*-i. Dar nu avea de gând să se plângă. Cu doar câteva ore mai devreme, se temuse că Ghassan o va pedepsi fiindcă îl ucisese accidental pe șeic. Acum mezinul său – favoritul lui, dacă era să te iei după anumite bârfe – se ascundea în dormitorul ei, iar însăși viața lui era în mâinile ei.

Încercând să țină în echilibru tava pe care pusese toate cele de care avea nevoie și ceaiul, Nahri mai luă și un urcior de

aramă plin cu apă proaspătă sub braț și se îndreptă înapoi spre cameră. Deschise ușa. Ali stătea în aceeași poziție în care se aflase când plecase. Jamshid se plimba de colo-colo prin dormitor, părând să regrete cumplit lanțul de evenimente care-l adusese în acel loc.

Daev-ul își ridică privirea când se apropie ea și sări repede să o ajute cu tava. Ea făcu semn spre o măsuță din fața căminului.

El așeză totul acolo.

— Mă duc să îl aduc pe fratele lui, șopti el în divasti.

Nahri îl privi pe Ali. Prințul plin de sânge părea să fie în stare de șoc, căci își tot trecea mâinile tremurătoare peste cearșafurile distruse.

— Ești sigur că e o idee bună?

— Mai bună decât posibilitatea ca doi *daev*-i să fie prinși încercând să ascundă o tentativă de asasinat.

„Bine zis!”

— Dă-i zor, atunci, ce mai stai!

Jamshid plecă, iar Nahri se întoarse lângă pat.

— Ali? *Ali,* repetă ea, mai tare, când nu primi răspuns. Prințul tresări, iar fata se întinse spre el: Vino mai aproape de foc! Am nevoie de lumină.

El încuviință, dar nu se mișcă.

— Haide, spuse ea cu blândețe, ajutându-l să se ridice.

Ali scoase un șuierat de durere, ducându-și o mână la burtă.

Îl ajută să ajungă la canapea și îi puse ceașca aburindă în mâini.

— Bea!

Trase masa mai aproape și așeză pe ea firul și acele, apoi se duse în hamam să aducă un teanc de prosoape. Când se întoarse, Ali abandonase ceașca și golea urciorul cu apă. Îl lăsă înapoi pe masă, gol.

Ea ridică o sprânceană, uimită:

— Ți-e sete?

El încuviință.

— Scuze, l-am văzut și… Părea buimac, fie din cauza opiului, fie din cauza rănii: Nu m-am putut opri.

— Probabil că nu ți-a prea rămas lichid în trup, răspunse ea.

Se așeză lângă el și băgă ața în ac. Ali se ținea încă dintr-o parte.

— Dă-ți mâna la o parte, spuse ea, întinzându-se să i-o miște,

când nu o ascultă. Trebuie să…

Însă nu apucă să își ducă gândul până la capăt. Căci remarcase un lucru tare ciudat: sângele care acoperea mâna dreaptă a lui Ali nu era negru!

Era stacojiu, ca al *shafiț*-ilor – și *mult.* I se opri respirația.

— Bănuiesc că asasinul tău nu a scăpat cu viață.

El își privi mâna.

— Nu, spuse încet. N-a scăpat. Își ridică privirea: L-am pus pe Jamshid să îl arunce în lac… Avea vocea pierdută, de parcă s-ar fi mirat de ceva curios, fără legătură cu el, însă în ochii cenușii avea multă suferință: Nici măcar nu sunt sigur că murise.

Degetele lui Nahri tremurară pe ac.

„Când un Qahtani dă un ordin în Daevabad… asculți și te supui."

— Termină-ți ceaiul, Ah! Te vei simți mai bine, și va face ca totul să fie mai ușor.

El nu avu nicio reacție când începu să-l coasă. Ea se asigură că mișcările îi erau precise. Nu încăpea loc de greșeală.

Lucră în liniște, timp de câteva minute, așteptând ca opiul să își facă efectul, apoi întrebă:

— De ce?

Ali își puse ceașca jos – sau, mai bine zis, încercă s-o așeze, pentru că îi căzu din mâini.

— De ce…?

— De ce te străduiești să ascunzi faptul că a-ncercat cineva să te ucidă?

El clătină din cap.

— Nu-ți pot spune!

— Haide, zău așa! Nu te poți aștepta să repar urmările a ceea ce s-a întâmplat. Curiozitatea mă va ucide. Va trebui să inventez o poveste sordidă ca să mă amuz.

Nahri își păstra vocea veselă, privind din când în când în sus, ca să-i studieze reacția. El părea extenuat.

— Te rog, spune-mi măcar că a fost din cauza unei femei. Aș prefera să…

— Nu a fost pentru o femeie.

— Atunci?

Ali înghiți.

— Jamshid s-a dus după Muntadhir, nu? Când ea confirmă, el începu să tremure: Mă va ucide. El… Își duse brusc o mână la

cap, părând să se lupte să nu leșine: Îmi pare rău, dar mai ai apă? întrebă. Mă simt foarte ciudat.

Nahri umplu din nou urciorul dintr-un rezervor îngust din perete. Începu să-i umple o ceașcă, însă el clătină din cap.

— Vreau urciorul! spuse, apoi îl luă și îl goli la fel de repede ca și pe primul.

Oftă de plăcere. Ea îl privi strâmb, înainte să se întoarcă la cusut.

— Ai grijă, îl sfătui. Nu cred c-am mai văzut pe cineva bând atât de multă apă atât de repede.

El nu răspunse, iar ochii lui tot mai sticloși priviră dormitorul, din nou.

— Infirmeria e mult mai mică decât îmi amintesc, spuse el, derutat. Nahri își ascunse un zâmbet: Cum de-ncap toți pacienții tăi aici?

— Am auzit că tatăl tău ar vrea să tratez mai mulți.

Ali făcu un semn de lehamite.

— Le vrea doar banii. Dar nu avem nevoie de ei. Avem *atât* de mulți! Prea mulți. Vistieria se va prăbuși, la un moment dat. Își privi mâinile și le mișcă iar: Nu îmi simt degetele, observă, părând surprinzător de netulburat de acea descoperire.

— Sunt la locul lor.

„Cum adică? Regele câștigă bani de pe urma pacienților mei?” Nu ar fi trebuit să o surprindă, însă simți că o cuprinde furia. „Vistierie prea plină, ce să-ți spun!”

Înainte să îi pună mai multe întrebări, un val de umezeală de sub degete îi atrase atenția, și privi în jos, alarmată, așteptându-se la sânge. Dar lichidul era limpede și, când îl frecă între degete, își dădu seama ce era.

Era apă. Se scurgea din fisurile cauzate de rănile pe jumătate vindecate ale lui Ali, spălând sângele și ieșind printre copci, netezindu-i pielea în trecere. Vindecându-l!

„Pentru numele lui Dumnezeu…” Nahri se uită uimită la urcior, întrebându-se dacă se aflase ceva în el despre care ea nu avusese habar.

Ciudat! Dar continuă să lucreze, ascultând aberațiile lui Ali și asigurându-l, ocazional, că era în regulă că încăperea era albastră și că aerul avea gust de oțet. Opiul îi îmbunătățise starea și, în mod straniu, el începuse să se relaxeze, iar ea remarca îmbunătățire după îmbunătățire cu fiecare cusătură.

„Dac-aș avea la fel de mult succes și cu rănile magice, ce bine-ar fi!”

Se gândi la felul în care arătaseră ochii bătrânului înspăimântat, ațintiți asupra ei când își dăduse ultima suflare. Nu avea să îi uite niciodată.

— Azi mi-am ucis primul pacient, mărturisi ea, încet.

Nu știa de ce, dar se simți mai bine când o spuse cu voce tare, și Dumnezeu știa că Ali nu avea să-și aducă aminte.

— Era un bătrân din tribul tău. Am făcut o greșeală și l-am ucis.

Prințul își lăsă capul în jos, să o privească, dar nu spuse nimic, cu ochi strălucitori. Nahri continuă.

— Mi-am dorit asta mereu... ceva de genul acesta, adică. Visam să devin medic în lumea oamenilor. Economiseam fiecare bănuț, sperând ca, într-o bună zi, să am suficienți ca să mituiesc vreo academie să mă primească. Chipul i se schimonosi: Iar acum, nu mă pricep deloc. De fiecare dată când simt că reușesc ceva, alte zeci de lucruri îmi sunt aruncate în brațe, fără niciun avertisment.

Ali miji ochii și o studie.

— Nu e adevărat, declară el. Ai reușit ceva: ai devenit prietena mea.

Sinceritatea din vocea lui îi înrăutăți vinovăția. „Nu e prietenul meu, neghiob ce ești”, așa-i spusese lui Dara. „E o țintă, o viitoare victimă...” Da... o țintă care devenise cel mai apropiat aliat pe care îl avea, după Dara.

Descoperirea o neliniști.

„Nu vreau să fii prinsă în vreo dispută politică, dacă Alizayd al Qahtani sfârșește cu un cordon de mătase în jurul gâtului”, o avertizase Dara. Nahri se înfioră. Își putea doar imagina cum ar fi privit *afshin*-ul ei această aventură nocturnă.

Termină, cu vioiciune, și ultima împunsătură.

— Arăți groaznic. Lasă-mă să curăț sângele.

Cât dură să umezească ea o cârpă, Ali și adormise pe canapea. Ea scoase ce mai rămăsese din tunica lui însângerată și o aruncă pe foc, adăugând și cearșafurile distruse. Păstră cuțitul, după ce-l curăță. Nu se știa niciodată când avea să îi fie de folos. Îl spălă pe Ali cât de bine putu și apoi – după ce-și admiră scurt copcile – îl acoperi cu o pătură subțire.

Se așeză vizavi de el. Aproape că își dorea să fi fost și Nisreen

acolo. Nu doar că vederea „habotnicului aceluia Qahtani” în dormitorul ei i-ar fi provocat un atac de cord, dar Nahri s-ar fi bucurat să îi arunce în față comentariile pline de ură, arătându-i ce succes avusese cu această vindecare.

Ușa de la intrarea servitorilor se deschise brusc. Nahri sări în sus și dădu să ia cuțitul.

Era doar Muntadhir.

— Fratele meu! izbucni el, cu ochii cenușii strălucind de îngrijorare. Unde…

Privirea îi căzu asupra lui Ali și se grăbi spre el, căzând la pământ. Îi atinse obrazul.

— Se simte bine?

— Cred că da, răspunse Nahri. I-am dat ceva să îl ajute să doarmă. E mai bine să nu zgâlțâie copcile.

Muntadhir ridică pătura și icni.

— Dumnezeule… Se uită la rănile fratelui său o clipă, apoi lăsă pătura să cadă. Îl ucid, spuse el în șoaptă, cu glasul plin de emoție. O să…

— *Emir-joon*!

Apăruse și Jamshid care îi atinse umărul lui Muntadhir:

— Vorbește cu el, mai întâi. Poate c-a avut un motiv întemeiat.

— Un motiv? *Uită-te* la el! De ce-ar ascunde așa ceva? Muntadhir oftă adânc, înainte să se uite iar la ea: Îl putem mișca?

Ea încuviință.

— Doar să ai grijă. Vin să îl văd mai târziu. Aș vrea să se odihnească pentru câteva zile, cel puțin până se vindecă.

— Ah, se va odihni, de bună seamă! Muntadhir își frecă tâmplele: Auzi tu, un accident la antrenament! Ea ridică din sprâncene, iar emirul îi explică: Așa s-a întâmplat, pricepeți? spuse el, privind de la ea la Jamshid.

Jamshid era sceptic:

— Nimeni nu va crede că i-am făcut asta fratelui tău. Dac-ar fi invers, da, ar fi credibil…

— Nimeni nu-i va vedea rănile, răspunse Muntadhir. A fost rușinat și a venit singur la *banu nahida,* presupunând că prietenia lor îi va garanta discreția… ceea ce așa și este, da?

Nahri simți că nu era un moment bun să se târguiască. Plecă fruntea.

— Firește.

— Bine.

Își menținu privirea asupra ei încă o clipă. În interiorul său se dădea o luptă.

— Mulțumesc, *banu* Nahri, spuse el, încet. I-ai salvat viața, și nu voi uita asta.

Nahri le ținu ușa deschisă și cei doi ieșiră, cu un Ali inconștient între ei. Îi simțea încă bătaia regulată a inimii, amintindu-și momentul în care icnise, iar rana i se închisese sub degetele ei.

Nici ea nu avea să uite.

Închise ușa, își luă materialele, apoi se îndreptă spre infirmerie, să le aranjeze. Nu putea risca să o facă pe Nisreen să bănuiască, la un moment dat, ceva. Era liniște, iar aerul cețos era liniștit. Se apropiau zorile, își dădu ea seama, iar razele soarelui treceau, ca în fiecare dimineață, prin tavanul de sticlă al infirmeriei, căzând pe peretele spițeriei și pe mese. Și pe patul acum gol al șeicului…

Nahri se opri, cercetând totul. Rafturile cu ingrediente săltărețe, pe care mama ei le cunoscuse, probabil, ca pe propriul buzunar. Jumătatea mai mare, aproape goală a camerei, care, pe vremea acesteia fusese, desigur, plină cu pacienți care se plângeau de afecțiunile lor și cu asistenți care se învârteau printre ei, pregătind instrumente și poțiuni.

Se gândi la Ali, la mulțumirea pe care o simțise în timp ce îl privea dormind, la *pacea* de după ce reușise, în sfârșit, să vindece și ea pe cineva, după luni bune de eșecuri. Fiul favorit al regelui *djinn,* iar ea îl smulsese din ghearele morții! Asta era adevărata putere.

Și era timpul ca Nahri să o dobândească.

Iar ea a făcut asta în cea de-a treia zi.

Infirmeria arăta de parcă ar fi fost răscolită de o maimuță nebună. Banane curățate și abandonate zăceau peste tot – aruncase câteva, frustrată – lângă rămășițele dezumflate ale vezicilor de animale. Aerul mirosea greu a fructe prea coapte, iar Nahri era convinsă că nu avea să mai mănânce vreodată o banană. Din fericire, era singură. Nisreen nu se întorsese încă,

iar Dunoor, după ce adusese bananele și vezicile cerute, plecase, probabil convinsă că Nahri înnebunise complet.

Nahri scosese o masă afară, în cea mai însorită parte a pavilionului, spre grădină. Căldura de la amiază era apăsătoare, și restul Daevabadului se odihnea, adăpostit de dormitoare întunecoase și de copaci umbroși.

Nu și Nahri. Lipi cu atenție o vezică de masă, cu o mână. La fel ca și pe celelalte câteva sute înaintea ei, o umpluse cu apă și așezase cu grijă o coajă de banană deasupra.

În cealaltă mână, ținea penseta și tubul de cupru letal.

Miji ochii, încruntându-se, când apropie tubul de coaja de banană. Mâna nu îi tremura – învățase că putea rămâne trează, dacă bea ceai, dar tot el îi făcea și mâinile să tremure. Atinse coaja cu tubul și îl apăsă cât să taie un fir de păr. Își ținu respirația, dar vezica nu pocni. Scoase tubul.

Coaja era găurită perfect. Vezica de sub ea era neatinsă.

Nahri expiră. Ochii îi lăcrimau.

„Nu te emoționa, se mustră ea. A fost, poate, vorba doar de norocul începătorului.”

Doar când repetă experimentul de încă zece ori – de fiecare dată, cu succes – își permise să se relaxeze. Apoi, privi masa. Mai rămăsese o singură coajă de banană.

Ezită. Apoi își puse coaja peste mâna stângă.

Inima îi bătea atât de tare, încât o auzea în urechi. Dar Nahri știa că, dacă nu avea suficientă încredere să facă asta, nu avea să fie niciodată capabilă de ce plănuise. Lipi tubul de coajă și apăsă iar.

Îl scoase afară. Printr-o gaură îngustă, perfectă, văzu pielea neatinsă.

„Pot s-o fac!”

Avea nevoie doar de concentrare, să se pregătească fără să mai aibă pe cap sute de griji și de responsabilități sau pacienți pe care nu era gata să îi trateze și intrigi care îi puteau distruge reputația.

„Măreția cere timp”, îi spusese Kartir și avusese dreptate.

Nahri avea nevoie de timp. Știa de unde să-l obțină și bănuia că știe și prețul.

Inspiră gâfâit, iar degetele îi căzură pe pumnalul de la șold. Era al lui Dara. Încă nu i-l înapoiase. De fapt, nici nu îl mai văzuse după întâlnirea lor dezastruoasă din Marele Templu.

Acum, îl scoase din teacă, trecându-și mâinile peste plăsele și apăsându-și palma în locul în care l-ar fi prins el. Pentru o clipă lungă, îl privi, dorindu-și să aibă o alternativă.

Apoi îl puse jos.

— Îmi pare rău, șopti Nahri.

Se ridică de la masă, lăsând pumnalul acolo. I se pusese un nod în gât, însă nu voia să-și permită să plângă.

Nu voia să pară vulnerabilă în fața lui Ghassan al Qahtani.

ALI

Ali se scufundă sub apa canalului și se întoarse într-un salt mortal bine executat, ca să-și facă avânt în direcția opusă. Copcile protestară, însă trecu peste durere cu succes. Doar câteva ture.

Alunecă prin apa întunecată, cu o ușurință exersată. Mama lui îl învățase să înoate. Era singura tradiție ayaarile pe care insistase s-o învețe. Ea îl sfidase pe rege ca să reușească, apărând pe neașteptate la Citadelă într-o zi, pe când el nu avea decât șapte ani, doar o necunoscută care îl intimida, acoperită cu un văl regal. Îl târâse înapoi la palat, în timp băiețelul lovea și striga, implorând-o să nu îl înece. Ajunși în harem, îl împinsese în cea mai adâncă parte a canalului, fără niciun cuvânt. Doar când ieșise la suprafață – cu membrele agitându-se și chinuindu-se să respire printre lacrimi – îi rostise numele. După aceea, îl învățase cum să lovească apa și să se scufunde, cum să-și vâre fața în apă și să respire dintr-o parte a gurii.

Ani și ani mai târziu, Ali încă își amintea fiecare minut din instruirea ei atentă, și prețul pe care-l plătise pentru acea sfidare: nu li se mai permisese să rămână singuri niciodată. Dar Ali continuase să înoate. Îi plăcea, chiar dacă majoritatea *djinn*-ilor, și, în special, poporul tatălui său, priveau această practică doar cu repulsie. Existau chiar și clerici care predicau că bucuria apei resimțită de ayaarile era o perversiune, o amintire a unui cult străvechi al râului, în care se presupunea că își făcuseră de cap cu *mariz*-ii în tot felul de moduri păcătoase. Ali respinsese poveștile sordide ca pe niște bârfe. Ayaarile era un trib bogat, dintr-o țară sigură și, în mare parte, izolată. Întotdeauna stârniseră invidie.

Mai termină o tură și apoi se lăsă să plutească odată cu domolul curent. Aerul era liniștit și dens, iar zumzetul insectelor și ciripitul păsărilor, singurele sunete care tulburau tăcerea grădinii. Era pace.

„Un moment ideal ca să fiu atacat brusc de un alt asasin din Tanzeem.”

Ali încercă să-și îndepărteze din minte gândul sumbru, însă nu era ușor. Trecuseră patru zile de când Hanno încercase să-l ucidă, și de atunci rămăsese în apartamentele sale. În dimineața

de după atac, se trezise cu cea mai cumplită durere de cap avută vreodată și cu un frate furios, care îi cerea răspunsuri. Distrus de durere, de vinovăție, și cu mintea încă încețoșată, Ali i le oferise – fărâme de adevăr despre relația sa cu Tanzeem scăpându-i printre degete precum apa. Se dovedise că toate speranțele sale anterioare fuseseră corecte: tatăl și fratele său știau doar despre bani.

Muntadhir nu fusese *deloc* încântat să afle restul.

Confruntat cu furia crescândă a fratelui său, Ali încercase să explice de ce acoperise moartea lui Hanno, chiar când apăruse Nahri să vadă ce face. Muntadhir îl declarase trădător, în geziriyya, și plecase furibund. Nu mai revenise.

„Poate c-ar trebui să merg să discut cu el.”

Ali ieși din canal, împroșcând pietrele decorative care-l mărgineau. Se întinse după tunică.

„Să încerc să-i explic...”

Se opri, privindu-și abdomenul. Rana dispăruse.

Uimit, Ali își trecu mâinile peste ceea ce fusese o tăietură pe jumătate vindecată, cusută în copci, cu doar o oră în urmă. Acum, nu mai era decât o cicatrice pronunțată. Rana de la piept era încă cusută, însă arăta mult mai bine. O atinse pe a treia, cea de sub coaste, și tresări. Hanno înfipsese cuțitul direct prin el, acolo, și încă îl durea.

Poate că apa canalului avea un soi de proprietăți vindecătoare? Dacă era așa, era prima dată când auzea despre asta. Trebuia s-o întrebe pe Nahri. Care venise aproape în fiecare zi să vadă ce face, în aparență, netulburată de faptul că fusese lăsat în dormitorul ei, plin de sânge, cu doar câteva zile în urmă. Singura aluzie pe care o făcuse la faptul că îi salvase viața fusese drept scuză ca să îi jefuiască, plină de voioșie, mica bibliotecă. Luase câteva cărți, o călimară de fildeș și o brățară de aur, drept „plată”.

Clătină din cap. Cu siguranță, era ciudată. Nu că s-ar fi plâns. Nahri era, probabil, singurul prieten care-i mai rămăsese.

— Pacea lui Allah fie cu tine, Ali.

Ali tresări la sunetul vocii surorii sale și își puse tunica.

— Și asupra ta, Zaynab.

Ea înconjură aleea ca să i se alăture pe pietrele ude.

— Te-am prins cumva înotând? Se prefăcu șocată: Și eu, care credeam că nu te interesează deloc alde ayaarile, și – cum îi

spui tu – cultura noastră „a ticăloasei îngăduințe față de răsfăț”?

— Au fost doar câteva ture, mormăi el.

Nu avea chef să se certe cu Zaynab. Se așeză, vârându-și picioarele goale înapoi în canal.

— Ce dorești?

Se așeză lângă el, trecându-și degetele prin apă.

— Să mă asigur că încă mai trăiești, pentru început. Nu te-a văzut nimeni la curte de peste o săptămână. Și, în al doilea rând, să te avertizez. Nu știu ce crezi că faci cu fata aia nahidă, Ali. Nu te pricepi la politică, darămite…

— Despre ce vorbești?

Zaynab își dădu peste cap ochii cenușii-aurii.

— Despre negocierile privind căsătoria, idiot ce ești!

Ali simți dintr-odată că amețește.

— Ce negocieri?

Se retrase, surprinsă.

— Dintre Muntadhir și Nahri. Ea îl privi suspicioasă: Vrei să-mi spui că n-ai ajutat-o? Pe Preaînaltul, i-a dat lui ava o listă de procente și cifre care păreau un raport al vistieriei. E furios pe tine – crede că tu l-ai scris.

„Fie ca Allah să mă aibă în paza lui…”

Ali știa că Nahri era suficient de inteligentă ca să compună singură așa ceva, dar suspecta că era singurul din familia Qahtani care cunoștea cât de cât capacitățile lui *banu nahida.* Își frecă fruntea.

— Când s-au petrecut toate astea?

— Ieri după-amiază. S-a prezentat în biroul lui ava, neinvitată și neînsoțită, și i-a spus că s-a săturat de zvonuri și că vrea să știe cum stau. Zaynab își încrucișă brațele: A cerut un procent egal din plata pacienților, un post cu pensie pentru *afshin*-ul ei, un concediu sabatic plătit pentru ea, pentru pregătire, în Zariaspa… și, pe Allah, *dota…*

Gura lui Ali se uscă.

— Chiar a cerut toate astea? Ieri? Ești sigură?

Zaynab încuviință.

— Mai refuză și să-l lase pe Muntadhir să-și ia o a doua soție. Vrea să fie scris în contract, în onoarea faptului că *daev*-ii nu permit asta. Mai mult timp pentru pregătire, mai puțini pacienți pentru cel puțin un an, acces liber la însemnările lui Manizheh… Zaynab număra pe degete: Cu siguranță, nu am menționat

ceva. Oamenii spun că s-au târguit până după miezul nopții. Clătină din cap, părând și impresionată, și indignată: Nu știu cine se crede fătuca asta.

„Ultima nahidă din lume.”

Și, în plus, cineva care deținea niște informații al naibii de compromițătoare despre cel mai tânăr dintre alde Qahtani. Încercă să-și păstreze calmul din voce.

— Ce a zis ava?

— A simțit nevoia să-și verifice buzunarele după ce a plecat, dar altfel a fost uimit. Zaynab își dădu ochii peste cap: A spus că ambiția ei îi amintește de Manizheh.

Firește că da.

— Și Muntadhir?

— Ce crezi? Nu vrea să se-nsoare c-o nahidă cu sânge subțire, plină de viclenie. A venit direct la mine să mă întrebe cum e să faci parte din două triburi, să nu poți vorbi geziriyya…

Asta îl surprinse. Ali nu își dăduse seama că asemenea griji se aflaseră printre motivele lui Muntadhir ca să refuze căsătoria cu Nahri.

— Ce i-ai spus?

Ea îl privi lung.

— Adevărul, Ali. Te poți preface că nu te deranjează, însă există un motiv pentru care puțini sunt *djinn*-ii care se căsătoresc în afara tribului lor. Nu am putut vorbi niciodată geziriyya la fel ca tine, așa că asta m-a rupt complet de cei din neamul avei. Iar cei din al *ammei* nu sunt, nici ei, cu nimic mai buni. Chiar dacă ayaarile îmi fac complimente, le pot simți șocul din voce când își dau seama că o „muscă de nisip” a ajuns la un asemenea grad de sofisticare.

Asta îl uimi.

— N-am știut asta.

— De ce ai fi știut? Își coborî privirea: Nu e ca și cum m-ai fi întrebat vreodată ceva. Sunt convinsă că politica de harem ți se pare, oricum, ceva frivol și demn de dispreț.

— Zaynab…

Durerea din vocea ei îl lovise adânc. În ciuda antagonismului care le caracteriza relația, sora lui venise să îl avertizeze. Fratele lui îl acoperise de atâtea ori. Și ce făcuse Ali? O tratase pe Zaynab ca pe o copilă răsfățată și îl ajutase pe tatăl său să îl ferece pe Muntadhir în logodna cu o femeie pe care nu o voia.

Ali se ridică, chiar când soarele apunea în spatele zidurilor înalte ale palatului, aruncând grădina în umbră.

— Trebuie să-l găsesc.

— Mult noroc. Zaynab își scoase picioarele din apă: Bea încă dinainte de amiază și a făcut un comentariu despre cum o să-și găsească el consolarea în brațele a cel puțin jumătate dintre nobilele din oraș.

— Știu unde poate fi.

Ali o ajută să se ridice în picioare. Se întoarse să plece și îi atinse încheietura.

— Vino să iei ceaiul cu mine, mâine.

Ea clipi, surprinsă.

— Cu siguranță, ai lucruri mai importante de făcut decât să iei ceaiul cu sora ta cea răsfățată.

El zâmbi.

— Chiar deloc.

Când Ali ajunse la salonul Khazandei, era deja întuneric. Pe stradă se revărsa muzica, iar afară pierdeau vremea niște soldați. Le făcu semn din cap și își făcu apoi curaj, în timp ce urca scările care duceau spre grădina de pe acoperiș. Auzi un bărbat icnind. Strigătul de plăcere al unei femei îi ajunse la urechi de pe unul dintre coridoarele întunecoase.

Un servitor se mișcă să blocheze ușa, când ajunse Ali.

— Pacea lui Allah fie cu tine, șeicul meu… Prințul meu, se corectă bărbatul, roșind. Iertați-mă, însă doamna casei…

Ali trecu pe lângă el, pe ușă, strâmbând din nas din cauza aerului mult prea parfumat. Acoperișul era ticsit cu cel puțin douăzeci de nobili și cu metresele lor. Servitori iuți de picior se învârteau printre ei, aducând vin și având grijă de narghilele. Muzicienii cântau și două fete dansau, chemând flori de lumină cu brațele. Muntadhir zăcea pe un divan moale, cu Khazanda alături.

Nu păru să îi remarce sosirea, dar Khazanda sări în picioare. Ali ridică mâinile, pregătind niște scuze care-i muriră pe buze când remarcă persoana care se adăugase tovarășilor de pahar ai lui Muntadhir. Mâna i se opri pe *zulfikar.*

Darayavahoush rânji.

— Pacea fie cu tine, micule Zaydi.

Afshin-ul ședea cu Jamshid și un bărbat *daeva* pe care Ali nu îl recunoscu. Păreau să se simtă bine, cu pocalele pline și o paharnică drăguță lângă ei, pe banca moale.

Privirea lui Ali trecu de la *afshin* la Jamshid. Era o situație pe care nu știa cum să o trateze. Îi datora de mai multe ori viața bărbatului *daeva,* fiindcă îl întrerupsese pe Hanno și scăpase de corpul său, și pentru că-l dusese la Nahri. Nu putea nega asta, dar, pe Allah, cât își dorea să fi fost altcineva, nu fiul lui Kaveh! Un cuvânt, o insinuare, și Marele Vizir avea să fie pe urmele sale într-o clipită.

Khazanda îi tăie deodată calea, agitând un deget sub nasul lui.

— Te-a lăsat servitorul meu să intri? I-am spus doar…

Muntadhir vorbi, în sfârșit:

— Lasă-l să treacă, Khazanda, spuse el, cu o voce obosită.

Ea se încruntă.

— Bine. Dar fără arme. Îi luă *zulfikar*-ul: Îmi sperii fetele destul și fără el.

Ali privi neajutorat cum *zulfikar*-ul lui îi era pasat unui servitor care trecea pe acolo.

Darayavahoush râse, iar Ali se răsuci spre el, însă Khazanda îl prinse de braț și îl târî după ea, cu o forță neașteptată pentru o femeie atât de fragilă.

Îl împinse pe un scaun de lângă Muntadhir.

— Să nu care cumva să te pună păcatele să-mi faci probleme! îl avertiză ea și plecă.

Ali bănuia că omul de la ușă urma să fie muștruluit amarnic. Muntadhir nu îl salută, cu privirea pierdută la dansatoare. Ali își drese glasul.

— Pacea lui Allah fie cu tine, *akhi*!

— Alizayd!

Vocea fratelui său era rece. Sorbi din pocalul de aramă.

— Ce îl aduce, oare, pe un bărbat sfânt în acest bastion al ispitelor?

„Ce început promițător!” Ali oftă.

— Vreau să-mi cer scuze, Dhiru. Să îți vorbesc despre…

Dinspre bărbații *daeva* izbucni un hohot de râs. *Afshin*-ul părea să spună o glumă în divasti, cu chipul însuflețit și agitându-și mâinile pentru a sublinia poanta. Jamshid râdea, iar

al treilea bărbat și-a dat pocalul peste cap. Ali s-a încruntat.

— Ce-i? întrebă Muntadhir. La ce te uiți?

— Eu… la nimic, se bâlbâi Ali, surprins de ostilitatea din vocea fratelui său. Doar că nu mi-am dat seama că Jamshid și Darayavahoush sunt atât de apropiați.

— Nu sunt, i-o întoarse Muntadhir. E doar politicos cu oaspetele tatălui său. Ochii îi scăpărară, iar în adâncurile lor se citea ceva întunecat și șovăitor: Să nu-ți faci cine știe ce idei, Alizayd! Nu-mi place expresia aia de pe mutra ta.

— Ce expresie? Despre ce vorbești?

— Știi prea bine despre ce vorbesc. Ți-ai aruncat presupusul asasin în lac și ți-ai riscat viața ca să acoperi orice va fi fost ceea ce făceai acolo, pe zid. Să știi că totul a luat sfârșit acolo! Jamshid nu va vorbi. I-am cerut să n-o facă… Și, spre deosebire de alte persoane prezente aici, el nu mă minte.

Ali era șocat.

— Crezi că mă gândeam să-i fac vreun rău? Își coborî glasul, remarcând privirea curioasă a unui servitor din apropiere – or fi vorbit ei în geziriyya, dar o ceartă suna la fel în orice limbă: Pe Allah, Dhiru, chiar crezi că l-aș ucide pe bărbatul care mi-a salvat viața? Mă crezi în stare de una ca asta?

— Nu prea mai știu de ce ești capabil, Zaydi. Muntadhir își goli pocalul: Îmi spun de luni de zile că totul a fost doar o greșeală. Că ești doar un prost cu suflet mare, care și-a aruncat banii pe fereastră fără să pună întrebări.

Inima lui Ali tresări, iar Muntadhir îi făcu semn paharnicului, tăcând suficient cât să termine acesta de turnat vinul. Sorbi, înainte să continue.

— Dar tu nu ești prost, Zaydi, ești unul dintre cei mai deștepți oameni pe care-i cunosc. Nu le-ai dat numai bani, ci i-ai învățat cum să ascundă asta de vistiernici. Și ești mult mai priceput la acoperirea urmelor decât credeam. Șeicul tău a fost zdrobit în fața ta, și, pe Allah… *nici nu ai tresărit* măcar! Ai avut prezența de spirit *să scapi de un cadavru* în timp ce erai chiar tu pe moarte. Muntadhir se cutremură: Asta e dovadă de sânge-rece, Zaydi. E o răceală pe care nu credeam că o ai în tine. Clătină din cap, cu o urmă de regret în glas: Încerc să nu bag de seamă lucrurile spuse de oameni. Mereu am făcut asta.

Ali simți că i se face rău. În adâncul inimii, bănui, dintr-odată, și se temu de direcția în care mergea conversația. Înghiți nodul

care i se formase în gât. Ochii cenușii pe care-i aveau amândoi se încețoșaseră din cauza emoției, un amestec de vină, teamă și suspiciune.

— Lucrurile care se spun mereu despre prinții aflați în situația noastră…

Teama din inima lui Ali se revărsă. Și apoi, cu o iuțeală care îl luă prin surprindere, se transformă în furie. Într-un resentiment pe care nici nu își dăduse seama, până atunci, că îl ținea închis, într-un loc în care nu îndrăznea să între.

— Muntadhir, sunt *rece* fiindcă mi-am petrecut viața în Citadelă, pregătindu-mă să te servesc, dormind pe podele, în timp ce tu te culcai cu toate curtezanele în paturi de mătase. Fiindcă am fost smuls din brațele mamei când *aveam cinci ani*, ca să învăț cum să ucid oameni la comanda ta și să port bătăliile pe care tu nu le vei vedea niciodată. Ali inspiră adânc, suprimându-și emoțiile din piept: Am făcut o greșeală, Dhiru. Asta este. Am încercat să-i ajut pe *shafiț*-i*,* nu să încep…

Muntadhir îl întrerupse.

— Tu și vărul mamei tale sunteți singurii experți financiari din Tanzeem. Ei adunau arme cu un scop necunoscut, și un soldat geziri neidentificat, cu acces în Citadelă, a furat *zulfikar*-e de antrenament pentru ei! Trebuie să arestezi pe cineva, deși, după cum stau lucrurile, le cunoști prea bine conducătorii. Muntadhir își goli pocalul și se întoarse spre Ali: Spune-mi, *akhi,* îl imploră el. Tu, unul, ce ai crede, dacă ai fi în locul meu?

Era o urmă de teamă adevărată în vocea fratelui său, și lui Ali i se făcu rău. Dacă ar fi fost singuri, s-ar fi aruncat la picioarele lui Muntadhir. Era tentat să o facă, oricum, și să-i ia naiba pe toți martorii.

Dar îl prinse de mână.

— Niciodată, Dhiru! *Niciodată*! Mi-aș înfige, mai degrabă, *zulfikar*-ul în inimă, decât să ridic mâna asupra ta, jur pe Allah… *Akhi*… imploră el, în timp ce Muntadhir pufni. *Te rog*! Spune-mi cum să repar asta. Fac orice. Merg la ava. Îi spun totul…

— Spune-i, și vei fi un om mort, îl întrerupse Muntadhir. Uită de asasin. Dacă ava află că te aflai într-o tavernă în care au fost uciși doi *daev*-i*,* și că ai lăsat să treacă lunile astea fără să-l arestezi pe trădătorul din Garda Regală… te aruncă la *karkadann.*

— Așa, și? Ali nu se obosi să-și mai ascundă amărăciunea din

glas. Dacă tu crezi că eu complotez să vă ucid pe toți, de ce nu îi spui chiar tu?

Muntadhir îl privi atent.

— Crezi că vreau să am moartea ta pe conștiință? Ai rămas, totuși, frățiorul meu.

Ali se dădu imediat înapoi.

— Lasă-mă să discut cu Nahri, se oferi el, aducându-și aminte de ce venise. Poate că o pot convinge să mai renunțe la solicitări.

Muntadhir râse, cu glasul cuiva beat criță.

— Cred că tu și logodnica mea cea vicleană ați discutat suficient – chestie care trebuie să înceteze.

Muzica se opri. *Daev*-ii începură să bată din palme, iar Darayavahoush spuse ceva care le făcu pe dansatoare să chicotească.

Privirea lui Muntadhir se fixă asupra *afshin*-ului, ca a unei pisici asupra unui șoarece. Își drese glasul: iar Ali văzu ceva foarte periculos, și foarte nesăbuit, pe chipul lui.

— Știi ce, cred că mă voi ocupa chiar acum de una dintre solicitările lui *banu* Nahri! Ridică glasul. Jamshid! Darayavahoush! strigă el. Veniți încoace! Beți cu mine.

— Dhiru, nu cred că e o...

Ali tăcu brusc când *daev-ii* se apropiară suficient.

— Emirule Muntadhir... Prințule Alizayd... Darayavahoush își înclină capul, cu degetele unite în salutul *daeva:* Fie ca focurile să ardă puternic pentru amândoi în seara asta frumoasă!

Jamshid părea neliniștit, iar Ali își dădu seama că se aflase în preajma unui Muntadhir beat de suficiente ori ca să știe când lucrurile luau o întorsătură urâtă.

— Salutări, domnilor, spuse el, ezitând.

Muntadhir îi remarcă neliniștea. Pocni din degete și făcu semn spre o pernă de stat pe jos din stânga lui.

— Fii pe pace, prieten bun!

Jamshid se așeză. Darayavahoush rânji și pocni din degete.

— Chiar așa? întrebă, adăugând ceva în divasti.

Jamshid roși pe dată.

Spre deosebire de Ali, însă, Muntadhir vorbea fluent limba *daev*-ilor.

— Te asigur că nu e un câine dresat, spuse el cu răceală, în djinnistani... Ci prietenul meu cel mai drag. Te rog, *afshin*-ule,

spuse el, indicând locul de lângă Jamshid. Dacă vrei să iei loc… Făcu din nou semn paharnicului: Vin pentru oaspeții mei. Și prințul Alizayd va bea orice ai pentru copiii care nu fac încă față băuturii.

Ali zâmbi forțat, amintindu-și cum îl tachinase Darayavahoush pentru rivalitatea sa cu Muntadhir, în timp ce se duelau. Nici că se putea un moment mai prost ca *afshin*-ul să se lege de ostilitatea dintre frații Qahtani.

Darayavahoush se întoarse spre el.

— Așadar, ce s-a întâmplat cu tine?

Ali se burzului:

— Despre ce vorbești?

Afshin-ul făcu semn spre abdomenul său.

— Rană? Boală? Te miști diferit.

Ali clipi, prea uimit să răspundă.

Ochii lui Muntadhir fulgerară. În ciuda certurilor, în vocea sa se ghicea o dorință aprigă de a-l proteja, când vorbi.

— De ce-l urmărești pe fratele meu atât de îndeaproape, *afshin*-ule?

Darayavahoush ridică din umeri.

— Nu ești războinic, emirul meu, prin urmare, nu mă aștept să înțelegi. Dar fratele tău este. Și încă unul foarte bun. Îi făcu apoi cu ochiul lui Ali: Îndreaptă-ți spatele, băiete, și ia-ți mâna de pe rană! Doar nu vrei ca dușmanii tăi să-ți observe slăbiciunea.

Muntadhir i-o luă înainte cu răspunsul.

— S-a recuperat, te asigur. *Banu* Nahri l-a vegheat zi și noapte. E grozav de atașată de el.

Afshin-ul se încruntă, iar Ali – care era grozav de atașat de capul său, la fel ca și de Nahri – vorbi iute.

— Sunt convins că le este la fel de devotată tuturor pacienților săi.

Muntadhir îl ignoră:

— De fapt, *banu nahida* e motivul pentru care am vrut să vă vorbesc. Se uită la Jamshid: Există un post de guvernator disponibil în Zariaspa, da? Cred că l-am auzit pe tatăl tău menționând asta.

Jamshid părea buimac, însă răspunse că da.

Muntadhir încuviință.

— E o poziție râvnită. Pensie de invidiat, într-o regiune superbă din Daevastana. Responsabilități puține. Luă o gură de

vin: Cred că ți s-ar potrivit, Darayavahoush. Când discutam ieri despre nunta noastră, *banu* Nahri a părut preocupată de viitorul tău, așa că…

— Ce? zâmbetul periculos i se șterse pe dată *afshin*-ului de pe chip.

— Viitorul tău, *afshin*-ule! Nahri vrea să se asigure că vei fi răsplătit cum se cuvine pentru loialitatea ta.

— Zariaspa nu e Daevabad, se răsti Darayavahoush. Și ce nuntă-i aia? Ea nici n-a împlinit un sfert de secol. N-are voie, legal, să…

Muntadhir flutură o mână, întrerupându-l.

— A venit ieri la noi, cu propria ofertă. Zâmbi, cu o lucire malițioasă neobișnuită în priviri: Bănuiesc că e tare… *dornică.*

Sublinie cuvântul, accentuându-l cu vulgaritate, nicidecum în mod discret, iar Darayavahoush își făcu degetele să pocnească. Ali se întinse, instinctiv, după *zulfikar,* însă arma îi fusese luată de servitorii Khazandei.

Din fericire, *afshin*-ul rămase așezat. Dar mișcarea mâinii lui atrase atenția lui Ali, și el tresări. Oare inelul de sclav al *afshin*-ului… strălucea? Miji ochii. Așa se părea. Smaraldul lucea slab, ca o flacără într-o lampă de sticlă murdară.

Afshin-ul nu păruse să bage de seamă.

— O să respect dorințele lui *banu nahida,* spuse el, cu vocea mai rece decât crezuse Ali că ar putea vorbi vreodată cineva. Indiferent cât de îngrozitoare sunt. Așa că, bănuiesc, se cuvine să vă felicit.

Muntadhir a vrut să deschidă gura, dar, din fericire, Khazanda a ales chiar acel moment să se apropie.

S-a așezat pe marginea divanului lui Muntadhir și i-a înconjurat umerii cu un braț elegant.

— Iubitul meu, ce treabă serioasă puneți voi la cale în seara asta superbă? Îi mângâie obrazul: Aveți cu toții niște fețe atât de morocănoase! Neatenția voastră le insultă pe fetele mele.

— Iertare, doamna mea! spuse *afshin*-ul. Discutam despre nunta emirului. De bună seamă, veți fi de față, nu?

Pe chipul fratelui său urcă un val de căldură, însă, dacă Darayavahoush sperase să aprindă cine știe ce soi de ceartă alimentată de gelozie între îndrăgostiți, subestimase loialitatea curtezanei.

Aceasta zâmbi frumos și spuse.

— De bună seamă, de bună seamă. Voi dansa cu soția lui. Apoi alunecă în poala lui Muntadhir, dar ochii îi rămaseră ațintiți asupra lui Darayavahoush: Poate că o pot îndruma în ce feluri îi poate oferi plăcere.
Aerul se înfierbântă. Ali se încordă, însă *afshin*-ul nu răspunse. În loc de asta, inspiră adânc și își atinse capul, copleșit parcă de o migrenă bruscă.
Khazanda se prefăcu îngrijorată.
— Ești bine, *afshin*-ule? Dacă seara te-a obosit, am camere unde te poți odihni. Cu siguranță, îți pot găsi și ceva companie, adăugă ea, cu un zâmbet de gheață. Preferințele tale sunt evidente.
Merseseră prea departe, și ea, și Muntadhir. Darayavahoush se concentră iar. Ochii lui verzi fulgerară, iar el își dezveli dinții într-un rânjet aproape animalic.
— Iartă-mi neatenția, doamnă, spuse el. Dar e o imagine cu adevărat frumoasă! Probabil că te gândești des la ea. Și cât de amănunțit e înfățișat totul… până la căsuța din Agnivansha. Piatră de calcar roșie, nu? întrebă el, iar Khazanda păli. Pe malurile Chambalului… cu un leagăn pentru doi, cu vedere spre râu…
Curtezana se ridică, icnind.
— Cum… N-ai de unde să știi asta!
Darayavahoush nu își luă ochii de la ea.
— Pe Ziditor, dar *cât de mult* ți-o dorești… Atât de mult, încât ai fi dispusă să fugi, să abandonezi totul, chiar și locul ăsta frumos și toate bogățiile tale. Oricum, nu crezi că el va fi un rege bun… Așa că n-ar fi mai bine dac-ar fugi cu tine, ca să îmbătrâniți împreună, citind poezii și bând vin?
— Despre ce vorbești, pe Allah? se răsti Muntadhir, când Khazanda sări din poala lui, cu lacrimi de rușine în ochi.
Afshin-ul își fixă ochii asupra emirului.
— Despre dorințele sale, emirul meu, spuse el, calm. Nu că i le-ai împărtăși. Ah, nu! și se apropie, apoi se opri, cu ochii pironiți pe chipul lui Muntadhir. Un rânjet încântat i se lăți pe față: Chiar *deloc,* se pare. Se uită de la Jamshid la Muntadhir, apoi râse: Ei, *asta* chiar că e interesant…
Muntadhir sări în picioare.
Ali fu între ei într-o clipă.
N-o fi fost fratele lui pregătit în Citadelă, însă, într-un anumit

moment al vieții sale, cineva îl învățase cum să tragă un pumn cuiva la nevoie. Lovitura îl nimeri pe Ali în bărbie și îl dărâmă pe dată.

Ali ateriză urât, strivind masa pe care se aflau băuturile. Muzicanții se opriră cu un zgomot și una dintre dansatoare țipă. Câțiva oameni săriră în picioare. Mulțimea părea șocată.

Doi soldați pierdeau vremea lângă marginea acoperișului, iar Ali îl văzu pe unul ducând mâna la *zulfikar,* înainte ca tovarășul său să îi apuce brațul.

„Firește”, își dădu seama Ali. Tuturor celor de pe acoperiș li se păruse că emirul Daevabadului tocmai își lovise fratele mai mic. Dar Ali era și viitorul *qaid,* un ofițer al Gărzii Regale, așa că, pentru soldați, nu era limpede pe cine să apere. Dacă Ali ar fi fost altcineva, l-ar fi târât afară, înainte să poată răspunde. Exact asta *ar fi trebuit* să facă, iar Ali se putea doar ruga ca Muntadhir să nu-și dea seama de încălcarea protocolului. Nu după temerile pe care fratele său tocmai le mărturisise în privința lui Ali.

Jamshid îi întinse mâna.

— Ești bine, prințul meu?

Ali își înăbuși un icnet, când durerea îi săgetă rana de pumnal încă nevindecată.

— Da, minți el, în timp ce Jamshid îl ajuta să se ridice.

Muntadhir îi aruncă o privire șocată.

— La ce naiba ți-a fost gândul?

Inspiră întretăiat.

— Că, dacă-l lovești pe Flagelul din Qui-zi în față, după ce i-ai insultat în public *banu nahida,* o să te facă harcea-parcea. Ali își atinse bărbia, care se umfla deja: Dar n-a fost deloc o lovitură rea, recunoscu el.

Jamshid privi mulțimea și atinse încheietura emirului.

— A plecat, emirul meu, avertiză el, încet.

„Călătorie sprâncenată!” îi ură Ali, clătinând din cap.

— Dar ce spunea, de fapt? Despre Khazanda… N-am mai auzit de un fost sclav care să poată citi dorințele unui alt *djinn.* Privi spre curtezană: Ce a spus… era adevărat?

Ea clipi furioasă, aruncând fulgere din priviri. Dar nu spre el, își dădu seama Ali. Spre Muntadhir.

— Nu știu, scuipă ea. De ce nu-ți întrebi fratele? fără alte cuvinte, izbucni în lacrimi și fugi.

Muntadhir înjură.

— Khazanda, stai! și se grăbi după iubita lui, dispărând în adâncurile casei.

Buimăcit, Ali privi spre Jamshid, căutând explicații, dar căpitanul *daeva* privea cu hotărâre în pământ, cu obrajii ciudat de îmbujorați.

Lăsând la o parte problemele romantice ale fratelui său, Ali își calculă opțiunile. Era tentat să adune soldații de jos, să-l găsească pe *afshin* și să-l aresteze. Dar pentru ce? Pentru o ceartă de bețivi pentru o femeie? Ar fi putut, la fel de bine, să închidă jumătate din Daevabad. *Afshin*-ul nici nu îl lovise pe Muntadhir, și nici nu îl insultase.

„Nu fi prost!” Ali luă o hotărâre, încercând să îi atragă atenția lui Jamshid. Nu avea idee de ce arăta acesta atât de neliniștit.

— Jamshid? Darayavahoush locuiește la familia ta, nu?

Jamshid încuviință, evitându-i privirea.

— Da, prințul meu.

— Bine. Îl bătu pe umăr, iar Jamshid tresări: Mergi acasă! Dacă nu se întoarce până în zori, alertează Citadela. Și dacă se întoarce, spune-i că e așteptat mâine la curte, ca să discutăm despre ce s-a petrecut azi aici. Se opri o clipă, apoi adăugă, fără voia lui: Spune-i și tatălui tău. Știu că îi place să fie la curent cu tot ce-i privește pe *daeva.*

— Desigur, prințul meu!

Părea bucuros să plece.

— Și, Jamshid…

Celălalt îl privi, în sfârșit.

— Mulțumesc!

Jamshid îi acceptă mulțumirile cu o înclinare a capului și se grăbi să plece. Ali inspiră adânc, încercând să ignore durerea care-l străbătu. *Dishdasha* îi atârna, udă, lipindu-i-se de abdomen, și când o atinse, degetele i se pătară de sânge. Probabil își redeschisese rana.

Își ajustă roba neagră, ca să ascundă sângele. Dacă ar fi fost încă zi, ar fi căutat-o, discret, pe Nahri, dar avea să fie aproape miezul nopții când urma să ajungă la infirmerie, iar *banu nahida,* dormea, probabil, de mult.

„Nu pot merge la ea.”

Ali avusese mare noroc că nu fusese prins în dormitorul lui Nahri prima dată.

A doua oară ar fi fost prea riscant, mai ales ținând cont de bârfele care aveau să circule, cu siguranță, despre frații Qahtani, după seara aceea.

„Mă bandajez singur, hotărî el, și-o aștept în infirmerie. Măcar așa, dacă încep să sângerez prea tare, va fi în camera de alături.”

Părea un plan rezonabil.

Dar, în vremea din urmă, majoritatea planurilor sale păruseră rezonabile, la început, chiar înainte s-o ia razna.

NAHRI

— Nahri! Nahri, *trezește-te*!

— Hmm?

Nahri își ridică fruntea de pe cartea deschisă, pe care ațipise. Își frecă semnul lăsat de pagina îndoită pe obraz și clipi, somnoroasă, în beznă.

Un bărbat se afla lângă patul ei, cu trupul conturat de lumina lunii.

O mână fierbinte i se lipi de gură, înainte să poată țipa. Își deschise cealaltă palmă. Flăcările care dansau îi luminară fața.

— Dara? reuși să spună Nahri, cu vocea gâtuită de apăsare.

El lăsă mâna jos, iar ea se dădu înapoi, surprinsă, cu pătura căzându-i în poală. Trebuia să fie trecut de miezul nopții. Dormitorul ei era pustiu și întunecos.

— Ce cauți aici?

El se lăsă pe pat.

— Care parte din „stai la distanță de familia Qahtani” n-ai priceput-o? În voce i se citea furia: Spune-mi că nu ai fost de acord să te căsătorești cu musca aia de nisip libidinoasă.

„Aha! Despre asta era vorba…”

Se întrebase când avea să audă asta.

— Încă nu am fost de acord cu nimic, replică ea. Am o oportunitate, și am vrut să…

— *Oportunitate*? Ochii lui Dara fulgerară, îndurerați: Pe ochiul lui Suleiman, Nahri! Ai putea vorbi, măcar o dată, precum cineva cu suflet și nu ca o vânzătoare de lucruri furate din bazar?

Ei îi sări țandăra.

— *Eu* sunt cea fără inimă, acum? Ți-am cerut să te căsătorești cu mine, iar tu mi-ai spus să merg să produc o herghelie de copii nahizi cu cel mai bogat *daeva* pe care-l găsesc, de îndată ce…

Ea se opri, uitându-se mai bine la Dara, pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul. Purta o robă de călătorie închisă la culoare, iar arcul de argint și tolba plină cu săgeți îi erau aruncate pe umăr. Un cuțit lung era vârât la cingătoare.

Își drese vocea, bănuind că nu-i va plăcea răspunsul la următoarea întrebare.

— De ce ești îmbrăcat așa?

El se ridică, iar perdelele de in fluturară blând în aerul răcoros

din spatele lui.

— Fiindcă am venit să te scot de aici. Afară din Daevabad și departe de familia asta de muște de nisip, departe de casa noastră coruptă și de mulțimile de *shafiț-i* care cer sângele *daev*-ilor.

Nahri expiră.

— Vrei *să părăsești* Daevabadul? Ești nebun? Ne-am riscat viețile să ajungem aici! Este cel mai sigur loc în fața ifriților, a *mariz*-ilor…

— Dar nu e *singurul*!

Ea se trase înapoi, iar o expresie vagă de vinovăție se citi pe chipul lui. Cunoștea expresia aceea.

— Ce-i? îl întrebă ea. Ce-mi mai ascunzi, acum?

— Nu pot…

— Dacă-mi spui că nu-mi poți zice, jur pe numele mamei că te înjunghii cu propriul tău cuțit.

El scoase un mârâit nervos și începu să se plimbe în jurul patului, ca un leu înfuriat, cu mâinile la spate și fum în jurul picioarelor.

— Avem aliați, Nahri. Atât aici, cât și în afara orașului. Nu am spus nimic în templu fiindcă nu am vrut să-ți faci speranțe…

— Sau să îmi permiți să am un cuvânt de spus în privința sorții mele, îl întrerupse ea. Ca de obicei. Foarte supărată, aruncă o pernă spre capul lui, dar el se feri cu ușurință: Și… *aliați*? Asta ce mai înseamnă? Complotezi cu vreo clică secretă *daeva* să mă răpești? spuse ea sarcastic, dar când el roși și privi în altă parte, ea tresări. Ia stai așa… tu *chiar* complotezi cu o clică secretă *daeva*…

— Nu avem timp să intru în detalii, i-o tăie el. Dar o să-ți spun totul pe drum.

— Nu există niciun „pe drum”, fiindcă nu plec nicăieri cu tine! Mi-am dat cuvântul regelui… și, Doamne, Dara, ai auzit cum pedepsesc oamenii ăștia trădătorii? Asmut o bestie enormă, cu corn, să te strivească într-o arenă!

— Nu se va întâmpla asta, o asigură Dara. Se așeză lângă ea și o luă de mână: Nu trebuie să faci asta, Nahri. N-o să le permit să…

— *N-am nevoie să mă salvezi*! Nahri își smulse mâna: Dara, asculți vreodată ce îți spun? *Eu* am început negocierile pentru căsătorie. *Eu* m-am dus la rege. Își înălță brațele în aer: De la ce

să mă salvezi? De la a deveni viitoarea regină a Daevabadului?
El păru neîncrezător.
— Și prețul, Nahri?
Nahri înghiți nodul care i se formase în gât.
— Chiar tu ai spus-o. Sunt ultima nahidă. Voi avea nevoie de copii. Ea ridică din umeri, forțat, dar nu putu evita ca vocea să nu îi fie plină de amărăciune: Pot face, la fel de bine, cea mai bună alegere strategică.
— „Cea mai bună alegere strategică”! repetă Dara. Cu un bărbat care nu te respectă? Cu o familie care te va privi mereu bănuitor? *Asta* e tot ce vrei?
„Nu, o, nu!”
Însă Nahri își dăduse pe față sentimentele față de Dara. El o respinsese.
Și, în sufletul său, Nahri știa că începe să-și dorească mai multe în Daevabad, nu doar pe el.
Inspiră adânc, forțându-și vocea să rămână calmă.
— Dara... nu trebuie să fie un lucru rău. Aș fi în *siguranță.* Aș avea tot timpul și toate resursele să mă pregătesc. Vocea i se opri în gât: În mai puțin de un secol, pe tron s-ar putea afla din nou un nahid. Ridică privirea spre el, cu ochii umezi, în ciuda eforturilor de a-și reține lacrimile: Nu asta vrei? Nu asta ai vrut?
Dara se uită la ea. Nahri remarcă iureșul emoțiilor care se luptau pe chipul lui, însă, înainte să vorbească, se auzi o bătaie în ușă.
— Nahri? spuse o voce înăbușită; o voce cunoscută.
În jurul gulerului lui Dara se ridică fum.
— Scuză-mă, spuse el, pe șoptite. Dar cu care frate ai fost de acord să te măriți, mai precis?
Străbătu camera din trei pași. Nahri fugi după el, aruncându-se în fața ușii înainte ca el s-o poată smulge din țâțâni.
— Nu e ceea ce crezi, șopti ea. O să scap de el.
El se uită urât, dar păși înapoi în umbră. Inspiră adânc, ca să-și calmeze inima agitată, și deschise ușa.
Chipul zâmbitor al lui Alizayd al Qahtani o întâmpină.
— Pacea lui Allah fie cu tine, spuse el, în arabă. Îmi pare rău că...
Și el clipi, văzându-i hainele de noapte și părul descoperit. Își feri imediat privirea.
— Eu... păi...

— Nu e nimic, spuse ea repede. Ce s-a întâmplat?

Se ținea de partea stângă, dar își desfăcu roba neagră și își dezveli *dishdasha* pătată de sânge de sub ea.

— Mi-am rupt niște copci, spuse el, cu regret. Am vrut să aștept în infirmerie noaptea asta, dar nu pot face sângerarea să se oprească și… Se încruntă: S-a întâmplat ceva? îi studie chipul, lăsând cuviința deoparte: Tremuri toată!

— Sunt bine, insistă ea, știind că Dara îi privea din partea cealaltă a camerei.

Mintea îi alerga. Voia să-i spună lui Ali să fugă, să strige la el fiindcă îndrăznise să vină la ușa ei neînsoțit – orice ca să-l scape –, însă chiar arăta ca și cum ar fi avut nevoie de ajutor.

— Ești sigură? și făcu un pas mai aproape.

Ea se sili să zâmbească.

— Da.

Se gândi la distanța dintre ei și infirmerie. Dara n-ar fi îndrăznit să o urmărească, nu? Nu avea idee câți pacienți se odihneau acolo sau câte gărzi așteptau pe coridorul din față.

Făcu semn spre *dishdasha* lui însângerată.

— Arată groaznic. Ieși pe ușă: Lasă-mă să…

Dara o dădu de gol, însă.

Căci îi smulse, pur și simplu, ușa din țâțâni, apoi se îndreptă spre ea, dând să o prindă de mână, dar un Ali cu ochii mari cât cepele o ajunse primul și o trase, împingând-o spre infirmerie, aruncând-o în spatele lui, iar ea ateriză dur pe dalele de piatră. *Zulfikar-ul* lui se aprinse.

În câteva clipe, infirmeria se transformă într-un adevărat haos. O puzderie de săgeți fură trase în balustrada de lemn, urmărind traiectoria lui Ali, iar *zulfikar-ul* acestuia dădu foc perdelei care despărțea paturile pacienților. Omul-pasăre începu să strige, dând din brațele sale acoperite cu pene, pe patul lui din bețe. Nahri se ridică în picioare, încă amețită de cădere.

Ali și Dara se băteau.

Nu, nu se băteau. *Bătaie* era ce se întâmpla între doi bețivi pe stradă. Ali și Dara *dansau,* cei doi războinici rotindu-se unul în jurul celuilalt într-un vârtej aiuritor, sălbatic de foc și tăișuri de metal.

Ali sări pe biroul ei, grațios ca o pisică, folosindu-se de înălțimea lui ca să-l lovească pe Dara de sus, însă *afshin*-ul se feri într-o clipită. Își lovi palmele una de alta, iar biroul se

aprinse, prăbușindu-se sub greutatea lui Ali și aruncându-i pe prinț la pământ, în flăcări. Dara vru să-l lovească în cap, dar Ali se rostogoli, lovind partea din spate a genunchilor *afshin*-ului.

— Opriți-vă! strigă ea, când Dara aruncă unul din picioarele în flăcări ale biroului spre capul lui Ali. Amândoi!

Ali se feri de bucata de lemn aprins și îl atacă pe *afshin,* lovindu-l cu *zulfikar*-ul în gât.

Nahri icni, temerile sale inversându-se brusc.

— Nu! Dara, aten…

Dar nici nu îi ieșiră bine cuvintele acelea pe gură, că inelul lui Dara sclipi de o lumină de smarald. *Zulfikar*-ul lui Ali începu să tremure și apoi se stinse, iar lama se răsuci și începu *să se târască,* scoțând un șuierat mânios, căci se topise luând forma unei vipere de foc. Ali tresări, scăpând șarpele, iar acesta se dădu înapoi, să îl atace.

Dara nu ezită. Îl prinse pe prințul *djinn* de gât și îl izbi de o coloană de marmură. Întreaga cameră se cutremură. Ali lovea nebunește, însă Dara îl izbi din nou de coloană. Prințului i se scurgea de acum sânge negru pe față. Dara își înteți strânsoarea, iar Ali icni, încercând să-l prindă de pumni, în timp ce *afshin*-ul îl strangula.

Nahri străbătu în goană încăperea.

— Dă-i drumul! Îl prinse pe Dara de braț și încercă să se lupte cu el, dar era de parcă ar fi atacat o statuie: Te rog, Dara! țipă ea, când ochii lui Ali se întunecară. Te implor!

El îl lăsă pe prinț să cadă.

Ali se ghemui la pământ. Era o epavă, cu ochii derutați, cu sângele șiroindu-i pe față, cu și mai mult sânge pătându-i *dishdasha.* Nahri nu ezită. Îngenunche, îi aruncă turbanul și îi rupse gulerul *dishdashei,* sfâșiind-o până în talie. Apăsă cu o mână pe fiecare rană și închise ochii.

„Vindecă-te!” porunci ea. Sângele se coagulă de îndată sub atingerea ei, iar pielea fumegă și se lipi la loc. Nici măcar nu își dăduse seama cât de repede și cât de extraordinar se petrecuse totul, până când Ali nu gemu și nu începu să tușească.

— Ești bine? îl întrebă ea, alarmată.

Știa că Dara îi privește din partea cealaltă a încăperii.

Ali reuși să încuviințeze, scuipând un șuvoi de sânge.

— Te-a… rănit? șuieră el.

Pe Preaînaltul, asta crezuse el că întrerupe? Îl strânse de

mână.

— Nu, îl asigură ea. Firește că nu. Sunt bine.

— Nahri, trebuie să plecăm, o avertiză Dara, încet. Acum!

Ali privi de la unul la altul, iar chipul i se însufleți din cauza șocului:

— *Fugi cu el*? Dar tu... i-ai spus tatei...

Se auzi o bătaie puternică în ușa care dădea spre coridorul exterior.

— *Banu nahida*? întrebă o voce înăbușită de bărbat. E totul bine?

Ali se ridică.

— Nu! urlă el. Este *afshi...*

Nahri îi astupă gura cu mâna. Ali se dădu înapoi, simțindu-se trădat. Dar era prea târziu. Bătaia în ușă se înteți.

— Prințule Alizayd! strigă vocea. Tu ești?

Dara înjură și se grăbi spre ușă, unde-și puse mâinile pe clanță. Argintul se topi pe loc, răsucindu-se peste uși asemenea unei dantele și ferecându-le laolaltă.

Dar Nahri se îndoia că avea să dureze mult.

„El trebuie să plece”, își dădu seama, și parcă i se rupse sufletul.

Și, deși știa că era singura vinovată, tot se îneca în propriile cuvinte când i-a spus:

— Dara, trebuie să pleci! Fugi! Te rog! Dacă vei rămâne în Daevabad, regele te va ucide.

— Știu. El smulse *zulfikar*-ul lui Ali, când șarpele de bronz încercă să se strecoare, și acesta luă din nou formă în mâinile sale.

Traversă camera spre birou și goli un cilindru de sticlă, care conținea niște instrumente. Răscoli printre ele și scoase un șurub de fier. Acesta se topi în mâinile lui.

Nahri înlemni. Chiar și ea știa că n-ar fi trebuit să fie capabil de asta.

Însă Dara de-abia clipi în timp ce modela fierul moale într-o funie subțire.

— Ce faci? întrebă ea, când el se aplecă și înlătură mâinile lui Ali dintr-ale ei.

Dar *daev*-ul înfășură metalul moale în jurul încheieturilor prințului, iar fierul se întări pe loc. Bătăile în ușă se întețiră iar, iar pe sub ușă se strecură fum.

Dara îi făcu semn.
— Haide!
— Ți-am mai spus: nu plec din Daevabad…
Dara îndreptă *zulfikar*-ul spre gâtul lui Ali:
— Ba da, spuse el, ferm.
Nahri îngheță. Întâlni ochii lui Dara, rugându-se să se înșele, rugându-se ca bărbatul în care avea încredere înaintea oricui altcuiva să nu o silească să facă acea alegere.
Dar pe chipul lui frumos se citea hotărârea. Și puțin regret, însă cel mai mult hotărârea.
Ali alese chiar acel moment să deschidă gura.
— Lua-te-ar Shaitan, ucigaș de copii ce ești…
Ochii *daev*-ului fulgerară. Apăsă și mai tare tăișul pe gâtul lui Ali.
— Oprește-te! spuse Nahri. Eu… Înghiți: Vin. Nu-i face niciun rău.
Dara îndepărtă *zulfikar*-ul de prinț, părând ușurat.
— Mulțumesc! făcu semn cu capul spre Ali: Păzește-l o clipă.
Și traversă repede încăperea, îndreptându-se spre peretele din spatele biroului.
Nahri se simțea amorțită. Se așeză lângă Ali, neavând încredere în propriile picioare.
El o privi cu uimire.
— Nu sunt sigur dacă să-ți mulțumesc pentru că tocmai mi-ai salvat viața sau să te acuz de trădare.
Nahri inspiră.
— Te anunț eu de care, după ce mă dumiresc ce și cum.
Ali riscă să arunce o privire spre Dara, apoi își coborî vocea.
— Nu vom scăpa, o avertiză el, cu ochii îngrijorați fixându-se în ai ei. Și dacă tata crede că ești răspunzătoare… Nahri, ți-ai dat cuvântul doar!
Un scrâșnet îi întrerupse. Nahri privi în sus și îl văzu pe Dara smulgând cu trudă zidul de piatră, de-a lungul marginilor decorative. Mâinile îi erau înconjurate de fum și de flăcări strălucitoare. Se opri când spațiul fu suficient de larg ca să se strecoare prin el.
— Să mergem!
Dara îl prinse pe Ali de spatele robei și îl târî după el, împingându-l înainte. Prințul căzu rău, în genunchi.
Nahri tresări. Nu își mai putea spune că Ali era doar o țintă, o

viitoare victimă. Devenise un prieten, fără îndoială. Și era doar un copil, în comparație cu Dara. Avea o inimă bună și era blând, oricâte defecte ar fi avut.

— Dă-mi roba ta! spuse ea, scurt, când Dara se întoarse spre ea.

Nahri nu avusese timp să se îmbrace, și nu avea de gând să străbată Daevabadul în hainele de culcare.

El i-o dădu.

— Nahri, eu… Îmi pare rău, spuse în divasti. Știa că vorbise sincer, dar nu era de niciun folos: Încercam doar să…

— Știu ce încercai, îl mustră, sever. Și îți spun: n-o să te iert niciodată dacă i se întâmplă ceva, și n-o să uit niciodată ce ai făcut aici, acum.

Nu așteptă un răspuns. Nu dorea unul. Păși prin spațiul căscat în perete. Se mai uită o dată la infirmerie, apoi peretele se închise în urma ei.

I se părea că merseseră ore în șir.

Pasajul îngust prin care îi condusese Dara era atât de strâmt, încât fuseseră nevoiți să se strecoare de-a dreptul în anumite puncte, zdrelindu-și umerii de zidurile aspre de piatră. Tavanul urca și cobora, ridicându-se la înălțimi copleșitoare înainte să plonjeze atât de jos, încât fuseseră forțați să se târască.

Dara făcuse să apară, prin magie, mici globuri de foc care dansau deasupra capetelor lor, în timp ce ei înaintau prin tunelul altfel întunecos ca noaptea. Nimeni nu vorbea. Dara părea extrem de concentrat pe menținerea magiei care ținea tunelul deschis, în timp ce Ali respira tot mai greu. În ciuda vindecării, prințul nu arăta deloc bine. Nahri îi auzea inima grăbindu-se, iar el se tot lovea de pereți ca un bețiv amețit.

Într-un târziu, se rostogoli la pământ, izbindu-se puternic de pulpele lui Dara. *Afshin*-ul înjură și se întoarse.

Nahri păși repede între ei.

— Lasă-l în pace!

Îl ajută pe Ali să se ridice. Transpira cenușă și părea să nu se poată concentra asupra chipului ei.

— Ești bine?

El clipi și înghiți în sec.

— Doar niște probleme cu aerul.

— Cu aerul?

Ea se încruntă. Tunelul mirosea a stătut, desigur, însă ea respira foarte bine.

— E fiindcă nu ai ce căuta aici, spuse Dara, sumbru. Nu este orașul tău, și nici palatul tău. Pereții știu asta, chiar dacă voi, câinii geziri, nu o știți.

Nahri îl privi urât.

— Atunci, să ne grăbim.

În timp ce mergeau, tunelul se lărgi și deveni mai abrupt, și, în cele din urmă, se schimbă într-un șir lung de trepte în ruină. Ea se prinse de perete, tresărind când acesta i se umezi sub mâini. În față, îl auzi pe Ali inspirând adânc aerul umed. Când scările deveniră alunecoase, ar fi putut jura că pașii lui deveniră mai siguri.

Dara se opri.

— E inundat în față.

Flăcările de deasupra capetelor se intensificară. Treptele se terminau într-un lac cu apă neagră, care mirosea la fel de rău precum arăta. Ea se opri la margine, privind luminile care se reflectau pe suprafața uleioasă.

— Ți-e teamă de niște apă?

Ali trecu pe lângă Dara și merse cu încredere, intrând în lac și oprindu-se când îi ajunse la brâu. Se întoarse. Roba lui ca abanosul se pierdea atât de ușor în apa neagră, încât părea că lichidul era drapat în jurul umerilor săi.

— Îți faci griji că te vor prinde *mariz*-ii?

— Te simți ca acasă acolo, nu-i așa, micuțule crocodil? îl batjocori Dara. Îți aduce aminte de mlaștinile fetide din Ta Ntry?

Ali ridică din umeri.

— „Muscă de nisip”, „câine spurcat”, „crocodil”… Oare chiar trebuie să recapitulezi toate numele animalelor pe care le cunoști? Câte or mai fi rămas? Cinci? Șase?

Privirea lui Dara aruncă fulgere, apoi făcu ceva ce Nahri nu îl mai văzuse făcând. Intră în apă!

Ridică mâinile, iar apa *fugi,* grăbindu-se peste stânci și prin crevase. Picăturile care nu ajunseră acolo îi clocoteau sub picioare, când pășea.

Nahri căscă gura. Inelul lui strălucea cu o lumină verde, puternică, asemenea soarelui pe o frunză udă. Se gândi la ceea

ce făcuse cu *shedu*, cu *zulfikar*-ul lui Ali, cu legăturile de fier…

Și, dintr-odată, se întrebă câte secrete îi mai ascundea Dara. Sărutul lor din peșteră părea foarte îndepărtat.

Afshin-ul împinse în față un Ali vizibil șocat.

— Mergi, *djinn*-ule, și vezi-ți de treabă. Dacă îți tai limba, *banu nahida* s-ar supăra foarte tare.

Nahri îl ajunse repede pe Ali din urmă.

— Vasăzică, simpla lui prezență face apa să fiarbă, acum? șopti Ah, privind nervos spre Dara. Ce fel de sperietoare mai e și asta?

„Nu am habar!”

— Poate că face parte din blestemul de sclavie, spuse ea, încet.

— Cunosc sclavi eliberați. Nu au o putere așa de mare. Probabil a luat-o pe calea ifriților și s-a predat demonilor, cu multă vreme în urmă. El se strâmbă și o privi, coborând și mai mult glasul: Te rog, în numele Preaînaltului, spune-mi că nu intenționezi să fugi cu el.

— Îți amintești de *zulfikar*-ul îndreptat spre gâtul tău?

— Mai degrabă m-aș arunca în lac decât să îi permit monstrului ăstuia să se folosească de viața mea ca s-o răpească pe a ta. Clătină din cap: Ar fi trebuit să-ți dau cartea aceea, în grădină. Să-ți spun despre orașele distruse, despre nevinovații uciși… i-ai fi înfipt chiar tu un cuțit în spate.

Nahri se retrase.

— N-aș fi făcut asta niciodată. Știa că Dara avea un trecut sângeros, dar Ali exagera: Era un război, pe care *voi* l-ați început. Dara își apăra doar tribul.

— Asta ți-a spus? Ali inspiră: *Apăra…* Nahri, știi de ce oamenii îi spun Flagelul din Qui-zi?

Un fior rece ca gheața i se strecură de-a lungul șirei spinării, dar îl ignoră.

— Nu. Dar aș vrea să-ți amintesc că tu ești acela care a venit la mine acum câteva seri, plin de sângele altuia, spuse ea. Dara nu este singurul care ține secrete.

Ali se opri brusc.

— Ai dreptate. Se întoarse spre ea, cu o expresie hotărâtă: Era sângele unui asasin *shafit.* L-am ucis. Făcea parte dintr-o grupare politică numită Tanzeem. Ei apără, uneori violent, drepturile *shafiț*-ilor, și sunt considerați infractori și trădători. Eu

eram principalul lor binefăcător. Tata a aflat și, drept pedeapsă, mi-a poruncit să mă împrietenesc cu tine și să te conving să te căsătorești cu fratele meu. Ridică din sprâncenele cu sânge închegat la rădăcină: Asta e. Acum știi tot.

Nahri clipi, sorbindu-i cuvintele. Știuse că Ali își avea propriile interese, la fel ca ea, dar o duru, totuși, să audă totul atât de direct.

— Interesul față de țara mea, față de arabă… Bănuiesc că a fost totul o prefăcătorie?

— Nu a fost. Jur! Indiferent cum a început prietenia noastră, și ce simt față de familia ta… Ali păru stânjenit: Au fost niște luni grele, întunecate. Perioada petrecută cu tine… a fost ca o rază de lumină.

Nahri își feri privirea. Trebuia, fiindcă sinceritatea de pe chipul lui era mai mult decât putea ea să suporte. Îi văzu încheieturile însângerate, încă legate cu fier.

„El va supraviețui”, își jură. „Cu orice preț.”

Chiar dacă asta ar fi însemnat că trebuia să fugă cu Dara.

Continuară să înainteze, Ali aruncând câte o privire ostilă spatelui lui Dara.

— Acum cred c-ar trebui să fie rândul tău.

— Ce vrei să spui?

— Ești cam prea pricepută la spart lacăte și la negociat contracte, pentru o servitoare, nu crezi?

Ea lovi pământul și trimise câteva pietricele cât colo.

— Nu sunt convinsă că te-ai mai gândi la prezența mea ca la o „rază de lumină” dacă ți-aș spune de unde mă trag.

— Nahri! strigă Dara, întrerupându-le conversația.

Peștera se terminase. I se alăturară *daev*-ului pe o margine stâncoasă, care dădea spre o pantă joasă și o plajă nisipoasă îngustă, care înconjura, la rândul ei, o lagună calmă. În depărtare, văzu stelele pe un petic de cer. Laguna era ciudat de luminoasă, iar apa, de un albastru-arămiu care strălucea de parcă s-ar fi aflat sub un soare tropical.

Dara o ajută să ajungă pe plajă și îi dădu cuțitul lui, târându-l apoi pe Ali în jos, lângă ei.

— Voi avea nevoie de sângele tău, spuse el, pe un ton vinovat. Doar puțin, pe tăiș.

Nahri își crestă palma, lăsând să curgă câteva picături înainte ca sângele să i se coaguleze imediat. Dara își luă cuțitul înapoi

și șopti o rugăciune. Sângele stacojiu se aprinse, în timp ce picura de pe lamă.

Laguna începu să se agite, iar din adâncuri urcă un puternic sunet de aspirație, în timp ce apa se dădea la o parte și ceva metalic se ridica în centru. O barcă elegantă de bronz ieși la suprafață, cu picături de apă împrăștiindu-se de pe carena sclipitoare. Era destul de mică, probabil făcută pentru cel mult o duzină de pasageri. Nu avea nicio pânză, dar părea rapidă, cu pupa îngustându-se într-un vârf ascuțit.

Nahri făcu un pas înainte, transfigurată de frumusețea ei.

— A fost aici tot timpul?

Dara încuviință.

— De dinainte de căderea orașului. Asediul Qahtani a fost atât de brutal, încât nimeni nu a putut scăpa. Îl împinse pe Ali în apa mică: Urcă-te la bord, muscă de nisip!

Nahri vru să îl urmeze, însă Dara o prinse de încheietură.

— Îi dau drumul, spuse el încet, în divasti. Promit. De cealaltă parte ne așteaptă provizii, un covor și arme. Îl las pe plajă, nevătămat, și noi zburăm de aici.

Cuvintele lui nu făcură decât să înrăutățească sentimentul de trădare.

— Sunt bucuroasă să aflu că vom fi bine aprovizionați când ne vor ucide ifriții.

Încercă să se retragă, însă Dara o ținu strâns.

— Ifriții nu ne vor ucide, Nahri, o asigură el. Lucrurile sunt diferite acum. Vei fi în siguranță.

Nahri se încruntă.

— Ce vrei să spui?

De la distanță se auzi un strigăt, urmat de un ordin. Vocile erau îndepărtate, aparținând unor oameni încă nevăzuți, însă Nahri știa cât de repede se pot mișca *djinn*-ii.

Dara îi lăsă mâna.

— Îți spun când plecăm din oraș. Îți spun tot ce dorești să știi. Ar fi trebuit s-o fac deja. Îi atinse obrazul: Trecem noi și peste asta.

„N-aș fi atât de sigură.”

Dar îl lăsă să o ajute să urce.

Dara luă o prăjină de bronz care trecea prin centrul punții. O înfipse în malul nisipos și porniră.

Barca alunecă pe marginea peșterii, cu un sfârâit. Când privi

în urmă, suprafața stâncoasă părea netedă, neatinsă. Văzu docurile, la distanță, ticsite de siluete micuțe, cu torțe care pâlpâiau și tăișuri lucitoare.

Ali privi soldații, în timp ce barca gonea prin apa liniștită, spre munții întunecați.

Nahri se apropie de el.

— Ce mi-ai spus despre înțelegerea cu tatăl tău... Dacă o să plec, crezi că te va pedepsi?

Ali își lăsă privirea în jos.

— Nu mai contează.

Îl privi cum își frământa degetele – rugându-se, numărând, sau poate doar pradă unui tic nervos. Părea tare nefericit.

Cuvintele îi ieșiră din gură înainte să se gândească.

— Vino cu noi!

Ali înlemni.

Prostește, Nahri insistă, cu o voce scăzută.

— Poți scăpa de ce te așteaptă. Treci Gozanul cu noi și apoi vezi lumea oamenilor, de care ești atât de captivat. Faci un pelerinaj la Mecca, studiezi cu învățații din Timbuktu... Înghiți, cu emoție în glas: Am un prieten în Cairo. Tar prinde bine un partener de afaceri.

Ali își păstră privirea pironită în jos.

— Chiar vorbești serios, nu? spuse el, cu o voce dogită.

— Da.

Închise scurt ochii.

— Oh, Nahri... Îmi pare atât de rău!

Se întoarse să o privească, iar vinovăția i se citea în fiecare cută a feței.

Nahri se dădu înapoi.

— Nu, șopti ea. Ce ai...

Aerul zbură în jurul ei, iar cuvintele i se opriră în gât. Se prinse de parapet și își ținu respirația în îmbrățișarea sufocantă a vălului lacului. La fel ca atunci când traversase prima dată, dură doar o clipă, apoi lumea se schimbă. Munții întunecați, cerul spuzit de stele...

Și aproximativ o duzină de nave de război încărcate cu soldați...

Aproape că se izbiră direct în cea mai apropiată, o triremă de lemn mătăhăloasă și grea, care se afundase adânc în apă. Bărcuța de bronz alunecă pe lângă ea și strivi câteva vâsle, însă

oamenii de la bord erau pregătiți. Puntea era plină de arcași cu arcurile gata pregătite, în timp ce alți soldați aruncară lanțuri cu ancore ascuțite, ca să le înhațe vasul. Unul dintre arcași slobozi o singură săgeată aprinsă spre cer. Era un semnal.

Ali se ridică atunci cu greu în picioare.

— Strămoșii mei au găsit barca de bronz la scurt timp după revoluție, spuse el. Nimeni nu a putut să o ridice, așa că a rămas aici. Și am învățat cum să ascundem lucruri dincolo de văl cu secole în urmă. Își coborî vocea: Îmi pare rău, Nahri, sincer.

Ea îl auzi pe Dara mârâind. Se afla la celălalt capăt al bărcii, însă își scosese arcul într-o clipită, țintind cu săgeata gâtul lui Ali. Nahri nu își putea imagina la ce se gândea. Erau complet depășiți numeric.

— *Afshin*-ule! Jamshid apăru la marginea navei de război: Nu fi prost! Lasă arma jos!

Dara nu se mișcă, iar soldații se răspândiră, pregătindu-se de abordare.

Nahri își ridică mâinile.

— Zaydi!

Se auzi un strigăt de pe navă, iar Muntadhir își croi drum printre soldați. Își văzu fratele însângerat, cu mâinile legate și cu o săgeată îndreptată spre el. Ura îi contorsionă chipul frumos și se aruncă în față.

— Ticălosule!

Jamshid îl prinse.

— Muntadhir, nu!

Dara îl privi neîncrezător.

— Ce faci *tu* pe o navă de război? Au umplut, cumva, balasturile cu vin?

Muntadhir sâsâi furios:

— Așteaptă tu numai s-ajungă tata! mai vedem noi cât de curajos vei fi atunci.

Dara izbucni în râs:

— „Așteaptă numai să vină *baba*”! Imnul fiecărui erou geziri.

Ochii lui Muntadhir scăpărară fulgere. Privi în spate, părând să calculeze cât de departe erau celelalte nave, și făcu un gest furios spre arcași.

— De ce aveți săgețile îndreptate spre el? Țintiți spre fată și veți vedea cât de repede se predă mărețul Flagel din Qui-zi.

Zâmbetul se șterse de pe chipul lui Dara.

— Faceți asta, și vă ucid până la ultimul.

Ali păși imediat în fața ei.

— E la fel de nevinovată ca și mine, Dhiru.

Îl văzu privind spre celelalte nave, părând să facă același calcul ca și fratele lui.

Și apoi, ea avu o revelație: firește că voiau să-l aștepte pe Ghassan! Dara avea să fie complet lipsit de apărare în fața sigiliului lui Suleiman! Dacă amânau până când sosea regele, *daev*-ul era condamnat.

„Și-a făcut-o cu mâna lui.”

Nahri știa asta. Dar mintea ei zbură înapoi la călătoria pe care o făcuseră împreună, la durerea care-l măcina mereu, la neliniștea cu care vorbea despre soarta familiei sale, la amintirile sângeroase de pe vremea când era sclav. Își petrecuse viața luptând pentru *daev*-i și împotriva familiei Qahtani. Nu era de mirare că fusese disperat să o salveze de la ceea ce i se părea a fi cea mai cumplită soartă.

Și, Doamne, numai gândindu-se la el, ferecat, târât în fața regelui, executat în fața unei mulțimi de *djinn*-i care urlau...

Nu. *Niciodată*!

Se întoarse, simțind cum, parcă, îi lua inima foc:

— Dă-i drumul! imploră ea. Te rog! Lasă-l să plece, și rămân aici. Mă căsătoresc cu fratele tău. Fac orice vrea familia ta.

Ali ezită.

— Nahri...

— Te rog!

Îl luă de mână, dorindu-și ca nesiguranța din ochii lui să dispară. Nu îl putea lăsa pe Dara să moară. Numai gândul la asta și îi frângea inima.

— Te implor! Asta-i tot ce vreau, adăugă ea și, în acea clipă, era adevărat. Era unica ei dorință pe lume: Vreau doar să trăiască.

Urmă un moment de liniște ciudată în barcă. Aerul se înfierbântă, la fel ca la apropierea unui muson.

Dara icni. Nahri se întoarse doar să-l vadă împleticindu-se. Arcul îi aluneca din mână, în timp ce el se zbătea să respire.

Îngrozită, se aruncă spre el. Ali o prinse de mână, iar inelul lui Dara sclipi brusc.

Când ridică privirea, Nahri își înghiți strigătul. Deși ochii îi erau ațintiți asupra ei, nu o recunoștea. Nu mai era *nimic* cunoscut pe

chipul lui. Expresia îi era sălbatică, mai mult chiar decât fusese în Hieropolis, privirea a ceva vânat și în suferință.

Daev-ul se întoarse spre soldați. Mârâi, iar arcul i se dublă ca dimensiuni. Tolba se transformă și ea, umplându-se de o varietate de săgeți, care păreau care de care mai feroce. Aceea pe care o ținea se termina într-o semilună de fier, iar corpul îi era plin de spini.

Nahri îngheță. Își aminti ultimele ei cuvinte. Determinarea din ele, intenția cu care le spusese. Nu era posibil ca ea însăși să fi putut să... sau da?

— Dara, *așteaptă*! Nu!

— Trageți! strigă Muntadhir.

Ali o împinse la pământ. Se loviră puternic de punte, dar nu le zbură nimic pe deasupra capetelor. Ridică privirea.

Săgețile soldaților înghețaseră în aer.

Nahri bănui că regele Ghassan avea să ajungă prea târziu.

Dara pocni din degete, iar săgețile își schimbară brusc direcția și zburară prin aer ca să se înfigă în cei care le trimiseseră. Iar săgețile lui li se alăturară repede, în timp ce mâinile lui se mișcară atât de iute între tolbă și arc, încât ea nici nu putu urmări mișcările cu privirea. Când arcașii căzură, secerați, Dara înșfăcă *zulfikar*-ul lui Ali.

Privirea strălucitoare i se opri asupra lui Muntadhir, iar ochii îi sclipiră, recunoscându-l:

— Zaydi al Qahtani, declară el. Apoi îi scuipă un: *Trădătorule*! Am așteptat multă vreme să te fac să plătești pentru ce i-ai făcut poporului meu.

Și nici nu apucă să termine bine ce avusese de spus, acele vorbe nebunești, că și atacă nava. Parapetul de lemn se aprinse sub atingerea lui, iar el dispăru într-un nor de fum negru. Auzi oameni strigând.

— Eliberează-mă! o rugă Ali, punându-și încheieturile în poala ei. Te rog!

— Dar nu știu cum!

Trupul lipsit de cap al unui ofițer agnivanshi ateriză lângă ei, cu un pocnet, iar Nahri țipă. Ali se ridică atunci, cu mare greutate, în picioare.

Îl apucă de braț:

— Ai înnebunit? Ce poți să faci în halul ăsta? îl întrebă, arătând spre încheieturile lui legate.

El o împinse:
— Fratele meu e acolo!
— Ali!
Dar deja prințul dispăruse în același nor de fum negru ca Dara.
Ea se clătină. Ce se întâmplase cu Dara, pentru numele lui Allah? Nahri își petrecuse săptămâni cu el – cu siguranță, își mai dorise și alte lucruri cu voce tare, fără să… păi, fără să se întâmple una ca asta.
„Îi va ucide pe toți cei care sunt pe navă.”
Ghassan își va găsi fiii morți și apoi îi va vâna până la capătul lumii, îi va spânzura în *midan,* iar triburile lor se vor război timp de secole.
Nu putea îngădui să se întâmple așa ceva.
— Allah, apără-mă și mă păzește! șopti ea, și apoi făcu cel mai necaracteristic lucru pentru Nahri.
Se aruncă în plin pericol.
Sări pe navă, urcând pe vâslele și lanțurile rupte, în timp ce încerca să nu privească apa blestemată de dedesubt. Nu uitase ce îi spusese Dara, despre cum rupea carnea de pe *djinn*-i.
Dar carnagiul de pe triremă îi scoase cu totul din minte lacul letal. Focul lingea puntea de lemn, strecurându-se spre parâme, către pânza neagră. Arcașii zăceau care unde căzuseră, cu zeci de săgeți înfipte în cadavre. Unul încă viu striga după mama lui, ținându-se de burta sfârtecată. Nahri ezită, dar știa că nu avea timp de pierdut. Sări peste trupuri, tușind și risipind fumul cu brațele, în timp ce se împleticea peste o cârpă uleioasă, însângerată.
Auzi țipete din partea cealaltă a navei și-l văzu pe Ali cum alerga. Fumul se risipi pentru scurtă vreme, și atunci îl observă.
Și, dintr-odată, i-a fost limpede de ce, la mai bine de o mie de ani de la dispariția *daev*-ului, numele lui Dara încă mai provoca teroare printre *djinn*-i. Cu arcul la spate, ținea *zulfikar*-ul lui Ali într-o mână și un hanger furat, în cealaltă și le folosea ca să treacă repede printre soldații din jurul lui Muntadhir. Se mișca mai puțin ca un om și mai mult ca un zeu al războiului furibund, dintr-o epocă uitată, aceea în care se născuse. Chiar și trupul îi era străluminat, părând că, pe sub piele, îi joacă flăcări.
„La fel ca ifriților”, își dădu seama Nahri, oripilată, și dintr-odată nesigură de cine sau ce era, de fapt, Dara.

Daev-ul înfipse *zulfikar*-ul în gâtul ultimei gărzi dintre el și Muntadhir și îl scoase afară plin de sânge.

Nu că emirul ar fi băgat de seamă, căci acesta ședea pe puntea însângerată, cu corpul plin de săgeți al unui soldat în brațe.

— Jamshid! striga el. Nu! Te rog, nu! Uită-te la mine!

Dara ridică *zulfikar*-ul. Nahri se opri, deschizând gura să strige.

Și în clipa aceea Ali se aruncă asupra *afshin*-ului.

Abia dacă-l remarcă pe prinț, îngrozită de priveliștea oribilă pe care o oferea Dara care nu se mai sătura să tot ucidă. Dar Ali ajunsese acolo, profitând de înălțimea lui ca să sară în spatele lui Dara și să-și încolăcească încheieturile legate în jurul lui, ca un laț. Își ridică picioarele, iar Dara se împletici sub greutatea bruscă. Ali îi zbură *zulfikar*-ul din mâini.

— Muntadhir! urlă el, adăugând ceva ce ea nu putu pricepe, în geziriyya.

Zulfikar-ul aterizase cam la un stat de om distanță de picioarele emirului. Muntadhir însă nu își ridică privirea. Nici măcar nu păruse să audă strigătul fratelui său. Nahri țâșni, sărind peste cadavre cât de repede îi stătea în putință.

Dara scoase un sunet furibund, în timp ce încerca să și-l scuture pe prinț din spinare. Ali ridică mâinile, apăsând tare legăturile de fier pe gâtul *afshin*-ului. Dara icni, dar reuși să-l lovească pe prinț cu cotul în abdomen și să-l izbească apoi cu spatele de catarg. Ali nu îi dădu însă drumul.

— *Akhi*! *Akhi*!

Muntadhir tresări și își înălță, în sfârșit, privirea. Într-o clipă, se aruncă după *zulfikar,* în același timp în care Dara reuși să și-l arunce pe Ali peste cap și să își ia arcul din spate.

Tânărul prinț se lovi tare de punte și alunecă până la marginea navei. Se ridică însă în picioare:

— Munta…

Dar săgeata lui Dara i se înfipse în gât înainte să apuce să își avertizeze, pentru cea din urmă oară, fratele.

Nahri strigă și țâșni înainte, când a doua săgeată străpunse pieptul lui Ali. Prințul se împletici înapoi, călcâiul i se prinse în marginea navei, iar el se dezechilibră.

— Ali!

Muntadhir se aruncă după fratele lui, dar nu fu suficient de rapid. Ali se rostogoli în lac cu un plescăit slab. Se auzi un zgomot ca de bolovan care cade într-o apă liniștită, și apoi tăcere.

Nahri fugi spre balustrada triremei, dar Ali dispăruse deja, singurul semn al prezenței sale fiind cele câteva unde din apa întunecată. Muntadhir se aruncă în genunchi, cu un vaiet.

Ochii îi înotau în lacrimi. Ea se întoarse spre Dara.

— Salvează-l! strigă ea. Îmi doresc să-l aduci înapoi!

Dara se împletici la ordinul ei, dar Ali nu mai reapăru. În schimb, Dara clipi, iar strălucirea îi dispăru din ochi. Privirea lui uluită cerceta puntea însângerată. Lăsă arcul să cadă, părând derutat.

— Nahri, eu…

Muntadhir sări în picioare și înșfacă *zulfikar*-ul.

— Te ucid!

Lama se aprinse când îl atacă pe *afshin.*

Dara pară cu hangerul la fel de ușor cum ar fi strivit un țânțar. Mai blocă una dintre încercările lui Muntadhir și se feri de o a treia, lovindu-l tare cu cotul pe emirul care începu să strige când din nas îi țâșni un șuvoi de sânge. Nahri nu avea nevoie să se priceapă la lupta cu săbiile ca să vadă cât de stângaci se mișca, în comparație cu *afshin*-ul de o rapiditate letală. Armele se ciocniră din nou, iar Dara îl împinse cât colo.

Apoi, Dara făcu un pas în spate.

— Suficient, al Qahtani! Tatăl tău nu trebuie să mai piardă un fiu în noaptea asta.

Muntadhir nu părea să-și dorească mila lui Dara – și nici nu mai era capabil să fie rațional.

— Jigodie! suspină el, lovind orbește cu *zulfikar*-ul, în timp ce sângele îi șiroia pe față. Să vă ia naiba pe tine și pe nahizii ăia ai tăi incestuoși! Sper să ardeți cu toții în iad!

Nahri nu își putea da seama cât suferea. Rămăsese înlemnită,

la marginea navei, cu inima frântă, uitându-se spre apa liniștită. Oare Ali era deja mort? Sau abia atunci îl sfâșiau, iar strigătele îi erau amuțite de apa neagră?

Încă și mai mulți soldați se revărsară din cala navei, unii ținând vâsle rupte ca pe niște bâte. Nahri a fost silită să își revină și să se ridice în picioare, tremurând.

— Dara...

El a ridicat privirea și apoi mâna stângă. Nava s-a rupt și o despărțitură din lemn despicat s-a ridicat, de două ori mai înaltă decât ea, ca să-i separe de soldați.

Muntadhir își agită din nou *zulfikar*-ul spre Dara, dar *afshin-u*l era pregătit. El își înfipse hangerul în vârful bifurcat al armei și i-o smulse lui Muntadhir din mână. *Zulfikar*-ul traversă, zăngănind, puntea, Dara îl lovi pe emir în piept și acesta se rostogoli departe.

— Îți cruț viața! se răsti *daev*-ul. Accept-o, nesăbuitule!

Se întoarse apoi pe călcâie și se îndepărtă de emir, îndreptându-se spre ea.

— Așa, fugi, lașule! îi strigă Muntadhir. Asta e ce faci cel mai bine, nu? Fugi și-ți lași tribul să plătească pentru faptele tale!

Dara încetini.

Ochii plini de durere ai lui Muntadhir cercetară puntea, oprindu-se asupra trupului plin de săgeți al lui Jamshid și asupra locului de unde căzuse fratele său. O expresie chinuită, de ciudă – brută și irațională – i se așternu pe chip.

Se ridică.

— Ava mi-a spus, să știi, ce s-a întâmplat cu familia ta când a căzut Daevabadul. Ce s-a întâmplat când bactrienii au pătruns în Cartierul *Daeva*, căutându-te pe tine și dorind să se răzbune, dar ți-au găsit numai familia. Chipul lui Muntadhir se contorsionă de ură: Unde erai, *afshin*-ule, când au strigat după tine? Unde erai când au săpat numele morților de la Qui-zi în trupul surorii tale? Era doar un copil, nu-i așa? Bactrienii ăia au nume lungi, adăugă el, cu sălbăticie. Cred că au reușit să scrie doar câteva, înainte ca ea...

Dara scoase un urlet și se aruncă asupra lui Muntadhir în mai puțin de o clipă, lovindu-l pe emir atât de tare peste față, încât din gură îi zbură un dinte însângerat. Hangerul îi fumega în cealaltă mână și când îl ridică se transformă: lama se toci și se despărți într-o duzină de șuvițe de piele ghintuite cu fier.

Un bici! Un flagel!

— Vrei să fiu Flagelul din Qui-zi? strigă Dara, lovindu-l pe Muntadhir. Emirul strigă și își ridică brațele ca să-și protejeze fața: Atunci neamul tău spurcat va fi mulțumit, dacă mă voi transforma din nou într-un monstru…

Gura lui Nahri se căscă de groază. „*Știi* de ce oamenii îi spun Flagelul din Qui-zi?” Îl auzi parcă întrebând-o pe prințul mort.

Dara lovi cu biciul, smulgând o fâșie de carne de pe antebrațele lui Muntadhir. Nahri voia să fugă. Acesta nu era Dara pe care îl știa, cel care o învățase să călărească și care dormise lângă ea. Dar nu fugi. În schimb, acționând instinctiv, sări în picioare și îl apucă de mână când el ridică din nou biciul. Dara se răsuci cu chipul plin de durere.

Inima lui Nahri bătea cu putere.

— Oprește-te, Dara! Ajunge!

Mâna lui tremura sub a ei.

— Nu ajunge! Nu va ajunge niciodată! Ei distrug totul. Mi-au ucis familia, conducătorii, mi-au distrus tribul. Vocea i se frânse, apoi: Și, după toate astea, după ce au cucerit Daevabadul, după ce m-au transformat într-un monstru, te vor și pe *tine.* Se înecă în timp ce spunea ultimul cuvânt și ridică din nou biciul: Îl voi lovi până se va face praf.

Ea îl strânse mai tare de braț și se vârî între el și Muntadhir.

— Dar nu m-au luat încă. Sunt aici.

Umerii lui căzură și își plecă fruntea.

— Ba da. N-ai să mă ierți niciodată pentru băiat.

Nahri ezită, privind spre locul unde dispăruse Ali. I se făcu rău, dar strânse din buze.

— Nu mai contează acum, spuse ea, detestându-și cuvintele. Făcu semn spre navele care se apropiau: Crezi că poți fi pe țărm înainte să ajungă aici?

— Nu te voi părăsi niciodată!

Ea îi strânse mâna care ținea biciul.

— Nu-ți cer să faci asta. Dara privi în jos, iar ochii lui strălucitori îi întâlniră pe ai ei; îi luă biciul: Dar trebuie să renunți. Ajunge!

El trase adânc aer în piept, iar Muntadhir gemu, ghemuindu-se. Ura se întoarse pe chipul lui Dara:

— Nu!

Nahri îi luă fața în mâini și îl sili s-o privească în ochi.

— Vino cu mine! Plecăm și călătorim prin lume.

Era limpede că nu se puteau întoarce la ce fusese înainte. Dar ar fi spus orice numai să-l facă să se oprească.

Dara încuviință, cu ochii umezi. Ea aruncă biciul în lac și-l luă de mână. Tocmai începuse să-l tragă după ea, când Muntadhir se bâlbâi în spatele lor, cu un amestec straniu de speranță și alertă în voce:

— Zaydi?

Nahri se întoarse brusc. Tresări, iar Dara își puse un braț protector în fața ei, chiar când licărul de speranță îi murea în piept.

Asta pentru că lucrul care se urca la bord nu era, în niciun caz, Alizayd al-Qahtani.

Tânărul prinț păși în lumina focului și se clătină de parcă nu era obișnuit să meargă pe pământ. Clipi, o mișcare lentă, reptiliană, iar ea văzu că ochii i se înnegriseră complet și că albul lor dispăruse, sub o pieliță uleioasă. Chipul lui era cenușiu, iar buzele albastre i se mișcau într-o șoaptă tăcută.

Ali a făcut un pas în față și a cercetat iute, instinctiv, nava. Hainele îi erau sfâșiate și apa îi șiroia din corp ca printr-o sită, curgându-i din ochi, urechi și gură. I se aduna sub piele și îi picura din vârfurile degetelor. Apoi a mai făcut un pas poticnit spre ei și, în lumina mai bună, Nahri i-a văzut trupul care era incrustat cu tot felul de rămășițe de pe fundul lacului. Săgețile și cătușele de fier dispăruseră. În locul lor buruieni acvatice și tentacule fără trup îi înfășurau strâns membrele. Scoici, solzi sclipitori și dinți ascuțiți i se înfipseseră în piele.

Muntadhir se ridică încet. Culoarea îi dispăruse din obraji.

— Dumnezeule! Alizayd…

Și păși mai aproape.

— Eu nu aș face asta, muscă de nisip.

Până și Dara era palid. O împinse pe Nahri în spatele lui și se întinse după arc.

Ali tresări la sunetul vocii lui Dara. Adulmecă aerul și se întoarse spre ei. La picioare îi băltea apa. Tot șoptea ceva nedeslușit de când se urcase la bord, dar când se apropie, ea înțelese deodată cuvintele mormăite într-o limbă care nu

semăna cu niciuna pe care o știa. Era o limbă curgătoare, care se grăbea, aluneca și înota pe buze.

„Ucide-l pe *daeva*.”

Doar că, firește, nu folosea cuvântul „*daeva*”, ci un sunet pe care Nahri știa că nu l-ar putea reproduce vreodată, cu silabe pline de ură și de... *opoziție.* Iar acest lucru, acest *daeva,* nu avea dreptul să existe, nu avea dreptul să spurce apele lumii, cu fum și flăcări, și moarte arzătoare.

De la spatele robei sale ude, Ali scoase un iatagan enorm. Lama era verde și ruginită, arătând ca un obiect înghițit de lac, cu secole în urmă. Iar în lumina focului ea zări un simbol însângerat, scobit în obrazul lui stâng.

— Fugi! strigă Dara.

Trase în Ali, dar săgeata se dizolvă când îl atinse. Înșfăcă *zulfikar*-ul și îl zori pe emir.

Simbolul străluci pe obrazul lui Ali. Un val de presiune explodă în aer și toată nava se cutremură. Nahri zbură în spate, lovindu-se de o stivă de lăzi. O bucată de lemn îi pătrunse adânc în umăr. Când se ridică, acesta o ardea și o cuprinse un val de slăbiciune și de greață.

Puterile ei dispăruseră. Apoi, își dădu seama ce trebuie să fi fost scobit în obrazul lui Ali.

Sigiliul lui Suleiman!

„Dara!”

— Nu!

Nahri se ridică în picioare. În centrul navei, Dara căzuse în genunchi, ca atunci când Ghassan folosise sigiliul ca să dezvăluie identitatea ei. Ridică privirea și văzu lucrul care era Ali deasupra lui, ridicându-și tăișul ruginit deasupra capului. *Daev*-ul încercă să se apere cu *zulfikar*-ul, dar chiar și Nahri putea vedea că mișcările îi încetiniseră.

Ali îl lovi cu suficientă forță ca să îi trimită arma, în zbor, direct în lac, și apoi își ridică din nou iataganul ruginit. Încercă să îl lovească pe Dara, iar Nahri țipă. Ali șovăi. Ea inspiră adânc.

El schimbă direcția și lovi, tăindu-i lui Dara încheietura stângă și separându-i mâna de trup.

Și, odată cu ea, separându-l de inelul său.

Dara nu scoase niciun sunet când căzu. Ar fi putut jura că păruse să privească dincolo de Ali, să o privească pentru ultima dată, dar nu putea fi sigură. Era greu să îi vadă fața. Se subțiase

asemenea fumului, iar Nahri auzea doar strigătele unei femei.

Dar apoi, Dara se liniști – prea mult – și se prefăcu în cenușă sub ochii ei.

ALI

Ali știa că o să moară când s-a prăbușit prin suprafața placidă a lacului.

Apa înghețată l-a supt dedesubt și l-a atacat ca un animal furibund, sfâșiindu-i hainele și pielea. I-a adus bulbuci la gură și i-a intrat pe nas. O căldură cumplită i-a explodat în cap.

Strigă în apă. Era ceva *acolo, o* prezență străină care prinse rădăcini în mintea lui, trecându-i prin amintiri ca un student plictisit care întoarce paginile unei cărți. Mama lui, fredonând un cântec de leagăn, plăselele unui *zulfikar* în mâinile sale, pentru prima dată, râsul lui Nahri în bibliotecă, Darayavahoush ridicându-și arcul…

Totul se opri.

În ureche auzi un șuierat.

„E AICI?”

Părea că lacul însuși se întreba asta. Apa turbulentă se liniști, iar acolo unde i se dizolvau săgețile din gât și din piept, a simțit o apăsare caldă.

Ușurarea a fost de scurtă durată, însă. Înainte ca Ali să se poată măcar gândi să înoate spre suprafață, ceva s-a înfășurat în jurul gleznei sale stângi și l-a tras în jos.

Se zbătu când tulpinile de ciuma-apelor îi încolăciră trupul, iar rădăcinile lor îi pătrunseră în carne. Imaginile din mintea sa se succedau mai repede, parcă, atunci când lacul îi devora amintirile despre Darayavahoush: duelul lor, felul în care o privise pe Nahri în infirmerie, lumina arzătoare care îi umpluse inelul când atacase nava.

Cuvintele îi explodară din nou în minte.

„SPUNE-MI NUMELE TĂU!”

Plămânii lui Ali ardeau. Două scoici încercau să i se împlânte în abdomen, și fălci i se prinseseră de umăr.

„Te rog, imploră el. Lasă-mă să mor!”

„Numele tău, Alu*-baba.*”

Lacul gânguri cuvintele cu vocea mamei lui, de data aceasta, cu un nume de alint pe care nu-l mai auzise de ani de zile.

„Spune-mi numele tău sau vei vedea ce-o să ți se întâmple.”

Imaginea *afshin*-ului detestat a fost ștearsă și înlocuită de Daevabad. Sau de ceea ce fusese cândva Daevabad, iar acum

nu mai era decât o ruină în flăcări, înconjurată de un lac evaporat și plină cu cenușa poporului său. Tatăl său zăcea ucis pe treptele de marmură ale palatului regale dărâmat, iar Muntadhir atârna de pervazul spart al unei ferestre. Citadela se prăbușise, îngropându-i de vii pe Wajed și pe toți soldații cu care crescuse. Orașul ardea. Casele se aprindeau și copiii țipau.

„Nu!”

Ali se zbătu în strânsoarea lacului, dar nu putea opri viziunile îngrozitoare.

Ființe cenușii, scheletice, cu aripi care vibrau, se plecară, ascultătoare. Râurile și lacurile secară, iar orașele fură cuprinse de flăcări și de praf, în timp ce un ținut pe care îl recunoscu a fi Am Gezira fu luat pe sus de o mare otrăvită. Un palat singuratic crescu apoi din cenușa Daevabadului, tors din sticlă turnată și metale topite. Acolo o zări pe Nahri. Fața ei era acoperită cu albul nahizilor, dar ochii ei negri erau vizibili și plini de disperare. O umbră căzu asupra ei, în formă de bărbat.

Darayavahoush! Dar cu ochi negri și cu o cicatrice pe chipul lui tânăr, lipsit de grația chipeșă a unui sclav. Apoi, ochii lui redeveniră verzi și mai bătrâni, iar zâmbetul lui cunoscut, arogant, se întoarse pentru scurtă vreme. Pielea îi strălucea de o lumină arzătoare, iar mâinile i se transformaseră în cărbune. Ochii îi erau acum aurii și complet străini.

„Privește!”

Viziunile începură să se repete, oprindu-se asupra imaginilor cu familia sa moartă. Ochii lui Muntadhir se deschiseră brusc.

„Spune-ți numele, *akhi*”, îl implora fratele lui. „Te rog!”

Mintea lui Ali se învârtea și se tot învârtea. Plămânii i se goliseră, iar apa se îngroșase din cauza sângelui care îi tot cursese lui. Corpul îi murea, iar o întunecime cețoasă îi cuprindea viziunile sângeroase.

„NU”, șuieră lacul, disperat. „NU ÎNCĂ!”

Îl scutură cu putere, iar imaginile deveniră și mai brutale decât înainte.

Mama lui era lovită și dată crocodililor flămânzi, împreună cu ceilalți ayaarile, în timp ce o mulțime de *daev*-i aplaudau.

Shafiț-ii erau adunați laolaltă și li se dădea foc în *midan.* Strigătele lor umpleau aerul, iar mirosul de carne care trosnea îl făcea să vomite.

Muntadhir era împins în genunchi și decapitat, sub privirile

galbene ale unui grup batjocoritor de ifriți.

O gloată de soldați necunoscuți o trăgeau pe Zaynab afară din pat și îi smulgeau hainele…

„Nu, pe Allah! Fă să se termine!”

„Salveaz-o!” îi ceru vocea tatălui său. „Salvează-ne pe toți!”

Cătușele de fier slăbiră de rugină și crăpară. Ceva metalic îi fu apăsat în mână. Niște plăsele.

Niște mâini însângerate cuprinseră gâtul surorii sale. Privirea îngrozită a lui Zaynab îl găsi.

„Frate, te rog!” îi strigă ea.

Și Ali cedă.

Dacă ar fi fost mai puțin sigur de moartea lui iminentă, sau dacă ar fi fost crescut în provincii, unde erai învățat să nu îți spui niciodată numele adevărat, să îl păzești ca pe propriul suflet, ar fi ezitat, luând cererea drept ceea ce era, de fapt. Dar, asaltat de imagini cu familia și orașul său care erau supuși violențelor, nu îi mai păsa de ce voia lacul ceea ce aflase deja, probabil, din amintirile lui.

— Alizayd! strigă el, iar apa îi înecă iute cuvintele. Alizayd al Qahtani.

Durerea dispăru. Degetele i se închiseră în jurul plăselelor, fără voia lui. Își simți deodată corpul ca fiind îndepărtat. Abia dacă își dădu seama că era eliberat și împins prin apă.

„Ucide-l pe *daeva!”*

Ali ieși la suprafața apei, dar nu încercă să respire. Nu mai avea nevoie. Se urcă pe carena navei, ca un crab, și apoi se ridică la bord, cu apa șiroindu-i din haine, din gură și din ochi.

„Ucide-l pe *daeva!*”

Îl auzi pe *daeva* vorbind. Aerul era, cumva, greșit, gol și uscat. Clipi și ceva îi arse obrazul. Lumea se liniști atunci și deveni cenușie.

Daev-ul se afla în fața lui. O parte a minții sale înregistră șocul din privirea celuilalt bărbat, când ridică o sabie să se apere. Dar mișcările lui erau stângace. Ali îi aruncă arma, care zbură în lacul întunecat. Soldatul *djinn* din Ali văzu ocazia, fiindcă gâtul celuilalt era expus…

„Inelul! Inelul!”

Ali schimbă direcția loviturii și izbi nestemata verde, strălucitoare.

Ali se clătină. Inelul zbură departe, iar sabia îi căzu din mână,

acum mai degrabă un artefact ruginit, decât o armă. Strigătele lui Nahri umplură aerul.

— Ucide-l pe *daeva*! mormăi el și se prăbuși, fiind primit în întuneric.

Ali visa.

Era din nou în harem – în grădinile plăcerii ale poporului mamei sale – doar un băiețel împreună cu surioara lui, ascunzându-se, ca de obicei, sub salcie. Crengile aplecate și ramurile groase construiau o nișă confortabilă lângă canal, ascunsă de orice adult care ar fi dorit să-i întrerupă.

— Fă din nou! imploră el. Te rog, Zaynab!

Sora lui se ridică, cu un zâmbet viclean. Castronul umplut cu apă rămase în praful de la picioarele ei slăbănoage, încrucișate. Își ridică palmele deasupra apei.

— Ce-mi dai?

Ali se gândi, încercând să-și dea seama de care dintre puținele sale comori ar fi fost dispus să se despartă. Spre deosebire de Zaynab, el nu avea jucării. Nu avea tinichele și alte distracții, pentru că era un băiat crescut să devină războinic.

— Pot să-ți fac rost de un pisoi, se oferi el. Sunt o groază lângă Citadelă.

Ochii lui Zaynab se luminară.

— Bine!

Își mișcă degetele și pe față îi apăru o privire de o concentrare intensă. Apa tremură, urmându-i mișcarea mâinilor și se ridică încet, parcă atrasă de mâna ei dreaptă, răsucindu-se ca o panglică lichidă.

Gura lui Ali se căscă de uimire, iar Zaynab chicoti, înainte să trântească înapoi pâlnia de apă.

— Arată-mi cum, spuse el, întinzându-se după castron.

— Tu nu poți să faci asta! spuse Zaynab, plină de importanță. Ești băiat și ești doar un copilaș. Nu poți face nimic.

— Nu sunt un copilaș!

Unchiul Wajed îi dăduse o suliță să o care cu el, ca să sperie șerpii. Și, de bună seamă, copilașii nu puteau face asta.

Paravanul de frunze fu brusc dat la o parte și înlocuit cu chipul furios al mamei sale. Ea aruncă o privire spre bol, iar ochii îi

scânteiară de teamă.
— Zaynab! O trase pe sora lui de ureche afară: De câte ori ți-am spus? Nu ai voie să…
Ali se dădu înapoi, dar mama lui nu era interesată de el. Niciodată nu era. El așteptă până când traversaseră grădina, iar suspinele lui Zaynab se îndepărtară tot mai mult, înainte să se strecoare înapoi, lângă castron. Se uită la apa calmă, la profilul întunecat al feței lui, înconjurat de frunzele palide, luminate de soare.
Ali își ridică degetele și chemă apa mai aproape. Zâmbi când ea începu să danseze.
Știa că nu era, de fapt, un copilaș. Visul se risipi, tras înapoi pe tărâmul copilăriei, ale cărui amintiri trebuiau uitate, când o durere ascuțită îi cuprinse cotul. Ceva mormăi în abisul minții sale, zgâriind și mușcând să stea liniștit. Apoi fu tras din nou, simți o explozie de căldură și i se dădu drumul.
— E ultimul, regele meu! spuse o femeie.
Un cearșaf ușor îi flutură peste corp.
— Acoperă-l bine! porunci un bărbat. Aș vrea să-l scutesc de priveliște cât mai mult timp posibil.
„Ava”, îl recunoscu el când memoria îi reveni, frânturi, frânturi. Sunetul vocii tatălui său fu de ajuns să-l elibereze din ceața durerii și a buimăcirii care îi cuprinseseră corpul.
Și apoi se auzi o altă voce.
— Ava! Te implor!
„Muntadhir!”
Fratele său suspina, implora:
— Fac tot ce vrei, mă însor cu cine vrei, doar las-o pe nahidă să-l trateze, las-o pe Nisreen să îl ajute… Doamne, îi leg chiar eu rănile! Jamshid mi-a salvat viața. Nu ar trebui să sufere pentru că…
— Fiul lui Kaveh va fi tratat după ce va deschide ochii al meu! Niște degete aspre strânseră încheietura lui Ali: Va fi vindecat când o să aflu numele acelui *daeva* care a lăsat proviziile pe plajă. Vocea lui Ghassan deveni mai rece: Spune-i asta și adună-te, Muntadhir! *Nu mai plânge* pentru un alt bărbat! Te faci de ocară!
Ali auzi sunetul unui scaun împins la o parte și al unei uși care se închidea. Cuvintele lor nu însemnau nimic pentru el. Dar vocile… Dumnezeule, *vocile*!

„Ava!” încercă el din nou.

— Ava... reuși să rostească, în sfârșit, încercând să deschidă ochii.

Chipul unei femei îi apăru în față, înainte ca tatăl său să îi poată răspunde. „Nisreen”, își aminti Ali, recunoscând-o pe asistenta lui Nahri.

— Deschide ochii, prințule Alizayd! Cât de tare poți.

El ascultă. Ea se apleacă să-i examineze privirea.

— Nu văd nici urmă de întunecime, regele meu! și se dădu înapoi.

— Nu înțeleg... începu Ali.

Era întins pe spate, extenuat. Corpul îi ardea. Pielea îl înțepa, iar mintea îi era... goală. Ridică privirea, recunoscând tavanul de sticlă al infirmeriei. Cerul era cenușiu și ploaia răpăia pe plăcile transparente.

— Dar palatul a fost distrus! Erați, cu toții, morți...

— Nu sunt mort, Alizayd! îl asigură Ghassan. Încearcă să te relaxezi. Ai fost rănit.

Dar Ali nu se putea relaxa.

— Dar Zaynab? întrebă el, fiindcă strigătele surorii sale îi răsunau încă în urechi. Monștrii aceia...

Încercă să se ridice, dar își dădu seama că încheieturile sale erau legate de pat. Simți cum îl cuprinde panică și strigă:

— Ce înseamnă asta? De ce sunt legat?

— Te-ai luptat cu noi, nu-ți amintești?

Ali clătină din cap, iar tatăl lui îi făcu semn lui Nisreen.

— Dezleagă-l!

— Regele meu, nu sunt sigură că...

— Nu te-am întrebat nimic!

Nisreen ascultă, iar tatăl său îl ajută să se ridice, dându-i la o parte mâinile, când Ali încercă să îndepărteze cearșaful alb, în care fusese înfășurat.

— Lasă-l pe acesta în pace. Sora ta este bine. Suntem bine cu toții.

Ali privi din nou ploaia, care răpăia pe tavanul de sticlă. Apa i se părea ciudat de atrăgătoare. Clipi, silindu-se să privească în altă parte.

— Dar nu înțeleg! V-am văzut... Și erați, cu toții, morți. Am văzut Daevabadul distrus, insistă Ali.

Și totuși, chiar când rostea cuvintele, detaliile începuseră deja

să îi scape, iar amintirile se retrăseseră precum mareea, iar unele noi și mai ferme, le înlocuiseră.

Lupta lui cu *afshin*-ul…

„A tras în mine. A tras în mine și am căzut în lac.”

Ali își atinse gâtul, dar nu simți nicio rană. Începu să tremure.

„Nu ar trebui să mai fiu în viață!”

Nimeni nu supraviețuia lacului, nu de când *mariz*-ii îl blestemaseră cu mii de ani în urmă.

— *Af-af-afshin*-ul… se bâlbâi Ali. Încerca să fugă cu Nahri. L-ați prins?

Își văzu tatăl ezitând.

— Se poate spune și așa. O privi pe Nisreen: Ia aia și arde-o, și spune-i emirului să se întoarcă.

Nisreen se ridică, având o expresie de necitit în ochi. În brațele ei se afla un castron de lemn, plin cu ceea ce părea să fie o grămadă de rămășițe însângerate din lac: scoici și pietre, cârlige îndoite, un pește putrezit și câțiva dinți. Vederea lor îl tulbură și o privi cum se îndepărtează, trecând pe lângă două coșuri mari de trestie de pe podea. Un tentacul cenușiu, mort, de mărimea unei vipere, împărțea un coș cu un mănunchi de tulpini de ciuma-apelor, smulse în grabă. Din al doilea se ițea maxilarul plin de dinți al unui craniu de crocodil.

Ali se ridică.

„Dinții care mi se înfigeau în umăr, tulpinile și tentaculele care îmi prindeau mâinile și picioarele!”

Privi în jos, dându-și seama dintr-odată cât de atent fusese înfășurat în cearșaf. Îl prinse de un capăt.

Tatăl său încercă să-l oprească.

— Nu, Alizayd!

Îl smulse, totuși, și tresări.

Fusese biciuit.

Nu, nu biciuit, își dădu el seama, când privirea îngrozită îi traversă trupul însângerat. Urmele erau prea diferite ca să fi fost, toate, făcute de un bici. Erau tăieturi care atinseseră mușchii și zgârieturi superficiale. Un model de solzi era incrustat în încheietura lui stângă. Iar coapsa dreaptă avea muchii ascuțite. Fâșii și bucăți de carne îi fuseseră smulse de pe brațe, de parcă cineva ar fi strâns un bandaj. Pe burtă avea urme de dinți.

— Ce mi s-a întâmplat? Începu să tremure și, când nu primi

niciun răspuns, vocea îi tremură de teamă. *Ce mi s-a întâmplat*?

Nisreen îngheță lângă ușă.

— Să chem garda, regele meu?

— Nu! se răsti tatăl lui. Doar pe fiul meu. Îi luă mâinile lui Ali: Alizayd, calmează-te! Calmează-te!

Nisreen dispăru.

Apa îi șiroia pe obraji, adunându-i-se în palme și devenind lipicioasă pe frunte. Ali își privi cu oroare mâinile transpirate.

— Ce înseamnă asta? *Transpir*?

Un asemenea lucru nu era posibil: *djinn*-ii pursânge nu transpirau.

Ușa se deschise brusc și Muntadhir intră în grabă.

— Zaydi... mulțumesc cerului! răsuflă el și se grăbi spre pat. Păli: Vai! Vai! Vai!

Nu era singurul șocat. Ali căscă gura la fratele lui. Muntadhir arăta de parcă abia scăpase cu viață dintr-o bătaie de stradă. Avea falca învinețită, copci care îi țineau laolaltă tăieturile de pe obraji și de pe frunte, și bandaje însângerate în jurul brațelor. Roba îi atârna în zdrențe. Parcă îmbătrânise cu treizeci de ani. Chipul îi era tras, ochii umflați și încercănați de plâns.

Ali tresări.

— Ce ai pățit?

— Flagelul din Qui-zi ne-a dovedit cum și-a dobândit titlul, spuse, cu amărăciune, Muntadhir. Asta până când l-ai transformat într-un morman de cenușă.

— Până când am făcut... ce?

Regele se uită urât la Muntadhir.

— Nu ajunsesem încă la partea aceea. Îl privi din nou pe Ali, cu chipul neobișnuit de blând: Îți aduci aminte că te-ai urcat înapoi pe navă și că l-ai ucis pe Darayavahoush?

— Nu!

Tatăl și fratele său schimbară o privire întunecată.

— Ce îți amintești despre lac? întrebă Ghassan.

Durere. O durere de nedescris. Dar nu era nevoie să-i spună asta tatălui său îngrijorat.

— Ceva vorbea cu mine, își aminti el. Îmi arăta lucruri, lucruri îngrozitoare. Tu erai mort, ava. Dhiru... îți tăiaseră capul în fața unei mulțimi de ifriți. Își reținu lacrimile, iar fratele său păli: Niște bărbați o deflorau pe Zaynab... Străzile ardeau... Am crezut că totul era adevărat.

Înghiți, încercând să-și recapete controlul. Transpiră mai abundent, udând cearșafurile.

— Vocea… îmi tot cerea ceva. Numele meu.

— Numele tău? întrebă Ghassan, brusc. Îți cerea numele? Și i l-ai dat?

— Așa cred, răspunse Ali, încercând să-și aducă aminte. Nu-mi amintesc nimic după aceea. Tatăl lui înlemni, iar Ali fu cuprins de panică: De ce?

— Nu trebuie să îți dai niciodată numele, Alizayd. Nimănui. Ghassan încerca și nu reușea să își controleze neliniștea din voce: Nu de bunăvoie, nu unei creaturi care nu face parte din rasa noastră. Să-ți dai numele înseamnă să renunți la control. Așa ne înrobesc ifriții.

— Ce vrei să spui? Ali își atinse rănile: Crezi că ifriții mi-au făcut asta? Asta nu înseamnă…

— Nu ifriții, Zaydi, îl întrerupse Muntadhir. Ali urmări privirea fratelui său mutându-se la tatăl lor, dar Ghassan nu-l întrerupse: Nu asta locuiește în lac.

Ochii lui Ali se măriră.

— *Mariz*-ii? Asta-i nebunie curată! Doar nu au mai fost văzuți de mii de ani.

Tatăl lui îi făcu semn să tacă.

— Nu ridica vocea! își privi fiul mai mare: Muntadhir, dă-i niște apă.

Muntadhir îi turnă o ceașcă din urciorul de ceramică de pe masa din spatele lor, îndesându-i-o în mână, înainte să se dea, atent, înapoi. Ali o înșfăcă, sorbind nervos.

Chipul lui Ghassan rămase serios.

— *Mariz*-ii au fost văzuți, Alizayd. De către Zaydi al Qahtani însuși, când a cucerit Daevabadul… în compania acelor ayaarile care îi comandau.

Ali încremeni.

— *Ce*?

— *Mariz*-ii au fost văzuți de Zaydi, repetă Ghassan. Și-a avertizat fiul în privința lor când a devenit emir, un avertisment care s-a transmis fiecărei generații de regi Qahtani.

— „Nu ne vom pune niciodată cu cei din neamul ayaarile”, intonă Muntadhir, încet.

Ghassan încuviință.

— Zaydi a spus că alianța celor din neamul ayaarile cu *mariz*-

ii ne-a adus victoria… Dar că ayaarile au plătit un preț oribil pentru asta și că nu trebuia să îi trădăm niciodată.

Ali era șocat.

— Marizii ne-au ajutat să luăm Daevabadul de la nahizi? Dar… asta e absurd. E *oribil,* își dădu el seama. Asta ar fi…

— O trădare de rasă, încheie Ghassan. Și de aceea, această informație nu va părăsi niciodată această cameră! Clătină din cap: Însuși tatăl meu nu a crezut povestea asta niciodată, spunând că ne este transmisă din generație în generație doar ca să ne sperie. Chipul lui Ghassan îi exprima deznădejdea: Până azi, am crezut că avea dreptate.

Ali îl privi suspicios.

— Ce vrei să spui?

Ghassan îi luă mâna.

— Ai căzut în lac, fiule. Ți-ai dat numele unei creaturi din adâncurile sale. Cred că l-a *luat…* Cred că *te-a* luat.

Ali se ridică, cu toată indignarea de care era capabil, dintre cearșafurile umede.

— Crezi că i-am permis unui *marid* să… Să… Ce? Să mă *posede*? Imposibil!

— Zaydi… Muntadhir se apropie, cu chipul numai regrete: Te-am văzut când ai urcat înapoi pe navă… Aveai toate lucrurile acelea agățate de tine, ochii îți erau complet negri și șușoteai într-o limbă bizară. Iar când ai folosit sigiliul… Dumnezeule! L-ai depășit complet pe Darayavahoush. Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Sigiliul? Folosise sigiliul lui Suleiman?

„Nu, asta e nebunie! Nebunie curată!”

Ali era un om educat. Nu citise niciodată ceva care să indice faptul că *mariz*-ii i-ar fi putut poseda pe *djinn*-ii pursânge. Că *orice* altceva i-ar fi putut poseda pe *djinn*-i.

Cum ar fi putut fi păstrat secretul acesta? Și asta însemna, oare, că toate bârfele – toate zvonurile crude despre poporul mamei sale – aveau rădăcini adevărate?

Ali clătină din cap.

— Nu! Avem învățați, care știu adevărul despre război. În plus, *djinn*-ii nu pot fi posedați de un *marid.* Dac-ar putea, atunci, de bună seamă că… De bună seamă că fenomenul acesta ar fi fost studiat până acum. S-ar găsi pe undeva, în vreo carte…

— Of, copile, copile… Ochii tatălui său exprimau doar suferință: Nu toate lucrurile se găsesc în cărți.

Ali își lăsă privirea în jos, luptându-se cu lacrimile, incapabil să suporte mila de pe chipul lui Ghassan.

„Se înșală, încercă să insiste. Se înșală!”

Dar cum altfel să explice golurile din memoria sa? Viziunile oribile? Chiar faptul că era în viață? Fusese străpuns în gât și plămâni, căzuse într-o apă blestemată să distrugă orice *djinn* care o atingea… Și, totuși, era acolo.

Un *marid*! Se uită la mâinile sale, din care curgea apa, și îl cuprinse greața.

„Mi-am dat numele unui demon al apei și l-am lăsat să se folosească de trupul meu ca de o armă nouă și lucioasă, ca să-l ucidă pe *afshin”.*

I se făcu rău.

Cu coada ochiului, văzu cum urciorul de ceramică începea să se zgâlțâie pe masă, în spatele fratelui său.

Doamne, dar o putea *simți*! Putea simți apa care dorea să se elibereze! Descoperirea îl zgudui din temelii.

Tatăl său îl strânse de mână.

— Uită-te la mine, Alizayd! *Afshin*-ul e mort. S-a terminat. Nu trebuie să știe nimeni, niciodată…

Dar nu se terminase. Nu avea să se termine niciodată: sudoarea curgea de pe fruntea lui Ali, chiar și acum. Era schimbat. Pentru totdeauna.

— Ali, copile! Simțea îngrijorarea din vocea tatălui său: Vorbește cu mine, te rog…

Ali inspiră, iar urciorul cu apă din spatele lui Muntadhir explodă, trimițând fragmente peste tot în jur. Apa țâșni afară, iar Muntadhir sări în sus, cu mâna pe hangerul de la brâu.

Ali îl privi în ochi. Muntadhir lăsă mâna jos, părând rușinat.

— Ava… nu poate fi văzut așa, spuse el, încet. Trebuie să-l scoatem din Daevabad. Îl ducem la Ta Ntry. Cu siguranță, ayaarile vor ști ce să facă.

— Nu-l dau pe mâna celor din neamul lui Hatset, spuse cu încăpățânare Ghassan. Locul lui e cu noi.

— Face să explodeze urcioarele cu apă și se îneacă în propria transpirație! Muntadhir își înălță brațele: E al doilea la succesiune. La două bătăi de inimă distanță de a controla sigiliul lui Suleiman și a conduce țara. Din câte știm, *marid*-ul e încă

acolo, așteptând să pună iar gheara pe el. Muntadhir îl privi pe Ali în ochii speriați: Zaydi, îmi pare rău, sincer... Dar ar fi o dovadă supremă de lipsă de răspundere să te lăsăm să rămâi aici. Întrebările privind starea ta... Clătină din cap și își privi tatăl: Tu ai fost cel care mi-a ținut predica, atunci când am fost făcut emir. Care mi-a zis ce s-ar întâmpla dacă *daev*-ii ar bănui cum am câștigat războiul.

— Nimeni nu va afla nimic niciodată! se răsti regele. Nimeni de pe navă nu a fost suficient de aproape ca să vadă ce s-a întâmplat.

Muntadhir își încrucișă brațele.

— Nimeni? Atunci bănuiesc că te-ai ocupat deja de presupusa *banu nahida.*

Ali simți că amețește.

— Ce vrei să spui? Unde e Nahri?

— E bine, îl asigură regele. Încă nu i-am decis soarta. Voi avea nevoie de mărturia ta ca să hotărăsc dacă s-o execut sau nu.

— Să o execuți? icni Ali. Pentru ce să o execuți, pe Allah? Lunaticul acela nu i-a dat de ales.

Tatăl său a părut uimit:

— Muntadhir a spus că ea i-a comandat *afshin*-ului să atace. Că încercau să scape când l-ai ucis.

„Asta făceau?"

Ali tresări. Îl durea să se gândească la asta, nu putea să se mintă. Dar clătină din cap.

— Nu a fost așa. Am dat peste ei când încerca să o răpească din infirmerie. I-a spus că mă ucide, dacă nu merge cu el.

— Cât de convenabil! pufni Muntadhir. Zaydi, spune-mi... cel puțin și-au ascuns râsetele când au jucat sceneta, sau doar au presupus că ești prea naiv ca să te prinzi?

— E adevărul!

— Adevărul! Fratele său se strâmbă, cu o expresie sumbră: Cum ai putea tu să recunoști așa ceva?

Ghassan se încruntă.

— Ce făceai la infirmerie în toiul nopții, Alizayd?

— Nu mai contează de ce era acolo, ava, spuse Muntadhir, nepăsător. Ți-am spus că va încerca să o protejeze, fiindcă e atât de îndrăgostit, că nici nu își dă seama de asta. Probabil chiar *crede* că e nevinovată.

— *Nu sunt* îndrăgostit! se răsti Ali, ofensat de idee. Ploaia

începu să lovească mai tare în acoperiș, în ton cu bătăile inimii sale: Știu ce am văzut. Ce am auzit. Și este nevinovată. O voi striga pe străzi chiar eu, dacă o judeci.

— N-ai decât! îi aruncă Muntadhir. N-ar fi prima dată când ne faci de rușine pe străzi.

Ghassan se ridică în picioare.

— Despre ce tot vorbiți voi, pentru numele lui Allah?

Ali nu îi putea răspunde. Simțea că își pierde controlul. Ploaia răpăia pe sticla de deasupra lui și era dureros de aproape.

Muntadhir se uită urât la el, cu un avertisment atât de limpede în priviri, încât parcă îl rostise.

— Au murit douăzeci și unu de oameni, Zaydi. Câțiva, fiindcă s-au luptat să îmi salveze viața, mai mulți fiindcă au venit să o salveze pe a ta. Clipi, iar lacrimile i se adunară printre genele întunecate: Cel mai bun prieten al meu li se va alătura, probabil. Să fiu al naibii dacă târfa aia nahidă mincinoasă va scăpa cu viață, căci cuvântul tău, oricum, nu prea e de încredere când vine vorba de *shafiț*-i!

Lăsă provocarea în aer. Ali inspiră adânc, încercând să își domolească emoțiile care se adunau înăuntrul său.

Ceva metalic mârâi deasupra lor. Simțiră o picătură.

Ghassan ridică privirea și, pentru prima dată în viață, Ali văzu o frică reală zugrăvită pe chipul lui.

Acoperișul ceda.

Apa se revărsă prin tavan, făcând să zboare țevi de cupru răsucite și cioburi de sticlă prin toată infirmeria. Ploaia curse înăuntru, peste pielea lui Ali, calmându-i rănile care-l ardeau. Cu coada ochiului, îi văzu pe Muntadhir și pe tatăl său adăpostindu-se sub o rămășiță de tavan. Regele părea întreg. Șocat, dar întreg.

Nu și fratele său. Sânge negru, proaspăt, îi curgea pe față – o bucată de sticlă îi tăiase, probabil, obrazul.

— *Akhi,* îmi pare rău! Ali simți cum vinovăția îi circula, parcă, prin vene, amestecată cu nedumerirea: N-am vrut să fac asta și să te rănesc, îți jur!

Dar fratele lui nu se uita la el. Privirea lui fără nicio expresie circula prin încăperea distrusă, analizând ploaia care curgea și tavanul distrus. Își atinse obrazul însângerat.

— Nu... Îmi pare rău, Zaydi! Muntadhir își șterse sângele de pe față cu coada turbanului: Spune-i lui ava ce adevăr dorești.

Profită! Apoi, își făcu gura pungă, cu amărăciune: Eu, unul, nu am de gând să te mai protejez!

ALI

— *As-salāmu alaykum wa rahmatullah*![35] Ali întoarse capul și șopti rugăciunea și peste umărul său stâng: *As-salāmu alaykum wa rahmatullah.*

Își relaxă umerii și își întoarse palmele în sus, ca să-și ofere ruga, însă mintea i se goli, la vederea mâinilor sale. Deși rănile i se vindecau remarcabil de repede, cicatricile rămăseseră, încăpățânate, devenind linii întunecate, care semănau atât de mult cu tatuajele *afshin*-ului mort, încât îi făceau stomacul să se întoarcă pe dos.

Ali auzi ușa deschizându-se în spatele lui, dar o ignoră, concentrându-se la rugăciune. Termină și se întoarse.

— Ava?

Regele se afla pe covorul din spatele lui. Sub ochi avea cearcăne, iar capul îi era descoperit. La o primă vedere, ar fi putut fi un om obișnuit, un bătrân obosit într-o *dishdasha* din bumbac simplu, care se odihnea. Chiar și barba îi era mai colilie decât cu câteva zile în urmă.

— Pa-pacea lui Allah fie cu tine, se bâlbâi Ali.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama... Nu am vrut să te deranjez.

Ghassan bătu cu palma locul de lângă el, pe covor, iar Ali se așeză iar pe podea. Tatăl lui se uită la mihrab, la nișa mică, scobită într-un colț, care indica direcția spre care Ali și oricare alt *djinn* credincios se plecau pentru rugăciune.

Ochii lui Ghassan păliră. Își mângâie barba.

— Eu nu prea sunt credincios, spuse el, în cele din urmă. Nu am fost niciodată. Dacă e să fiu sincer, am presupus mereu că religia noastră a fost doar o manevră politică a strămoșilor. Ce alt mod mai bun de a unifica triburile și de a păstra ideile revoluției, decât adoptarea noii credințe omenești a țării noastre de baștină? Ghassan se opri: Firește, știu că asta este o erezie în ochii celor ca tine, dar, gândește-te, numai... Nu a pus capăt, în mare parte, venerării nahizilor? Nu a dat conducerii noastre patina aprobării divine? O mișcare deșteaptă! Cel puțin, asta am crezut mereu.

---

35 „Fie ca pacea şi milostenia lui Allah să fie cu tine!” (ar. în original), salut care poate fi rostit şi ca rugăciune (n. red.).

Ghassan continuă să privească mihrabul, dar mintea părea să îi fie la lumi distanță.

— Apoi, am văzut nava aceea aprinzându-se, cu copiii mei la bord, iar pe ei aflați la mila unui nebun pe care l-am lăsat să intre în oraș. Le-am auzit țipetele, îngrozit că unul ar putea suna cunoscut, că mi-ar putea striga numele… Ali auzi cum i se pune un nod în gât: Aș minți dacă aș spune că fruntea mea nu a atins un covoraș de rugăciune mai repede decât a celui mai zelos șeic.

Ali rămase tăcut. Prin parmalâc, auzea păsările cântând sub soarele strălucitor. Lumina trecea prin zăbrelele ferestrelor, desenând modele elaborate pe covor. Privi podeaua, iar pe frunte i se adunară broboane de sudoare. Începea să se obișnuiască de acum cu senzația.

— Ți-am spus vreodată de ce te-am numit Alizayd? Ali clătină din cap, iar tatăl său continuă: Te-ai născut la scurtă vreme după ce Manizheh și Rustam au fost uciși. Vremuri întunecate pentru oamenii noștri, probabil cele mai rele de la război încoace. Daevabadul era plin de rătăcitori care fugeau de ifriți din provincii, printre *daev-i* clocotea o mișcare de secesiune, iar cei din neamul sahrayn se revoltaseră deja pe față. Mulți credeau că trăiam ultimele clipe ale rasei noastre.

Oamenii spuneau că a fost un miracol când mama ta a rămas iar însărcinată, după nașterea lui Zaynab. Femeile pursânge au noroc dacă nasc și un singur copil, darămite doi? Și încă atât de repede unul după altul? Ghassan clătină din cap, cu umbra unui zâmbet pe chip: Se spunea că a fost o binecuvântare de la Preaînaltul, un semn al favorurilor Sale față de domnia mea. Zâmbetul îi păli: Și apoi, ai fost și băiat. Un al doilea fiu cu o mamă puternică dintr-un trib bogat. Când am mers s-o văd pe Hatset, m-a implorat să nu te ucid. Clătină din cap: Că s-a putut gândi la un asemenea lucru, în timp ce eu îți număram degetele și îți șopteam *adhan*-ul în ureche… Am știut atunci că eram străini unul pentru celălalt.

La o zi de la nașterea ta, doi asasini din Am Gezira s-au prezentat la curte. Erau bărbați pricepuți, cei mai buni din meserie, care-mi ofereau metode discrete de a-mi soluționa dilema. Soluții milostive, rapide, care nu le-ar fi trezit nicio bănuială celor din neamul ayaarile. Tatăl lui strânse pumnii: I-am invitat în biroul meu. Le-am ascultat cuvintele calme și

raționale. Apoi, i-am ucis cu mâinile mele.

Ali tresări, dar tatăl său nu a părut să bage de seamă.

Ghassan se uita pe geam, pierdut în amintiri.

— Le-am trimis capetele înapoi la Am Gezira, iar când a sosit ziua numelui pentru tine, te-am numit „Alizayd”, când ți-am trecut cercelul prin ureche. Numele marelui nostru erou, creatorul erei noastre de conducători, așa încât să știe cu toții că erai al meu. Te-am dat lui Wajed să te crească drept *qaid* și, peste ani, când te-am văzut crescând și pășind pe urmele tizului tău – nobil, și totuși blând, un *zulfikari* de temut… Decizia mea m-a bucurat. Uneori, m-am trezit chiar întrebându-mă… Se opri, clătinând ușor din cap, și atunci, pentru prima dată de când intrase în încăpere, se întoarse să îl privească pe Ali în ochi: Dar acum mă tem că să îi dau celui de-al doilea fiu al meu numele celui mai faimos rebel al nostru nu a fost chiar cea mai înțeleaptă decizie.

Ali își lăsă privirea în pământ. Nu putea suporta să își privească tatăl în ochi. Își imaginase cum această întâlnire îl va umple de furie pe bună dreptate, însă acum se simțea doar rău.

— Muntadhir ți-a spus tot…

Ghassan încuviință.

— Mi-a spus doar ce știa. Ai fost atent să nu îi spui nume, însă au fost suficient de ușor de adulmecat. L-am executat pe Rashid ben Salkh în dimineața asta. Poate va fi o alinare să știi că nu a luat parte la asasinat. Se pare că *shafit*-ul a acționat singur, încercând să răzbune înăbușirea răscoalei. Încă o mai căutăm pe bătrână.

„Hanno a acționat singur!”

Ali îngheță, și vinovăția îi cuprinse umerii ca într-o menghină.

„Așadar, Rashid a fost exact ce păruse. Un alt credincios, un bărbat atât de devotat ajutării *shafiț*-ilor, încât și-a trădat tribul și a riscat să piardă o viață privilegiată, de ofițer geziri pursânge…”

Iar Ali îi adusese moartea.

Știa că ar trebui să își ceară scuze, să se arunce la picioarele tatălui său, dar enormitatea a ceea ce făcuse îi anulase orice impuls de a-și salva propria viață. Se gândi la fetița pe care o salvaseră. După ce sora Fatumai avea să fie prinsă, oare, avea să ajungă pe străzi? Acolo urmau să ajungă cu toții?

— E o femeie în vârstă, ava. O bătrână *shafit-ă,* care are grijă

de orfani. Cum te poți gândi la ea ca la o amenințare? Ali își simți frustrarea din voce: Cum te poți gândi la *oricare* dintre ei ca la o amenințare? Își doresc doar o viață decentă.

— Da. O viață decentă, cu tine ca rege.

Inima lui Ali se opri pentru o clipă. Își privi tatăl, să vadă dacă glumește, însă chipul împietrit al lui Ghassan nu părea deloc amuzat.

— Nu, nu cred că ai vrut să pui lucrurile cap la cap, deși fratele tău a făcut-o. Rashid ben Salkh a fost îndepărtat dintr-o funcție în Ta Ntry cu ani în urmă, fiind suspectat de incitare la revoltă.

Când a fost arestat, ardea scrisori de la cei din neamul ayaarile. A mărturisit, sub tortură, însă te-a declarat nevinovat. Regele se lăsă pe spate: Nu cunoștea identitățile susținătorilor săi ayaarile, dar nu mă îndoiesc că moartea sa va aduce consternare câtorva membri ai familiei mamei tale. Deloc puțini.

Gura lui Ali se uscă.

— Ava… pedepsește-mă pentru că i-am ajutat pe cei din Tanzeem. Dar… *asta*? Nici măcar nu se putea convinge să spună cuvântul: Niciodată! Cum te poți gândi măcar că m-aș revolta împotriva ta? Împotriva lui Muntadhir? Își drese glasul, devenind tot mai emoționat: Chiar mă crezi capabil de…

— Da, spuse Ghassan, scurt. Te cred capabil. Cred că *nu ești dispus,* însă capabil, da. Se opri să îl privească: Chiar și acum îți văd furia din priviri. S-ar putea să nu ai curajul să mă sfidezi pe mine. Dar pe Muntadhir…

— E *fratele* meu! îl întrerupse Ali. N-aș putea…

Ghassan ridică o mână, să-l facă să tacă.

— Tocmai de aceea, fiindcă îi cunoști slăbiciunile. La fel și eu. Primele decenii ale domniei sale vor fi tumultoase: nu va gestiona corect vistieria și își va răsfăța favoriții cu numiri la curte. Se va năpusti asupra dragilor tăi *shafiț*-i, ca să pară dur, și își va neglija regina – o femeie de care bănuiesc că-ți pasă cam prea mult – pentru un șir de concubine. Fiind *qaid,* vei fi constrâns să stai și să privești. Cu ayaarile șoptindu-ți în ureche, cu loialitatea tovarășilor tăi soldați… vei privi. Și, la un momentdat, vei ceda.

Ali se dădu înapoi. Locul acela rece, nodul de resentimente pe care Muntadhir îl atinsese doar vag la Khazanda, se deschise iar. Nu era obișnuit să își provoace tatăl atât de fățiș, dar nu era o

acuzație pe care să o permită.

— *N-aș face niciodată asta,* repetă el. Aproape mi-am dat viața ca să-l salvez pe Muntadhir pe navă. Nu i-aș face rău niciodată. Vreau *să îl ajut.* Ridică brațele: Asta e tot, ava. Nu vreau să fiu rege! Nu vreau nici aurul ayaarile. Am vrut să-mi ajut orașul și pe oamenii pe care i-am lăsat de izbeliște!

Ghassan clătină din cap. Părea și mai hotărât.

— Te cred, Alizayd. Tocmai asta e problema. La fel ca tizul tău, cred că vrei atât de mult să îi ajuți pe *shafiț*-i, încât ai duce orașul la pierzanie doar ca să-i vezi ridicându-se. Și nu pot risca asta.

Tatăl său nu mai spuse altceva. Nici nu era nevoie. Ghassan se exprimase întotdeauna limpede când era vorba despre părerile lui în privința mandatului de rege. Daevabadul era pe primul loc, înaintea tribului și înaintea familiei. Înaintea vieții celui de-al doilea fiu al său. Ali se simți ciudat de ușor. Își drese glasul, părându-i-se dificil să respire. Dar nu avea de gând să implore pentru viața lui. În schimb, își întări inima, privindu-și tatăl în ochi.

— Așadar, când mă voi întâlni cu *karkadann*-ul?

Ghassan nu își coborî privirea.

— Nu vei face asta niciodată! Îți iau toate titlurile și conturile din vistierie și te trimit în Am Gezira. Celelalte triburi vor presupune că ai plecat să conduci o garnizoană.

„În exil?” Ali se încruntă. „Nu se poate!”

Dar, fiindcă tatăl său rămase tăcut, Ali își dădu seama că în povestea nașterii sale se ascundea e amenințare.

Străinii ar putea crede că era doar o însărcinare militară, însă geziri aveau să știe mai bine. Când Alizayd al Qahtani – Alizayd cel din neamul ayaarile – avea să apară în Am Gezira, sărac și singur, gezirii vor ști că își pierduse protecția tatălui său. Că mezinul regelui, fiul cel străin, fusese, în sfârșit, abandonat, și că, prin urmare, sângele său putea fi vărsat fără nicio consecință pentru ucigaș. Asasinii geziri erau cei mai buni și erau mereu disponibili. Oricine spera să dobândească favoruri de la fratele său, de la tatăl său, de la Kaveh, de la oricare dintre dușmanii pe care Ali și-i făcuse de-a lungul anilor – nici măcar nu trebuia să fie cineva pe care-l supărase personal. Familia Qahtani avea mii de adversari, chiar și în rândurile celor din propriul trib.

Ali *fusese* executat. Era posibil să mai dureze vreo câteva luni, dar era, deja, un om mort. Nu pe câmpul de luptă, în numele familiei sale, nici ca martir, cu conștiința curată pentru că făcuse alegerea de a-i proteja pe *shafiț*-i.

Nu, în loc de asta, urma să fie vânat într-o țară necunoscută, ucis înainte să își împlinească primul sfert de secol! Ultimele zile și le va petrece singur, terorizat, iar când, inevitabil, va cădea, cei care îl vor ucide vor lua de pe cadavrul său orice dovadă sângeroasă pe care o vor considera necesară pentru a-și primi plata.

Tatăl său se ridică în picioare, iar mișcările sale lente îi trădară vârsta.

— O caravană de negustori pornește mâine spre Am Gezira. Vei pleca împreună cu ei.

Ali nu se mișcă. Nu putea.

— De ce nu poruncești să fiu ucis odată? întrebarea îi țâșnise de pe buze în grabă, pe jumătate ca o rugăminte. Aruncă-mă *karkadann*-ului, otrăvește-mi mâncarea, sau pune pe cineva să-mi taie gâtul în somn. Clipi, luptându-se cu lacrimile: N-ar fi mai ușor?

Ali își văzu suferința oglindită pe chipul tatălui său. În ciuda tuturor glumelor despre cât de bine semăna cu poporul mamei sale, ochii săi erau ai lui Ghassan. Fuseseră întotdeauna.

— Nu pot, recunoscu regele. Nu pot să dau o asemenea poruncă. Și, pentru slăbiciunea asta, fiule, îmi cer iertare.

Și regele se întoarse să plece.

— Și Nahri? strigă Ali, înainte ca tatăl său să ajungă la ușă, disperat după consolare. Știi că am spus adevărul despre ea.

— Asta nu știu, contracară Ghassan. Cred că Muntadhir are dreptate, cuvântul tău în privința fetei nu este de încredere. Și nici nu schimbă ce s-a întâmplat.

Ali își distrusese viitorul ca să spună adevărul. Trebuia să aibă importanță.

— De ce nu?

— L-ai ucis pe Darayavahoush sub ochii ei, Alizayd. A fost nevoie de trei bărbați s-o smulgă din cenușa lui, urlând și lovind. L-a mușcat atât de tare pe unul dintre ei, că a avut nevoie de copci. Clătină din cap: Orice va fi fost între voi nu mai există de acum. Dacă nu ne-a considerat dușmani înainte, acum, cu siguranță, ne consideră.

XXX

NAHRI

— O, războinic al *djinn*-ilor, te invoc…

Nahri își închise ochii umflați de atâta plâns, în timp ce rostea incantația, bătând darabana cu degetele pe un castron întors cu fundul în sus care era lipicios din cauza bucăților de orez uscate lipite de el. Îl luase din grămada de vase acoperite cu mucegai de lângă ușă, rămășițe ale meselor de care abia se atinsese.

Luă o așchie dintr-un scaun distrus și își tăie adânc încheietura. Vederea sângelui fu dezamăgitoare. Ar fi mers mai bine dacă ar fi avut o găină. Dacă le-ar fi avut pe muzicantele ei. Ritualurile *zar*-ele trebuiau să fie precise.

Sângele picură pe brațul ei și apoi pe podea, înainte ca rana să se închidă.

— Mare gardian, te chem. Darayavahoush e-Afshin, șopti ea, cu vocea frântă, vino la mine!

Nimic. Dormitorul ei rămase la fel de tăcut ca în urmă cu o săptămână, când fusese încuiată, încă acoperită de cenușa lui. Dar Nahri nu se lăsă descurajată. Avea să încerce iar, modificând puțin cântecul. Nu își amintea exact cuvintele pe care le folosise în Cairo, cu multă vreme în urmă, dar, odată ce avea să le nimerească, trebuiau să își facă efectul.

Se mișcă pe podea, simțind un miros de păr nespălat când trase spre ea castronul murdar. Tocmai își tăia încheietura pentru a nu știa câta oară, când se deschise ușa. Silueta întunecată a unei femei se profilă în lumina orbitoare dinspre infirmerie.

— Nisreen! strigă Nahri, ușurată. Intră! Dacă poți să ții ritmul tobei, pot folosi farfuria ca pe o tamburină, și…

Nisreen se grăbi prin cameră și îi smulse așchia plină de sânge.

— Of, copilă… Ce înseamnă asta?

— Îl chem înapoi pe Dara, răspunse Nisreen. Nu e evident? Am mai făcut-o o dată. Nu există niciun motiv să nu reușesc iar. Trebuie doar să fac totul corect.

— *Banu* Nahri! Nisreen îngenunche pe podea și împinse castronul la o parte: E dus, copilă. Nu se mai întoarce.

Nahri îi dădu la o parte mâinile.

— Nu ai de unde să știi, spuse ea, feroce. Nu ești nahidă. Nu

știi nimic...

— Știu destule despre sclavi, o întrerupse Nisreen. I-am ajutat pe mama și pe unchiul tău să elibereze zeci și zeci. Și, copilă... nu pot fi separați de obiectele lor purtătoare. Nicio clipă. Asta le leagă sufletele de lumea noastră. Nisreen luă chipul lui Nahri în mâini: E dus pe lumea cealaltă, doamna mea. Dar tu nu ești. Și, dacă vrei ca lucrurile să rămână așa, trebuie să te aduni. Ochii ei se aprinseră, ca o avertizare: Regele vrea să îți vorbească.

Nahri îngheță. În minte, văzu săgeata pătrunzând în gâtul lui Ali, și îl auzi pe Muntadhir strigând, în timp ce Dara îl biciuia. O transpirație rece îi acoperi pielea. Nu îl putea înfrunta pe tatăl lor.

— Nu. Clătină din cap: Nu pot. Mă va ucide. Mă va da *karkadann*-ului sau...

— Nu te va ucide. Nisreen o ridică pe Nahri în picioare: Fiindcă îi vei spune exact ce vrea să audă și vei face exact ce va porunci, ai înțeles? Așa vei supraviețui. O trase spre hamam: Dar, mai întâi, hai să ne spălăm.

Baia micuță era caldă și plină de aburi când intrară, iar dalele ude miroseau a trandafiri. Nisreen făcu, hotărâtă, semn spre un scăunel din umbră.

— Stai jos!

Nahri ascultă. Nisreen aduse un castron cu apă fierbinte și o ajută să se dezbrace de tunica murdară. Îi turnă apa din castron pe cap, și aceasta îi curse pe brațe, devenind gri de cenușa de pe pielea ei.

Cenușa lui Dara! Vederea ei aproape o termină. Își înghiți un suspin.

— Nu pot face asta. Nu fără el.

Nisreen pocni din limbă, supărată.

— Ia spune-mi: unde a dispărut fata care ucide ifriți cu sângele ei și ține predici blasfemiatoare despre propriii strămoși? Îngenunche și șterse chipul murdar al lui Nahri cu o cârpă umedă: O să supraviețuiești, *banu* Nahri. Trebuie! Ești tot ce ne-a mai rămas.

Nahri își înghiți nodul din gât, și îi veni o idee.

— Dar inelul lui... Poate, dacă îl găsim...

— A dispărut! Vocea lui Nisreen căpătă o urmă de amărăciune, în timp ce freca un bulgăre de săpun pe o cârpă: Nu a mai rămas nimic. Regele a poruncit ca nava să fie arsă și

scufundată.

Masă cu săpun părul lung al lui Nahri.

— Nu l-am mai văzut niciodată pe Ghassan așa.

Nahri se încordă.

— Ce vrei să spui?

Nisreen își coborî glasul.

— Darayavahoush a avut ajutoare, Nahri. Oamenii regelui au descoperit provizii pe plajă. Nu era cine știe ce… e posibil să fi fost un singur om, dar… Oftă: Asta și toate demonstrațiile… E haos.

Turnă o găleată de apă curată în capul lui Nahri.

— *Demonstrații*? Ce demonstrații?

— *Daev*-ii se adună la zid în fiecare zi, cerând dreptate pentru moartea lui Darayavahoush. Nisreen îi dădu un prosop: Să ucizi un sclav este o crimă gravă în lumea noastră, iar *afshin*-ul… bănuiesc că ai văzut și tu, la templu, ce simt oamenii pentru el.

Nahri tresări, amintindu-și cum îl văzuse pe Dara jucându-se cu copiii *daeva* în grădină, chipurile respectuoase ale adulților care se adunaseră în jurul lui…

Dar Nahri își amintea prea bine și cine era de vină pentru carnagiul de pe navă – cât și pentru singura moarte pe care nu și-ar fi imaginat că regele ar fi putut-o ierta.

— Nisreen… începu ea, când femeia se apucă să-i pieptene părul. Dara l-a ucis pe Ali. Singura dreptate pe care Ghassan o va…

Nisreen se dădu înapoi, surprinsă.

— Dara nu l-a ucis pe Alizayd. Chipul ei se întunecă: Ar trebui să știu, doar am fost obligată să îl tratez.

— Să îl tratezi… Ali *trăiește*? întrebă Nahri, fără să îi vină să creadă.

Prințul fusese străpuns de săgeți, înecat, și apoi, se pare, posedat de *mariz*-i, așa că nici măcar nu luase în calcul posibilitatea că ar mai trăi.

— Se simte bine?

— Dacă *se simte bine*? repetă Nisreen, părând surprinsă de întrebare. Ți-a ucis *afshin*-ul!

Nahri clătină din cap.

— Nu a fost el. Nu mai rămăsese nimic din Ali în creatura aceea cu ochi uleioși, care se urcase la bordul navei, încântând într-o limbă asemenea vuietului mării. Au fost *mariz*-ii. Probabil

că l-au forțat…

— Sau poate că s-a oferit voluntar, i-o tăie Nisreen, cu răceală. Nu că vom ști vreodată. Ghassan l-a trimis deja înapoi la Am Gezira, și m-a avertizat că, dacă suflu vreo vorbă, îți taie gâtul.

Nahri se dădu înapoi. Nu era doar din cauza amenințării, ci și a amintirii bruște a lui Ali și a scuzelor sale grăbite de pe navă. Nu spusese *nimic,* lăsându-i să pice drept în capcana care știa că îi așteaptă.

Nisreen păru să-i citească gândurile.

— Doamna mea, dă-i încolo pe cei din familia Qahtani. Fă-ți griji măcar o dată pentru poporul *tău. Daev*-ii sunt uciși, spânzurați de zidurile palatului, doar fiindcă își cer dreptatea, pentru că fac o simplă *solicitare* cu privire la moartea unuia de-al lor. Bărbații sunt târâți afară din case, interogați și torturați. Nu mai avem protecție regală, iar cartierul nostru a rămas neapărat. Jumătate din magazinele din Marele Bazar au fost deja jefuite. Vocea i se frânse: Numai în dimineața asta am auzit că o fată *daeva* a fost scoasă cu forța din palanchin și violată de o mulțime de bărbați *shafiț-i,* în timp ce Garda Regală a stat și a privit.

Nahri păli.

— Eu… nu am știut. Îmi pare rău!

Nisreen se așeză pe banca din fața ei.

— Atunci, ascultă-mă, Nahri! Familia Qahtani nu ne este prietenă. Așa a fost mereu situația. Dacă unul dintre noi încalcă vreo lege, dacă unul dintre noi fie și numai *se gândește* la asta, sute vor trebui să plătească.

Ușa hamamului se deschise brusc. Un soldat geziri năvăli înăuntru.

Nisreen sări în picioare, acoperind-o pe Nahri.

— Nu ai niciun pic de decență?

El își duse mâna la *zulfikar.*

— Nu pentru târfa Flagelului din Qui-zi.

„Târfa Flagelului din Qui-zi”? Cuvintele lui o făcură pe Nahri să se înfioare. Mâinile îi tremurau atât de rău, că Nisreen trebui să o ajute să se îmbrace, trăgându-i o rochie largă, de in, peste cap, și legându-i șalvarii.

Nisreen își drapă propriul ei *chador* negru peste părul ud al lui Nahri.

— Te rog, o imploră ea, în divasti. Ești singura care ne-a mai rămas. Uită-ți durerea! Uită cuvintele schimbate aici! Spune-i regelui orice vrea să audă, ca să-ți acorde clemență!

Soldatul nerăbdător o apucă de încheietură și o trase spre ușă. Nisreen o urmă.

— Te rog, *banu* Nahri! Trebuie să știi că te-a iubit și că nu ar fi vrut să renunți…

Soldatul îi trânti ușa în nas lui Nisreen.

O târî pe Nahri de-a lungul aleii din grădină. Era o zi urâtă. Nori cenușii învinețeau cerul, și un vânt de gheață îi lovi în față cu o rafală de ploaie. Își trase strâns *chador*-ul în jurul ei și tremură, dorindu-și să poată dispărea în el.

Traversară pavilionul ud de ploaie spre un chioșc mic, de lemn, cuibărit între grădina de buruieni de leac și un copac *neem* străvechi. Regele era singur, demn ca întotdeauna, cu robele negre și turbanul strălucitor perfect uscate.

În ciuda avertismentului lui Nisreen, Nahri nu se plecă. Își îndreptă umerii, privindu-l în ochi.

El concedie soldatul.

— Banu nahida, o salută.

Avea o expresie calmă. Îi făcu semn să se așeze pe banca din fața lui:

— De ce nu iei loc?

Ea se așeză, ignorând dorința de a aluneca într-o parte a băncii cât mai îndepărtată de el. Ochii lui nu îi părăsiseră fața.

— Arăți mai bine decât ultima dată când te-am văzut, comentă.

Nahri tresări. Își amintea vag sosirea regelui pe navă. Felul în care sigiliul lui Suleiman lovise din nou, a doua oară, în timp ce soldații o târau de acolo, din cenușa lui Dara, în timp ce ea urla și îi lovea.

Voia să termine cât mai repede conversația și *să plece* de lângă el la fel de repede.

— Nu știu nimic, spuse ea, grăbită. Nu știu cine l-a ajutat și nu știu ce…

— Te cred, o întrerupse Ghassan.

Nahri îl privi surprinsă și el continuă.

— Adică, nu prea îmi pasă, dar te cred.

Nahri începu să se joace cu marginea *chador*-ului.

— Atunci, ce dorești?

— Să știu care e acum poziția ta. Ghassan își desfăcu brațele: Douăzeci și unu de bărbați au murit, iar străzile mele sunt în flăcări. Totul pentru că nenorocitul acela de *afshin* a decis – în ceea ce presupun că a fost un moment de prostie absolută – să vă răpească pe tine și pe fiul meu și să fugă din Daevabad. Am auzit relatări extrem de diferite despre ceea ce s-a petrecut, continuă el. Și am hotărât, în cele din urmă, care este versiunea corectă.

Ea ridică o sprânceană, uimită:

— *Ai hotărât* tu?

— Da, răspunse el. Cred că doi bărbați beți s-au certat, în mod stupid, din cauza unei femei. Cred că unul din ei, mâhnit încă fiindcă pierduse un război, pe jumătate înnebunit de sclavie, a cedat. Cred că a decis să ia ce îi aparținea cu forța. O privi cu atenție: Și cred că ești foarte norocoasă că fiul meu mai mic, rănit mai devreme în acea seară, într-o încăierare, se afla în infirmerie și te-a auzit strigând.

— Dar nu așa s-a întâmplat, spuse Nahri, aprins. Dara nu ar fi…

Regele îi făcu semn să tacă.

— Era un *daeva* instabil, dintr-o lume străveche și instabilă. Cine ar putea înțelege, cu adevărat, de ce a hotărât să izbucnească în felul acela? Să te răpească din pat, ca o brută necivilizată, din sălbăticia Daevastanei… Firește că ai fost silită să i te supui, fiindcă erai îngrozită, o biată tânără care mai fusese la cheremul schimbărilor lui de dispoziție.

De obicei, Nahri se pricepea să își țină emoțiile sub control, dar, dacă Ghassan credea că avea să îl prezinte public pe Dara ca pe un violator barbar, iar pe ea însăși, ca pe victima lui neajutorată, era nebun.

Și nu era singurul care dispunea de pârghii.

— Povestea asta fermecătoare a ta include și partea în care fiul tău a fost posedat de *mariz*-i și a folosit sigiliul lui Suleiman?

— Alizayd nu a fost niciodată posedat de *mariz*-i, spuse Ghassan, complet sigur de vorbele sale. Ce prostie! *Mariz*-ii nu au mai fost văzuți de milenii. Alizayd nici nu a căzut, de fapt, în lac. S-a prins în parâmele navei și s-a urcat înapoi la bord ca să ucidă *afshin*-ul. E un erou. Regele făcu o pauză și își apăsă buzele într-un zâmbet amar, cu vocea șovăitoare, pentru prima dată: A fost mereu un *zulfikari* talentat.

Nahri clătină din cap.

— Nu asta s-a întâmplat. Au mai fost martori. Nimeni nu va crede…

— E mult mai credibil decât că Manizheh a avut o fiică secretă, pe care a ascuns-o într-un oraș omenesc îndepărtat. O fată cu o descendență care pare aproape complet umană… Iartă-mă, dar ce am spus că era? Ah, da, un blestem care-ți afectează înfățișarea. Regele își uni degetele: Și am vândut povestea aia chiar foarte bine.

Franchețea lui o luă prin surprindere. Crezuse că e ciudat cât de ușor îi acceptase regele identitatea, când până și ea se îndoise de asta.

— Fiindcă e adevărat, argumentă ea. Tu ai fost cel care m-a luat drept Manizheh când am ajuns aici prima dată.

— O greșeală, încuviință Ghassan. Am văzut o femeie *daeva* intrând cu un războinic *afshin* alături, iar emoțiile m-au copleșit, pentru scurtă vreme. Și, cine știe? Poate că ești fiica lui Manizheh, fiindcă, în mod evident, ai sânge nahid. Își atinse sigiliul de pe obraz: Dar eu văd și omul din tine. Nu prea mult – dacă părinții tăi ar fi fost isteți, ar fi ascuns asta, fiindcă mulți o fac. Dar e prezent.

— Și ți-ai fi lăsat fiul să se însoare cu o fată umană, atunci?

— Ca să asigur pacea între triburile noastre? Fără ezitare. Chicoti: Crezi că Alizayd e singurul fanatic de pe-aici? Am trăit suficient – și am văzut destule, ca să știu că sângele nu înseamnă totul. Sunt destui *shafiț*-i care fac magie cu la fel de multă pricepere ca un pursânge. Spre deosebire de fiul meu, recunosc însă că restul lumii nu e dispus să accepte asta. Dar, câtă vreme nimeni altcineva nu afla ce ești… Ridică din umeri: Compoziția exactă a sângelui nepoților mei nu m-ar fi deranjat nicidecum.

Nahri rămase fără cuvinte. Nu se prea putea bucura de declarația lui Ghassan despre egalitatea cu *shafiț*-ii, nu când el o ignora complet când venea vorba de realitatea politică. Asta dovedea o cruzime pe care nu o remarcase în prejudecățile mult mai ignorante ale lui Dara.

— Atunci, demască-mă! îl provocă ea. Nu-mi pasă. Nu vreau să te ajut să îi ponegrești amintirea.

— „Să îi ponegresc amintirea”? Ghassan izbucni în râs: Dar a fost Flagelul din Qui-zi! Această minciunică pălește de-a dreptul

pe lângă atrocitățile reale pe care le-a comis.

— Și asta vine de la un bărbat care s-a decis să se folosească de minciuni pentru a-și asigura continuitatea succesiunii.

Regele ridică o sprânceană.

— Vrei să știi cum și-a dobândit porecla?

Nahri tăcu, iar regele o privi.

— Firește că, în ciuda interesului tău față de lumea noastră, în ciuda tuturor lucrurilor despre care l-ai întrebat pe fiul meu... ai arătat puțină curiozitate față de istoria sângeroasă a *afshin*-ului tău.

— Asta fiindcă nu a contat pentru mine.

— Atunci, nu te va deranja să afli. Ghassan se lăsă pe spate, unindu-și palmele. Hai să vorbim despre Qui-zi. Bactrienii au fost, cândva, cei mai loiali supuși ai strămoșilor tăi, să știi. Erau loiali și pacifiști, devotați cultului focului. Aveau o singură problemă: încălcau intenționat legea cu privire la oameni. Își atinse turbanul: Mătase. O specialitate a oamenilor din țara lor și un succes imediat, când a fost introdusă în Daevabad. Dar crearea sa este o sarcină delicată... mult prea delicată pentru mâinile fierbinți ale *djinn*-ilor. Așa că bactrienii (sau tukharistanii, cum le mai spun chitaii) au invitat câteva familii de oameni în tribul lor. Au fost bine primiți și li s-a dat propriul oraș protejat, Qui-zi. Nimeni nu putea pleca de acolo, însă era considerat un adevărat paradis. Așa cum era de așteptat, *daev*-ii și oamenii s-au amestecat, peste ani. Bactrienii au avut grijă să nu permită nimănui cu sânge omenesc să părăsească Qui-zi, iar mătasea era atât de prețioasă, încât strămoșii tăi s-au prefăcut că nu știu despre existența orașului timp de secole. Asta până la revolta lui Zaydi al Qahtani. Până când ayaarile i-au jurat credință și, dintr-odată, orice *daeva* – iertare, orice *djinn* – cu o urmă de simpatie pentru *shafiț*-i a început să pară suspect. Regele clătină din cap: Qui-zi nu mai putea să rămână în picioare. Nahizii trebuiau să ne dea o lecție, să ne amintească tot ce se întâmplase când încălcasem legea lui Suleiman și ne apropiasem prea mult de oameni. Așa că au plănuit această lecție și au ales un *afshin* care să o aplice, unul prea tânăr și prea devotat lor ca să-i pună la îndoială cruzimea. Ghassan o privi: Sunt convins că îi știi numele. Qui-zi a căzut aproape imediat. Era un oraș negustoresc, din sălbăticia Bactriei, cu o apărare modestă. Oamenii lui au jefuit casele și au ars o avere

în mătase. Nu se aflau acolo pentru bogății, ci pentru populație. Fiecare bărbat, femeie și copil a fost biciuit până la sânge. Dacă sângele lor nu era suficient de negru, erau uciși pe loc, iar trupurile lor, aruncate într-un cuptor deschis. Iar ei au fost cei norocoși. Cei pursânge au avut o soartă mai crudă. Gâturile bărbaților au fost îndesate cu noroi și au fost îngropați de vii, în același șanț cu prietenii lor *shafiț*-i. La fel și orice femeie pursânge suficient de lipsită de noroc încât să fie însărcinată. Băieții au fost castrați, ca să nu poarte mai departe slăbiciunea taților, iar femeile, violate. Apoi, au ars orașul până în temelii și au adus supraviețuitorii în Daevabad, în lanțuri.

Nahri înlemnise. Cu mâinile strânse în pumni, cu unghiile săpându-i în carne, șopti:

— Nu te cred.

— O, ba da, mă crezi, spuse Ghassan, sec. Și să știi că, dacă asta ar fi pus capăt revoltei, dacă ar fi împiedicat un număr mai mare de morți și atrocități din războiul care avea să urmeze… i-aș fi pus și eu un bici în mână. Dar nu a fost așa. Strămoșii tăi erau niște nesăbuiți cu firi pătimașe. Lăsând la o parte nevinovații uciși, au distrus jumătate din economia Bactriei. O ofensă economică învăluită în ultraj moral? Regele plescăi din buze: Până la sfârșitul anului, fiecare clan bacterian rămas i-a jurat credință lui Zaydi al Qahtani. Își atinse iar turbanul: O mie patru sute de ani mai târziu, cele mai bune torcătoare îmi trimit un turban nou în fiecare an, ca să marcheze aniversarea.

„Minte”, încercă să își spună.

Dar nu se putea împiedica să nu își amintească de veșnic bântuitul ei *afshin.* De câte ori auzise referințe sumbre la trecutul lui, și îi văzuse regretul din ochi? Dara recunoscuse că, odată, considerase că *shafiț*-ii nu erau decât amăgiri fără suflet, și că amestecul sângelui avea să ducă la un alt blestem al lui Suleiman. Spusese că fusese exilat din Daevabad la vârsta lui Ali… pedepsit fiindcă îndeplinise ordinele strămoșilor ei nahizi.

„Chiar a făcut asta”, își dădu ea seama, și ceva se frânse în sufletul ei, o țandără care nu avea să se mai lipească la loc în veci. Se sili să îl privească pe Ghassan, străduindu-se să rămână lipsită de expresie. Nu avea de gând să îi arate cât de adânc lovise.

Își drese vocea.

— Iar morala poveștii care e?

Regele își încrucișă brațele.

— Poporul tău are o istorie plină de hotărâri nesăbuite, bazate pe considerente absolute, iar nu pe realitate. O fac în continuare, revoltându-se pe străzi și găsindu-și moartea pentru cereri cărora niciun om cu scaun la cap nu s-ar aștepta să le dau curs. Ghassan se aplecă în față, cu chipul hotărât: Dar în tine văd o persoană pragmatică. O femeie cu un ochi critic, care e în stare să-și negocieze propriul preț de mireasă. Care l-a manipulat pe fiul trimis de mine să o spioneze până în punctul în care el s-a sacrificat ca să o protejeze. Își desfăcu larg brațele: Ce s-a întâmplat a fost un accident. Nu e nevoie să ne abatem de la planurile pe care le-am făcut împreună, și niciun motiv să nu reparăm ce s-a stricat între noi. O privi: Prin urmare, spune-mi prețul tău.

Un preț! îi venea să râdă. Așa era, totul avea un preț. Să aibă grijă de ea și de nimeni altcineva. Dragoste, mândrie față de apartenența la un trib… erau lipsite de orice valoare în lumea ei. Nu, nu doar lipsite de valoare, ci chiar *periculoase.* Doar îl distruseseră pe Dara.

Dar mai era ceva ce spusese Ghassan. „Fiul… care s-a sacrificat…”

— Unde e Ali? întrebă ea. Vreau să știu ce a făcut *mari…*

— Dacă mai rostești o dată cuvântul „*marid*”, fiecare copil *daeva* din oraș va fi aruncat în lac sub ochii tăi, o avertiză Ghassan, cu o voce de gheață. Cât despre fiul meu, nu mai e. Nu se va mai afla aici ca să te apere.

Nahri se dădu înapoi, oripilată, iar el scoase un oftat mânios.

— Încep să îmi pierd răbdarea, *banu* Nahri. Dacă faptul că ponegresc memoria unuia dintre cei mai mari criminali din istorie te deranjează, hai să scornim o altă poveste.

Nu îi plăcu asta.

— Ce vrei să spui?

— Hai să vorbim despre tine. Își înclină fața, privind-o de parcă ar fi fost o tablă de șah: Te pot demasca ușor ca *shafit*-ă. Există metode – niciuna foarte plăcută, de a o face. Numai asta și mulți dintre cei din tribul tău ți s-ar întoarce împotrivă, dar am putea la fel de bine să mergem mai departe și să le oferim maselor material de bârfa despre tine. Își atinse gânditor bărbia: Disprețul pentru cultul focului este prea facil, la fel și eșecurile tale din infirmerie. Avem nevoie de un scandal… Se opri și o

expresie calculată i se întipări pe chipul de șoim: Poate că nu am avut dreptate în legătură cu ce s-a petrecut la infirmerie. Poate că Darayavahoush te-a găsit în brațele unui alt bărbat. Un tânăr al cărui nume face sângele *daeva* să fiarbă…

Nahri se dădu înapoi.

— Doar nu ai face asta! Era evident că dădeau cărțile pe față, așa că nu avea sens să pretindă că nu știa despre cine vorbește: Crezi că oamenii urlă acum după sângele lui Ali? Dac-ar fi crezut că el…

— Că el… ce? Ghassan îi zâmbi condescendent: În ce lume plătesc bărbații și femeile același preț pentru iubire? Tu vei fi cea învinuită. Într-adevăr, oamenii vor crede că ești foarte… *talentată,* dacă ai sedus un bărbat atât de religios.

Nahri sări în picioare. Ghassan o prinse de mână.

Sigiliul îi fulgeră pe obraz, iar ei îi dispărură toate puterile. Își spori strânsoarea, iar ea icni, neobișnuită cu cât de puternică era durerea fără abilitățile sale de vindecare.

— Te-am primit frumos, spuse el, cu răceală, fără nicio urmă de glumă. Te-am invitat în sânul familiei mele, iar acum, orașul a luat foc, iar eu nu îmi voi mai vedea vreodată mezinul. N-am de gând să tolerez o fetiță nesăbuită. Vei colabora cu mine ca să reparăm situația sau mă voi asigura că fiecare bărbat, femeie și copil *daeva* te va considera răspunzătoare pentru moartea lui Darayavahoush. Te voi prezenta drept o târfă și o trădătoare de trib. Îi dădu drumul mâinii: Apoi, te voi da pe mâna mulțimii care așteaptă lângă ziduri.

Se ținu de încheietură. Nu se îndoia că Ghassan spunea adevărul. Dara era mort, iar Ali, plecat. Nu mai exista niciun *afshin* care să lupte pentru ea, niciun prinț care să îi ia apărarea. Nahri era singură.

Lăsă privirea în jos, și, pentru prima dată, i se păru dificil să îi întâlnească ochii.

— Ce dorești?

O îmbrăcară în veșmintele de ceremonie ale familiei sale: o rochie de culoarea cerului, cu o broderie grea, de aur, și un văl de mătase albă care-i acoperea fața. Era bucuroasă că avea vălul: spera să-i ascundă rușinea care-i înroșea obrajii.

Abia dacă aruncă o privire contractului când îl semnă. Era hârtia care o promitea emirului, de îndată ce ajungea la primul sfert de secol. Într-o altă viață, ar fi devorat cu interes inventarul detaliat, dota care o transforma într-una dintre cele mai avute femei din oraș, însă azi nu îi păsa. Semnătura lui Muntadhir, sub a ei, era o mâzgăleala indescifrabilă – regele îi forțase mâna, pur și simplu, chiar înainte ca viitorul ei soț să îi scuipe la picioare și să iasă, trântind ușa.

Se îndreptară apoi spre uriașa sală a tronului, locul în care întâlnise pentru prima dată familia Qahtani. Nahri simți mulțimea înainte să între, respirațiile nerăbdătoare și bătăile agitate ale inimilor câtorva mii de *djinn*-i pursânge. Își privi picioarele cât îl urmă pe rege pe platforma de marmură verde, oprindu-se chiar la nivelul de sub el. Apoi înghiți și își ridică privirea ca să vadă o mare de chipuri înghețate.

Erau chipuri *daeva.* Ghassan poruncise câte unui reprezentant al fiecărei familii nobile, al fiecărei companii de negoț și bresle, fiecărui preot și învățat – tuturor celor din elita tribului ei – să vină să îi asculte mărturia. În ciuda zecilor de arestări și de execuții publice, cei din tribul ei continuau să protesteze lângă zidurile palatului, cerând dreptate pentru uciderea lui Dara.

Se afla acolo să pună capăt situației.

Nahri desfășură manuscrisul care i se dăduse. Mâinile îi tremurară cât citi acuzațiile pe care i se poruncise să le rostească. Nu se abătu deloc de la litera manuscrisului și nici nu își permise să adaste asupra cuvintelor care condamnau bărbatul pe care îl iubea în cei mai vulgari termeni, distrugând reputația *afshin*-ului care sacrificase totul pentru poporul lui.

Vocea îi rămase plată. Suspecta că publicul știa destule ca să înțeleagă ce se petrecea, însă nu îi păsa. Dacă Ghassan dorise o reprezentație, ar fi trebuit să ceară asta.

Chiar și așa, avea lacrimi în ochi când termină, iar vocea i se îngroșase de emoție. Plină de rușine, lăsă pergamentul și se sili să privească mulțimea.

Nimic. Nicio urmă de oroare, de neîncredere, în *daev-ii* cu ochi negri din fața ei. Marea majoritate arătau la fel de impasibili ca atunci când intrase.

Nu impasibili, totuși. Ci sfidători.

Un bătrân făcu un pas în față. Purtând robele stacojii, lucioase, ale Marelui Templu, era o priveliște aparte. Avea un

semn cu cenușă pe chipul ridat și o tichie înaltă, azurie, pe capul murdar.

„Kartir”, îl recunoscu Nahri, amintindu-și bunătatea pe care i-o arătase în templu.

Acum, se chirci, când el mai făcu un pas în direcția ei. Cu stomacul ghem, se aștептă la o acuzație.

Dar Kartir nu făcu asta. În schimb, își uni vârfurile degetelor, în felul tradițional al *daev*-ilor de a-și demonstra respectul, și se înclină.

Preoții din spatele lui îl urmară imediat, iar mișcarea stârni valuri în mulțime, când toți cei din public se înclinară în direcția ei. Nimeni nu rosti un cuvânt. Nahri inspiră, și apoi, chiar în spatele ei, auzi o bătaie accelerată a unei inimi.

Înlemni, sigură că își imagina lucruri, și apoi privi înapoi. Ghassan al Qahtani o privi, cu o expresie de necitit în ochi.

Soarele deveni mai strălucitor la fereastra din spatele său, reflectând nestematele de pe tron, iar ea își dădu seama pe ce ședea.

Un *shedu*\ Tronul era sculptat în forma leului înaripat care era simbolul familiei ei.

Ghassan stătea pe un tron nahid!

Și nu părea mulțumit.

Nahri bănuia că modul în care *daev-ii* își manifestaseră, în mod spontan, solidaritatea unii față de alții nu fusese tocmai ceea ce așteptase regele. Îi părea sincer rău pentru el. Era frustrant când cineva îți dădea peste cap planurile bine gândite, dovedindu-se mai bun decât tine.

De aceea, nu trebuia să te oprești niciodată din urzirea planurilor alternative.

Chipul lui era împietrit, iar Nahri zâmbi, pentru prima dată de la moartea lui Dara. Era zâmbetul pe care i-l dăruise pașei și sutelor de bărbați aroganți de-a lungul anilor, chiar înainte să-i fi tras pe sfoară.

Nahri le zâmbea întotdeauna viitoarelor sale victime.

Epilog

Deschise brusc ușile grele, tremurând din tot corpul.

Fiul său zăcea înăuntru, pe un pat de cedru care fumega.

Priveliștea îi aspiră tot aerul din plămâni. Fiindu-i interzisă îngrijirea până când Kaveh, în cuvintele regelui, „își dădea seama ce se petrece în tribul lor trădător de fanatici adoratori ai focului”, Jamshid era încă îmbrăcat în uniforma pe care o purtase când se grăbise afară din casă, în acea noapte cumplită, cu șalvarii albi năclăiți de sânge. Zăcea pe o parte, răsucit, cu corpul contorsionat, susținut de perne, pentru a evita apăsarea asupra rănilor de săgeată din spatele său. Un strat subțire de cenușă îi acoperea pielea și părul negru. Deși pieptul i se ridica și îi cobora, în lumina pâlpâitoare a torțelor din infirmerie, restul trupului îi era nemișcat. Prea nemișcat.

Dar nu era singur. Ghemuit pe un scaun, lângă patul lui, se afla emirul Muntadhir, cu roba neagră boțită și mânjită de cenușă și cu ochii cenușii îndurerați. Una dintre mâinile țepene ale lui Jamshid era între ale lui.

Kaveh se apropie, iar emirul tresări.

— Mare Vizir… Lăsă mâna lui Jamshid să cadă, însă Kaveh remarcase deja cât de strâns își împletiseră degetele: Iartă-mă, eu…

— Bizhan e-Oshrusan, șopti Kaveh.

Muntadhir se încruntă.

— Nu pricep.

— Acesta e numele pe care-l vrea tatăl tău. Bizhan e-Oshrusan. A fost unul dintre soldații *daeva* din expediția ta. El este cel care a lăsat proviziile pe plajă. Am dovezi și un martor care va depune mărturie. Vocea lui Kaveh se frânse: Acum, te rog… lasă-mă să-mi văd fiul.

Muntadhir se dădu imediat la o parte, cu ușurarea și vinovăția întipărite pe chip.

— Desigur.

Kaveh a ajuns lângă Jamshid într-o secundă. Apoi, a încremenit. Fiindcă îi era imposibil să stea acolo, când fiul său zăcea frânt în fața lui.

Muntadhir se afla încă în cameră.

— El… Kaveh auzi vocea lui Muntadhir tremurând: Nici nu a

ezitat. A sărit în fața mea, în clipa în care au început să zboare săgețile.

„Se presupune că asta ar trebui să mă aline?”

Kaveh dădu la o parte cenușa din ochii închiși ai fiului său, cu degetele tremurând de furie la fel de tare ca și de suferință.

„Tu ar trebui să zaci într-o uniformă însângerată, în timp ce Jamshid plânge, îmbrăcat în haine regale.”

Dintr-o dată, se simți în stare să îl gâtuie pe tânărul de lângă el, pe bărbatul pe care-l văzuse frângându-i inima fiului său, iar și iar, de fiecare dată când zvonurile despre ei doi creșteau în intensitate, sau când, pur și simplu, ceva nou și drăguț îi atrăgea privirea.

Dar Kaveh nu putea spune asta. Dacă ar fi îndrăznit să îi arunce acele acuzații în față lui Muntadhir, sfârșitul ar fi fost, probabil, unul singur: Marele Vizir ar fi fost demascat drept unui dintre complicii *afshin*-ului, iar una dintre săgețile implântate acum în spinarea lui Jamshid i-ar fi fost înfiptă lui în inimă.

Fiul cel mare al lui Ghassan al Qahtani era de neatins – Kaveh și tribul său tocmai aflaseră cât de rece, de lipsit de orice emoție sau milă putea fi regele când venea vorba despre oamenii care-i amenințau familia.

Nu avea să uite niciodată acea lecție.

Dar, acum, trebuia să îl facă pe Muntadhir să plece. Fiecare secundă în care rămânea în compania lui Jamshid era încă una în care fiul lui suferea.

— Emirul meu, crezi că ai putea să îi spui numele tatălui tău? Nu aș dori să mai amân începerea tratamentului fiului meu.

— Firește, firește, spuse Muntadhir, înroșindu-se. Eu… Îmi pare rău, Kaveh. Te rog să mă anunți dacă starea lui se va schimba.

„Cu siguranță, o să afli.”

Kaveh așteptă până când auzi ușa închizându-se.

În lumina focului, grămezile de lemn proaspăt și lăzile pline cu plăci de sticlă pentru tavan aruncau umbre sălbatice în camera distrusă. Pacienții lui Nahri fuseseră mutați cât se renova încăperea, iar ea se afla la o distanță sigură, într-o întâlnire cu preoții din Marele Templu despre care Kaveh știa că va ține mult. Alesese în mod deliberat momentul, fiindcă nu dorea să o implice în ceea ce urma să facă.

De la cingătoare, scoase o armă mică, de fier. Era, mai

degrabă, un bisturiu decât un cuțit, cu mânerul învelit în straturi de in protector. Kaveh tăie cu grijă tunica lui Jamshid, suficient cât să dezvelească tatuajul negru, mic, de pe omoplatul fiului său.

La prima vedere, tatuajul nu avea nimic deosebit. Erau trei litere răsucite, cu liniile dure, fără ornamente. Mulți bărbați *daeva,* mai ales din Zariaspa, cotlonul sălbatic de Daevastana unde locuia familia Pramukh, încă respectau vechea tradiție de a-și marca pielea cu simbolurile mândre ale genealogiei și castei lor. Era o cale de a-și onora tribul și strămoșii, parte superstiție, parte modă, pictogramele fiind atât de vechi, încât nimeni nu le mai putea descifra. O tradiție îndrăgită, dar inutilă.

Tatuajul lui Jamshid nu era inutil. Îi fusese ars în piele chiar de mama sa, la câteva ore după naștere, și, ani întregi, fusese cea mai sigură cale de a-i proteja viața.

Căci îi oferea anonimitatea.

Acum, îl ucidea.

„Rogu-te, Ziditorule, fă să meargă!”

Kaveh așeză bisturiul la capătul primei litere răsucite. Carnea însemnată cu tușul de culoarea abanosului sfârâi la atingerea fierului, fiindcă magia se opunea. Cu inima bătându-i nebunește, Kaveh tăie o fâșie de piele.

Jamshid inspiră adânc. Kaveh înlemni, iar câteva picături de sânge negru îi apărură pe tăietură. Se scurseseră din rană.

Apoi, pielea de dedesubt se prinse la loc.

— Ce crezi că faci? spuse o voce de femeie din spatele lui.

Era Nisreen care ajunse lângă Kaveh în câteva clipite, dându-l la o parte de lângă Jamshid și trăgând fâșiile de uniformă înapoi peste tatuaj.

— Ți-ai pierdut mințile?

Kaveh clătină din cap, cu ochii în lacrimi.

— Nu-l pot lăsa să sufere în halul ăsta!

— Și dacă o să-l demaști, o să-i curmi suferința? Ochii lui Nisreen cercetară încăperea întunecoasă: Kaveh… îl preveni ea, în șoaptă. Nu știm ce se poate întâmpla dacă îndepărtezi semnul. Corpul lui nu s-a mai vindecat niciodată înainte. În coloana lui vertebrală e înfiptă o săgeată, de mai bine de o săptămână, așa că nu putem ști ce efect va avea magia lui asupra unei asemenea răni. L-ai putea ucide!

— Dacă nu fac asta, poate muri! Kaveh își șterse ochii cu

cealaltă mână: Nu e copilul tău și n-ai cum să-nțelegi. Trebuie să fac ceva.

— Nu va muri, îl asigură Nisreen. A rezistat până acum. Apăsă încheietura lui Kaveh, silindu-l să lase jos cuțitul: Nu sunt ca noi, Kaveh, spuse ea, încet. Are sângele mamei sale și va supraviețui. Dar, dacă scoți însemnul și se vindecă singur… Clătină din cap: Ghassan îl va tortura pentru informații și nu îl va crede niciodată nevinovat. Familia Qahtani ne va distruge tribul, în căutare de răspunsuri, vor trimite soldați care vor răscoli fiecare petic de iarbă și fiecare casă din Daevastana. Ochii ei scânteiară, de parcă ar fi aruncat fulgere: Vei distruge tot ce am clădit cu atâta trudă până acum!

— Deja le-am pierdut pe toate… spuse Kaveh, cu amărăciune. *Afshin*-ul a murit, *banu* Nahri va purta în pântec un copil Qahtani în mai puțin de un an, iar noi nu știm nimic despre…

Nisreen îi luă cuțitul din mână și îl înlocui cu ceva mic și tare. Care îi înțepă palma. Era din fier, remarcă el, ridicându-l la lumină ca să-l cerceteze. Un inel.

Un inel de fier cu un smarald care strălucea de parcă ar fi fost cuprins de flăcări.

Kaveh își închise imediat degetele în jurul lui. Îi arse pielea.

— Pe Ziditor, sări el. Cum de-ai reușit să…

Ea clătină din cap.

— Nu mai întreba nimic… Dar să nu mai cazi în deznădejde! Avem nevoie de tine, Kaveh. Făcu un semn spre Jamshid: Trebuie să reintri în grațiile lui Ghassan, ca să-l faci să se încreadă suficient în tine, încât să te lase să revii în Zariaspa.

El strânse mai tare inelul *afshin*-ului, care parcă se înfierbântă.

— Dara a încercat să-mi ucidă *fiul,* Nisreen.

Vocea i se schimbă brusc.

— Fiul tău nu se afla de partea corectă. Kaveh tresări, iar Nisreen continuă: Nu va mai fi așa. Ne vom asigura de asta. Oftă: Ai găsit pe cineva care să ia asupra sa vina pentru procurarea merindelor?

El dădu din cap, fără un cuvânt.

— Bizhan e-Oshrusan. A cerut numai să ne îngrijim de părinții lui. El… Kaveh își drese glasul: A înțeles că nu trebuie să lase să fie prins viu.

— Fie ca Ziditorul să îi răsplătească sacrificiul.

Între ei se lăsă tăcerea. Jamshid se agită în somn, iar mișcarea amenință să îl tulbure din nou pe Kaveh.

Dar a fost, totodată, și imboldul de care avea nevoie. Fiindcă mai exista o cale să-și salveze fiul. Și, pentru asta, Kaveh ar fi făcut orice: s-ar fi ploconit în fața regelui, ar fi străbătut lumea de la un capăt la altul, s-ar fi bătut cu ifriții...

Ar fi ars din temelii Daevabadul...

Inelul păru să pulseze în mâna lui, ca un lucru viu, ca o inimă care bătea.

— Nahri știe? întrebă el încet, ridicând mâna. Despre inelul ăsta?

Nisreen clătină din cap.

— Nu. Vocea îi căpătă un ton cald, protector: Are și așa destule pe cap acum. Nu are nevoie de false speranțe și de lucruri care să îi abată atenția. Și, sincer, e mai bine să nu știe. Dacă suntem prinși, inocența ei poate să îi fie singura apărare.

Kaveh mai încuviință o dată, dar obosise să fie mereu în defensivă. Se gândi la *daev-ii* deja executați de Ghassan, la negustorii bătuți în Marele Bazar, la fata violată în fața oștenilor din Garda Regală. La fiul său, aproape ucis apărându-l pe un Qahtani, doar pentru ca apoi să îi fie refuzat tratamentul. La martirii din Marele Templu. La toate celelalte moduri în care suferise poporul său.

Kaveh era sătul să se plece în fața familiei Qahtani.

Un licăr de sfidare îi înflori în piept, primul pe care-l simțise de ceva vreme. Următoarea lui întrebare nu fu decât o șoaptă disperată.

— Dacă i-aș putea duce, cumva, inelul... Crezi că ea l-ar putea aduce înapoi?

Nisreen se uită la Jamshid. Ochii ei erau plini de acel respect tăcut pe care-l simțeau aproape toți *daev-ii* în prezența unui nahid.

— Da, spuse ea, cu hotărâre.

Cu respect.

Cu venerație, aproape:

— Cred că Manizheh poate face orice.

Glosar

Creaturi de foc

Daev[36] (*daēva, daēuua* sau *daāua,* zend): Termen străvechi pentru toate creaturile de foc de dinainte de rebeliunea *djinn*-ilor, precum și numele unui trib din Daevastana, din care fac parte atât Dara, cât și Nahri. Cândva metamorfi care trăiau timp de milenii, *daev-ii* și-au pierdut în mare măsură puterile magice la porunca profetului Suleiman, ca pedeapsă fiindcă făcuseră rău oamenilor.

Djinn (*al-jinn*, arabă): Cuvânt omenesc pentru *daeva.* După revolta lui Zaydi al Qahtani, toți adepții săi și, în cele din urmă, toți *daev*-ii, au început să folosească acest termen pentru rasa lor.

Ifrit (*ifrīt*, arabă): *Daev*-i originari care l-au sfidat pe Suleiman și cărora le-au fost luate puterile. Dușmani de moarte ai nahizilor, ifriții se răzbună înrobind alți *djinn*-i, pentru a crea haos în lumea oamenilor.

Simurgh (*sīmurğ*, persană): Păsări de foc cu solzi. *Djinn*-ilor le place să participe la curse sportive în care acestea se întrec.

Zahhak *(zahhāk,* persană): Un monstru mare, zburător, asemănător cu o șopârlă, care scuipă foc.

Creaturi de apă

Marid (*mārid*, arabă): Creatură de apă foarte puternică. Aproape mitici pentru *djinn*-i, *mariz*-ii nu au mai fost văzuți de secole, deși se zvonește că lacul care înconjoară Daevabadul a fost cândva al lor.

Creaturi de aer

---

36 Pentru ortografierea cuvintelor provenite din limbi străine pe parcursul lucrării, am folosit ortografia simplificată, a autoarei, iar transliterarea standard a fost prezentată doar aici, ca sugestie de pronunţare pentru cititorul român, ori de câte ori această informaţie ne-a fost la îndemână. Cuvintele care descriu limbi ale raselor magice sau creaturi inventate de autoare etc. nu au fost subliniate cu litere cursive (n. red.).

Peri *(pari,* persană): Creaturi de aer. Mai puternici decât *djinn*-ii și mult mai misterioși, stau doar cu cei din neamul lor.

Rukh (*ruk*, persană): Păsări de pradă de foc, enorme, pe care *peri*-ii le pot folosi pentru vânătoare.

Shedu *(šēdu,* akkadiană): Lei înaripați mitici, simbol al nahizilor.

Creaturi de pământ

Ghoul-i *(ghūl,* arabă): Trupurile reanimate, canibale, ale oamenilor decedați care au făcut pacte cu ifriții.

Ishta *(ishtā,* sanscrită): Creaturi mici, solzoase, obsedate de ordine și încălțăminte.

Karkadann (*kargadan*, persană): Animal magic, asemănător cu un rinocer enorm, cu un corn lung cât un stat de om.

Limbi

Divasti: Limba tribului *daeva.*

Djinnistani: Limba comună din Daevabad creată de negustori prin amestecare mai multor limbi ale raselor magice și pe care *djinn*-ii și *shafiț*-ii o folosesc pentru a vorbi cu cei din afara tribului.

Geziriyya: Limba tribului geziri, pe care o vorbesc și o înțeleg doar cei din trib.

Terminologie generală

Abaya (*'abāyah,* arabă): Rochie largă, lungă până la pământ, cu mâneci, purtată de femei.

Adhan (*adān*, arabă): Chemarea islamică la rugăciune.

Afshin (*Afšīn*, persană): Numele familiei de războinici *daeva* care au servit cândva Consiliul Nahizilor. Folosit și ca titlu.

Akhi (geziriyya): Cuvânt în limba tribului geziri, apelativ afectuos și familiar care înseamnă „fratele meu”.

Baga nahid (divasti): Titlul onorific de adresare către tămăduitorii din familia Nahizilor în limba *daev*-ilor.

Banu nahida (divasti): Titlul onorific de adresare către tămăduitoarele din familia Nahizilor în limba *daev*-ilor.

Chador (*chādor*; persană): O mantie deschisă făcută dintr-un material croit în semicerc, drapat peste cap și purtat de femeile *daeva.*

Dirham/Dinar (*dirhami*, arabă): Monedă folosită în Egipt.

Dishdasha (*dishdāshah*, arabă): O robă bărbătească lungă până la pământ, îndrăgită printre geziri.

Emir: Prințul moștenitor desemnat în familia Qahtani.

Fajr (*ṣalāt al-faǧr,* arabă): Rugăciunea din zori.

Galabiyya *(jilabīyah,* arabă sau *gal (l) abeyya* în araba vorbită în Egipt): Veșmânt tradițional egiptean, practic, o robă până în pământ.

Hamam (*hammām*, arabă; *hamam,* turcă): Baie publică.

Isha (*ṣalāt al-išā,* arabă): Rugăciunea de noapte, ultima dintre cele cinci rugăciuni zilnice din islam.

Maghrib (*ṣalāt al-maġrib,* arabă): Rugăciunea de la apus.

Midan (*maydān*, persană): Piață într-un oraș.

Mihrab (*mihrāb*, arabă): O nișă în perete, care indică direcția pentru rugăciune.

Muhtasib (*muḥtasib*, arabă): Inspector al pieței.

Qaid (*qā'id*, arabă): Conducătorul Gărzii Regale, practic, cel mai înalt rang militar în armata *djinn*-ilor.

Rakat (*rak'ah,* arabă): Un verset de rugăciune.

Shafit (*shāfi'ī,* arabă): Persoane cu sânge amestecat de *djinn* și om.

Șeic (*šayḫ*, arabă): titlu onorific de adresare pe care geziri îl folosesc pentru conducătorii religioși.

Sigiliul lui Suleiman: Inelul cu sigiliu pe care l-a folosit cândva Suleiman (regele Solomon din Biblie) ca să îi controleze pe *djinn*-i, care le-a fost dat apoi nahizilor de la care a fost furat ulterior de familia Qahtani. Purtătorul său poate anula orice vrajă.

Talwar (*taravāri*, sanscrită): O sabie curbată folosită de cei din tribul agnivanshi.

Tanzeem: Un grup fundamentalist de la baza societății din Daevabad, dedicat luptei pentru drepturile *shafiț*-ilor și reformă religioasă.

Ulema (*ulamā*', arabă): Grupul legal constituit al cărturarilor religioși.

Wazir (*wazīr*, arabă; *vezir,* turcă): Un ministru din guvern.

Zar (*zār*, arabă): numele unui tip de demon, prin extensie, un

ritual tradițional de exorcizare a celor posedați de către *djinn*-i.

Zuhr (*ṣalāt aẓ-ẓuhr*): Rugăciunea de prânz.

Zulfikar (*Dhû’l-fiqâr* sau *Zulfikar,* arabă): Sabie curbată, cu vârful bifurcat și cu marginile otrăvite, folosită de geziri, care, când se aprinde, distruge chiar și carnea nahizilor, ceea ce o face să fie una dintre cele mai periculoase arme din lume.

Mulțumiri

Cartea aceasta a început ca un proiect personal, care nu ar fi văzut niciodată lumina zilei, dacă nu ar fi existat susținerea și încurajările – uneori, chiar forțate! – ale oamenilor minunați de mai jos.

Mai întâi, prietenii mei de la Universitatea Americană din Cairo: vă mulțumesc pentru că ați împărtășit cu mine istoria fantastică a țării voastre, pentru că m-ați ghidat prin locurile care ar fi constituit lumea lui Nahri și pentru că mi-ați întărit credința într-un fel de care nu mi-am dat seama decât mai târziu. Orice erori sau reprezentări false îmi aparțin.

Soțului meu, Shamik, a cărui curiozitate cu privire la lucrurile pe care le scriam mereu la calculator a pornit această călătorie – îți mulțumesc. Ești cel mai bun prieten și prim cititor pe care l-ar putea dori un alt „tocilar”, și mi-ai fost cel mai mare sprijin.

Oamenilor fabulos de talentați din grupul scriitorilor de literatură de speculație din Brooklyn, în special lui Rob Cameron, Marcy Arlin, Steven R. Fairchild, Sondra Fink, Jonathan Hernandez, Alex Kirtland, Cynthia Lovett, Ian Montgomerie, Brad Park, Mark Salzwedel, Essowe Tehalim și Ana Vohryzek – care au ajutat la alcătuirea acestui manuscris și cu care am devenit prietenă pe parcurs.

Mulțumiri lui Jennifer Azantian, agentul meu minunat, și cea mai mare suporteră a lui Nahri și a lui Ali. Îți mulțumesc pentru că ți-ai asumat riscul cu o scriitoare de pe Twitter, pentru că ai transformat în realitate ceea ce părea doar un vis și pentru că ai fost o prezență stabilă de fiecare dată când am avut nevoie de asta.

Lui Priyanka Krishnan, redactorul meu minunat, care m-a ajutat să mă descurc în perioadele grele, a cărei căldură și ale cărei comentarii exprimate diplomatic mă fac mereu să zâmbesc – voi încerca să nu ucid prea multe dintre personajele care îți plac. Pentru ceilalți din echipa Voyager, printre care se numără: Angela Craft, Andrew Dicecco, Jessie Edwards, Pam Jaffee, Mumtaz Mustafa, Shawn Nicholls, Shelby Peak, Caro Perny, David Pomerico, Mary Ann Petyak, Liate Stehlik și Paula Szafranski – voi aprecia întotdeauna munca grea care s-a depus pentru crearea acestei cărți și entuziasmul tuturor. Și tuturor

celorlalți de la Harper, cărora le-a plăcut și care au susținut cartea: vă mulțumesc. Ați fost un grup minunat cu care să lucrez. Mulțumiri sincere și lui Will Staehle, pentru că a conceput o copertă care mi-a tăiat respirația prima dată când am văzut-o.

Nu aș fi ajuns niciodată atât de departe fără părinții mei extraordinari: mama mea, Colleen, care și-a împărtășit dragostea pentru lectură cu mine, și tatăl meu, Robert, care m-a dus apoi cu mașina la bibliotecă și la librărie, probabil în fiecare weekend din copilăria mea. Dragostea și eforturile voastre m-au făcut persoana care sunt azi. Mulțumiri fratelui meu, Michael, pentru că m-a învățat ce înseamnă dragostea frățească fără să trebuiască să ne luptăm pentru niciun tron. Către Sankar și Anamika, aceia care au decis să ajute în clipa în care totul a devenit realitate: veți avea întotdeauna cea mai adâncă recunoștință din partea mea.

Fiicei mele, cel mai mare izvor de fericire pentru mine: ești prea mică să citești cartea acum, dar îți mulțumesc pentru că m-ai lăsat să muncesc la ea acasă, deși ai o capacitate de negociere extraordinară pentru un țânc, una care care-mi aduce aminte foarte pregnant de o anumită escroacă. Te iubesc.

Și, în sfârșit, dar nu și în cele din urmă, sincere mulțumiri către comunitatea mea, către umma: pentru trecutul nostru care m-a inspirat, pentru prezentul care m-a îmbrățișat și pentru viitorul nostru pe care-l vom clădi împreună… *Jazāka-llāhu khayran*[37].

37 „Fie ca Dumnezeu să te răsplătească numai cu bine” (ar. în original), formulă islamică pentru exprimarea recunoştinţei (n. red.).